Adam Boniecki

-

HERBARZ POLSKI

HERBARZ POLSKI

CZĘŚĆ I.

WIADOMOŚCI HISTORYCZNO-GENEALOGICZNE O RODACH SZLACHECKICH.

UŁOŻYŁ I WYDAŁ

Adam Boniecki.

Tom VIII.

WARSZAWA

Skład główny Gebethner i Wolff w Warszawie

G. GEBETHNER I SP. W KRAKOWIE.

1905.

Дозволено Цензурою.
Варшава, 24 ноября 1904 года.

HERBARZ·
POLSKI·

Druk Towarzystwa Akcyjnego S. Orgelbranda S-ów w Warszawie.

H.

(Dalszy ciąg).

HUMAŃSCY h. JASTRZĘBIEC z Humanki. Maciej Ignacy, kanonik ołycki 1701 r. Stanisław, lub innego imienia Humański v. Umański, porwał i zaślubił Maryannę Kowalską 1701 r. Jan Aloizy, kanclerz katedralny chełmski, kanonik warszawski i chełmski, delegat na Trybunał Piotrkowski 1725 r., następnie archidyakon i kanonik warszawski, miał dwóch braci: Antoniego, po którym pozostały córki: Katarzyna Karolowa hr. Dąmbska, wojewodzicowa sieradzka i Gertruda, panna 1782 r. i Stefana, podstolego trębowelskiego 1737 r., który z Antoniny z Żelechińskich, miał córki: Maryannę, żonę Antoniego Boczkowskiego, stolnika nowogrodzkiego 1737 r.; Salomeę, żonę Antoniego Krajewskiego, skarbnika zakroczymskiego, obie żyjące wdowy 1782 r.; Katarzynę Deodatową Sułkowską i Annę Marcinową Świdzińską, cześnikowę 1741 r., a potem podkomorzynę rawską; obie już zmarłe 1782 roku. Dowodzi tego wyrok Trybunału piotrkowskiego z 1782 r., w sprawie spadku po ks. Janie Aloizym (Wyr. Piotrk. 430 f. 792—815 i Sentenc. 97 f. 207).

Testament Antoniego Humańskiego wniesiony do grodu warszawskiego 1746 r. (DW. 71 f. 693). Świdzińska sprzedała spadek po Biejkowskiej Szamockiemu 1753 r. (DW. 69 f. 1007 i 1008; 74 f. 952), a siostry jej sprzedały Mostowskiej 1774 r., prawa swe do pałacu w Warszawie (DW. 91 f. 364).

[HUMBERTOWIE. Klaudiusz Humbert, doktór medycyny, został doktorem nadwornym królewskim 1765 r. (MP). Stefan Humbert, architekt miasta stołecznego Krakowa 1788 r. (Kancl. 89 f. 43).]

HUMBOKOWIE v. HUMBEKOWIE. Jan spisał testament 1756 roku (Gr. Łuck.). Z Maryanny z Jakubowskich, zostawił Różę, za Maciejem Tyskim (Gr. Przem.), a z drugiej żony, Anny z Górzeńskich, córki Sebastyana i Reginy z Wiśniowskich (Gr. Krak. 354 f. 2144; 368 f. 2261 i 2268) Katarzynę, zmarłą 1788 r., 1-o v. 1772 r. za Michałem Starczewskim (metr. ślubna w Sokalu), zmarłym 1787 r. i w tymże jeszce roku 2-o v. za Jakóbem Wiewiórskim. Trzecia jego córka Helena (z pierwszej żony), była trzecią żoną Stefana Żmijewskiego, zmarłego 1779 roku (A. Lwow. For. Nob.). Humbokowie mają pochodzić z Prus królewskich (M. D. Wąs.).

HUMIATYCKI Zanko, właściciel Humiatycz, w ziemi przemyskiej, 1508 r. (Paw.). To *Uniatycki* z Uniatycz.

HUMIECCY v. HUMIĘCCY h. JUNOSZA z Humięcina, w powiecie ciechanowskim. Wsi tejże samej nazwy jest tam kilka, a wśród nich i Humięcino-Rychty (Paw.).

Akta ziemskie czerskie wspominają o Piotrze Humieckim, burgrabim czerskim 1458 r. i o wdowie po nim Małgorzacie, która wspólnie z synem Janem obierała plenipotenta 1464 r. (Zs. Gr. Czers. 1 B f. 854).

Humieccy już w XVI-m wieku zamieszkiwali Podole, gdzie do nich należały Rychty, w powiecie kamienieckim, nazwane tak przez nich na pamiątkę wsi gniazdowej. We wsi tej zbudowali już zamek 1507 r.

Herb Junosza.

Wojciech z Rychtów Humiecki, pisarz grodzki kamieniecki 1583 r., deputat na Trybunał koronny 1590 r. (Wyr. Lub. 40 f. 2), łowczy kamieniecki v. podolski 1589 r., a stolnik 1602 r., w końcu z kasztelana halickiego, kasztelan kamieniecki 1613 r. Dziedzic Rycht i Tynny, gdzie fundował kościół 1597 r. i Tarnawy 1599 r. Z Zofii z Niezabytowskich, córki Mikołaja, z którą zeznał zapis dożywocia 1589 r. (Zs. Kamien. 3610), pozostawił synów dwóch: Jana, młodo zmarłego i Aleksandra, oraz córki: Katarzynę i Annę za Andrzejem Mokronowskim. Wojciech otrzymał w 1611 r. konsens królewski, na odstąpienie Ciołkowiec, w powiecie kamienieckim synom: Aleksandrowi i Janowi, którzy rzeczywiście wieś tę posiadają 1615 r. (M. 153 f. 387; Źr. Dziej. V i Wyr. Lub. 81 f. 409).

Aleksander, dworzanin królewski 1615 roku, starosta smotrycki 1629 roku, za pozwoleniem królewskim ustanowił 1633 r. jarmarki w dziedzicznem swem miasteczku Sokolcu nad Uszycą (M. 175 f. 155 i Źr. Dziej. V). Umarł 1635 r., pochowany w Kamieńcu (Star. Mon.). Z nagrobku jego dowiadujemy się, że z Krystyny Potockiej, miał trzech synów: Michała—karmelitę, Tomasza i Wojciecha (Zap. Lub 43 f. 468), oraz córki: Joannę Krzysztofowę Wichrowską, miecznikowę halicką i Katarzynę, 1-o v. Jackowę Szembekową, 2-o v. Stanisławowę Łużecką, wojewodzinę podolską. Wdowa po Aleksandrze była 2-o v. za Zygmuntem Zamiechowskim 1641 r. (Gr. Kamien.).

Tomasz, rotmistrz królewski 1653 r. (Zap. Lub. 43 f. 1096), łowczy podolski i pułkownik królewski 1657 r., umarł 1676 r., pozostawiwszy, z Anny Reginy z Jarmolińskich, syna Mikołaja, zmarłego bezpotomnie przed 1699 roku (M. 210 f. 141). Tego Tomasza była pierwszą żoną Maryanna z Ossolińskich, kasztelanka czerska 1660 r. (Jezuicka 13 f. 229 i Gr. Drohic.).

Wojciech, podstoli podolski 1658 r., a chorąży 1672 r., zmarły w tymże roku, z Izabelli z Kątskich, pozostawił syna Stefana.

Stefan Humiecki (V. L. 1690 r.) z Rycht, na Sokolcu, stolnik podolski, został 1696 r. marszałkiem koła poselskiego. W 1698 r. pułkownik artyleryi koronnej, rezygnował z tego urzędu 1715 r. W 1698 i 1701 r. komisarz do rozgraniczenia Rzeczypospolitej od Turcyi. W 1702 r. podstoli koronny, a 1706 r. wojewoda podolski. W 1702 r. otrzymał wspólnie z żoną, Konstancyą z Lipskich, wojewodzianką kaliską, 1-o v. Lanckorońską, 2-o v. Krasicką, starostwo rzeczyckie (DW. 61 f. 398 i Sig. 15), a 1704 r. starostwo rawskie. W 1711 r. wystawione zostało na niego, Pocieja i Chomętowskiego pełnomocnictwo, do traktowania ze Szwedami i Turkami. W 1712 r. starosta bełski, 1726 r. generał artyleryi koronnej, ale ta nominacya nie doszła do skutku. W 1718 r. otrzymał konsens królewski, na odstąpienie starostwa libuskiego (Sig. 19). W 1730 r. kawaler orderu Orła Białego, a 1731 r. został starostą winnickim. W 1733 r. podpisał konfederacyę generalną warszawską (Oblig. Warsz. 49 f. 422). Umarł 1736 r., pochowany we Lwowie. Po śmierci żony, Konstancyi z Lipskich, zaślubił wojewoda Katarzynę z Krosnowskich, wojewodziankę czerniechowską (AGZ. X. 6538), z której pozostawił synów: Ignacego i Józefa, oraz córki: Annę i Barbarę — norbertanki w Krakowie; Maryę, żonę 1-o v. Kazimierza Marcyana Ogińskiego, podstolego litewskiego, zmarłego 1727 r., 2-o v. w Czerwcu 1731 r. Bernarda Gozdzkiego, kuchmistrza koronnego, rozwiedzioną 1751 r. (Pac.); Izabellę Janowę Małachowską, kanclerzową koronną (DW. 101 f. 551); Angellę Stanisławowę Krasińską, starościnę nowokorczyńską, matkę księżny Karolowej kurlandzkiej.

Ignacy Humiecki otrzymał od ojca swego Gaje, Laszki i Zeniów, na mocy konsensu królewskiego z 1732 r. (AGZ X. 6967). W 1737 r. starosta bracławski, a 1738 r. stolnik koronny, trzymał i starostwo lisiatyckie 1736 r. i dzierżawę Zazulińce, w województwie podolskiem. W 1736 r. otrzymał list przypowiedny na chorągiew pancerną (Sig. 26 i Arch. I. Z. Ros. VI. 1). W 1751 r. kawaler orderu Orła Białego. Umarł w 1752 r., nie pozostawiwszy potomstwa z Teresy z Pociejów, zaślubionej 1736 r. (Sig. 28 i DW. 74 f. 71 i 846; 112 f. 1620).

Józef, wspólnie z bratem Ignacym, był właścicielem Czemierników i Markuszowiec (DW. 73 f. 291). Starosta gajewski, został 1748 r. miecznikiem koronnym (Sig. 28). Musiał trzymać i starostwo wiszniewskie, bo pozostała po nim wdowa, Anna z Rzewuskich, otrzymała 1754 r. konsens królewski, na odstąpienie takowego (Sig. 28). Józef umarł 1754 r. bezpotomnie. Dobra Opaleń i Mościska sprzedała wdowa po nim Mycielskiemu, a Kręzel — Fontanie (DW. 88 f. 100; 109 f. 1119 i 113 f. 501).

Można przypuszczać, że Wojciech Humiecki, kasztelan kamieniecki, oprócz wymienionych wyżej dwóch synów, miał jeszcze trzeciego, Stanisława, po którym pozostał syn Kazimierz, albowiem 1658 r. Tomasz, łowczy podolski i Wojciech, synowie Aleksandra, części swoje na Humięcinach, Rychtach, Łysakach i Krzywo-

nosach, w ziemi ciechanowskiej, odziedziczone po dziadzie Wojciechu, kasztelanie kamienieckim, sprzedali bratu swemu stryjecznemu Kazimierzowi, synowi Stanisława (Zs. Kamien. 3635 f. 107).

Kazimierz, cześnik kamieniecki i rotmistrz królewski, podpisał z województwem podolskiem, elekcyę Jana III-go.

Dobek Humięcki, współdziedzic Proszkowa, w ciechanowskiem, 1567 r. (Paw.). Maciej zapisał 1596 r. 600 fl. żonie Katarzynie, córce Krzysztofa Psarskiego (Zs. Kamien. 3616).

Andrzej Humięcki z Mlecina zapisał 1605 r. Brzozowicę Okuniowi. Maciej i Jan, synowie Andrzeja, otrzymali 1609 r. zapis na Brzozowicy. Wojciech, syn Macieja, procesuje Poniatowskiego 1606 r. Tomasz, syn Jana, zapisał 1674 r. dożywocie Jadwidze Hustich. Ci wszyscy w ziemi warszawskiej (DW. 32 f. 912; 33 f. 1692; 35 f. 1187 i 54 f. 1733).

Maciej, syn Jana, kwitował Mokronowskiego 1613 r. Inny Maciej, pisarz grodzki buski, zmarły przed 1612 r, pozostawił syna Adama, posiadacza Kutkówki, w starostwie bracławskiem, który zeznał 1606 r. zapis dożywocia z żoną, Maryą Bystrzykowską, córką Hieronima (M. 155 f. 278; Zap. Lub. 19 f. 925; Źr. Dziej. V i Zs. Bełs.).

Stanisław z Rychtów Humięcki, chorąży ciechanowski 1617 r. Walenty Humiecki, w ziemi czerskiej, kwitował Gośniewskiego 1653 r. (Zs. Warec. 30 f. 91).

Dominik, Kazimierz, Stanisław, Michał, Maciej, Piotr, Anna, Katarzyna i Magdalena, dzieci niegdy Jana Humieckiego, obierały plenipotentów w Lublinie 1654 r. (Zap. Lub. 44 f. 35). Zofia z Humieckich Łaszczowa, matka wojewody bełskiego (Kor.). Ta sama może, ale Helena, wdowa po Samuelu Łaszczu, stolniku buskim, 1684 r. (z Teki W. Rulikowskiego).

Tomasz, żonaty 1677 r. w ziemi czerskiej, z Zofią z Łychowskich (Perp. Czers. 13 f. 521). Michał Humiecki podpisał z ziemią chełmską, elekcyę Augusta II-go. Był on następnie podczaszym trembowelskim 1702 r., a podczaszym podolskim 1716 r.

Dominik, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. i podpisał się cześnikiewiczem podolskim (Oblig. Warsz. 49 f. 609). Dominik miał być chorążym czerniechowskim. Ożeniony z Franciszką z Godaczewskich, pozostawił córkę Domicellę, 1-o v. Wojciechowę Zielińską, podczaszycowę rożańską, która 1757 r. zeznała zapis dożywocia z drugim mężem, Tomaszem Kanigowskim, skarbnikiem nowogrodzkim, synem Jana i Domicelli z Humięckich (DW. 80 f. 111).

Mikołaj Bartłomiej Humiecki, łowczy bracławski i podpisarz ziemski zawskrzyński, otrzymał wójtostwo w Ciechanowie 1750 r. (DW. 73 f. 450). Ten sam może Bartłomiej, chorąży bracławski, na sejmiku w Lipnie 1764 r.

Wojciech, z Aleksandry z Domaszowskich, pozostawił syna Józefa (M. 299 f. 60), podczaszego podolskiego 1735 r, a chorążego 1748 r. W 1752 r. otrzymał list przypowiedny na chorągiew pancerną po Krasickim (Sig. 27), a 1754 r. został kasztelanem kamienieckim. Umarł w 1765 r. Stefan, miecznik latyczowski 1735 roku, został księdzem w 1736 r. Józef, miecznik czerwonogrodzki 1764 r., a podstoli 1765 r. Feliks, chorąży gwardyi królewskiej i Józef, bracia, odstąpili poddaną z dóbr Guzd, bratu swemu stryjecznemu Stanisławowi 1726 roku (DW. 66

f. 483). Józef, poseł ziemi sanockiej, podpisał z województwem ruskiem, elekcyę Stanisława Augusta. Józef, rotmistrz kawaleryi narodowej 1786 roku (DW. 102 f. 1488).

W końcu XVIII-go wieku żyło trzech braci: Józef, Michał i Franciszek.

Józef, pułkownik wojsk koronnych i starosta dobrzyński 1783 r., nie żył już w 1793 r., w którym po nim brali spadek bracia jego (DW. 104 f. 1395; 105 f. 600 i Gaz. Warsz. z 1793 r.).

Michał, generał adjutant królewski 1795 r.

Franciszek, szambelan Stanisława Augusta 1793 roku (DW. 96 f. 888; 98 f. 1348; 99 f. 995; 103 f. 1189; 107 f. 1283; 110 f. 922).

Wymienieni: Józef, starosta dobrzyński i Michał, generał adjutant, bracia Humieccy, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie grodzkim lwowskim (Goł.).

Józef, podwojewodzy sanocki 1780 r., żonaty z Wiktoryą Grodzicką, córką Jana Michała i Anastazyi Grabkowskiej (Manif. Krak. 9 f. 589 i 1121; Zs. Krak. Prot. 11 f. 854). Ten sam, czy też inny Józef, generał adjutant królewski 1790 r., żonaty z Maryanną Bukowską, córką Antoniego, kasztelana sanockiego i Salomei Morskiej (Manif. Krak. 18 f. 726).

Humięccy h. Junosza: Feliks, syn Adama, Wojciech i Andrzej, synowie Pawła, Józef, syn Macieja, Piotr i Tomasz, synowie Izydora, Michał, syn Łukasza, Józef, syn Antoniego i Kazimierz, syn Tomasza, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Po Michale, synu Łukasza, pozostały, z żony Józefy Mazowieckiej, dzieci: Michalina, Helena i Ludwik 1864 r. Jakób Humięcki, obywatel ziemski, zmarł 1899 r. w Warszawie.

Ignacy Kajetan Anioł, syn Józefa, wnuk Andrzeja, prawnuk Kazimierza, Atanazy Antoni Platon Teofil, Stanisław Ignacy Anastazy i Juliusz Wojciech Antoni, synowie Kazimierza Antoniego, wnukowie wyżej wymienionego Józefa, prawnukowie Andrzeja, praprawnukowie Kazimierza, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1842 r., a Jan Otton i Edmund Zygmunt, synowie Juliusza Wojciecha Antoniego i Kazimierz Konstanty, syn Jana Ottona, w latach 1842, 1853 i 1866.

HUMIENIECCY v. HUMIENICCY z Humieńca, w województwie podolskiem. Spotykamy tam Mikołaja Czarnego, podsędka kamienieckiego 1439 roku, który nabył Babszyn (AGZ. XIII). Synami jego być musieli: Michał i Mikołaj z Humieńca, ziemianie podolscy, którzy wraz z drugimi stwierdzają 1456 r. prawa Barbary Ronusowej, do wójtostwa kamienieckiego (Arch. Sang. I). Michał pozostał przy nazwisku Babszyńskiego, był chorążym kamienieckim i pozostawił córkę Zofię, a Mikołaj pisał się z Humieńca i pozostawił trzech synów: Jana, Jakóba i Mikołaja, piszących się z Humieńca, posesorów Pukowa, którzy 1487 r. biorą w opiekę siostrę swoją stryjeczną Zofię, córkę wymienionego wyżej Michała Babszyńskiego (AGZ. XV. 1893).

Przy rewizyi nadań i przywilejów w województwie ruskiem i podolskiem 1469 r., Jakób z Humieńca i Michał z Humieńca, chorąży kamieniecki, okazali

przywileje królewskie na różne sumy na Pukowie, Prosiątkowie, Czubowcach, Walkowcach, wieczystą darowiznę Babszyniec, Sydorowa, Humieńca z Pakoszówką i wiele innych (Jabł.). Jakób z Humieńca zapisał 1460 r. żonie swej Annie, 300 grzyw. na Pukowie (AGZ. XII). Patrz *Pukowski*.

HUMIENIECCY w województwie wołyńskiem i kijowskiem. Pisali się czasem Siestrzeńcewiczami Humienieckimi. Daniło z Humieńca świadczy 1455 roku w Wierzbiążu (AGZ. XII).

Jacek Humieniecki otrzymał potwierdzenie przywileju Zygmunta na Iskorost. Akt ten oblatowany w Łucku 1578 r. Owdotia Naumówna Humieniecka 1584 r. w łuckim powiecie, a Jakób Siestrzeniec tamże przed 1622 r.

Aleksander pozwał Łaszcza 1636 r., o ustąpienie z Rużyna, którego był zastawnym posesorem (Woł. VI B f. 235). Teodor Siestrzeńcewicz, sędzia grodzki kijowski 1640 r., podpisał z województwem kijowskiem, elekcyę Jana Kazimierza. Był on następnie podstolim kijowskim 1654 r. Żonaty 1-o v. z Barbarą Czerkasówną, 2-o v. z Petronelą z Woroniczów, która po jego śmierci wyszła za Jana Brzezowskiego (Bracł. XI f. 4; Kij. V f. 834 i Woł. VIII A f. 675). Franciszek w województwie kijowskiem 1664 r. (Kij. VI F f. 66). Michał z żoną Anną z Romanowa, odstąpili połowy Radziechowa za 6,500 fl. Sompławskim 1672 r. (Gr. Bełskie 262). Michał podpisał z województwem wołyńskiem, elekcyę Jana III-go.

Ludwika, żona Aleksandra Siestrzewitowskiego, zmarła przed 1718 r., w którym syn jej pozwał wuja o niesprawiedliwy podział dóbr Lachowa, Szczeniatyna i Wolicy Zaskowskiej.

Stefan Siestrzeńcewicz Humieniecki, z Zofii z Stempkowskich, pozostawił trzech synów: Jana, Aleksandra i Antoniego, którzy 1711 r. procesują się o spadek po Stempkowskich (Bracł. XV f. 1239 i 1349; Czerniech. f. 691). Jan, starosta rzeczycki 1715 r., a Aleksander, stolnik parnawski 1715 r. Antoni w procesie z Pepłowskim z 1721 r. tytułowany podstolim czerskim.

Stanisław, podczaszy smoleński 1731 r., żonaty z Krystyną z Wilgów, procesowany był 1722 r. przez Wilgów, o porwanie swej żony z Łowkowa (Kij. X f. 1287). Paweł, chorąży smoleński 1750 r.

HUMIĘCCY h. GOZDAWA z Humięcina, w ziemi ciechanowskiej. Paweł Humięcki, syn Józefa, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

HUMIŃSCY DUBIKOWIE h. GOZDAWA z Humienina (dziś Umienino), w powiecie bielskim, województwie p' kiem. Jan Humiński, z przydomkiem *Dubik*, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie grodzkim halickim, a wnuk jego Jan, z synem swoim Mikołajem, 1841 r. w Wydziale Stanów we Lwowie (Goł.).

Gabryel, ur. 1764 r., zaślubił 1-o v. 1790 r. w Ułaszkowcach Katarzynę Fedorowiczównę, a 2-o v. Magdalenę Zakrzewską, zmarłą 1826 r. i miał z nich: Maryannę, zaślubioną 1819 r. Józefowi Lipińskiemu z Nyrkowa; Katarzynę, zmarłą 1823 r., zaślubioną 1821 r. Wojciechowi Zakrzewskiemu; Teresę, zmarłą 1864 r.,

zaślubioną 1832 r. Mikołajowi Fedorowiczowi; N., za Mikołajem Drohomireckim; Aleksandrę, zmarłą 1828 r.; Pawła, ur. 1803 r., zmarłego bezżennie 1853 r. i Jana, zmarłego 1853 r., ożenionego 1840 r. w Zabłotówce z Anną Kulczycką. Maciej, syn Stanisława i Maryi, ur. w Szulbarówce 1722 r.

Łukasz, ożeniony z Teklą Tacyanną Medyńską, pozostawił z niej: Annę, za zmarłym 1853 r. Mikołajem Nehrebeckim; Julię, 1-o v. Kowalską, 2-o v. Janowę Lewicką, 1839 r.; Maryę za Antonim Nowickim w Szmańkowcach 1841 roku; Ignacego, który ze zmarłej 1835 r. Heleny Piotrowskiej, miał Katarzynę, zaślubioną 1858 r. Julianowi Szydłowskiemu i Juliannę, żonę Józefa Malitowskiego z Dunajowiec i Jana, który jako wdowiec, prawdopodobnie po Eufrozynie Lisienieckiej, bo ta była żoną Jana, zaślubił 1846 r. w Ułaszkowcach Franciszkę Gurską, wdowę po Witkowskim, zmarłą 1882 r. Mikołaj, syn Jana i Eufrozyny Lisienieckiej, ur. 1817 r., zaślubił w Zabłotówce 1843 r. Franciszkę Kamińską i miał z niej: Ludwikę, wydaną 1867 roku w Ułaszkowcach za Antoniego Łysogórskiego, Eleonorę i Anielę.

Emilian, żonaty z Anielą Łosińską, zmarłą w Ułaszkowcach 1894 r. Domicella za Janem Ilnickim 1812 r. Helena za Janem Lipińskim 1869 r. Anna Marya, córka Jana i Maryi, za Józefem Ziobrowskim w Ułaszkowcach 1850 r. Anna za Grzegorzem Sawickim 1826 r. Marya, córka Jana i Ireny, żona zmarłego 1844 roku w Zabłotówce Błażeja Fedorowicza (Mich. Zaw. z metryk w Jagielnicy i Czortkowie).

HUMLOWIE v. HUMMLOWIE h. POMIAN, według Niesieckiego. Jan Humel, chorąży i Franciszek, towarzysz chorągwi pancernej, starosty szczerzeckiego, otrzymali indygenat na sejmie 1726 r. (V. L.). Bernard Hummel dostał 1513 r. od W. Mistrza Inflanckiego dobra w rzeżyckiem i luceńskiem, których własność potwierdzona 1583 r. Wilhelmowi i Bernardowi (Ist. Jur. Mat. XXVII).

Franciszek Humel podpisał z województwem lubelskiem, elekcyę Augusta II-go. Krzysztof Franciszek Hummel, cześnik gostyński 1700 r. Antoni, gwardyan OO. Franciszkanów w Warce 1729 r. (Perp. Czers. 21 f. 197). Józef, dzierżawca Mełgwi 1817 r, a Franciszek, Czarnolasu 1719 r. Stanisław, v. Stanisław Franciszek Humel, vicesgerent sądowy chełmski 1778 r. w sądzie ziemskim pilznieńskim, a Karol Hummel, pułkownik b. wojsk polskich, w sądzie ziemskim lwowskim, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r. Byli oni synami Macieja, cześnika gostyńskiego i Franciszki Choynowskiej, wnukami Stanisława, pułkownika chorągwi pancernej i Anny Wyżykowskiej, prawnukami Krzysztofa Franciszka i Maryanny Wojciechowskiej. Z nich Stanisław Franciszek, zmarły 1799 r., pozostawił, z Maryanny Dembowskiej, córki: Józefę i Annę Petronellę.

[de HUMMITSCH Chrystyan Fryderyk, major artyleryi koronnej, pełnomocnik Brühla 1789 i 1792 r. (DW. 105 f. 140 i 108 f. 717).]

HUMNICCY h. GOZDAWA z Humnisk, w ziemi sanockiej. Kazimierz Wielki nadał w 1361 r. braciom, Piotrowi i Pawłowi, z Węgier, za oddane mu usługi, puste miejscowości w ziemi sanockiej, zwane Boiszcza, pod obowiązkiem służby wojskowej (KDM. III). Po Pasku (Pawle), ziemianinie sanockim, dziedzi-

cu Temeszewa 1402 r., poszli Dedeńscy, a po Piotrze szedł syn Matyasz, żupnik sanocki 1424 r., który z żony Anny, pozostawił trzech synów: Piotra, Jana i Jerzego. Po Janie poszli Balowie, a po Jerzym, właścicielu Humnisk, Boisk i Birczy, poszli Humniccy i Bireccy. Patrz *Balowie* i *Bireccy*.

Jerzy z Humnisk Humnicki, zapisany 1428 r. na uniwersytet krakowski, jako Jerzy, syn Macieja z Tyrawy, podkomorzy przemyski 1459 r., a kasztelan sanocki 1463 r., zabezpieczył posagu i wiana 400 grzywien żonie Annie, 1441 r. Drugą jego żoną była Beata Jarosławska, kasztelanka wojnicka, której 1464 r. zapisał 1,400 grzywien oprawy na połowie całego majątku. W 1436 r. nabył Górki w sanockiem za 600 grzyw., a 1447 r. Bircz i Lipę w przemyskiem, za 800 grzyw. Z pierwszej żony pozostawił synów: Jana i Jakóba; z drugiej— Rafała. Córkom: Jadwidze, w zakonie Eufrozynie i Barbarze, w zakonie Reginie, zapisał 1472 r. po 10 zł. węg. rocznego dochodu (AGZ. XI, XIII i XVI).

Herb Gozdawa.

Jan, dziekan przemyski 1460 r., kantor krakowski 1467 r., administrator dyecezyi przemyskiej 1476 r., nie żył już w 1485 roku, w którym Jakób i Rafał dopełnili działu dóbr. Jakób wziął Górki, Bircz i ośm wsi, a Rafał, Humniska i sześć wsi (AGZ. XVI).

Po Jakóbie idą Bireccy, a Rafał prowadzi dalej dom Humnickich.

Rafał Humnicki, dziedzic Humnisk, burgrabia krakowski 1496 r., odstąpił ten urząd Włodkowi 1510 r., a nabył wójtostwo sanockie od Pieniążka i zaraz wkrótce umarł (M. 24 f. 201 i 387). W 1494 r. zabezpieczył 3,000 fl. złotem posagu i wiana żonie swej, Barbarze z Paniowa, có ce Feliksa, kasztelana lwowskiego i hetmana (AGZ. XVI). Synowie jego: Stanisław, Jan i Jerzy, dopełnili 1531 r. działu ojcowizny, a w 1545 r. dwaj z nich: Jan i Jerzy i synowie trzeciego Stanisława: Jerzy, Stanisław i Jan, procesowali siostrę, a względnie ciotkę swą Felicyannę, żonę Stanisława Dedeńskiego (Zap. Gr. Sanoc. 9 f. 753 i Zs. Sanoc. 1 f. 147). Zamiast tych trzech synów Stanisława, wymieniają wyroki lubelskie z 1583 i 1584 r., zgodnie z Paprockim, tylko dwóch synów: Macieja i Jana.

Jerzy, syn Rafała, z żony, Anny z Rychcic, miał synów: Stanisława, Rafała, Walentego i Andrzeja 1583 r. (Wyr. Lub. 16 f. 657 i 22 f. 788).

Jan, syn Rafała, z pierwszej żony, Katarzyny z Chodorostawu, miał synów: Wojciecha i Stanisława, a z drugiej, Anny z Sienna — Szymona, Marcina i Andrzeja, zwanego też Jerzym. Wdowa z synami i pasierbami dopełniła 1575 roku działu dóbr Leszczawy, Stupnicy, Nadycza, Rososzki, Bryzawy i Humnisk (Ibid. i Zs. Sanoc. 6 f. 526).

Stanisław, sędzia ziemski sanocki, umarł 1605 r., a po nim objął ten urząd Wojciech, podsędek sanocki. Jerzy, podstarości sanocki 1599 r. Wojciech, wojski sanocki 1609 r. Wojciecha, sędziego, żoną była Elżbieta ze Żmigroda Stadnicka Rafał, podsędek sanocki 1613 roku. Konstytucya sejmowa z 1618 r. nazywa go sędzią ziemskim.

Elżbieta z Zimnejwody, Jerzowa Humnicka, fundowała kościół w Nawaryi, w ziemi lwowskiej, 1627 r. Andrzeja i Anny z Orska Dunikowskiej, córka Marta żona Jana Gidzielskiego 1645 r. (Gr. Przem.).

Szymon, syn Jana, wojski sanocki 1614 r., ożeniony z Jadwigą Krasicką, córką Aleksandra, wojskiego przemyskiego, miał córkę Elżbietę, za Zygmuntem Kazanowskim i syna Jana, któremu odstąpił 1632 r. Leszczawę Górną (M. 157 f. 58; Gr. Sanoc. 143 f. 1301; Zs. Przem. 197 f. 211).

Ten Jan, podstoli sanocki, z Maryanny z Grabek Grabkowskiej, pozostawił: Jacka, podstolego sanockiego 1667 r., następnie podsędka sanockiego, zmarłego 1688 r., Adama, cześnika trębowelskiego 1695 r., Józefa, Jana i Barbarę (Zap. Lub. 51 f. 413).

Józef, z łowczego, podstoli sanocki 1688 roku, zwany w bardzo późnych aktach stolnikiem żydaczowskim, z żony, Zofii Drohojowskiej, pozostawił syna Tomasza, cześnika sochaczewskiego, a następnie stolnika bielskiego 1720 r., ożenionego z Katarzyną Żurowską. Z dzieci Tomasza: Franciszek, skarbnik przemyski, a łowczy po śmierci brata Józefa 1754 roku, podczaszy przemyski 1758 roku, stolnik 1765 r. i w końcu chorąży 1769 r., umarł bezdzietny przed 1787 r., a Józef łowczy przemyski 1748 r. (DW. 86 f. 30), zmarły 1754 r., dziedzic Birczy, Krzywczy i innych dóbr, ożeniony z Salomeą Morską, chorążanką dobrzyńską, 2-o v. Adamową Rogala-Lewicką, pozostawił córkę Katarzynę, za Samuelem Rogala Lewickim i synów: Michała, Teodora, Franciszka i Rocha — Jezuitę. Trzej pierwsi, członkowie Stanów Galicyjskich, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim sanockim. W 1776 r. kwitują ich ze spadku sukcesorowie Teofili z Jaruntowskich, Józefowej Humnickiej, łowczyny sanockiej, zapewne pierwszej żony ich ojca (Gr. Lwow.).

Franciszek, dziedzic Sufczyny i Brzuski, zmarł bezżenny.

Teodor, zmarły 1789 r., pozostawił z Justyny Charczewskiej tylko córkę Karolinę, zaślubioną 1808 r. Wojciechowi hr. Dembińskiemu.

Najstarszy Michał, cześnik żydaczowski 1769 r., dziedzic Leszczawy Dolnej, Birczy z przyległościami, Urska i Drohomyśla, zeznał 1768 r. zapis dożywocia z żoną, Józefą Winnicką, 1-o v. Kasprową Rozwadowską, stolnikową kołomyjską, a 1794 r. otrzymał dziedziczny tytuł hrabiowski, od cesarza Franciszka II-go. Synowie jego: Franciszek zmarł młodo, Antoni, dziedzic Uroża, Józef—Urska i Drohomyśla, a Mikołaj, Brzuski i Birczy, ożeniony z hr. Teklą Humnicką (M. D. Wąs.).

Jan, czwarty syn Jana z Grabkowskiej, ożeniony był z Pudencyanną Romerówną, 2-o v. Józefową Kuleszyną i miał z niej synów: Antoniego i Stanisława.

Stanisław, cześnik sochaczewski, z żoną, Teresą Cieszanowską, odstąpił 1752 r. dobra swe synom: Jakóbowi i Michałowi (Gr. Sanoc. 127 f. 942). Miał i córkę Agnieszkę.

Michał, cześnik sochaczewski 1754 r. (Ibid. 128 f. 407), zeznał 1748 r. zapis dożywocia z żoną, Gertrudą Leszczyńską, córką Józefa, podczaszego trębowelskiego. Dziedzic Leszczawy Górnej i Wrocanki, członek Stanów galicyjskich, le-

gitymował się ze szlachectwa wraz z synami: Janem, Stanisławem i Fabianem Sebastyanem, w sądzie ziemskim sanockim 1782 r., a 1790 r. otrzymał, wraz z potomstwem, od cesarza Leopolda II-go, dziedziczny tytuł hrabiowski. Z synów jego

Hr. Stanisław, dziedzic Kuźminy, zmarł bezżenny 1819 r.

Hr. Fabian Sebastyan, zmarły 1831 r., ożeniony 1-o v. z Konstancyą Wyczołkowską, sędzianką grabowiecką, dziedziczką Prusinowa, który mężowi zapisała, zmarłą 1798 r., a 2-o v. 1806 r. z Józefą Wronowską, dziedziczką Rokitna, pozostawił tylko córki: Nepomucenę, ur. 1795 r., zmarłą 1799 r., Izabellę, ur. 1807 r. i Adelę, żyjące 1836 r.

Hr. Jan, najstarszy syn Michała, ur. 1750 r. (metr. w Leszczawej Dolnej), zaślubił 1781 r. Rozalię Siedlecką i zmarł 1809 r. Córki ich: Elżbieta za Benedyktem Pieścioroskim, zmarła przed 1819 r.; Tekla Salomea za Mikołajem hr. Humnickim; Eleonora Rossowska i Teresa Błońska. Synowie zaś: hr. Jan i hr. Wiktoryn, zmarli bezżennie, hr. Franciszek Floryan, ur. 1795 r. (metr. w Leszczawej Dolnej), z Róży hr. Stadnickiej, miał córkę Helenę, dziedziczkę Kosienic, w przemyskiem, żonę Zygmunta Dembowskiego, zmarłą 1879 r.; hr. Ignacy, ożeniony z Justyną Kraińską, pozostawił synów: hr. Alfreda, ur. 1824 r., ożenionego z Maryą hr. Desseofy, zmarłego bezdzietnie 1857 r. i hr. Władysława, ur. 1825 r.

Samuel, podstoli sanocki 1626 r., pozostawił dwie córki: Ewę, za Maciejem Zadorskim, marszałkiem orszańskim i Jadwigę, za Mikołajem Dadźbogiem (Zap. Lub. 47 f. 372). Jan, żonaty z Katarzyną Dobrzyniecką, córką Jana, z której miał trzech synów i córkę, młodo zmarłych, sam umarł 1636 r., pochowany w Przemyślu (Star. Mon.). Mikołaj, żonaty w tymże czasie z Zofią ze Żmigrodu Stadnicką, podczaszanką sanocką, 1-o v. Śmigielską. Wojciech, wojski sanocki, o którym konstytucya z 1659 r. wspomina. Po śmierci Jana, cześnika sanockiego, objął ten urząd syn jego Jacek 1663 r. Samuel, posesor Kalnika 1668 r., w województwie kijowskiem 1681 r. (Kij. VII f. 891).

Anna z Umnisk (?), żona Zygmunta z Brzezia Chrząstowskiego 1660 r. Jakób, zabity 1683 r., pozostawił z pierwszej żony Elżbiety, syna Wojciecha 1727 r. (Oblig. Krak. 151 f. 1277), a z drugiej—Maryanny Łasińskiej, 1-o v. Przecławowej Ciesielskiej, 3-o v. 1684 r. Janowej Łękawskiej, dzieci: Władysława, Jana, Jakóba, Marcina, Annę, Magdalenę, Eleonorę i Katarzynę, w imieniu których stryj ich Jan, pozwał zabójców ojca 1683 r. (Gr. Krak. 327 f. 840; Oblig. Krak. 110 f. 2069; 111 f. 1686). Marcina, z Maryanny Matrycównej, syn Piotr, 1741 roku (Gr. Krak. 355 f. 367).

Aleksander, cześnik sanocki 1687 r., który to urząd, po jego rezygnacyi, otrzymał syn jego Roman 1714 r. Wskutek mylnej informacyi o rezygnacyi z tego urzędu przez Aleksandra, otrzymał nominacyę na cześnika sanockiego 1703 r. Adam. Jan, łowczy sanocki i Józef, poseł ziemi sanockiej, podpisali z województwem ruskiem, elekcyę Augusta II-go.

W tymże czasie Justyna, za Mikołajem Wereszczyńskim, podczaszym latyczowskim (Perp. Czers 22 f. 159). Aniela Franciszka, żona 1-o v. Marcina Aleksandra Wrzeszcza, 2-o v. Andrzeja Rachońskiego, 3-o v. Jana Borkowskiego 1728 roku (Gr. Trembow. 64 f. 316). Franciszka, wdowa po Janie Rossowskim, miecznika bielskim, zawarła umowę z zięciem 1731 r. (Gr. Lwow. 283 f. 411).

Adam Konstanty, starosta horodelski 1702 r., otrzymał 1711 r. konsens królewski, na odstąpienie tego starostwa Adamowi Michałowi (Sig 17). Adam Michał, starosta horodelski i sędzia wojsk koronnych, poseł ziemi przemyskiej, podpisał konfederacyę generalną warszawską 1733 r. Ożeniony z Winnicką, wdową po Piotrze Żeliborskim (Oblig. Warsz. 49 f. 422; Gr. Żydacz. 71 f. 247). Umarł 1735 r. (Sig. 24).

Franciszek, wojski przemyski 1704 r., ożeniony z Teressą Strupczewską, dziedzic Kuźminy 1725 r., którą wnuk jego Kazimierz, syn Antoniego i Apolonii Pągowskiej, sprzedał 1767 r. Walawskiemu (Gr. Sanoc.).

Michał, cześnik wiski 1713 r., żonaty z Barbarą z Trzcińskich, 2-o v. Stanisławową Sosnowską, pozostawił trzy córki: Konstancyę, za Janem Tomaszem Sieńkiewiczem, Katarzynę, za Antonim Pruszyńskim i Ludwikę, 1725 r. za Dymitrem Kozickim. Procesują się one 1718 r. z Józefem i Anną z Humnisk Słupeckimi (Kij. IX f. 347; Woł. XI f. 1063; Sig. 19 i Gr. Bełs. 309 f. 357; 318 f. 1027).

Jan, ze stolnika żydaczowskiego, podsędek przemyski 1720 r. Konstanty, stolnik przemyski 1730 r. Konstanty, miecznik przemyski (?), z żoną, Anną z Wasilewa, 1-o v. Marcelową Dedyńską, pozwany 1733 r. o dług przez Niesiołowskiego (Gr. Sanoc. 129 f. 865; Fasc. 49 f. 717).

Marcin, wojski przemyski, umarł 1740 r. N., podstoli sanocki, umarł 1746 roku. Wacław, miecznik lwowski 1732 r., został podstolim bełskim 1737 r. Był i podstarościm i sędzią grodzkim horodelskim 1732 r.; ożeniony z Ludwiką Duninówną, 1 o v. Michałową Dzierżkową (Gr. Bełs. z 1732 r.). Konstanty, miecznik lwowski 1737 r. N., skarbnik sanocki 1750 r. Aleksander, chorąży przemyski 1790 r. (Kal.).

Antoni, z ziemią mielnicką, a dwóch Michałów, jeden poseł ziemi sanockiej, a drugi poseł ziemi przemyskiej, z województwem ruskiem, podpisali elekcyę Stanisława Augusta.

N., podwojewodzy brański 1791 r. Andrzej, podporucznik kawaleryi narodowej 1791 r. (DW. 107 f. 316). Andrzej Klemens, żonaty z Anielą z Raczków 1784 r. (Perp. Czers. 38 A f. 161).

Kajetan, dziedzic części Leszczawy Górnej i Romuald Humniccy z Humnisk, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie ziemskim sanockim.

Michał, zmarły 1814 r. w Zniesieniu, z żony, Tekli Klateckiej, pozostawił córki: Julię, za Feliksem Skalskim i Joannę. Teodor, dziedzic Podwójcia pod Złoczowem, zmarł 1849 r., pozostawiwszy córkę Julię Garwolińską i synów: księdza Aleksandra, Albina, Ludwika, Wincentego i Władysława. Antoni, towarzysz roty hussarskiej Chomętowskiego, następnie skarbnik trocki 1730 r. (Gr. Krak. 346 A f. 783). Kajetan Humnicki, skarbnik trocki 1760 r., właściciel Konieczkowa w województwie sandomierskiem (Herb. Kr. Pols.).

Wincenty, syn Piotra, porucznik kawaleryi narodowej, żonaty z Rozalią z Barzykowskich, pozostawił córkę Barbarę Bukowińską, zmarłą 1866 r. i syna Ignacego, ur. 1798 r. w Czajęczycach, w województwie sandomierskiem, zmarłego 1864 r., właściciela Lubani pod Chmielnikiem, radcę Dyrekcyi Głównej Towarz. Kredyt. Ziems. w Królestwie, poetę i literata, który legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX go wieku. Synów jego z Józefiny

Łuniewskiej, dwóch: Zygmunt, właściciel po ojcu Lubani i Adolf, właściciel Suliszowa.

Zygmunt, z Teodory Błeszyńskiej, ma córkę Annę i syna Ignacego, ożenionego 1887 r. z Maryą Bądzyńską, z której Ludwik, ur. 1888 r. w Lubani, Włodzimierz, ur. tamże 1890 r. i Stefan, ur. 1893 r. w Ruskowie.

Adolf, przez lat 25 Radca Towarz. Kredyt. Ziems., zmarły 1894 r. w Paszkowicach, żonaty z Małgorzatą Sulimierską, córką Jana i Małgorzaty z Romockich, pozostawił czterech synów: Antoniego, ur. 1870 r. w Suliszowie, Wincentego, ur. 1873 r. w Busku, Zygmunta, ur. 1875 r. w Kielcach i Stanisława, ur. tamże 1878 roku. Zygmunt, ożeniony 1896 r. z Katarzyną Daniewską, ma z niej synów: Wincentego, Piotra i córkę Jadwigę.

Adam, syn Marcina, przeniósł się z ziemi sanockiej na Ukrainę i z Ewy Hamen von Kleimen, pozostawił syna Franciszka Salezego, który nabył 1795 roku Baczkuryn i Ćwilichówkę. Franciszek Salezy, major artyleryi buławy wielkiej koronnej, ożeniony z Faustyną Kozłowską, miał córkę Izabellę, 1-o v. Ośmiałowską, 2-o v. von Plessl, 3-o v. Połońską i dwóch synów: Kazimierza i Aleksandra.

Kazimierz, chorąży powiatu hajsyńskiego, dziedzic po ojcu Ćwilichówki, żonaty 1-o v. ze Zbyszewską, 2-o v. z Eleonorą Łączyńską, z drugiej żony pozostawił córki: Maryę, za Ludwikiem Pieńkowskim, marszałkiem winnickim, Różę i Zofię, oraz sześciu synów: 1) Stanisława *Ludwika* Franciszka, dziedzica Kikiszówki, ożenionego z Pauliną Newlin Mazarakówną z Machnówki, z której córka Wanda; 2) Aloizego; 3) Andrzeja *Bronisława*, ożenionego z Otolią Newlin Mazarakówną; 4) Cezarego Jakóba *Kazimierza*, żonatego z Henryką Newlin Mazarakówną, z której córka Marya; 5) Cypryjana Piotra i 6) *Ignacego* Franciszka Rocha, ożenionego z Kowalewską, z której córka Leonia. Kazimierz z synami legitymował się ze szlachectwa w gubernii podolskiej w latach 1838—1843.

Aleksander, dziedzic po ojcu Baczkuryna, ożeniony z Elogią Starza-Jakubowską, córką Antoniego, podkomorzego i marszałka winnickiego, pozostawił z niej córkę Halinę i synów: Antoniego, ożenionego z Józefą Wierzbicką h. Nałęcz i Leona Adama, dziedzica Baczkuryna, żonatego z Celestyną Maryą Dunin-Kozicką, z której: Leon, Bohdan Marya i Franciszek Salezy, ożeniony z Józefą Komierowską.

HUNIATYCKI N. podpisał z województwem sandomierskiem, elekcyę Augusta II-go. To *Uniatycki.*

HUNIEWICZOWIE h. SAS. Ksiądz Dymitr, paroch gr. kat. w Dyniskach, miał córki: Elżbietę, wdowę 1818 r. po księdzu Janie Pietrasiewiczu z Przyłbic i Helenę, 1-o v. żonę księdza Grzegorza Lityńskiego, zmarłego 1823 r., 2-o v. za księdzem Antonim Rastawieckim (M. D. Wąs. z A. Lwows. For. Nob.).

de HUR. Pieczęć Stanisława de Hur (?) z herbem Leliwa, przywieszona do aktu konfederacyi ziemi lwowskiej przeciw Odrowążom 1464 r.

HURCZYN Teofil zawarł 1664 r. ugodę z Zawadzkim w Bełzie (Gr. Bełs. 75 f. 341). Mateusz podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.). Józef

Gurczyn, chorąży powiatu kro(skiego?), podpisał 1786 r. uchwały sejmiku żmudzkiego. Aleksander Hurczyn, syn Wincentego, dowódca wojsk okręgu wileńskiego, zmarł 1902 r. w Wilnie.

HURKIEWICZOWIE. Akta grodzkie trembowelskie z 1701 r. i grodzkie przemyskie z 1705 r. wspominają o Wojciechu Hurkiewiczu, pisarzu i superintendencie solnym w Samborzu, który zadzierżawił wspólnie z żoną Heleną 1709 r., część Nakła od Micowskich (Gr. Przem.). Jakób, gr. kat. paroch w Lipie, zmarły tamże 1793 r., z żony Anastazyi pozostawił syna Jana, dziekana samborskiego, ur. w Brzusce 1741 r., zmarłego 1813 r. Tego, z Melanii z Unihowa Stebnickiej, potomstwo:

1) Bazyli, nauczyciel w Kołomyi.

2) Jerzy, którego dzieci: Jan i Maryanna.

3) Mikołaj, ur. 1768 r. w Iskani, gr. kat. paroch w Jasienicy, zmarły 1831 roku, którego, z Katarzyny Smolnickiej, dzieci: a) Bazyli, gr. kat. paroch w Beńkowej Wiszni; b) Józef, gr. kat. paroch w Biliczu niżnym, którego córka Olimpia, za radcą sądowym Prokopowiczem, a druga Anna, za radcą Hubickim; c) Maryanna, za Mikołajem Kossakiewiczem.

4) Jan, austryjacki radca buchalteryi we Lwowie, ur. 1798 r. w Strzyłkach, zmarły 1861 r. we Lwowie, którego z zaślubionej 1824 r. Franciszki Böhm, córki Józefa, ur. 1806 r. w Podhorcach, zmarłej 1864 roku we Lwowie, pozostało liczne, niżej wymienione potomstwo: Honorata, ur. 1825 r. w Sokołowie, zaślubiona 1843 r. Franciszkowi Linhardowi, Korneli Karol, zmarły 1831 r., Emilia Konstancya, zmarła 1847 r., Konstanty Mikołaj, zmarły 1830 r., Aleksander Joachim zmarły 1844 r., Laura Zofia, urodzona 1832 r., zaślubiona we Lwowie 1857 roku znanemu literatowi Edwardowi Błotnickiemu, Kornelia Joanna, zmarła 1834 r., Joanna Katarzyna, ur. 1835 r., zaślubiona 1857 r. Karolowi Sobkowi, Jan Klemens, ur. 1836 r., po którym jest potomstwo, Leontyn Emilian, zmarły 1840 r., Walerya Franciszka, ur. 1839 r., zaślubiona 1866 r. Władysławowi Sidorowiczowi, zmarła 1890 r. we Lwowie, Korneli Mikołaj, zmarły 1842 r., Leon Kajetan, ur. 1843 r., austryjacki kapitan 15-go pułku piechoty, którego dzieci: Karol, Leontyna, Olga i Józef, i Adam Michał, urodzony 1847 roku, zmarły 1886 roku bezdzietnie (Mich. Zaw.).

HURKOWIE książęta h. POGOŃ LITEWSKA. Książę Hurko Fedorowicz, syn księcia Fedora Olgierdowicza, na sądach w Sanoku 1429 r. (AGZ. XI). Król Władysław Jagiełło nadał 1433 r. księciu Sanguszce Kraśniczyn, własność jego bratanków, a synów nieżyjącego już księcia Hurki (Kniaź.). Synami tymi księcia Hurki byli książęta: Iwan i Aleksander, którzy wspólnie z matką swą księżną Hurkową, mają z Dominikanami lwowskimi sprawę 1443 r. we Lwowie (AGZ. XIV). Ci książęta otrzymali Lisiatycze, w powiecie stryjskim, z których się pisali. Wzmianki o nich są jeszcze w aktach przemyskich w latach 1465 — 1466 (AGZ. XIII).

Książę Iwan, jako Janusz, kanonik warszawski i proboszcz wieluński, na uniwersytecie krakowskim 1442 r., następnie dziekan płocki 1447 r.

Książę Aleksander pozostawił syna Aleksandra, na uniwersytecie krakowskim 1454 r., kustosza płockiego 1476 r. Ks. Aleksander, alias Hurko, dziedzic Dęba alias de Polenicze 1480 r., wspomniany w aktach ziemskich chełmskich. Na tym Aleksandrze, jak się zdaje, ród ten książęcy wygasł.

HURKOWIE h. WŁASNEGO. Ród ten spotykamy w XV-m wieku, w powiecie włodzimierskim i w ziemi chełmskiej, a w XVI-m wieku w województwie witebskiem, gdzie nazywali się Hurkami-Chocimskimi i Hurkami-Romejkami. Na Wołyniu od dóbr dziedzicznych zwali się Hurkami - Omelańskimi.

Hurkowie wołyńscy, chełmscy i witebscy, prawdopodobnie stanowią jedną rodzinę.

Mikołaj, dziedzic Dolska i Przewał, z żoną Agafią i synami: Hurką, Steckiem i Andruszkiem, erygują i uposażają cerkiew Św. Mikołaja w Dolsku 1432 r. Jadwiga Steckowa Łamanowa i syn jej Jakób, sprzedali 1503 r. Dolsk Sanguszce. Jakób musiał mieć dwie siostry: N. Święcicką i Jadwigę Jahodyńską, o czem sprawa prowadzona 1538 r. o Dolsk przekonywa (Arch. Sang. III i IV).

Hurko, dziedzic Przewał i Satynia, stolnik chełmski 1485 r. (Proch.), pozostawił syna Mikołaja. Mikołaj Hurko na sądach we Lwowie 1497 r. (AGZ. XV).

Herb Hurków.

Mikołaj Hurkowicz Łamanowicz zeznał 1507 r., że do ks. Sanguszki z powodu Dolska, nie rości żadnej pretensyi (Arch. Sang. III). Mikołaj zostawił syna Hurkę, gdyż ojciec Anny Hurkównej Jahodyńskiej, Hurko Mikulicz, miał zastawić Dolsk, Rastowę, Targowiszcze i Stawek w 80-ciu grzyw. Czambarowiczowi, o co sprawa w 1598 r. wytoczona przez Jahodyńskiego, sędziego bełskiego (Woł. I f. 445).

Maciej i Tomasz Hurkowie dziedziczyli 1564 roku na Gruszce małej, 'w powiecie krasnostawskim (Paw.).

Żyjący w końcu XV-go wieku Michno Omelański, żonaty z Maryą Czaplicówną, nie pozostawił potomstwa. Wdowa po nim, przybrała w 1508 r. za syna siostrzeńca swego, Teodora Iwaszkowicza (Arch. Sang. III). Jacko Omelański dostarczał 1528 r. wspólnie z bratem, na potrzeby wojenne, trzy konie, a Hurko Omelański dwa konie.

Hawryło Omelański spisał testament 1576 r. Żdan i Michał Stecewicze i Wasil Jaroszewicz Hurkowie Omelańscy, sprzedali w latach 1579, 1580 i 1583, części swe Nowosiółek, w powiecie łuckim, Nowosielskiemu. Katarzyna Fedorówna Hurkówna, żona Krzysztofa Piwko 1580 r. Jan Hurko pozwał 1566 r. Fedora o dział Omelan. Fedor i Jaśko wykonali 1569 r. przysięgę wierności, po przyłączeniu Wołynia do Korony. Jan Hurko Omelański spisał testament i umarł 1579 r. Jan Jaśkowicz Hurko Omelański, dziedzic części Omelan 1583 i 1598 r. Hurkówna Omelańska, córka Jana i Nastazyi z Hostskich, 1-o v. Kałusowskiej, 3-o v. Walentowej Wkryńskiej, żona Bohdana Kozińskiego 1600 r. Wymieniony wyżej Fedor Hurkowicz Omelański, świadczył 1568 r. przy zapisie posagowym Hornostaja (Op. Łuc. 2038 i 2040; Jabł.; Arch. I. Z. Ros. I i VI 1; Teka W. Rulikowskiego; Kij. VI C f. 86 i Woł. VI C f. 254).

Fedor Hurko Omelański, którego siostra, żona Iwana Koszki, sędziego ziemskiego bracławskiego, zmarła bezdzietnie 1583 r., kwitował 1580 r. Wkryńskich z opieki, a 1583 r. zapisał żonie, Maryi Patrykiejewnie, 250 kóp groszy na Omelanach. Córka ich Katarzyna, żona Jana Kiszkowskiego (vel Gieszkowskiego), pozwała 1608 r. rodzeństwo swoje: Iwana, Mikołaja, Jarosza, Andrzeja, Hrehorego, Annę i Reginę, o wydzielenie jej równej części Omelan. Z nich:

Jarosz, Mikołaj i Hrehory, zmarli bezdzietnie, Anna, żona Andrzeja Surminowskiego, zmarła przed 1621 r., Jan sprzedał 1608 r. piątą część Omelan Kukolskiemu i zostawił jednego syna Bazylego.

Andrzej w latach 1610 i 1613 zapisał posag i dożywocie żonie, Jadwidze Pawłowskiej, córce Krzysztofa, a 1616 r., wraz z braćmi, procesuje sukcesorów Ewy z Hurków Kozińskiej. Zmarł 1624 r., a wdowa po nim wyszła za Jana Grodzickiego 1630 r. Dzieci Andrzeja: Mikołaj, Jarosz, Aleksandra Jakóbowa Jarochowska, Zuzanna Grzegorzowa Gromnicka, Zofia Pawłowa Gutkowska i Bazyli, syn Jana, procesują się między sobą w latach 1631 — 1646, o spadek po stryju Grzegorzu. Mikołaj spisał testament 1642 r., a Bazyli 1650 r. (Woł. II f. 490; Bracł. IV f. 259; Woł. V B f. 880 i Czerniech. f. 132; Teka W. Rulikowskiego).

Konstanty Hurko, żonaty 1654 r. z Maryanną z Kulikowskich (Woł. VII A f. 42). Syn ich Stefan, procesuje 1693 r. Kulikowskich, o spadek po Kulikowskich (Bracł. XIV f. 772). Wacław Hurko i żona jego, Katarzyna z Trypolskich, zawarli układ z Trypolskimi 1690 r. (Op. Kij. 4). Prawdopodobnie synem ich był Paweł, który 1703 r. zapisał się na kompromis, w sprawie o sukcesyą po Trypolskich. Tomasz, brat Pawła, 1705 r. (Bracł. XIV f. 1019 i 1054). Michał Hurko, viceregent łucki 1773 r. (Kal.).

Hurkowie w województwie witebskiem dziedziczyli na Wielkiem Siole, Krotowszy i Kryńkach. W Krotowszy istnieje nawet kaplica katolicka, w której się chowali. Złożone są tam między innemi zwłoki Józefa Hurki, podkomorzego witebskiego, zmarłego w końcu XVIII-go wieku, Józefa, gubernatora lubelskiego, Włodzimierza i Leopolda, generałów wojsk rosyjskich.

Hurko Olechnowicz, namiestnik smolański, w województwie witebskiem, 1539 r., żonaty z księżniczką Hrehorówną Sieńską, obecny przy rozgraniczeniu Pohotyszcza (ML. 27; Ist. Jur. Mat. XXIV i Kniaź.).

Tymoteusz Romejko Hurko, syn Eustachego, otrzymał 1563 r. Wielkie Sioło w województwie witebskiem. On to miał nabyć 1540 r. Krotowszę i Kryńk od Drobyszewiczowej Nowickiej (Sł. Gegr.). W 1569 r. był podsędkiem witebskim i posłem województwa witebskiego (Dan.). Ożeniony z Anną Hlebówną, wziął za nią część Naczy i Wietrzyna, które syn jego Andrzej sprzedał Konińskiemu.

Aleksander, drugi syn Tymoteusza, kwitował 1599 r. w Krakowie Ligęzę (Gr. Krak. 165 f. 1960).

Andrzej, miał córkę Tomiłę, żonę Iwana Kisiela Dorohinickiego, z którym wspólnie sprzedała Wymno 1628 r. Andrzej i Mikołaj, synowie Andrzeja, dopełnili działu dóbr 1642 r. Z nich:

Mikołaj v. Michał Mikołaj, sędzia grodzki witebski 1626 r., pisarz ziemski witebski 1636 r., a podsędek 1641 r., podpisał elekcyę Jana Kazimierza. W 1636 roku otrzymał od Władysława IV-go dobra po Janie Cinko z Witebska, banitowa-

nym za zabójstwo Św. Jozafata, z których to dóbr ustąpić musiała Lwowa Hurkowa. Syn jego Stefan nie żył 1672 r., w którym król wysłał pismo do Daryi Stefanowej Hurkowej i syna jej, Hrehorego Hurki, w sprawie zabrania gruntów mieszczanom witebskim (Wit. Star. I).

Andrzej, brat Mikołaja, podstoli witebski 1640 r., wspólnie z żoną, Teodorą Podbereską, nabyli 1637 r. Liche Hosty od Miłaszewiczów. W 1640 r. oddał OO. Jezuitom dwór swój i pół placu w Witebsku, na fundacyę kollegium. Z województwem witebskiem, podpisał elekcyę Jana Kazimierza. Następnie pisarz ziemski witebski, wzięty został do niewoli przy zdobyciu Witebska. Umarł w więzieniu w Moskwie. Konstytucya sejmowa z 1677 r. o nim wspomina. Synów jego dwóch: Daniel i Józef.

Józef v. Józef Kazimierz, Romejko Hurko, podsędek witebski, podpisał z województwem witebskiem, elekcyę Jana III-go. Był on dziedzicem Krotowszy i posłem na sejm 1693 i 1696 r. Synów miał dwóch: Jana i Kazimierza.

Jan, podstoli i rotmistrz witebski 1713 r., dziedzic Krotowszy i Kryniek, 1722 r. dyrektor sejmiku witebskiego, żonaty był z Krystyną Hołyńską, 1-o v. Konstantowiczową.

Brat jego Kazimierz, starosta budowiestski (?), żonaty z Barbarą Hołyńską, siostrą swej bratowej, procesowany wraz z bratem 1721 r. przez Maryannę z Hurków i męża jej, Gabryela Krupienicza, o różne gwałty (Ist. Jur. Mat. XXI — XXVIII). Kazimierz miał być następnie chorążym witebskim. Jan, podstoli witebski, brat jego Kazimierz i Marcyan Hurko, z synem Kazimierzem, oskarżeni 1719 r. przez Bazylianów witebskich, o porwanie z ich kościoła ciała Kisiela, podkomorzego witebskiego i zaniesienie do Jezuitów, gdzie został pochowany (Wit. Star. V).

Po Kazimierzu, chorążym witebskim, pozostało czterech synów: Teofil, Józef, Marcin i Jan. Z nich:

Marcin był horodniczym witebskim 1764 r., a sędzią ziemskim 1765 r. Syn jego Kazimierz, horodniczy witebski 1769 r.

Jan, pisarz grodzki witebski 1761 r., oboźny 1764 r., a horodniczy witebski 1767 r., porucznik hussarski 1773 r., właściciel Krotowszy (Akta XIII), miał syna Nepomucena.

Józef, podkomorzy witebski 1759 r., z synami: Józefem, Aleksandrem, Ksawerym, Stanisławem i Joachimem, z bratem Janem, i bratankiem Kazimierzem, synem drugiego brata Marcina, legitymował się ze szlachectwa 1773 r., w ziemstwie orszańskiem. Z synów podkomorzego: Józef, porucznik petyhorski 1773 r., z czasem vicegubernator mohilewski, miał córkę Ewelinę, za Tadeuszem Szczytem, marszałkiem połockim, zmarłą w Rzymie 1799 r. i tamże pochowaną, oraz synów: Józefa, gubernatora lubelskiego i Włodzimierza, generała wojsk rosyjskich, ożenionego z Korffówną, z której syn Józef, generał gubernator warszawski. Aleksander był podkomorzym witebskim 1781 r.

Wasil Hryhorjewicz Hurko, służebnik ks. Stefana Zbaraskiego, wojewody witebskiego, dostał od niego 1562 r. za odznaczenie się pod Wieliżem i w oblężeniu Witebska, spustoszoną wieś Nowosiółki i ziemię Osipowszczyznę. Jest on 1579 roku podsędkiem witebskim, a syn jego Hrehory, urodzony z Kosówny, sprzedał

pewne grunta Garlińskiej przed 1597 r. Przywilej nadawczy Nowosiółek wniesli 1625 r. do ksiąg ziemskich witebskich Lew i Aleksander, bracia Hurkowie.

Aleksander był 1619 r. deputatem na Trybunał litewski (Akta XI), a żył jeszcze 1632 roku.

Lew, pisarz ziemski 1617 r. i poborca witebski 1620 r., piszący się Romejką Hurką, wmięszany był w sprawę zabójstwa Św. Józefata (Wit. Star. I). Dziedzic Ranien, Krupian i Łużyna, spisał testament 1632 r., w którym wspomina brata, żonę Hannę Kisielównę Dorohinicką i dzieci: Aleksandra, Marynę, Natalię i Katarzynę. Aleksander sprzedał przed 1640 r. Łużyno Bohomolcowi (Ist. Jur. Mat XXI—XXVI).

Konstanty Michał Aleksander, ziemianin witebski, nabył Wieśnik 1667 r. (Ist. Jur. Mat. XXV). Maryna Zankówna Hurkówna, żona 1-o v. Sebastyana Ciepłego, 2-o v. Jana Garlińskiego, spisała testament 1597 r., w którym wspomina o kupionych ziemiach od Hrehora Wasilewicza Hurki (Ibid. XXI).

Bazyli Semenowicz Zankowicz Hurko Chocimski, z żoną, Maryną Krzysztofówną Kowalewską, zastawili 1627 r., a sprzedali 1630 r. Skuratowo w witebskiem, za 800 kóp groszy. W 1639 r. zastawili grunta w Chocimlu Chodyczyńskim.

Jerzy i Kazimierz Hurkowie Chocimscy, wzięci do niewoli 1654 r. przy zdobyciu Witebska, trzymani w Kazaniu 1655 r. Wspomina o nich konstytucya sejmowa z 1677 r. Obaj podpisali, z województwem witebskiem, elekcyę Jana III-go. Franciszek Hurko Chocimski podpisał obiór Augusta II-go. Maciej, Jan i Anna Hurkowie Chocimscy, pozwali 1721 r. Przemyskiego, o zabicie ich krewnego, Władysława Hurki w Witebsku (Ist. Jur. Mat. XXI, XXII, XXIII i XXVI).

Helena, żona Eliasza Doktorowicza Hrebnickiego 1628 roku (Ist. Jur. Mat. XXI — XXVI).

Michał, Franciszek i Ignacy Hurkowie, bracia, sprzedali 1716 r. plac w Witebsku Sakowiczom. Jan, podstoli i rotmistrz witebski 1713 r. Michał, Antoni i Franciszek Romeykowie Hurkowie, dziedzice Ozierec w witebskiem 1719 r. Michał Antoni, subkolektor poborów w witebskiem 1718 r. Michał Romejko Hurko, sędzia grodzki witebski 1716—1722 r. Marcyan Kazimierz Romejko Hurko, skarbnik witebski i administrator hiberny 1712 r., wspólnie z żoną, Zofią Ambrokówną, sprzedał 1714 r. Czarnisze alias Nowosiółki Bohomolcowi. W 1716 r. jest i pisarzem, a 1717 r. sędzią grodzkim witebskim. W 1722 r. nie jest już skarbnikiem, który to urząd piastuje Kazimierz Hurko, zapewne syn jego. Michał Romejko Hurko 1738 r., syn także Marcyana (Wit. Star. V). Mikołaj, pisarz ziemski i poseł witebski 1744 r., sędzia ziemski witebski 1754 r. Rachela, wdowa po Józefie Brunie, cześniku inflanckim 1759 r.

Aleksander, kwatermistrz witebski i Stefan, w województwie witebskiem 1754 r. (Akta XIII). Jan, sędzia grodzki witebski 1763 r., żonaty z Joanną de Fontanny 1778 r. Wincenty, Barbara i Joanna, brat i siostry Jana, 1773 roku (DW. 90 f. 260 i 94 f. 82).

HURKOWSCY w województwie kijowskiem, mają być h. PRUS I-szy. Mikołaj Hurkowski, żonaty 1668 roku z Krystyną z Łapskich, 1-o v. Mikołajową

Krasnosielską, 2-o v. Pawłową Bajbuziną (Woł. VI D f. 11). Andrzej, sędzia grodzki owrucki 1696 r. Kazimierz, Antoni, Konstancya i Urszula, dzieci Jana i Anieli Bohdanowiczównej, 1765 r. w owruckiem. Piotr, towarzysz pancerny chorągwi oboźnego koronnego 1772 r. Józef, regent grodzki żytomierski 1788 r. Ludwik, chorąży kawaleryi wojska koronnego 1778 r. (MP.), komornik graniczny żytomierski 1785 r., a stolnik żytomierski 1791 r.

HURTYCH Józef, podporucznik artyleryi litewskiej, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. (V. L.). W 1808 r. szef batalionu 3-go artyleryi i kawaler krzyża Virtuti Militari. Ten sam pewno, tylko że Józef Hurtig, pułkownik b. wojsk polskich 1824 r., generał brygady b. wojsk polskich 1829 r., komendant Zamościa, kawaler krzyża Virtuti Militari i Legii honorowej.

HURTYG Kasper otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. (V. L.). Syn jego, Karol Leopold, dowiódł szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1835 roku.

HURYNOWIE v. HURYNOWICZOWIE h. KALINOWA w Wielkiem Księstwie Litewskiem. Lewko Hurynowicz, bojar nowogrodzki 1546 r. (ML. 61). Tenże pewnie, ale Lew Iwanowicz Huryn, sekretarz królewski 1561 r. Piotr i Jan Hurynowie podpisali z województwem mińskiem, elekcyę Władysława IV-go. Huryn, namiestnik kijowski 1637 roku (Arch. I. Z. Ros. VII. 1). Demetryan Michał Hurynowicz, z żoną Zofią Pruszakówną Bieniewską, wzięli 1695 r. w zastaw Papin od Grocholskich. Żona jego jest 1718 r. 2-o v. za Janem Kołłątajem, strażnikiem nowogrodzkim (Ist. Jur. Mat. XXV.).

Aleksander Arawinko-Hurynowicz, mostowniczy lidzki 1764 roku. Antoni Arawinko-Hurynowicz, sędzia kapturowy lidzki 1764 r. (V. L.). Antoni Hurynowicż, mostowniczy lidzki 1765 r. Kazimierz, mostowniczy lidzki 1770 r. Antoni, mostowniczy lidzki 1773 roku. Tadeusz Hurynowicz, starosta jawgielański 1775 roku (V. L. VIII f. 446).

Michał i Nikodem z synem Tomaszem, synowie Jana, wnukowie Michała, prawnukowie Felicyana, praprawnukowie Kazimierza Hurynowicza, 1697 r. dziedzica dóbr Hajkowszczyzna, w powiecie lidzkim, dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Herb Husarzewskich

HUSARZEWSCY h. WŁASNEGO, PRUS i SAS. Jedna ich linia otrzymała tytuł hrabiowski pruski 1814 r.

Łukasz Stanisław Husarzewski, za położone zaslugi wojskowe, otrzymał szlachectwo na sejmie 1676 r. (M. 211 f. 513). Tenże, następnie dworzanin królewski, wspólnie z żoną, Jadwigą z Chmielewskich, otrzymał wójtostwo w Dąbrowie 1687 roku (Perp. Czers. 14 A f. 258). Synów pozostawił dwóch: Franciszka i Wojciecha.

Wojciech Husarzewski, syn Łukasza, towarzysz chorągwi husarskiej 1721 r. (Perp. Czers. 19 f. 117). Po nim iść

musiał Klemens, kapitan regimentu buławy wielkiej koronnej, żonaty z Franciszką ze Skorupskich, których syn Stanisław Kostka, kwitował 1789 r. Ignacego Husarzewskiego, z odbioru 200 dukatów (DW. 105 f. 427). Tegoż Ignacego również kwituje 1791 r. Tekla, siostra Stanisława Kostki, a żona Stanisława Gedroicia, chorążego kawaleryi wojsk W. Ks. Litewskiego (DW. 107 f. 548). Bratem ich mógł być Franciszek Husarzewski, porucznik infanteryi koronnej 1782 r. (DW. 98 f. 782).

Franciszek, drugi syn Łukasza Stanisława, z drugiej jego żony, Anny Pieńkowskiej, ur. 1710 r. w Wielicznej (metr. w Stoczku), żonaty z Marcyanną ze Szczygielskich, pozostawił siedmiu synów: Aleksego, Jana, Karola, Wojciecha, Ignacego, Tomasza i Hieronima. Sześciu pierwszych odstąpiło pewną sumę bratu Hieronimowi 1758 roku (DW. 80 f. 321). Z nich:

Jan, stolnik smoleński i podkomorzy Augusta III-go 1759 r., zeznał 1785 r. testament i umarł 1786 r., nie pozostawiwszy potomstwa (DW. 83 f. 316 i 680; 94 f. 63; M. 300 f. 5).

Karol, major wojsk saskich, kwitował 1790 r. Fryderyka Moszyńskiego (DW. 106 f. 1340).

Ignacy, miecznik stężycki 1780 r., podczaszy 1782 r., w końcu ostatni stolnik stężycki 1786 r. Około 1777 r., w którym był starostą mironickim, nabył Brzeście (DW. 93 f. 246). W 1767 r. wspólnie z żoną, Joanną z Tynieckich, otrzymał konsens królewski, na wykupienie z rąk Dzieduszyckiego Mironic, leżących w powiecie sandomierskim (Kancl. 32 II f. 182). W 1790 r. nabył Wojsławice od Piotra Górskiego (Akta po Gal. 297/552). Synem jego mógł być Antoni, vice brygadyer wojsk koronnych. W 1796 r. kwitował go Psarski, z odbioru zapisu, uczynionego na rzecz jego przez Jana Husarzewskiego, stolnika smoleńskiego (DW. 111 f. 694 i 728).

Tomasz, misyonarz, uczony historyk, profesor akademii wileńskiej.

Hieronim, porucznik gwardyi królewskiej 1759 r., a kapitan tejże gwardyi 1766 r., zeznał 1774 r. zapis dożywocia z żoną, Eleonorą Sztyfel, córką Jana i Anny de Jauchy. Córka jego Dorota, za Piotrem Psarskim, kapitanem wojsk koronnych (DW. 81 f. 279; 87 f. 514; 91 f. 383 i 111 f. 728). Pierwszą żoną Hieronima była Maryanna de Terkofy i z niej był syn Antoni Marek, porucznik kawaleryi narodowej, który zrzekł się spadku po ojcu 1791 r. (Rel. Gr. Sandom. z 1791 r. f. 25). Tenże Antoni w 1792 r. został majorem i wylegitymował się ze szlachectwa w Galicyi Zachodniej 1804 r. (Quater. VIII f. 116). W 1811 roku zaślubił w Gdańsku, Henryetę Konstancyę Rathke i umarł tamże 1813 r., jako kapitan adjutant i major 11-go pułku piechoty 1-go bataljonu hr. Szembeka. Syn ich Marek *Teodor* Franciszek, ur. 1813 r. w Gdańsku (Metryki w Gdańsku u Św. Mikołaja), kadet w korpusie kaliskim, dziedzic Malich, w powiecie warszawskim, 1840 roku, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie, 1845 roku (Z teki B. W. Rummla).

Aleksy, czasem w aktach Aleksandrem zwany, 1744 r. kapitan wojsk królewskich, 1750 r. podkomorzy Augusta III-go, nabył w tym ostatnim roku starostwo ratneńskie od Poniatowskiego (DW. 73 f. 391), które za konsensem królewskim z 1752 r., odstąpił Lubomirskim. W tymże 1752 r. wspólnie z żoną, Magdaleną z Podoskich, wykupił starostwo lipińskie z rąk Brühla, które znów 1758

roku odstąpił małżonkom Dębskim (M. 229 f. 588). Za konsensem królewskim z 1754 r., nabyli starostwo ryckie od Lubomirskich (DW. 76 f. 643 — 650), które 1759 r. odstąpili Poniatowskim. W 1747 r. otrzymał konsens królewski, na wykupienie z rąk Szembeka starostwa toltmickiego, ale umowa nie przyszła do skutku (Sig. 27). W 1768 r. został komisarzem generalnym królewskim w porcie gdańskim (Kancl. 44 f. 269).

Aleksy, ożeniony z Magdaleną z Podoskich, podkomorzanką rożańską, z którą zeznał zapis dożywocia 1752 r. (DW. 74 f. 583), pozostawił syna Karola Antoniego, szambelana Stanisława Augusta 1785 r. (DW. 101 f. 278; 104 f. 1611; 105 f. 1359; 107 f. 1668 i 108 f. 53).

Karol Antoni otrzymał od króla pruskiego Fryderyka Wilhelma II-go tytuł hrabiowski, 14-go Grudnia 1814 r. W 1787 r. zeznał intercyzę przedślubną z Elżbietą Podoską, córką Adama, starosty lenartowskiego i Ewy z Ożarowskich, rozwiedzioną z Dionizym Orsettim, miecznikiem bielskim i wkrótce ją zaślubił (M. 289 f. 237; DW. 108 f. 672 i 107 f. 1668). Syn ich Adolf Jan, ur. 1790 roku, zmarł 1855 roku. W 1829 r. kamerjunkier dworu polskiego, szambelan austryjacki 1839 r., kawaler maltański, członek Stanów galicyjskich, otrzymał w Austryi potwierdzenie tytułu hrabiowskiego 1838 r. Z Heleny hr. Sierakowskiej, córki hr. Antoniego z Waplewa, zmarłej 1893 r. w Krakowie, pozostawił córki: hr. Jadwigę, kanoniczkę sabaudzką i hr. Maryę, żonę hr. Ignacego Potulickiego, oraz syna hr. Józefa, ur. 1840 r., zmarłego w Krakowie 1892 r., kawalera maltańskiego, ożenionego 1864 r. z księżniczką Karoliną Jabłonowską, córką księcia Karola, z której jedyna córka hr. Eleonora, wyszła 1885 r. za ks. Andrzeja Lubomirskiego, ordynata na Przeworsku.

HUSCCY z Huszczy. Jan, Andrzej, Mikołaj i Stanisław, współdziedzice 1564 r. Gruszki Wielkiej, w powiecie krasnostawskim (Paw.).

HUSCIŁŁOWIE h. NAŁĘCZ. Józef i Dominik, synowie Ludwika i Ludwik, syn Józefa, oficera b. wojsk polskich, wnukowie Jana, prawnukowie Macieja, 1720 r. dziedzica Dziarkiszek, dowiedli szlachectwa 1820 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

HUŚLIŃSKA Helena, żona Samuela Jakowickiego 1712 r. (Kij. VIII f. 1264).

HUSSAKOWSCY v. USAKOWSCY h. SAS na Rusi. Klausko i Mikołaj z Ussakowic, kwitują kmieci swych z procesu o zabicie ojca 1438 r. Jan Hussakowski v. Ussakowski, dworzanin władyki Terleckiego w latach 1638 — 1642 w Chełmie. Michał 1645 r. w Bełzie (Akta XXIII). Małżonkowie Usakowscy wzięli 1672 r. w zastaw Żuków od Potockich, w 10,000 fl. N., rotmistrz królewski 1684 roku (AGZ. X). Katarzyna Hussakowska, żona Bazylego Niekraszewicza, z matką swą, zamężną 2-o v. Janową Górecką, doznały 1773 r. łask w Poczajowie. Bazyli, proboszcz gr.-k. w Stebniku, nabył część Drohobycza 1797 r. Zmarł 1815 r., pozostawiwszy jedyną córkę Juliannę Wincentowę Piechowiczową, która dała pełnomocnictwo Piotrowi 1815 r. Jan, brat ks. Bazylego 1798 r., a rodzeństwo Jan i Anna Jaszewska, dzieci jego brata, 1805 roku. Filip, Dominikanin, wikary w Busku, zmarł

1811 r. Anna z Śliwińskich, 1-o v. Mikołajowa Błażowska, 2-o v. Hussakowska, pozwana 1823 r. przez Kubojewicza. Ks. Józef, gr.-k. proboszcz w Ostałowicach, zmarły 1835 r., pozostawił z Anny Czerwińskiej synów: Faustyna i Justyna i córki: Julię, 1-o v. Stupnicką, 2-o v. Mogilnicką, Katarzynę Mrozowiczową, Agnieszkę Okruszkiewiczową i Maryannę (A. Lwow. For. Nob.).

HUSZCZA Stefan Kunachowicz, ziemianin wołyński, sprzedał 1526 r. trzecią część Kołniatycz Czartoryskiemu (Arch. I. Z. Ros. I. 1).

HUSZCZOWIE h. PODKOWA, w województwie połockiem i na Żmudzi. Maciej Jakowlewicz Huszcza nabył od brata swego Jana, w zakonie Izajasza, i syna jego Fedora, dobra Zaruczewie, Konowałowszczyzna, Laskowo, Chrołowo i Jackowo, i w latach 1663 — 1667 procesuje się o te dobra z Bazylianami połockimi. Bazylianie w obronie swej dowiedli, że Jan Izajasz Huszcza, syn Pawła Jachimowicza, wstępując do ich zakonu, na początku wojny, zapisał im Laskowo i zapis ten potwierdził 1655 r. Umarł 1663 r., a braci miał dwóch: Aleksandra i Mikołaja, zmarłych przed odzyskaniem Połocka, Maciej zaś był dalekim krewnym, synem Jakóba.

Wymienionego Aleksandra synowie: Teodor i Tomasz Tymoteusz (podpisał się po polsku Cimofiej), zawarli ugodę z Bazylianami 1671 r. i zostawili im odziedziczoną po stryju Janie połowę Laskowa Huszczyńskiego w 1,000 fl. na lat pięć.

Herb Podkowa.

Teodor, syn Jana Jachimowicza, dziedzic Makarowszczyzny, Kopciowszczyzny, Konowałowszczyzny, Zaruczewia i Laskowa, na które to dobra złożone dokumenta u pana Jarosza Huszczy, zaginęły w czasie najścia nieprzyjaciela, zastawił je 1663 r. bratu stryjecznemu Maksymilianowi Kondratowiczowi Huszczy w 5,000 fl. Maksymilian, po trzyletnim procesie, ugodził się 1671 r. o Laskowo z Bazylianami z Połocka, a 1670 r. uzyskał od króla zwolnienie od podatku domu swego w Połocku.

Piotr 1661 r. na sejmiku połockim obecny w Hłubokiem. Antoni, strażnik smoleński, z żoną, Eleonorą Zakrzewską, dziedzice Obuchowa, w witebskiem i Kublicz, w połockiem 1719 r. Rozalia za Janem Tyszką 1720 r. Anna, 1-o v. Kublicka, 2-o v. żona Ludwika Radziwiłłowicza Szostaka, landwójta uszackiego 1759 r. Gabryel i Maryanna Huszczowie sprzedali 1763 r. Sudiłowicze Antoniemu i Elenie Porczyńskim (Ist. Jur. Mat. XXV, XXVI i XXVII).

Jakób Ludwik i Teodor, w powiecie grodzieńskim 1740 roku (Akta VII). Antoni podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.). Antoni z synami: Janem i Józefem i tego synem Justynem, Michał z synem Antonim, Jan Michał z synami: Marcinem i Mateuszem, synowie Macieja, Jan z synem Maciejem, Mateusz z synem Ignacym, synowie Tomasza i Justyn z synem Samuelem, syn Samuela, wszyscy zaś wnukowie Jerzego, prawnukowie Marcina, praprawnukowie Maksymiliana Huszczy, dziedzica Sienkowszczyzny i Czechowszczyzny, w oszmiań-

skiem, a Obolewszczyzny i Kublicz, w połockiem, dowiedli szlachectwa 1819 roku przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Mitko Iwanowicz Huszcza, ciwun trocki, otrzymał od księcia Aleksandra Włodzimierzowicza Skepiewo. O dobra te procesują się 1528 r. książę Andrzej Ozierecki, ożeniony z Hanną Skiepiewską, córką Bazylego, potomka Huszczy i książę Jerzy Słucki

Jan Huszcza, skarbnik smoleński, syn Marcina, spisał testament 1767 roku (Zs. Telsz.), z którego się okazuje, że miał dwóch synów: Feliksa i Jana.

Feliks, rotmistrz województwa wileńskiego, pozostawił dwóch synów: Dominika, bezdzietnego i Feliksa, właściciela Janowa, sędziego granicznego telszewskiego. Po Feliksie zostało trzech synów: Edward Jan Ildefons, ur. 1824 r., Józef Eustachy Ignacy, ur. 1826 r. i Leon Feliks, ur. 1827 r. (metryki w Medyngianach).

Jan, porucznik powiatu telszewskiego 1786 r., właściciel Nowego Dworu 1795 roku, miał trzech synów: Benedykta i Dominika, których potomstwa nie znam i Ignacego, właściciela Nowego Dworu i Dowtor, sędziego granicznego powiatu telszewskiego, po którym pozostało pięciu synów: Konstanty Jan Jerzy (metr. w Pikielach z 1811 r.), Stanisław Onufry Cypryjan (metr. z 1815 r.), Władysław Feliks Wiktor (metr. z 1816 r.), Bolesław Franciszek Izydor (metr. z 1821 r.) i Wiktor Zygmunt (metr. w Żydykach z 1830 r.). (Teka M. E. Brenszteina).

HUTKOWSKI (?) Ludwik, komornik graniczny żytomierski 1790 r. (Kal.).

HOTOŃSKI N. podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.).

HUTOROWIE i HUTOROWICZOWIE h. WŁASNEGO (Ostr. 1079) w W. Ks. Litewskiem. Iwan Gregorowicz Hutor, sędzia grodzki witebski 1592 roku (Akta VII) i klucznik witebski 1594 r., ożeniony z Tomiłą Łuskinianką, łowczanką witebską, otrzymał od teścia swego dobra Suboczy, w witebskiem. Zmarł przed 1618 r. (Ist. Jur. Mat. XX, XXI i XXIX). Jan Hutor, ziemianin mścisławski, wnosi manifest 1665 r. do grodu mścisławskiego, że gdy niegdy ojciec jego Jarosz, z bratem swoim Stefanem, schronili się 1654 r. do Mścisławia. zostali tamże przez nieprzyjaciela zrabowani, przyczem zaginął przywilej książąt Mścisławskich, nadający dobra Sochonie ich przodkom Hutorom (Ibid. XXV). Andrzej, ziemianin oszmiański 1699 r.

Michał Hutorowicz, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 roku (Oblig. Warsz. 49 f. 616). Jan Ignacy Hutorowicz, cześnik (?) 1738 r. (Akta XI). Jan, budowniczy oszmiański 1750 r. Tenże Jan, Antoni, podstarości i marszałek kapturowy oszmiański, Antoni, Eljasz, Antoni, Benedykt i Jakób podpisali 1764 r. konfederacyę ziemi oszmiańskiej (Jank.). Antoni, rotmistrz powiatu oszmiańskiego, Antoni, podstarości sądowy i marszałek sądów kapturowych powiatu oszmiańskiego, Eliasz i Jakób Tadeusz, budowniczy oszmiański, podpisali z powiatem oszmiańskim, elekcyę Stanisława Augusta.

Jan, łowczy oszmiański 1765 r. Antoni, koniuszy oszmiański 1775 r. Antoni v. Antoni Tadeusz, sędzia grodzki oszmiański 1780 r. Józef, wojski oszmiański 1793 roku.

Antoni z synami: Adamem, Janem i Tadeuszem, Hieronim i Jan z synami: Stanisławem, Ludwikiem i Konstantym, synowie Kazimierza, Jan z synami: Ludwikiem, Jackiem i Tomaszem, syn Benedykta i Jan z synem Floryanem, syn Jana, wszyscy wnukowie Andrzeja, skarbnika, prawnukowie Andrzeja Hutorowicza, dziedzica 1689 r. Hnieździłowa, w powiecie oszmiańskim, dowiedli szlachectwa 1802 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Paweł z Hutorów Hutorowicz, żonaty z Małgorzatą Przybyłowiczówna, cześnikówną sanocką, nabył 1791 r. od teścia Denefeltszczyznę w Gródku, przyczem świadczy Wojciech Hutorowicz (A. Lwow. For. Nob.).

HUTOROWIE na Wołyniu, od dóbr posiadanych nazywali się jedni Rochaczewskimi, drudzy Symonowskimi. Iwaszko Hutor stawił jednego konia na popisie ziemi wołyńskiej 1528 r. Semen Hutor, ceduje zastaw Bruzi, w mińskiem, Wołodkowiczowi 1581 r. (Op. Łuc. 2058 f. 5).

Nastazya Hutorówna Rohaczewska, żona Jerzego Okorskiego 1583 r. Dzieci Jerofiego Hutora Rohaczewskiego: Piotr, Michał, Pelagia Konstantowa Lisiczyńska, Oksinia i Olena, sprzedały 1594 i 1595 r. Wielkie Krzywicze za 1,900 kóp groszy Hołowińskiemu.

Piotr zapisał 1606 r. dwór w Rohaczewie Czaplicowi, a wdowę jego, Halszkę Złotolińską, pozwały 1608 r. siostry męża o czwartą część Rohaczewa. Michał ma nakazane 1592 roku oddać część Rohaczewa Fedorze Wasilównie, żonie Mikołaja Rembiewskiego. Piotr zapisał 1595 r. żonie, Annie z Hulanickich, 600 kóp wiana; wdowa żyje 1606 r. Jarosz Hutor Rohaczewski, ożeniony z Tatjanną Krzywicką 1612 r. Halszka Hutorówna, żona Wawrzyńca Berezeckiego.

Samuel Hutor Symonowski, ożeniony z Katarzyną Oszczowską 1631—1633 roku, dziedzic części Kluczan, które wraz z Siemiłowem nabył od Firleja. Andrzej Hutor Sumonowski (Oblat. Gr. Łuc. z 1634 r.). Wdowa po Samuelu jest 1637 r. żoną Ruckiego. Część Kluczan już 1602 r. sprzedali Hutorowie Symonowscy Złotolińskiemu. Balcer Hutor Symonowski 1632 r. (Teka W. Rulikowskiego).

[HÜTTEL Jan Henryk, pułkownik gwardyi pieszej królewskiej 1748 roku (Perp. Czers. 28 f. 261).]

[HUTTYNI Filip, kawaler Złotej Ostrogi, doktor obojga praw, sekretarz królewski, pisarz dekretowy i rajca krakowski, podpisał z województwem krakowskiem elekcyę Jana Kazimierza. Pisarzem dekretów został 1641 r. Z Katarzyny z Pernusów, córka jego Katarzyna, za Mikołajem Szulcem 1655 r. (M. 186 f. 272 i 194 f. 220). W 1651 r. uwolniony został od pospolitego ruszenia (DW. 51 f. 1376).]

HYKOWICZ Adam zrzekł się urzędu odźwiernego zamku krakowskiego 1650 r. (M. 191 f. 332).

I.

IBIAŃSKI Kazimierz podpisał z województwem trockiem, elekcyę Augusta II-go.

IBRAŃSKI Wawrzyniec podpisał z powiatem kowieńskim, elekcyę Jana III-go. Zapewne to *Ibiański.*

ICCY. Maciej i Stefan sprzedali Jabłonnę za 400 kóp Ciechanowieckiemu 1484 roku (Zs. Drohic.).

Herb Achinger.

ICHNATOWSCY v. IHNATOWSCY h. ACHINGER z Ihnatowiec, w powiecie latyczowskim. Stefan Michajlenkowicz Ihnatowski, pozwany 1632 roku przez Szaszkiewicza, o gwałtowne pobranie myta na grobli Ihnatowickiej, na Wołyniu (Teka W. Rulikowskiego). Adam i Józef, dziedzice Ihnatowiec 1661 r. Adam Ichnatowski został wojskim latyczowskim 1671 r. Kazimierz Ihnatowski podpisał z ziemią przemyską, elekcyę króla Michała, a Ichnatowscy, Jan z województwem sandomierskiem i Piotr, z województwem bełskiem, pisali się na obiór Augusta II-go.

Jan Hilary, dziedzic Trzepnicy, Piwak i Osin, zaślubił 1708 r. Katarzynę Olszowską, łowczankę inowrocławską (Gr. Nowokorcz. z 1709 r.). Cześnik ciechanowski 1728 r., zmarł 1744 r., pozostawiając dzieci: Salomeę, zmarłą panną, Maryannę, za Józefem Szalewskim, Kunegundę, za Sebastyanem Zdzitowskim, Franciszka, w wojsku austryjackiem, poległego

przed 1778 r.; Antoniego, żonatego z Maryanną Lenczewską, po którym syn Łukasz, i Ludwika, procesującego się od 1778 roku z Lubomirskimi, o spadek po ks. Rużyńskim (Gr. Chęc.; Tryb. Piotrk. i Herb. Król.).

Ludwik podpisał z województwem sieradzkiem, elekcyę Stanisława Augusta. Tenże Ludwik Achinger Ichnatowski v. Ihnatowski, chorąży latyczowski, nabył 1781 r. pewną sumę od Bohona, a wraz z żoną, Magdaleną Malczewską, nabył 1782 r dobra Mniszków, Jawor i część Grabowej, w opoczyńskiem. Syn jego Jan, chorąży kawaleryi narodowej, zawarł 1787 r. układ z Chotomskim, dotyczący dóbr Mniszkowa i Grabowa (DW. 97 f. 93; 100 f. 880; 303 f. 552 i 1295).

Walenty Konstanty Konrad, drugi syn Ludwika, ur. 1767 r. (metr. w Rozprzy) i trzeci — Kazimierz Fryderyk, ur. 1775 r. (metr. w Dąbrowie), legitymowali się ze szlachectwa w Galicyi Zachodniej 1804 r. (Quat. IX f. 101). Walenty ożeniony z Paulą Olechowską, wojszczanką wiślicką, 1811 r.

Tomasz Ihnatowski, wojski latyczowski 1785 r. Ignacy Ihnatowski, vicesgerent sądowy latyczowski 1767 r., skarbnik podolski 1773 r., wojski mniejszy czerwonogrodzki 1778 r.; w końcu z łowczego, cześnik czerwonogrodzki 1783 r. W 1778 r. otrzymał konsens królewski, na wykupienie Irczyków Dużych i Małych, Kostak i Czubiniec z rąk Rożnieckiego (Kancl. 52 II f. 26).

Damazy Adam Ihnatowski, syn wymienionego wyżej Łukasza, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

IDZELLEWICZOWIE v. IDZIELLEWICZOWIE h. NAŁĘCZ. Józef Idzellewicz, subdelegat grodzki lwowski, ksiądz Michał, z sekretarza kapituły proboszcz i dziekan katedralny lwowski, zmarły 1809 r., ksiądz Jan, komendarz w Zubrzy, zmarły 1796 r. i Kazimierz, synowie Franciszka i Anny z Jarockich, zmarłej 1786 roku we Lwowie, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądach: ziemskim i grodzkim lwowskim. Z nich:

Kazimierz, zmarły we Lwowie 1814 r., pozostawił z Gertrudy Białkowskiej tylko córkę Teklę (A. Lwows. For. Nob.).

Józef, dziedzic Niedzielisk, zmarły 1798 r. w Niedzieliskach, pochowany w Świerzu, zostawił z Anieli Żółtowskiej: Antoninę, za Prytyką, Józefę, Benedyktynkę we Lwowie, Albina, żonatego z Rozyną Grochowalską, wylegitymowanego 1842 r., w Wydziale Stanów we Lwowie i Michała Damiana, porucznika wojsk austryjackich, zmarłego w Brzeżanach 1837 r., po którym z Rozalii z Łozińskich: Tekla, ur. 1833 r., żona Józefa Rojka, prezydenta w Brodach, Leonard, porucznik wojsk austryjackich, wylegitymowany ze szlachectwa w Wydziale Stanów 1856 r. i Wiktoryn (M. D. Wąs.).

IDZI, stolnik ks. Konrada Mazowieckiego 1210 r. *Idzik*, podłowczy ks. Bolesława Mazowieckiego 1299 r. *Idzi*, cześnik krakowski 1333 r. *Iczko*, kasztelan brzeziński 1370 r. *Idzi*, starosta lubelski 1389 r.

IDZIKOWSCY h. NAŁĘCZ z Idzikowic, w powiecie łęczyckim. Wieś ta miała trzydziestu cząstkowych dziedziców w latach 1386 — 1400 (Łęcz. I i II). Należeli oni prawdopodobnie już wtedy do różnych rodów.

Dziedziczyli tam Jakusz i Stanisław Idzikowscy, Tomisław i synowie jego: Tomek i Jakusz. Mikuta, syn jego Bartłomiej i synowiec Sulisław, Mikołaj, ożeniony z Hanką, córką Klemensa z Siemuni, Andrzej i Falimir, bracia, Mikosz i Bartłomiej, którzy ręczą za Racibora, Wasilo v. Waśko Magnus etc. etc.

Jakusz, wraz z Dersławem z Odolina, zaświadczał szlachectwo Krzęcieskiego w Orłowie 1402 r.; nie wymieniony przytem ich herb (Łęcz. II. 846), ale w innej zapisce Dersław jest Ogończykiem, był nim zatem i Jakusz z Idzikowic. Bartosz z Idzikowic, ma dowieść 1466 r. w Krakowie swego szlachectwa. Piotr, syn Grzegorza, 1487 r. na uniwersytecie krakowskim.

W 1576 r. Wojciech i Klemens Idzikowscy Gzałkowie i Jerzy, po Augustynie Lipku, dziedziczą na Idzikowicach Stawowych; Mikołaj Nossalik, Jan i Stanisław, na Idzikowicach Nossalach; Maciej i Stanisław Trelkowie, Stanisław, brat Jana Skichy i Jan Kozubek, na Idzikowicach Podleśnych; Feliks i Anna, wdowa po Macieju, na Idzikowicach Przeczkach; Feliks Brudzik, na części Jasionki; Anna, wdowa po Janie, na części Woli Bezdziadowej i Walenty Idzikowski v. Potrzykowski, na części Stodołek i Żakowic (Paw.). Gabryel, następnie proboszcz opolski, został bakałarzem sztuk wyzwolonych na uniwersytecie krakowskim 1534 r.

Bartłomiej Idzikowski, burgrabia grodzki przedecki 1539 r. Andrzej, syn Jana, kwitował Kobielickiego 1567 r. Paweł nabył część Rożnieczyc 1571 roku. Marcin, syn Wojciecha, zeznał 1633 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Rusieckich. W 1638 r. otrzymał wójtostwo w Kłokocinach, które odstąpił Czechowskiemu 1641 roku. W 1640 r. odstąpił pewną sumę bratu Aleksandrowi. Wojciech, żonaty z Konstancyą z Rożnieckich 1680 r. (Gr. Przed. 2 f. 276; 16 f. 198; 20 f. 113; 70 f. 456; 71 f. 21, 46, 228 i 334; 76 f. 47 i 523; 78 f. 387 i 87 f. 8).

N., z województwem sieradzkiem i Andrzej, z województwem brzeskiem kujawskiem, podpisali obiór króla Michała, a Andrzej i Wojciech z województwem inowrocławskiem, elekcyę Augusta II-go. Franciszek, skarbnik inowrocławski 1731 r. Ten sam prawdopodobnie Franciszek, podstoli łęczycki 1748 r Stefan, dziedzic Woźnik, w gubernii kaliskiej 1902 r.

IDZIKOWSCY h. ŚLEPOWRON z Idzikowic, w powiecie ciechanowskim. Wawrzyniec Idzikowski, pisarz grodzki stężycki 1568 r. Jan, dziedzic części Bolęcina, w ciechanowskiem, 1567 r., a Rosław, posesor Niewskurza, w nurskiem, 1578 r. (Paw.). Aleksander, Jerzy i Maciej podpisali z ziemią zakroczymską, elekcyę Jana Kazimierza.

Maciej, podpisarz grodzki zakroczymski 1666 r., nabył 1654 r. od Brzechffy prawa jego do Gładczyna i Wielgolasu (DW. 52 f. 676). Andrzej zeznał 1692 r. zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Miszyńskich (DW. 58 f. 233 i Zap. Lub. 50 f. 1415). Jan Idzikowski podpisał z województwem połockiem, elekcyę Stanisława Augusta. Patrz *Idźkowscy.*

IDZIŃSCY h. ŚLEPOWRON. Jakób Idziński i potomkowie Józefa, otrzymali szlachectwo na sejmie 1775 r. (V. L.). Jakób otrzymał dyplom na szlachectwo 1776 r. i za herb Ślepowrona (M. 220 A f. 12 i 69), to jest w polu błękitnem podkowa srebrna barkiem do góry, na niej krzyż, na którym kruk czarny do lotu gotowy, pierścień złoty w dziobie trzymający; w szczycie hełmu takiż kruk.

Tenże Jakób nabył Nowo-Dwór, Białki i Korzeniewo od Ledóchowskiego 1781 r. (DW. 97 f. 434).

Jakób, starosta rawicki 1789 r., żonaty z Agnieszką z Moszczeńskich, pozostawił synów: Jacka, Tomasza i Franciszka, z których ostatni legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku (DW. 96 f. 176; 103 f. 874; 105 f. 953 i 106 f. 857; Kancl. 79 II f. 94). Jacek sprzedał 1816 roku Korzeniewo Dobrzyńskiemu.

IDŹKOWSCY h. JASTRZĘBIEC, w ziemi bielskiej, dziedziczyli na Idźkach-Wyknie, Idźkach-Młynowiętach i Truskolasach (Herb. Kr.). Wyroki lubelskie z 1580, 1585 i 1598 roku wspominają o Wincentym i Janie, synach Augusta, Bartłomieju i Macieju, synach Andrzeja, Piotrze i Marcinie, synach Stefana, Janie, Józefie, Floryanie, Macieju, Wojciechu i Stanisławie, dziedzicach na Idźkach-Wyknie (Ks. 7 f. 994; 18 f. 566 i 74 f. 264).

Adam Idźkowski, syn Jana, komornik ziemski bielski, dziedzic na Idźkach-Wyknie 1685 r. Syn jego Fraciszek, vicesgerent grodzki brański 1724 r., dziedzic na Idźkach-Wyknie, kwitował 1730 r. z odbioru sumy Kazimierza Idźkowskiego, syna Franciszka (DW. 65 f. 495 i 67 f. 931). Stanisław, syn Kazimierza i Maryanny z Ruszkowskich, sprzedał 1780 r. część swoją na Ruszkach bratu stryjecznemu Franciszkowi, synowi Stanisława i Konstancyi z Łopińskich (DW. 96 f. 695).

Mateusz, subdelegat grodzki brański, sprzedał 1721 r. część swoją na Idźkach-Młynowiętach i Truskolasach Adamowi, synowi Stanisława (Herb. Kr.). Walenty nabył część Łopieni 1773 r. Synowie jego: Antoni, Szymon i Kalikst, z których Antoni, żonaty z Anielą z Zaruskich, córką Macieja i Maryanny z Glinków, nie żył 1795 r., w którym Szymon sprzedał część swoją na Truskolasach bratu Kalikstowi (DW. 90 f. 221; 110 f. 1526 i 111 f. 1112).

Adam, Józef, Augustyn i Michał, synowie Pawła, Antoni i Stefan, synowie Józefa, Ignacy, Feliks i Szymon, synowie Franciszka, Maciej i Michał, synowie Jakóba, Andrzej, syn Walentego, Wawrzyniec, syn Wawrzyńca, Grzegorz, Jakób i Maciej, synowie Macieja, Grzegorz, syn Jana, i Paweł, syn Andrzeja, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

IDŹKOWSCY v. IDZIKOWSCY h. ŚLEPOWRON. Franciszek, skarbnik bracławski 1729 r. Michał Korwin Idźkowski, komornik ziemski bielski 1779 r., syn Antoniego i Barbary z Gołaszewskich, wnuk Feliksa, prawnuk Wojciecha, nabył 1779 r. część dóbr Łopienie od Tomasza, syna Jana i Doroty z Maruszewskich, 1787 r. część na Pamieciętach i Szelągach, a 1789 r. dobra Bryki i część Kossak. W 1782 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Maryanną Katarzyną z Czerniewskich, córką Jakóba (DW. 95 f. 776; 98 f. 325; Perp. Czers. 40 f. 182). Syn jego Jan, sprzedał część swoją na Idźkach-Młynowskich i Średnich Stypułkowskiemu 1794 r. (DW. 110 f. 169 i 103 f. 295).

Tomasz i Franciszek, synowie Walentego, Benedykt, syn Pawła i Michał, syn Mikołaja, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

IDŹKOWSKI h. LUBICZ Benedykt, syn Wojciecha, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

IGAŃSCY h. RAWICZ z Igań, w ziemi liwskiej. Grot, Piotr i Maciej z Igań, zostali 1476 r. przez księcia Konrada Mazowieckiego zwolnieni od stawiania i naprawiania zamków (KM.). Feliks i Bronisław dziedziczyli na Iganiach 1590 r. Walenty Igański, syn Bronisza, 1598 r. (Wyr. Lub. 39 f. 395; 74 f. 418 i 76 f. 78). Stanisław i Marcin podpisali z ziemią liwską, elekcyę Jana Kazimierza. Walenty Stanisław, komornik liwski 1699 r.

Jan Igański udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim. Tytułowany cześnikiem liwskim, zmarł 1785 r., pozostawiwszy z żony, Rozalii Tatarowiczównej, podstolanki smoleńskiej, 2-o v. Tadeuszowej Mireckiej, zmarłej w Wierzbicy 1787 r.: Ildefonsa *Piotra*, ur. 1782 r., Piotra Dominika *Ignacego*, ur. 1783 r. i Łucyę Justynę, ur. 1784 r. (metr. w Uhnowie). Piotr zmarł 1814 r., przekazując majątek rodzeństwu, Ignacemu i Justynie (A. Lwows. For. Nob.). Brat Jana, Antoni, podczaszy liwski, dziedzic Wierzbicy i posesor Suchowoli 1782 r. (Gr. Bełs.).

IGELSTROMOWIE, szlachta szwedzka, pisząca się *Igelström*. Herb ich przedstawia w polu błękitnem srebrną rzekę w prawo, na której pięć żabek płynących. W szczycie hełmu łabędź, żabę w dziobie trzymający.

W nagrodę zasługi Leonarda Jana barona Igielstrohma, pułkownika artyleryi litewskiej i starosty gulbińskiego, potomstwo Horalda Igielstrohma, otrzymało indygenat na sejmie 1768 r. (V. L.). Leon, starosta gulbiński 1775 roku. Baron Otton Igelstrom, generał en chef wojsk rosyjskich, nabył 1793 r. różne dobra w powiecie krzemienieckim, od Honoraty ze Stępkowskich, wojewodzianki kijowskiej, rozwiedzionej z ks. Marcinem Lubomirskim, 2-o v. Załuskiej (M. 291 f. 469). Rozwiodła się ona i z Załuskim i wyszła za Igelstroma, który musiał mieć drugie imie Józef, pod którym jest więcej znany. Tenże Otton, kawaler orderu Św. Stanisława 1768 r. Baron Reinhold Igielstrom, szambelan Stanisława Augusta 1794 roku.

IGNASZEWICZOWIE h. SAS. Antoni, dziedzic części Hrebennego, zmarł 1800 r., zostawiając, z żony Maryanny, dzieci: Ignacego, Tomasza, Tadeusza, Kazimierza i Maryannę (A. Lwow. For. Nob.).

IGNATOWICZ Jan, chorąży parnawski, żonaty z Petronelą z Godlewskich, 1-o v. Adamową Baranowiczową, w końcu XVII-go wieku (Sap. III f. 71). Ludwik z synami: Ludwikiem i Józefem, syn Piotra, wnuk Jana Janowicza Ignatowicza, 1702 r. dziedzica dóbr Usnarz, w grodzieńskiem, dowiódł szlachectwa i *herbu Świat (czyli Ślizień)*, przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Jerzy Ihnatowicz z Usnarza. w grodzieńskiem, 1765 roku (Akta VII). Patrz *Ihnatowicz.*

IGNATOWSCY h. NOWINA. Antoni Ignatowski, syn Adama, skarbnika mozyrskiego i Anny z Wyszyńskich, kwitował 1759 r. wuja swego Michała Wyszyńskiego (DW. 83 f. 41).

Julian Ignatowski, syn Jana i Olrychówny Szanieckiej, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku. Salomea, siostra Juliana, żona Adolfa Lubowidzkiego.

Hipolit i Michał Ignatowscy, przypuszczam że tego herbu, synowie Bazylego Aleksandra, wnukowie Józefa, prawnukowie Franciszka, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1845 r. (Spis.).

IHNAT Mikitynicz, pisarz litewski w latach 1498 — 1508. Andrzej Ihnatowicz, dworzanin królewski, otrzymał 1510 r. od króla Zygmunta wieś, w powiecie drohickim (ML. 8).

IHNATOWICZOWIE v. ICHNATOWICZOWIE v. IGNATOWICZOWIE h. GODZIEMBA, w powiecie grodzieńskim. Okolica szlachecka Ihnatowice, w powiecie grodzieńskim, była przez nich zamieszkiwaną. W 1765 r. spotykamy tamże: trzech Kazimierzów, Adama, Jana, Michała, Jakóba, Marcina, Bartłomieja, Jerzego, Wawrzyńca i wielu innych. Popis powiatu grodzieńskiego z 1765 r. wszystkich ich wspomina (Akta VII).

Tomasz, Marcin i Franciszek Ihnatowiczowie, podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.). Joachim, komornik, i Ignacy, porucznik powiatu grodzieńskiego, podpisali z tymże powiatem elekcyę Stanisława Augusta. Ignacy, podstoli grodzieński 1764 r., stolnik 1769 r., wojski 1773 r., w końcu chorąży 1784 roku. Felicyan, podstoli wiski, 1775 r. (V. L.).

IHNATOWICZOWIE h. WŁASNEGO, przedstawiającego w polu czerwonem koło z przepaską w pośrodku, na nim podwójny krzyż, zakończony strzałą; w szczycie hełmu trzy pióra strusie. Herb ten nazwany przez heraldyków h. *Slizień*, przy legitymacyach w XIX-m wieku *Slizień* albo *Świat*.

Eustachy, Jan i Samuel Ihnatowiczowie podpisali z województwem wileńskiem, elekcyę Jana Kazimierza. Jerzy Łukasz Ihnatowicz, poseł wileński 1665 r. (Akta IV). Jan Aleksander Ihnatowicz Łubiański, stolnik kowieński 1663 r., podpisał z województwem trockiem, obiór króla Michała. Eustachy Władysław, cześnik i podstarości oszmiański i Jerzy Łukasz, stolnik witebski, Ihnatowiczowie Łubiańscy, podpisali z powiatem oszmiańskim, elekcyę Jana III-go.

Maciej Ihnatowicz, żonaty 1688 r. z Maryanną z Gośniewskich, 1-o v. Pawłową Dąbrowską (Perp. Czers. 14 C f. 360). Powyższy Maciej z ziemią czerską, a Jan, z województwem sandomierskiem, podpisali elekcyę Augusta II-go.

Maciej Ichnatowicz, syn Stefana, dziedzic na Żerówku, zeznał 1701 r. zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Grzegorzewskich. Syn jego Jan, pokwitowany przez Rudzkiego 1773 r.

Jan Ichnatowicz, syn Stanisława, miecznika trockiego, a wnuk Jana, zawarł umowę z Cybulskim 1765 r. i sprzedał część dóbr Jastrzębie-Łupiny Jastrzębskiemu 1772 r. (Perp. Czers. 15 f. 258 i 361; 16 B f. 34 i 151; 33 f. 4 i 34 f. 393). Synowie jego: Adam, urodzony z Maryanny z Jastrzębskich 1774 r., w parafii Domanice i Michał, urodzony z Agnieszki Arciechowskiej, zawarli 1793 r. ugodę z Lutostańskimi (Leg. Gal.).

Maciej, Piotr i Antoni z synami: Stefanem i Pawłem, synowie Stefana, wnukowie Andrzeja, Jerzy z synami: Józefem i Pawłem, Andrzej z synem Konstantym, Maciej z synem Mateuszem i Stanisław z synami: Franciszkiem i Szymonem, synowie Józefa, wnukowie Piotra, wszyscy razem prawnukowie Krzysztofa Ihnatowicza, 1670 r. dziedzica dóbr Zapowo, Szeliszcze i Babniewo w województwie nowogrodzkiem, dowiedli szlachectwa i h. *Świat* 1799 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

IKIERAT h. ŚWINKA Wojciech, syn Michała i Maryanny z Jurkiewiczów, wnuk Wawrzyńca, prawnuk Joachima, sędziego wileńskiego, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1788 r., w Wydziale Stanów we Lwowie. Z żony Barbary, syn jego Franciszek Ludwik, ur. 1795 r, zaślubił 1824 r. we Lwowie Petronelę de Camps, córkę Józefa i Maryanny z Głogowskich, urodzoną 1798 r. w Uhrusku, 2-o v. Michałowę Majewską, zmarłą 1877 r. w Nadowicach (metr. u Św. Maryi Magdaleny we Lwowie). Wiktorya z Mikuliczów, 1-o v. Koźmianowa, 2-o v. Ikieratowa, zmarła 1853 r.

z IKMANOWIC czasem HIKMANOWIC i WIKMANOWIC, w krakowskiem. Jakusz Seman, piszący się także z Modlnicy. sprzedał 1389 r. część swą Ikmanowic, za 300 grzyw. i pół postawu sukna brukselskiego, Piotrowi Fochczal z Krakowa, który nabył znów 1390 r. część za 100 grzyw. od Andrzeja Lekkiego i wplątał się 1390 r. przez to kupno w procesa z Jakóbem, Grzegorzem i Mikołajem, synem Krystyny z Ikmanowic.

Jasiek z Wikmanowic dowiódł 1415 r. szlachectwa i h. *Nowina* i wraz ze Stanisławem świadczył przy podobnych wywodach w latach 1420 — 1424.

Świętosław Trojdin z Hikmanowic, zganiony przez Zbyszka z Grembenic, dowiódł 1458 r. w Krakowie szlachectwa i h. *Leliwa* (St. Pr. P. Pom. VII i VIII).

IKSKIEL v. IXKIEL Eberhard, major rajtarski wojsk litewskich, otrzymał indygenat na sejmie 1676 r. (V. L.). Podpisał on z powiatem rzeczyckim, elekcyę Jana III-go. Właściwie *Ixküll* v. *Üxküll.*

ILCEWICZOWIE h. IŁGOWSKI. Karol z synem Franciszkiem, syn Tomasza, wnuk Bartłomieja, prawnuk Leona, dziedzica dóbr Trobuszki - Jodejkiszki, w powiecie lidzkim, 1687 r., dowiódł szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1812 r.

ILCEWICZOWIE h. KORCZAK. Jan z synem Wincentym, syn Andrzeja, Antoni z synami: Janem, Justynem i Pawłem, syn Szymona i N., syn Marcina, wnukowie Tomasza, prawnukowie Michała, 1654 roku dziedzica dóbr Ciejkinie, w oszmiańskiem, dowiedli szlachectwa w Wilnie 1800 r.

ILCEWICZOWIE h. LUBICZ. Józef z synami: Benedyktem, Janem, Maryanem i Bartłomiejem, i Bonifacy z synami: Jakóbem, Józefem, Janem, Klemensem i Antonim, synowie Bartłomieja, oraz Józef i Bartłomiej z synami: Bartłomiejem i Jerzym, synowie Kazimierza, a wszyscy czterej wnukowie Jakóba, prawnu-

kowie Tomasza, syna Jana, wnuka Walentego, 1676 r. dziedzica dóbr Bartowty, w powiecie lidzkim, dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1820 roku.

ILCEWICZOWIE w W. Ks. Litewskiem. Kazimierz Ilcewicz, skarbnikowicz wilkomierski, podpisał z powiatem wilkomierskim, elekcyę Stanisława Augusta. Andrzej w powiecie lidzkim 1764 r. (V. L.).

ILESZKO Jan sprzedał 1609 r. części swe w Holabach, w bracławskiem, ks. Ostrogskiemu (Teka W. Rulikowskiego).

ILEWSKI Jan Władysław, skarbnik brzeski litewski 1658 r. Konstytucya sejmowa z tegoż roku o nim wspomina (V. L.).

ILIA, władyka przemyski 1437 r. (1421—1440 r.)

ILIAKOWIE. Mateusz Iliak, miecznik bracławski, sekretarz pieczęci wielkiej koronnej 1716 r. i żona jego, Cecylia z Razickich, otrzymali 1718 r. Klimiec, w ziemi przemyskiej (M. 251 f. 37 i Arch. I. Z. Ros. I. 4). Tenże Mateusz, cześnik trembowelski 1720 r., sekretarz królewski i pieczęci wielkiej koronnej 1725 r., nabył w tym ostatnim roku z drugą swoją żoną, Katarzyną Konstancyą z Zawiszów, wójtostwo w Rokitnie, w ziemi lwowskiej (M. 255 f. 107).

z ILIASZCZOWA w ziemi lwowskiej, Sienko oddaje 1454 r. dobra swoje w zarząd Romanowi z Ostałowic, stryjowi swemu i najbliższemu krewnemu (AGZ. XIV).

[ILIASZOWICZ Zachariasz (Zenowiej), mieszczanin krasnostawski, został władyką chełmskim 1566 r. Koadjutorem jego został w tymże roku zięć jego, Teodor Lachowski, zwany *Omnis*, żonaty z córką jego Julianną. Druga jego córka Marya, jest żoną Kondrata Siehenia z Bielska. Trzecia córka Anna, za Dmitrem Hryckowiczem, późniejszym Dionizym Zbirujskim, władyką chełmskim; a czwarta, Marta Regina, za Łukaszem Kuziemką, mieszczaninem z Sanoka.

Synów miał trzech: Piotra, żonatego z Zofią, Łukasza i Lewka, żonatego z Anną Pieżycką, z których ostatniemu oddał władyctwo 1577 r., co król w tymże roku potwierdził. Lewko, jako Leontiej Zienkowicz Iliaszowicz, z władyki chełmskiego, został władyką pińskim i turowskim 1585 r. Synem może także Zienowieja był Iwaszko Iliaszowicz, bo synowie jego, Andrzej i Konstanty, pretendują do spadku po Zbirujskim Michale 1605 roku (Akta XIX i XXIII). Wszedłszy między szlachtę przyjęli nazwisko Pełczyckich.]

z ILIASZOWIC v. ULIASZOWIC h. TRĄBY, patrz *Pakosz* i *Pakoszowscy.*

ILICZOWIE w województwie bracławskiem. Józef procesuje się 1602 r. z Warkowskim, kasztelanem wołyńskim. Jerzy Ilicz, poseł do hana tatarskiego 1642 r. (AGZ. X. 4096). Dominik i Jan podpisali z województwem bracławskiem, elekcyę Augusta II-go.

ILIKOWSCY z Ilikowic (dziś Ilkowice), w powiecie krakowskim, herbu OSTOJA, ULINA i WĄŻ (Zachorz.). Dominik, Bernard i Katarzyna, dzieci Bernarda i Jarosławy z Ilikowic, zasądzili 1381 r. stryja swego Witosława za obelgę i przyganę urodzenia. Witosław miał syna Mikołaja i wnuczkę po córce Katarzynie, Hankę, żonę Jana Szado z Bolowa, która sprzedała 1398 r. całą część swoją w Ilikowicach i Jankowicach za 150 grzyw. swemu ciotecznemu bratu Stanisławowi.

Mikołaj, syn Witosława, zostawił trzech synów: Stanisława, Marcina i Jaśka, piszących się z Ilikowic i Polaninowic. Jasiek, z żony Małgorzaty, miał 1384 roku syna Mikołaja z Polaninowic, sukcesora po stryju Marcinie 1414 r. Stanisław, nabywca części od ciotecznej siostry, kupił także część Zbigał 1399 roku, a sprzedał Janowice bratu Jaśkowi 1400 r. Z żony Nastki miał syna Mikołaja, który w 1416 r. dowiódł szlachectwa i h. *Ulina.*

Jan Ilikowski tegoż herbu, dziedzic Kropidła pod Słaboszowem, w połowie XV-go wieku (Lib. Benef.). Jan procesuje się z Opatkowskim 1482 r.

Bogusz z Ilikowic i Zbigał 1374 r., ożeniony z Dobrochną z Miroszowa 1385 r., miał siostrę Zulkę i siostrzeńca Mikołaja, a syna Zulki, który pisał się także z odziedziczonej po matce części Ilikowskim, a zganiony w pewnym procesie, dowiódł szlachectwa 1385 r. i herbu pół strzały i krzywaśń, zawołania *Zachorze* (mylnie odczytane przez wydawcę „Inscrip. Clenod." Zanorze, bo to jest prototyp herbu Wąż).

Klemens z Ilikowic, zwany Czolis, ożeniony 1381 r. z Machną, miał córkę Hankę, za Stanisławem Obrzutem z Desna 1384 r., syna Marcina 1381 r. i wnuków, braci między sobą rodzonych, Staśka Siemunicza i Mikołaja Barańca z Ilikowic 1382 r., którzy obaj procesują się z Klemensem z Ilikowic 1376 r. Z nich:

Stasiek, zięć Jakusza z Pstroszyc 1382 r., świadczył 1405 r. przy wywodzie szlachectwa z rodu *Ostojów.*

W drugiej połowie XV-go wieku współdziedzicem Ilikowic był Mikołaj Baraniec (Lib. Benef.).

Michał Ilikowski świadczy w Kaliszu 1470 r., a Mikołaj Baran z Ilikowic zastępował podstarościego lwowskiego 1506 r.

Klemens, niegdy z Ilikowic, nabył 1440 r. wieś Zabierzów z sołtystwem za 550 grzyw. od Jana ze Staromieścia. Synów jego małoletnich: Mikołaja i Jana, i te dobra, bierze 1442 r. w opiekę stryj ich Wojciech, niegdy z Ilikowic, wraz z synem Marcinem (St. Pr. P. P.om VIII i AGZ.).

Jan Ilkowski, syn Bazylego i Agnieszki Tyszkowskiej, z bratem przyrodnim Antonim, urodzonym z Katarzyny Zalutyńskiej, dopełnił 1777 r. działu dóbr Zalutynie, a w 1804 roku legitymował się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej (Quater. V f. 226).

z ILINA h. BRODY, w powiecie płońskim. Bogusz świadczy 1425 r. przy wywodzie szlachectwa w Nowym Mieście. Maciej, syn Mikołaja, 1465 r. na uniwersytecie krakowskim.

ILINICZOWIE h. KORCZAK w W. Ks. Litewskiem. W. ks. Witold zwolnił ich przodka Ilię od dawania podwód, który to przywilej potwierdził Kazimierz

Jag. w 1447 r. dzieciom Ilii — Iliniczom (Arch. l. Z. Ros. I). Znanym jednak ze źródeł historycznych, protoplastą tej rodziny jest dopiero Iwaszko v. Iwan Ilinicz, koniuszy witebski 1473 r. (Ist. Jur. Mat. XXI), w 1476 r. namiestnik drohicki, w 1481 r. namiestnik witebski, nakoniec w latach 1487 — 1489 namiestnik smoleński. Żona jego, Anna Dowgirdówna, wdowa po Juszku Gojcewiczu, zapisała mu w 1481 r. dobra Lintup i inne (ML. 4).

Waśka, siostra Iwana Ilinicza, żona Olechny Dowojnowicza, zapisała mu dwór Tarasów 1470 r. (Arch. Sang.).

Znanych jest dwóch synów Iwana Ilinicza: Mikołaj i Juri, oraz córka N., żona Dobrogosta Narbutowicza (ML. 5).

Mikołaj Iwanowicz Ilinicz, w latach 1494 — 1498 namiestnik miński, 1495 roku marszałek litewski, a 1499 r. namiestnik smoleński, zaślubił Hannę Nacowiczównę, córkę Katarzyny z ks. Ostrogskich, wdowy po Michale Nacowiczu, 1502 r. żony Wojtka Janowicza (Kłoczko) (ML. 6).

Mikołaj Iwanowicz pozostawił syna Mikołaja i córki: Hannę, żonę Mikołaja Zenowiewicza, Elżbietę, żonę Jana Szemetowicza, i N., żonę Zbożnego Wernerowicza.

Akt zamiany dóbr, dokonanej między Mikołajem Mikołajewiczem Iliniczem a stryjem jego, Jurim Iwanowiczem Iliniczem, w 1522 r., wzmiankuje o wszystkich trzech córkach Mikołaja Iwanowicza; z których atoli Hanna Zenowiewiczowa już w tym roku nie żyła. Elżbieta Szemetowiczowa zeznała testament w 1524 r. (ML. 15).

Mikołaj Mikołajewicz Ilinicz, prowadząc zbytkowne i rozpustne życie, utracił prawie cały majątek. Król Zygmunt zabronił mu w 1528 r. sprzedawać i obciążać resztę majątku, aby żona jego i dzieci żyć z czego miały (ML. 16). To trwonienie majątku wywołało nieporozumienia i zatargi pomiędzy Mikołajem, a synami jego: Janem i Szczastnym. Jan Mikołajewicz Ilinicz oskarżył ojca w 1536 r., że straciwszy dwie trzecie ojcowizny, pragnie obecnie z powodu swej choroby obciążyć także pozostałą część majątku posagiem swej żony, a matki powoda, Elżbiety Szczytówny, wskutek czego temu ostatniemu i jego bratu nic się nie dostanie (ML. 28). W tymże roku wydał król Zygmunt polecenie Janowi i Szczastnemu Iliniczom, aby ojca swego Mikołaja i matkę Elżbietę, pozostawili w spokojnem posiadaniu Szyłowicz, a zadowolnili się Lintupami, Repuchowem i Rzeczycą, których im rodzice byli ustąpili (ML. 28).

Elżbieta Jakóbówna Szczytówna, wdowa po Mikołaju Iliniczu, i synowie jej, Jan i Szczastny, procesują się z Boruchowskim 1541 r. (ML. 43).

Jan i Szczastny Ilinicze, rozdzielili pomiędzy siebie dobrami w 1542 roku (ML. 43). Jan, dworzanin królewski 1542 r., nie żył już w 1546 r., w którym brat jego Szczastny zastawił Repuchów Odyńcowi (ML. 53 i 48). Siostra ich Hanna, właścicielka Miromina, za Janem Wiktorynem Gabryelowiczem Giedroyciem 1555 roku (Akta XXII i Kniaź f. 433).

Juri Iwanowicz Ilinicz, drugi syn Iwana, namiestnika smoleńskiego, w 1501 roku marszałek litewski i namiestnik lidzki, otrzymał w 1510 r. starostwo brzeskie. W 1514 r. jest także starostą kowieńskim, a w 1518 r. marszałkiem nad-

wornym litewskim. Aleksander Jag. odebrał mu w 1504 r. starostwo lidzkie i nadał je Drozdzie, o co obruszył przeciwko sobie całą radę litewską. W 1507 roku jest znów starostą lidzkim.

Ojciec jego Iwan, otrzymał od Kazimierza Jag. Woroniewice; nadanie to potwierdził mu Aleksander Jag. w 1501 r. (ML. 5). W 1512 r. nabył Makarowszczyznę, w powiecie kamienieckim, i Kotłubajewszczyznę (M. 11 i 7). W 1518 r. dał 500 gr. kóp litewskich za trzymane przez siebie starostwo brzeskie, którego dożywotnie posiadanie zapewnił mu król Zygmunt w 1522 r. (ML. 10 i 12). W 1526 roku spisał w Brześciu testament; umarł w 1527 r.

Juri miał za żonę córkę Jana Zabrzezińskiego, prawdopodobnie wojewody trockiego, który dał im trzecią część Szereszowa (ML. 2).

Juri wspomina w swym testamencie synów: Iwana, Mikołaja, Stanisława. Szczastnego i córkę Jadwigę. Miał on atoli jeszcze drugą córkę, Hannę, o której w testamencie wzmianki nie ma. Egzekutorami testamentu mianował: Ostrogskiego, Radziwiłła, Bohowitynowicza i Połubińskiego. W akcie tym przykazuje, ażeby najstarszemu synowi, Janowi, od którego wiele doznał przykrości, nie wydzielono nic ze spadku (ML. 33).

Mikołaj Juriewicz musiał wkrótce po ojcu umrzeć, gdyż już w 1527 r. dopełniają działu dóbr tylko Jan, Stanisław i Szczastny Juriewicze Ilinicze, starościce brzescy (ML. 16).

Hanna Juriewna Iliniczówna była żoną Piotra Kiszki, kasztelana trockiego i starosty żmudzkiego. W 1536 r., będąc już po nim owdowiałą, pozwaną została przez braci: Jana i Szczastnego, o różne sumy, należne im z dóbr macierzystych, a w 1537 rkou procesuje się z nią o te dobra brat jej, Szczastny (ML. 28 i 33).

Jadwiga Iliniczówna wyszła za Jana Abrahamowicza Józefowicza, syna podskarbiego. Juri Ilinicz darował im Szereszów, który sam od Zabrzezińskiego otrzymał, a który oni sprzedali 1536 r. królowej Bonie za 4,000 kóp groszy litewskich (NL. 2 i 16). Jadwiga zeznała w 1537 r. testament, którym cały swój majątek zapisała mężowi, Janowi Józefowiczowi. W testamencie tym, zatwierdzonym przez króla Zygmunta w 1537 r., jest wzmianka o braciach: Janie, Stanisławie i Szczastnym, i siostrze Hannie, wdowie po Piotrze Kiszce (ML. 30).

Janowi Juriewiczowi Iliniczowi, starościcowi brzeskiemu, poruczył na żądanie księcia Mścisławskiego król Zygmunt w 1528 r., opiekę nad zamkami: mścisławskim i radomelskim (ML. 15). Tenże Jan sprzedał w 1532 r. dwór Żerebkowicki Gasztołdowi, a 1533 roku Izblany Janowi, biskupowi wileńskiemu. Ostatnie te dobra otrzymał ojciec jego, Juri, od Bartosza i Anny Taborowiczów (ML. 2 i 24).

Jan Ilinicz ożenił się z Halszką Frydruszówną Herburtówną z Oleska. Umarł w 1536 r. bezpotomnie, zapisawszy żonie testamentem 2,000 kóp gr. wiana i tyleż oprawy na Czornawczycach i jedną trzecią część dóbr; reszta jego majątku przeszła na jego brata, Szczastnego. Pochować się kazał w kościele Św. Stanisława na zamku, tam, gdzie i jego przodkowie grzebani byli (ML. 30).

Pozostała po Janie wdowa wytacza w 1537 r. proces bratu mężowskiemu. Szczastnemu, o wydzielenie jej dóbr na wdowi stolec, a w 1539 r. zawarła z nim układ (ML. 30 i 33). W 1547 r. jest żoną Jana Radziwiłła (ML. 62).

Stanisław Juriewicz Ilinicz, pozwany został wraz z braćmi przed sąd 1527 roku przez szwagrów, Kiszkę i Józefowicza, którzy żądali dla żon swoich równego działu z ich dóbr macierzystych (ML. 17). Umarł przed 1531 r., w którym bracia jego, Jan i Szczastny, procesują się o zamek Mir, po nim w spadku pozostały (ML. 24).

Szczastny Juriewicz Ilinicz, żonaty z Zofią Radziwiłłówną, umarł przed 1542 rokiem, w którym syn jego, Jerzy, znajduje się pod opieką Jana Radziwiłła (ML. 39).

Na potrzeby wojenne dostarczali w 1528 roku: Mikołaj Mikołajewicz Ilinicz wraz z żoną 11 konnych, Juri i Stanisław Juriewicze po 55 koni, a oprócz tego z dóbr niedzielnych Woroniewicz obydwaj razem 7 koni, Szczastny Juriewicz Ilinicz 35 koni (ML. 21).

Aleksander, ziemianin orszański, z żoną Heleną Gieżycką, sprzedali 1647 roku dobra Niżną Słobudkę i Jakutowszczyznę, w orszańskiem, Połupięcie. Andrzej, dziedzic Kudrycz, w mścisławskiem, 1655 r. (Ist Jur. Mat. XXI).

Bazyli Ilinicz, horodniczy mścisławski, podpisał z województwem mścisławskiem, elekcyę Jana III-go, a Andrzej, Antoni, Bazyli Konstanty, podsędek mścisławski, Kazimierz, Michał i Samuel Kazimierz, skarbnik mścisławski, z temże województwem, a Jan i Stanisław, z województwem sandomierskiem, podpisali obiór Augusta II-go.

Samuel Kazimierz, pisarz ziemski mścisławski 1724 r. Antoni Tadeusz Ilinicz, stolnik i marszałek kapturowy województwa mścisławskiego, starosta chosławski 1733 r., stronnik Leszczyńskiego. Żona jego Katarzyna Szaniawska, chorążanka parnawska, 1-o v. Władysławowa Korzeniowska. Leon mianowany 1733 roku pisarzem grodzkim mścisławskim, przez starostę Wołłowicza. Jan, rektor kolegium witebskiego OO. Jezuitów 1753 r. (Ist. Jur. Mat. XXI). Józef Ilinicz Zubko w województwie nowogrodzkiem 1755 r. (Akta XII). Kazimierz, skarbnik mścisławski 1727 r. Kazimierz, pisarz grodzki mścisławski 1759 r. Mikołaj podpisał z województwem mścisławskiem, elekcyę Stanisława Augusta. Jerzy, pisarz grodzki mścisławski 1765 r. Mikołaj, podczaszy mścisławski 1770 r., a stolnik 1772 r. Jan Nepomucen, podczaszy mścisławski 1773 r. Tomasz, oboźny kowieński 1771 r., a chorąży preński 1792 r. Ignacy, cześnik mścisławski 1769 r., otrzymał 1767 r. konsens królewski, na wykupienie z rąk Kowalskich wójtostwa w Murczu, w województwie ruskiem (MP.). Jan, syn Kazimierza, podpułkownik wojsk rosyjskich 1850 roku.

Herb Lis.

ILIŃSCY h. LIS z Ilińska, w województwie wołyńskiem, z których jedna linia otrzymała tytuł hrabiowski austryjacki 1779 r., przyznany w cesarstwie rosyjskiem, ze zmianą herbu (Ostr. 1087). Bazyli Bogdanowicz Iliński, namiestnik zwiahelski księcia Ostrogskiego 1582 r., wziął w zastaw za 200 kóp groszy lit. Krywicze od Mokreńskiego (Op. Łuc. 2060 f. 9; Op. Żyt. 8 i Arch. I. Z. Ros. VI. 1). Umarł 5-go Marca 1588 r. w Romanowszczyznie, spisawszy testament, w którym wymienia żonę Annę Mokrzańską (v. Mokreńską)

i dzieci: Domnę, Olgę i Iwana. Wdowa wyszła 2-o v. za Filona Raja 1594 r., a wtedy ks. Ostrogski broniąc dzieci Bazylego, kazał spisać całą fortunę. Domna wyszła za Mikołaja Gabryelowicza Swiackiego 1590 r., a Olga v. Aleksandra, za Ostafieja Krajewskiego.

Jan, syn Bazylego, z żoną Dorotą Szczepanowską, pozwał 1632 r. Charlęskiego o szkody, a 1639 r. wziął w zastaw Żerów i Babienice od Łaszcza. Córce ich, Domicelli, zapisał 1640 r. mąż, Adam Radliński, 400 fl. Zmarła ona 1686 r.

Aleksander, syn Jana, wojski czerniechowski 1659 r. i burgrabia łucki 1660 r., pozwał 1639 r. Jana Tworkowskiego o spadek po stryjecznym bracie, Janie Szawule Ilińskim, 1644 roku wpływa do sprawy spadkowej po Mokrzańskich, zasądza na infamię zabójców wuja, Jakóba Szczepanowskiego i podpisał wraz z Piotrem (synem swoim pewno). z województwem czerniechowskiem, elekcyę króla Michała i Jana III-go. Ożeniony z Reginą Korczewską, oprócz syna Piotra Stanisława, miał jeszcze, Michała i Franciszka, którzy zginęli za Chmielniczyzny, oraz córki: Maryannę, za Eustachym Bakowieckim 1669 r., Petronellę, za Piotrem Damianem Ruszczycem 1686 r. (AGZ. X. 6390 z 1701 r.), Annę. za Krzysztofem Magnuszewiczem 1705 r. (Gr. Krzemieniec.) i Franciszkę. Ten sam może Aleksander, w młodym bardzo wieku, był pisarzem grodzkim żytomierskim 1629 roku (Op. Żyt. 9).

Piotr Stanisław, wojski czerniechowski 1685 r., z Zofii Skarbkówny, pozostawił synów: Aleksandra i Kazimierza, oraz córkę Konstancyę. W 1692 r. pozwali oni Kurdwanowskich, o niedotrzymanie umowy zawartej z ich ojcem (Woł. IX f. 1265). Konstancya jest 1723 r. żoną Jana Szulborskiego, a bracia jej dziedziczą 1701 r. dobra po babce, Reginie z Korczewskich, na mocy jej testamentu. Aleksander, z Anny Kamińskiej, miał mieć dwóch synów: Józefa Kazimierza i Antoniego.

Józef Kazimierz, wojski kijowski 1762 r., a podczaszy żytomierski 1776 r, podpisał z województwem kijowskiem i wołyńskiem, elekcyę Stanisława Augusta. Żonaty 1-o v. z Zofią ze Śleszyńskich Wilamowską, 2-o v. z Heleną z Szuszczewiczów, pozostawił syna Heliodora, ożenionego z Anną z Żurowskich, z której synowie: Franciszek, Tadeusz i Ignacy.

Franciszek, właściciel Chrabużnej, z Korduli Wiśniewskiej, pozostawił trzech synów: z których Jan i Mikołaj zmarli bezpotomnie, a Ignacy, oficer b. wojsk polskich, żonaty z Kamillą z Jastrzębskich, miał syna Dymitra, ur. 1850 r., właściciela Kostenic i Swinny, ożenionego z Ludwiką Burczak - Abramowiczówną, z której córka Marya i syn Włodzimierz, ur. 1881 r. (Żychl.).

Tadeusz, zmarły 1824 r., z Karoliny Kołyszko, miał synów: Benedykta i Józefa, ożenionego z Anną Iwaszkiewiczówną, oraz córkę Waleryę, zaślubioną 1864 r. Augustowi Spira.

Ignacy, właściciel Maniowiec, żonaty z Joanną Kornelowską, miał z niej synów: Heliodora i Kazimierza. Heliodor, właściciel Maniowiec, zmarły 1858 r., z hr. Honoraty Dunin-Borkowskiej, pozostawił synów: Heliodora, ur. 1856 r. i Czesława, ur. 1858 r. Ten ostatni, właściciel Maniowiec, zaślubił w Sławucie 1894 r. Klarę z Przesmyckich Jarząbkowskę. Kazimierz, z Jelskiej, pozostawił synów: Józefa i Kazimierza.

Antoni, drugi syn Aleksandra, horodniczy winnicki 1772 r. i przełożony nad zamkami województwa bracławskiego, zmarły 1780 r. (Kancl. 61), pozostawił

syna Franciszka Ksawerego, ożenionego z Chrzanowską, po którym syn Aleksander na Załużu, żonaty ze Szczawińską, miał sześciu synów: Antoniego, generała wojsk tureckich. Franciszka Ksawerego, Seweryna, ożenionego z Jadwigą Paczowską, Henryka, ożenionego z Kadłubiską, Cezarego i Aleksandra. Synowie Seweryna: Bronisław żonaty z Chrzanowską, Witold ożeniony z Anną Krukowską, z której: Aleksander, Władysław, Marya, Anna, i Tadeusz, żonaty z Heleną Małecką (Bork. i Żychl.).

Kazimierz, drugi syn Piotra Stanisława, dziedzic Romanowa, towarzysz roty pancernej, otrzymał 1701 r. starostwo niżyńskie, a w 1722 r. został wojskim kijowskim. W 1723 r. był pułkownikiem wojsk koronnych (Bracł. XV f 1523). Konstytucya z 1717 r. przyznała mu 231,156 flor., za utrzymanie fortecy i wojska w Białocerkwi; poseł kijowski 1722 r. W 1738 r. z żoną i czterema synami, dostał w dożywocie od księcia Sanguszki Listwin, za wyświadczone usługi w różnych sprawach. W 1741 r. nabył wspólnie z żoną Kurne, w województwie kijowskiem, od Skorupków (Kij. XI f. 467), a 1749 r. Czeremosznę i Smolany, za 90 000 fl. od Gostyńskiego. W 1745 r. otrzymał konsens królewski, na odstąpienie starostwa niżyńskiego synowi Janowi Benedyktowi, a protestował 1754 r. przeciw Trzeciakowi, o podstępne pozyskanie wójtostwa kijowskiego. Zmarł 1756 roku. Żonaty 1-o v. z Rozalią Klińską, zmarłą bezdzietnie 1729 r., a 2-o v. z Anną Suszczewiczówną, zostawił z niej synów: Jana Kajetana, Jana Benedykta, Michała i Stanisława Jana Nepomucena, oraz córkę Maryannę, wydaną po niedoszłym ślubie z Ignacym Podhodoreckim, 14 go Marca 1766 roku za Szymona Tarłę, starostę skalskiego, a 2-o v. za Franciszka Strzałkowskiego 1784 r. Był i piąty syn nieznany z imienia, który tak jak i Michał musiał umrzeć dzieckiem po 1738 r.

Jan Benedykt został dworzaninem pokojowym królewskim 1758 r., a podkomorzym królewskim 1759 r. Ojciec odstąpił mu też starostwa niżyńskiego, które po jego śmierci zaszłej 1761 r., otrzymał Podhorodyński (Sig. 27 i 29).

Stanisław *Jan Nepomucen*, ur. 14-go Maja 1744 r. (metr. w Zasławiu), jako starosta (czy to nie ma być starościc?) niżyński, podpisał z województwem kijowskiem, obiór Stanisława Augusta. Właściciel Kurnego, z dworzanina pokojowego królewskiego, został cześnikiem owruckim 1768 r. W 1772 r. on i żona jego, Karolina z Giżyckich, 1-o v. Kiljanowa Wisłocka, otrzymali konsens królewski, na wykupienie z rąk Stempkowskich Cudynowiec i Kumanowiec, w województwie podolskiem, czego też dokonali za 200,000 fl. i 360 dukatów, a w 1774 r. otrzymali Łozowę, w tymże województwie (Kancl. 50 II f. 168 i 52 II f. 259).

Jan Kajetan, najstarszy syn Kazimierza, ur. 17-go Lipca 1731 r. (metr. w Dubnie), dziedzic Romanowa, starosta żytomierski 1753 r. i poseł kijowski, podpisał elekcyę Stanisława Augusta. W 1784 roku kawaler orderu Św. Stanisława, a 1791 r. Orła Białego. W 1765 r. pozwany wraz z bratem Janem Nepomucenem przez Hańskich, o unieważnienie nabycia Kurnego (Kij. XIII f. 1613). W 1775 roku sprzedał Czeremosznę Pinińskiemu, a 1782 r. nabył Wczorajsze od Wesslów. W tymże roku udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie, w sądzie ziemskim lwowskim. Żonaty 1-o v. 1764 r. z Maryanną Józefą Wesslówną, wdową po Aksaku, staroście rawickim. 2-o v. z Katarzyną Bielską, córką Józefa, zmarłą 1790 r., a 3-o v. z Anną Jakobą Braconnier, zmarłą 1813 r. we Lwowie, z której była

córka Apolonia Konstancya. Tej ostatniej i jej matce zapisał Jan Kajetan 72,000 fl. na Jeziernej. Apolonia wyszła za Michała Garapicha de Sichelburg, adwokata we Lwowie.

Z pierwszej żony miał Jan Kajetan córki: Ludwikę, za Bartłomiejem Giżyckim, marszałkiem gubernialnym wołyńskim i Annę Maryę, żonę 1-o v. Franciszka Zabierzowskiego, szambelana Stanisława Augusta 1786 r., zmarłego 1813 r., a 2-o v. Franciszka Ksawerego Brückmanna i kilku synów, z których Hipolit Józef, chrzczony 1766 r. w Nieświeżu, zmarł dzieckiem, Albin zmarł 1785 r., a pozostali przy życiu Janusz Stanisław i Józef August.

Janusz Stanisław, szambelan Stanisława Augusta 1785 roku, rotmistrz kawaleryi narodowej, w imieniu ojca swojego wystawił 1789 r. oblig Blancowi, na 14,000 dukatów (M. 302 f. 30). W tymże jeszcze 1789 r. generał inspektor kawaleryi koronnej i kawaler orderu Św. Stanisława (DW. 105 f. 1344 i 1373). W 1790 r. kawaler orderu Orła Białego. W 1791 r. poseł województwa kijowskiego. Zginął pod Markuszowem 1792 r.

Józef August, dziedzic Romanowa, tamże urodzony, hrabia austryjacki 1779 r., szef regimentu pieszego grenadierów 1788 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1789 r., a Orła Białego 1792 r., poseł województwa kijowskiego 1791 r., generał lejtenant wojsk koronnych 8-go Sierpnia 1793 r. (Arch. I. Z. Ros. VI. 2). W 1793 r. szambelan dworu rosyjskiego, hrabia 1797 r., tajny radca i senator cesarstwa rosyjskiego, gubernator wołyński, kawaler wielu orderów, umarł w Petersburgu 1844 roku. Ulubieniec cesarzewicza, następnie cesarza Pawła, który miał sposobność poznać jego zacny charakter i bezinteresowność, otrzymał od niego starostwo ulanowskie na własność, a starostwo cudynowskie w pięćdziesięcioletnie posiadanie.

W 1808 roku założył Ilińsk i Augustówkę w dobrach nabytych w gubernii chersońskiej, a 1803 r. Instytut głuchoniemych w Romanowie, gdzie też fundował Jezuitów 1808 r. i Maryawitki 1819 r. W Ulanowie wybudował kościół 1804 r.

Józef August żonaty 1790 r., 1-o v. z hr. Eleonorą Antoniną Komorowską. która po rozwodzie z nim 1804 r., wyszła 1811 r. za generała Litwinowa (Teka W. Rulikowskiego), 2-o v. z francuską wdową Crac, z pierwszej żony miał dwóch synów: Henryka i Janusza.

Hr. Henryk, właściciel Romanowa, ur. 1792 r., zmarły 1871 r., kamerjunker dworu cesarsko-rosyjskiego 1816 r., marszałek gubernialny wołyński 1818 r., z Michaliny Bierzyńskiej, córki Adama i Teresy z Walewskich, pozostawił córkę Jadwigę, zaślubioną 1846 roku Henrykowi Steckiemu, która mu wniosła Romanów.

Hr. Janusz, szambelan, tajny radca i senator cesarstwa rosyjskiego. marszałek gubernialny wołyński, kawaler maltański, właściciel Tajkur i Iliniec, z Oktawii Morawskiej, pozostawił syna Aleksandra, właściciela Tajkur i Oktawina, pułkownika wojsk rosyjskich, ożenionego 1863 r. z Franciszką Klaudyą Kaszowską, córką Adolfa i Maryi z Romanowskich, z nią rozwiedziony. Żona jego wyszła następnie za ks. Edwina Druckiego Lubeckiego. Córki hr. Janusza. a siostry hr. Aleksandra: Joanna, żona 1 o v. Stanisława Worcella, z nim rozwiedziona,

2-o v. za hr. Edwardem Kellerem, tajnym radcą i senatorem cesarstwa rosyjskiego; Stefania, za Władysławem Laskim, właścicielem Ostrowca, dyrektorem banku międzynarodowego w Petersburgu; Leonia, żona Adolfa Kaszowskiego, właściciela dóbr Kurasz na Wołyniu, zmarłego w Warszawie 1883 r.; Henryka, za hr. Arturem Krasickim, właścicielem Ziabczyc; Oktawia, żona Gustawa Kurzenieckiego, właściciela Dubwi, w powiecie pińskim (Bork. i Żychl.).

Tytuł i nazwisko hr. Ilińskich, przeszły w ostatnich czasach na Aleksandra Kaszowskiego, syna Adolfa i Leonii z hr. Ilińskich.

Stanisław Iliński, starosta moszyński 1719 r. (Bracł. XV f. 1685). Michał, 1737 r. w województwie kijowskiem (Arch. I. Z. Ros. III. 3). Szymon, cześnik starodubowski 1749 r. Ksawery nabył 1753 r. od Kazimierza, starosty niżyńskiego, dobra Sały, ale synowie jego, Wiktor i Antoni, ustępują z tych dóbr wskutek protestu dzieci Kazimierza. Antoni, ożeniony z Brygidą Wirską 1763 r. Mikołaj Wiktor podpisał z województwem kijowskiem, elekcyę Stanisława Augusta.

Jakób Floryan dzierżawił 1781 r. miasto Żytomierz od Kajetana. Ksawery. burgrabia grodzki żytomierski 1788 r. i skarbnik wołyński 1790 r. Aleksander, regent grodzki żytomierski 1780 r. Jan, skarbnik żytomierski, umarł 1780 r. Konstanty, syn Andrzeja, podpułkownik wojsk rosyjskich 1850 r.

ILIŃSCY z Iliniec, w powiecie trembowelskim. Janusz Iliński, arbiter 1438 r. w Haliczu, w sprawie Susłowicza z Herbortowskim (AGZ. XII. 366). Córka jego, urodzona z Elżbiety, za Pawłem Przecławskim 1451 roku (AGZ. XIV. 2461).

z ILKUSZA (OLKUSZA) h. PILAWA Walenty, doktór dekretów, kanonik i oficyał krakowski 1502 r. (CUCr.).

ILLASZEWICZOWIE. Antoni, poseł województwa mińskiego i Piotr, stronnicy Augusta III-go, głosowali za nim 1733 r. (Oblig. Warsz. 49 f. 605 i 615).

ILLEWICZOWIE v. ILEWICZOWIE h. ZAREMBA. Teodor, proboszcz gr.-kat. w Nowosiółce, zmarł 1825 r., pozostawiając córki: Maryę Radeńską, Marcelę Załucką, Barbarę Załoziecką, Juliannę Lewicką i synów: Klemensa, archipresbitera w Jarczowcach, po którym, z Anny Nowakowskiej, syn Bazyli, ur. 1813 r. i Michała, zmarłego 1834 r., po którym, z Maryi Domkowiczównej, Izabella i Petronella, żony jedna po drugiej doktora Gaberlego i Jan, proboszcz gr.-kat. w Mszanie 1853 r. (A. Stanisław. For. Nob.). Tego ostatniego, z żony Izabelli Dąbrowickiej, dzieci: Włodzimierz, zmarły 1879 r., dr. Julian, adwokat, zmarły 1899 r., Piotr, proboszcz gr.-kat. w Gródku, ożeniony z Włodzimierą Kuszykówną, z której syn Roman Emil, ur. 1890 r. (M. D. Wąs.).

ILLIESHAZY Gabryel, hrabia na Trenczynie i Liptowie, otrzymał indygenat 1663 r. (Sig. 7 f. 125). W 1662 r. żonaty z hr. Zofią z Tarnowa, wdową po Andrzeju Firleju, kasztelanie lubelskim, zmarł 1668 r., a wdowa jest już 1670 r. żoną Jerzego Samuela Prażmowskiego, chorążego nadwornego koronnego (Zap. Lub. 48 f. 621 i A. Krak.).

[d'ILLON baronowa Jadwiga Teresa z Grudzińskich, nabyła różne sumy od Skarbka 1789 r. (M. 301 f. 191).]

ILLUKIEWICZOWIE h. ZAREMBA. Edward i Michał, bracia, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim lwowskim. Z nich Edward, zapisał 1797 r. dożywocie żonie, Magdalenie z Zebrzydowskich i umarł w Olchowcu 1807 r. Dzieci jego: Aniela, ur. 1779 r., Edward Wojciech, ur. 1781 r., Apolonia, ur. 1784 r., żona Ignacego Okólskiego, Ignacy Franciszek, ur. 1789 r., Jan Nepomucen, ur. 1791 r., Erazm Czesław, ur. 1792 r. i Konstancya, ur. 1794 r. (metr. w Brzeżanach). Z tych: Edward Wojciech, ożeniony z Franciszką Aleksandrowiczówną, pozostawił Michała Wacława, ur. 1822 r. (metr. w Stanisławowie), zmarłego 1896 r., żonatego z Amelią Drozdowską, z której: Władysław, ur. 1849 roku, Tadeusz Michał, Adam Waldemar, Michał Wacław, Edward Wojciech, Michał Bronisław i Franciszek Aleksander, ur. 1857 r. (metr. w Czortkowie), ożeniony z Joanną Gajewską, ma syna Tadeusza Michała, ur. 1884 r. Córka Michała, Sidonia Wanda, zaślubiona 1892 r. w Dobromilu Albinowi Padalewskiemu. Henryk, 1857 roku urzędnik w Radziechowie. Magdalena, dziedziczka Schodnicy 1857 r. Franciszek, służył 1851 r. w ułanach rosyjskich. Aniela, córka Edwarda, ale urodzona widocznie z pierwszej żony, Konstancyi Stetkiewiczównej, żona Wojciecha Łuszczyńskiego, zmarłego 1829 r. (Mich. Zaw.). Erazm, żonaty z Teresą Wojakowską 1822 r., pozostawił potomstwo.

ILMANOWSKI Krzysztof, syn szlachetnego Baltazara, ze straży przybocznej króla Zygmunta Augusta, który utracił szlachectwo, oddając się kondycyi plebejuszowskiej, ma je sobie 1581 r. przywrócone i Stefan Batory nadał mu herb, przedstawiający tarczę dwudzielną, w której prawem polu czerwonem trzy złote włucznie, nadane mu przez kanclerza Zamoyskiego, w lewem błękitnem — dawny herb jego, przedstawiający jelenia. W szczycie hełmu dwa białe skrzydła orle strzałami przeszyte, w pośrodku których róża biała, nad nią trzy gwiazdy (M. 123 f. 937).

Tenże Krzysztof, pisarz kancelaryi koronnej, otrzymał w 1589 r. w dożywocie Cietrzewin (Zap. Lub. 5 f. 210).

ILNER Wincenty, towarzysz kawaleryi narodowej, nobilitowany na sejmie czteroletnim, ma potwierdzoną nobilitacyę przez sejm 1793 r.

ILNICCY h. SAS z Ilnika, w starostwie samborskiem, gdzie nawet cała okolica zwała się Ilnicka (M. 242 f. 53), wspólnego pochodzenia z Jaworskimi i Tureckimi pochodzą od Wańczy Wołoszyna. Patrz *Jaworski.*

Iwan Jelnicki, dziedzic obu Jelników 1508 r. Ilnicki, dziedzic części Bratkowiec, Nianowa i Dubrowlan 1515 r. (Paw.). Iwaśko i Teodor 1515 r. W 1585 r. dziedziczyli na Uhercach: Fedko, Stecko, Jan, Hryćko i Sieńko, synowie Jacka (Wyr. Lub. 25 f. 1029 i 34 f. 382). W 1589 r. dziedzicami Ilnika i Mielnicy byli Hryćko, Iwan, Miśko, Fedko i Jacko Wasilkowicze. Dwaj ostatni dziedziczyli także na Uhercach (Paw.).

Hryćko Uczyłowicz Ilnicki otrzymał 1578 r. konsens królewski, na wykupienie wójtostwa w Ilniku i Rykowie. Jednocześnie przyznane zostało dożywocie na temże

wójtostwie tak jemu, jako też jego synowi Romanowi (Sł. Geogr. IX f. 457). Fedki Wasilkowicza córki: Anna, za Michałem Jaworskim 1598 r., Maruchna i Nastazya (Wyr. Lub. 77 f. 213). Marta, za Pawłem Nanowskim 1621 r. Iwan i synowie jego, Bazyli i Iwan, otrzymali 1660 r. popostwo w Butli, w starostwie samborskiem (Sig. 3 f. 120).

Na popisie ziemi lwowskiej 1651 r. stawili się: Siemion, Leś, Dzereń z Witwicy, Jacko, za ojca swego Wasila z Hoszowa i Iwan, za ojca swego Stasia z Bozłoczek.

Stefan, Paweł, Stanisław, Maciej, Prokop, Andrzej, Bazyli, trzech Teodorów i Jan Robac podpisali z ziemią przemyską, elekcyę króla Michała.

Iwaś i Bazylko, popowięta z Niżnego Wysokiego, skazani 1669 r. za napad i poranienie Wąsowicza (Gr. Przemys. 400 f. 2338). Aleksander nabył 1663 roku dwa łany w kniastwie Lubokony, od Brzezińskiego (AGZ. X. 4909).

Bazyli, Hrehory i Łukasz, synowie Teodora z Markowy, na Trybunale lubelskim 1671 r. (Zap. Lub. 54 f. 89).

Fedor, Iwan Filipowicz i Iwan Pawłowicz, bracia stryjeczni, posiadali 1676 roku kniastwa w Husznym i Wysznym, w starostwie samborskiem (Sig, 13 f. 133).

Teodor i Jan Ilniccy podpisali z województwem ruskiem, elekcyę Augusta II-go. Teodor, żonaty z Anną Majewską, dzierżawił 1707 r. część Byszowa, którego zastawnymi posiadaczami byli Wąsowiczowie (Zs. Halic. 95 f. 13 i 43).

Bazyli otrzymał 1701 r. konsens królewski, na odstąpienie jednego łanu w Wołczynie Janowi i Annie z Ilnickich, małżonkom Jaworskim (AGZ. X. 6397). Hrehory i Maryanna z Komarnickich, małżonkowie Ilniccy, otrzymali wolnictwo Frolicz w Ilnikach, które po ich śmierci otrzymał 1701 r. kamerdyner królewski Plante (M. 242 f. 53). Samuel w województwie bracławskiem 1759 r. (Bracł. XVII f. 1501). Zofia z Horodyńskich, wdowa po Janie Ilnickim, kwitowała Poniatowskich 1787 r. (DW. 103 f. 1266).

Bazyli 1778 r. i Paweł 1779 r. procesują Mycielskich w Poznaniu, o dług (Zap. Gr. Pozn. f. 189). Stefan, namiestnik grodzki winnicki 1790 r.

Stu kilkudziesięciu Ilnickich z przydomkami: *Czerczowicz*, *Fedynicz*, *Huculowicz*, *Hulanowicz*, *Husiański*, *Janinowicz*, *Jaroszewicz*, *Kołhanowicz*, *Lapech*, *Mikitycz*, *Rybczyc*, *Sieniuszkowicz*, *Telepianowicz* i *Zankowicz*, wylegitymowało się ze szlachectwa w sądach ziemskich i grodzkich: przemyskim, lwowskim i halickim 1782 roku i w Wydziale Stanów we Lwowie, w pierwszej połowie XIX-go wieku. (Goł.). Z nich:

Ilniccy Czerczowicze v. Cierciewicze: Bazyli, żonaty z Franciszką Szydłowską, zmarły w Komarnikach 1796 r., pozostawił: Jana, Józefa, Juliana, Bazylego, Teresę i Grzegorza, zamieszkałych w Komarnikach. Paweł, ożeniony z Maryanną Komarnicką, umarł w Iwaszkowcach 1805 r. Córka jego Ewa. Onufry, żonaty z Zofią z Komarnickich, 2-o v. Janową Wyszczańską, zmarły w Komarnikach 1806 r., pozostawił: Marcyannę, Teresę, Petronellę i Annę. Bracia jego, Jan i Stefan. Bazyli, zmarły 1813 r. w Ilniku, z Maryanny z Wysoczańskich miał: Maryannę, Onufrego, Jakóba, Stanisława i Andrzeja. Jan, żonaty z Pelagią Ilnicką - Mykitycz, zmarł w Ilniku 1813 r. Jego potomstwo: Bazyli, Jacek, Mikołaj,

Maryanna i Grzegorz. Jan, zmarły w Iwaszkowcach 1817 r., miał: Grzegorza, Siemiona i Andrzeja. Jan, zmarły 1821 r. w Ilniku, z Anastazyi z Jaworskich, pozostawił: Teresę, żonę Jana Ilnickiego - Janinowicza, Andrzeja, Onufrego i Annę. Brat jego Jan. Prokop, syn Teodora, zmarły w Mochnatem 1821 r., żonaty z Teklą z Matkowskich, pozostawił Michała i Justynę. Bracia jego: Grzegorz i Jan. Bazyli, ze zmarłej w Ilniku 1821 r. Ewy z Ilnickich Jaroszewiczów, miał syna Jana. Aleksander, zmarły w Łosińcu 1824 r., pozostawił: Bazylego, Jana, Grzegorza, Jerzego, Jakóba i Teresę. Piotr, zmarły w Ilniku 1831 r., z żony Maryanny, nie miał potomstwa. Dziedziczyły po nim dzieci pozostałe po bracie jego Stanisławie: Marcin, Józef, Rozalia Ilnicka i Barbara Nowosielecka.

Ilniccy Fedynicze: Aleksander, żonaty z Maryanną Jaworską, zmarły 1814 roku w Jaworzny, pozostawił: Maryannę Józefatowę Jaworską, Annę Kazimierzowę Jaworską, Maryannę, drugą i Jana. Brat jego Teodor. Jan, syn Aleksandra, umarł w Jaworzny 1831 r., pozostawiając z Anastazyi Jaworskiej, Jacentego i Jana. Bazyli, żyjący 1808 r. miał synów: Grzegorza i Aleksandra, oraz córki: Anastazyę Andrzejowę Jaworską i Katarzynę Grzegorzowę Jaworską, zmarłą 1808 r.

Ilniccy Huculowicze: Teodor, zmarły w Horodyszczu 1814 r., z Anastazyi Sieleckiej, 2-o v. Gilewiczowej, miał córkę Maryannę i syna Jana. Paweł, zmarły w Ilniku 1825 r., pozostawił z Maryanny Ilnickiej - Jaroszewicz, same córki: Maryannę Andrzejowę Jaworską, Reginę Onufrowę Ilnicką - Jaroszewicz, Katarzynę Janowę Ilnicką-Jaroszewicz i Eudoksię.

Ilniccy Janinowicze: Mikołaj, zmarły w Ilniku 1815 r., miał syna Grzegorza, ożenionego z Maryanną z Ilnickich. Bracia jego: Michał, drugi Michał i Mikołaj. Jan, ożeniony z Teresą Ilnicką, zmarły w Ilniku 1816 r., pozostawił: Jana, Teresę Andrzejowę Ilnicką, Krystynę Janowę Ilnicką - Kołhanowicz, Stefana, Andrzeja i Stanisława. Michał i Stefan, bracia jego stryjeczni. Stefan, zmarły w Ilniku 1828 r., miał z Anny z Jaworskich: Michała, Eudoksię za Onufrym Ilnickim, Jana, Rozalię, Andrzeja, Apolonię, zmarłą 1831 r. i Reginę, zmarłą 1839 r. Stanisław, syn Jana, zmarł w Ilniku 1839 r., pozostawiając. z Agaty Krzeczkowskiej. córki: Ewę i Anastazyę.

Ilniccy Jaroszewicze v Jarosiewicze: Grzegorz, syn Jana, zmarły w Łosińcu 1814 r., z Aleksandry Jaworskiej pozostawił: Bazylego, Mikołaja, zmarłego w Łosińcu 1825 r. i Justynę. Mikołaj, z Eudoksyi Matkowskjej, miał syna Aleksandra. Rodzeństwo Grzegorza: Andrzej, Mikołaj, Michał i Maryanna. Onufry, zmarły w Ilniku 1819 r., z Magdaleny Terleckiej miał: Maryannę Gwozdecką, Franciszkę Jaworską, Teresę, Rozalię i Ewę. Aleksandra, wdowa po Grzegorzu, zmarła w Łosińcu 1818 r. Stanisław, zmarły w Ilniku 1831 r., ze zmarłej tamże 1825 r. Apolonii z Ilnickich-Jaroszewiczów, miał córki: Rozalię Krzeczkowską, Katarzynę Ilnicką i syna Antoniego. Bazyli, ze zmarłej w Ilniku 1832 r. Teresy z Ilnickich-Janinowiczów, pozostawił: Jana, zmarłego 1831 r., Maryannę Ilnicką-Kołhanowiczową, Justynę Jaworską, Fennę Nanowską, Annę Ilnicką, Ewę Ilnicką - Czerczowiczową, której syn Jan, i Apolonię Ilnicką-Jaroszewiczową. Michał, zmarły w Ilniku 1837 r., żonaty 1-o v. z Justyną Jaworską, 2-o v. z Joanną Wysoczańską, pozostawił z pierwszej żony, Katarzynę i Jana, a z drugiej - Maryannę, żonę Piotra Ilnickiego-Janinowicza i Jakóba. Brat jego Jan.

Ilniccy Kołhanowicze v. Kolanowicze: Teodor, żonaty ze zmarłą 1801 roku w Łosińcu Maryanną Jaworską, miał z niej: Andrzeja, Zofię Andrzejowę Liniowską, Bazylego i Michała. Brat jego Jan z Jaworowej; siostry: Olena i Anna Jaworska. Michał, syn Grzegorza, zmarł w Łosińcu 1829 r., pozostawiając z żony Justyny: Jakóba, Jana, Annę Łuniewską, Maryannę, Teresę i Ewę. Andrzej, syn Jana, zmarły w Łosińcu 1831 r., z Maryanny Jaworskiej pozostawił: Teresę, Justynę i Piotra. Brat jego Jan. Teodor, zmarł w Łosińcu 1831 r. Eliasz i Onufry jego synowie, brat Stanisław. Stanisław z Ilnika, zmarł tamże 1833 r. Z Eudoksyi Jaworskiej, córki: Maryanna, Katarzyna i Anna. Jan, syn Teodora, umarł w Łosińcu 1834 r. Żonaty 1-o v. z Maryanną Matkowską, miał z niej: Annę Janowę Hajduczak i Stefana, 2-o v. z Maryanną Jaworską, z której: Bazyli i Katarzyna.

Ilniccy Rybczyce: Jan, zmarły w Łosińcu 1802 r., z Magdaleny Cybulskiej pozostawił: Leona, Wiktora. Annę za Dionizym Kulczyckim, Marcyannę, Justynę i Maryannę. Jan, zmarły w Ilniku 1805 r., z Anny Wysoczańskiej, 2-o v. Stefanowej Wysoczańskiej, miał córkę Maryannę. Józef, zmarły w Ilniku 1816 r., pozostawił: Annę Teodorowę Ilnicką-Jaroszewiczową, Jerzego, Jana, Pantaleona, Aleksandra, Teklę i Antoniego. Bracia jego: Tomasz i Jan. Aleksander, umarł w Ilniku 1821 r. Z żony Maryanny jego potomstwo: Michał, Jakób, Jan, Onufry, Antoni, Andrzej i Katarzyna. Grzegorz i Jan jego bracia. Tomasz, zmarły w Ilniku 1827 r., z Maryanny Hoszowskiej pozostawił: Antoniego, Grzegorza, Zofię, Michała, Andrzeja, Leona, Katarzynę i Tacyannę. Mikołaj, umarł w Ilniku 1839 r. Ożeniony z Marcyanną Komarnicką, 1-o v. Matkowską, 2-o v. Ilnicką-Jaroszewiczową, miał z niej: Jana, Maryannę Krzeczkowską, Andrzeja, Teklę, Zofię i Justynę. Brat jego Stanisław. Grzegorz, zmarły w Ilniku 1847 r., pozostawił: Katarzynę Łuniewską, Annę Ilnicką-Jaroszewiczową, Stefana, Onufrego, Gabryela i Jana.

Ilniccy Sieniuszkowicze: Jan, zmarły w Sielcu 1782 r., z pierwszej żony, Anastazyi Horodyskiej, pozostawił: Maryannę Stefanowę Horodyńską, Ewę Andrzejowę Dubrawską, Jana i Piotra; z drugiej zaś — Maryanny Wojakowskiej, 1-o v. Grabowskiej, 3-o v. Więcławskiej, miał: Ambrożego, Maryannę i Pawła. Jan, zaślubił 1799 r. Juliannę Sas Komarnicką, dziedziczącą na Uhercach, której siostra Zofia, była żoną Onufrego Czerczowicza Ilnickiego. Jan, syn Teodora, ożeniony z Maryanną Ilnicką-Huculowicz, zmarły w Turce 1845 r., pozostawił: Michała, Maryannę Ilnicką-Huculowicz, Rozalię i Teresę Jaworskie i Konstantego. Bracia jego: Paweł, Bazyli i Eliasz.

Ilniccy Telepianowicze: Jan, żonaty 1-o v. z Anną Matkowską, 2-o v. z Maryanną z Klityńskich, zmarły w Iwaszkowcach 1811 roku, pozostawił z pierwszej żony: Jacka, Aleksandra, po którym syn Teodor, Joachima i Pelagię Matkowską; z drugiej — Andrzeja. Jan, umarł w Matkowie 1847 r., a z Teodozyi Matkowskiej pozostawił: Annę Matkowską, Teodora, Maryannę i Onufrego. Jan, syn Daniela, ożeniony z Maryanną z Ilnickich, umarł w Husnem 1832 r. Synowie jego: Aleksy i Michał, bracia—Grzegorz i Maksymilian.

Ilniccy Zankowicze v. Zankiewicze: Michał, zmarły w Ilniku 1808 r., pozostawił z Maryanny Gwozdeckiej, córkę Olesię. Stefan, umarł w Komarnikach 1814 r. Z Teresy Matkowskiej, syn jego Aleksander. Rodzeństwo jego: Teodor i Katarzyna Jaworska. Piotr, umarł w Wysockiem 1817 r., pozostawiwszy z Ana-

stazyi Czernieckiej: Maryannę Janowę Wysoczańską, Annę, Reginę, Justynę, Stefana. Andrzeja i Grzegorza. Jego rodzeństwo: Bazyli, Jan, Anna Matkowska i Helena Ilnicka-Telepianowiczowa. Bazyli, zmarły w Ilniku 1818 r, z Zofii Jaworskiej miał syna Jerzego. Brat jego Teodor. Paweł, zmarły w Łosińcu 1825 r., miał synów: Michała i Bazylego, oraz córki: Katarzynę i Annę. Teodor, zmarły 1819 r. w Ilniku, z żony Anny miał córki: Fennę, Annę i Ewę. Teodor, syn Jana, zmarły 1831 r. w Łosińcu, miał z Jaworskiej córkę Ewę. Michał i Konstanty, jego bracia. Jerzy, zmarły w Łosińcu 1832 r., pozostawił: Andrzeja i Onufrego, oraz dzieci po zmarłym synie Piotrze, ożenionym z Maryanną Jonicką: Michała, Mikołaja i Rozalię. Teodora, zmarłego 1836 r. w Ilniku potomstwo: Piotr, Grzegorz. Antoni i Michał. Jan, zmarły w Łosińcu 1837 r., z Ewy Jaworskiej miał: Jerzego, Anastazyę Łuniewską, Teresę Ilnicką-Jaroszewiczową, drugą Teresę, Maryannę Jaworską, Jana, po którym córka Aleksandra, drugiego Jana i Annę. Aleksander, zmarły w Ilniku 1837 r., z Maryanny Monasterskiej miał syna Jerzego. Teodor brat jego. Jana, zmarłego 1838 r. w Łosińcu, potomstwo: Michał, Konstanty, Grzegorz i Jan. Jan, syn Dymitra, zmarły w Ilniku 1840 r., z Teresy Ilnickiej miał: Katarzynę, Leona, Rozalię, Annę i Fennę. Eliasz brat jego. Stanisław, zmarły 1847 r. w Ilniku, z Maryanny Ilnickiej - Rybczycówny pozostawił: Jana, Annę Ilnicką-Rybczycową i Ewę. Tomasz brat jego.

Ilniccy bez przydomku: Piotr, syn Mikołaja i Anastazyi Łuckiej, wnuk Andrzeja i Maryanny Past, legitymował się ze szlachectwa w Galicyi 1822 r. Tamże się legitymował 1782 r. Jan, syn Antoniego i Maryanny Klementowskiej, wnuk Piotra i Teresy Moszyńskiej. Mikołaj, komornik graniczny przemyski, zmarły 1771 r., z Apolonii Szumlańskiej, 2-o v. Obrębskiej, zmarłej 1774 r., pozostawił: Stanisława, ur. w Łosińcu 1769 r., Annę Wahauff i Józefę Kwiatkowską.

Gabryel, zmarły 1805 r, we Lwowie, z Józefy Wąsowiczównej pozostawił: Antoniego, Jana i Alberta. Stefan, syn Bazylego, ożeniony z Anastazyą Jaworską, zmarły w Turzu 1813 r., pozostawił: Maryannę Kulczycką, Annę Dubrawską. Andrzeja, Teresę, Maryannę i Piotra. Leon i Teodor jego bracia. Aleksander, zmarły w Iwaszkowcach 1817 r., z Anny Ilnickiej, 2-o v. Wysokińskiej, pozostawił córkę Maryannę. Bazyli, zmarły 1817 r. w Iwaszkowcach, z Maryanny Bilińskiej pozostawił córki: Annę i Anastazyę. Jan, zmarły w Uhercach 1818 r., z Julianny Komarnickiej miał: Jana, zmarłego w tymże roku i Maryannę. Stanisław, zmarł 1825 r. w Ortynicach, pozostawiając: Teodora, Justynę Grzegorzowę Kulczycką, Grzegorza i Maryannę. Bracia jego: Ignacy, Jerzy i Grzegorz. Stefan, zmarły w Czajkowcach 1828 r., pozostawił syna Jana. Rodzeństwo jego: Jan, paroch w Jasionce, Andrzej, paroch w Turce, Bazyli, paroch w Issajach, Stanisław i Marya Gwozdecka. Jan, ożeniony z Anastazyą Baraniecką, umarł 1829 r. w Kulczycach. Córki jego: Julianna i Maryanna, brat Grzegorz. Anastazya, pozostała po nim wdowa, córka Stanisława, zmarła tamże 1831 r. Bazyli, ożeniony z Teresą Drzewiecką, zmarły w Podszumlańcach 1831 r., pozostawił: Teklę, Maryannę, Eliasza, Juliannę, Emiliana, Agnieszkę, Annę i Teodora. Ksiądz Stefan, proboszcz gr.-kat. w Łastówku, zmarły tamże 1831 r, z Teresy Chmielińskiej pozostawił: Jana, Wiktoryę Antoniowę Jaworską, Stanisława, Maryannę Józefowę Hromeńko i Anastazyę. Brat jego Stanisław. Michał, syn Piotra i Teodozyi Felińskiej, zmarł w Uniatyczach 1838 r., pozostawiwszy. z Anastazyi Rudnickiej: Jakóba, Józefa. Katarzy-

nę Janowę Horodyską, Zofię i Annę. Brat jego. Stefan, pozostawił syna Jerzego. Jan, syn Antoniego, żonaty z Maryanną Chodyniecką, zmarły 1839 r. w Dryszczowie, pozostawił Joannę, Katarzynę, Petronellę i Pawła. Stefan, zmarły w Iwaszkowcach 1814 r., z Julianny Ilnickiej, miał córkę Annę, za Józefem Sozańskim.

Z notat pana Michała Zawadzkiego, wyjętych z metryk, podajemy niżej różne szczegóły o tej rodzinie, które jej mogą być użytecznymi.

Jan, z żony Katarzyny Kremińskiej, miał syna Macieja, urodzonego w Czortkowie 1790 r. Jakóba i Rozalii Ziołkowskiej, syn Józef, ur. 1813 r., zaślubił w Czortkowie 1841 r. Antoninę Ziobrowską (Żebrowską), zmarłą 1872 r. i miał z niej córki: Teklę, ur. 1842 r. w Uhryniu, zaślubioną 1864 r. Grzegorzowi Świątkowskiemu, Wiktoryę, ur. 1844 roku w Uhryniu i Franciszkę, ur. w Wygnance 1851 roku.

Brat Józefa Jan, zmarły w Białej 1837 r., miał z Maryanny Godzińskiej, zmarłej 1860 r. 1) Justynę Eleonorę, ur. 1829 r. w Wygnance, zaślubioną 1851 r. Michałowi Ilnickiemu. 2) Antoninę, zaślubioną 1-o v. 1838 r. Bazylemu Kłodnickiemu, 2-o v. Kazimierzowi Łuszczyńskiemu, a 3-o v. 1871 r. Franciszkowi Zalewskiemu. 3) Paulinę, ur. 1833 r. w Wygnance, zaślubioną 1859 r. Julianowi Winiarskiemu. 4) Nepomucenę, zaślubioną 1842 r. Ksaweremu Nowickiemu. 5) Zygmunta Feliksa, ur. w Jazłowcu około 1822 r., ożenionego w Wygnance z Teresą Nowicką. 6) Teresę, żonę Stanisława Jasińskiego. 7) Andrzeja Cyryla, ur. 1835 r., zmarłego 1839 roku. 8) Emilię, zaślubioną w Salówce 1855 r. Błażejowi Lubienieckiemu.

Ignacy Franciszek, ur. 1811 r. w Wygnance, syn Józefa i Barbary z Michniewiczów. Adam, ur. 1843 r. w Wygnance, syn Stanisława i Rozalii Werchrackiej. Pawła i Józefy z Bragarów syn Michał, ur. 1821 r. w Widynowie, a córka Franciszka, ur. 1824 r. w Czortkowie.

Magdalena, ur. w Czarnokońcach, córka Jana i Magdaleny, zaślubiła 1811 roku Dominika Rogozińskiego. Marcina v. Krzysztofa i Anastazyi v. Katarzyny Smólskiej, córka Zofia, ur. w Koniuszowej, zmarła 1866 r. w Białej. Zaślubiła 1816 roku Feliksa Witwickiego (Metr. w Czortkowie).

Aleksander, z Maryanny Humińskiej miał córkę Annę, zaślubioną Maciejowi Kurpiel Załuckiemu, zmarłemu 1835 r. w Szulbanówce i syna Jakóba. Ostatni zaślubił 1813 r. w Salówce Elżbietę Czaykowską, córkę Michała, i miał z niej: 1) Mikołaja, ur. 1814 r. w Salówce, zmarłego 1893 r. w Czortkowie, ożenionego 1841 r. z Łucyą Fryczyńską. 2) Rozalię, zaślubioną w Salówce 1839 r. Maciejowi Gąsiorowskiemu. 3) Antoniego, ur. 1822 r., który, z zaślubionej 1846 r. w Salówce Franciszki Fedorowiczówny, miał córkę Maryę, wydaną 1873 r. za Jana Żurawieckiego. 4) Teresę, ur. 1824 r. 5) Józefę, ur. 1828 r., zaślubioną 1849 r. Maciejowi Zdziejowskiemu. 6) Michała, ur. 1830 r., który, z zaślubionej 1856 r. w Czortkowie Starym Karoliny Szczęsnowiczówny, miał: a) syna Józefa, ur. 1860 r. w Czortkowie; b) Franciszkę, ur. 1862 r., zaślubioną 1882 r. Leonowi Świątkowskiemu; c) Maryę, ur. 1867 r., zaślubioną w Czortkowie 1893 r. Włodzimierzowi Drozdowskiemu i d) Anielę, ur. 1872 r., zaślubioną 1897 r. w Czortkowie Eliaszowi Orzechowskiemu. 7) Maryę, ur. 1833 r. 8) Elżbietę, zaślubioną w Salówce 1859 r. Sebastyanowi Nowickiemu i 9) Petronellę, żonę Józefa Iżyckiego z Antonowa (Metr. w Jagielnicy i Czortkowie).

Teodor, ur. około 1770 r., zmarły 1830 r., zaślubił w Salówce 1802 r. Rozalię Zakrzewską, zmarłą 1844 r. i miał z niej: 1) Michała, ur. 1805 r., zmarłego 1855 r., który zaślubił 1-o v. w Salówce 1833 r. Maryannę Karmazynowską, zmarłą 1850 r., a 2-o v. w Wygnance 1851 r. Justynę Ilnicką, i miał z pierwszej żony: a) Karolinę, zaślubioną 1-o v. 1862 r. Mikołajowi Cielińskiemu, a 2-o v. 1879 r. Michałowi Michalewskiemu i b) Rozalię, zaślubioną w Salówce 1-o v. Antoniemu Burskiemu, a 1867 r. 2-o v. Janowi Fedorowiczowi. 2) Agnieszkę, ur. 1810 r., zaślubioną 1833 r. Józefowi Gąsiorowskiemu. 3) Maryannę, ur. 1817 r., zaślubioną 1842 r. Ignacemu Cielińskiemu. 4) Elżbietę, ur. 1815 r., zaślubioną 1837 r. Wojciechowi Januszewskiemu. 5) Marcina, ur 1812 r. 6) Apolonię, ur. 1813 r. i 7) Jana, ur. 1807 r. w Ułaszkowcach.

Jana i Domicelli z Humińskich syn Józef, ur. około 1812 r., zaślubił 1840 roku w Salówce Joannę Dolińską i miał z niej Andrzeja, ożenionego w Szmańkowcach 1872 r. z Katarzyną Muszyńską, Annę, ur. 1847 r., Rozalię, ur. 1851 r. i inne. Józefa i Domicelli Korczyńskiej syn Jan, ur. 1835 r., zaślubił w Salówce 1861 r. Katarzynę Podhorodecką.

Jana i Wiktoryi z Kawińskich syn Piotr, ur. około 1796 r., zmarły 1867 r. w Muchawce, zaślubił 2-o v. 1844 r. w Muchawce Maryę Słomkowską i miał z niej Rozalię, ur. 1845 r. i Marcelego, ur. 1853 r. Stefana córka Marya, ur. 1770 roku, zmarła 1808 r. w Nagórzance, była żoną Szymona Bagińskiego, a Rozalia— Joachima Kiernickiego.

Liczni Ilniccy legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej: Jan z synem Ignacym, syn Gabryela, wnuk Jana; Antoni, Jan i Łukasz, synowie Macieja, Benedykt i Ludwik, synowie Jakóba, wnukowie Bazylego; Stefan, Paweł, Benedykt, Jan, Aleksander i Teodor, synowie Jana, Michał, Józef i Tymoteusz, synowie Antoniego, Aleksander, Paweł i Teodor, synowie Teodora, Julian i Adam, synowie Grzegorza, wnukowie Teodora; wszyscy prawnukowie Jana, syna Aleksandra, wnuka Jana, 1848 r.

Jan i Teodozy, synowie Józefa, wnukowie Antoniego, 1858 roku.

Jan i Jan Nepomucen, synowie Adama, wnukowie Grzegorza; Ewgraf (?) i Antoni, synowie Aleksandra, Andrzej, Jan i Konstanty, synowie Pawła, a wszyscy wnukowie Teodora; Michał, syn Tymoteusza, wnuk Antoniego; Włodzimierz, syn Stefana, Mikołaj, Gabryel i Józef, synowie Aleksandra, Włodzimierz i Józef, synowie Teodora, wszyscy wnukowie Jana, prawnukowie Teodora, 1867 r., a Józef i Grzegorz, synowie Benedykta, wnukowie Jana, 1870 r.

Jan, syn Józefa, wnuk Grzegorza, prawnuk Jana, praprawnuk Aleksandra; Romuald Wincenty, syn Waleryana, Romuald Roman, syn Łukasza, obaj wnukowie Józefa, prawnukowie Grzegorza, syna Jana, wnuka Aleksandra, 1845 r.

Marek, Jan z synami: Andrzejem i Eremianem, Paweł z synami: Michałem i Bazylim i Szymon z synem Mikołajem, synowie Aleksandra, wnukowie Jana; Mikołaj z synami: Janem, Danielem, Antonim i Bazylim, syn Jana, wnuk Andrzeja, wszyscy prawnukowie Jana, syna Aleksandrowego, 1845 r.

Michał Ignacy, syn Grzegorza, wnuk Ignacego i Jan, syn Adalberta, wnuk Michała, obaj prawnukowie Samuela, syna Jana, wnuka Aleksandrowego, 1849 r. Romuald, Bazyli, Leon i Kazimierz, synowie Franciszka, Ignacy, syn Jó-

zefa, wszyscy wnukowie Waleryana Teodora, prawnukowie Ignacego, syna Samuelowego, 1851 r. Jan, Teodor i Franciszek Ksawery, synowie Łukasza, wnukowie Józefa, 1852 roku. Jan i Aleksander, synowie Andrzeja, wnukowie Jana 1854 r. Jan z synami: Franciszkiem i Michałem i Dominik, synowie Bazylego, wnukowie Stanisława, prawnukowie Jana; Tomasz, syn Andrzeja, wnuk Jana, prawnuk Andrzeja; Józef i Jan, synowie Szymona, wnukowie Aleksandra, prawnukowie Jana, 1863 r.

Mikołaj i Józef, synowie Michała, wnukowie Pawła; Bazyli, syn Jana, wnuk Mikołaja; Piotr, Adryjan i Grzegorz, synowie Andrzeja, wnukowie Jana, 1865 r.

Erazm, syn Franciszka, wnuk Waleryana Teodora, 1866 r. Łukasz i Paweł, synowie Eremiana, wnukowie Jana, 1880 roku Piotr z synami: Prosperem, Władysławem, Kazimierzem, Janem Piotrem i Romanem, Józef z synami: Justynem, Stanisławem, Julianem i Wincentym Janem, synowie Jana, wnukowie Józefa, 1885 r. i Walenty, syn Bazylego, wnuk Franciszka, 1886 r.

Emeryk Leon Aleksander, Jan, Szymon i Sylwester, synowie Mikołaja Juliana, wnukowie Aleksandra, prawnukowie Grzegorza, 1850 r. i Jan z synem Michałem, Józef, Stanisław, Grzegorz z synem Pawłem, Mikołaj z synami: Emilianem i Feliksem, synowie Mikołaja; Tomasz z synami: Józefem, Janem, Apolinaryuszem i Stefanem, Karol z synem Jakóbem, Jan z synami: Apolinaryuszem Wojciechem i Feliksem Wiktorem, synowie Jana, wszyscy wnukowie Bazylego, prawnukowie Piotra, 1850 r. (Spis.).

ILSKI Krzysztof, stolnik mścisławski, podpisał z województwem mścisławskiem, elekcyę Jana Kazimierza.

ILTHEM Stanisław, podkomorzy wendeński 1652 r. (V. L.).

IŁACHOWSKI Dominik podpisał z ziemią dobrzyńską, elekcyę Augusta II-go.

IŁGOWSCY h. WŁASNEGO na Żmudzi; herb ich przedstawia nad Habdankiem strzałę z pierścieniem (Koj.).

Herb Iłgowski.

Iwan Iłgowski, ciwun weszwiański, poseł żmudzki 1569 roku. Andrzej Prokopowicz Iłgowski, mytnik kowieński 15.. roku (?). Andrzej Andrzejewicz, dworzanin królewski 1559 r. (Akta XXII). Andrzej, ciwun twerski w latach 1569 — 1588, poseł powiatu kowieńskiego 1569 r. Tenże Andrzej i pisarz skarbowy W. Ks. Litewskiego 1588 r. Eliasz, syn Andrzeja, ciwun twerski 1605 r. (Skarb. Dan.; ML. 7 i Akta VIII).

Jerzy, testamentem z 19-go Lutego 1733 r., zapisał dobra swe Becze, w wiłkomierskiem, żonie swej, Konstancyi z Żebrowskich i dzieciom z niej zrodzonym: Andrzejowi, Antoniemu i nieletniej córce, starszej zaś córce, Wiktoryi, urodzonej z pierwszej żony Maryanny, zapisał 200 fl. (Gr. Wiłkom. z 1797 r.). Z dzieci tych: Andrzej miał synów: Antoniego, zmarłego dzieckiem i Józefa, żyjącego 1795 roku

(Gr. Wiłkom.). Antoni, syn Jerzego Teodorowicza, testamentem z dnia 4-go Marca 1770 r., zapisał dobra Becze synom: Karolowi, Janowi i Andrzejowi, córkom zaś, Teresie i Katarzynie, po 300 talarów. Karol zmarł bezdzietnie, Jan, testamentem spisanym 1789 r., zapisał sumę swą na Beczach synom: Andrzejowi i Maciejowi (Gr. Wiłkom. z 1792 r.). Macieja, z Maryanny Norkiewiczównej, syn Antoni, chrzczony 22-go Maja 1805 r. w Pacunelach.

Andrzej, trzeci syn Antoniego, ożeniony z Maryanną Jodkiewiczówną, nabył od rodziców swej żony 1773 r. trzy czwarte dóbr Wołmontowicze, sprzedawszy poprzednio 1770 r. swoją część Beczów Zawiszy, łowczemu kowieńskiemu (Zs. Żmudz. z 1774 r. i Zs. Rosień. z 1770 r.). W 1801 r. ustępuje Wołmontowicze synowi Ignacemu, z obowiązkiem wypłacenia siostrom: Ewie i Konstancyi, po 50 dukatów (Zs. Szawel. z 1807 r.).

Ignacy, z Joanny Paszkowskiej, zostawił syna Antoniego Szymona, ur. 24-go Października 1808 r., którego z Racheli Snarskiej, syn Kazimierz, ur. 18-go Lutego 1839 r. w Wołmontowiczach, w parafii Pacunelskiej (Z Teki W. Rumla).

IŁŁAKOWICZOWIE h. DOLIWA z księstwa Żmudzkiego, brali przydomek *Naczko.* Legitymując się ze szlachectwa 1799 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską przedstawili, że pochodzą od Stefana Nakaytisa, czyli Naczki Iłłakowicza, po którym został syn Paweł.

Jan, syn Pawła, miał syna Wojciecha, dziedzica dóbr Barsze alias Pukie, w powiecie telszewskim, który zeznał 1594 r. zapis na rzecz żony. Synów miał trzech: Józefa, Marka i Ambrożego, którym sejmik żmudzki 1617 r. poświadczył to pochodzenie (Gr. Rosieńs. z 1791 roku) Z nich:

Herb Doliwa.

Ambroży zabity został przez Mateusza Pacewicza, o co pozostali bracia zasądzili zabójcę 1619 r. (Zs. Telszews. z 1797 r.).

Marek spisał testament 1607 r., a syn jego Krzysztof, zamienił 1658 r. z siostrami stryjecznemi Iłoki i Kułupiany na Barsze. Synowie jego: Jan, Stanisław i Krzysztof, dopełnili działu dóbr Barsze w 1677 roku (Zs. Rosień. z 1683 r.). Jan zmarł bezdzietny. Stanisław pozostawił syna Józefa, porucznika chorągwi petyhorskiej 1708 r., żonatego z Eleonorą Holszten, 2-o v. Michałową Danowską. Ta pozostała po Józefie wdowa, zrzekła się praw swych do Barsz na synów swoich, Jakóba Antoniego i Józefa, obowiązując ich do wyposażenia siostry 1720 r. (Zs. Telszew. z 1797 r.). Józef zrzekł się w tymże roku majątku rodzicielskiego na brata. Z tych dwóch braci:

A. Jakób Antoni, dziedzic Barszów, miał synów trzech: Jerzego, Józefa i Andrzeja, o czem przekonywa testament jego z 1737 r. (Zs. Telszew. z 1797 r.).

Jerzy, dziedzic Barsz, których część nabył 1776 r. od stryja Józefa (Zs. Rosieńs. z 1779 r.), z Heleny z Szulców pozostawił synów pięciu, dziedziców Barsz, na mocy testamentu ojcowskiego, w 1789 r. sporządzonego, wylegitymowanych ze szlachectwa 1799 r. w Wilnie. Z nich:

1) Teodor, sędzia graniczny powiatu wileńskiego, właściciel Mazuryszek, pozostawił syna Michała Juljusza Napoleona, ur. 1811 r.

2) Anzelm miał synów trzech: Józefa, ur. 1799 r., Wilhelma Karola, ur. 1801 r. i Augustyna, ur. 1809 r., którego syn Jerzy Anzelm, ur. 1845 r. (metr. w Ejragole), zaślubił 1878 r. w Warszawie u WW. Świętych Jadwigę Borzęcką, córkę Tadeusza, członka Senatu i Joanny z Zakrzewskich. Zmarł w Drewnicy 1882 r., pozostawiając syna Witolda Maryana, ur. w Warszawie 1880 r. (metr. u Św. Karola Boromeusza).

3) Gerwazy miał syna Jerzego, ur. 1813 r.

4) Wincenty, ur. 1768 r., miał trzech synów: Antoniego, ur. 1805 r., Karola, ur. 1807 r. i Eleazara, ur. 1817 r.

5) Maryusz sprzedał 1805 r. Barsze Juchniewiczowi i pozostawił trzech synów: Ludwika, ur. 1810 r., Michała i Hieronima, urodzonych 1815 r.

B. Józef pozostawił synów czterech: Leona, Wincentego, Marcina i Mikołaja, z których Leon miał syna Piotra, wylegitymowanego ze szlachectwa 1799 r., wspólnie z braćmi stryjecznymi, synami Jerzego. Piotr pozostawił dwóch synów: Marcelina i Kazimierza, a Marcelin miał ich sześciu: Walentego, Antoniego, Konstantego, Adama, Wincentego i Kazimierza.

Krzysztof, trzeci syn Krzysztofa, brat Stanisława i Jana, miał dwóch synów: Antoniego, porucznika powiatu korklańskiego 1725 r. i Mikołaja, strukczaszego żmudzkiego 1725 r. Po Antonim szedł syn Szymon, który pozostawił trzech synów: Michała, ur. 1774 r., Franciszka, ur. 1779 r. i Antoniego, ur. 1782 r., sztabskapitana wojsk rosyjskich. Po Michale zostało dwóch synów: Leon, ur. 1807 r. i Franciszek, ur. 1815 r. Po Franciszku szło także dwóch synów: Antoni, ur. 1804 r. i Maciej, ur. 1811 r. Mikołaja, strukczaszego, syn Mateusz, kwitował 1773 roku Pacewiczów. Syn jego Antoni, ur. 1775 r., pozostawił trzech synów: Piotra, ur. 1804 r., Kajetana, ur. 1806 r. i Kazimierza, ur. 1816 r.

IŁOWIECCY v. IŁŁOWIECCY h. NAŁĘCZ z Iłowa, w powiecie grabowieckim. Jakób Iłowiecki, obecny na sądach w Chełmie 1544 r. (Akta XIX). Dziedzicami Iłowca 1578 r. byli: Wawrzyniec, Piotr, Stanisław i Wojciech Iłowieccy (Paw.). Wojciech, dziedzic Gruszki Małej, w powiecie krasnostawskim, 1564 r. (Paw.). Stanisław, Piotr i Zofia, dzieci Jana, 1590 r. Tomasz na Iłowcu 1593 r. (Wyr. Lub. 39 f. 415 i 55 f. 316).

W 1583 r. wydał król wyrok w sprawie Gabryela Iłowieckiego z Wolskimi, o wójtostwo w Tuczempach (AGZ. X. 2222 i 2290). Elżbieta, córka Ambrożego Żulińskiego, wdowa po Sewerynie Iłowieckim, 1608 r. Córka jej Anna, żona Jakóba Słomki, zrzekła się 1637 r dóbr po rodzicach na rzecz brata Stefana, komornika ziemskiego bełskiego. Stefan, wyznaczony z sejmu 1647 r. komisarzem, do uspokojenia granic od Węgier (V. L.). Mikołaj, żonaty z Katarzyną Miłocką, 2-o v. Chrystyanową Ładziną 1639 r. Kazimierz, ożeniony z Teresą Sulimowską 1665 r., jest opiekunem swej siostrzenicy, córki Katarzyny Adamowej Sokolnickiej 1679 r. (A. Bełskie i z Teki W. Rulikowskiego). Jan podpisał z ziemią chełmską, obiór

króla Michała. Antoni, podsędek bełski 1730 roku. Józef, podsędek bełski, nie żył 1761 roku.

IŁOWIECCY h OSTOJA z Iłowca, w powiecie kościańskim. Komes Wisław z Iłowca, świadek w latach 1300 — 1303 na przywilejach wojewody kaliskiego (KWP.). Miczek v. Mikołaj Iłowiecki, na sądach w Poznaniu 1393 i 1399 roku. Piotr z Iłowca 1395 r., a Świętosław 1396 r., świadczą w Kościanie (Leksz.). Pisali się także z Morki. Powyższy Świętosław Iłowiecki, asesor sądowy w Kościanie 1413 r., a kasztelan na Karzcu 1415 r. (Pis. Dz. Pol. IX).

Jan z Iłowca Iłowiecki, pleban z Niepartu, został 1464 r. kanonikiem poznańskim. Andrzej, syn Piotra, 1431 r., Jan, syn Wojciecha, 1451 r., Andrzej, syn Jakóba, 1454 r. na uniwersytecie krakowskim.

Paweł Iłowiecki h. Ostoja, syn Jana z Iłowca i Anny z Krzyckich, kanonik poznański 1530 r. Przy wywodzie szlachectwa świadczył mu brat rodzony Wojciech (Pis. Dz. Pol. IX). Łukasz. współwłaściciel Iłowca Wielkiego i Małego, Górki i Przylepek 1580 r. Jan i Cypryjan, dziedzice Białężyna, w poznańskiem t. r. (Paw.). Wojciech podpisał z województwem poznańskiem, elekcyę Jana III-go, a Jerzy i Karol, z województwem kaliskiem, a Wojciech, z województwem poznańskiem, obiór Augusta II-go.

Wawrzyniec, pisarz grodzki 1767 r., a sędzia grodzki wałecki 1769 roku. Konstanty, opat lendzki, umarł 1777 r. Miał siostrę Joannę Żarecką, podczaszynę latyczowską, zmarłą 1752 r., i brata Jana. Matka ich, Katarzyna Rajska. Józef, syn Benedykta, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Żychliński w Tomie IV-m podał monografię tej rodziny, z której podajemy ostatnie pokolenia. Łukasz, syn Łukasza, ożeniony z Małgorzatą Bojanowską, miał syna Jana, który z Zofii Gałczyńskiej, pozostawił czterech synów. Z nich Jerzy, żonaty z Zofią Marszewską, miał synów: Stanisława i Karola. Stanisława, z Heleny z Gądkowskich, syn Jan Kanty, kanonik poznański 1764 r., a gnieźnieński 1771 r. (Kor.). Karola, z Anny Wyskotówny Zakrzewskiej, syn Stanisław, ożeniony z Konstancyą Miaskowską, pozostawił trzech synów: Karola, Józefa i Wojciecha.

1) Karol, dziedzic Obrzębina, z Marcyanny Nasierowskiej, miał syna Stanisława, żonatego z Ciesielską, z której syn Józef.

2) Józef, dziedzic Przybysławic, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie, z Maryanny Nasierowskiej, miał pięciu synów: a) Marcina właściciela Nowych Trzebin, zmarłego 1849 r., ożenionego z Julią Radońską, z której synowie: Floryan, Roman, Mateusz, żonaty z Praksedą Iłowiecką i Józef, ur. 1825 r. w Trzebinach, zmarły 1871 r. w Ujściu pod Chełmnem, który z Malwiny Wolańskiej, pozostawił córkę Wandę, za bar. Konstantym Lipowskim; b) Kaspra, żonatego z Eufrozyną Rzepecką, z której synowie: Stefan i Tadeusz; c) Jana, poległego 1831 r.; d) Józefa, żonatego z Florentyną Rzepecką, z której syn Florentyn Zdzisław; e) Leona, zmarłego 1864 r., ożenionego z Melanią Pągowską, z której syn Napoleon; f) Ignacego.

3) Wojciech, ożeniony z Esterą Nasierowską, miał czterech synów: a) Józefa, zmarłego 1852 r., ożenionego z Antoniną Sojecką; b) Andrzeja, żonatego z Heleną Bojanowską. Z niej: Józef, Stefan, Stanisław, Walenty, Mateusz, Kordula,

Estera, Józefa i Marya; c) Stanisława, ożenionego z Klementyną Gozimierską. Jego potomstwo: Wojciech, żonaty z Łucyą Trzebuchowską, ma syna Stanisława, Zygmunt, Władysława, za Kazimierzem Gozimirskim, Prakseda, za Mateuszem Iłowieckim, Stanisława, za Stefanem Arnoldem i Józefa, za Zygmuntem Świętochowskim; d) Walentego, zmarłego 1859 r., ożenionego z Bogusławą Bojanowską, z której: Antoni, Kazimierz, Marya, Anna i Bogusława. Antoniego, z Bolesławy Freymanówny, dzieci: Wacław, Bogusław, Józef i Marya.

IŁOWSCY h. PRAWDZIC z Iłowa, pod Mławą leżącego. Iłów w powiecie gostyńskim, także do Prawdziców należał, ale do Radzanowskich. Z tego Iłowa Czambor na uniwersytecie krakowskim 1409 r., kanonik i podkanclerzy płocki 1422 r. i tegoż jeszcze roku kanclerz rawski księcia Ziemowita. Również z tego Iłowa pochodził Boruta, cześnik gostyński 1439 r.

Jan, syn Dobrogosta z Iłowa, kanonik katedralny płocki 1388 r. Jakób, syn Wisława i Jakób, syn Jana z Iłowa, 1414 r. na uniwersytecie krakowskim. Jeden z nich jest 1439 r. kanonikiem płockim. Jan Iłowski, burgrabia czorsztyński 1515 r. (St. Pr. P. Pom. VI).

Aleksander Iłowski, odznaczywszy się w wojnie pruskiej, szczególnie przy obronie Heilsberga, otrzymał starostwo passenheimskie (pasyńskie), które trzymał w 1524 r. (M. 36 f. 654). Był on właścicielem wsi Glinki, w ziemi wiskiej, którą obdarzył różnemi przywilejami książę Władysław Mazowiecki 1437 roku (M. 65 f. 83) Aleksander, 1532 r. cześnik wiski, został 1535 r. stolnikiem ciechanowskim, ale z urzędu tego zaraz rezygnował. W 1538 r. starosta łatowicki, trzymał 1530 r. i starostwo płońskie. W 1544 r. kasztelan zakroczymski, 1554 r. kasztelan wyszogrodzki, w roku następnym wiski, w końcu 1556 r. wojewoda płocki. W 1552 r. wspólnie z synem Andrzejem otrzymał prawem lennem wieś Żebry, w ziemi wiskiej (M. 80 f. 126 i 82 f. 161). W 1544 r. odstąpił synowi Andrzejowi wójtostwo w Kamionny (M. 66 f. 79). Z Anny Niszczyckiej, oprócz syna Andrzeja, miał wojewoda jeszcze synów: Stanisława, Kaspra, Krzysztofa i Jana.

Andrzej, wojewodzic płocki, posiadacz wsi Żebry i Szczuki 1549 r. (M. 77 f. 156), będąc kasztelanem wiskim, sprzedał 1577 r. Niedźwiadnę, w powiecie wiskim, Kazanowskiemu (M. 115 f. 243). W 1581 roku był i starostą ostrołęckim. W 1582 r. napadł na Piotra Grajewskiego, kasztelana zakroczymskiego i starostę wiskiego, gdy jechał z Wąsosza do swego starostwa, zabił go, a ciało jego przywiózłszy do Glinek, dziedzictwa brata swego Jana, spalił. Na sejmie, w tymże roku odbytym, skazany został na śmierć, i gardło swe pod miecz katowski oddać musiał (Conv. 3 f. 139 — 142). Wielewicki w swoim Dzienniku zamieszcza, że w dwa lata później miała się jego niewinność okazać. Paprocki o nim pisze, że był ożeniony z Działyńską, wojewodzianką pomorską.

Stanisław, student uniwersytetu w Padwie 1564 r., został doktorem prawa kanonicznego w Bolonii 1565 r, następnie doktór teologii i obojga praw, 1566 r. kanonik gnieźnieński, 1568 r. kanclerz poznański (Pis. Dz. Pol. IX).

Kasper, wzmiankowany w aktach czerskich pod 1589 r. i wyrokach lubelskich 1592 r. (Zs. Gr. Czers. 58 f. 1009 i Wyr. Lub. 51 f. 266).

Krzysztof zabezpieczył posag żonie swej, Apolonii Kotowiczówne, na Glinkach 1580 r. (M. 125 f. 164 i 222). Córka jego Małgorzata 1618 r. (DW. 41 f. 258).

Jan, wojski płocki i cześnik wiski, poseł województwa płockiego, podpisał recces warszawski i Pacta Conventa 1587 r. (V. L.). Był on właścicielem części Chodziszewa i Milewa 1567 r., a Glinek i Giełczyna 1577 r. (Paw.). Córka jego Anna, była drugą żoną Krzysztofa Pieniążka z Lasochowa i zmarła bezdzietnie 1604 r. Synów jego pięciu: Stanisław, Feliks, Aleksander, Samuel i Wojciech. Kwitowali oni Mińskiego 1605 r., a Wojciech dobra swoje dziedziczne Gwan, Stawce i inne, sprzedał bratu Samuelowi 1616 r. (DW. 32 f. 5 i M. 158 f. 357). Stanisław, podstoli łomżyński, Aleksander, podczaszy wiski, Władysław (syn Feliksa), Krzysztof i Jan, podpisali elekcyę Władysława IV-go.

Stanisław, dla bardzo podeszłego wieku, rezygnował z podstolstwa łomżyńskiego 1646 roku. Z żony, Zofii Żelskiej, miał dzieci: Jana i Małgorzatę 1602 roku (Kętrz.).

Samuel (ale czy syn Jana?), zapisał 1618 r. żonie, Zofii z Charlęskich, 6,000 florenów. Syn ich Wacław, przyznał matce dożywocie 1627 r., córka ich Zofia, za Mikołajem Jarząbkowskim tegoż roku (A. Bełs.).

Aleksander sprzedał Samuelowi część Giełczyna 1638 roku (DW. 49 f. 722 — 733).

Feliks v. Szczęsny, chorąży łomżyński, wydzierżawił część Rostek Gniazdowskiemu 1607 r. (DW. 34 f. 1303). Poborca łomżyński 1616 r. W 1618 r. był deputatem na Trybunał koronny (Zap. Lub. 23 f. 459). W 1635 r., wspólnie z Krzysztofem, dziedziczył na Iłowie i Wierzbowcu (Kętrz.). Poseł na sejm 1628 roku, a z sejmu deputat na Trybunał radomski. Kasztelan wiski 1641 r., komisarz z sejmu do rozgraniczenia Mazowsza od Prus. Syn jego Władysław, sekretarz królewski, podpisał z ziemią łomżyńską, elekcyę Jana Kazimierza. W 1659 r. został podkomorzym łomżyńskim.

Jan i Szymon, synowie Władysława, a wnukowie Feliksa, sprzedali pewne dobra Szczuce 1693 r. (DW. 58 f. 540). Szymon odstąpił sumę Czosnowskiemu 1715 r. (Perp. Czers. 18 f. 342). Jan, skarbnik łomżyński 1702 r., umarł 1715 r. Zdaje się, że córką Szymona być musiała Krystyna, żona 1-o v. Andrzeja Brynka, 2-o v. Aleksandra Karłowskiego; wdowa po drugim mężu 1725 r. (Perp. Czers. 18 f. 76 i 20 f. 40).

Synem też wojewody musiał być Wojciech, podkomorzy wiski 1600 r., a kasztelan wiski 1625 r. Syn jego Jakób, nabył od Boglewskiej Bratkowice 1655 r. (Perp. Czers. 11 f. 739). Tenże Jakób i Paweł na Glinkach z ziemią wiską, a Krzysztof, z województwem płockiem, podpisali elekcyę Jana Kazimierza. Wojciech podpisał z województwem płockiem, obiór Jana III-go. W 1683 r. był deputatem na Trybunał koronny z województwa płockiego (Zap. Lub. 60 f. 833), a 1696 r. posłem. W 1701 r. ze stolnika, został chorążym płockim. N., cześnik wiski, umarł 1659 r. Jadwiga, za Kasprem Wesslem 1625 r.

IŁOWSCY z Iłowa, w powiecie brzeskim - kujawskim. Ambroży Iłowski, właściciel tej wsi 1557 r. (Paw.). Jakób, syn Ambrożego, zabezpieczył na Iłowie 1581 r. posag żonie swej, Jadwidze z Ruszkowskich. Bracia jego: Andrzej i Wojciech 1595 r. (Gr. Przed. 29 f. 73; 40 f. 494; 43 f. 276; 45 f. 168; 48 f. 301; 49 f. 407 i 50 f. 1).

IŁOWSCY z Iłowa, w ziemi ruskiej. Antonl Iłowski, dziedzic Wasilowa, w ziemi bełskiej, 1578 r. (Paw.). Zofia, córka Jana, zakonnica, sprzedała 1624 r. część Wasilowa Russyanowi (A. Bels.). Antoni, żonaty z Barbarą Morsztynówną 1613 r. (A. Krak.). Zuzanna, córka Antoniego, za Hieronimem Jahodyńskim 1655 roku (A. Bełs.). Opiekunami Maryanny Iłowskiej mianowani 1656 r. Władysław Iłowski i Horodyski. Stefan Iłowski z Iłowa, duchowny tamże, otrzymał list żelazny (AGZ. X. 4567 i 6117).

IMBIR de OBIEZIERZE Stanisław, poborca poznański i wschowski 1493 r. (Pom. Dz. W. Śr. XIV). W 1498 r. jako kasztelan szremski poszedł z orszakiem na wojnę turecką. Patrz *Kiszewscy* i *Obiezierscy*.

IMBRA Franciszek, w powiecie oszmianskim 1764 r. (V. L.). Antoni, krajczy starodubowski, podpisał z tymże powiatem, elekcyę Stanisława Augusta. Ignacy, budowniczy starodubowski 1787 r.

IMIENIŃSCY w W. Ks. Litewskiem. Anna Imienińska, córka Prokopa i Maryanny z Laskowskich, 1598 r. żona Charytona Iwanowicza Sieleckiego (Perp. Czers. 13 f. 132 i 141). Franciszek Imieniński w województwie brzeskiem-litewskiem 1733 roku (Akta IV). Marcin podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 roku (V. L.). Franciszek podpisał z powiatem rzeczyckim, elekcyę Stanisława Augusta.

IMISŁAW, kasztelan rudzki 1212 r. *Imisław*, kasztelan wiski 1297 roku. *Imisław*, proboszcz u Św. Michała w Płocku, kanclerz płocki ks. Bolesława 1350 roku. *Imisław*, kasztelan michałowski 1306 r., którego pieczęć przedstawił nam dr. Piekosiński w Heraldyce f. 155. U Ulanowskiego kasztelanem michałowskim spotykamy w tymże roku Jarosława.

IMRAM, syn Mścigniewa, 1266 roku (KDM. I). *Imram*, łowczy krakowski 1286 r. *Imram*, wojewoda krakowski 1342 r. *Imram* (z Pleszowa), kasztelan zawichostski 1393 r. *Imram*, wojewoda (burgrabia) sanocki 1430 r.

INERSKI Krzysztof, z województwa pomorskiego, deputat na Trybunał koronny tegoż województwa, umarł w Piotrkowie 1616 r. i tamże pochowany (Star. Mon.).

INESOWIE h. WŁASNEGO, przedstawiającego w polu błękitnem trzy gwiazdy rzędem, nad rogami złotego półksiężyca (Ostr. 1092). Wilhelm Ines, kapitan wojsk koronnych, odstąpił 1663 roku pewną sumę Tuhołce, pisarzowi ziemskiemu pomorskiemu (Prot. Gr. Lwow. 236 f. 12). W 1678 roku był pułkownikiem wojsk królewskich (Zap. Lub. 57 f. 466). O bracie jego Wojciechu, ur. 1620 r., zmarłym 1658 r., Jezuicie, autorze kilku dzieł poetycznych i historycznych, wspomina Niesiecki. Jan Debalwin (w 1709 r. de Baldwin) Innes, kapitan Jego Kr. Mości, nabył 1701 r. dożywocie na wójtostwie Dubohory Wisznikoniec (AGZ. X. 6408; Prot. Gr. Lwow. 272 f. 156). W 1660 r. spotykamy Jakóba Inesa, w zakonie Karola, Franciszkanina, syna Aleksandra i Reginy, mieszczan

zamoyskich (Prot. Gr. Lwow. 233 f. 1591). W początkach XIX-go pisali się i legitymowali w Królestwie pod nazwiskiem Ines de Leon.

Tomasz Ines, pułkownik wojsk koronnych, zmarł przed 1696 r., w którym wdowa po nim Teofila z Komnackich i synowie: Jakób, Aleksander i Andrzej, odstąpili dzierżawy Chocimia Baltazarowi Nowosielskiemu (Gr. Halic. 497 f. 411).

Jakób, ożeniony 1698 r. z Zofią Izabellą Jasińską, miał syna Antoniego, towarzysza chorągwi pancernej Kurdwanowskiego, dziedzica części Brzeźnicy, zmarłego bezdzietnie przed 1755 r. (Gr. Hal. 418 f. 318 i 350; 265 f. 403).

Aleksander, zmarły przed 1747 r., z żony, Maryanny Żurakowskiej, miał córki: Katarzynę, za Stefanem Makaryczem Hołyńskim i Helenę, za Pawłem Soszorem Hołyńskim i syna Jana, ożenionego z Katarzyną Kuliczkowską (Gr. Żydacz. 36 f. 165; 37 f. 626; 108 f. 1744; 145 f. 225; Gr. Halic. 492 f. 927). Michał, Piotr i Jan, synowie Jana, wylegitymowali się ze szlachectwa wraz z wnukami Andrzeja, 1782 r. w sądzie ziemskim lwowskim.

Andrzej, trzeci syn Tomasza, cześnik żydaczowski, żonaty z Maryanną Hołyńską, miał z niej: Jakóba, ożenionego 1758 r. z Anną Witwicką, Jana, ożenionego z Katarzyną Łabęcką i Antoniego, żonatego z Katarzyną Hoszowską (Gr. Halic. 497 f. 141 — 142; Gr. Żydacz. 108 f. 1749; Gr. Hal. Fasc. Cop. 280 Nr. 170; Gr. Żydacz. 37 f. 626).

Antoni i Jan, synowie Jakóba, Stanisław i Andrzej, synowie Jana i Tomasz, syn Antoniego, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r. w sądzie ziemskim lwowskim i 1800 r. w Wydziale Stanów, razem z wymienionymi wnukami Aleksandra.

Andrzej, syn Jana, zostawił z Katarzyny Konarskiej, córkę Teklę i synów: Józefa, Antoniego, Ignacego i Franciszka. Tego ostatniego syn Jan, urodzony z Tekli Sokolnickiej, ożeniony z Balbiną Światłowską, córką Karola i Petronelli Witosławskiej, z synami: Janem Feliksem i Kazimierzem, dowiódł szlachectwa we Lwowie 1879 r.

Stanisław, drugi syn Jana z Łabęckiej, z żony, Teresy Turkułłówny, pozostawił córki: Rozalię, ur. 1782 r. Józefowę Biernacką, Maryannę, ur. 1785 r., Zielińską, Magdalenę Dobrzańską, Aleksandrę Dmitrowiczową, Elżbietę Piotrowską, Katarzynę bar. Korb i synów: Ignacego, Nikodema i Wincentego, kapitana sztabu głównego wojsk Królestwa Polskiego 1824 r.

Nikodem, ur. 1786 r., oficer wojsk austryjackich, następnie kapitan w 1-m pułku jazdy 1816 r., wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie, ożeniony 1818 roku z Justyną Małczyńską, pozostawił syna Edmunda, zmarłego bezdzietnie i córki: Waleryę Edwardowę Młodecką i Adelę, ur. 1821 r., poślubioną 1840 r. Wincentemu Dunikowskiemu.

Jakób Antoni Ines, przydomku *Juszczakiewicz*, otrzymał od cesarza austryjackiego Franciszka I-go 1819 r., potwierdzenie staropolskiego szlachectwa.

INKOWSKI Michał, porucznik w wojsku koronnem, otrzymał szlachectwo na sejmie 1775 r. (V. L.).

INWAŁDZCY v. INWALSCY h. KORNICZ z Inwałdu, w powiecie szląskim. Jan Inwaldzki, dziedzic na Porębie, a Stanisław, właściciel Inwałdu 1581 r. (Paw.). Stanisław, wojski zatorski i oświecimski 1571 r., deputat na Trybunał koronny 1585 r. (Wyr. Lub. 24 f. 1), posesor Berczołup, w powiecie łuckim 1575 roku (Op. Łuc. 2049 f. 65), zastawnik Mirkowa i pięciu wsi, w powiecie łuckim, 1583 r. (Jabł.), które nabył na własność od Sapiehów 1595 r. Zofia z Frydrychowic Inwałdzka, ma sprawę o Krzeszów z Komorowskim 1575 r. Floryan i Stanisław, mają sumę u Komorowskiego 1609 r. (Zs. Zator. 4 f. 843; 13 f. 519).

IPOHORSCY, patrz *Lenkiewiczowie Ipohorscy.*

IPACIEWICZ Marcinowa Ipaciewiczowa wniosła 1664 r. manifest do grodu mścisławskiego, o ograbienie jej i zniszczenie przywilejów książąt Mścisławskich, przy wzięciu jej do niewoli 1654 r. w Mścisławiu, z której uciekła do swych dóbr Żereina (Ist. Jur. Mat. XXV).

IRASZEWSCY v. IRASZOWSCY h. DOLIWA. Aleksander został na uniwersytecie krakowskim 1645 r. bakałarzem, a 1648 r. doktorem filozofii i mistrzem sztuk wyzwolonych, a Kazimierz 1655 r. bakałarzem filozofii i sztuk wyzwolonych. Antoni Sebastyan, syn Wojciecha i Magdaleny Podlewskiej i Franciszek, syn Józefa i Heleny Podoskiej, wnuk Jana i Barbary Gawrońskiej, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie ziemskim czchowskim (Goł.).

IRECCY v. JERECCY h. HABDANK z Irki (dziś Jerka), w powiecie kościańskim. Komes Stefan, właściciel Irki, którą nabył 1282 r. zamianą za Maryszewo, kasztelan krobski, syn Szczedrzyka, kasztelana krzywińskiego 1242 roku, a brat Pakosława, otrzymał 1284 r. od ks. Przemysława prawo niemieckie dla Dupina i wsi przyległych. W 1288 r. był kasztelanem wieluńskim, a 1293 roku karzeckim (KWP. I). Jan, dziedzic Irki 1369 r., Jessak (Jasiek) Irecki 1395 roku, a Piotr z Irki 1398 r., świadkowie na różnych przywilejach (KWP. III). Szczedrzyk był synem Dobiesława i miał braci, komesa Floryana i Józefa (Mon. V i KWP.).

Dzień śmierci Idziego z Irki i jego żony, zaznaczony w Nekrologu Lubińskim. Pietrasz, Czema, Mikołaj i Szczedrzyk, bracia, świadczą Lubiatowskiemu w Poznaniu 1396 r. Wojciech Jerecki z Rąbina 1396 r., a Bartosz 1397 r., na sądach w Kościanie (Leksz.). Czema z Girki h. *Habdank,* świadczy 1408 r. w Kościanie, przy wywodzie Grunowskiego Leliwity (Pis. Dz. Pol. IX). Andrzej, syn Piotra z Girki, 1448 r., a Mikołaj, 1450 r na uniwersytecie krakowskim. Patrz *Dupińscy.*

W 1637 r. Aleksander Irecki był skarbnikiem rzeczyckim (Akta XI).

[IRLAND Franciszek, syn Andrzeja i Katarzyny z Piegłowic, sumę swą po matce u Jordanów, odstąpił Chwalibogowi 1711 r. (Gr. Krak.; M. D. Wąs.).]

[IRWING Jakób, pułkownik wojsk królewskich, potwierdził testament 1670 roku (DW. 54 f. 2095).]

z IRZĄDZ, w powiecie lelowskim, h. LIS. Przybko i Stefan, synowie Świętopełka, wojewody sieradzkiego, 1370 r. Przybko, kasztelan rozpierski 1370 r., następnie wojewoda sieradzki 1391 r., z żony, Katarzyny z Chrzelowa, pozostawił synów: Mikołaja, Niemierzę i Przybka, z których pierwszy pisał się z Pukarzowa, drugi z Irządz, a trzeci z Trzebienic 1422 r. (H. II). Katarzyna, wdowa po Przybku, wspólnie z wymienionymi swoimi synami, kwituje 1394 r. szwagra swego, Grzegorza z Topoli (St. Pr. P. Pom. VIII). W 1403 roku jest ona już żoną Jana z Tenczyna, kasztelana krakowskiego.

Stefan, podkomorzy sieradzki 1388 r., dziedzic także i Bachcic, pozostawił, z żony Elżbiety, synów trzech: Świętopełka, Klemensa i Stefana. Świętopełk pisał się także z Zawady, wsi obok Irządz położonych i był 1438 r. cześnikiem, a 1440 r. podczaszym krakowskim. W 1447 r. wraz z jednym ze swoich synów zamordowany został przez rozbójników szląskich (Dług.). On to wybudował kościół w Irządzu. Znane jego dzieci są: Zofia, żona 1-o v. Stefana z Tęgobory, 2-o v. Jana ze Szczekocin, Stefan z Irządz i Zawady, ożeniony 1445 r. z Małgorzatą Steczkówną, dziedziczką Bolestraszyc, po którym idą Bolestraszyccy i Stanisław z Zawady, którego syn Wacław, na uniwersytecie krakowskim 1478 r., dał początek domowi Świętopełków Zawadzkich. Po tymże Stanisławie, może po drugim jego synie, idą Świętopełkowie, dziedziczący na Mikołajowicach, obok Irządz leżących, jeszcze w 1581 roku (Paw.).

Klemens, syn Stefana z Irządz, podkomorzego sieradzkiego, stolnik łęczycki 1439 r., dziedziczył na Bachcicach v. Bechcicach, w powiecie szadkowskim i dał początek domowi Bachcickich v Bechcickich i Rudnickich, którzy się z Bechcic pisali.

IRZYKOWICZOWIE v. JERZYKOWICZOWIE v. IRZYKIEWICZOWIE h. LELIWA, brali przydomek *Monwid*, mający wykazywać, że pochodzą od Monwida, który przyjął na zjeździe w Horodle za herb Leliwę. Pan J. Wolff w „Rodzie Gedyminów“ (f. 11), jasno wykazał, że nie Moniwid, ale Rymowid był protoplastą nietylko Irzykowiczów, ale i Olechnowiczów, Dorohostajskich i Zabrzezińskich. Być bardzo może, że Rymowid był bratem Moniwida, lub też do jego rodu należał i stąd potomstwo jego, herbu Leliwy używa.

Jerzy, przezwany Irzykiem, syn Mikołaja Olechnowicza, a prawnuk Rymowida, przekazał imię swoje potomstwu jako nazwisko. Dostarczał on 1528 roku na wyprawy wojenne 17 konnych (ML. 21). Tenże Irzyk Olechnowicz był dworzaninem królewskim (ML. 16 i 24). Żonaty z Jadwigą Sakówną (Zs. Drohic. z 1549 roku).

Syn jego, Jan Irzykowicz Olechnowicz, dziedzic na Śledzianowie i Bacikach v. Bąćkach 1543 r., dworzanin królewski 1549 r. (ML. 62, 45, 55 i 65). Drugim synem Irzyka musiał być Mikołaj, gdyż w 1549 r. procesuje się Lenart Mikołajewicz Irzykowicz z Tworowskim (ML. 65). Siostry ich: Anna, za Adamem Kosińskim 1541 r., a Zofia, za Stanisławem Pszonką z Babina 1549 r. (ML. 42; Zs. Droh.; A. Apel. Z. Podl. II f. 9). Po Janie iść musieli, bo dziedziczyli na Bacikach, Jan i Kasper.

Jan, dziedzic na Bacikach, starosta mielnicki 1554 r., pozostawił synów: Hieronima, Przecława, Wojciecha i Oktawiana, dziedziców na Bacikach i Makowie, oraz córkę Elżbietę, żonę Prospera Prowany (M. 121 f. 184 i Wyr. Lub. 18 f. 302 i 42 f. 516).

Hieronim, deputat na Trybunał koronny 1586 r., poborca drohicki i mielnicki 1592 r. (Wyr. Lub. 27 f. 1 i 50 f. 48), dziedzic na Bacikach, podkomorzy drohicki 1598 r., komisarz do rozgraniczenia województwa brzeskiego-litewskiego od Podlasia, z sejmu 1591 i 1596 r. (V. L.), żył jeszcze w 1611 r. Ożeniony z Krystyną z Ostromęczyna Niemierzanką, zmarłą 1600 r., pozostawił synów: Stefana i Gabryela, którzy zawarli układ ze Skorulską 1612 r. (Zap. Lub. 19 f. 838). Gabryel, podkomorzy mielnicki 1620 r., spisał testament w Doylidach 1641 r.

Wojciech (Olbracht), pisarz ziemski drohicki 1599 r. Synem jego był Kasper, miecznik podlaski 1648 r., którego znów dziećmi są: Gabryel, Tomasz i Anna, żona Zbigniewa Ossolińskiego 1668 r.

Oktawian na Bacikach, wojski mielnicki 1603 r., pozostawił synów: Piotra, Stanisława i Jakóba 1619 r. (Zap. Lub. 24 f. 714). Piotr, podczaszy podlaski 1624 r. Gabryel, Jan i Kazimierz podpisali z województwem podlaskiem, elekcyę Jana Kazimierza. Stanisław, prowincyał, następnie wizytator OO. Jezuitów na prowincyę polską. Jakób, rektor kolegium brzeskiego tegoż zakonu 1650 r., a Stanisław, kaznodzieja w Sandomierzu, umarł 1680 r.

Kasper, brat Jana, podkomorzy mielnicki, poseł na sejm 1569 r., podpisał unię Litwy z Koroną. W 1576 r. otrzymał wójtostwo w Bielsku (M. 115 f. 68; i 118 f. 318). Synowie jego: Hieronim, Przecław, dworzanin pokojowy królewski, Jan, Krzysztof, Bartłomiej i Zygmunt, dziedzice na Bacikach 1586 r., pisali się Irzykowiczami Olechnowiczami (Wyr. Lub. 27 f. 352; 30 f. 828; 35 f. 461 i 42 f. 292). Anna, córka podkomorzego, za Teodorem Pociejem, sędzią ziemskim brzeskim (Sap.).

Bartłomiej pozostawił synów, Jerzego i Stanisława, którzy w aktach drohickich dopełnili działu dóbr 1630 r. Jerzy, marszałek wiłkomierski, brat jego Stanisław, wojski podlaski i Władysław Kasper, syn Jerzego, podpisali, z województwem podlaskiem, elekcyę Jana Kazimierza. Jerzy, z marszałka wiłkomierskiego, podkomorzy drohicki i rotmistrz królewski 1654 roku (Zap. Lub. 44 f. 70 i Zs. Droh.), żonaty 1-o v. 1631 r. z Maryą Wizgerdówną, podkomorzanką upicką, 2-o v. z Heleną Kazanowską, starościanką łukowską, pozostawił synów: Władysława i Jana, nieżyjących już 1661 r. i córki: Leonorę, żonę 1-o v. Idziego bar. Bremera, pułkownika królewskiego 1661 r. (M. 202 f. 133), 2-o v. Nikodema Jabłonowskiego, pisarza ziemskiego nurskiego i Cecylię, za Janem Czarnieckim, rotmistrzem królewskim 1662 r. Miał jeszcze Jerzy z Kazanowskiej córkę Cecylię Placydę, nad którą opieka ustanowioną została w 1660 r. (Sig. 3 f. 14), Benedyktynkę w Wilnie 1666 r.

Aleksander Jerzykowicz z ziemią bielską, a Jakób, z województwem sandomierskiem, pisali się na obiór króla Michała. Paweł, strażnik inflancki 1600 r. (Jank. Pow. Oszmiań.).

Franciszek i Marcin Irzykowicze, podpisali z województwem sandomierskiem, elekcyę Augusta II-go. Marcin, żonaty 1699 r. z Teresą z Zaranków,

wdową po Stanisławie Kożuchowskim (Perp. Czers. 16 A f. 205). Andrzej, cześnik drohicki 1687 r. Wdowa po nim, Krystyna z Kałuskich, 1-o v. Franciszkowa Oborska (Perp. Czers 16 A f. 287). Józef, żonaty 1-o v. z Katarzyną z Micowskich, 2-o v. z Maryanną z Baranowskich, z którą zeznał zapis dożywocia 1711 r., z pierwszej żony pozostawił syna Antoniego i córkę Annę, żonę 1733 r. Wojciecha Radońskiego.

Antoni, żonaty 1727 roku z Jadwigą z Dembińskich (Perp. Czers. 17 f. 270; 19 f. 372 i 373; DW. 68 f. 738; Obl. Krak. 151 A f. 1315). Syn ich Franciszek, chorąży znaku pancernego, podpisał 1754 r. protest przeciwko rozwiązaniu ordynacyi ostrogskiej. Następnie pułkownik chorągwi pancernej, ożeniony 1771 r. z Ewą Stawiską, córką Jana i Rozalii Krajewskiej (Gr. Hal.), miał córki: Katarzynę, za Janem Skorupką Padlewskim, porucznikiem pułku konnego buławy mniejszej koronnej 1770 r. (Gr. Lwow.); Wiktoryę, za Kazimierzem Pokutyńskim, cześnikiem żytomierskim, wdowę 1779 r.; Różę Maryannę, ur. 1766 r., żonę Andrzeja Skorupki Padlewskiego 1789 r. i Annę, wydaną 1790 r. za Kazimierza Balińskiego, oraz synów: Ignacego, tytułowanego 1789 r. podczaszym trembowelskim, Kajetana Marcellego, ur. 1755 r. (metr. w Brzozdowcu) i Tomasza, którzy dowiedli szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim. Tomasz, zmarły 1806 r. w Pomorzanach, zostawił z Rozalii Dorożyńskiej, dzieci: Maryę, Karolinę, Teklę, Antoniego i Aloizego.

Ignacy, z żony Franciszki Proszkowskiej, zmarłej w Sokalu 1817 r., pozostawił syna Joachima i córkę Ludwikę Kajetanowę Głębocką.

Franciszek podpisał z województwem nowogrodzkiem, elekcyę Stanisława Augusta. Antoni, 1786 r. na sejmiku żmudzkim. Konstanty, cześnik dobrzyński, kwitował Czarnockiego 1789 r. Z Franciszki z Pączkowskich, syn jego Antoni i córka Bogumiła Salomea, siostra miłosierdzia 1790 roku (DW. 105 f. 754 i 106 f. 664). Tomasz Mondwid Irzykowicz, syn Antoniego, wylegitymował się ze szlachectwa, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Jerzy Montwid Irzykowicz-Szalniewicz (?) i żona jego, Zofia z Siestrzewitowskich, otrzymali 1701 r. osiem łanów w Chodowicach (Sig. Rkps. Ossol. 262 f. 65).

IRZYKOWSCY, patrz *Jerzykowscy*.

ISAJKOWSCY h. PRUS I-szy z tą odmianą, że w szczycie hełmu kładą skrzydło przeszyte strzałą (Kojał.). Nazwę swą wzięli od wsi Isajki, w starostwie kaniowskiem, które za wojenne zasługi otrzymać miał ich przodek Dołmat, i dlatego piszą się Dołmatami Isajkowskimi.

Iwan Andrejewicz Dołmat, ziemianin klecki królowej Bony 1549 r. Bohdan Matfiejewicz Dołmat, ziemianin klecki królowej Bony, sprawca starostwa rohaczewskiego 1552 r. (ML. 50 f. 87 i 51 f. 225), miał syna Dymitra Dołmatowicza Isajkowskiego, dziedzica na Jełowiczach, w powiecie łuckim (Jabł.), świadka na spisie inwentarza monasteru żydyczyńskiego 1569 r. (Arch. I. Z. Ros. I. 1).

Dymitr Dołmatowicz, odziedziczył po dziadzie swym Korkuszce, dobra Czychiry i w 1561 r. zapisał na Czychirach i Isajkach oprawę pierwszej swej żonie, Fedorze Jełównie Bukojemskiej, która zmarła już 1569 r., a on wtedy trzecią część swych dóbr zabezpieczył synom: Jakóbowi, Janowi i Hrehoremu (Op. Łuc. 2093 f. 49). Jego drugą żoną była zapewne Anna, wdowa po Janie Gurskim,

sędzicu koleńskim. Zeznała ona 1575 r., że jej wypłacono wiano zapisane przez pierwszego męża (Ibid. 2049 f. 14). Trzecią (a względnie drugą) żoną Dymitra była ks. Marya Krapotkówna Jełowicka, dziedziczka Jełowicz, Worsina, Kotelowa i innych, żyjąca wdową 1599 r. Dymitr sprzedał Czychiry i Isajki 1593 r. Trzeciakowi, a spisał testament 1596 r. (Teka W. Rulikowskiego). Z trzeciej żony miał Dymitr synów: Łukasza, Iwana, Tomasza i Józefa, którzy procesowali 1606 r. książąt Rużyńskich o szkody w Worsińskich dobrach, a 1607 r. Łukasz sprzedał swój dział Iwanowi. za 2,000 fl. W 1612 r. dziedzicami Jełowicz i Worsina byli: Jan, Iwan, Łukasz, Tomasz i Józef. Z nich Iwan, ożeniony z Katarzyną Horainówną, zmarł 1636 r.

Jan Dołmat Isajkowski, syn Dymitra, przeniósł się na Litwę. Podkluczy wileński i pisarz skarbowy litewski 1592 r., klucznik i derewniczy wileński 1601 r., a podkomorzy oszmiański 1612 r., dzierżawca oniski i wirszupski 1618 r. (Akta II i VIII), surrogator województwa wileńskiego 1616 r., rezygnował z pisarstwa 1623 r. na rzecz syna Franciszka. Był właścicielem Wołkołata i Willi. Te ostatnie dobra nabył wspólnie z drugą żoną, Maryą Szostakówną, od ks. Aleksandra Prońskiego (Woł. VIII B f. 5). Pierwszą jego żoną była Helena Telatycka, córka Andrzeja. Potomstwo jego z pierwszej żony: Aleksandra, 1-o v. Czerczycka, 2-o v. Janowa Rodkiewiczowa 1628 r. (Kij. III C f. 28), synowie: Jan, Franciszek, Karol Piotr, Mikołaj, Marcin i Jerzy.

Jan, dworzanin królewski, żonaty z ks. Eudoksyą Drucką-Horską, 2-o v. Mateuszową Wodoradzką, pozostawił syna Jana, stolnika żmudzkiego i dworzanina pokojowego 1647 r. (Kniaź.), oraz córki: Helenę, 1-o v. za Adamem Iwanowiczem Chreptowiczem, dworzaninem królewskim, 2-o v. za Krzysztofem Jundziłłem i Zofię, żonę 1-o v. Jana Mikołaja Rudominy, marszałka brasławskiego, 2-o v. Jana Samuela Paca, 3-o v. Wiktoryna Konstantego Mleczki (Teka Wolffa), sędziego, a następnie starosty żmudzkiego.

Franciszek, po ojcu pisarz skarbowy litewski 1623 r., sekretarz królewski 1635 r. (Akta XIII f. 21), kustosz wileński, proboszcz grodzieński, referendarz i pisarz litewski 1641 r., proboszcz wileński i geranoński, biskup smoleński 1649 r., zmarł 1654 r. Fundator kolegium OO. Jezuitów w Grodnie, o czem konstytucya z 1667 r. wspomina.

Karol Piotr, właściciel Wołkołaty, z podstolego, wojski oszmiański 1628 r., łowczy W. Ks. Litewskiego 1637 r., umarł w 1640 r., w którym umarł również i syn jego Piotr, w tymże roku urodzony z Anny Pacówny, wojewodzianki trockiej, 2-o v. Teodorowej Lackiej, starościny raduńskiej. Córka jego Elżbieta, za Krzysztofem Rudominą Dusiatskim, chorążym, a następnie marszałkiem brasławskim (Star. Mon. i Pac.).

Mikołaj, z dworzanina królewskiego. stolnik upicki 1634 r., został po bracie łowczym litewskim 1640 r. Umarł w 1668 r. Syn jego Jan, dworzanin królewski, żonaty z Joanną Naruszewiczówną, córką Stanisława, referendarza litewskiego i Anny Sapieżanki, został 1659 r. kasztelanem smoleńskim. Umarł w tymże roku, a wdowa po nim jest już 1660 r. żoną Stefana Ogińskiego, marszałka wołkowyskiego, z czasem wojewody połockiego. Syn ich Stanisław, chorąży grodzieński, 1680 r. ożeniony z ks. Heleną Ogińską, córką ojczyma, zmarł bezdzietny, a wdowa wyszła 2-o v. za Mikołaja Tarłę, cześnika litewskiego (Kniaź.).

Marcin młodo umarł, a Jerzy. z ran otrzymanych w wojnach z Moskwą prowadzonych, również zmarł w młodym wieku.

Z wymienionych synów podkomorzego oszmiańskiego, podpisali elekcyę Jana Kazimierza: Franciszek, podówczas referendarz i pisarz litewski, z województwem trockiem, Jan, stolnik żmudzki, z księstwem żmudzkiem i Mikołaj, łowczy litewski i dzierżawca wirszupski, z województwem wileńskiem.

Hrehory, chorąży starodubowski 1623 r. Halszka, za Demianem Woroniczem Boratyńskim 1606 r. Maryna, za Stefanem Serbinowiczem Kobeckim 1638 roku. Samuel, 1637 r. dworzanin królewski, 1638 r. stolnik wołyński, 1662 roku sędzia ziemski łucki, posiadał wspólnie z żoną, Katarzyną Bokijówną z Pieczychwostów, wieś Kniazie w województwie wołyńskiem (M. 181 f. 183 i 183 f. 112). W 1658 r. deputat województwa wołyńskiego na Trybunał koronny (Zap. Lub. 45 f. 597). Jako stolnik wołyński i dworzanin pokojowy królewski, podpisał elekcyę Jana Kazimierza, a jako sędzia ziemski łucki, obiór Jana III-go. W dobrach swoich Jełowiczach, w powiecie łuckim, fundował klasztor Dominikanom, co potwierdziła konstytucya sejmowa z 1667 r.

Stanisław i Jan Dołmatowie Isajkowscy, stronnicy Augusta III-go, za nim głosowali 1733 r. (Oblig. Warsz. 49 f. 606).

ISAKOWICZOWIE, w województwie połockiem. Grzegorz, rotmistrz b. wojsk polskich, syn Hieronima, dziedzica dóbr Budziszcze czyli Rudnica, w połockiem, spisał 1721 r. testament, którym dobra swe dziedziczne zapisał wnukowi swemu Stefanowi, pod dożywociem ojca jego, a syna swego Polikarpa; sumy i ruchomości rozdziela między wnuka i synowę (Ist. Jur. Mat. XXVII).

ISAKOWSCY z Isakowa, w województwie ruskiem. Danko z Isakowa ma sprawę w Haliczu z plebanem z Kropca 1437 r., a Mikołaj Isakowski świadczy tamże 1448 r. Anna z Isakowa na sądach we Lwowie 1446 r. (AGZ. XIV. 1828 i 1837). Anna, żona Piotra, i Stachna, żona Jurka, dziedziczki Hissakowskie, zeznały dział dóbr 1448 r. (AGZ.). Piotr Isakowski, żonaty z Heleną z Uhernickich, pozwany wraz z wielu innymi 1530 r. przez starostę halickiego, o różne daniny starościńskie z Uherników (St. Pr. P. Pom. VI. 460).

ISCIEWICZ Piotr podpisał z województwem mińskiem, elekcyę Augusta II-go.

[d'ISENBURG książę Wolfang Ernest, kawaler orderu Orła Białego 1761 roku.]

ISERNICCY w województwie wołyńskiem i bracławskiem. Teodor, Lew i Paweł, dziedzice na Łosiatynie, w powiecie krzemienieckim, 1583 r. (Jabł. 142 i 148). Wilk Isernicki procesował 1595 r. Wawrzynowskiego, o poranienie i ograbienie go w Łosiatynie (Woł. I f. 218). Jan sprzedał część Łosiatyna 1599 roku Mikołajowi, za 160 kóp groszy litewskich. Matwiej z żoną Oleną Okorską, pokwitowali 1608 r. z posagu Wasila Okorskiego. Andrzej, z województwem wołyńskiem, a Mikołaj, z województwem bracławskiem, podpisali elekcyę Władysława IV-go.

Andrzej Isernicki, po bezpotomnej śmierci Krzysztofa Bonieckiego, otrzymał w 1638 r. prawem lennem dobra Dubowice, w stanie Nowogródka - Siewierskiego. Sam również umarł bezpotomnie w 1642 r. (M. 183 f. 123 i 185 f. 450). Katarzyna z Isernickich, żona Stefana Gurowskiego, część Lewkowiec v. Łosiatyna, przypadłą na nią z działu dokonanego z braćmi: Bazylim, Teodorem i Stefanem, synami Wasila Jonata Isernickiego, w 1630 r., odstąpiła 1663 r. Janowi i Krystynie z Cyrynów Isernickim. Stryj jej Teodor (Kij. XIII f. 1055).

ISKIERSCY h. ISIORA. Eliasz z Isiora Iskierski podpisał z ziemią czerską, elekcyę Stanisława Augusta. W 1771 roku zeznał zapis dożywocia z żoną, Rozalią z Tyborowskich (Perp. Czers. 34 f. 220). Józef, ich syn, a wnuk Marcina i Maryanny z Wysockich, prawnuk Wojciecha i Maryanny z Borowskich, odstąpił 1798 roku w grodzie warszawskim sumę Zaborowskiemu (DW. 112 f. 1050).

ISKOROTYŃSCY w województwie kijowskiem. Stefan Chomicz Łaniewicz Iskorotyński 1588 r. Maciej Iskorotyński, 1618 r. współdziedzic dóbr Wychowskich. Bazyli procesuje Steckę 1624 roku (Kij. III A f. 432; III B f. 56 i VI C f. 314).

ISKROWIE h. KOPACZ w województwie wołyńskiem i bełskiem. Marcin Iskra Zerwański, ożeniony z Katarzyną Bielecką z Biełki, ma różne sprawy w sądach lwowskich 1504 — 1506 r. (AGZ. XVII). Jan świadczy w Przemyślu 1511 r. Pan Iskra, dziedzic Czech, w ziemi lwowskiej, 1578 r. (Paw.). Marcin Iskra, urzędnik targowicki ks. Koreckiego 1575 r. (Op. Łuc. 2049 f. 35). Jakób Iskra ma sprawę z Zieleńskim 1543 r. (AGZ. X. 674). Teodora Marcinówna Iskrzanka, za Ostafem Chomiczem Mokrzeńskim 1579 r. Zofia Iskrzanka, za ks. Maciejem Massalskim 1613 r. Wojciecha testament wniesiony do grodu łuckiego 1623 r. Maryanna za Andrzejem Siecińskim 1642 r. (Kij. V f. 396). Anna z Kosiny Iskrzyna, podstolina buska, wykupiła 1693 r. Siemionówkę i Chrustnę z rąk Potockich (AGZ. X. 6172).

Wacław, stolnik buski, nie żył 1698 r. Jego to żoną 1667 r. miała być wymieniona wyżej Anna z Kosińskich, córka Jerzego i Jadwigi Kurdwanowskiej, 2-o v. Minorowa, kasztelanowa chełmska, a córkami ich: Helena Rzeczycka, Aniela, 1-o v. Potępska, 2-o v. Jełowicka i Teresa Józefowa Branicka, kasztelanowa halicka (Czerniech. f. 974 i Zs. Lwow.). Zacharyasz, pułkownik kozacki, z synami: Klemensem i Grzegorzem, otrzymali 1699 r. Lisienkę, Staniszówkę i Psyszczew (Sig. Rkpm. Ossol. 262 f. 51). Michał, stolnik buski, nie żył w 1705 r. Jan, stolnik mozyrski 1705 r.

Andrzej, niegdy stolnik buski, pozostawił syna Andrzeja, żyjącego 1711 r. Czy nie wdowa po tym Andrzeju, Katarzyna z Jankowskich, tylko nazwana wdową po stolniku, z córkami: Teofilą Mikołajową Drohojowską i Anną Stefanową Kucharską, posiadały Kokorów i Czechy 1746 roku (Bracł. XV f. 1190 i Woł. XIII A f. 246).

W 1725 r. posiadali Kokorów Konstancya z Kruszyńskich Iskrzyna, stolnikowa buska, syn jej Wacław i Aniela z Iskrów Franciszkowa Magnuska (Woł. XI f. 1433). Wacław zmarł przed 1740 r.; żonaty był z Teresą Gorecką, 1-o v. Mikołajową Drohojowską (Gr. Winnic.).

Józef i Ignacy podpisali z ziemią halicką, elekcyę Stanisława Augusta. Ignacy otrzymał 1765 r. konsens królewski, na odstąpienie Wisiatycz Franciszkowi Ksaweremu Branickiemu (MP.). Ignacy posiadał i Willę Niższą, w powiecie krzemienieckim; nie żył już 1769 r. (Kancl. 47 II f. 70). Józef otrzymał Rudkę, w powiecie krzemienieckim, 1769 r., którą odstąpił Kurdwanowskiemu, za konsensem królewskim z 1774 r. (Kancl. 47 II f. 131 i 52 II f. 297). W tym ostatnim roku był stolnikiem buskim.

ISKRZYCCY h. JELITA. Jedna gałąź tej rodziny osiadła na Wołyniu i wywiodła się ze szlachectwa tamże 1802 r. Druga pozostała w województwie mińskiem, i dowiodła swego pochodzenia szlacheckiego 1817 r., przed Deputacyą Wywodową mińską i w ten sposób rodowód swój przedstawiła.

Jan Iskrzycki był dworzaninem skarbowym W. Ks. Litewskiego, czego dowodzi list króla Zygmunta z 1588 r., polecający mu pewną sprawę (Zs. Nowogr z 1782 r.). Syn jego Wawrzyniec, stolnik nowogrodzki, testamentem spisanym w Iskrzycy 1604 r., przekazał dobra swoje synom: Dominikowi i Wawrzyńcowi (Gr. Nowogr. z 1604 r.). Czterej synowie Wawrzyńca: Joachim, Michał, Roman i Szymon, dopełnili 1689 r. działu dóbr ojczystych. Iskrzycy i Horochowiec, przyczem wymienili pradziada, dziada, ojca i stryja, i dalszych krewnych, od których idzie linia wołyńska (Zs. Nowogr. z 1689 roku). Joachim miał syna Ławryna, Michał — Marcina, Roman—Samuela, Szymon—Michała. Ławryn wspomniany przy działach 1689 r., spisał testament 1739 r. (Ks. Zamku Słuckiego) i zostawił majątek synom: Samuelowi i Michałowi, wspomniawszy też Stefana, syna Marcina. Marcin w 1715 r. zawarł umowę ze stryjecznym bratem Samuelem i jego synami: Janem i Grzegorzem. Michał, syn Szymona, miał synów: Pawła i Samuela.

Herb Jelita.

Stefan, syn Samuela Ławrynowicza, pozostawił trzech synów: Teofila, Grzegorza i Szymona. Jan, syn Stefana Marcinowicza, miał pięciu synów: Józefa, Michała, Kazimierza, Teodora i Marcina, a Andrzej, brat jego, dwóch: Mateusza i Jana. Stefan, syn Jana Samuelowicza, miał syna Antoniego. Grzegorz Samuelowicz spisał testament 1784 r., którym zapisał majątek synom: Jakóbowi i Janowi. Paweł Michałowicz miał syna Józefa. Samual, brat Pawła, pozostawił syna Jakóba. Wymienieni ci Iskrzyccy znajdują się w spisie szlachty, sporządzonym 1795 roku.

Teofil z synami: Bazylim i Stefanem, Grzegorz z synem Bazylim i Szymon, synowie Stefana, Józef z synami: Michałem i Piotrem, Michał z synem Janem, Kazimierz z synem Benedyktem, Teodor i Marcin, synowie Jana, Mateusz i Jan, synowie Andrzeja, Antoni, syn Stefana, z synem Józefem, Jakób, syn Grzegorza, z synem Józefem, Jan, syn tegoż Grzegorza, z synem Mikołajem, Józef, syn Pawła, z synem Szymonem i Jan, syn Jakóba Samuelowicza, z synami: Filipem i Onufrym, przedstawiwszy ten wywód, uzyskali 1817 roku przyznanie szlachectwa.

Wymieniony w tym wywodzie Michał, syn Ławryna, podany został jako bezdzietny, co w następnym dodatkowym wywodzie z 1827 r. zostało poprawione. Michał miał syna Jakóba, chrzczonego 1715 r. (metr. w Cimkowicach). Jan, syn Jakóba, ur. 1775 r. (metr. w Słucku), miał syna Aleksandra, ur. 1819 r. w Wilnie, który wraz z ojcem dołączony do rodowodu, zyskał przyznanie szlachectwa 1827 r.

ISKRZYCCY z Iskrzyczyna na Szląsku. Niesiecki przypisuje im h. *Poraj*, a Paprocki h. *Trąby*. Prawdopodobnie są tego ostatniego, bo Andrzej, syn Walentego, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX go wieku. z h. *Trąby*.

Paweł Iskrzycki, pełnomocnik Anny z Kurozwęk Łaskiej 1521 r. (St. Pr. P. Pom. VI. 190). Mikołaj Iskrzycki, stolnik kamieniecki 1513 r., podkomorzy kamieniecki 1530 r., starosta olsztyniecki 1523 r., starosta śniatyński 1534 r., starosta kamieniecki 1536 r. W tym ostatnim roku oddał starostwo śniatyńskie i karłowskie. Umarł w 1540 r. Pisał się z Jagielnicy, którą otrzymał za żoną swoją, Katarzyną z Jagielnicy. Bielski wspomina, że Mikołaj 1520 r. zniósł pod Kamieńcem tysiąc Tatarów (M. 26 f. 135 i 276; 37 f. 368; 38 f. 191; 51 f. 253). Córka jego Anna, wdowa po Janie Jordanie 1548 r., zeznała 1551 r. z drugim swoim mężem, Hieronimem Lanckorońskim, zapis dożywocia (M. 76 f. 29 i Zs. Krakow. z 1551 r.). Wniosła mu w posagu Jagielnicę, która po dzisiejsze czasy w rękach Lanckorońskich pozostaje.

Andrzej Iskrzycki, bakałarz filozofii i sztuk wyzwolonych na uniwersytecie krakowskim 1594 r, licencyat świętej teologii, proboszcz wyszegradzki i wrocimowski, kanonik grobu Chrystusowego, ma pomnik wzniesiony w Miechowie 1638 r. (Star. Mon.). Bonawentura 1634 r., a Jan 1646 roku zostali bakałarzami filozofii i nauk wyzwolonych na uniwersytecie krakowskim.

ISKRZYCCY Bazyli i Kiril, otrzymali szlachectwo na sejmie 1659 roku (V. L), a herb ich ma przedstawiać w polu błękitnem srebrną strzałę utkwioną w ziemi. Sprawa prowadzona w 1759 r. o Steblów poucza, że ów Bazyli miał syna Michała, żonatego z Ewą z Teterów, córką Pawła; wniosła mu ona Demidów. Córki jego: Anastazya, za Atanazym Pirockim Hlebowiczem i Petronella Regina, za Tomaszem Aleksandrem Ostrowskim, a syn Bazyli, pułkownik wojsk zaporoskich i strażnik poleski i żona jego Tatianna, otrzymali 1691 r. konsens królewski, na odstąpienie m. Macochy Matczyńskiemu. Bazyli, z drugiej żony, Katarzyny z Wolskich, miał syna Adama, właściciela Demidowa w województwie kijowskiem 1717 r. (Bracł. XVII f. 1511; Woł. XI f. 1064; AGZ. X. 6120 i Arch. I. Z. Ros. I. 4) i córkę Juliannę, żonę Daniela Apostoła, atamana kozackiego 1727 r. Drugim synem Bazylego był Grzegorz, który za panowania Piotra I-go przeniósł się do Rosyi i potomstwo jego osiadło w gubernii czerniechowskiej, gdzie legitymowało się ze szlachectwa.

Herb Isiora.

ISZORA właściwie ISIORA h. WŁASNEGO. Aleksander podpisał z województwem wileńskiem, elekcyę Jana Kazimierza, a Rafał, z powiatem wiłkomierskim, obiór Jana III.

IWACHA Krzysztof, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 roku (Oblig. Warsz. 49 f. 604).

IWACKI Karol, porucznik kawaleryi narodowej wojska koronnego 1786 r. (DW. 102 f. 122).

IWACZKOWSKI, patrz *Pośnik*.

IWAN Stanisław, właściciel Aleksandrowic, Kleszczowa i Podhełmia, w powiecie proszowskim, 1581 r., należał do rodu Wieniawitów i pochodził z domu Karmińskich z Karmina, w województwie poznańskiem. Stefan Karmiński h. Wieniawa, świadczy w Poznaniu 1405 r. Syn jego Iwan z Karmina, dobrodziej Benedyktynów w Lubieniu, umarł 1448 r. Jan i Tomasz, synowie Iwana z Karmina, na uniwersytecie krakowskim 1444 i 1446 r.

Jan Iwan z Karmina i Leksandrowic 1499 r., starosta lipowiecki 1507 r., żonaty z Zofią z Kośmirzowa. Jego to syn Stanisław Iwan z Leksandrowic v. Stanisław Karmiński Iwan, obecny na zjeździe kalwińskim w Seceminie i podpisany na liście do Kalwina 1556 r., świadczy w Krakowie 1578 r. Żył jeszcze 1598 r., blisko stuletni. Patrz *Karmińscy*.

IWAN, władyka łucki, obowiązuje się dać królowi Jagielle 200 grzywien i 30 koni, jeżeli mu dopomoże w otrzymaniu metropolii halickiej (Ant. Gram.). *Iwan*, władyka przemyski, patrz *Birecki*. *Iwan*, kasztelan kaliski 1212 r. *Iwan Andrejewicz*, podskarbi nadworny litewski 1505 r. i namiestnik mejszagolski, następnie dzierżawca wieloński, umarł sporządziwszy wprzód testament 1554 roku. Wspólnie ze Świniuskim nadał herb swój *Wręby* Stanisławowi Mikulec, właścicielowi Łazisk, który otrzymał szlachectwo 1538 r. (M. 56 f. 106), patrz *Sołtan*. *Iwan Fedorowicz*, chorąży witebski 1576 r., to *Chrapowicki*. *Iwan Jackowicz*, to *Władyka*, pisarz litewski 1490 r. *Iwan Michajłowicz*, dzierżawca królowej Bony księstwa pińskiego 1520 r. (Rew. Puszcz.). W 1524 r, trzyma on starostwo kleckie, a w 1534 r. starostwa: kobryńskie, horodeckie i rohaczowskie. W 1536 r. jest także dzierżawcą sieleckim. W 1550 r. procesuje się pozostała po nim wdowa, Hanna Jakóbówna Iwanowa Michajłowiczowa, starościna pińska, i synowie jej: Łukasz, Kasper i Jerzy, z księżną Mścisławską (ML. 65 i Arch. Sang.). *Iwan Miśkiewicz*, hajewnik bielski 1523 r. *Iwan Piotrowicz*, jeden z najdawniejszych namiestników łuckich, wymieniony w notatce spisanej dla pamięci 1538 roku (ML. 27). Ten sam zapewne, pan Iwan, starosta łucki i brat jego. pan Piotr, podpisani 1443 r. na przywileju danym Jełowickim (Arch. Sang.). *Iwan Semenowicz*, książę, namiestki połocki 1409 r. *Iwan Semenowicz*, wojski i horodniczy krzemieniecki 1570 r., żonaty z Bohdaną v. Natalią, księżniczką Wasilewną Kurcewiczówną (Op. Łuc. 2044 i 2045).

IWANEŃKO Bazyli, setnik wojsk zaporoskich, otrzymał szlachectwo na sejmie 1676 r. (V. L.).

IWANICCY herbu WŁASNEGO, w polu czerwonem księżyc w pełni, na nim potrójny krzyż; w szczycie hełmu trzy pióra strusie, pomiędzy dwo-

ma szablami, ostrzami do siebie, końcami w górę zwróconemi. Herb ten zwą *Pełnią*.

Iwaniccy dziedziczyli na Iwanicach i Derewni czy Drewninie, w powiecie włodzimierskim. Pan Hrycko Iwanicki świadczy z bratem w akcie działowym Sanguszków 1475 r. (Arch. Sang.). Na popis ziemi wołyńskiej, 1529 roku, stawiły Sienkowa i Bohuszowa Iwanickie, po jednym koniu.

Bohusz Iwanicki, ziemianin wołyński, żyjący w pierwszej połowie XVI-go wieku, miał syna Ławryna (Wawrzyńca), dziedzica na Iwanicach 1570 r. Bratem jego mógł być Iwan, właściciel nabytego majątku Derewni, w tymże roku (Op. Łuc. 2037; Jabł. f. 20, 70 i 76).

Ławryn Bohuszewicz, świadek już 1537 r. na wyroku dotyczącym Sanguszków, poborca pogłównego w powiecie włodzimierskim 1566 r., podpisał w 1569 roku akt przyłączenia Wołynia do Korony. W tym ostatnim roku był poborcą krzemienieckim (Arch. Sang. IV i Op. Łuc. 2043 i 2045). Wraz z żoną Maryą, odstąpił 1566 r. dóbr swych zastawnych Młynowce i Rakowiec synowi Łazarzowi (Op. Włodz. 923 f. 4 i 5). Oprócz Łazarza, miał jeszcze synów: Andrzeja i Bogufała 1567 r. (Op. Łuc. 2093 f. 15).

Herb Iwanickich
Pełnia.

Łazarz, syn Ławryna, dworzanin królewski 1569 r., a sędzia grodzki włodzimierski 1572 r., pozwał 1566 r. Józefa Niemirycza, o niedotrzymanie umowy z 1563 r., na mocy której miał mu dać Niemirycz córkę swą Anastazyę za żonę (Op. Włodz. 923 f. 117). Zaślubił następnie Rainę Stefanównę Hoholewską, wspólnie z którą wziął w zastaw 1580 r. monastyr Czestny Krest, w powiecie włodzimierskim, od Czartoryskich (Żyżń kn. Kurb.; Pam. I. Arch. I. Z. Ros. I. 1. i Jabł. f. 120).

Jan, syn Łazarza, zapisał 1614 r. żonie, Annie Jaszowskiej, 3,000 fl. (Gr. Włodz.). Syn jego Stefan, miecznik czerniechowski 1650 r., zawarł 1646 r. kontrakt ślubny w Litowiżu z Maryą Meleszkówną i rezygnował z urzędu miecznika 1670 r. Poseł wołyński 1668 r., podsędek ziemski włodzimierski 1670 r., ożeniony był po raz drugi z Zofią z Wysokiego Kaszowską (Zap. Lub. 46 f. 130; 48 f. 79; 53 f. 666; Woł. IX f. 33 i Gr. Włodzim.). Synowie jego: Stanisław, łowczy, i Konstanty, cześnik—nowogrodzcy, podzielili się dobrami ojczystemi 1695 r.

Konstanty, sędzia grodzki włodzimierski 1701 r. (Bracł. XIV f. 898), został w 1710 r. wojskim, a 1713 r. był i podstarościm włodzimierskim. Z Maryanny Duninówny Karwickiej, miecznikówny smoleńskiej, pozostawił córki: Annę Adryjanowę Ciesielską, Eufrozynę Marcinowę Gąsecką, Juliannę Janowę Wilczyńską, miecznikowę żytomierską i synów: Stefana, Kazimierza i Józefa, nieletniego 1721 roku (Bracł. XV f. 1804 i Gr. Włodzim.).

Stefan, stolnik nowogrodzki 1713 r., następnie chorąży, deputat czerniechowski na Trybunał koronny 1725 r., umarł bezdzietny 1730 r. Żonaty z Anną Kurowicką (Woł. XI f. 1731).

Józef, łowczy nowogrodzki 1732 r., także potomstwa nie zostawił.

Kazimierz, pułkownik królewski, podstarości czerniechowski 1716 r., a chorąży nowogrodzki 1733 r., z żony, Anny Pajewskiej (Czerniech. f. 468 i 535), pozostawił syna Józefa Konstantego, procesującego się w latach 1769 i 1773 razem z Karwickimi, o spadek po Woroniczach.

Józef Konstanty, łowczy nowogrodzki 1739 r., dostał od ojca 1743 r. Żuczyn i Kaczyn, a sprzedał 1751 r. połowę Kuźminiec Ostrowskiemu (Woł. XIV f. 425). Sędzia ziemski włodzimierski 1765 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1784 roku. dziedzic Rzeplina i Radkowa, legitymował się ze szlachectwa 1782 r. w sądzie ziemskim bełskim. Z Maryanny Kurdwanowskiej, synowie jego: Makary i Karol. Makary, pisarz i regent ziemski czerniechowski 1787 r. Karol, komornik graniczny nowogrodzki siewierski 1779 r., dworzanin królewski i pułkownik kawaleryi narodowej 1783 r. (DW. 99 f. 1279 i 104 f. 1187), cześnik włodzimierski 1790 r., zeznał 1792 r. zapis dożywocia z żoną, Antoniną z Nabelskich, córką Tomasza (DW. 108 f. 985).

Bohdan pozwał 1575 r. o pobicie Lwa Lasotę (Op. Łuc. 2049 f. 581). Gabryel, podstarości włodzimierski 1630 r., dziedzic na Starych Iwanicach, z sejmu 1631 roku delegowany do rewizyi ksiąg grodzkich i ziemskich włodzimierskich, wspólnie z żoną, Apolonią Tyszanką Bykowską, procesował Hośćkę 1613 r. (Bracł. IV f. 484). Synami jego być mieli: Paweł i Tobiasz. Paweł, który wespół ze Stefanem, podpisał, z województwem wołyńskiem, elekcyę Jana Kazimierza, pozostawił synów: Jerzego, instygatora Trybunału lubelskiego, Gabryela, Jana i Bogusława, którzy w 1664 r. pozwali Bąkowskiego o arjanizm (Zap. Lub. 48 f. 726 i 776) Jerzy, skarbnik wołyński 1676 r.

Tobiasz, 1660 r. cześnik czerniechowski, z Barbary Maryanny Orzechowskiej, pozostawił córkę Dorotę Annę, żyjącą w 1701 r. (M. 201 f. 442 i Bracł. XIV f. 898). Pierwszą jego żoną była Teodora Czaplicówna, z której synowie: Jerzy i Benedykt, miecznik żytomierski 1678 r., żonaty 1-o v. z Anną ze Stojeszyna, 2-o v. z Zuzanną z Czarnockich (Zap. Lub. 59 f. 584 i 665; 62 f. 193 i 215).

Benedykt i syn jego Jacek, podpisali z województwem bełskiem, elekcyę Augusta II-go. Synowie jego: Jacek, Jan i Felicyan 1689 r. (Zap. Lub. 62 f. 351 i 65 f. 60). Jacek, skarbnik nowogrodzki 1719 r., żonaty 1-o v. z Rozalią Koniecką, 2-o v. z Urszulą Rzeczycką, z pierwszej żony pozostawił syna Ludwika i córki: Teresę, żonę Mikołaja Gidzińskiego, Agnieszkę, Barbarę, Salomeę i Konstancyę, wspólnie z któremi procesuje się 1722 r. o Sokołowo (Kij. X f. 1145; Bracł. XV f. 1634 i 1761). W 1751 r. Ludwik, skarbnik nowogrodzki, stryj, i Konstanty Józef, łowczy nowogrodzki, syn Jacka, synowiec, zapisali się na kompromis (Bracł. XVI f. 1025). W akcie tym jest pomyłka, bo Konstanty Józef był synem Kazimierza (patrz wyżej), a dalekim synowcem Ludwika.

Maciej Iwanicki na Drewninie, ze Starych Iwanic, dziedzic Ochłopowa 1595 roku, komornik graniczny włodzimierski 1605 r., cześnik czerniechowski, podpisał z województwem wołyńskiem, elekcyę Jana Kazimierza. Żonaty 1-o v. 1620 roku z księżniczką Maryanną Kurcewiczówną, wdową Krzysztofową Myszkowską, a 2-o v. z Halszką z Bronnik, dziedziczką Tuliczowa (Bracł. XI f. 566 i Woł. IV f. 204 i 256). Ławryn pozwał 1619 r. Maruszę z Iwanickich i męża jej, Józefa Horodyłowskiego, o zwrot depozytu zmarłej żony. Wacław, posesor Milatyna 1630 roku.

Aleksandra, żona 1-o v. Jana Bohowityna Szumbarskiego, a 2-o v. Jana Chreptowicza Bohuryńskiego 1619 r. Taż sama, lub inna Aleksandra, Floryanowa Stempkowska 1629 r. Raina Remigianowa Libiszowska 1631 r. (Teka W. Rulikowskiego). Djanna za Marcinem Sokołem 1643 r. Joanna za Andrzejem Świrskim 1684 roku (Zs. Bełz.). Zofia z Iwanic za Wojciechem Wlewskim 1663 r. (Woł. VIII A f. 523). Konstanty, kanonik łucki i kamieniecki, kaznodzieja nadworny królewicza Karola Ferdynanda, biskupa płockiego i wrocławskiego. Anna Janowa Woroniczowa 1677 roku. Aleksandra Janowa Suchodolska w tymże czasie.

Benedykt, Jan, Bogusław, Stanisław, Konstanty i Marcyan, cześnik czerniechowski, podpisali z województwem wołyńskiem, elekcyę Jana III go. Marcyan, cześnik czerniechowski, żonaty 1667 r. z Barbarą ze Steckich. W 1674 roku był i pisarzem grodzkim kijowskim, a 1679 r. sędzią ziemskim czerniechowskim i podstarościm łuckim. Teofila za Aleksandrem Kazimierzem Wilczopolskim, podczaszym owruckim 1701 r. (Bracł. XIV f. 898).

Konstanty na Iwanicach, poseł województwa czerniechowskiego, podpisał elekcyę Stanisława Augusta. Ignacy, podczaszy lubaczowski 1779 r. Tomasz, żonaty 1790 r. z Agnieszką z Trzcińskich (Debit. Czer. 2 f. 96). Wincenty, wicesgerent grodzki nowogrodzki 1788 r., a komornik włodzimierski 1791 r. Antoni, kapitan gwardyi koronnej; wdowa po nim Anna z Kozłowskich, 2-o v. Jasienicka 1795 r. (DW. 110 f. 1617).

Pewnie do tych Iwanickich należą, wylegitymowani ze szlachectwa na Podolu: Maciej z synami: Celestynem, Piotrem i Franciszkiem, i Eliasz z synami: Feliksem i Dionizym Andrzejem Aleksandrem, synowie Antoniego, wnukowie Macieja, 1863 r., a Michał i Katarzyna, dzieci Feliksa, 1893 r. Także Filip Jakób z synami: Janem Pawłem i Aleksandrem Wincentym Julianem, syn Macieja, 1852 roku (Spis,).

Pewnie także do tych Iwanickich należy Władysław, właściciel Ogrodzienic i Słomczyna, w grójeckiem, ożeniony z Zofią Wesslówną. Siostry jego: Józefa Stanisławowa Gostomska i N. Okęcka. Córka jego Zofia, wyszła 1903 r. za Tadeusza Woyczyńskiego; synowie: Witold i Jerzy.

Józef, kanonik honorowy lwowski, członek Stanów galicyjskich, Jakób i Wincenty, synowie Szymona i Maryanny Jastrzębskiej, i Piotr, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 i 1783 r., w sądzie ziemskim lwowskim i bełskim (Goł.).

IWANICCY z przydomkiem *Babiaczek*, w województwie ruskiem. Tobiasz, syn Jakóba i Maryanny Przylepińskiej i Andrzej, syn Stefana i Reginy Pawłowskiej, wnukowie Jana i Agnieszki Rzadkowskiej, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie grodzkim trembowelskim (Goł.).

IWANIECCY z Iwańczegopola czyli Iwańca, w ziemi sanockiej. Morawianin, dziedzic zamku i wsi Otosławice, miasta Brodek, wsi Sniechowice, Doloplaty, Chodki, Wranowice i Łuczki, nabył dobra Iwanczepole, czyli Iwaniec, i Korytniki v. Korytnicę, w sanockiem, i pozostawił synów. Boczka i Bieniaka, oraz córkę Jagienkę, żonę 1-o v. Piotra Burzyńskiego 1434 r., a 2-o v. Jana Krzywieckiego.

Bracia przyznali jej 1429 r. 100 grzyw. posagu, ale ona pozwała ich 1434 r. o ruchomości po matce i część należną ze sprzedaży Arnoltowic na Morawach.

Boczek Iwaniecki, piszący się następnie z Otosławic, sprzedał swoją połowę Iwańca za 300 grzywien Kmicie, kasztelanowi lwowskiemu i wyniósł się na Morawy, a dzieci jego: Marcisz, Katarzyna, Hinek i Anna, pokwitowali 1459 r. Dobiesława Kmitę, z reszty szacunku za Iwanice.

Bieniasz umarł 1438 r., a wdowa po nim Barbara, wyszła 2-o v. za Mikołaja Skorzowskiego. Mikołaj, syn Bieniasza, umarł wkrótce po ojcu, a drugi syn Bieniasza Marcisz, jeszcze nieletni, zawiera 1443 r. pod opieką starosty układ z ciotką Jagienką i ta obejmuje w zarząd na 4 lata dobra Iwaniec i Korytnicę W 1447 r. odbiera Marcisz dobra od ciotki, spłaca jej posag, pozywa stryja o należną mu część z dóbr Morawskich 1449 r., i odkupił 1462 r. od Kmitów połowę Iwańca, sprzedaną im przez stryja. W 1448 i 1451 r. zabezpieczył posag i wiano, w ilości 300 grzyw., pierwszej żonie Annie, córce Piotra Czeszyka z Rytarowic. W 1460 r. oprawia 400 grzyw. drugiej żonie, Zofii Herburtównie, wdowie po Marcinie Zahutyńskim, która umarła 1464 r. Trzeci raz ożenił się Marcisz 1468 roku z Zuzanną, siostrą Piotra Kruszyny, której oprawił 400 grzyw. posagu i wiana. Z trzeciej tylko żony zostawił trzy córki: Urszulę, Katarzynę i Annę. Urszula, żona Wacława z Pobiednej, dostawszy 1486 r. trzecią część Iwańca, w 400 grzyw. posagu, pokwitowała wuja, a w 1493 r. dopełniła działu tych dóbr z siotrami, Katarzyną Janową Kolanowską i Anną Druzjanową Trzecieską (AGZ. XV—XVI).

IWANIECKI Antoni podpisał z województwem sandomierskiem, elekcyę Augusta II-go.

IWANIEWICZ Stefan Kazimierz, w województwie brzeskiem - litewskiem 1699 r. (Akta IV), podpisał z województwem wołyńskiem, obiór króla Michała.

IWANOWICZ Fedor, dany z urzędu krzemienieckiego do wizyi w sprawie ks. Ostrogskich 1547 r., przyłożył do aktu pieczęć, przedstawiającą podkowę barkiem do góry.

IWANOWICZ Wasil, namiestnik łucki księcia Czartoryskiego 1530 roku (Arch. Sang.).

IWANOWICZOWIE h. IŁGOWSKICH, jeden dom pewnie z nimi stanowią. Kuźminicz Iwanowicz, pisarz grodzki witebski 1583 r. (Ist. Jur. Mat. XXI). Stanisław Iwanowicz, ziemianin witebski 1636 r. (Ibid. XXV). Andrzej Iwanowicz, współdziedzic dóbr Borowa i Jarowa 1590 r., jako sukcesor księcia Pustyńskiego-Borowskiego. Eliasz procesował Kniaskiego 1597 r., o 260 kóp gr. litew. (Woł. I f. 2 i 372). Jozue i Teodor podpisali z księstwem żmudzkiem, elekcyę Władysława IV-go.

Jan Iwanowicz, wnuk Ostafiego Świszczowskiego, procesowany przez Czetwertyńskich 1636 r. (Woł. VI B f. 36). Stanisław i Andrzej podpisali z księstwem żmudzkiem, elekcyę Jana III-go, a Stanisław, ciwun Małych Dyrwian, obiór Augusta II-go. Mojżesz i Jerzy podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.).

Adam, starosta korklański 1743 r. Adam, ciwun retowski 1764 r. Józef, ciwun korszcewski 1765 r. Jerzy, sędzia ziemski telszewski 1765 r., a Jan, sędzia ziemski szawelski 1785 r. Antoni, porucznik w wojsku koronnem 1779 r. (MP.). Jan, rotmistrz księstwa żmudzkiego 1779 r. Jan, regent szawelski 1786 r. Teodora, za Jerzym Jeleńskim 1779 r.

W Galicyi do tego herbu zaliczał się ksiądz Bazyli, paroch w Makoniowie, zmarły 1806 r., po którym z Justyny Pukszynówny Baczyńskiej, pozostały dzieci: Maryanna, za ks. Dionizym Nazarkiewiczem, Anna, za ks. Maciejem Illinkowskim, Julianna, Tekla, Grzegorz i Sylwester (A. Lwow. For. Nob.).

IWANOWICZOWIE. Fedko, djak królewski i Hryszko, dostali 1509 roku od króla ziemie we włości mokszeckiej, w powiecie horodeńskim (Gr. Halic. 222 f. 1483).

IWANOWSCY h. ŁODZIA mieli wyjść, podług Niesieckiego, z Iwanowa, w powiecie łukowskim. Aleksander i Jan Iwanowscy na sądach we Lwowie, w latach 1446 — 1449 (AGZ. XIV). Maciej, podstarości łukowski 1544 r. Jan, łożniczy królewski 1503 r. (Teka Paw. I). Barbara, córka Jerzego, za Stanisławem Jarockim 1537 r. (M. 54 f. 202).

Jan Iwanowski, żonaty z Jadwigą Gruszczyńską 1588 r., miał synów: Mikołaja i Samuela, oraz córki: Jadwigę, za Waleryanem Stradomskim, Dorotę i Urszulę (M. 133 f. 251 i Wyr. Lub. 75 f. 1040). Stanisław, właściciel Iwanowa - Kiki, Mikołaj, właściciel Iwanowa - Kwasy, a Feliks, Rudy 1580 r. (Paw.). Ksiądz Krzysztof został 1593 roku bakałarzem filozofii na uniwersytecie krakowskim. Maciej, syn Stanisława, sprzedał 1653 r. Iwanowo-Kiki Tchorzewskiemu (Zap. Lub. 43 f. 620). Jakób w grodzie żytomierskim 1635 r. (Woł. VI A f. 569). Katarzyna, córka Aleksandra, żona 1-o v. Kazimierza Kobierzyckiego 1659 r. (Gr. Kalis.), 2-o v. Marcina Ostrowskiego 1678 r., a 3-o v. Andrzeja Świderskiego 1687 r.

Herb Łodzia.

Hieronim, rotmistrz królewski, sprzedał 1654 roku Górzno Denieckiemu (DW. 52 f. 639 i Zap. Lub. 48 f. 177). Stanisław, rotmistrz królewski 1664 r., został 1670 r. miecznikiem czernicchowskim (Zap. Lub. 48 f. 670 i 54 f. 523). Kazimierz z Chromnej, Seweryn i Wojciech, z województwem lubelskiem, a Stefan, z ziemią drohicką, podpisali obiór króla Michała.

Aleksander, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Oblig. Warsz. 49 f. 605). Krzysztof, z Maryanny z Kisielnickich, pozostawił syna Wojciecha, który 1696 r. nabył Kisielony i Zmichy. Żonaty 1-o v. z Katarzyną z Czyszkowskich, 2-o v. z Agnieszką Piołunkowską, z którą zeznał zapis dożywocia 1731 r., z pierwszej żony pozostawił syna Kazimierza, towarzysza chorągwi pancernej 1715 r., żonatego z Ewą z Trzcińskich. Zeznał z nią zapis dożywocia 1732 r. (Perp. Czers. 14 C f. 381; 14 D f. 164; 16 A f. 43; 18 f. 290; 21 f. 265; 22 f. 143, 261 i 262; 23 A f. 30 i 31 f. 266).

Wojciech, stolnik wiski, podpisał z województwem sandomierskiem, elekcyę Stanisława Augusta. Jerzy, cześnik nowogrodzki-siewierski 1760 r., podsędek 1773 r., w końcu sędzia ziemski nowogrodzki 1774 r. Ignacy, szambelan Stanisława Augusta 1786 r. Marcin kwitował księcia Jabłonowskiego 1797 r. (DW. 112 f. 397).

Żyjący w początkach XVIII-go wieku Jerzy Iwanowski, miał dwóch synów: Franciszka, księdza i Andrzeja Adryjana. Ten ostatni, właściciel Myszowa na Wołyniu, ożeniony z Anną Czerniawską, pozostawił kilku synów, z których Piotr, był Kamedułą, Kazimierz osiadł na Litwie, gdzie był podstolim orszańskim, Tomasz pozostawił syna Franciszka, który z synem Hieronimem, legitymował się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1834 r. i Maciej, osiadły na Podolu, gdzie nabył Szeremówkę, Chałaimgrodek i Sołomnę. Tenże Maciej, skarbnik latyczowski 1778 roku, zmarły 1796 r., pochowany w Tarnorudzie, z Zuzanny Chomętowskiej pozostawił córkę Annę, za Erazmem Pruszyńskim i synów: Wincentego, Aleksandra Gabryela i Dezyderego Erazma.

Wincentego, z Potockiej, 1-o v. Moczulskiej, córka Zuzanna, za Władysławem Podhorodeńskim 1824 r.

Aleksander Gabryel, marszałek zasławski, żonaty 1-o v. z Julią z Bejzymów, 2-o v. z Maryą Madalińską, córką generała b. wojsk polskich, z pierwszej żony pozostawił syna Jana Pawła, właściciela Sołomny, wylegitymowanego ze szlachectwa na Podolu wraz z ojcem 1834 r., którego syn Aleksander, zmarł w młodym wieku i córka Marcella Jadwiga Tekla Julia. Z drugiej żony córka Antonina, zmarła młodo i syn Tytus Wiktor Aleksander, wylegitymowany ze szlachectwa 1834 r., z Hilaryi Pińskiej, pozostawił córkę Maryę, wydaną za hr. Stanisława Tarnowskiego z Chorzelowa.

Dezydery Erazm, marszałek żytomierski, legitymował się ze szlachectwa na Podolu wraz z synem Eustachym, urodzonym z Chojeckiej.

Balbina za Józefem Chomętowskim w końcu XVIII go wieku. Dionizy, dziedzic Kuryłówki na Podolu, z żony, Felicyi Zaleskiej, zmarłej 1876 r. w Hyères, miał córki: Józefę, ur. 1831 r., zaślubioną 1850 r. Aleksandrowi Orłowskiemu, zmarłą 1858 r. w Rzymie, Konstancyę, za Ernestem hr. Rzewuskim, zmarłą 1880 roku, Dionizę, za Darjuszem Poniatowskim. Piotr, brat Dionizego (urodzeni podobno z hr. Golejewskiej), z żony, Pauliny Podoskiej, zmarłej 1853 r., miał córkę Karolinę Elżbietę, zaślubioną 1836 r. ks. Mikołajowi Sayn-Wittgenstein.

Stanisław Iwanowski z Iwanówki, syn Józefa i Eleonory Konarskiej, z Agnieszki Kwiatkowskiej pozostawił synów: Franciszka i Antoniego. Franciszka syn Michał, urodzony z Eufrozyny Poradowskiej i Stanisław, syn Antoniego, z Katarzyny Kamieńskiej, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie ziemskim sanockim. Marcin, syn Michała, 1836 r.

Andrzej Iwanowski, syn Stefana i Władysław, syn Andrzeja, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

IWANOWSCY h. ROGALA, tylko że w miejsce rogu żubrzego, kładą róg łosia, a w szczycie hełmu trzy pióra strusie.

Katarzyna z Iwanowskich za Feliksem Nowiną Borkowskim, matka Mikołaja, kanonika gnieźnieńskiego 1576 r. (Kor.).

Jan, pisarz ziemski drohicki 1537 r., żonaty z Elżbietą Zebrzydowską (M. 54 f. 120 i Jezuicka 13 f. 6 i 7), był podczaszym i podkomorzym Jana Zabrzezińskiego, wojewody wileńskiego i marszałka wielkiego litewskiego, od którego, za wyświadczone mu usługi, otrzymał 1535 r. dobra Zodziszki i Dubonowice, oraz dworzec Niedźwiedzki. Zodziszki i Dubonowice sprzedał 1540 r. królowej Bonie, a dwór Niedźwiedzki Iwanowi Michajłowiczowi 1536 r., za 300 kóp gr. lit. (ML. 191 A f. 8, 9, 14 i 26). Synami jego pewnie byli: Krzysztof Jan, wspólnie z matką dziedziczący na Minczewie 1558 r., oraz Stanisław, dopełniający różnych tranzakcyi z Zebrzydowskimi.

Krzysztof Jan, stolnik królewski, zamienił 1566 r. wieś Obrąpałki, w powiecie drohickim, na Smogorówkę, w powiecie bielskim. W 1569 r. zapisał sumę Zebrzydowskiemu. Był dziedzicem Czaplic i Minczewa, w powiecie drohickim (M. 100 f. 185 i 108 f. 333).

Stanisław, podstarości łukowski 1571 r., właściciel Czaplic, kwitowany w tymże roku przez Zebrzydowskiego (M. 110 f. 168). Syn jego Jakób Adam, cedował pewne sumy 1586 r. (Zap. Lub. 4 f. 884). Czy nie jego synem był Jakób (bo syn Adama Gr. Brańskie z 1672 r.), podczaszy podlaski 1626 r. i poseł województwa podlaskiego i deputat na Trybunał radomski. W 1631 r. gdy był deputatem na Trybunał koronny, zamordowany został przez Hieronima Lasockiego (Perp. Czers. 8 f. 464). Żonaty 1-o v. z Anną z Kiszków, starościanką drohicką, 2-o v. z Katarzyną z Sokołowskich, z pierwszej żony pozostawił syna Piotra i córkę Barbarę, żonę Zbigniewa Ossolińskiego, którzy w 1630 r. procesowali się z Saczką, a 1631 r. odstąpili pewne sumy (Jezuicka 13 f. 229 i Zap. Lub. 32 f. 682 i 33 f. 1348). Piotr, komornik królewski, konsyliarz nacyi polskiej na uniwersytecie w Padwie 1645 r.

Mikołaj Iwanowski, z żoną Aleksandrą Świderską, zawarli 1637 r. układ z Chrapowickimi, o łowienie ryb w Łososinie, w witebskiem. Krzysztof, ziemianin połocki, urodzony z Zofii Chełchowskiej, zapisał testamentem żonie swej, Marynie z Wyszyńskich, część Ulanowa-Tarantowa. Maryna wyszła 2-o v. za Doroszkowskiego i po długich układach od 1663 r. z matką męża i jego siostrą, Maryną Szarłowską, sprzedały 1669 i 1670 r. te dobra Szczyttowi. Mikołaj, 1663 r. w niewoli w Moskwie. Szymon, 1667 roku ziemianin połocki. Bohdan, zmarły przed 1655 r, wyznaczył opiekę swym potomkom, Janowi Iwanowskiemu i Maciejowi Jerczakiewiczowi (Ist. Jur. Mat. XXV i XXVI).

Hieronim Michał. z województwem trockiem. podpisał obiór króla Michała. Helena Misiewiczówna. wdowa po Michale Bibersteinie Iwanowskim. wraz z synem Stanisławem. kwitowała 1688 roku Ossolińskiego, z ruchomości po mężu (Gr. Brańskie).

Remigian. Stanisław i Władysław. podczaszy wileński. podpisali elekcyę Jana III-go. Dwaj pierwsi, z województwem mińskiem. a ostatni. z powiatem wiłkomierskim. Władysław. podstoli wiłkomierski. zmarł przed 13-m Lipca 1703 r. Józef, ożeniony 1729 r. z ks. Maryą Żyżemską (Kniaź.).

Józef Iwanowski, horodniczy, następnie starosta miński 1740 r. Brat jego był sędzią grodzkim mińskim 1740 r. (Pam. Matusz.). Ignacy Rogala Iwanowski, starosta miński 1765 r. Józef, podstoli słonimski. dzierżawca starostwa rohaczowskiego 1758 r. (Sap. III). Kajetan, skarbnik orszański 1762 r. Michał i Kazi-

mierz podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.). Antoni, podpisał z powiatem wiłkomierskim, elekcyę Stanisława Augusta. Kazimierz, podstoli witebski 1783 r.

Grzegorz, Jezuita w Witebsku 1783 r. Dominik, Józef i Ludwik, synowie Dominika, zeznali 1797 r. oblig na Radziwiłła (DW. 112 f. 434). Kasper, kawaler orderu Św. Stanisława 1793 r.

Stanisław Iwanowski, z Maryanny Ślepowrońskiej, pozostawił synów: Pawła i Wacława. Paweł, z Agnieszki Buszewskiej, miał syna Wojciecha Zygmunta. Wacław, ożeniony z Anną z Wierzchowskich, pozostawił syna Kajetana, którego syn Kasper, urodzony z Teresy Sławińskiej, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie grodzkim trembowelskim.

Michał, syn Szczepana, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Leonard, syn Stanisława i Antoniny Ryło Bykowskiej, dziedziców Lebiody, 1883 r. inżynier. Jadwiga, córka Feliksa i Amelii Witanowskiej, wyszła 1888 roku w Warszawie za Stanisława Szczepana Zaleskiego.

Józef, z Wincentyny Wnorowiczównej, pozostawił syna Waleryana, który z drugiej swej żony, Filipiny z Duninów Wąsowiczów, córki Mikołaja i Urszuli z Szyrynów, miał syna Juliana, właściciela dóbr Kiprzna, zmarłego we Lwowie 1890 r. i córkę Wandę, zamężną Parker w Londynie.

Jerzy, z żoną Katarzyną Jakubowską, sprzedał 1718 r. część Słońska Popławskiemu (Gr. Żydacz.). Dzieci ich: Łucya Antoniowa Czarnocka, Salomea Stanisławowa Łobeska, Maryanna Janowa Lecowa i ksiądz Maciej, proboszcz w Bruchnalu, zmarły 1770 r., po którym brał spadek także Paweł Iwanowski 1789 roku (Gr. Winnic.). Mateusz, syn Grzegorza, 1789 r. posesor Żórawiniec, legitymował się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1803 r.

Michał, Szymon, Jakób i Andrzej z synami: Ignacym, Justynem i Antonim, synowie Macieja i Mikołaj i Dominik, synowie Antoniego, wszyscy wnukowie Józefa, Franciszek, syn Józefa, Augustyn, syn Wawrzyńca, Józef z synem Kajetanem, Kazimierz, Wincenty i Jakób z synami: Jozafatem i Karolem, synowie Jerzego i Antoni, syn Krzysztofa, wszyscy wnukowie Tomasza, a wszyscy razem prawnukowie Krzysztofa, dziedzica 1667 r. dóbr Purpiszki i Gojżuny, w powiecie wiłkomierskim, dowiedli szlachectwa 1804 roku, przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Tomasz z synami: Stanisławem i Wincentym, syn Józefa Wincentego, wnuk Dominika, prawnuk Michała, praprawnuk tegoż Krzysztofa z Purpiszek, wywiódł się tamże 1820 r.

Michał z synami: Michałem Ferdynandem, Kazimierzem Edwardem, Michałem Felicyanem, Józefem i Dominikiem. Daniel z synami: Onufrym, Felicyanem Leonardem i Julianem Pawłem, Józef z synami: Andrzejem Franciszkiem, Kazimierzem, Aleksandrem Piotrem i Kajetanem, Ignacy z synami: Antonim Bonifacym, Janem Modestem i Teofilem Janem, Piotr z synami: Ignacym Stefanem, Bogusławem Kleofasem, Ferdynandem Tadeuszem i Karolem Januarym. Benedykt. Kalikst i Józef Marcin, synowie Marcina, wnukowie Szymona, a prawnukowie Dominika, dziedzica 1781 r. dóbr Oszwiany, w powiecie dyrwiańskim, dowiedli swego szlacheckiego pochodzenia w Wilnie 1835 r.

Andrzej Iwanowski, syn Jana, przeniósł się z gubernii mińskiej do gubernii czerniechowskiej, gdzie z dziećmi swoimi, Kazimierzem, ur. 1870 r., Cezarym, ur. 1872 r., Franciszkiem, ur. 1878 r., Aleksandrem, ur. 1880 r. i Stanisławem, ur. 1881 r., zapisani do ksiąg szlacheckich 1893 r.

Cezary Joachim, syn Gabryela Józefa, wnuk Jana, przeniósł się z gubernii mińskiej na Podole, gdzie legitymował się ze szlachectwa 1862 r.

Józefa, córka Kazimierza i Maryi z Sokulskich, zaślubiła 1904 r. w Warszawie Wacława Wakara.

IWANOWSCY na Wołyniu. Jan, żonaty z Anną Hruziewiczówną, 1-o v. Benedyktową Hulanicką, 1607 r. Marusza, żona Bohdana Szajtura 1612 r. Mikołaj, z żoną Eufrozyną z Uszyńskich, pozwani przez z ks. Kurcewiczów Wąsowiczową, o zabranie koni, kulbak, rusznic etc. ze stajni w Witonižu 1632 r. (Teka W. Rulikowskiego). Zofia ze Stempkowskich, 1-o v. Paszyńska, 2-o v. ks. Wacławowa Koziczyna, 3-o v. Iwanowska, wdowa 1658 r.

IWANOWSCY h. PORAJ z Iwanowic, w kaliskiem, patrz *Gruszczyńscy* i *Koźmińscy*. Iwanowice te sprzedał Jakób Długi, Wawrzyńcowi z Góry, od którego prawo wykupienia ich przyznał sąd w Kaliszu 1414 r. Janowi ze Stobna. Potem nabyli je Gruszczyńscy.

IWANOWSCY-OWSIANIKOWOWIE Ihnat, Jarema i Daniło, synowie Demiana, Michajło, Iwan i Auryn, synowie Ostapa, posiadacze wsi Iwanowce, w starostwie chmielnickiem, 1615 r., z nadania z 1558 r. (Źr. Dz. V).

IWAŃSCY h. JASTRZĘBIEC z Iwań, w powiecie szadkowskim. Wojciech Iwański zapisał 1634 r. czynsz 70 fl. z Zalesia, na kaplicę w Zygrach. Synowie jego: Piotr i Michał, sprzedali 1639 r. część Zalesia Zaleskiemu, a zapisany przez ojca czynsz, przenieśli na Zygry (Gr. Sieradz.).

Piotr Konstanty na Rudnikach Iwański, podpisał z województwem brzeskiem-kujawskiem, elekcyę Jana Kazimierza. W 1657 r. został miecznikiem łęczyckim. Synowi swemu Stefanowi, oddał Pruszków i Rudniki 1659 r. (Gr. Przed. 75 f. 11). Jan, Kazimierz i Krzysztof, podpisali z województwem łęczyckiem, elekcyę Jana III-go.

Michał, dziedzic na Rycerzewie, Pruszkowie i Nowej Wsi 1642 r., łowczy sieradzki 1650 r., miał synów: Kazimierza Stefana i Krzysztofa. Kazimierz Stefan, podczaszy łęczycki 1687 r., w imieniu swojem i brata kwitował Kiełczewskiego 1690 r. Żonaty z Anną Wierzbowską, chorążanką łęczycką, 1-o v. Słonczewską, 3-o v. Dobrską, zmarł bezdzietnie (Gr. Przed. 71 f. 469 i Zap. Lub. 66 f. 549).

Gabryel i Władysław, bracia, w powiecie przedeckim 1682 r. Władysław i synowiec jego Gabryel, obrani na sejmiku w Szadku 1709 r. konsyliarzami przy pułkowniku województwa sieradzkiego, a syn Władysława Piotr, obrany rotmistrzem powiatu sieradzkiego, przeciw Szwedom (Gr. Szadkow.). Konstanty i Gabryel, synowie Gabryela i Anny z Włoskich, sprzedali Jakóbowi Wysockiemu Sułków, Siemnów i część Sułkówka 1690 r. (Gr. Sieradz.). Druzyanna, zamężna

Krąkowska, babka Stawowskiego, sufragana gnieźnieńskiego 1678 r. (Kor.). Adam w powiecie przedeckim 1699 r. (Gr. Przed. 78 f. 576 i 81 f. 384). Aleksander, syn Mikołaja, ma sprawę w Trybunale lubelskim 1659 r.

Jan, Stanisław, Mikołaj i Andrzej, z województwem łęczyckiem, a Adam, Kazimierz, Krzysztof, Stefan i Władysław, z województwem sieradzkiem, podpisali obiór króla Michała. Katarzyna, ksieni Benedyktynek w Grudziądzu 1665 roku, zmarła 1676 roku.

Jan, deputat na Trybunał koronny z województwa łęczyckiego 1676 roku (Zap. Lub. 46 f. 284 i 55 f. 1555). Adam, stolnik łęczycki 1700 r., syn (Jana) i Elżbiety z Powiercia Ciosnowskiej, został w końcu życia, a może z nominacyi Leszczyńskiego, kasztelanem brzeskim - kujawskim. Tak go bowiem późniejsze akta tytułują (Korytk. Akta Kapit. Gnieźn.; Gr. Pozn.; DW. 91 f. 580). Z żony, Heleny Gębickiej, podkomorzanki poznańskiej, zostawił dzieci: Józefa, Stanisława, Franciszkę i Marcyannę, które pod opieką stryjecznego brata ojca Piotra, podczaszego rzeczyckiego, pozwały 1717 r. Mycielskich, o ruchomości różne. Z nich Franciszka, wyszła za Antoniego Szembeka, kasztelana nakielskiego, a Maryanna, za Niszczyckiego, kasztelana raciąskiego. Józef, kanonik kujawski 1733 r., archidyakon gnieźnieński 1750 r., zmarł 1758 r. Stanisław, poseł na sejm 1730 r., zaślubił Maryannę Mączyńską.

Jan, podsędek łęczycki, nie żył w 1715 r. Zygmunt zeznał 1717 r. zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Bielickich (Gr. Przed. 83 f. 284). Piotr, stolnik piotrkowski 1727 r., rezygnował z tego urzędu 1757 r. Jan Sylwery, kanclerz katedralny poznański, obchodził 1755 r. 50-letni jubileusz kapłaństwa (Kor.).

Wojciech, burgrabia krakowski 1619 r. Rafał, stolnik trembowelski 1729 roku. Katarzyna z Surynów, wdowa po Andrzeju Iwańskim, zawarła układ z Raczyńskimi 1784 r. (DW. 100 f. 688). Stanisław, z żony Magdaleny, miał synów: Aleksandra, zmarłego 1743 r. i Michała, ur. 1744 r., i córkę Franciszkę, ur. 1746 roku w Lisowcach. Franciszka, córka Michała i Teresy, urodzona 1718 roku w Czortkowie.

Konstanty, cześnik nurski, ożeniony 1766 r. z Maryanną Bryndzówną-Nacką, cześnikówną mozyrską, 2-o v. Strzałkowską, zmarłą 1783 r., pozostawił synów: Józefa i Jana (Zs. Bracław.). Jan, podczaszy smoleński, kwitował Graniewskich 1760 r. (Gr. Halic. Prot. 495 f. 126).

Franciszek, syn Błażeja, i Kazimierz, Franciszek, Emilia i Joanna, dzieci Franciszka, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Adam, z żony Róży Stawiskiej, 1-o v. Filipowej Babskiej, miał syna Seweryna, małoletniego 1812 r. August, dziedzic Gardzienic, w lubelskiem, 1902 r.

IWAŃSKI h. OSTOJA Erazm, syn Olbrachta, świadczył 1598 r. w Łęczycy, przy wywodzie szlachectwa Barłoskiego (Gr. Tręb. 104 f. 206).

IWASZEŃCOWICZOWIE v. IWASZEŃCEWICZOWIE. Jakób Iwaszeńcowicz, namiestnik mozyrski 1506 r., *ziat'* księcia Michała Glińskiego, należał do spisku Glińskich; po jego zdradzie nadał król Zygmunt 1509 r. dwór jego Koko

rycz księżnej Słuckiej (Akta Zap. Ros. II i Arch. I. Z. Ros. I). Hryb Iwaszeńcowicz zastawił 1488 r. Torokanów, w powiecie łuckim, ks. Ostrogskiemu (Arch. Sang.). Bohdan Iwaszeńcow, poseł Aleksandra Jag. do Moskwy 1501 roku (Akta. Zap. Ros. I).

Dworzanie: Bohdan, Andrej i Dymitri Iwaszeńcowiczowie, otrzymali od króla Zygmunta 1509 r. Ruit Nowy i Stary, Tohanów, Oczków i t. d., w powiecie kijowskim. Dobra te należały do stryja ich, Romana, którego córka była żoną kniazia Iwana Glińskiego (ML. 8).

Krzysztof i Dymitri Iwaszeńcowiczowie trzymali zamek czarnobylski przed 1531 r., każdy z nich przez dwa lata.

Dymitri, żona jego Marya i synowie: Danił i Fedor, a także bratankowie: Makary, Fedor, Grzegorz i Paweł Bohdanowicze, sprzedali 1522 r. księciu Ostrogskiemu, dworzec swój w Wilnie (Arch. Sang.).

W 1536 i 1537 r. prowadzi ziemianka kijowska, Dymitrowa Iwaszeńcowiczowa, i synowie jej: Fedor i Makary, proces z Połozowiczem (ML. 30 i 28). Tenże Makary dostarczał razem z braćmi na potrzeby wojenne z Widohoszczy dwa konie; matka ich tyleż (ML. 21). Makary Iwaszeńcowicz, dworzanin, otrzymał w 1533 r. zamek czarnobylski na dwa lata.

Bohdan Iwaszeńcowicz miał żonę Olenę; pozostawił dwóch synów: Pawła i Fedora, oraz córkę N., żonę Iwana Kopcia. Iwan Kopot zaskarżył w 1542 roku teściowę swoją, Olenę Bohdanową Iwaszeńcowiczową, że niszczy dobra, które jej córka, a jego żona, ma otrzymać (ML. 32). Paweł Bohdanowicz Iwaszeńcowicz nie żył już w 1549 r., a z wdową po nim pozostałą, Elżbietą Wojciechówną, procesuje się Fedor Bohdanowicz Iwaszeńcowicz. Żoną Fedora była Marya Bohdanówna (ML. 65).

Mikołaj Makarewicz Iwaszeńcewicz, ziemianin powiatu kijowskiego, procesował 1592 r. ks. Zbaraskich o części dóbr Zahalcze, Jasienica i inne, zastawione przez Pawła Bohdanowicza. Proces w sądzie ziemskim kijowskim i w Trybunale trwa do 1607 r. Ożeniony 1-o v. z Anną Charlęską, 2-o v. z Katarzyną z Grabiów, potem ks. Adamową Żyżemską, rozdzielił 1608 r. dobra między synów z pierwszej żony: Krzysztofa, Aleksandra i Andrzeja, a sobie zostawił tylko miasto Woronin-Makarów (Gr. Kijow.). Następnie zastawił Makarów w 20,000 fl. Wawrzyńcowi Grabi, o co synowie protestowali 1613 r. Z drugiej żony miał Mikołaj syna Jerzego i córki: Krystynę Eufrozynę, Dominikankę we Lwowie i Helenę, żonę 1-o v. Waleryana Łaszcza z Tuczap, 2-o v. Andrzeja z Grabowa Grocholskiego. Aleksander i Andrzej Makarewicze Iwaszeńcewicze zmarli bezdzietnie przed 1619 r. Jerzy nie żył już 1639 r.

Krzysztof Makarewicz Iwaszeńcewicz, żonaty 1625 r. z Anną Jełowiczówną Malińską, pozwany 1618 r. przez ojca i brata Jerzego, o najazd Makarowa i zabicie brata Aleksandra, godzi się z rodzeństwem i przeprowadza nowy podział dóbr 1619 r. Zastawił 1625 r. część Koziatycz z przyległościami Olekszycom, procesował się 1633 r. z wnukami Anny Makarówny Stockiej Filipowskiej, o podział Zaprudycz, spisał testament w Warszawie 1639 r., sprzedał 1640 r. różne dobra w powiecie kijowskim Drohojowskiemu, nie żył już 1642 r. Żonie zapisał dożywocie na całym majątku, którego własność przekazał Krzysztofowi Charlęskiemu. Sio-

stry obie w 1647 r. pozwały wszystkich posesorów dóbr Makarowskich, współsukcesorów etc. (Zs. i Gr. Kijow.; Tryb. Lub.; Kij. III C f. 3 i IV A f. 5).

IWASZKIEWICZOWIE h. GOZDAWA. Łukasz, podczaszy żytomierski, ożeniony z Barbarą z Ciołków, córką Anny z Siekierzyńskich Poniatowskiej, wdową po Domańskim, nabył 1729 r. część w Rusinie od Jankowskiego. Aleksandra z Łosiów, Janowa Iwaszkiewiczowa, procesuje się z Dydyńskim 1742 r. (Gr. Bełs.). Jej córki: Maryanna, za Marcinem Ciołkiem Poniatowskim, skarbnikiem kijowskim, Elżbieta, za Józefem Tomaszowskim i Apolonia, za Maciejem Gembskim 1767 r. (Gr. Grabow.). Tomaszewscy wraz z dziećmi zamordowani 1768 r. przez hajdamaków.

Jan z synami: Szymonem i Marcelim, syn Antoniego, wnuk Kazimierza, Wawrzyniec z synem Józefem, syn Piotra, wnuk Jana i Marcin z synem Józefem, syn Jakóba, wnuk Michała, wszyscy zaś prawnukowie Jana Iwaszkiewicza, dziedzica Kszelewa i Dawiniszek, w oszmiańskiem, dowiedli szłachectwa w Wilnie 1820 roku.

Herb Gozdawa.

Mateusz i Piotr, synowie Stanisława, wnukowie Jerzego, dziedzica dóbr Strejkunie i Bujnowo, w powiecie trockim, w 1811 r., a Ludwik z synem Józefem i Wiktor, synowie Antoniego, oraz Ludwik z synem Stanisławem, syn Jerzego, wnukowie Gabryela, dziedzica dóbr Punżany, w wileńskiem, w 1800 r., dowiedli szlacheckiego pochodzenia, przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Jan, horodniczy trocki, podpisał z województwem trockiem, elekcyę Augusta II-go. Antoni i Józef podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 r. Po Marcinie, dziedzicu Buryszek, w województwie trockiem i Rudoszan, w powiecie oszmiańskim, syn Aleksander, koniuszy trocki, miał kilku synów. Z nich Kazimierz, pozostawił syna Andrzeja, rotmistrza oszmiańskiego, po którym syn Leonard, chorąży wojsk litewskich, miał syna Melchiora, a ten Leonarda Wincentego, którego synowie: Edmund Eugeniusz, ur. 1876 r., adwokat przysięgły w Mińsku, ożeniony z Maryą z Jesmanów, Janusz i Józef.

Antoni, syn Aleksandra, a brat Kazimierza, podstarości trocki, miał synów: Michała, Aleksandra i Franciszka. Michała syn Stefan, rotmistrz oszmiański, miał syna Piusa, a ten Waleryana Mikołaja. Aleksandra syn Józef, miał syna Wincentego, a ten Antoniego Tomasza Jana. Franciszka syn Tomasz, rotmistrz województwa trockiego, miał syna Dawida, porucznika b. wojsk polskich, którego synowie: Torpet Leopold i Witalis Izydor, wraz z całą rodziną, wylegitymowani ze szlachectwa w gubernii witebskiej 1833 r.

IWASZKIEWICZOWIE v. IWASZKOWICZOWIE h. TRĄBY w W. Ks. Litewskiem. Roman, namiestnik putywelski 1482 r. Andruszko 1486 r. w Wilnie. Wojciech, miecznik litewski 1499 r. Kostiuszko, dworzanin królewski 1507 roku, ma sprawę o różne ziemie z Wassjanem, władyką brzeskim. Bohdan, dworzanin królewski, pozwał 1508 r. Wityńskich, o przyobiecany posag i zwrot rzeczy

zabranych od jego szwagra, Fedka Serbina (Arch. Sang.). Waśko Iwaszkiewicz, skarbny trocki 1510 r. Kondrat Iwaszkowicz, żonaty z księżniczką Maryą Bujnicką, procesował się 1520 r. z księciem Kroszyńskim o Bujnice (ML. 14). Na ekspedycye wojenne dostarczał cztery konie. Fedko i Bohusz, bracia, sprzedali 1503 r. dom w Wilnie. Matką ich była Anna, córka Andrzeja Micewicza, wdowa po Waśku Sapieżycu (Akta XIII).

Mikołaj Iwaszkowicz, dworzanin królewski 1526 r., chorąży somiliski 1536 roku (ML. 15). Stanisław podpisał z województwem wileńskiem, obiór króla Michała. Jan, chorąży wojsk królewskich 1663 r. (Zap. Lub. 48 f. 177). Jerzy Kazimierz, deputat trocki 1670 r. Michał, regent grodzki żydaczowski 1682 r. Aleksander, łowczy czerniechowski, z województwem bełskiem, a Jan, podstoli trocki, z województwem trockiem, podpisali elekcyę Augusta II-go. Michał, podczaszy czerniechowski 1725 roku. Ludwik, Maciej, Jerzy Antoni, Leon Felicyan i Mateusz podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 roku (V. L.). Tadeusz, w powiecie oszmiańskim, a Bazyli, w województwie brzeskiem - litewskiem, 1764 roku (V. L.).

Aleksander, koniuszy trocki, którego sukcesorem był Franciszek, 1764 r. chorąży pancerny i konsyliarz konfederacyi województwa trockiego (DW. 84 f. 860). Tenże Franciszek, pisarz Trybunału głównego litewskiego 1768 r. (Akta XII), podstarości wołkowyski 1785 r., pozostawił syna Antoniego, który cedował pewną sumę Lisowskiemu 1798 r. (DW. 112 f. 1080). Józef i Franciszek, vicemarszałek sądów kapturowych, chorąży petyhorski i poseł województwa trockiego, z temże województwem, podpisali elekcyę Stanisława Augusta.

Franciszek, sędzia ziemski wołkowyski 1765 r. Jerzy, rotmistrz powiatu wołkowyskiego 1769 r. Adam na sejmiku żmudzkim 1769 r. Józef, sędzia grodzki rzeczycki 1775 r. Jan, podstarości rzeczycki 1777 r., sędzia ziemski rzeczycki 1778 r. Aleksy, cześnik rzeczycki 1782 r., a podczaszy 1783 r. Feliks, strukczaszy upicki 1782 r. Jacek kwitował Fontanę 1795 r. (DW. 110 f. 1203).

Ignacy, burgrabia 1785 r., a vicesgerent sądowy kijowski 1790 r. Mikołaj, burgrabia pograniczny bracławski 1790 r.

Jakób z synem Michałem, Józef z synem Stanisławem i Tadeusz z synami: Janem i Ignacym, synowie Franciszka, Eustachy z synami: Wincentym, Feliksem, Hieronimem i Joachimem, syn Antoniego, wszyscy zaś wnukowie Jakóba, prawnukowie Jana Kazimierza, praprawnukowie Krzysztofa, 1681 roku dziedzica dóbr Polany-Stempkowszczyzna, dowiedli pochodzenia szlacheckiego w Wilnie 1800 roku.

Franciszek z synem Hubertem, syn Ludwika, wnuk Felicyana, prawnuk Mikołaja, praprawnuk Adama, syna Szymona, dziedzica 1600 r. dóbr Jurszańskie-Pojedubskie, w powiecie lidzkim, dowiódł szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1819 r.

IWASZKIEWICZOWIE - KUŹMICCY h. JASTRZĘBIEC. Kazimierz z synami: Hugonem i Jakóbem, syn Ignacego, wnuk Szymona Ignacego, prawnuk Bazylego, dziedzica 1697 roku dóbr Studenec, w województwie mińskiem, dowiódł 1819 r. pochodzenia szlacheckiego, przed Deputacyą Wywodową wileńską.

IWASZKO, marszałek litewski 1426 r. Iwaszko, podskarbi Świdrygiełły 1424 roku.

IWASZKOWICZ Filip, z ormian kijowskich, brat Malchra, tłómacza tatarskiego, dostał 1504 r. Hulaniki od króla Aleksandra. To nadanie potwierdzone zostało 1528 r. dzieciom jego: Teodorowi Filipowiczowi i Annie, żonie Fronca Kasprowicza Radzimińskiego (Teka Rulikowskiego).

IWASZKOWICZOWIE v. IWASZKIEWICZOWIE, bojarowie witebscy. Hrehory Iwaszkowicz, bojar witebski, został 1524 r. klucznikiem witebskim, a Timofiej został w tymże roku koniuszym witebskim. Jan Iwaszkowicz otrzymał zapis od Nacewicza, który król Zygmunt potwierdził 1538 r. (ML. 30).

Dawid, dziedzic Butwołowa, w połockiem, 1655 r. Michał, posesor Holedzi 1713 r. Dominik 1719 r. w witebskiem. Mikołaj, żonaty z Zofią Jarmołowiczówną, a Antoni, z Zofią Rusokomską 1716 r. (Ist. Jur. Mat. XXI, XXIII i XXV).

IWASZKOWSCY posiadali Iwaszkowce, ze starostwa chmielnickiego, na Podolu. Gniewosz Iwaszkowski pokwitowany 1586 r. przez Annę Woroniczową, z 1,000 fl. (Zs. Kamien.). Posiadaczem Iwaszkowiec był 1615 r. Roman Iwaszkowski (Źr. Dz. V). Roman Gniewosz Iwaszkowski zatwierdzony w posiadaniu dzierżawy Serbinowiec 1702 r. (AGZ. X. 6458).

Jan Gniewosz, miecznik piński, z żoną Katarzyną z Ługowskich, trzymał w zastawie 1727 r. część Krężnicy od Woroniczów (Gr. Lubels.). Antoni, miecznik owrucki, zmarły przed 1785 rokiem, ożeniony był 1-o v. z Heleną Strzygocką, a 2-o v. z Teressą Pakoszewską, wdową po Józefie Laskowskim (Gr. Latyczow. z 1785 roku).

IWICCY h. PAPRZYCA czyli KUCZABA z Iwiczny, w powiecie łęczyckim. Jasiek z Iwiczny ręczył za synem swoim Grzymkiem 1385 r. Dobek, syn Jaśka, działa w imieniu córki Streczki, na sądach w Łęczycy 1389 roku (Łęcz. 3 i 1318).

Tomasz z Iwiczny Iwicki, ożeniony z córką Bogumiła z Radzikowa 1386 r., sprzedał część swą Iwic (sic) 1398 r. i osiadł w Łęczycy. Bracia: Marmicza, Jan i Mścigniew w latach 1388 — 1400 dziedziczą na Iwicznie. Pechna, wdowa po Mścigniewie, z dziećmi procesuje o głowę męża 1398 r. Wawrzyńca, Bogusława i Mikołaja z Iwiczny. Andrzej 1392 r., Pietrasz 1398 r. w Łęczycy. Marmicza, komornik sądu ziemskiego łęczyckiego 1407 r., świadczył w Piotrkowie 1415 r., przy wywodzie szlachectwa z h. Kuczaba.

Nieustęp Iwicki, Małgorzata, wdowa po Janie, Łukasz, Anna, wdowa po Łukaszu, Andrzej Kuta i Maciej Iwiccy, dziedziczyli na Iwiczny. Andrzej także na części Jarochowa, Kut i Miroszewic 1576 r. (Paw.). Łukasz procesuje Piotra, Jakóba, Andrzeja i Agnieszkę 1597 r. Feliks, syn Stanisława, sprzedał część Iwiczny Wolskiemu 1609 r. (Gr. Przed. 21 f. 222; 32 f. 466; 45 f. 448; 56 f. 449). Jan, wyznaczony 1609 r. z sejmu do rewizyi ksiąg liwskich. Mikołaj sprzedał część Iwic Łukaszowi 1612 roku (DW. 40 f. 577). Obaj byli dziedzicami Orchowa po Krupskich 1613 r.

Maciej Iwicki otrzymał 1621 r. za zasługi wojenne wieś Śleporód, w stanie Nowogródka Siewierskiego (M. 165 f. 272). Kazimierz wniósł 1664 r. manifest do grodu mścisławskiego, że ojciec jego Aleksander, zabity został 1654 r. przy zdobyciu Mścisławia, a matka z dziećmi wzięta do niewoli, przyczem zaginęły im przywileje ks. Mścisławskich na dobra Wołczeskie za Sożą i plac w Krzyczewie (Ist. Jur. Mat. XXV). Władysław podpisał z województwem wileńskiem, obiór króla Michała. Jan podpisał z województwem mścisławskiem, elekcyę Augusta II-go. Bolesław Iwicki, dziedzic Brzozówki - Parolic, w gubernii piotrkowskiej, 1902 roku.

IWIEŃSCY h. GRZYMAŁA z Iwna, w powiecie poznańskim. Komes Jarosław z Iwna, 1319 r. w orszaku Łokietka, 1334 r. kasztelan, 1340 r. wojewoda poznański, 1335 r. w Maju w Frankfurcie, a w Czerwcu w Königsbergu, wraz z Mikołajem, wojewodą poznańskim i z Ottonem, kanclerzem, prowadzi układy o zaślubiny Elżbiety Kazimierzówny z cesarzewiczem Ludwikiem. W 1343 r. przyłożył pieczęć swoją z herbem Grzymała, do aktu potwierdzenia pokoju z Krzyżakami. Synami lub wnukami jego byli zapewne trzej bracia z Iwna: Domarat, Dzierżek i Mroczek, dziedzice Pierzchna, Kromolic, Zajączkowa, Kunina, Międzychodu i wielu innych dóbr. Domarat i Dzierżek byli naczelnikami całego rodu w wojnie z Nałęczami, której szczegóły obszernie opisuje w swej kronice Janek z Czarnkowa.

Dzierżek z Iwna podpisał 1352 r. konfederacyę Wielkopolan w Poznaniu. Tenże Dzierżek, cześnik królewski, ręczył 1368 r. za króla margrabiom Brandeburskim. W 1370 r. podstoli. Podstolim kaliskim był jeszcze 1379 r., choć raz 1374 r. nazwany podstolim poznańskim. Janek z Czarnkowa pod 1381 r. nazywa go kasztelanem gnieźnieńskim. Zdaje się, że to on podpisany jako taki na akcie z 1383 r. (K. Mazow.), musiał nim być bardzo krótko, bo w aktach spisywanych po śmierci jego nazywany zawsze podstolim. Syn jego Jarosław, był 1375 r. kanonikiem gnieźnieńskim (Theiner), ale musiał umrzeć przed ojcem, bo tylko córka podstolego Machna, wraz ze stryjami pozwana 1391 r. o długi ojca (Leksz.). Żoną Dzierżka miała być córka Piotra Małochy, starosty kujawskiego.

Domarat, starosta generalny wielkopolski 1377 r. i kasztelan poznański 1382 r., starosta międzyrzecki 1384 r., dziedzic Pierzchna i Chromolic, na których ma oprawę jego żona 1387 r. (Leksz.), córka Wojciecha, wojewody kujawskiego (Jan. z Czarn.). Wziął od króla 1394 r. 400 grzyw. za 20-tu kopijników, z którymi ma się stawić na wyprawy, aż do odsłużenia całej sumy. Przemęt wykupił za 200 grzyw. od Wezenborga, do której sumy król mu dodaje 400 grzyw. i żeby mu ją wypłacić zastawia Przemęt w 600 grzywnach Gryżyńskim 1395 roku. Umarł 1399 roku.

Trzeci brat, Mroczek z Iwna 1366 r., z Zajączkowa 1369 r., jest w 1399 r. dziedzicem dóbr zmarłego Dzierżka, podstolego. Ma w latach 1394—1397 r. sprawę o kupione wsi Kunino i Linie z Kunińskimi i Szamotulską. Syn jego Dzietrzyk v. Teodoryk, ma sprawę w Kościanie 1400 r. Asesor sądowy w Poznaniu 1403 r., on to pewno, jako Teodoryk z Międzychodu, jest chorążym poznańskim 1415 roku.

Synem Domarata lub Mroczka, choć go Długosz nazywa synem Dzierżka, był Jarosław z Iwna 1389 r., z Pierzchna 1397 r., rycerz wsławiony nawet w Hiszpanii, wzięty do niewoli krzyżackiej pod Koronowem 1410 r., podkomorzy kaliski 1415 r.

Wincenty z Iwna 1363 r., dziedzic Dobieszewa 1365 r. (imię wskazuje na Łodzica). Sandka z Iwna, ma sprawę w Gnieźnie 1398 r. (KWP.; Leksz.; Pis. Dz. Pol. IX; Cod. Epis.).

Janusz Iwieński, dziedzic Polskiego Iwna 1445 r. (Kor. II f. 223). Wojciech, syn Wincentego z Iwna, na uniwersytecie krakowskim 1456 r. Andrzej Iwieński, zwany Kawylec, prowadził swój orszak na wojnę wołoską 1497 r. Anna Iwieńska, dziedziczka Iwna, wyprawiła konnego na wojnę turecką 1498 r. (St. Pr. P. P. VII. 304 i 638).

IWIŃSCY v. IWIEŃSCY h. ŁODZIA z Iwna tego samego, co i Iwieńscy Grzymalici, stanowią jeden dom z Tomickiemi.

Prawdopodobnie w połowie drugiej XV-go wieku, Iwno przeszło w dom Tomickich, a pierwszy z nich Jan, pisać się zaczął Iwieńskim z Tomic. Jako Jan Tomicki z Iwna, nabył 1525 r. Żelazkowo od Potulickiego, a jako Jan Iwieński z Tomic, został w tymże roku podkomorzym kaliskim (M. 39 f. 184 i 214). Jan Iwieński z Tomic i starosta pobiedziski 1540 r., zrzekł się podkomorstwa na rzecz Jana Tomickiego w 1549 r. i w tymże roku umarł. Pochowany w Iwnie (M. 61 f. 226; 76 f. 387 i 77 f. 270). Ożeniony z Barbarą Grzymalanką Chodzieską, miał synów: Krzysztofa i Jana, oraz córki: Annę, za Piotrem Smoguleckim (Kor.) i Katarzynę, która zawarła 1541 r. intercyzę przedślubną z Mikołajem Radziwiłłem, kasztelanicem wileńskim, za którego wyszła w roku następnym (M. 63 f. 44).

Krzysztof Iwieński, syn Jana, podkomorzego kaliskiego, otrzymał starostwo powidzkie 1553 r. (M. 83 f. 47). Ożeniony był z Anną Kościelecką, żyjącą jeszcze 1608 r. Córka jego Jadwiga, za Adamem Czarnkowskim, wojewodą łęczyckim 1585 r. (M 137 f. 497). Jego też podobno córką była Maryanna, żona Stanisława Działyńskiego, wojewody malborskiego. Liczne jego dobra wymieniają regestra poborowe z 1578—1580 (Paw.).

Jan Iwiński, właściciel Grabowa, Wielina, 1578 r., Iwna, Chorzelic i Wiktorowa 1580 r. (Paw.), umarł 1580 r., według nagrobka przytoczonego przez Paprockiego, pozostawiwszy potomstwo z żony Działyńskiej, podkomorzanki chełmińskiej. Michał Iwiński, podstarości drohicki 1661 r. Szymon Iwiński, łowczy nowogrodzki-siewierski 1726 r., cześnik kruszwicki 1757 r. Z tego ostatniego urzędu rezygnował 1775 r. W 1766 r. otrzymał konsens królewski, na wykupienie Sokołowa i wójtostwa tamże, w województwie brzeskiem - kujawskiem, z rąk Sumińskiego (Kancl. 31 II f. 358). Joanna Iwińska, wdowa, zaślubiła 1734 r. w Szumańkowcach Bernarda Widawskiego (metr. w Czortkowie).

IWO, kanclerz krakowski 1206 r., biskup krakowski 1218 r., był Odrowążem. *Iwo*, marszałek dobrzyński księcia Władysława Opolskiego 1382 r., pisał się z Radomina. *Iwo*, burgrabia rabsztyński 1394 r., był Wieniawitą z Karmina, Obichowa i Soboty (KKK.); ten sam wielkorządca krakowski 1397 r., kasztelan szremski 1410 roku.

IWONIA Feliks, posiadacz Czapliniec i Iwoniniec, w województwie podolskiem, 1565 r. (Jabł.). Synowie jego: Andrzej i Maciej 1584 r. Mikołaj Iwonia, żonaty w tymże roku z Anną Popławnicką, córką Jana (Ziems. Kamien. 3605).

IWOSZEWSKI Szymon podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.).

IWSKI N., wojski smoleński 1688 r. (Sap.).

IZAAK, episkop czerniechowski 1416 r. (Dan.). *Izaak*, sędzia ziemski sandecki 1333 r. *Izaak* Onufriewicz otrzymał 1565 r. pustkę, zwaną Chodotowszczyzna, którą dostał już dziad jego Jan, prawem zastawnem, od księcia Kapusty, pod obowiązkiem służby wojskowej (Ant. Gram. f. 103).

IZABELSKI Jakób Lenartowicz, ziemianin województwa witebskiego 1598 roku (Ist. Jur. Mat. XXI).

IZAJASZ, kanclerz kaliski księcia Bolesława 1250 r. *Izajasz*, sędzia wieluński 1362 r.

[IZAPOWICZ Hrehory, hetman zaporoski 1606 r. (Arch. I. Z. Ros III. 1).]

IZBICCY z Izbicy, w powiecie przedeckim. Bracia Maciej i Jakusz z Izdbicy, dostali 1394 r. od króla dla miasta swego Izdbicy, w powiecie przedeckim, prawo niemieckie, a Maciej w 1398 r. wyrobił sobie jeszcze przywilej na targi i jarmarki (Rz. M.). Jakób z Izdbicy 1413 r., a Stanisław, syn Michała, 1444 r. na uniwersytecie krakowskim. Pani Grzymka z Izbicy ma sprawę 1398 r. w Łęczycy, z cześnikiem łęczyckim (Łęcz. II. 3681). Jan, syn Jakóba, pisarz kapituły włocławskiej 1443 r.

Adam Izbicki otrzymał 1637 r. konsens królewski, na odstąpienie dóbr Kamień w Siewierszczyznie Muchowskiemu, które trzymał prawem lennem (M. 182 f. 169). Floryan, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Oblig. Warsz. 49 f. 607). Felicyan i Adam podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.). Antoni, vicesgerent sądowy żytomierski 1788 r. Kazimierz, Teofila, żona Stanisława Bystrzyckiego, wojskiego warszawskiego, Maryanna, żona Franciszka Antoniego Gadomskiego, skarbnika ciechanowskiego i Agnieszka, dzieci Jana Izbickiego, łowczego halickiego i Katarzyny z Horodyskich, 1791 roku (DW. 103 f. 1017 i 107 f. 675).

z IZBICY, w sanockiem, pisał się Maciej Miroszowski z Miroszowa, który zabezpieczył 1440 r. posag żonie swej, Świętochnie, a w 1442 r. po przeprowadzeniu procesu z Mościcami z Koźmina, sprzedał tę wieś Wilhelmowi z Grabownicy (AGZ. XI).

IZBIEŃSCY v. IZDBIEŃSCY v. IZBIŃSCY h. PORAJ z Izdebna, w powiecie kcyńskim. Gniewomir z Izdebna na sądach w Poznaniu 1388 r., a w Gnieznie

1399 r. Parziść (Parys) z Izdebna 1393 r. (Leksz.). Piotr Izdbieński, kapłan, pozwał 1464 r. szwagra swego, Stanisława Nasiekanego, mieszczanina z Obornik, o zwrot posagu i wyprawy po zmarłej siostrze Jadwidze (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1305). Anna Izdbieńska, zakonnica w Owińskach 1494 r. (Ibid. 1488).

Marcin Izdbieński z Izdebna, stryjeczny brat Macieja Grochowickiego, członek sądu ustanowionego w czasie wyprawy wołoskiej 1497 r., w województwie kaliskiem, z Małgorzaty ze Smoszewa h. Topór, miał kilku synów: Benedykta, Marcina, Jakóba, Stanisława i Michała, którzy w 1549 r. przyjęli do herbu swego Sebastyana ze Żnina (St. Pr. P. Pom. VII. 48, 53, 115, 213 i 276; Pis. Dz. Pol. IX; M. 77 f. 209). Oprócz nich miał Marcin jeszcze syna Piotra i kilka córek, z których Anna wyszła za Jana Leliwitę Broniowskiego, a Dorota, za Wojciecha Staręskiego.

Herb Poraj.

Benedykt, 1520 r. słuchacz uniwersytetu w Padwie, z kanclerza gnieźnieńskiego, kantora krakowskiego, kanonika poznańskiego i sekretarza królewskiego, biskup kamieniecki i zaraz następnie poznański 1546 r. Umarł w 1553 r. Głośny ze sprawy, którą miał z Naropińskim, o scholasteryę krakowską, jak również z zatargów z własną kapitułą poznańską.

Piotr, brat biskupa, 1518 r. notariusz publiczny w Krakowie, kanonik kujawski i sekretarz królewski, umarł 1528 r. Pomnik wystawił mu w katedrze krakowskiej Benedykt (Star. Mon.).

Jakób, Stanisław i Michał Rusieccy seu Izdbieńscy, dziedzice Izdebna, nabyli 1550 r. Dąbrówkę, w powiecie kcyńskim, od Dąbrowskiego (M. 78 f. 196).

Marcin, ur. 1515 r., syn Jana z Ruśca i Katarzyny z Szypnieńskich (Pis. Dz. Pol. IX i Kor.), kanonik gnieźnieński 1546 r., kanonik poznański 1547 r., scholastyk krakowski 1571 r. i archidyakon poznański, umarł w Krakowie 1594 r., gdzie ma w katedrze wystawiony pomnik (Star. Mon.). Brat jego Jakób Rusiecki, alias Izdbieński, z żoną Katarzyną Gnoińską, kwitowali 1535 r. Sieniawskiego z 200 grzyw. spłaconych z Nastaszyna, Nowegosioła i Tuczemp. Syn ich Stanisław Izbieński z Ruśca, został 1551 r. kanonikiem poznańskim, a przy wywodzie szlachectwa świadczył mu Michał Izbieński z Ruśca.

Jan Izbiński, z podsędka, sędzia ziemski kaliski 1603 roku. Wojciech, Benedyktyn w Lubieniu, umarł 1605 r. Regina, wdowa po Stanisławie Czackim 1668 roku (Gr. Kcyń. 131 f. 100).

Herb Prawdzic.

IZBIŃSCY v. IZDBIEŃSCY v. IZBIEŃSCY herbu PRAWDZIC z Izdebna, w ziemi sochaczewskiej. Mikołaj z Izdebna, żonaty 1484 r. z Jadwigą z Bogatków, córką wojskiego warszawskiego (M. 18 f. 13). Wacław, syn Bernarda, 1471 r. na uniwersytecie krakowskim. Ten sam pewno Wacław, dziedzic Ossowca 1506 r., wziął 1497 r. w zastaw część

Radoni. Pisarz grodzki (warszawski?) 1527 r., celnik mazowiecki 1537 r., żył jeszcze 1540 r. Wacław, syn Wacława i Małgorzaty z Czerniewskich, zabezpieczył 1543 r. posag żonie swej, Katarzynie z Baryczków, córce Jerzego (M. 66 f. 99 i 75 f. 92). Córka ich Anna, żona Mikołaja Grzybowskiego 1564 r., syn zaś Stanisław otrzymał 1560 r. od teścia swego. Mikołaja Osuchowskiego, 1.200 florenów. Tenże Stanisław Izdbieński z Izdebna, syn Wacława, współwłaściciel Izdebna, Kozer, Ossowca i innych 1579 r. W Ossowcu i Izdebnie mają też działy, wdowa po Stanisławie Świerczu i Sebastyan Świercz Izbieński i inni 1579 r. (Zs. Gr. Czers. 36 f. 466 i Paw.).

Dzieci Stanisława: Adam, Mikołaj, Piotr i Anna, dziedzice Izdebna, mają sprawę z Kiełpińskim 1577 r. Oprócz nich był jeszcze Sebastyan, który w 1588 roku, zapisał 500 fl. żonie, Annie Nartowskiej, a zmarł bezdzietny, przed 1616 r.

Piotr zeznał oblig na Trzcińskiego 1587 r. (Zs. Gr. Czers. 56 f. 30).

Krzysztof, syn także Stanisława, ale może innego, zabezpieczył 1592 roku posag żonie, Reginie z Rosochowskich. W 1614 r. żonaty był z Nartowską (Perp. Czers. 1 A f. 259 i DW. 42 f. 872).

Adam, syn Stanisława, cześnik sochaczewski 1595 r. i poborca sochaczewski 1601 r., wyznaczył 1595 r. posag Jadwidze, córce Wojciecha Goździka Izbińskiego, żonie Krzysztofa Zgorzelskiego i sprzedał Grodzisko Osuchowskiemu 1605 r., a nabył od Ołtarzewskiej część Izdebna i Ossowca 1610 r. (DW. 32 f. 709 i 38 f. 397). W 1619 r. był i sekretarzem królewskim (M. 384 f. 27). Wdowa po nim, Anna z Błędowskich, dopełniła 1621 r. działu dóbr z synami: Adamem, Aleksandrem, Mikołajem, Abrahamem, Kasprem i Adryjanem. Córka cześnika Elżbieta, żona Teofila Grzybowskiego, syna Mikołaja, otrzymawszy 1610 r. zabezpieczenie posagu od męża, zrzekła się majątku rodzicielskiego na rzecz ojca. Adam zawarł układ z Okuniem 1616 r., Aleksander nabył 1620 r. część dóbr Kały-Karlikowskie, a Adryjan i Kasper przyznali 1622 r. matce swej dożywocie na Brzozowie, Zalesiu, Januszowie i Ossowcu (DW. 38 f. 68; 45 f. 1575; 46 f. 997 i 1847; Zs. Warec. 24). Kasper nabył 1641 r. place w Warszawie od Aleksandra. Adam, syn Kaspra, 1684 r. (DW. 56 f. 1105). Franciszek Remigian, syn Adryjana, odkupił 1652 r. Ostrowce, które ojciec jego sprzedał był Skąpskiemu.

Adam, syn Adama, cześnika, także cześnik sochaczewski 1653 r., ożeniony 1-o v. z Zofią Żerkówną, wdową po Szymonie Giżyckim. z którą w 1618 roku skasował dawniejszy zapis dożywocia, a 2-o v. z Konstancyą Orzelską, córką Świętosława, na rzecz której zeznał zapis na Kozerach 1636 roku (DW. 52 f. 1399). Z pierwszej żony pozostała córka Maryanna i synowie: Piotr Władysław i Arnolf; z drugiej—córka Zofia i synowie: Stefan, Łukasz, Feliks i Wojciech. Maryanna, żona Jana Prażmowskiego 1648 r., kwitowała 1653 r. ojca z posagu, a w 1655 r. dopełniła z braćmi, Piotrem i Arnolfem, działu dóbr Czyszków po matce i wuju (DW. 52 f. 941). Zofia, żona Feliksa Stamirowskiego, dostała 1677 r. od swych rodzonych braci część Kozer.

Piotr Władysław, cześnik gostyński, podpisał z ziemią gostyńską, elekcyę Jana Kazimierza, a z ziemią gostyńską i liwską, obiór króla Michała. W 1655 r. nabył część Stawisk i Wolicy od Biernackich, a 1690 r. erygował, za pozwoleniem królewskiem. miasto Niwiska, w ziemi liwskiej, którego był właścicielem (M. 199 f. 20 i Sig. XV). Córka jego Katarzyna, wyszła za Franciszka Sienickiego. Nad

jej dziećmi sprawował opiekę w 1692 r. stryj jej Arnolf (Zap. Lub. 62 f. 1 i Perp. Czers. 14 C f. 122). Samuel, syn Piotra Władysława, zeznał 1695 r. oblig na rzecz Władysława, syna Samuela.

Arnolf był miecznikiem sochaczewskim i z tym tytułem podpisał elekcyę króla Michała i Jana III-go (Perp. Czers. 11 f. 752; 13 f. 329 i 704). Doszedł sędziwego wieku, bo żył jeszcze w 1709 r., w którym oddał Czyszków synowi swemu Tomaszowi, urodzonemu z Anny z Kożuchowskich (DW. 61 f. 1045).

Oprócz syna Tomasza, miał Arnolf kilka córek: Konstancyę, żonę 1-o v. Krzysztofa Trejgi, generalnego audytora wojsk niemieckich 1682 r., 2-o v. Stanisława Sułowskiego, starosty grójeckiego 1698.; Joannę, żonę 1-o v. Piotra Czyszkowskiego, z którym zeznała zapis dożywocia 1698 r., 2-o v. Adama Skrzypkowskiego 1724 r., 3-o v. Wojciecha Bojemskiego, podczaszego inflanckiego, 4-o v. Józefa Dobrzynieckiego 1729 r.; Marcyannę, żonę 1-o v. Pawła Magnuszewskiego 1685 r., 2-o v. Franciszka Skulskiego, stolnika bracławskiego 1700 r., 3-o v. Wojciecha Kosackiego, miecznika łomżyńskiego 1708 r.; Zofię, żonę Bogusława Łuszczewskiego 1689 r. i N., zakonnicę Brygitkę 1687 r. (Perp. Czers. 14 A f. 17 i 115; 14 C f. 132; 15 f. 85 i 251; 16 A f. 4, 287, 316 i 353; 17 f. 91; 19 f. 391; 21 f. 111, 218 i 315).

Tomasz, syn Arnolfa, podstoli czerski 1709 r., podczaszy 1726 r., w końcu pisarz ziemski i grodzki czerski 1739 r., umarł 1748 r. Żonaty 1-o v. z Franciszką z Płochockich, córką Mateusza, pisarza ziemskiego warszawskiego i Teresy z Czosnowskich, której zapisał dożywocie 1709 r., 2-o v. z Marcyanną z Zaborowskich, córką Jana, cześnika gostyńskiego, wdową po Józefie Przeździeckim, sędzim wyszogrodzkim, z którą zeznał zapis dożywocia 1725 roku, z pierwszej żony pozostawił syna Józefa Arnolfa (DW. 61 f. 1045 i 1047 i 65 f. 919; Perp. Czers. 23 B f. 499).

Józef Arnolf, wspólnie z ojcem sprzedał 1727 r. Kłembów, Dębinki i Jastrzębią, w ziemi nurskiej, Mokronowskiemu, a w 1748 r. Czyszków Wykowskiemu (DW. 66 f. 717; 77 f. 422; Perp. Czers. 23 B f. 500). W 1750 r. był skarbnikiem wyszogrodzkim. Z Apolonii Truszewskiej, pozostawił synów: Kazimierza i Tomasza, którzy kwitowali Wykowskiego 1777 r. (Perp. Czers. 29 f. 249 i DW. 93 f. 156). Tomasz, komornik graniczny lubelski 1788 r.

Wszyscy czterej synowie Adama, cześnika sochaczewskiego, z drugiej żony, podpisali z ziemią sochaczewską, elekcyę Jana III-go, a Stefan i elekcyę króla Michała. Stefan i Feliks odstąpili schedy swoje bratu Łukaszowi 1675 r., a Wojciech 1685 r. (DW. 55 f. 18 i 56 f. 464).

Feliks zeznał 1675 r. zapis dożywocia z żoną, Teresą z Rogowskich. Synowie ich: Seweryn 1714 r., a Stefan 1724 r., części swoje na Kozerach sprzedali braciom swoim stryjecznym, Aleksandrowi i Karolowi Izbińskim (Perp. Czers. 55 f. 205; DW. 62 f. 472 i 65 f. 635).

Wojciech, żonaty z Maryanną z Chojnackich, wprowadzony do Golianek 1709 r. (Perp. Czers. 17 f. 137 i 14 D f. 123).

Łukasz, syn Adama, cześnika sochaczewskiego, miecznik sochaczewski 1682 r., a stolnik 1697 r., rezygnował z tego urzędu 1702 r. na rzecz syna Aleksandra. W 1682 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Urszulą z Miklaszewskich (DW. 56 f. 414) i z niej pozostawił córkę Teressę, za Wojciechem Mokrskim 1699

roku i synów: Aleksandra i Karola, którzy 1704 r. nabyli od Wilkowskiej dobra Chlewnię, Kłodzienko i Grodzisko, a 1706 r. też same dobra jej odprzedali (DW. 61 f. 624 i 802).

Aleksander, po ojcu 1702 r. stolnik sochaczewski, umarł 1719 r.

Karol, 1735 r. wojski, a 1738 r. łowczy sochaczewski, umarł w 1742 roku. W 1714 i 1724 r. nabył od braci swoich stryjecznych części ich na Kozerach (DW. 62 f. 472 i 65 f. 635), a 1721 r. zapisał dożywocie żonie swej, Konstancyi z Oborskich, chorążance liwskiej (DW. 64 f. 25), która po śmierci jego wyszła za Adama Koziebrodzkiego, wojskiego zawskrzyńskiego (DW. 64 f. 25 i 80 f. 65). Z niej córka Antonina, za Wojciechem Bieniewskim, cześnikiem sochaczewskim 1756 r. i synowie: Karol, Józef i Franciszek. Karol i Franciszek procesują Oborskiego 1763 r. Józef w imieniu swojem, brata Franciszka i siostry Bieniewskiej, sprzedał dwór przy ulicy Senatorskiej w Warszawie Józefowi Izbińskiemu 1742 roku, a Franciszek sprzedając 1758 i 1782 r. części swoje na Siestrzeni Węgrzeckiemu, wymienił, że jest synem Karola, wnukiem Łukasza, a prawnukiem Adama (DW. 70 f. 580; 80 f. 46 i 301; 98 f. 831 i Perp. Czers. 32 f. 174). Franciszek nabył 1755 r. od brata Józefa Chlewnię, a sprzedał 1785 r. Kałęczyn i Kozery Branickiej (DW. 77 f. 441; 87 f. 1346; 101 f. 672). Józef, łowczyc sochaczewski, a nie łowczy, jak mylnie w sufragiach wydrukowano, podpisał z ziemią warszawską, elekcyę Stanisława Augusta.

Aleksander, syn Adama i brat Adama, cześników, sprzedał 1641 r. place swoje w Warszawie i nabyte od brata Adryjana, bratu Kasprowi. Ożeniony z Barbarą Skulską, miał córkę Annę, 1643 r. za Marcinem Wilkowskim z Krężek, która zrzekła się 1645 r. dóbr ojczystych na rzecz braci swoich: Wacława, Jana, Stanisława i Adama. Wszyscy oni podpisali z ziemią sochaczewską, elekcyę Jana III-go, a w 1682 r. dopełnili działu dóbr ojczystych Izdebna i Krośnicy.

Wacław zeznał 1671 r. zapis dożywocia z żoną, Teresą Bykowską, córką Piotra.

Jan zaślubił 1663 r. Apolonię Bielawską, której zapewnił dożywocie 1670 roku. Umarł przed 1688 r., pozostawiwszy córki: Katarzynę, za Kazimierzem Kozerskim 1685 r. i Maryannę, oraz synów: Franciszka 1691 r., Wawrzyńca i Antoniego, 1700 r. posesorów Krośniczej Woli. Wawrzyniec, żonaty 1715 r. z Konstancyą z Jastrzębskich (Perp. Czers. 12 f. 296 i 18 f. 340; DW. 54 f. 1356).

Stanisław zeznał 1682 r. zapis dożywocia z żoną, Zofią z Kozerskich. Syn ich Tomasz, żonaty z Maryanną z Dębskich, kwitował 1696 r. Łukasza, stolnika, i odstąpił 1712 r. pewną sumę bratu swemu stryjecznemu Wawrzyńcowi (Perp. Czers. 16 A f. 96; 17 f. 318 i 18 f. 340). Tego może Stanisława, ale z pierwszej żony, Zofii Stępowskiej, syn Sebastyan, sprzedał 1683 r. część Sierakowa Nowego Krajewskiemu.

Adam, syn Aleksandra, żonaty z Katarzyną z Leszczyńskich, z którą zeznał zapis dożywocia 1671 i 1681 r., pozostawił synów: Tomasza, Zygmunta, Hieronima i Kazimierza. Tomasz 1695 r., Zygmunt 1698 r., a Kazimierz 1694 r., sprzedali schedę swoją w Wąsach bratu Hieronimowi, a Hieronim i Kazimierz odprzedali swoje schedy w Krośnicy w 1695 roku Zaboklickiemu (DW. 56 f. 459; 59 f. 263 i 330).

Hieronim podpisał z ziemią warszawską, elekcyę Augusta II-go. W 1723 roku był burgrabią warszawskim. Żonaty 1-o v. z Maryanną Bielicką, z którą zeznał zapis dożywocia 1690 roku, 2-o v. z Agnieszką Mikołajewską, córką Piotra i Ewy Boskiej, z którą zeznał zapis dożywocia 1697 r., z drugiej żony pozostawił synów: Pawła i Michała. Paweł kwitował 1730 r. z odbioru sumy Jezierskiego, a Michał, 1736 r. miecznik, 1738 r. wojski sochaczewski, nabył od brata swego stryjecznego 1756 r. część dóbr Wąsy. Wdowa po Pawle, Maryanna z Orłowskich, 2-o v. Józefowa Perzanowska, sprzedała 1777 r. część wsi Reguły-Zalesie Jasińskim (DW. 57 f. 988; 59 f. 266 i 919; 65 f. 256; 67 f. 1098; 80 f. 20 i 93 f. 138).

Kazimierz, syn Adama, podstoli bracławski, z Katarzyny z Dąbrowskich, pozostawił córkę Teresę, 1-o v. za Szymonem Słonczyńskim, 2-o v. za Aleksandrem Jaworskim 1757 roku (DW. 80 f. 152) i trzech synów: Jana, Dominika i Józefa.

Jan, podstoli bracławski, sprzedał 1743 r. dwór swój przy ulicy Senatorskiej w Warszawie, bratu Józefowi, a 1746 r. część swoją na Krośnickiej Woli Opalińskiemu (DW. 70 f. 863; 71 f. 540 i 77 f. 129). Dominik kwitował brata Józefa 1754 r.

Dominik, po bracie Józefie, wojski sochaczewski 1746 r., z Anny z Nagurków pozostawił syna Jana Maksymiliana, burgrabiego grodzkiego sochaczewskiego 1783 r. (DW. 99 f. 558 i 570).

Józef, syn Kazimierza, pisarz grodzki i sędzia kapturowy ziemi sochaczewskiej 1733 r., miecznik sochaczewski 1734 r., następnie wojski 1741 r., w końcu sędzia ziemski sochaczewski 1746 r. W tym ostatnim roku był i podstarościm i sędzią grodzkim sochaczewskim. W 1757 r. już nie żył. Z Magdaleny Kretkowskiej, 2-o v. Józefowej Mietlickiej 1764 r., pozostawił córki: Krystynę i Monikę, żonę Aleksandra Karczewskiego 1789 r., podkomorzego Jego Kr. Mości i syna Placyda (DW. 70 f. 1203; 80 f. 136 i 105 f. 9 i 143).

Placyd, 1779 r. porucznik gwardyi, 1785 r. łowczy, a 1788 r. podstoli mszczonowski, zeznał 1779 r. zapis dożywocia z żoną, Karoliną z Czempińskich. córką Jana i Prowidencyi z Fontanów (M. 297 f. 8; DW. 92 f. 25 i 99 f. 608). W 1792 r. właściciel Zaborowa i Woli Zaborowskiej (DW. 107 f. 1688). Fundator kościoła w Zaborowie. Synowie jego: Kazimierz i Adam, major b. wojsk polskich i córka Maryanna, żona 1-o v. Gabryela Wodzińskiego, 2-o v. Maurycego Siemianowskiego, 1818 r.

Kazimierz, ożeniony z Maryanną Gojszewską, chorążanką mszczonowską, pozostawił córki: Maryę, zmarłą 1879 r., żonę Tomasza Wodzińskigo z Kter, Annę, za Józefem Wodzińskim z Zaborówka, Joannę, za Janem Glińskim, zmarłą w Boniewie 1892 r. i Teresę Placydę, za Feliksem Paschalisem Jakubowiczem, oraz synów: Wincentego, dziedzica Zaborowa, Gabryela, Ignacego i Kazimierza, po którym z Henryki Rusieckiej, synowie: Stanisław oficer wojsk rosyjskich, zmarły młodo i Antoni.

Adam, syn Placyda i Wincenty, syn Kazimierza, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Abraham Izbiński, syn Adama, cześnika sochaczewskiego, a brat Adama i Aleksandra, sprzedał poddanego Leszczyńskiemu 1642 r. (DW. 49 f. 2425). Oże-

niony 1-o v. z Maryanną Gumowską, córką Bartłomieja. miał z niej córkę Maryannę, za Janem Krosnowskim, skarbnikiem warszawskim 1640 r. Z drugą żoną, Maryanną z Niszczyckich, córką Andrzeja, zeznał 1650 r. zapis dożywocia. Z niej miał synów: Samuela, Adama, Seweryna Wawrzyńca, Dobrogosta i córki: Teofilę, żonę Jakóba Głębockiego, kasztelanica wendeńskiego; Ewę, za Stanisławem Wągrodzkim 1658 r., następnie podsędkiem zakroczymskim (Perp. Czers. 12 f. 33); Helenę Plichcinę; Petronellę, 1-o v. Trzcińską, 2-o v. Lisiecką i Zofię, wydaną 1675 roku za Marcina Preka (von Pröck), której dziećmi opiekował się 1689 r. Łukasz, miecznik sochaczewski (Zs. Bełs.). Samuel, Ewa, Petronella i Zofia, procesują się w Lublinie 1667 r. (Zap. Lub. 51 f. 337 i DW. 55 f. 886).

Adam zeznał 1659 r. z żoną Zofią, zapis dożywocia, a Seweryn Wawrzyniec i Bonawentura, potwierdzili 1681 r. sprzedaż Izdebna Rejowi (DW. 52 f. 1528 i 56 f. 182).

Seweryn Wawrzyniec zeznał 1684 r. zapis dożywocia z żoną, Ludwiką z Mirzyńskich (DW. 56 f. 1234).

Bonawentura v. Dobrogost podpisał z ziemią sochaczewską, elekcyę Jana III-go. Z Magdaleny Łuszczewskiej, 2-o v. Marcyanowej Trzcińskiej, dzieci jego: Franciszek, Maryanna, żona Piotra Gębskiego i Teresa Czerska, kwitowały Kurzenieckiego 1727 r. Trzecia córka Jadwiga już nie żyła wtedy (Perp. Czers. 20 f. 318).

Samuel sprzedał 1679 r. część Sułkowa. Z Jadwigi Błędostowskiej, pozostawił synów: Władysława, Hieronima, Józefa i Pawła, którzy z matką zawarli układ 1688 r. i obierali plenipotentów w Lublinie 1689 r. (Zap. Lub. 63 f. 269 i 65 f. 38 i DW. 54 f. 2417). Władysław, miecznik sochaczewski 1695 r., rezygnował z tego urzędu 1700 r. i został starostą sochaczewskim. Następnie był cześnikiem gostyńskim. Właściciel Pękoszewa, żonaty był z Teresą z Dąbrowskich, w 1719 r. już żoną Seweryna Cieciszowskiego, starosty mielnickiego (DW. 59 f. 712; M. 243 f. 117 i Woł. X f. 786). Spisał testament 1711 r.

Mikołaj, syn Adama, żonaty z Katarzyną z Bolskich, wprowadzony do Zalesia 1643 r. (Perp. Czers. 8 f. 513 i 10 f. 428). Córki jego: Zofia za Janem Grotowskim 1672 r., Anna, za Zygmuntem Chojnackim 1673 r. i Katarzyna, za Janem Kazimierzem Mysłowskim 1679 r. Synowie: Mikołaj i Stanisław (Perp. Czers. 13 f. 409, 438 i 618).

Mikołaj, syn Mikołaja, żonaty z Maryanną z Sokołowskich, sprzedał część Wilczogóry bratu Stanisławowi 1672 r. Stanisław skupywał od siostr i sukcesorów Opackiej Wilczogórę w latach 1672 i 1679. Synowie jego: Franciszek, zmarły bezdzietnie już 1687 r. i Kazimierz, urodzeni z Maryanny z Mysłowskich, w asystencyi stryjecznego stryja swego Łukasza, miecznika sochaczewskiego, sprzedali Wilczogórę Zbierzchowskiemu 1682 r. Córkom Stanisława: Eufrozynie, następnie Władysławowej Grodzkiej 1690 r. i Agnieszce, następnie Maciejowej Życkiej, zapisał 1684 r. stryj Łukasz 1,400 fl. Drugą żoną Stanisława była Maryanna Szałajska (Perp. Czers. 13 f. 398, 409, 433, 438, 618 i 621; 14 A f. 5 i 35).

Aleksander, syn Wojciecha (czy nie Adama?), nabył 1623 r. Muszoły od Parula (DW. 47 f. 209). Konstancya, żona Jana Oborskiego, starosty gołąbskiego, 1693 r. Konstanty, z ziemią gostyńską, a Jan, z ziemią warszawską, podpisali elekcyę króla Michała.

Anna, córka Jana i Agnieszki z Miłodroskich, za Krzysztofem Lasockim 1673 r. (Perp. Czers. 13 f. 447). Tomasz Izbiński, żonaty 1687 roku z Agnieszką z Badowskich (Ibid. 14 f. 253). Agnieszka za Grzegorzem Wrzoskiem 1691 roku (Ibid. 14 C f. 67). Łukasz, podstoli latyczowski, umarł w 1701 r. Zofia, za Józefem Bujną, łowczym liwskim, wdowa po nim 1719 r. (Woł. X f. 786). Józef, skarbnik 1748 r., a miecznik żydaczowski 1750 r. Andrzej, komornik ziemski dobrzyński 1791 r. Onufry 1807 r.

Kazimierz, syn Józefa i Heleny z Zajączkowskich, wnuk Wojciecha i Emerencyanny z Bobowskich, wraz z bratankiem swoim Stefanem Józefem, synem Michała i Katarzyny z Szysztowskich, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 roku, w sądzie ziemskim lwowskim.

Na Podolu, przypuszczam że tego herbu, legitymował się ze szlachectwa 1845 r. Andrzej Izbiński z synami: Hieronimem Pawłem, Józefem Narcyzem i Adamem, syn Franciszka Macieja, wnuk Leona.

IZBRANT Jan, kapitan artyleryi koronnej, otrzymał szlachectwo na sejmie 1673 roku (V. L.). Będąc następnie pułkownikiem, został łowczym malborskim 1689 roku.

IZDEBKĄ i z Izdebna pisał się Jasiek z Woli i Wąwelna, skarbnik kaliski 1386 roku (KWP.).

IZDEBSCY h. POMIAN z Izdebek, w powiecie łukowskim. Zofia z ks. Świrskich Izdebska, ziemianka drohicka, procesowała 1551 r. brata swego o spadek (ML. 31). Stanisław Izdebski, właściciel Izdebek 1580 r., a Wojciech, Błażejowa i Strzelec (Paw.). Wojciech, Stanisław i Krzysztof, synowie Stanisława, dziedzice Bujak, mają w grodzie drohickim 1573 r. sprawę o dziesięcinę (Jezuicka 13 f. 94). Jakób i Maciej, synowie Krzysztofa, dziedzice na Izdebkach 1599 r. Jakób, żonaty z Barbarą z Leszczyńskich (Wyr. Lub. 65 f. 460 i 81 f. 815). Maciej i żona jego Anna, otrzymali Hołodki, w starostwie barskiem, 1605 r., które jeszcze posiadają 1615 roku (M. 150 f. 129 i Źr. Dziej. V). Jan Michał i Walenty, synowie Macieja, zanoszą protest w grodzie lubelskim 1653 roku. Jan Michał, z pisarza grodzkiego, pisarz ziemski buski 1659 roku.

Herb Pomian.

Mikołaj, Andrzej, Jan i Seweryn, synowie Stanisława, 1583 r. (Wyr. Lub. 17 f. 289). Piotr, syn Andrzeja, ustąpił sumę Olędzkiemu 1611 r. (Zap. Lub. 19 f. 505). Piotr, komornik ziemski krakowski, podpisał z województwem krakowskiem, elekcyę Jana Kazimierza.

Prawdopodobnie tenże sam Piotr, pisarz grodzki oświecimski 1658 r., w końcu pisarz wielkorządów krakowskich, umarł w 1660 r. (M. 201 f. 563).

Wojciech, Franciszek, Walenty i Maciej, synowie Bartłomieja, 1596 roku (Wyr. Lub. 65 f. 611). Marcin i Adam, bracia. Jan na Horodny, syn Adama,

zabity został przez Chreptowicza w Bohurynie, o co tegoż procesuje 1645 roku Adalbert, syn Marcina. Anna, dziedziczka części Horodnej, w chełmskiem, żona Jana Szklińskiego Szymkowicza 1647 r.

Paweł na Wołyniu 1684 r. (Zap. Lub. 30 f. 577; Woł. VI C f. 477 i IX f. 466; Akta XXIII). Andrzej i Wojciech, synowie Sebastyana, w Lublinie 1651 r. (Zap. Lub. 43 f. 185). Feliks, syn Feliksa z Izdebek, pisarz grodzki łukowski 1627 r. (Zap. Lub. 28 f. 970 i 30 f. 61), a komornik graniczny lubelski 1634 roku. Mikołaj, z województwem lubelskiem, podpisał elekcyę króla Michała. Aleksander, żonaty z Zofią Kowalską, córką Stanisława i Reginy z Trzebińskich, która otrzymała 1657 r. przy podziale ojcowizny Czyżyków, miał z niej synów: Jana, Andrzeja i Wojciecha (Zs. Lwows.). Wawrzyniec, syn Stanisława i Elżbiety z Głuchowskich, kwitował Skolimowskiego w Lublinie 1666 r. (Zap. Lub. 50 f. 1000). Mikołaj, subdelegat grodzki lubelski 1677 r. (Zap. Lub. 56 f. 199). Mikołaj i Jan podpisali z ziemią chełmską, elekcyę Jana III-go.

Jakób Franciszek miał trzech synów: Feliksa Karola, regenta ziemskiego łukowskiego 1681 r., Stanisława Kazimierza, komornika ziemskiego łukowskiego 1684 r. i Mikołaja. Procesują oni Miechowskiego 1688 roku (Zap. Lub. 64 f. 3 i 66 f. 97).

Aleksander, podstoli łukowski i sędzia generalny wojskowy, rezygnował z podstolstwa 1699 r. Poprzednio był podstolim żydaczowskim i otrzymał 1663 r. pozwolenie królewskie, na rezygnowanie z tego urzędu na rzecz Dębickiego (AGZ. X. 4914).

Józef, dziedzic części Czyżykowa i Biełki, z miecznika czerniechowskiego, łowczy buski 1702 r. Żona jego Franciszka z Jełowickich. Dzieci ich: Jan, Andrzej, Wojciech, Joanna i Anna, pozwane 1715 r. przez Gurowskich, o najazd i rabunek dóbr Łanowic. Wojciech, tytułowany łowczym inflanckim, albo bracławskim, ożeniony z Konstancyą Hoszowską, 1-o v. Biejkowską, cześnikową bracławską, miał córkę Franciszkę, za Michałem Jełowickim, łowczym łuckim, zmarłą 1781 r. (Bracł. XV f. 1334 i 1538 i A. Lwow. For. Nob.). Michał, żonaty 1745 r. z Małgorzatą z Jasińskich, 1-o v. Józefową Gołębiowską, 2-o v. Andrzejową Małkowską (DW. 71 f. 23). Walenty, syn Feliksa, nabył część Łopienia 1772 roku (DW. 89 f. 738). Antoni, żonaty w ziemi czerskiej z Anną z Cybulskich; wdowa po nim 1769 r. (Perp. Czers. 34 f. 153). Wojciech, syn Andrzeja, a wnuk Józefa (pewnie łowczego buskiego), odstąpił pewną sumę synowi Janowi 1791 r. (Ibid. 40 f. 314).

Tomasz, dziedzic Branicy 1763 r., skarbnik łukowski, z Magdaleny z Życkich, miał syna Kazimierza, który zeznał 1763 r. zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Proszkowskich, a w 1766 r. nabył część Błotnicy i Siemiradza (Ibid. 31 f. 302; 32 f. 60, 61 i 81; DW. 85 f. 522 i 87 f. 126). Synowie ich: Jan, ur. 1764 roku w parafii Wrzeszczowskiej i Feliks Sebastyan, ur. 1768 r. w parafii Błotnickiej, kwitowali Proszkowskiego 1796 r. Siostra ich Antonina, za Gagatnickim (Perp. Czers. 40 f. 523). Obaj bracia legitymowali się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r. (Quater. IV f. 210). Jan, rotmistrz b. wojsk polskich, żonaty z Kietlińską, 1812 r. w Brzeźniku (metr. w Skrzyńsku).

Tomasz, właściciel Branicy 1763 r. (Perp. Czers. 32 f. 81).

Wojciech, kanonik smoleński 1649 r. (Zap. Lub. 42 f. 269). Kazimierz,

strażnik smoleński 1694 r. Kazimierz, koniuszy trocki i poseł kowieński, podpisał z województwem trockiem, elekcyę Augusta II-go.

Faustyn, Franciszek i Symforyan, synowie Walentego, procesowali Słomskiego o dwa denary 1604 r. (Pr. Przed. 52 f. 702). Po śmierci N. Izdebskiego został podstolim sieradzkim Aleksander 1658 r. Franciszek podpisał z województwem sieradzkiem, elekcyę Augusta II-go. Andrzej, skarbnik żytomierski, żonaty z Aleksandrą z Odrowążów Straszów; wdowa po nim 1738 r. wyszła za Józefa Rudzkiego, podstolego radomskiego. Synowie ich: Tomasz i Kajetan. Ten ostatni sprzedał 1756 r. poddanego z Lubiatowa i podpisał z województwem sieradzkiem, elekcyę Stanisława Augusta (Perp. Czers. 24 f. 415 i DW. 80 f. 73). Ignacy, syn Kajetana, nabył część Raciborowic 1784 r. (DW. 100 f. 725).

Kajetan Izdebski, komornik graniczny żydaczowski, syn Ignacego i Anny z Czepielskich i Jerzy, z przydomkiem „Rusiłowicz", syn Krzysztofa i Rozalii z Frytschów, 2-o v. Jastkowskiej, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 roku, w sądzie ziemskim lwowskim. Kajetan zostawił ze zmarłej 1803 r. Łucyi z Malinowskich, 1-o v. Sokołowskiej, 2-o v. Świeżyńskiej: Jana, Ignacego, Michała, Maryannę i Karolinę Michałowę Niezabitowską (A. Lwow. For. Nob.).

Brygida, 1784 r. za Antonim Jordanem, cześnikiem zatorskim (Gr. Lwow.).

Mikołaj, podsędek ziemski kowelski 1801 r. Jan, ożeniony z Antoniną Hryniewiczówną 1827 r. Józef, zmarły 1830 r., był żonaty z Zuzanną Klarą Bądzyńską, która 2-o v. zaślubiła 1833 r. Antoniego Hinczę. Feliks, zmarł 1844 r., a Pelagia, zamężna Libiszowska, 1869 r. w Radomiu. Wanda Juliuszowa Egierszdorff, Stefania i Stanisława, siostry, współdziedziczki Nakor, w siedleckiem, 1866 roku. Anna ze Skorkowskich Izdebska, zmarła przed 1900 r. Władysława z Rogozińskich Józefowa Izdebska, autorka dla dzieci, zmarła 1902 r.

Liczni Izdebscy legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku. Hilary, syn Ignacego, Gracyan, syn Antoniego, Aleksander, syn Józefa, Karol i Jan, synowie Wojciecha, Piotr, Antoni i Stanisław, synowie Jana, Antoni, Adolf, Ludwik i Otylia, dzieci Józefa, Stanisław i Jan Piotr, synowie Kazimierza, Władysław, Józef i Julia, dzieci Ignacego, Cypryjan, Leon i Andrzej, synowie Kazimierza, Mikołaj, syn Grzegorza, Antoni, syn Wojciecha, Jakób, syn Franciszka, Mikołaj, syn Macieja, Stanisław, syn Stanisława i Antoni, syn Michała. Adolf, syn Antoniego, legitymował się po 1850 r.

Następujący Izdebscy legitymowali się ze szlachectwa w latach 1803 i 1804 w tak zwanej wtedy Galicyi Zachodniej: Grzegorz, syn Remigiana, z żoną Barbarą Dąbrowską, nabyli 1706 r. części dóbr Suleje-Borzymy od Wojciecha Suleja. Synowie ich: Antoni, ur. 1708 r. i Stanisław, ur. 1712 r.

Antoni, ożeniony z Maryanną Jastrzębską, nabył 1737 r. znów części dóbr Suleje-Borzymy i zostawił synów: Franciszka, ur. 1743 r., po którym z Franciszki. Gołaskiej, synowie: Tomasz, ur. 1764 r. i Wojciech, ur. 1771 r. i Marcina, ur 1751 roku.

Stanisław, drugi syn Grzegorza, z Magdaleny Samulejówny, pozostawił Wojciecha, ur. 1751 r. (metr. w Łukowie), wylegitymowanego ze szlachectwa z bratem i bratankami 1803 r. (Quater. I f. 99 i 151; III f. 198).

Antoni, syn Pawła, z żoną Katarzyną z Wolskich-Rzewuskich, nabyli 1729 roku części dóbr Sosienki-Jajki, Bejdy i Suchodół Wielki od Rzewuskich i Wie-

ądkowej. Synów zostawili trzech: Józefa, ur. 1711 r., Tomasza Józefa, ur. 1718 r. i Stanisława, ur. 1729 r. (metryki w Mordach). Józefa i Katarzyny synowie: Wojciech Teodor, ur. 1758 r. (metr. w Mordach) i Jan, który nabył 1799 r. części dóbr Sosenki-Jajki od Wyrozembskiego. Tomasza i Joanny Borychowskiej synowie: Antoni, ur. 1772 r., Wojciech, ur. 1773 r. (metr. w Wyrozębach) i Józef, ur. 1780 r. (metr. w Sarnakach). Stanisława i Klary syn Jan, ur. 1765 r. (metryka w Mordach)—wszyscy wylegitymowani 1804 roku (Quater. VII f. 228; VIII f. 79, 80 i 98).

Piotr, syn Stefana, nabył 1761 r. od Rozalii Izdebskiej części dóbr Skolimowo-Ptaszki i Izdebki-Kośmidry, a z żony Petronelli zostawił synów: Franciszka, ur. 1756 r., Ambrożego, ur. 1759 r. (metr. w Mordach) i Macieja, który nabył 1796 roku część Szankowa od Sebastyana Gołaskiego, wylegitymowanych ze szlachectwa 1804 r. (Quater. VIII f. 108).

Jan, syn Wojciecha, sprzedał 1733 r. części we wsi Izdebki-Błażeje Wojciechowi Strzelczykowi Izdebskiemu, synowi Jakóba. Ożeniony z Małgorzatą Jastrzębską, miał syna Józefa, ur. 1725 r., po którym, z Maryanny Jastrzębskiej, syn Marcin, ur. 1776 r. (metr. w Domanicach), legitymował się ze szlachectwa jako Marcin z Jastrzębi Pomian Izdebski, w początkach IX-go wieku (Akta Galic. 297/236).

Krzysztof, syn Mateusza, nabył 1741 r. części dóbr Izdebki-Błażeje od Walentego i Józefa Izdebskich, a z żony Franciszki syn jego Kazimierz, ur. 1743 r. (metr. w Zbuczynie), wylegitymował się ze szlachectwa 1804 r. (Quater. VI f. 3).

Brygida z Idebskich, wdowa po Franciszku, z synami: Wojciechem i Janem, sprzedała 1774 r. części dóbr Suleje-Borzymy Pawłowi, synowi Józefa, który dowiódł szlachectwa 1803 r. (Quater. II f. 229).

Szymon, syn Antoniego, nabył 1776 r. część Karwowa. Ożeniony z Agnieszką, miał syna Franciszka, ur. 1771 r. (metr. w Łukowie), wylegitymowanego 1803 r. (Quater. II f. 71).

Baltazar, syn Adama, nabył 1754 r. część Zdan od Jakóba Chromieńskiego, a z żony Zofii, miał synów: Franciszka Salezego, ur. 1750 r. (metr. w Zbuczynie) i Adama, który w 1778 r. sprzedał Zdany Łukaszowi Ługowskiemu. Adam, z pierwszej żony, Małgorzaty Rzązrzewskiej, miał syna Mateusza, a z drugiej, Magdaleny Pogonowskiej, synów: Jana, ur. 1792 r., Wawrzyńca, ur. 1794 r. i Wojciecha, ur. 1800 r. (metr. w Zbuczynie). Wszyscy wylegitymowani 1804 r. (Quat. V f. 157 i VIII f. 11).

Łukasz, syn Tomasza, nabył 1737 r. części dóbr Tchorzewo-Rogale i Główki od Sobiczewskich, a z żony Franciszki syn jego Stefan, ur. 1748 r. (metr. w Zbuczynie), wylegitymowany 1804 r. (Quater. VI f. 32).

Walenty, syn Jana, nabył 1777 r. części dóbr Popławy, od Adama Popławskiego, a z żony Agaty synowie jego: Maciej, ur. 1760 r. i Antoni, ur. 1762 r. (metr. w Trzebieszowie), wylegitymowani 1804 r. (Quater. V f. 219).

Jakób i Andrzej, synowie Wojciecha Wąsika, nabyli 1707 r. część Gołaszyna. Andrzeja z Małgorzaty syn Wojciech Benedykt, ur. 1732 r. (metr. w Łukowie). Jakób, syn Fabiana Guza, nabył 1783 r. część dóbr Wysokiny-Tęczki. Obaj wylegitymowani 1804 r. (Quater. VI f. 34 i V f. 99).

Mikołaj, syn Wojciecha Michalika, sprzedał 1725 r. części w Izdebkach-Węsach bratu Piotrowi, którego, z Kazimiery N. synowie: Józef, ur. 1744 r. i Marcin, ur. 1748 r. (metr. w Zbuczynie), wylegitymowani 1804 r. (Quater. VI f. 6).

Jan, syn Macieja Michalika, nabył 1752 r. części we wsi Izdebki-Wąsy od Tomasza. Józef, syn tego Jana i Małgorzaty, ur. 1752 r. (metr. w Zbuczynie), wylegitymowany 1804 r. (Quater. V f. 176).

Piotr z żoną, Teofilą Szaniawską, nabyli 1730 r. części Izdebek-Wąsów. Syn ich Jan Kanty, ur. 1728 r., z żony Maryanny, miał syna Karola, ur. 1778 r. (metr. w Zbuczynie), wylegitymowanego 1804 r. (Quater. V f. 194).

Joanna, córka Jana i Korduli z Więcławskich, wyszła 1850 r. za Józefa Rozwadowskiego (metr. w Jagielnicy).

Na Podolu legitymowali się ze szlachectwa w latach 1830—1856: Roman Ludwik, Wiktor Józef, Konrad Leon, Antoni Stanisław i Marcyanna Eleonora, dzieci Wojciecha, wnuki Ludwika, prawnuki Adama, a 1865 r. Maryan, Michał, Mamert i Leonid, synowie Romana Ludwika i Aloizy, syn Konrada Leona.

IZMAYŁOWICZOWIE Kazimierz i Teodor podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.).

IZYDOR, metropolita kijowski 1437 r., kardynał 1439 r., biskup sabiński 1458 r. Umarł w Rzymie 1463 r.

z IŻYC h. TARNAWA Gotard, świadczył 1439 r. w Lublinie, przy wywodzie szlachectwa (St. Pr. P. Pom. VII). Mógł on być bratem Bystrama z Radlina.

IŻYCCY h. BOŃCZA należą do tej odrośli Bończyców, która przeniosłszy się z Bończy w lubelskie, szeroko się tam rozsiadła. Z Iżyc pod Lublinem nazwę swą wzięli. Maciej i Stanisław z Iżyc, świadczą 1436 r. w Lublinie. Jakób Sołtanowicz i Leonard, bracia z Iżyc, h. Bończa, świadczą w Lublinie 1475 r. (St. Pr. P. Pom. VII. 1628). Mikołaj z Iżyc, świadek na wyroku sądu lubelskiego z 1503 r. (Arch. Sang. II).

Herb Bończa.

W liczbie dziedziców Iżyc w 1531 r. spotykamy Mikołaja i Leonarda Sołtanów, Jana Łosia, po którym szedł Sebastyan Iżycki, przezwany Łoś, żyjący w 1596 r., Mikołaj Sosnowy, Jan i Marek, Jakób i Hipolit Gotartowicze (Paw. i Wyr. Lub. 65 f. 31). Stanisław zapisał 1534 r. część swą Iżyc siostrzeńcom swoim Tuszowskim. Adam Iżycki Gotard, syn niegdy Jakóba, zastawił w latach 1579 i 1590 części Iżyc Notowiczom Iżyckim (Gr. Lubel.).

Krzysztof Iżycki, syn Baltazara, odstąpił 1590 r. część swoją na Iżycach bratu Jakóbowi (Zap. Lub. 5 f. 1097). Mikołaj, z Reginy z Rudnickich, pozostawił syna Feliksa, żyjącego 1594 r. (Zap. Lub. 7 f. 729). Mikołaj, zwany Notto, wziął 1579 r. w zastaw część Iżyc od Adama Gotarda, a w 1585 r. przyznał synom swoim: Janowi i Wojciechowi Notowiczom dług 300 flor. Miał i trzeciego syna Stanisława 1585 r. Z nich: Jan i Wojciech w latach 1572 i 1575

wzięli w zastaw części Bychawki od Olszewskiego i Bychawskiego (Gr. Lubels.). Mikołaj, Walenty i Stanisław, synowie Jana, dziedzice na Iżycach 1596 r. Z nich: Mikołaj Notowicz, syn Jana, wziął 1590 r. w zastaw część Iżyc od Adama Gotarda, a Walenty Notowicz zabezpieczył 1599 r. posag żonie, Jadwidze Bełdowskiej, córce Wojciecha. Jan, syn Walentego, żył 1648 r., a jego syn Walenty, ma 100 flor. u Szymona Iżyckiego, vicesgerenta gr. lubelskiego, 1661 roku (Wyr. Lub. 67 f. 237 i Gr. Lub.).

Szymon, syn Leonarda, dziedzic na Bychawce 1596 roku (Wyr. Lub. 67 f. 237), komornik ziemski lubelski 1601 r., pozostawił synów: Jakóba, Jana, Aleksandra, Stefana, Łukasza i Stanisława, którzy dopełnili działu dóbr Bychawki w 1630 r. (Zap. Lub. 22 f. 216 i 33 f. 7). Z nich: Jan, komornik ziemski lubelski 1636 r., a pierwszy miecznik lubelski 1637 r. i poborca lubelski 1642 r., podpisał z województwem lubelskiem, elekcyę Jana Kazimierza. W 1644 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Zofią Węglińską, córką Andrzeja (Gr. Lubel.). Syn jego Jan, dziedzic Ożarowa 1658 r., podstarości lubelski 1680 r. (Zap. Lub. 45 f. 971). Stefan, poborca bełski 1629 r. (Zap. Lub. 32 f. 609). Łukasz pozostawił dzieci: Stanisława, Adama, Franciszka, Barbarę, Dorotę i Elżbietę 1663 r. (Zap. Lub. 48 f. 975). Stanisław dziedziczył na Dominowie, Śmiłowie i Wilczopolu 1676 roku, a Adam na Iżycach (Paw.).

Adam nabył 1674 r. część Pieszkowic, alias Starej Wsi, którą syn jego Stanisław, urodzony z Urszuli Mogielnickiej, sprzedał 1700 roku Borzęckiemu (Gr. Lubels.).

Stanisław i Adam, synowie Adama, cedowali sumę Gorajskiemu 1602 r. (Zap. Lub. 13 f. 360). Stanisław, sędzia ziemski stężycki, a Daniel, sędzia ziemski lubelski 1602 r. Krzysztof, syn Leonarda, zeznał 1607 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Janiszowskich (Zap. Lub. 16 f. 712). Stanisław, syn Wojciecha (pewno Notowicza), zabezpieczył posag żonie, Zofii z Gólczewa, 1615 r., a 1642 roku sprzedał część Iżyc i Bychawki Dobrogostowi, synowi Andrzeja Iżyckiego (Zap. Lub. 21 f. 470 i Gr. Lubel.). Jan, zasłużony wojak, otrzymał mostowe korsuńskie w 1625 roku (M. 172 f. 108). Jan, z ziemią rożańską, podpisał elekcyę Władysława IV-go, a Jan i Stanisław, z województwem lubelskiem i Wacław, z ziemią rożańską, obiór Augusta II-go. Adam, Stanisław, Daniel, Mikołaj, dwóch Janów, dwóch Kazimierzów, Gabryel i Wojciech, z województwem lubelskiem, podpisali obiór króla Michała.

Zygmunt, syn Stanisława, sprzedał 1641 r. połowę Gałęzowa i Woli Gałęzowskiej Łukaszowi Gałęzowskiemu, synowi Jana. Jan, Mikołaj i Daniel, synowie Zygmunta, 1664 r. Z nich Jan, właściciel Kłębowa 1676 r., odkupił 1673 r. część Węglina od Gałęzowskiego, sprzedaną przez Jana, miecznika lubelskiego. On to pewno żonaty z Anną Gałęzowską 1644 r. (Zap. Lub. 48 f. 975 i Paw.). Jan i Mikołaj pisali się z województwem lubelskiem, na elekcyę Jana III-go, a Antoni, z ziemią chełmską, na obiór Augusta II-go.

Zofia, wdowa po Mikołaju, kwitowała 1640 r. z zapisu męża synów swoich: Daniela, Mikołaja, Jana i Franciszka. Z nich:

Daniel, właściciel Garbowa, sekretarz królewski 1632 r., wyznaczony z sejmu 1635 r. lustratorem dóbr królewskich i rewizorem do przepisania ksiąg trybunalskich i podkomorskich lubelskich. W 1638 r. został sędzią ziemskim lubel-

skim. W 1642 r. poseł województwa lubelskiego i deputat na Trybunał radomski. Żonaty 1-o v. z Kostancyą z Domaszowskich, wspólnie z którą otrzymał 1635 roku konsens królewski, na odstąpienie wójtostwa łukowskiego Kazanowskim (M. 180 f. 456 i 191 f. 371), 2-o v. z Konstancyą z Dobromirskich, córką Kaspra, pisarza ziemskiego kamienieckiego, która zaślubiła po jego śmierci Krzysztofa Kawieckiego (Zap. Lub. 44 f. 350 i 423). Z pierwszej żony pozostawił syna Stanisława i córki: Annę i Katarzynę, z drugiej—syna Michała i córkę Ewę, Karmelitankę 1676 r. Tym ostatnim wyznaczył opiekunów w 1654 r. Synowie zmarli bezdzietnie (Zap. Lub. 37 f. 12 i 44 f. 530 i 710).

Marcin, ożeniony z Katarzyną Żelińską 1648 r. Mikołaj, ożeniony przed 1675 r. z Barbarą Baranowską, wdową po Łukaszu Sobieskim (Gr. Radom.).

Adam zapisał na Bychawce sumę kościołowi tamże 1686 r. (Perp. Czers. 14 A f. 185). Floryan, syn Mikołaja i Krystyny Kompskiej (?), zeznał 1722 r. zapis dożywocia z żoną, Heleną Drzewiecką, 1- v. Antoniową Kańską (Gr. Lubel.). Aleksander, subdelegat grodzki lubelski 1744 r. Antoni, komornik graniczny lubelski 1788 r., a Stanisław 1790 r. Walenty, sędzia ziemiański parczowski 1796 r. (DW. 111 f. 19). Stanisław podpisał 1764 roku konfederacyę z powiatem oszmiańskim.

Piotr, syn Jana, wojskiego grabowieckiego, daną mu przez ojca połowę Gutanowa, odstąpił 1716 r. bratu Adamowi, regentowi grodzkiemu lubelskiemu. Tenże Adam, podstoli nowogrodzki i regent ziemski lubelski 1725 r., nabył drugą połowę Gutanowa od Niezabitowskiego (Gr. Lubel.). Adam, podczaszy urzędowski 1729 roku.

Józef, cześnik latyczowski 1715 r., żonaty z Anną z Niezabitowskich, pozostawił dwóch synów: Floryana i Jakóba. Pierwszy drugiemu odstąpił część swoją na Bychawce w 1744 roku (DW. 70 f. 1239).

Floryan, łowczy łukowski 1746 r., właściciel Garbowa i Bogucina, odstąpił 1762 r. te dobra synom swoim: Ignacemu i Władysławowi (Herb. Król.). Bratem tychże był Stanisław, który wspólnie z nimi, podpisał z województwem lubelskiem, elekcyę Stanisława Augusta. Ignacy był w 1764 r. posłem województwa lubelskiego, a ożeniony z Teressą Duninówną Wąsowiczówną, starościanką kiślacką, miał corkę Ludwikę, wierzycielkę Jawornika Ruskiego 1808 r. (A. Lwow. For. Nob.). Władysław, skarbnik lubelski, został 1791 r. wojskim mniejszym lubelskim, a jako były wojski sprzedał 1795 r. Bogucin Michałowi Granowskiemu i legitymował się ze szlachectwa 1803 r., w Galicyi zachodniej (Quater. IV f. 37).

Tadeusz, syn Ignacego, łowczyca łukowskiego, pozostawił syna Teodora, ur. 1819 r., ożenionego z Julią z Tomickich 1846 r., z której syn Czesław, żonaty z Antoniną Ławrowską i córki.: Kazimiera, żona Romualda Łukasiewicza i Regina (Bork.).

Józef, Benedykt i Antoni, synowie Władysława, Józef, syn Józefa, Józef, syn Walentyna, Piotr, syn Walentego, Antoni i Kazimierz, synowie Wincentego, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Józef Iżycki, dziedzic Krześlina, sędzia pokoju powiatu siedleckiego, ożeniony z Karoliną Moraczewską, pozostawił córki: N., 1-o v. za Dominikiem Rzewuskim, 2-o v. za Szydłowskim i Felicyę, za ks. Jeremiaszem Woronieckim, oraz

synów: Henryka, dziedzica Krześlina, po którym z Adeli Kossowiczównej, syn Karol, ur. 1873 r., zmarł 1884 r. i Józefa. Ten ostatni, urodzony 1822 r. w Koniuchach, właściciel Kurowa, zaślubił w Porycku 1853 r. hr. Olgę Czacką, zmarłą 1889 r., córkę hr. Wiktora i Pelagii z książąt Sapiehów. Ich potomstwo:

Józef, ur. 1854 r. w Porycku, właściciel Zator, w powiecie pułtuskim, zaślubił 1888 r. w Leśkowej, w powiecie lipowieckim, Leonię Dachowską, córkę Kazimierza i Zofii ze Zbyszewskich. Z niej córki: Pelagia, Marya i Leonia.

Władysław, ur. 1861 r. w Porycku, zaślubił 1897 r. w Sielcu, w powiecie chełmskim, Irenę Rzewuską. Z niej córki: Emilia i Irena.

Pelagia zaślubiła w Warszawie 1884 r. hr. Józefa Wielhorskiego.

Marya zaślubiła w Warszawie 1885 r. Alfreda Czarnomskiego.

Karolina zaślubiła 1894 r. w Warszawie Aleksandra Walewskiego.

Adam na Iżycach, z Zuzanny Łyszkiewiczównej, pozostawił synów: Stanisława i Felicyana. Stanisława, z Anny Iżyckiej, syn Kajetan, ożeniony z Ewą Balicką, miał syna Emila, oddanego 1801 r. pod opiekę Ossuchowskiemu. Felicyan, ożeniony z Aleksandrą Ligęzianką, miał córkę Zofię, za Józefem Bieniaszewskim i synów: Stanisława i Józefa Tomasza. Stanisław odstąpił za konsensem królewskim wójtostwo gnojnickie Zawadzkim, w 1766 i 1769 r. (Gr. Pilzieńs. I f. 116 i Gr. Przem. 268 f. 350), a z żony Maryanny Czerkawskiej czy też Czarkowskiej, pozostawił synów: Kajetana Wawrzyńca i Adama Jana, którzy dowiedli szlachectwa 1805 r., w Wydziale Stanów we Lwowie.

Józefa, córka Kajetana i Ewy z Balickich, ur. 1790 r. w cyrkule tarnowwskim w Galicyi, zaślubiła 1816 r. w Radomiu Ludwika Billewicza, po którego śmierci wyszła za Wróblewskiego.

Józef Tomasz, łowczy rawski, z Katarzyny Domańskiej, zostawił syna Aleksandra Walentego, dziedzica Kłembowa, burgrabiego grodzkiego warszawskiego, który w 1783 r. zapisał dożywocie żonie swej, Józefie Gutowskiej, córce Piotra i Katarzyny ze Słomkowskich (DW. 99 f. 963). Z niej był syn Józef Teodor (Gr. Nowokor. z 1756 r.; Gr. Chełm. z 1757 r.; Zs. Pilzień. z 1782 r.; Wydz. Stan. Lwow.).

Kazimierz z żoną, Katarzyną ze Zbigniewskich, nabyli 1726 r. część Tarnawki od Sobieszczańskich. Syn ich Józef, spisał 1754 r. intercyzę ślubną z przyszłą żoną, Heleną Ściborówną, córką Gabryela i Łucyi z Sobieszczańskich. Jakób, syn Józefa, nabył 1787 r. część Tarnawki, od Józefa Bobowskiego, a wraz z bratem Ignacym, ur. 1779 r. (metr. w Bychawie), legitymował się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r. (Quater. VII f. 89).

Maurycy, dziedzic Linówki, w prużańskiem i Strzyżewa, w łukowskiem, posesor Wohynia 1815 r., z żoną Balbiną, nabył część Szaniaw 1818 r. Ferdynand, syn Kajetana, pisarz Dyrekcyi Głów. Zowarz. Kredyt. Ziems., zmarł 1867 r., pozostawiwszy z Emmy Krzyckiej, syna Apoloniusza Ferdynanda i córki: Maryę, Felicyę i Kazimierę. Józef, syn Józefa, z żony Elżbiety Szwartz, pozostawił małoletniego syna Józefa 1868 r. Franciszka z Turskich, żona Benedykta, dziedzica Ługowa, ur. 1807 r., zmarła 1864 r. Antoni, ożeniony z Wandą Niedabylską 1870 r.; córka ich Marya 1885 r.

Ludwik z synami: Bonifacym i Józefem, i Tadeusz z synami: Dominikiem i Wincentym, synowie Józefa, wnukowie Jana, 1724 roku dziedzica Iżyc i Rucza-

jek, w lubelskiem, dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1800 roku.

Gabryel i Daniel, synowie Stanisława, procesują Firlejów 1676 r. Obaj są dziedzicami Wierzchowisk (Paw.). Felicyanna, córka Daniela i Anny z Silnickich, wdowa po Andrzeju Koźmianie, kwitowała 1721 r. braci swoich: Antoniego, Andrzeja i Michała. Z nich Antoni, zeznał 1714 r. zapis dożywocia z żoną, Barbarą Dębską, córką Stefana i Anny z Cyrynów.

Gabryel, brat Daniela, zapisał 1665 r. żonie swej, Annie z Łyczkowa Cyryniance, córce Jerzego, rotmistrza królewskiego i Teodory Djakowskiej, 1.000 fl. i odstąpił synowi Michałowi, za konsensem królewskim, Szlik, w kowieńskiem, i Blundzie na Żmudzi (Oblat. w Gr. Lubel. z 1724 r.). Wdowa po nim wyszła 2-o v. za Stefana Dębskiego, który wraz z córkami i pasierbami, Konstantym i Michałem, kwitował 1696 r. Brzezickiego.

Konstanty, podczaszy żytomierski, miał z Katarzyny Trzcińskiej, syna Józefa, który nabył 1742 roku część Wierzchowisk, od swego stryjecznego brata Stanisława.

Michał, stolnik gostyński, vicesgerent grodzki bełski, regent grodzki grabowiecki, wraz z żoną, Teressą Skarbek Leszczyńską, zawarł ugodę z Kordyszami w grodzie łuckim 1714 r. Synów jego dwóch: Józef, zmarły bezdzietnie przed 1742 i Stanisław Kostka, cześnik czerniechowski, towarzysz pancerny 1742 r., mianowany 1745 r. komornikiem granicznym halickim. Sprzedał on 1742 r. bratu stryjecznemu Wierzchowiska, zeznał 1754 r. zapis dożywocia z żoną, Maryą Grocholską, córką Wincentego i Katarzyny Kowalskiej, a nie żył już 1758 r., pozostawiwszy córki: Salomeę, za Piotrem Bagieńskim, vicesgerentem grodzkim lubelskim i Katarzynę, za Aleksandrem Przybylskim i syna Wiktoryna. Salomea wraz z wszystkimi bratankami wystąpiła 1796 r. przeciw Katarzynie, o unieważnienie testamentu matki (Zap. Lub.; Gr. Lubels. i Zs. Lubels.).

Wiktoryn podpisał z województwem lubelskiem, elekcyę Stanisława Augusta, zaślubił 1774 r. Scholastykę Olszewską, córkę Tomasza, skarbnika żytomierskiego i Julianny Sobańskiej, z którą spisał intercyzę przedślubną w Wilczopolu, a zapis dożywocia w grodzie lubelskim tegoż roku. Sprzedał część Starej Wsi alias Pieszkowic, Marcinowi Koźmianowi, spisał testament 1792 r. i wkrótce umarł, pozostawiwszy córkę Domicellę i synów: Stanisława Kostkę, Ignacego, Józefa, Kajetana, Mateusza, Teodora i Jakóba. Z synów tych Stanisław legitymował się ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi zachodniej (Quater. IX f. 17), a bracia jego i ich synowie i wnukowie—w gubernii podolskiej w latach 1833 — 1896. Wszyscy razem nabyli 1804 r. Pohoryłe, w mohilewskiem, od Sobańskiego.

Stanisław Kostka, nabył 1800 roku połowę Wilczopola od Olszewskiego, a z żony, Józefaty Gałęzowskiej, syn jego Adam, ur. 1805 r. w Wilczopolu.

Józef, z żony Zaleskiej, pozostawił synów: Michała, Karola, Rafała i Leona. Tego ostatniego synowie: Leon i Mikołaj.

Kajetan, z żony Maryanny Kuneyskiej (czy nie Kumelskiej?), miał córkę Emilię Scholastykę i synów: Henryka Feliksa, ur. 1826 r., Władysława Jana, ur. 1826 r. i Aleksandra Ignacego.

Teodor, z Joanny Pleskiej, córki Wincentego, miał synów: Maksymiliana Seweryna, ur. 1832 r. w Kitajgrodzie (metr. w Antonowcach), Wiktora Wojciecha, Franciszka Pawła i Wincentego; którego syn Wiktor.

Jakób zostawił synów: Feliksa, Karola, Ludwika, Stanisława i Augustyna. Cezary Ignacy i Felicya Marya Marcelina, dzieci Feliksa. Leonard, syn Ludwika. Wiktor i Walenty, synowie Stanisława.

Mateusz, piąty z rzędu syn Wiktoryna, nabył 1822 r. Kuryłowce Zielone, Wachniowce i pół Hubarowa, odkupił 1826 r. Pohoryłe od braci, nabył 1829 roku Borsukowce, Popówkę i część Sokolca, a 1830 r. klucz Gruszecki. Prezydent sądu granicznego powiatu uszyckiego 1837 r., zaślubił 1820 r. Rafalinę Sobańską (metr. w Wierzbowcu) i pozostawił z niej córki: Kamillę, 1-o v. Konstantowę Olizarową, 2-o v. Ludomirowę Sierakowską; Maryę Brygidę Dominikowę Rabsztyńską, ur. 1830 r., zmarłą 1885 r.; Ewelinę Bolesławowę Janiszowską i Józefę, 1-o v. Adamowę Buszczyńską, 2-o v. Cypryanowę Karaszewiczowę Tokarzewską i pięciu synów. Z nich: 1) Filip *Mieczysław* Robert, ur. 1823 r. (metr. w Wierzbowcu), bezdzietny z Konstancyą Janiszowską. 2) Jan Franciszek *Konstanty*, ur. 1826 r. (metr. tamże), którego, z Konstancyi Rościszewskiej, córka Anna, za Antonim Sobańskim i synowie: Kalikst *Antoni* Izydor, *Józef* Leon Maciej i *Jan* Maryan Feliks. 3) Piotr Paweł *Juliusz*, ur. 1827 r. (metr. tamże), marszałek uszycki, ożeniony z Jadwigą Rutkowską, z której córka Marya, za Tadeuszem Morawskim i synowie: Antoni Rafał i Oktawian Juliusz, zmarły 1899 r., po którym z Anny Iżyckiej, pozostały dzieci: Teresa Marya i Mateusz Juliusz. 4) *Wiktoryn* Klemens Jan, ur. 1829 r. (metr. u Dominikanów w Sokolcu), dziedzic Borsukowiec i Sokolca, ożeniony z Jadwigą Popowską, z której synowie: Stefan i Mateusz, ożeniony 1885 r. z Michaliną Sobańską i córki: Wilhelmina, zmarła; Marya, za Augustynem Leśniowskim, zmarłym 1903 r. i Anna, za Oktawianem Iżyckim. 5) Władysław, ur. 1835 r., ożeniony z Maryą Kremerówną, miał córkę Janinę i syna Aleksandra, żonatego z Zofią Kuźmińską, którego syn Mateusz Janusz.

IŻYCCY h. SAS. Mikołaj, syn Antoniego i Maryanny Szwarczewskiej, wnuk Józefa, 1782 r. w sądzie grodzkim halickim, a Bazyli i Benedykt, dziedzice części Dołhołuki, synowie Konstantego i Anny z Kruszelnickich, wnukowie Jana i Katarzyny Gawdowskiej, 1782 r. w sądzie ziemskim przemyskim, wywiedli się ze szlachectwa. Tekla, żona Wincentego Madurowicza 1827 r.

IŻYSZKOWSKI Marcin na Olesznie podpisał z województwem podlaskiem, elekcyę Jana Kazimierza. To zapewne *Irzykowski*.

J.

JABCZARSKI Tomasz, łowczy trembowelski, kwitował Radzimińskiego 1782 roku, a nabył część Stołpowa na Wołyniu od Nosarzewskiego 1806 r. (DW. 98 f. 1156 i 113 f. 1064).

JABŁECCY, prawdopodobnie z Jabłeczników, w powiecie pułtuskim. Jan z Jabłeczników, bakałarz sztuk wyzwolonych, na uniwersytecie krakowskim 1526 roku. Jakób Jabłecki, pisarz grodzki wschowski 1609 r. Andrzej i Stanisław Jabłeccy, podpisali z ziemią zakroczymską, elekcyę Augusta II-go.

Jan Walenty z Jabłeczników Jabłecki, stolnik chełmiński, w imieniu żony swojej, Eufrozyny z Żurowickich, wniósł 1724 r. zażalenie na Holvela i Gruszczyńskiego, w sprawie o Krosienko Wyżne, w ziemi sanockiej. Taż Eufrozyna z Żurowiczek, już wdowa, zeznała 1743 r. zapis Karmelitom przemyskim (M. 223 f. 474 i 255 f. 38; Gr. Przem. z 1743 r.). Władysław w swojem i synów swoich, Michała i Stanisława, imieniu, a także siostry swej, Barbary Wawrzyńcowej Rytlowej, kwitował Pilitowskiego 1751 r. (Perp. Czers. 29 f. 418).

Michał, syn Władysława, cedował sumę Stossowi 1784 r. Mateusz, syn Michała i Doroty z Nietyxów, w imieniu swojem, brata Aleksandra, i siostr: Kunegundy i Barbary, zawarł układ ze Stossem 1789 r. (DW. 100 f. 1504 i 102 f. 282). Kazimierz, syn Józefa i Franciszki z Pomaskich, kwitował Skwarskich 1779 roku (DW. 95 f. 193). Piotr, syn Wojciecha, nabył 1777 r. część Czarnowa i legitymował się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r. (Quater. IV f. 228).

JABŁKOWSCY h. WCZELE z Jabłkowa, w powiecie gnieźnieńskim. Jan Jabłkowski na sądach w Gnieźnie, a Szymon z Jabłkowa w Kościanie 1399 roku (Leksz.). Maciej z Jabłkowa 1423 r. na uniwersytecie krakowskim. Dersław

Jabłkowski, wystawił i uposażył kościół w Jabłkowie 1441 roku (Kor. II f. 179). Jarosław, dziedzic Jabłkowa 1444 r. Jan brał udział w wyprawie wołoskiej 1497 roku, w czasie której umarł. Pozostała po nim wdowa, Katarzyna z Mileskich, wyprawiła z dóbr ojczystych i oprawnych dwóch jeźdźców na wojnę wołoską 1497 roku, a jednego na wojnę turecką 1498 r. Na tę ostatnią wojnę wyprawili również konnego synowie zmarłego Jana, mianowicie: Wojciech, Jakób i Stanisław Jabłkowscy (St. Pr. P. Pom. VII. 53, 159, 241, 369, 565 i 611). Stanisław i Wojciech, bracia, dożywotnicy wsi Międzychoda, w powiecie gnieźnieńskim, 1519 roku. Wojciech, dworzanin króla Zygmunta 1534 r. (M. 33 f. 246 i 49 f. 89).

Jakób, syn Grzegorza, dziedzic na Jabłkowie 1553 r. Stanisław, brat Grzegorza, zeznał 1514 r. w grodzie poznańskim zapis żonie swej, Barbarze z Ulanowskich.

Wacław, właściciel części Rożnowa, w poznańskiem i Jabłkowa, a Wojciech, Pomarzanki, w powiecie gnieźnieńskim, 1580 r. Jan, współwłaściciel Cienina, w powiecie konińskim i Ośna, w gnieźnieńskim, 1579 r. Świętosław, współdziedzic Kobelic, w gnieźnieńskim 1580 r. (Paw.). Katarzyna, urodzona z Zofii Węgorzewskiej, za Stanisławem Włoszynowskim, której syn Wiencesław, kanonik poznański 1588 roku. Wojciech świadczył w Poznaniu 1588 i 1593 r. (Pis. Dz. Pol. IX). Roman, podczaszy prymasa Baranowskiego 1610 r. Mikołaj podpisał z województwem kaliskiem, elekcyę króla Michała. Wawrzyniec, w powiecie przedeckim, zeznał 1733 r. zapis dożywocia z żoną, Zofią z Borzęckich (Gr. Przed. 87 f. 147).

Herb Wczele.

Jan, syn Wojciecha i Doroty z Trzcińskich, żonaty 1-o v. 1687 r. z Maryą Radoszewską, 2-o v. z Konstancyą Tymieniecką. Z drugiej żony synowie: Józef, w zakonie Reformatów i Marcin, który otrzymał 1762 r. konsens królewski, na wykupienie starostwa zgierskiego z rąk Cieleckiej (Sig. 29). Marcin, ożeniony z Katarzyną Mierzejewską, pozostawił synów trzech: Michała, po którym córka Faustyna, Jana Kantego, komornika ziemskiego sieradzkiego 1779 r., którego synowie: Karol i Władysław, wylegitymowani ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku i Stanisław, żonaty z Różą Gajewską.

Ludwik Antoni, syn Jana, z pierwszej jego żony Radoszewskiej, dziedzic Orzeryna, podczaszy zakroczymski, otrzymał 1738 r. konsens królewski, na wykupienie z rąk Linowskich starostwa zgierskiego. W 1744 r. został podstolim sieradzkim; umarł 1750 r. Żonaty 1-o v. 1737 r. z Maryanną Rupniewską, a 2-o v. z Joanną Lipską, córką Tomasza i Katarzyny ze Slichtingów, która po jego śmierci wyszła za Macieja Cieleckiego (Wyr. Piotrk. z 1774 r.), pozostawił z pierwszej żony córki: Antoninę, żonę 1-o v. Wężyka z Osin, kasztelanica wieluńskiego, 2-o v. 1764 r. Pawła Biernackiego, z czasem kasztelana sieradzkiego i Annę, za Janem Czyżewskim, oraz synów: Jana, Stanisława, Józefa i Kajetana; z drugiej zaś synów: Marcina, Franciszka, zmarłego młodo i Ignacego, poległego 1769 roku. Z synów starosty zgierskiego i podstolego sieradzkiego z pierwszej żony:

Jan, właściciel Siedlątkowa, cześnik szadkowski, kandydat do kasztelanii spicimierskiej 1780 r. (MP.), żonaty z Kunegundą Mączyńską, z której syn Izydor, dziedzic Siedlątkowa, Gawłowic i innych, pułkownik b. wojsk polskich, radca departamentu kaliskiego. Z Maryi Kurdwanowskiej, córka jego Olimpia, 1-o v. za Julianem Żeromskim, 2-o v. za Feliksem Kołaczkowskim i synowie: Ludwik, kapitan pierwszego pułku strzelców konnych b. wojsk polskich, Edmund i Jan, który z Tekli Zakrzewskiej, córki Faustyna i Teresy Radońskiej, miał córkę Maryę i synów: Adama, poległego pod Rudnikiem 1863 r., Izydora wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku i Bolesława. Tego ostatniego, z Wiktoryi Kołaczkowskiej, córki Feliksa i Olimpii z Jabłkowskich, potomstwo: Jan, Marya, Bolesława, Stefania i Włodzimierz, ur. 1883 r., zmarły w Warszawie 1903 r.

Stanisław, staroście zgierski, komisarz z sejmu 1775 r. do rozgraniczenia dóbr Prusimskiego i Chełmskiego, 1780 r. wojski mniejszy szadkowski, 1781 r. miecznik piotrkowski, a 1785 r. podstoli sieradzki, żonaty z Zofią Dobkówną, z której syn Józef.

Józef, podkomorzy nadworny Stanisława Augusta i asesor sądów nadwornych 1781 r., poseł województwa sieradzkiego 1782 r. i na sejm czteroletni, członek Rady nieustającej 1783 r., nabył 1781 r. od Ponińskiego klucz Kisielecki, a 1791 r. od Łaszczyńskiego prawo emfiteutyczne do Gzowic. W 1782 r. otrzymał wspólnie z żoną, Prowidencyą z Szamockich, konsens królewski, na wykupienie starostwa piotrkowskiego z rąk Przyłuskiego (DW. 94 f. 845; 97 f. 606; 107 f. 1375; 110 f. 941; M. 289 f. 407 i Sig. 35).

Kajetan, dziedzic Orzerzyna, skarbnik sieradzki 1769 r., żonaty z Cecylią Zielonacką, miał z niej córki: Antoninę, 1779 r. za Michałem Biernackim, Salomeę Kretkowską i Zofię Wiewiórowską, oraz czterech synów: Władysława, Tomasza, Andrzeja Fortunata i Ignacego. Z nich Andrzej Fortunat, komisarz cywilno-wojskowy województwa sieradzkiego, żonaty 1792 r. z Maryanną Obniską, córką Zygmunta, wojskiego drohickiego i Anny z Taczanowskich (DW. 108 f. 780), pozostawił synów: Ludwika, kapitana 4-go pułku w 1831 r. i Walerego, kapitana 2-go pułku strzelców pieszych, b. wojsk polskich, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku. Potomstwo Ludwika: ksiądz Zygmunt, infułat i dziekan łaski i Marya. Walerya, córka Walerego, za Marcelim Madejskim, vice prezydentem miasta Lwowa.

Ignacy, rotmistrz kawaleryi narodowej 1791 r., szef szwadronu 4-go pułku jazdy za księstwa warszawskiego, zaślubił Karolinę Filipinę, córkę hr. Jerzego Bogumiła Schöneich - Carolath, bar. von Beuthen, generała pruskiej kawaleryi, z której syn Józef Aleksander Antoni Leopold, porucznik huzarów saskich, ożeniony z Rozalią Gumkowską, pozostawił córkę Kamillę, za Teodorem Komornickim i synów: Adolfa, bezpotomnego z Wandą Dąmbską i Teodora, właściciela Ralewic, żonatego z Kazimierą Kossowską, których syn Stanisław i córka Zofia Marya, wydana 1878 roku za hr. Kazimierza Łodzia Czarnieckiego (Herb. Czarn.).

O Mikołaju wspomina konstytucya z 1789 r.

Józef, syn Ignacego i Józef, syn Ignacego Ludwika, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wiekn.

Ksiądz Antoni, syn Grzegorza i Magdaleny z Kanieckich, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r, w sądzie ziemskim lwowskim (Goł). Tomasz. dziedzic Wycinki, w gubernii siedleckiej, 1902 r.

JABŁKOWSKA h. BRÓG, zamężna Rogalińska. babka Zbijewskiego, kanonika gnieźnieńskiego 1709 r. (Kor.).

z JABŁONICY, w powiecie radomskim, Piotr h. JUNOSZA, wywodził się ze szlachectwa w Radomiu 1452 r., a jednym z jego świadków był Michał z Jabłonicy (St. Pr. P. Pom. IX). Stanisław, syn Mikołaja, 1455 r. na uniwersytecie krakowskim.

z JABŁONICY. w powiecie radomskim, Jan Magnus 1418 r., a Stanisław 1416 r., dowiedli szlachectwa i herbu *Wieniawa.* Jan Magnus i Piotr Strzembosz, dziedzice Jabłonicy, sprzedali las tamże Pełce z Podkany 1417 r. Grzegorz z Jabłonicy zabił 1412 r. Przedwoja z Kochanowa. Paweł de Jablona (?) h. Wieniawa, świadczył 1421 r. w Waradynie przy wywodzie szlachectwa Wilkowskiego. Jan i Świętosław procesowali się 1460 r. o dział Jabłonicy (A. Radom.; Pis. Dz. Pol. IX). Patrz *Strzembosz.*

z JABŁONICY, w powiecie jasielskim. Samson wziął w zastaw 1487 roku połowę sołtystwa w Kwiatonowicach. Dzieci jego: Piotr Samson z Jabłonicy 1494 roku i Zofia, żona Klemensa, sołtysa z Kwiatonowic 1499 r. (St. Pr. P. P. IX).

JABŁONIEWSKI. Mikołaja Jabłoniewskiego córka Małgorzata, z mężem Piotrem Liczkowskim, sprzedali 1470 r. w Haliczu Liczkowce (AGZ.).

JABŁONOWSCY h. GRZYMAŁA z Jabłonowa, w ziemi nurskiej, których jedna linia otrzymała tytuł hrabiowski austryjacki. Właścicielami tej wsi byli 1580 r. Stanisław, Jan i Mikołaj (Paw.). Adam, syn Jerzego, układał się 1618 r. w Lublinie z Bieleckimi, a 1621 r. zapisał dożywocie żonie, Barbarze z Kotuńskich, córce Jana (Zap. Lub. 23 f. 437; 25 f. 294). Wraz z bratem Stanisławem i siostrami: Małgorzatą Piotrową Suską, Anną Stanisławową Leleszową i Zofią Stanisławową Słowińską, sprzedał on w latach 1620 — 1639 części Niedabyla, w czerskiem, Bylinie i Uwielińskiemu (Perp. Czers. 6 f. 149. 151, 167, 221; 10 f. 118).

Herb Grzymała

Stanisław, 1635 r. miecznik, następnie łowczy i rotmistrz nurski, otrzymał 1639 r. Osiek ze starostwa łubeckiego. Z sejmu 1647 r. komisarz do uspokojenia granic od Węgier i do zapłaty piechoty smoleńskiej, podpisał, z ziemią nurską i z województwem podlaskiem, obiór Jana Kazimierza, a 1649 r. występuje wraz z żoną, Dorotą Wyszyńską (M. 185 f. 165; 191 f. 25). On to zapewne 1658 roku chorąży nurski, pisarz ziemski drohicki, podstarości brański, umiera 1659 roku.

Nikodem, syn Stanisława, pisarz ziemski nurski, kilkakrotnie poseł na sejmy, a z nich do różnych czynności delegowany, podpisał z ziemią nurską, elekcyę Władysława IV-go, Jana Kazimierza, Michała i Jana III-go. Od Izbińskiego nabył 1652 r. Kruszewo (DW. 51 f. 1859), a z żoną, Eleonorą z Irzykowiczów, wdową po Idzim bar. Bremerze, nabył 1663 i 1676 r. część dóbr Ciechanowieckich, odstąpioną 1678 r. pasierbom, którzy go 1682 r. kwitują. Syn jego Adam, podpisał z ziemią nurską, elekcyę Augusta II-go (Zap. Lub. 49 f. 610; 55 f. 415; 66 f. 684; V. L.).

Adam 1694 r., a Tomasz 1703 r., mają sprawy z Oborską, dziedziczką Ciechanowca (Gr. Brańs., Droh. i Zambr.). Jan Hilary z powiatu nurskiego, syn Aleksandra, rotmistrza królewskiego, żonaty 1695 r. z Dorotą Ciechanowiecką, córką Adama, podstarościego zambrowskiego (Mil.).

Andrzej, syn Wojciecha, miecznik nurski, podpisał z tą ziemią elekcyę Augusta II-go, a już 1687 r. zapisał przyszłej swej żonie, Urszuli Skiwskiej, sędziance bielskiej, 13,000 fl. Umarł 1699 r., a wdowa z synami: Antonim i Stefanem, przekazała 1713 r. swą sumę na Ciechanowcu Ossolińskiemu (Gr. Drohic. i Zap. Lub. 65 f. 512). Jego dzieci:

a) Joanna, 1721 r. wdowa po Stefanie Głogowskim, skarżąca ordynata Zamoyskiego, o zabicie syna (Gr. Bełs.).

b) Antoni, pułkownik wojsk koronnych, już 1718 r. miecznik podlaski, rezygnował z tego urzędu 1767 r., a 1764 r. sprzedał Gowarczów z 13-tu wsiami bratankowi swemu Józefowi (Herb. Kr.). Z Anny Rybińskiej, starościanki czerniechowskiej (Gr. Przem.), syn jego, Ignacy Roch, miecznikowicz podlaski, dobrodziej kościoła w Gowarczowie, złożył 1748 r. w Odrzywole votum za uzdrowienie.

c) Stefan, cześnik nurski, ożeniony z Maryanną z Drohojowskich, stolnikówną bielską, 1-o v. Jakóbową Wisłocką, łowczyną chełmską (Gr. Sanoc. 80 f. 723; Gr. Żydacz. 36 f. 154 i 170), z której:

1) Jan, podstoli (jaki?), zmarły młodo.

2) Ksiądz Franciszek, proboszcz gowarczowski i odrzykoński.

3) Wojciech, cześnik buski, legitymowany ze szlachectwa w sądzie ziemskim lwowskim 1782 r., bezdzietny z Magdaleną z Sasuliczów, 1-o v. Lasotową-Kalińską.

4) Maciej, legitymowany ze szlachectwa 1782 r., w grodzie lwowskim, z podstolego nurskiego, 1785 r. chorąży halicki, ożenił się 1757 r. z Maryanną Orchowską, córką Stanisława, miecznika wendeńskiego i Maryanny z Jabłonowskich, 2-o v. Wojciechową Broniewską, łowczyną pilznieńską, zapisawszy jej 50,000 florenów wiana. Z niej: Jan, posiadacz Łuki, bezżenny, umarł w Laszkach 1835 r. i Feliks, zmarły 1829 r., po którym, z Wiktoryi z Poradowskich, Paulina, Leon i Franciszek (Gr. Bełs. i Hal.; Gal. Tab. Plen. Nov. 15 f. 120; Pact. Nov. 2 f. 205 do 217; A. Lwow. For. Nob.).

5) Józef, nabywca Gowarczowa od stryja, sędzia grodzki latyczowski, poseł ziemi halickiej, podpisał elekcyę Stanisława Augusta. Deputat na Trybunał koronny, starosta horyhladzki, stolnik trembowelski 1766 r., chorąży 1768 r., a podkomorzy halicki 1783 r., został radcą Trybunału lwowskiego, później viceprezesem lwowskiego sądu szlacheckiego, a 1784 r. podkomorzym koronnym galicyjskim; umarł 1793 r. Z pierwszej żony, Tekli z Strutyńskich, starościanki horodelskiej,

zostawił córkę Antoninę, 1782 r. żonę Ignacego Pietruskiego, radcy galicyjskiego Trybunału apelacyjnego (Gal. Tab. Pact. Nov. 1 f. 116; 4 f. 1), z drugiej—Ludwiki Grabińskiej, z którą zawarł umowę majątkową 1789 r. (Gal. Corr.), Kaspra, ur. 1771 r., Maryannę, ur. 1772 r., 1-o v. za Ksawerym, a 2-o v. za Aleksandrem hr. Starzeńskimi, Ludwika Stanisława, ur. 1773 r. i Urszulę, ur. 1779 r., wydaną 1799 r. za Wincentego Głogowskiego, szambelana Stanisława Augusta (A. Lwow. For. Nob.).

Kasper, dziedzic dóbr Gowarczowskich, żonaty z Teklą Odrowąż Straszówną, córką Michała, senatora - kasztelana Królestwa Polskiego i Ewy z Rogolińskich, zmarłą 1821 r., pozostawił z niej: Romana, ur. 1799 r. w Gorwaczowie, dziedzica tych dóbr, żonatego z Emilią bar. Reiską, córką Franciszka Ksawerego i Ludwiki z Szaniawskich, Aleksandra, ur. 1803 r., oficera b. wojsk polskich, poległego 1831 r. i Adolfa, ożenionego z Teodorą ze Stojowskich, bezdzietnych, oraz córki: Kandydę, ur. 1800 r., za Piotrem Gorzeńskim, zmarłą 1829 r.; Barbarę, ur. 1801 r., 1-o v. Stanisławowę Choromańską, 2-o v. Janowę Kochanowską; Judytę, ur. 1805 r., zaślubioną 1830 r. w Kielcach Antoniemu Bonieckiemu i Leokadyę, ur. 1809 r., żonę Leopolda Rudzkiego.

Ludwik Stanisław, właściciel Rawy ruskiej, 1809 r. oficer b. wojsk polskich, zmarły w Racie 1825 r., zostawił z Łucyi z Głogowskich, starościanki krzywieckiej:

a) Ludwika, dziedzica Zagórzan, zmarłego 1846 r., po którym z Hortensyi hr. Karsznickiej, 1-o v. Ignacowej hr. Kalinowskiej, a 3-o v. Józefowej Jakóbowiczowej, dziedziczki Kurzan z przyległościami, Antoni, zmarły 1874 r., bezdzietny z Maryą z hr. Dzieduszyckich.

b) Józefa, dziedzica Rawy ruskiej, ożenionego z Józefą z hr. Bąkowskich, który adoptował wnuka swej bratowej Hortensyi, Marcina hr. Kalinowskiego, noszącego obecnie nazwisko hr. Kalinowski-Jabłonowski.

Szymon, pisarz ziemski nurski, deputat na Trybunał koronny 1620 r. (DW. 46 f. 1047), podpisał z ziemią nurską, elekcyę Władysława IV-go. Kasper i Tomasz, elektorowie Jana Kazimierza, Andrzej i Jan — króla Michała, a Jan—króla Jana III-go.

Szymon, rektor OO. Jezuitów w Orszy 1649 r. Stanisław został wojskim halickim 1660 r., ale usunięto go z urzędu, jako nie posesyonata tej ziemi (Sig. 2). Ten sam, czy też inny Stanisław, miecznik trembowelski 1661 r. Tomasz, łowczy i rotmistrz nurski 1654 r. Jadwiga Aleksandra z Sokołowskich, wdowa po nim 1660 r. (Sig. 3 f. 99). Syn jego Adam, zeznał 1693 r. zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Bielskich, a 1694 r. został cześnikiem łomżyńskim. Tego syn Michał, 1737 r. stolnik, a 1746 r. chorąży łomżyński, umarł 1757 r. (Zap. Lub. 66 f. 427; DW. 58 f. 463; 61 f. 1398). Maryanna, żona Pawła Krassowskiego, nieżyjącego już 1733 r. (Gr. Krak. 348 f. 1561 i 1658). Karol, żonaty z Zofią Różycką, 2-o v. żoną Marcina Rybińskiego, chorążego łomżyńskiego, 1765 r. już nieżyjącego (Gr. Przem.). Konstanty, mianowany 1765 r. inspektorem mennicy monety miedzianej (Gr. Krak. Obl. 198 f. 3049). Rozalia z Trzebińskich, 1-o v. Kącka, 2-o v. Jabłonowska i Maryanna ze Sławskich Jabłonowska, należą 1777 r. do spadku po Jarzynach (Gr. Opocz.). Szymon zostawił z Katarzyny Pieniążkównej: Szymona

i Katarzynę Maryannę, bliźnięta, ur. 1803 r., Wiktoryę, ur. 1804 r., Walentego, ur. 1806 r. i Katarzynę Agnieszkę, ur. 1807 r. (metryki ich w Tarnowie).

Stanisław, podstoli nurski 1744 r., miał z Heleną z Krasnosielskich: Ignacego, 1761 r. podstolego smoleńskiego, który z Józefy z Przyjemskich zostawił: Michała, pisarza ziemskiego i grodzkiego nurskiego 1790 r. i Stanisława, komornika ziemskiego zambrowskiego, 1790 r. posła, a 1792 r. podstolego nurskiego, Marcyannę, żonę Ignacego Przyjemskiego, starosty łomżyńskiego (później podkomorzego), 1790 r. wdowę. W 1774 r. pozwał ją Ossoliński, jako spadkobierczynię Rybińskich. August, regent ziemski i grodzki nurski 1790 r. Aleksemu odstąpiła 1797 roku matka, Katarzyna z Wodzińskich, 3,500 fl. pożyczonych 1785 r. Leszczyńskiemu (Bracł. XVI f. 771 i 1150; XVII f. 1820 i 1830; DW. 106 f. 53 i 1486; Gr. Przem. i Biel.; Gal. Corr.).

Potomkowie Stanisława 1744 r. podstolego nurskiego: Adam, Józef i Paweł, synowie Macieja; Julian, Wojciech, Andrzej i Jan, synowie Jakoba; Aloizy, syn Stanisława; Feliks i Wojciech, synowie Adama; Feliks, syn Franciszka, jako też Józef, syn Ignacego, posła łomżyńskiego, który z tą ziemią podpisał elekcyę Stanisława Augusta, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Ten Józef, ur. 1786 r., dziedzic Woli Rokickiej, w lubelskiem, i Wierzchowca, w płockiem, 1812 r. radca powiatu lubartowskiego, a 1818 r. województwa lubelskiego, poseł na sejmy w latach 1820, 1825 i 1830, umarł 1859 r., pozostawiwszy wdowę i córki niezamężne.

Teresa, 1838 r. żona Feliksa Grodzickiego, dziedzica Topoli, senatora Rzeczypospolitej krakowskiej (Tryb. Krak.). Wspomniany wyżej Aloizy, żonaty ze zmarłą 1859 r. Katarzyną z Trzecieskich, umarł w Obernikach 1875 r., a syn jego Władysław, poległ 1863 r. pod Komarowem.

Stanisław, ze skarbnika kijowskiego, chorąży trembowelski, 1702 r. posiadacz Zalipia, na którem przyznano także dożywocie i pierwszej jego żonie, Annie Ciołkównie Komorowskiej, 1-o v. Aleksandrowej Rzeczkowskiej (AGZ. X. 6457; Gr. Lwow. 242 f. 202; 910 f. 165), pozostawił z drugiej żony, Katarzyny Bogatkównej, starościanki kiślackiej, z którą razem dzierżawił 1720 r. dobra Drzewieckie, synów: Andrzeja i Rocha Michała, elektorów Stanisława Augusta. Synem Stanisława miał być także i Romuald, opat OO. Cystersów Szczyrzyckich 1777 r. (Gr. Kr. Obl. 208 f. 838). Z nich:

Andrzej, szambelan Augusta III-go, chorąży pilznieński 1758 r., kasztelan połaniecki 1764 r., umarł 1773 r., w którym to roku wdowa po nim, Maryanna z Kobielskich, stolnikówna pomorska, dziedziczka Działoszyc, otrzymała konsens królewski, na odstąpienie dzierżawy bulkowskiej Karczewskiemu. W 1792 r. kwitował ją Ożarowski; 1797 r. odwołuje ona plenipotencyę daną Popielowi i umiera dopiero 1808 r., mając 104 lat (Gr. Nowokor. z 1751 r.; Kancl. 51 II f. 147 i 150; DW. 107 f. 1642; 108 f. 1027; Perp. Krak. 6 f. 1).

Roch, ze starosty bulkowskiego, kasztelan wiślicki 1757 r., starosta korsuński 1759 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1766 r., otrzymał 1779 r. tytuł hrabiowski austryjacki, od cesarzowej Maryi Teresy, z herbem przedstawiającym w polu złotem, na zielonej murawie, pod dwugłowym orłem czarnym—mur czerwony o trzech basztach z bramą otwartą, w której mąż zbrojny z mieczem w pra-

wej. a tarczą w lewej ręce. Nad koroną hrabiowską trzy hełmy ukoronowane: w pierwszym, na pięciu piórach, z których dwa czerwone, pomiędzy złotemi—trzy baszty jak na tarczy, w drugim, dwugłowy orzeł czarny, w trzecim, pół męża zbrojnego z mieczem w prawej ręce, z lewą spartą na biodrze. Labry: boczne czerwone, środkowe czarne, podbite złotem.

Z Katarzyny z Ossolińskich, starościanki nurskiej, którą Roch zaślubił 1761 r. w Ciechanowcu, zapisawszy jej poprzednio 120,000 fl., zmarłej 1796 r. we Lwowie (Gr. Nurs.; DW. 18 f. 702; 113 f. 236), pozostało potomstwo:

1) Hr. Teresa, 1-o v. za Józefem Maksymilianem Ossolińskim, założycielem „Ossolineum“ we Lwowie, 2-o v. za Ignacym Szylchra-Trzebińskim.

2) Hr. Aloiza za Kuczyńskim.

3) Hr. Ludwika za Janem Świdzińskim, kasztelanicem radomskim.

4) Hr. Anna, za Stanisławem hr. Wodzickim, senatorem-wojewodą Królestwa kongresowego.

5) Hr. Franciszek Ksawery, ksiądz, kanonik katedralny kujawski, kawaler orderu Św. Stanisława, zmarły 1817 r., który testamentem zapisał Kalembinę Siostrom Miłosierdzia, spadek po siostrze Kuczyńskiej, siostrze Trzebińskiej, a Wiszniowę z siedmiu wsiami bratańcowi, hr. Franciszkowi, z tem zastrzeżeniem, iż trzem braciom swoim wypłacić ma po 15,000 fl.

6) Hr. Józef, dziedzic dóbr Lubieńskich, członek Stanów galicyjskich 1782 roku, otrzymał 1774 r. za konsensem królewskim z 1773 r., starostwo korsuńskie od ojca, a 1795 r. sprzedał odziedziczone po stryju i odkupione od stryjenki dobra Pierzchnię, Jakobów i Wolę Kadłubską, Karczewskiemu. Umarł 1821 r., zostawiając z Maryanny ze Swidzińskich, kasztelanki radomskiej, zmarłej 1830 r.:

a) Hr. Zofię, żonę 1-o v. 1814 r. Stanisława hr. Skarbka, założyciela zakładu dla starców i sierot w Drohowyżu i teatru we Lwowie, a po rozwodzie z nim, 2-o v. Aleksandra hr. Fredry.

b) Hr. Franciszka, dziedzica Wiszniowej i innych, zmarłego 1831 r., po którym, z Elżbiety z Bratkowskich, córki Józefa, miecznika koronnego galicyjskiego, syn hr. Kazimierz na Wiszniowej, zmarły 1875 r., zostawił, z Elżbiety Wiktorównej, córki Ludwika, hr. Stanisława ur. 1868 r., właściciela Werenczanki i Zastawnej na Bukowinie, ożenionego 1892 r. z Anną hr. Romerówną, córką Władysława.

c) Hr. Kazimierza na Dubanowicach, zmarłego 1842 r., żonatego z Katarzyną z Bratkowskich, siostrą bratowej, zmarłą 1836 r., z której hr. Maryanna za Henrykiem hr. Fredrą.

d) Hr. Leona na Odrzykoniu i Krościenku, zmarłego 1840 r., którego z Cecylii z hr. Fredrów córki: hr. Emilia, za Ksawerym Skrzyńskim, a hr. Zofia, za Stanisławem Bibersztein Starowiejskim; wreszcie,

e) Hr. Ludwika, po ojcu dziedzica dóbr Lubieńskich, porucznika ułanów 1831 r., od 1841 r. członka Stanów galicyjskich, a 1848 r. dowódcę gwardyi galicyjskiej, zmarłego 1887 r., po którym, z Franciszki z Włodków, zmarłej 1880 r., syn hr. Stanisław, ur. 1833 r., właściciel Nastasowa w Galicyi (M. 237 f. 282; Kancl. 52 IV f. 93; Zs. Radom. i A. Lwow. i Tarn. For. Nob.).

JABŁONOWSCY h. PRUS I-szy z Jabłonowa, w ziemi bielskiej. Mikołaj i Maciej z Jabłonowa, zawarli układ 1441 r. (Mil.). Popis ziemi bielskiej z 1528 roku, wymienia następujących Jabłonowskich, powołanych pod broń: Paweł i Stanisław, bracia, Piotr, Szczepan i Maciej, synowie Marcina i Michał, wójt krzyżowski, wszyscy z Jabłonowa-Niedziałek; Maciej, Jerzyk, syn Marcina, Bartoszowa, Jan Czajka, Augustyn Głowacz, Marcin, syn Chrzczonowicza i Wojtek, z Jabłonowa-Kątów; Urban, Wojtek i Stanisław, synowie Piotra i Jakób, syn Jana, z Krzyżowa (ML. 21 f. 212).

W 1545 r. w Surażu zawierali układy: Mikołaj, syn Macieja, z Augustynem, synem Grzegorza, Stanisław i Wacław, synowie Grzegorza, i Sebastyan, syn Pawła, z Wawrzyńcem i Michałem, synami Stanisława. W tychże aktach występują 1546 r. Erazm, syn Stanisława, Mojżesz, syn Bartłomieja, Maciej i Stanisław, synowie Marcina. Augustyn, syn Grzegorza Głowacza, sprzedał 1547 r część swoją na Jabłonowie, Erazmowi i Michałowi, synom Stanisława z Jabłonowa, braciom swoim stryjecznym. Erazm, żonaty z Elżbietą z Kropiwnickich, córką Mikołaja. Jan i Walenty, synowie Mikołaja z Jabłonowa, 1548 r. i Ścibor, syn Józefa, 1551 r., wspominani w aktach surażskich (Mil.).

Herb Prus I-szy.

Walenty Jabłonowski, syn Józefa z Jabłonowa, procesuje się z bratem Marcinem 1554 r., a Józef, syn Marcina i synowie jego: Walenty, Marcin i Ścibor, mają sprawę z Czajkowskim w tymże roku (ML. 220 B). Stanisław, syn Michała i Szczęsny, syn Wawrzyńca, dziedziczyli 1580 r. na Jabłonowie-Niedziałkach, a Marcin, syn Urbana, na Krzyżowie (Paw.). Piotr podpisał z ziemią bielską, elekcyę króla Michała.

Taryfa województwa podlaskiego z 1775 r. wymienia: Wojciecha, Grzegorza, Mateusza i Stanisława, dziedziców na Jabłonowie-Kątach i Walentego, Szymona i Jana, synów Piotra, Wawrzyńca i Piotra, synów Jana, Tomasza i Walentego, synów Jakóba, Kaspra, syna Wojciecha, Mateusza, syna Szymona, Jakóba, syna Tomasza i Krzysztofa, syna Kazimierza, dziedziców na Jabłonowie-Wypychach. Jakób Jabłonowski, syn Jana i Teresy z Płońskich, część swoją na Jabłonowie-Niedziałkach i Wypychach, sprzedał 1785 roku Michałowi Jabłonowskiemu, rotmistrzowi powiatu pińskiego, synowi Franciszka i Domicelli z Bajkowskich (DW. 101 f. 1330).

Michał Jabłonowski, żyjący w pierwszej połowie XVIII-go wieku, syn Jana, a wnuk Stanisława z Jabłonowa, dziedziczył na Popławach i Brzeźnicy, w ziemi bielskiej, powiecie brańskim. Synów jego dwóch: Paweł i Ignacy.

Jan, syn Pawła, pozostawił syna Piotra, którego synowie: Aleksander, ur. 1829 r., głośny nasz historyk, wydawca wespół ze zmarłym profesorem Pawińskim „Źródeł Dziejowych", Julian, ur. 1832 r., zmarły 1889 r., doktór medycyny na Ukrainie i Władysław, ur. 1841 r., również doktór medycyny na Wschodzie. Julian, z księżniczki Maryi Woronieckiej, zmarłej 1897 r., córki Józefa, pozostawił synów: Lesława, ur. 1863 r. i Władysława, ur. 1865 r., ożenionego 1897 roku z Heleną Ośniałowską.

Ignacy, brat Pawła, miał dwóch synów: Antoniego i Franciszka. Po Antonim szli: Wincenty i Ignacy, ur. 1825 r., którego syn Gustaw, ur. 1856 r. Franciszek zaś miał czterech synów: Józefa, którego syn Piotr, ur. 1845 r., Grzegorza, ojca Bronisława, ur. 1851 r., Marcina, ojca Stanisława, ur. 1856 r. i Walentego, proboszcza w Brześciu Litewskim.

JABŁONOWSCY h. PRUS III-ci, z których: Stanisław Wincenty, wojewoda rawski, Jan Kajetan, wojewoda bracławski, Dymitr, starosta kowelski, bracia rodzeni i Józef Aleksander, wojewoda nowogrodzki, brat ich stryjeczny, otrzymali od cesarza Karola VII-go 1744 r., tytuł książęcy.

Skąd-by wyszli Jabłonowscy h. Prus III-ci pewności niema. Większa część pisarzy heraldycznych wywodzi ich z Jabłonowa-Adamy, Jabłonowa-Maćkowięta i Jabłonowa-Dyby, trzech wsi leżących w powiecie mławskim, a przez Jabłonowskich licznie rozrodzonych zamieszkałych. Wsie te należały 1578 r. do Pawła, syna Adama, Jana, Jakóba i Stanisława, synów Grzegorza, Andrzeja, syna Pawła, Aleksego i kilku innych (Paw.). Adam i Stefan z Jabłonowa, w powiecie mławskim, otrzymali 1469 r. prawo niemieckie dla tej wsi (M. 337 f. 36). Andrzej, syn Pawła, skazany 1533 r. na banicyę, za zabójstwo Andrzeja (Gr. Płoc. Wiecz. 2 f. 6). Walenty, syn Abrahama, dziedziczył 1578 r. na Żmijowie, w mławskiem.

Herb Prus III-ci.

W ostatnich czasach Dr. Kętrzyński, na podstawie akt zachowanych w archiwum toruńskiem, wywodzi ich od Wichulskich, z których Jana vom Eichholcz, starosty golubskiego 1454 r. pieczęć przedstawia herb Prus III-ci. Syn jego Grzegorz Wichulski nabył 1523 r., od Anny z Jabłonowskich Jakóbowej Radomińskiej, dział jej na Jabłonowie, w powiecie brodnickim i odtąd zaczął się pisać Jabłonowskim z Wichulca. Żona jego Barbara Miradowska.

Do nich też pewnie należy Stanisław ab Eycholtz Jabłonowski, ławnik ziemski chełmiński, który 1576 r. został miecznikiem chełmińskim (M. 114 f. 219). W 1580 r. dziedzicem Jabłonowa, w brodnickiem, był Grzegorz Jabłonowski z Wichulca, a 1607 r. syn jego Zygmunt Jabłonowski v. Wichulski (Sł. Geogr.). O łączności Jabłonowskich z Wichulskimi wspomina i Niesiecki i rodowody z XVIII-go wieku.

Najprawdopodobniej jednak, oprócz Grzegorza z Wichulca Jabłonowskiego byli i Jabłonowscy h. Prus III-ci, dziedziczący na Jabłonowie, w powiecie mławskim i że z nich właśnie wyszli kiążęta Jabłonowscy.

Z rodziny tej, pierwszy Walenty miał się osiedlić na Pokuciu i zostać protoplastą książąt Jabłonowskich. Tymczasem już 1454 r. występuje na sądach we Lwowie Jan z Jabłonowa, a Jakób Jabłonowski okazał 1469 r. lustratorom przywileje królewskie na 350 grzywien na Jabłonowie i na 290 grzyw. na Mogielnicy i Witowicach na Podolu (Paw.; Jabł.) Mogielnicę w starostwie trębowelskiem, trzymał jeszcze 1556 r. Mikołaj Jabłonowski, żonaty z Elżbietą Kłodnicką, a zmarły bezdzietnie (M. 86 f. 86; Wyr. Lub. 9 f. 47). Po nim posiadał ją Jerzy, zmarły 1570 r., po którym otrzymał ją syn jego Walenty. Około 1580 r. Janusz Ja-

błonowski brat, a Walenty, Anna i Elżbieta, dzieci Jerzego, Anna, 1-o v. Grocholska, 2-o v. Pawłowa Nahujowska, Małgorzata Jakóbowa Sławkowska i Dorota, panna, córki Jana, bratanek i bratanki i spadkobiercy Mikołaja, dziedzice dobr Ciemierzyńce, Wiśniowczyk i Płoników, a także Elżbieta z Kłodnicy, wdowa po Mikołaju i Katarzyna, wdowa po Janie, mają sprawę graniczną z Janem z Sienna, arcybiskupem lwowskim (M. 107 f. 476 i Wyr. Lub. 9 f. 47 i 16 f. 757).

Walenty był jedynym synem Jerzego, żył jeszcze 1603 r., w którym wezwany został przed sąd królewski, z zapozwu Konopackiego (AGZ. X. 2995). Synem jego był pewnie Maciej, dzielny wojak, biorący udział we wszystkich walkach za Stefana Batorego i Zygmunta III-go, zmarły 1619 r., pochowany w Kołomyi (Star. Mon.).

Maciej nabył 1603 r. od Zamoyskiego Szarygród i Kniażą Łukę (Zs. Kamieniec. 3620). Żonaty z Katarzyną Kłomnicką, 2-o v. Jakóbową Potocką, podczaszyną podolską, wspólnie z nią nabył pewne prawa od Ostrorogów 1606 roku, wziął 1610 r. w zastaw w 20,000 fl., miasto Włodków i pięć wsi od Włodka, wojewody bełskiego i odstąpił 1615 r. za konsensem królewskim, wieś Łuczę, leżącą w powiecie halickim i kołomyjskim, synowi Janowi (M. 150 f. 17 i 158 f. 58).

Jan v. Jan Stanisław Jabłonowski, dworzanin królewski 1639 r. (Zap. Lub. 33 f. 750 i M. 178 f. 168), podczaszy królowej Cecylii Renaty 1638 r. (V. L.), marszałek koła poselskiego 1638 i 1640 r. (V. L.), miecznik koronny 1642 r., umarł w 1647 r. Pochowany w kościele Jezuitów we Lwowie. W 1637 r. otrzymał Perehińsko (AGZ. X. 3978). Z Anny Ostrorożanki, wojewodzianki poznańskiej, córki Jana i Zofii księżniczki Zasławskiej, po której księstwo ostrogskie weszło w dom Jabłonowskich, pozostawił syna Stanisława Jana, któremu matka, za konsensem królewskim z 1648 r., odstąpiła wsie Dobiesławce i Zamulińce, w województwie ruskiem i córki: Zofię, żonę Franciszka Dzieduszyckiego, wojewody podolskiego i Katarzynę, żonę Krzysztofa Chodorowskiego, podkomorzego lwowskiego (M. 189 f. 760 i 235 f. 720; AGZ. X. 5770).

Stanisław Jan, ur. 1634 roku, elektor trzech króli: Michała, Jana III-go i Augusta II-go, z pułkownika królewskiego, strażnik wielki koronny 1660 roku, oboźny wielki koronny 1661 r., wojewoda ruski 1664 r., w końcu kasztelan krakowski 1692 r., hetman polny koronny 1676 r., a wielki 1682 r. Umarł 1702 r., pochowany w kościele Jezuitów we Lwowie, gdzie mu syn Aleksander nagrobek wystawił, wypisując na nim chwalebne czyny, którymi się wsławił. W 1661 roku otrzymał starostwo żydaczowskie, na odstąpienie którego Dzieduszyckiemu wydany mu został konsens królewski 1662 r. (AGZ. X. 4830). Jednocześnie trzymał i starostwo winnickie, na odstąpienie którego Chodorowskiemu, otrzymał konsens królewski 1663 r. W 1665 r. otrzymał nowy konsens królewski, na wykupienie starostwa kamienieckiego, z rąk Potockiego (Sig. 9 f. 98). Wspólnie z żoną, Maryą z Kazanowskich, otrzymał starostwo świeckie 1667 r., a nabył starostwo mościckie 1669 r. (Sig. 10 f. 52 i 12 f. 114). W 1681 r. kupił od Leszczyńskiego Lachowce i 45 wsi po Sieniutach, za 221,000 florenów (z Teki W. Rulikowskiego). W 1687 r. starosta błoński, janowski, korsuński, buski, bohusławski i białocerkiewski. W 1689 r. otrzymał starostwo sieradzkie. W 1701 r. otrzymał konsens królewski, na wykupienie starostwa niżyńskiego, z rąk Wieniawskich (Sig. 15). W 1702 r. był jeszcze starostą barskim, czehryńskim i międzyrzeckim. Kaszte-

lan krakowski i hetman wielki koronny, młodo rozpoczął służbę rycerską. Brał udział we wszystkich wyprawach wojennych, które miały miejsce za jego życia i we wszystkich się odznaczył, nic też dziwnego, że służąc wiernie krajowi, nietylko pierwszy z domu swego zasiadł na senatorskiem krześle, ale doszedł do dwóch najwyższych w kraju godności.

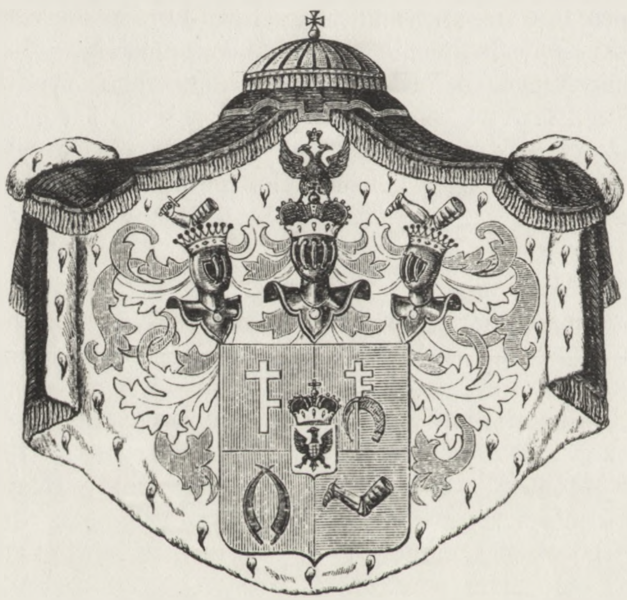
Żonaty z Maryą Anną Kazanowską, wojewodzianką bracławską (Sig. 3 f. 268 i 12 f. 114), miał z niej córki: Jadwigę, żonę Jana Krasińskiego, wojewody płockiego, zmarłą 1692 r., pochowaną w Krasnem i Annę, żonę Rafała Leszczyńskiego, podskarbiego koronnego i wojewody łęczyckiego, matkę króla Stanisława Leszczyńskiego. Ojciec jej oddał im starostwo mościckie (M. 271 f. 38 i AGZ. X. 5992). Synowie kasztelana krakowskiego: Aleksander Jan, Stanisław Karol i Jan Stanisław. Dnia 16-go Lipca 1687 r. otrzymał Stanisław Jan, podówczas wojewoda ruski, konsens królewski, na odstąpienie starostwa korsuńskiego i buskiego synowi Aleksandrowi, janowskiego, bohusławskiego i błońskiego, synowi Stanisławowi, a synowi Janowi Stanisławowi, podówczas już chorążemu koronnemu, starostwa świeckiego i dzierżawy bobrzeckiej (Sig. 14). Tym porządkiem wymienieni są synowie kasztelana w wymienionych konsensach królewskich, jednakże Jan Stanisław ma być najstarszym jego synem, a Stanisław Karol najmłodszym.

Jan Stanisław na Ostrogu, Maryampolu i Podkamieniu (AGZ. X. 6815), najstarszy syn kasztelana krakowskiego, chorąży wielki koronny 1687 r., wojewoda wołyński 1693 r. (?), w końcu wojewoda ruski 1697 r., umarł 28-go Kwietnia 1731 r., pochowany w kościele Jezuitów we Lwowie. Kanclerzem wielkim koronnym był w latach 1706 — 1709, mianowanym przez króla Stanisława Leszczyńskiego. Starosta świecki 1687 roku, starosta białocerkiewski i czehryński 1702 roku. Za konsensem królewskim z 1695 r., wspólnie z żoną, Joanną, margrabianką de Bethune, wykupił starostwo mościckie z rąk Leszczyńskich (Sig. 15). Jeden z najświatlejszych ludzi swojego czasu, zamiłowany w literaturze, dużo sam pisał. *Skrupuł bez Skrupułu* z pod jego pióra wyszedł.

Z margrabianki Joanny de Bethune, siostrzenicy królowej Sobieskiej, miał synów trzech: Jana Kajetana, Stanisława Wincentego i Dymitra, oraz córki: Eleonorę, w klasztorze Panien Sakramentek we Lwowie, Katarzynę, za Franciszkiem Maksymilianem Ossolińskim, podskarbim koronnym i Maryannę, za księciem de la Trémouille-Talmont. Za konsensem królewskim z 1719 r., odstąpił w 1722 r. wojewoda ruski synowi Janowi Kajetanowi, starostwo czehryńskie, a synowi Stanisławowi Wincentemu, starostwo białocerkiewskie (AGZ. X. 6789, 6790, 6824 i 6825). Pozostała po nim wdowa, nabyła 1735 r. od królewicza Jakóba pałac Marywill w Warszawie, do którego wprowadzoną została 1738 r. Pałac ten odstąpiła kanclerzowi Załuskiemu w tymże 1738 r. (M. 225 f. 389 i 391). W 1732 r. otrzymała konsens królewski, na odstąpienie starostwa świeckiego i mościckiego. Starostwo świeckie musiała odstąpić synowi Dymitrowi, a starostwo mościckie dopiero po jej śmierci, zaszłej w 1744 r., otrzymał Branicki (Sig. 22 i 25).

Jan Kajetan na Ostrogu, najstarszy syn wojewody ruskiego, starosta czehryński 1722 r., jako poseł województwa ruskiego, podpisał 1733 r. konfederacyę generalną warszawską (Obl. Warsz. 49 f. 422). W 1739 r. był mianowany przez Jakóba III-go Stuarta pełnomocnikiem, w sprawie o majątek pozostały po

Sobieskich. W 1743 r. zawarł układ z matką i bratem Dymitrem, dotyczący dóbr. Był w tym roku grandem hiszpańskim, kawalerem złotego runa, starostą czehryńskim i bobrzeckim i pułkownikiem wojsk królewskich (AGZ. X. 7066 i 7094). W 1754 r. został wojewodą bracławskim. W 1755 r. otrzymał list przypowiedny, na chorągiew pancerną (Sig. 28). Drugi takiż list przypowiedny otrzymał w 1758 roku (Sig. 27). W 1757 r. otrzymał konsens królewski, na odstąpienie starostwa czehryńskiego bratankowi swemu Antoniemu (Sig. 29); drugi takiż konsens otrzymał 1763 r. (M. 232 f. 882), ale nie odstąpiwszy starostwa umarł. W 1756 roku był feldmarszałkiem cesarstwa austryjackiego i kawalerem orderu Orła Białego (Arch. I. Z. Ros. VI. 2). Wspólnie z braćmi, Stanisławem Wincentym i Dymitrem i bratem stryjecznym Józefem Aleksandrem, otrzymał tytuł książęcy od cesarza Karola VII. Z dwóch żon, Teresy Wielhorskiej, kasztelanki wołyńskiej, córki Wacława i Teresy z Potockich, zaślubionej 1730 roku, zmarłej w Maryampolu 1749 roku i Anny Sapieżanki, córki Kazimierza, generała artyleryi litewskiej, którą zaślubił 15-go Października 1750 r., nie pozostawił potomstwa. Wojewoda umarł w Ostrogu 5-go Marca 1764 roku, pochowany w Maryampolu u Kapucynów 1768 r. Wdowa po nim umarła 8-go Lutego 1800 r., w majętności swej Siemiatyczach, pochowana u Marjanitów w Berezdowie na Wołyniu. W 1763 roku otrzymał wspólnie z żoną, Anną Sapieżanką, konsens królewski, na wykupienie z rąk Pląskowskiego, starostwa brodnickiego (Sig. 29).

Herb książąt Jabłonowskich.

Książę Stanisław Wincenty, drugi syn Jana Stanisława, wojewody ruskiego, ur. w Styczniu 1694 r., trzymany do chrztu przez króla Jana III-go i żonę jego, Maryę Kazimierę, właściciel Ostroga, Bohuszowiec, Niżniowa, Krzywina, Płużnego etc. W 1722 r. starosta białocerkiewski, otrzymał w 1720 r. list przypowiedny na chorągiew pancerną (Sig. 19). W 1731 r. i starosta międzyrzecki, został 1735 roku wojewodą rawskim. Kawaler orderu Orła Białego 1740 roku. Umarł 25-go Września 1754 r. w Lubartowie, pochowany w Częstochowie. Żonaty 1-o v. z Maryą Joanną Potocką, córką Jerzego na Podhajcach, starosty grabowieckiego i Maryanny z Liniewskich, zmarłą 1726 r., pochowaną w kościele Jezuitów we Lwowie, 2-o v. 1729 r. z Dorotą Broniszówną, kasztelanką kaliską, wdową po Janie Radomickim, wojewodzie inowrocławskim, pozostawił z pierwszej żony syna Jana

Nepomucena, zmarłego 1740 r., któremu pomnik wystawiono w Międzyrzecu-Koreckim i córkę Felicyę, pierwszą żonę księcia Józefa Lubomirskiego, podstolego litewskiego; z drugiej żony córka Marya, druga żona księcia Józefa Lubomirskiego i syn Antoni Barnaba.

Książę Antoni Barnaba, ur. 27-go Stycznia 1732 roku, właściciel Płużnego, Krzywina, Bohuszowic etc., otrzymał od matki swej 1754 r. starostwa międzyrzeckie i świeckie i po ojcu swoim list przypowiedny na chorągiew pancerną (Sig. 28). Za konsensem królewskim z 1755 r., otrzymał od Józefa Aleksandra starostwo buskie. W 1760 r. będąc marszałkiem Trybunału koronnego, został wojewodą poznańskim. W 1763 r. otrzymał konsens królewski, na odstąpienie starostwa buskiego (Sig. 29). W 1774 r. otrzymał prawem kaduka po Leśnickim Olszanę, a z dóbr pojezuickich Klucz Moszczenicki, w województwie wołyńskiem (Kancl. 52 II f. 443 i 54 f. 19). W 1780 roku trzymał i starostwo czehryńskie. W 1782 r. został kasztelanem krakowskim. Kawaler orderu Orła Białego 1761 r. i Św. Huberta 1790 r. (DW. 106 f. 1361). Umarł 4-go Kwietnia 1799 r. w Warszawie. On to wybudował ów piękny pałac w Warszawie, który stawiał budowniczy Jakób Fontana 1768 r. (M. 279 f. 286). Zaślubił 1-o v. 28-go Września 1755 r. w Zasławiu, księżniczkę Annę Sanguszkównę, córkę Pawła, marszałka w. W. Ks. Litewskiego i Barbary z Duninów, zmarłą w Annoplu 15-go Grudnia 1765 r., 2-o v. 1766 r. Teklę Czaplicównę, córkę Celestyna, łowczego koronnego i Anny Drzewieckiej, zmarłą 1820 r. w Rzymie. Z pierwszej żony syn Stanisław Paweł i córki: Tekla, żona Jerzego Potockiego, starosty tłumackiego i Dorota, żona księcia Józefa Czartoryskiego, stolnika litewskiego, zmarła 1844 r. w Rzymie (Kur. Warsz. Nr. 268). Z drugiej żony, syn Maksymilian i córka Teresa, kanoniczka sabaudzka w Wiedniu.

W 1796 r. obaj synowie Antoniego potwierdzili tranzakcyę działową przez ojca zeznaną, a Stanisław, z siostrą Teklą, zapisali się na kompromis, w sprawie dotyczącej spadku po matce i babce. Stanisław zawarł 1789 r. umowę ze szwagrami swoimi Sanguszkami. Z Czaplicówr Jabłonowska odstąpiła 1792 r. Brezie dożywocia, przysługującego jej na Siekierzyńcach (DW. 105 f. 261; 108 f. 1108; 111 f. 1039 i 1390; 112 f. 436).

Ks. Stanisław Paweł, ur. 15-go Lutego 1762 r. w Annopolu, szef regimentu gwardyi pieszej litewskiej 1783 r. (MP.), generał major 1784 r., a następnie generał lejtenant, poseł na sejm czteroletni, naznaczony 1790 r. posłem nadzwyczajnym przy dworze berlińskim, kawaler orderu Św. Stanisława 1784 r., a Orła Białego 1789 r., senator kasztelan 1807 r., a senator wojewoda 1812 r., zmarł 27-go Kwietnia 1822 r. w drodze do dóbr swoich wołyńskich. Żonaty 1792 r. z Teodorą Walewską, córką Michała, wojewody sieradzkiego i Jadwigi z Walewskich, rozwiedzioną z Janem Steckim, chorążym koronnym, miał z niej synów: Antoniego i Stanisława.

Ks. Antoni, ur. 7-go Grudnia 1793 r., zmarły 26-go Grudnia 1855 r., otrzymał 1844 r. wspólnie ze stryjem swoim Maksymilianem upoważnienie, do używania tytułu książęcego w cesarstwie rosyjskiem. Z hr. Pauliny z Mniszchów, córki Michała i Urszuli z hr. Zamoyskich, miał syna Stanisława, ur. 1836 r., zmarłego dzieckiem, i córkę Dorotę, zaślubioną 1-o v. 1841 r. w Rzymie hr. Stanisła-

wowi Krasińskiemu z Zegrza, a 2-o v. w Warszawie 1854 r. hr. Franciszkowi Malatesta.

Ks. Stanisław, brat Antoniego, ur. 1799 r., kapitan artyleryi b. wojsk polskich, zmarły 1878 r. w Krakowie, żonaty 1-o v. z hr. Maryą Wielopolską, córką Jana Kantego, zmarłą 1870 r., 2-o v. z Wandą z hr. Ossolińskich, wdową po hr. Tomaszu Potockim z Chrząstowa, nie pozostawił potomstwa.

Ks. Maksymilian, ur. 29-go Czerwca 1785 r. w Wiedniu, senator kasztelan 1821 r., a senator wojewoda i wielki ochmistrz dworu polskiego 1825 r., członek Rady Stanu Królestwa, senator, tajny radca i wielki ochmistrz dworu cesarsko-rosyjskiego 1833 r., umarł 19-go Lutego 1846 r. w Krzywinie, tamże pochowany. Z księżniczki Teresy Lubomirskiej, córki ks. Michała, zmarłej w Wenecyi 1847 r., miał syna ks Władysława, szambelana dworu cesarsko-rosyjskiego, zmarłego 1875 roku bezpotomnie. Żona jego, hr. Ludgarda Tyszkiewiczówna, córka hr. Benedykta, zmarła 1904 r. w Płóżnie. Księżniczka Teresa Lubomirska wniosła Czarnolas w dom Jabłonowskich.

Ks. Jadwiga, córka ks. Maksymiliana, wyszła za ks. Marcelego Lubomirskiego 1837 roku.

Ks. Dymitr Hipolit, najmłodszy syn Jana Stanisława, wojewody ruskiego, ur. 1706 r., zmarły 1788 r., starosta świecki, za konsensem królewskim z 1732 r., wykupił starostwo bieckie z rąk Szembeka. Za konsensem znów królewskim z 1739 roku, wspólnie z żoną, Katarzyną z Szembeków, otrzymał od jej rodziców starostwo kowelskie (Sig. 26). W 1743 r. był i starostą mościckim. W 1744 r. odstąpił część pałacu na Wielopolu bratu Stanisławowi Wincentemu (DW. 70 f. 1248). W 1761 r. otrzymał list przypowiedny na chorągiew pancerną (Sig. 29). W 1764 roku poseł województwa czerniechowskiego, podpisał z temże województwem, elekcyę Stanisława Augusta. W 1774 r. otrzymał z dóbr pojezuickich jurysdykę w Kowlu (Kancl. 54 f. 174). W 1782 r. był kandydatem na województwo czerniechowskie (MP.).

Żonaty 1-o v. z Katarzyną Szembekówną, wojewodzianką sieradzką, 2-o v. z Józefą z Mycielskich, kasztelanką poznańską, której przyznał król dożywocie na starostwie kowelskiem i wiszniowskiem 1752 r. (M. 227 f. 564 i M. 261 f. 129), wspólnie z nią otrzymał 1767 r. Dołhonosy, w powiecie włodzimierskim (Kancl. 32 II f. 172), a 1776 roku Borki i Mostyszcze, w tymże powiecie (Kancl. 44 f. 61). Z pierwszej żony miał tylko córkę Konstancyę, żonę Stanisława Mycielskiego, starosty lubiatowskiego, zmarłą bezdzietnie (M. 300 f. 17 i Perp. Czers. 31 f. 356). Z drugiej—synów: Stanisława, Franciszka, młodo zmarłego, Macieja, Janusza, kanonika warszawskiego i łuckiego, Józefa i Karola, oraz córkę Joannę, za ks. Januszem Czetwertyńskim.

Ks. Stanisław, syn Dymitra, otrzymał od rodziców starostwo wiszniowskie, za konsensem królewskim z 1775 r. (Sig. 32 i Kancl. 57 IV f. 169). Z hr. Anny Siemieńskiej, córki Wilhelma, pozostawił dwie córki: Petronellę, za hr. Józefem Wodzickim i Józefę, za hr. Antonim Stadnickim.

Ks. Józef, syn Dymitra, został po ojcu rotmistrzem kawaleryi narodowej 1784 r. (Sig. 35 f. 167).

Ks. Karol, syn Dymitra, ur. 1768 r., zmarły 1841 r., właściciel Ostroga, żonaty 1-o v. z Teklą z Czackich, córką Franciszka, strażnika wielkiego koronne-

go i Kunegundy z ks. Sanguszków, 2-o v. z Józefą z Morzkowskich, z pierwszej żony pozostawił syna Karola, a z drugiej Feliksa.

Ks. Karol, ur. 1799 r., zmarły 1850 r., właściciel Ostroga, ożeniony 1824 r. z hr. Pelagią Potocką, córką Jana Aloizego i ks. Maryanny Czartoryjskiej, pozostawił syna Artura, ur. 1825 r., zmarłego bezdzietnie.

Ks. Maciej, syn Dymitra, ur. 1757 r., zmarły 1844 r., po ks. Antonim, kasztelanie krakowskim, rotmistrz kawaleryi narodowej 1785 r. (Sig. 35 f. 227), ożeniony 1784 r. z Maryanną z Szeptyckich, córką Szymona i Anny z Trembińskich, pozostawił z niej syna ks. Ludwika, zmarłego 1868 r. w Wenecyi, posła nadzwyczajnego i ministra pełnomocnego austryjackiego w Neapolu, koniuszego, a następnie kuchmistrza wielkiego koronnego galicyjskiego 1834 r., żonatego 1-o v. 1805 r. z Karoliną z Woynów, córką Ksawerego i Teresy z Czapliców, 2-o v. 1841 roku z Donną Louisą Marin. Z pierwszej żony pozostawił synów: Artura, Feliksa, Karola, Maurycego i córkę Zofię, za hr. Palffim; z drugiej — syna Stanisława.

Ks. Karol, syn ks. Ludwika, ur. 1807 r., zmarły 1885 r. we Lwowie, właściciel Niżniowa, Korostowic etc., cesarsko-królewski szambelan austryjacki, tajny radca i dożywotni członek austryjackiej izby panów 1861 r., marszałek w. kor. galicyjski, ożeniony 1834 r. z hr. Eleonorą ze Skarbków, córką Ignacego i Ludwiki z Potockich, pozostawił córki: Ludwikę, za hr. Nikodemem Potockim i Karolinę, za hr. Józefem Husarzewskim, oraz syna ks. Stanisława, ur. w Bursztynie 1846 r., właściciela Bursztyna, ożenionego 1876 r. we Lwowie z Jadwigą ze Steckich, córką Henryka z Romanowa i hr. Jadwigi Ilińskiej, z której syn Stanisław, ur. w Bursztynie 1879 r. i córki: Marya i Eleonora.

Ks. Maurycy, syn ks. Ludwika, zmarły 1868 r. w Asnières, ces-kr. szambelan i pułkownik wojsk austryjackich, zaślubił 1-o v. Annę Jouberthon de Vambertie 1833 r., 2-o v. w Londynie 1852 r. Joannę z Kernów. Z pierwszej żony, syn ks Karol Władysław, ur. 1834 r., ożeniony z Ludwiką Franciszką Mohr, z której córka Marya Teresa, zaślubiła w Paryżu Maurycego Bernhardta, syna słynnej artystki Sary Bernhardt. Z drugiej żony, syn ks. Karol, ur. w Wiedniu 1857 roku i córka Zofia, żona Stanisława Gadomskiego. Ślub jej odbył się w Krakowie 1879 roku.

Ks. Stanisław, syn ks. Ludwika z drugiej żony, ur. 1844 r. w Wenecyi, ożeniony 1872 r. w Krakowie ze Stefanią Massalewską, ma z niej syna ks. Feliksa, ur. 1872 r. w Wiedniu.

Ks. Aleksander Jan, drugi z kolei syn Stanisława Jana, kasztelana krakowskiego, za konsensem królewskim z 1687 r., otrzymał od ojca swego starostwa: korsuńskie, buskie i dzierżawę zagośćką (Sig. 14). W 1693 r. chorąży koronny, umarł 1723 r., pochowany w kościele Jezuitów we Lwowie. Zaślubił we Lwowie 1698 r. Teofilę z Sieniawskich, wojewodziankę wołyńską, córkę Mikołaja i księżniczki Cecylii Radziwiłłówny. W 1697 r. otrzymał starostwo dźwinogrodzkie, a 1700 r. Kopajgród i Kuryłów. W 1702 r. przyznał król dożywocie żonie jego na Bogucicach i Zagościu (AGZ. X. 6382, 6428 i 6431). W 1714 r. procesuje się z Czackimi, a 1718 r. z Wyhowskim (Kij. IX f. 29 i 402). W 1715 r. otrzymał

konsens królewski, na odstąpienie starostwa buskiego (Sig. 18). W 1722 r. zawarł układ z Kisielem, dotyczący starostwa sinickiego, na odstąpienie którego obaj otrzymali konsensy królewskie (M. 254 f. 41). Pozostała po nim wdowa zmarła 1754 r. w Teofilpolu; do śmierci swej trzymała Zamulińce i Dobiesławice, w ziemi halickiej (M. 229 f. 917). Córki chorążego: Maryanna wyszła 1733 r. w Puławach za Jana Wielopolskiego, późniejszego wojewodę sandomierskiego, a Jadwiga zaślubiła 1751 roku Nikodema Woronicza, kasztelana kijowskiego; zmarła 1770 roku.

Ks. Józef Aleksander, syn chorążego, dziedzic Lachowiec, starosta buski, otrzymał 1724 r. list przypowiedny na chorągiew pancerną po ojcu (Sig. 20; Czerniech. f. 970 i 1496; Bracł. XVI f. 36, 168 i 788; DW. 68 f. 863). W 1734 roku będąc posłem województwa inflanckiego, podpisał konfederacyę generalną warszawską (Oblig. Warsz. 49 f. 422). W 1744 r. stolnik litewski, a 1755 r. wojewoda nowogrodzki, rezygnował z tego urzędu 1773 r. i umarł w Lipsku 1-go Marca 1777 r. Był także starostą korsuńskim, dźwinogrodzkim i wołpińskim. Sam uczony, wspierał uczonych. Osiadłszy w Lipsku, założył towarzystwo uczonych pod nazwą *Societas Jablonoviana*. Wydał wiele dzieł, pomiędzy któremi „Heraldyka Polska" i „Tabulae genealogicae Jablonovianae". Żonaty 1-o v. z księżniczką Karoliną Radziwiłłówną, kanclerzanką litewską, córką Karola i Anny z ks. Sanguszków, wdową po Kazimierzu Sapieże, generale artyleryi litewskiej, z którą ślub odbył się w Wysokiem 1-go Maja 1740 r., zmarłą w Stranibabach 1765 r., pochowaną w kościele Jezuitów we Lwowie, 2-o v. z księżniczką Franciszką Wiktoryą Woroniecką, córką ks. Franciszka Michała, zmarłą 1816 r. we Lwowie, z którą ślub odbył się w Jabłonowie nad Niemnem 5-go Sierpnia 1766 r. Z pierwszej żony córki: Teofila Strzeżysława, za Józefem ks. Sapiehą, późniejszym krajczym litewskim i Anna Dobrogniewa, za Maciejem Lanckorońskim, kasztelanem kijowskim. Z drugiej żony syn August Dobrogost, ur. w Lipsku 1769 r., zmarły w Lisiance bezpotomnie 1791 r.

Ks. Józef Aleksander zeznał 1741 i 1742 r. zapis dożywocia z pierwszą swoją żoną, ks. Karoliną Radziwiłłówną (DW. 70 f. 232 i Bracł. XVI f. 739). Z tąż żoną odstąpił starostwa: rakanciskie i ławaryskie, pasierbowi swemu Michałowi Sapieże, za konsensem królewskim z 1753 r. (Sap. III f. 210). Dla drugiej znów żony, Woronieckiej, wyjednał 1769 r. dożywocie na wsiach: Krasnem, Stranibabach i Uciszkowie, w powiecie buskim, a Dobiesławicach i Zamulińcach, w ziemi halickiej (Kancl. 47 II f. 172).

Ks. August Dobrogost, rotmistrz kawaleryi narodowej i kawaler orderu Św. Huberta, wraz z matką wprowadzony do Mińska 1779 r. (Perp. Czers. 36 f. 91). Nabyty w 1761 r. przez ojca Czarnolas, sprzedał 1789 r. Raczyńskiemu, marszałkowi koronnemu, a Jabłonów-Słowikowszczyzna, Stary Dworzec i Niemejki, Woronieckiemu (DW. 105 f. 231 i 107 f. 210).

Ks. Stanisław Karol, najmłodszy syn Stanisława Jana, kasztelana krakowskiego i hetmana, otrzymał od ojca za konsensem królewskim z 1687 r. starostwa: janowskie, bohusławskie i błońskie (Sig. 14). W 1689 r. nabył starostwo sołotwińskie od Reja. W 1701 r. jest oboźnym koronnym i nabył starostwo sinickie od Jeżowskiego (AGZ. X. 6404). Żonaty z Maryanną Potocką, kasztelanką krakowską, córką Feliksa i Krystyny z Lubomirskich, na krótko przed śmiercią,

bo w Marcu 1702 r., wyjednał dla niej przyznanie dożywocia, na trzymanych przez siebie starostwach (Sig. 15; Perp. Czers. 15 f. 452 i 16 B f. 222). Nie żył już w Sierpniu 1702 r., a pozostała po nim wdowa wyszła za Adama Tarłę, wojewodę lubelskiego.

Oprócz linii książęcej, spotykamy następujących Jabłonowskich, tegoż samego herbu używających. Mikołaj, Stanisław i Marceli, synowie Jana i Anny z Nahujowskich, 2-o v. Mikołajowej Wąsowiczowej, odstąpili 1628 r. sumę z Niżniowiec Kopycińskiemu (Zs. Halic. 82 f. 1038).

Po Samuelu Jabłonowskim i Anastazyi z Pawłowiczów pozostałych dzieci był opiekunem 1642 r. Daniel Pawłowicz (Kij. V f. 819). W 1694 r. żył syn ich jedyny Jerzy, który w tymże roku pozwał córki i wnuki Daniela Pawłowicza, swego opiekuna, o zabranie całej substancyi rodzicielskiej, w czasie jego małoletności (Woł. IX f. 1499). Stanisław nabył w województwie kijowskiem Krzywoszyńce 1685 r. (Op. Kij. 2).

Tomasz, podstarości ostrowski, został podczaszym łomżyńskim 1685 roku. W 1692 r. był podstarościm i sędzią grodzkim łomżyńskim. Wnuk jego Konstanty, w rodowodzie podanym do metryki koronnej w 1782 r. zamieścił, że był synem Tomasza i Anny Leszczyńskiej, a z Małgorzaty Chyczewskiej pozostawił cztery córki: Annę, w klasztorze Sakramentek, Teresę, za Janem Zieleniewskim, Katarzynę, za Antonim Orchowskim i Zofię, żonę Stanisława Paprockiego (DW. 91 f. 45), oraz sześciu synów, z których:

1) Hilary, kanonik płocki.

2) Wojciech, Dominikanin.

3) Mikołaj, łowczy trembowelski, pułkownik królewski 1721 r. (Rel. Gr. Kalis. 83 f. 248) i sekretarz legacyi do Turcyi, z Teresy Zbijewskiej, miał syna Antoniego, młodo zmarłego i córki: Katarzynę, żonę Jana Gruszczyńskiego, sędziego wałeckiego, a następnie podkomorzego parnawskiego 1752 r. i Ludwikę, żonę Ignacego Nieżychowskiego, podkomorzego wschowskiego.

4) Jacenty, kanonik i proboszcz żółkiewski.

5) Roch, podstoli trembowelski, zmarły 1754 r., z Anny Konarzewskiej miał synów: Franciszka i Antoniego, młodo zmarłych i córki: Katarzynę, 1-o v. za Wojciechem Rutkowskim, 2-o v. za N. Rzechowskim i Teresę, 1-o v. za N. Gumowskim, 2-o v. za Franciszkiem Jabłonowskim. W rodowodzie tym podano, że Franciszek umarł młodo, tymczasem od niego wywiódł się Antoni Sebastyan, o którym na końcu.

6) Stanisław, łowczy stężycki 1740 r., rezygnował z tego urzędu w 1763 roku. Z Katarzyny Żebrowskiej, syn jego Konstanty, generał adjutant wojsk koronnych, podpisał z województwem kaliskiem, elekcyę Stanisława Augusta. W 1774 roku był pułkownikiem wojsk koronnych i inspektorem mennicy królewskiej (DW. 91 f. 45 i 95 f. 947). Z Franciszki Delaine, miał synów: Franciszka i Konstantego, oraz córkę Annę, żyjących w 1782 r. (M. 284 f. 235).

Stanisław, stolnik lwowski, ożeniony 1-o v. z Jadwigą Wilkowską, a 2-o v. z Heleną Potocką, która żyła wdową 1690 r., wziął 1662 r. w zastaw Niższy Wierzbiąż od Stanisława, oboźnego.

Antoni, podczaszy buski, zastawny posesor dóbr w Kluczu Lachowieckim Jabłonowskich 1723 r., ożeniony 1726 r. z Antoniną Borsza Drzewiecką, córką Fe-

licyana, sędziego krzemienieckiego, syn Aleksandra, a wnuk Marcina, zmarły 1752 roku, pozostawił syna Felicyana (Szczęsnego), stolnika wyszogrodzkiego 1755 r., który otrzymał 1762 r. list przypowiedny na chorągiew pancerną, po rezygnacyi Józefa Aleksandra, wojewody nowogrodzkiego (Sig. 29). W 1757 r. zakończył długi proces z ks. Jabłonowskimi ugodą i utrzymał się przy dzierżawie Kaletyniec i wypłacie 42,000 fl. (Teka W. Rulikowskiego).

W 1764 r. poseł województwa wołyńskiego, podpisał z temże województwem, elekcyę Stanisława Augusta. W 1765 r. łowczy włodzimierski i szambelan Stanisława Augusta, otrzymał nowy list przypowiedny na chorągiew pancerną po Sapieże (Sig. 30). W 1772 r. oboźny polny koronny, 1776 r. starosta koropecki i kawaler orderu Św. Stanisława, umarł 1778 r. Z ks. Elżbiety Woronieckiej, siostry żony ks. Józefa Aleksandra, jego dzieci:

1) Stanisław, pułkownik b. wojsk polskich, adjutant marszałka Bernardottego, zmarły we Lwowie 1833 r, po którym Felicya, za Stanisławem Drzewieckim, Faustyna, za Janem Karolem Burzyńskim, Stanisław, Wacław i Franciszek.

2) Tadeusz, 1781 r. chorąży w chorągwi ks. Janusza Sanguszki (Sig. 35 f. 45), zmarł młodo.

3) Józef, po ojcu starosta koropecki, 1789 r. kawaler orderu Św. Stanisława, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1788 r., w Wydziale Stanów we Lwowie. Bezdzietny z Teklą z Duninów Borkowskich, kasztelanką gostyńską, dziedziczką kluczów Jampol i Dołhe, 1-o v. Stanisławową Worcellową, kasztelanową halicką, 2-o v. 1781 r. Józefową Mrozowiecką, pułkownikową JKM., która mu zapisała Dołhe z przyległościami, lecz 1798 r. z nim się rozwiodła.

4) Jan Duklan, członek Stanów galicyjskich 1817 r., z hr. Maryi Krasińskiej, córki Józefa z Rohatyna, pozostawił córkę Teklę, za Aleksandrem hr. Miączyńskim i syna Józefa, ur. w Dołhem 1827 r., właściciela tych dóbr i Zagwoździa, posła na sejm galicyjski i do rady państwa w Wiedniu, ożenionego 1855 r. we Lwowie z hr. Wandą Dunin-Borkowską, córką Henryka z Mielnicy, z której córki: Marya, Siostra Miłosierdzia w Krakowie i Olga, zaślubiona 1892 r. w Zagwoździu Mieczysławowi Brykczyńskiemu, oraz synowie: Juliusz, zmarły 1891 r. i Stanisław Wilhelm, ur. 1856 r. we Lwowie, właściciel Popowiec i Horodnicy, ożeniony 1890 r. w Krakowie z Michaliną Oświecimską, zmarłą 1898 r., córką Hipolita i hr. Matyldy Czapskiej, z której syn Józef, urodzony w Popowcach 1892 roku i córka Marya.

Stanisław z Drzewieckiej, miał syna Stanisława, po którym córka Pelagia, wychowanica ks. Władysława i żony jego Ludgardy Jabłonowskich, zaślubiła 1875 r. hr. Józefa Łubieńskiego. Ten Stanisław będzie pewnie synem Stanisława, adjutanta Bernardottego.

Antoni Sebastyan, syn Franciszka i Maryanny z Lisowskich, wnuk Rocha i Anny Konarzewskiej, prawnuk Tomasza i Małgorzaty Chyczewskiej, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie grodzkim halickim. Z Wiktoryi z Dobrowolskich, miał on córkę Antoninę, za Janem Stecewiczem i syna Ignacego, ur. 1802 r. w Leszczynie, ożenionego z Emilią z Sińskich, z której córka Dominika i synowie: 1) Wincenty, bezżenny, zmarł 1898 r. we Lwowie. 2) Józef, ożeniony 1-o v. z Józefą z Koenigów, 2-o v. z Kornellą z Walewskich, z której syn

Władysław i córki: Helena i Felicya. 3) Roman, ur. 1843 r. w Słocinie, starszy radca skarbowy austryjacki, ożeniony z Seweryną z Chłędowskich, i 4) Stanisław.

Andrzej, Stefan i Paweł, z województwem płockiem, Sebastyan, z ziemią ciechanowską, a Jakób, z województwem kaliskiem, podpisali elekcyę Augusta II-go.

Jerzy, żonaty z Heleną ze Steckich, procesował się 1693 r. z Nekraszewiczem (Bracł. XIV f. 758). Felicyan, żonaty 1760 r. z Maryanną z Kamińskich, w województwie kijowskiem (Kij. XIII f. 600). Stanisław, komornik ziemski zambrowski 1788 r. Aleksandra, za Janem Zielińskim, zmarłym 1740 r.

Grzegorz, syn Sylwestra, Józef, syn Michała, Konstanty i Marcin, synowie Piotra i Franciszek, syn Antoniego, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Wojciech, syn Grzegorza i Doroty, ur. 1687 roku (metr. w Płonce), nabył 1739 r. od ojca swego część Jabłonowa, zwaną Wypychowem (A. Magd. Tykocin.), a z żony Maryanny, pozostawił pięciu synów: Kazimierza, Piotra, Kaspra, Mateusza i Marcina, którzy wnieśli 1749 r. do grodu wąsoskiego manifest, przeciwko Kruszewskiemu, podpiskowi brańskiemu, o nieprzyjęcie okazania ciała zabitego ich ojca. Z nich Marcin, ur. 1739 r. (metr. w Płonce), zaślubił Maryannę Gurską, v. Górską i z niej pozostawił syna Ignacego, ur. 1771 roku (metr. w kościele Św. Krzyża w Warszawie), porucznika artyleryi koronnej, regenta ziemskiego kijowskiego, wylegitymowanego ze szlachectwa w Kijowie 1803 roku (Z notat L. Białkowskiego).

JABŁONOWSCY h. ZAREMBA z Jabłonowa, w powiecie poznańskim. Jan z Jabłonowa, na sądach w Poznaniu 1390 r. (Leksz). Jan, burgrabia poznański 1454 r., a podwojewodzy 1458 r. Wincenty, syn Jana z Jabłonowa, 1467 r. na uniwersytecie krakowskim. Maciej Jabłonowski zapisał był różnym kościołom 900 fl. na trzeciej części miarek z młynów królewskich w Bydgoszczy, o co biskup włocławski pozwał 1505 r. jego rodzonego bratanka, Wojciecha Zarembę Jabłonowskiego (P. Dz. W. Śr. XVI).

Wojciech Jabłonowski, dzierżawca wsi królewskiej Płowce, na wyprawie wołoskiej 1497 r., asesor wojewody kaliskiego do spraw wojskowych, w czasie wyprawy tureckiej 1498 r. (St. Pr. P. Pom. VII).

Wojciech Zaremba Jabłonowski, właściciel Jabłonowa i Mieścisk, w powiecie poznańskim, 1508 r. (Arch. Sang. V i M. 24 f. 172). Małgorzata i Zofia, siostry, 1509 r. Stanisław, 1521 r. ma sprawy w Poznaniu. Krzysztof, właściciel Jabłonowa i Mierosławic 1580 r. (Paw.). Stanisław i żona jego, Anna z Przecławskich, posiadali Podarzewo, w powiecie gnieźnieńskim, 1540 r. (M. 61 f. 293). Katarzyna, zamężna Gwiazdowska, babka kanonika poznańskiego 1563 r.

JABŁOŃSCY. Domów tego nazwiska znanych jest pięć i oprócz Bończyców, którzy wzięli swą nazwę od wsi Jabłonny, leżącej w powiecie lubelskim, wszyscy inni, jak się zdaje, posiadali liczne wsie Jabłonie i Jabłonki, w ziemi bielskiej, od których nazwiska swe wzięli.

JABŁOŃSCY h. BOŃCZA ze wsi Jablonny, w powiecie lubelskim. Stanisław z Jabłonny, burgrabia lubelski 1508 r. Michał, syn Jana, właściciel Piotrowic 1589 roku (Wyr. Lub. 33 f. 1132). Oprócz Michała, miał jeszcze Jan synów: Szymona i Krzysztofa, z których pierwszy drugiemu przyznał sumę 1590 roku.

Krzysztof, z Anny Mogilnickiej, miał córkę Konstancyę, za Janem Chamcem, synem Marcina, 1609 r. i synów pięciu: Jakóba, Seweryna, Mikołaja, Jana i Andrzeja, z których Seweryn, Mikołaj i Jan, zeznali oblig w Lublinie 1622 roku, a Jakób, Seweryn i Andrzej, zawarli umowę z Bełchackim 1625 roku.

Seweryn 1625 r. oprawił 10,000 fl. żonie swej, Izabelli Łaszczównie Nieledewskiej. Daniel kwitował Milewskiego 1629 r. Stefan zeznał 1639 roku zapis dożywocia z żoną, Maryanną Jaślikowską (Zap. Lub. 5 f. 922; 26 f. 748; 28 f. 1154 i Zs. Bels.). Grzegorz i Mikołaj, podpisali z ziemią nurską, elekcyę Augusta II-go. Franciszek, Jezuita, umarł 1708 r.

Herb Bończa.

Jerzy i Helena ze Stockich, małżonkowie, posesorowie Świtczysk, w województwie kijowskiem, 1681 roku (Kij. VII f. 800) Samuel, syn Stanisława i Anny z Godzimierza Wilżanki, procesuje 1712 r. Wigów o sumę (Kij. VIII f. 1350; Woł. IX f. 1809). Bogumiła, siostra Samuela, za Stanisławem Duninem Wąsowiczem, synem Olbrachta, który zapisał jej 1684 r. 3,000 fl. (Zap. Chęcińs. 41 f. 824). Samuel, cześnik podolski 1724 r., żonaty z Petronellą Żabicką, która w tymże roku dopełniła działu Woli Wodyńskiej i Oleśnicy z siostrą, Magdaleną Sarnecką. Z niej syn Antoni i córki: Katarzyna i Magdalena. Ojciec przelał 1731 r. na córki dożywocie, przysługujące ich matce.

Antoni sprzedał ks. Czartoryskiemu 1752 r. poddanego w Oleśnicy. Katarzyna, 1736 r. żona Antoniego Niewiarowskiego, łowczego drohickiego (Perp. Czers. 19 f. 350; 20 f. 379; 22 f. 145; 23 B f. 378 i 32 f. 275; DW. 68 f. 313 i 74 f. 550). Antoni, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Oblig. Warsz. 49 f. 607). Żonaty z Brygidą ze Staniszewskich, pozostawił syna Piotra, który sprzedał 1783 roku część Oleśnicy Kicińskiemu.

Piotr zeznał 1788 r. zapis dożywocia z żoną, Teresą z Kicińskich, córką Michała i Franciszki z Rylskich (DW. 99 f. 1007 i 104 f. 138).

Michał, syn Piotra, Jakób, syn Pawła, Michał, syn Stanisława, Kazimierz, syn Wawrzyńca, Maciej, syn Ignacego, Wojciech, syn Antoniego, Adam, syn Feliksa, Wojciech, syn Andrzeja, Franciszek i Antoni, synowie Daniela, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

JABŁOŃSCY h. DĄBROWA, dziedziczyli na Jabłoni - Dąbrowa i Jabłoni-Dobki, w ziemi bielskiej. Akta brańskie wspominają o Domaracie, synie Bernarda z Jabłoni-Dobki 1548 r. i o Stanisławie, synie Bernarda, z Jabłoni-Markowięta 1581 r. (Mil.).

Żyjący w drugiej połowie XVI-go wieku Dobiesław, miał synów: Stanisława i Piotra, z których Stanisław dziedziczył na Jabłoni-Dobki 1589 r. (Wyr. Lub. 18 f. 518 i 36 f. 918). Michał podpisał z województwem wileńskiem, elekcyę Augusta II-go.

Jakób, syn Feliksa, dziedzic na Milewie - Zabielnem, zapisał 1699 r. sumę żonie swej, Maryannie z Kulikowskich, córce Wojciecha. Dorota z Konopków, wdowa po Franciszku Jabłońskim, 1746 r. żona Walentego Kapicy. Paweł Bajkowski, żonaty 1754 r. z Łucyą Jabłońską, córką powyższego Franciszka (Mil.). Paweł, syn Wojciecha i Maryanny z Zarembów, sprzedał 1747 r. część swoją na Jabłonce Tyborowskim (DW. 71 f. 1012).

Herb Dąbrowa.

Szymon, w powiecie oszmiańskim, 1764 r. (V. L.) Anna z Samulewskich, wdowa po Szymonie, odstąpiła pewną sumę synowi Ludwikowi 1792 r. (DW. 108 f. 1099). Franciszek, brat rodzony Jana, bezpotomnie zmarłego, kwitował Modzelewskiego 1797 r. (DW. 112 f. 162). Walenty, subdelegat grodzki brański 1778 r. Józef i syn jego Franciszek, towarzysze kawaleryi narodowej 1790 r. (DW. 106 f. 1244). Józef, żonaty z Rozalią z Zaścińskich (DW. 97 f. 1257). Adam, podsędek bielski, umarł 1775 r.

Stanisław Jabłoński, komornik ziemski bielski 1658 r., dziedziczył na Jabłoni-Dąbrowie i Dobkach. Rafał, nabył 1719 roku dobra Melachowice, leżące w województwach: trockiem i wileńskiem, które odziedziczyli po nim synowie jego: Jan i Dawid. Potomkowie Stanisława i Rafała: Dawid, syn Jana, Walenty, syn Marcina, Marcin, syn Franciszka, Michał, syn Augustyna, Jan, syn Tomasza, Stefan, syn Stanisława, Tomasz, syn Pawła, Józef, syn Piotra, Julian, Grzegorz i Stanisław, synowie Józefa i Augustyn, syn Grzegorza, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

JABŁOŃSCY h. JASIEŃCZYK z Jabłoni, w ziemi bielskiej, licznie rozrodzeni w różnych stronach kraju, przeważnie jednak w ziemi liwskiej i łomżyńskiej.

Herb Jasieńczyk.

Akta łomżyńskie z 1479 r. wspominają o Janie z Jabłoni, h. Jasiona. Mroczek, syna Jana z Jabłoni, w aktach zambrowskich 1528 r. (Mil.). Adam Jabłoński, syn Bartłomieja, zeznał 1588 r. oblig na rzecz Rembiertowskiego (Zs. i Gr. Czers. 57 f. 280). Adam, syn Adama, poborca liwski 1580 r., pisarz ziemski liwski 1600 r., umarł 1621 r. (DW. 35 f. 28). Aleksander, syn Adama, pisarza liwskiego, żonaty 1-o v. z Anną z Boglewskich 1622 r., 2-o v. z Zofią ze Staniszewskich, z tą ostatnią zeznał zapis dożywocia 1627 roku. Aleksander, poborca liwski 1635 r. Hieronim, żonaty z Heleną z Boglewskich 1624 r. Obie były córkami Kaspra Boglewskiego (Perp. Czers. 6 f. 441 i 442; 7 f. 464).

Andrzej i Stanisław, synowie Mikołaja, wykonali przysięgę wierności 1569 roku, po przyłączeniu Podlasia do Korony (Mil.). Andrzej, stolnik podlaski 1582 r., ożeniony 1-o v. z Anną Zamojską 1591 r., a 2-o v. z Barbarą Troszczanką 1600 r., dziedzic Waniowa 1595 r., który sprzedał 1618 r. Markowi Oleśnickiemu, a nabył Staje 1600 r. Odstąpił Jabłoń synowcowi Augustynowi 1614 r. Z pierwszej żony pozostawił córki: Dorotę, żonę 1-o v. Piotra Łoskiego, z ziemi czerskiej, 1612 r., a 2-o v. Samuela Pomorskiego 1616 r.; Jadwigę, za Piotrem Brodeckim 1615 r. Z drugiej zaś—córki: Zofię i Annę, 1622 r. panny i synów: Olbrachta, Jana i Mikołaja, którzy w 1628 r. zastawili Staje Brodeckim. Olbracht, ożeniony 1627 roku z Anną Chomecką, wdową po Walentym Zakrzewskim, a Mikołaj, z Konstancyą Czopowską (Teka W. Rulikowskiego i Perp. Czers. 5 f. 26).

Dorota, wdowa po Jakóbie Leszczkowskim 1594 r. (Zs. Bełs.).

Stanisław, Hieronim, Marcyan, Krzysztof, Kasper i Jan, podpisali z ziemią liwską, elekcyę Władysława IV-go. W liczbie elektorów króla Michała spotykamy: Wojciecha, komornika ziemskiego bielskiego, Mikołaja, z województwa bełskiego, Krzysztofa i Stanisława, z ziemi chełmskiej. Mikołaj, z województwem ruskiem, inny Mikołaj, z województwem bełskiem, Jan, Krzysztof, Jakób i Paweł, z ziemią liwską, podpisali obiór Jana III-go.

Stanisław Jabłoński - Kurcz w województwie ruskiem 1674 r. Józef, syn Wojciecha, żonaty 1695 r. z Zofią z Laskowskich (DW. 59 f. 52). Jan, syn Wojciecha, w ziemi warszawskiej, 1694 r. (DW. 58 f. 1333). Łukasz, student u Pijarów w Chełmie 1677 r. (Akta XXIII).

Andrzej, podstarości bełski 1590 r. Michał, towarzysz roty pancernej, został miecznikiem bracławskim 1694 r. Michał, żonaty z Anną z Rydzewskich, 1-o v. Żulińską, pozwany 1697 r. przez Wąsowiczowę (Zs. Bełs. 73 f. 1122). Wiktoryn, prezydent zgromadzenia Dominikanów Górskich 1736 r. (Perp. Czers. 23 B f. 276). Antoni otrzymał sołtystwo we wsi Sarny, w ziemi przemyskiej, 1768 r. (M. 272 f. 212). Adam z Jabloni-Samsonów, cześnik nowogrodzki 1745 r., wojski łomżyński 1759 r., starosta biskupi pułtuski 1752 r., nabył 1762 r. wieś Jeziorsk nad Narwią. Jako wojski i poseł ziemi łomżyńskiej, podpisał elekcyę Stanisława Augusta. W 1766 r. został pisarzem ziemskim i grodzkim łomżyńskim. W 1789 r. kawaler orderu Św. Stanisława. Żonaty z Franciszką z Szabłowskich, córką Tomasza, chorążego trembowelskiego i Joanny z Dębowskich, z którą ślub dawał mu dnia 17-go Maja 1745 roku wuj jej biskup Dembowski, pozostawił z niej synów: Sinezyusza, Tomasza i Macieja, oraz córki: Leonorę, żonę Ignacego Tołłoczki, rotmistrza starodubowskiego i Agnieszkę, żonę Gracyana Bystrzyckiego, szambelana Stanisława Augusta. Sprzedali oni część Żukowa Przeździeckiemu 1789 roku (DW. 105 f. 852, 853 i 855).

Sinezyusz v. Synezy, kapitan i podkoniuszy królewski, został łowczym wiskim 1775 r, z którego to urzędu rezygnował 1790 r. Żonaty z Heleną z Okęckich (DW. 92 f. 146).

Tomasz, deputat na Trybunał koronny, został skarbnikiem łomżyńskim 1786 r, a wojskim mniejszym 1791 r. W 1778 r. był sekretarzem królewskim. Żonaty 1788 r. z Anną z Żebrowskich, córką Adalberta, sędziego stężyckiego i Justyny z Jezierskich (DW. 94 f. 558 i 104 f. 974).

Maciej, regent grodzki i ziemski łomżyński 1780 r. Stanisław, komornik ziemski łomżyński 1778 r. Anna, żona Leona Znamirowskiego 1730 r. Jacek Jasieńczyk 1792 roku w Szadku. Marcyanna z Zawadzkich, wdowa po Antonim 1775 roku.

Paweł Jabłoński, dziedzic na Dobkach i Zambrowiznie, w ziemi bielskiej, 1700 r. Stanisław Respont-Jabłoński, cześnik rożański, właściciel Koczani, w województwie sieradzkiem, 1742 r.

Ignacy i Wojciech Respontowie-Jabłońscy, kwitowali Dembińskich 1749 r. (A. Nowokorcz.). Ignacy Respont, burgrabia grodzki piotrkowski, z żoną, Jadwigą z Brochockich, kwitowali 1747r., Szydłowskich z sumy na Goździkowie, a 1751 roku pozwali Karola Wąsowicza W 1752 r. on zapisuje żonie sumy na Koczani (Gr. Opocz.). Dzieci ich: Ksawery, subdelegat grodzki piotrkowski, Zuzanna, Barbara i Brygida, pozwały 1778 r. Wąsowicza.

Antoni, właściciel 1771 r. dóbr Pęgowo-Ładawy, w województwie sieradzkiem. Jerzy, chorąży lubaczowski 1779 r.

Stanisław, syn Ignacego, Mikołaj, syn Walentego, Wincenty Respont - Jabłoński, syn Franciszka, Jakób, syn Synezyusza, Kazimierz, syn Walentego, Stanisław, Ludwik i Franciszek, synowie Tomasza, Antoni, syn Wojciecha, Franciszek, syn Ignacego, Samuel, syn Franciszka, Adam, syn Konstantego, Jakób, syn Jana, Antoni, syn Antoniego, Aleksander, syn Józefa, Jan Nepomucen, syn Wawrzyńca, Antoni, Ludwik i Jan, synowie Jakóba, Bonawentura i Adolf, synowie Józefa, Stanisław, syn Wojciecha, Ludwik, syn Stanisława, Maksymilian, syn Antoniego i Ignacy, syn Franciszka, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Antoni Jasinka-Jabłoński, syn Andrzeja i Maryanny Machnowskiej, wnuk Marcina i Heleny Reginy Zarembianki, ożeniony z Maryanną Popielówną, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie grodzkim trembowelskim. Wnukowie zaś jego: Franciszek, syn Jakóba i Maryanny Wasylkowskiej i Michał, Karol, Wawrzyniec, Jan i Aleksy, synowie tegoż Jakóba, z drugiej jego żony, Tekli Twardowskiej, legitymowali się ze szlachectwa w Wydziale Stanów we Lwowie 1830 r. Konstanty, syn Kazimierza i Joanny Rutkowskiej, dowiódł szlachectwa w sądzie ziemskim czchowskim 1782 r., a Wojciech, w sądzie ziemskim lwowskim, tegoż roku.

Ignacy i Adam z synami: Pawłem i Ludwikiem, synowie Jana, wnukowie Marcina, prawnukowie Pawła, syna Jana, dziedzica 1682 r. dóbr Jabłoń Kościelna, w powiecie brańskim, dowiedli szlachectwa 1804 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Stanisław, syn Ignacego, wyżej wymieniony, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie 1838 r., był wnukiem Adama. Urodzony 1787 r., umarł 1851 r. Właściciel dóbr Dworaki-Pikaty, w powiecie tykocińskim, żonaty był z Wiktoryą Budziszewską, urodzoną 1794 r., zmarłą 1875 r. Z niej pozostawił: Adama, Romana, Adolfa, zmarłego młodo, Józefę, Salomeę, za Piotrem Podbielskim i Wincentynę, za Zdzisławem Bitnerem.

1. Adam, Radca Dyrekcyi Szczegółowej Towarz. Kred. Ziems. w Łomży, właściciel dóbr Pniewo, Rybno i Budy Pniewskie, urodzony 1816 r. w Dworakach,

zmarły 1900 r. w Warszawie, miał z pierwszego małżeństwa, z Barbarą Budziszewską, córką Prospera, ur. 1834 r., a zmarłą 1864 r., dwie córki: Zofię, zmarłą w dzieciństwie i Stanisławę, za Franciszkiem Wierzbickim, właścicielem dóbr Boguszyce i Wszerzecz, w powiecie łomżyńskim. Z drugiego małżeństwa, z Emilią Budziszewską, córką Karola, ur. 1839 r., a zmarłą 1903 r., miał dzieci: Józefa Karola, ur. 1867 r., Stefana, ur. 1870 r. i Wandę Leontynę, za Ignacym Piwnickim, właścicielem dóbr Kuchary, w powiecie płockim, i Sosnowa, w powiecie rypińskim.

a) Józef Karol, właściciel dóbr Pniewa, z Maryi Józefy Wosińskiej, córki Józefa, a wnuczki Teodora Wosińskiego, głównego dyrektora b. Komisyi Sprawiedliwości, ma synów: Jerzego, ur. 1895 r. i Witolda, ur. 1901 r.

b) Stefan, właściciel majątku Piasecznica, w powiecie sochaczewskim, z Maryi Pohoreckiej, ma synów: Stanisława, ur. 1901 r. i Romana, ur. 1903 r.

2. Roman, ur. 1826 r., zmarły 1865 r., właściciel majątku Romanowo, w powiecie makowskim, ożeniony z Ludwiką Łaguną, ur. 1828 r., a zmarłą 1867 r., miał synów: Adama, ur. 1853 r. i Teodora, ur. 1854 r., zmarłego 1877 roku. Adam, inżynier dróg i komunikacyi, ożeniony z Wiktoryą Soroko, ma dzieci: Adama, ur. 1883 r., Romana, ur. 1891 roku i Wandę, ur. 1889 r.

Herb Jastrzębiec.

JABŁOŃSCY h. JASTRZĘBIEC. Stanisław Jabłoński, syn Wincentego, żonaty z Teofilą Kiernożycką, miał syna Cypryjana, ur. 1830 r. w Krynicy, w powiecie prużańskim. Otrzymał on od matki 1851 r. część Podelska, a zaślubiwszy Annę Trylską, ma z niej: Stanisława, ur. 1857 r., Wandę, Maryę i Jadwigę, żonę Bokszanina.

Herb Samson.

JABŁOŃSCY h. SAMSON z Jabłoni-Samsony, w ziemi bielskiej, osiedli w województwie nowogrodzkiem. Na tejże Jabłoni dziedziczyli jednak i Jasieńczykowie, którzy Franciszka, sędziego nowogrodzkiego, do swego domu zaliczają.

Stefan i Feliks, synowie Ciszka, Adam, syn Stefana, Mikołaj, syn Ściszka, Jan Samson, Marcin, syn Pawła, Wawrzyniec, syn Cimosza, Paweł i Rafał, synowie Karasia i Jakób, syn Hrynia, z Jabłoni-Samsony, wykonali przysięgę wierności 1569 r., po przyłączeniu Podlasia do Korony (Mil.).

Jakób, podchorąży w chorągwi Oboźnego litewskiego, raniony i zrabowany w Ratnie 1664 r. Jan i Eustachy, w powiecie orszańskim, 1667 r. Krystyna, za Stanisławem Hlebickim Józefowiczem 1671 r. (Ist. Jur. Mat. XXV i XXVI).

Kazimierz Hieronim z Samsonów Jabłoński, podstoli mozyrski, podpisał z województwem nowogrodzkiem, elekcyę Augusta II-go. Samuel, kapitan w pułku Sapieżyńskim, otrzy-

mał 1708 r. wieś Krużuny ze starostwa pińskiego, od hetmana Sapiehy (Sap. II). Michał, cześnik i podstarości starodubowski 1718 r.

Jan, oboźny nowogrodzki 1750 r. Jan, stolnik nowogrodzki 1740 r. Jan, starosta województwa nowogrodzkiego 1755 r. (?). Kazimierz z Samsonów-Jabłoński, horodniczy i poseł województwa nowogrodzkiego, podpisał z temże województwem, elekcyę Stanisława Augusta. W 1766 r. podstoli, a wojski nowogrodzki i strażnik polny litewski 1769 r. Józef, strażnik nowogrodzki 1783 r. Franciszek, ale tego zaliczają do Jasieńczyków, cześnik 1765 r., a sędzia ziemski nowogrodzki 1777 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1792 r. Ten sam podpisał się 1759 r. Franciszek z Samsonów Jabłoński Cze. W. N., komisarz Trybunału skarbowego litewskiego, kapitan J. Kr. Mości.

Wincenty, szambelan dworu polskiego, z synami: Antonim, Franciszkiem i Aleksandrem, i Hipolit z synem Konstantym Franciszkiem, synowie Franciszka, wnukowie Aleksandra, prawnukowie Franciszka, łowczego mińskiego, dziedzica 1702 r. dóbr Dworzec, w powiecie mińskim, 1829 r., a Mikołaj z synem Józefem i Ksawery, synowie Ignacego, wnukowie Tomasza, 1812 r. dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską.

JABŁOŃSCY h. SENNIKI. Sebastyan Kazimierz Jabłoński, patron sądów zadwornych asesorskich, otrzymał szlachectwo na sejmie 1768 r. (V. L.). Ludwik, Tomasz, Hilary i Wincenty, synowie Leona, a wnukowie powyższego Sebastyana Kazimierza, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

JABŁOŃSCY h. SUCHEKOMNATY. Jakusz z Jabłoni h. Suchekomnaty, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1425 r. (M. 3 f. 52).

JABŁOŃSCY różni. Mikołaj z Jabłonki świadczy w Gnieznie 1396 roku, a Jan Jabłoński w sądzie w Kościanie 1400 r. (Leksz.). Mikołaj, syn Piotra z Jabłonki, 1430 r., a Mikołaj, syn Jakóba z Jabłonki, 1468 r. na uniwersytecie krakowskim. Jan Jabłoński, rycerz z dyecezyi krakowskiej, obecny w Poznaniu 1499 roku. Anna, córka Wojciecha z Jabłonki, żona Zawiszy z Grabownicy, w sanockiem 1486 r. (AGZ.).

Jan Jabłoński oskarżony 1507 r. przez Kunieckiego, o usiłowanie zabicia powoda (St. Pr. P. P. VI). Stanisław, Kazimierz, Abraham i Jan, synowie Jakóba, Aleksy, Jan, Erazm i Jerzy, synowie Alberta, Michał i Paweł, synowie Stanisława, dziedzice na Jabłoni - Rykacze, wykonali 1569 r. przysięgę wierności, po przyłączeniu Podlasia do Korony (Mil.). Maryan, syn Piotra, upoważnił 1609 roku brata Kaspra, do wykupna wsi Branka (DW. 35 f. 644). Tomasz, doktór filozofii i medycyny w Padwie 1610 r., poprzednio 1602 r. na uniwersytecie w Krakowie. Stanisław, deputat województwa krakowskiego na Trybunał koronny 1592 r. (Zap. Lub. 6 f. 666). Jadwiga, żona Eustachego Stanisławskiego 1634 r. Maryna, żona Ławryna Tylickiego 1637 r., w powiecie łuckim. Paweł, w województwie wołyńskiem 1661 r. (Woł. VII C f. 31). Stanisław, administrator starostwa jezierzyskiego 1713 r. (Ist. Jur. Mat. XXI).

Aleksy Jabłoński - Mścich i Jan Jabłoński - Śledzik, dziedzice części wsi Upale, w łęczyckiem, 1576 r. (Paw.). Jakób, w sieradzkiem, 1581 r.

W powiecie przedeckim: Walenty, syn Szymona, kwitował Kiełczewskiego 1587 r. Walenty, syn Aleksego, kwitował Suchodolskiego 1625 r. Wojciech 1659 r., Mikołaj 1664 r., Mateusz 1769 r. (Gr. Przed. 35 f. 21; 69 f. 68; 75 f. 5; 76 f. 157 i 175; 91 f. 107).

Jakób 1579 r., ks. Mikołaj 1655 r., na uniwersytecie krakowskim. Aleksander pisał się z województwem sieradzkiem, na elekcyę króla Michała. Jan, z województwem łęczyckiem, Jan z województwem kaliskiem, Stanisław z województwem inowrocławskiem, podpisali elekcyę Augusta II-go, a Jerzy z województwem smoleńskiem i Tomasz z województwem poznańskiem, obiór Stanisława Augusta.

Andrzej zaślubił 1760 r. w Probużnej Zuzannę Batowską. Zofia zaślubiła 1785 r. w Zabłotówce Piotra Berezowskiego (metr. w Jagielnicy). Józef, syn Mikołaja i Agnieszki, ur. 1768 r. w Kalinowszczyznie. Agnieszka, córka Pawła i Anny Kornickiej, ur. 1826 r. (metr. w Czortkowie).

Wojciech Stanisław, doktór filozofii na uniwersytecie krakowskim 1772 r Kazimierz z żoną, Katarzyną de Pingielin, wprowadzeni w posiadanie dworku na gruncie zwanym Karolów 1787 r. (DW. 103 f. 1012).

Niżej wymienieni Jabłońscy legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej: Franciszek i Piotr, synowie Antoniego, wnuki Kazimierza, prawnuki Gabryela, syna Zygmunta, 1830 r., a Jan, syn powyższego Antoniego, 1868 roku Mateusz z synami: Jakóbem i Klemensem i Ludwik z dziećmi: Stanisławem, Adolfem i Eweliną, synowie Ludwika, wnuki Piotra, Aleksander z synem Wawrzyńcem, syn Marcina, wnuk Andrzeja, a wszyscy prawnukowie Stanisława, w 1843 r., a Apollo i Henryk, synowie powyższego Wawrzyńca, w 1854 r. Franciszek z dziećmi: Józefem, Karoliną, Izabellą i Klementyną, Kazimierz i Antoni, synowie Antoniego, wnuki Józefa, prawnuki Jana, w 1846 r. (Spis.).

W 1902 r. Jabłońscy byli dziedzicami: Mikołaj—Chabielic i Młynków w gubernii piotrkowskiej, Józef—Idzikowic w gubernii kaliskiej, Konstanty— Perznia, Stanisław—Dziewanowa w płockiej, Alfred—Mnina, Zdzisław—Rudnik i Usarzowa, Mieczysław—Jedlanki Soleckiej, Sabatu i Strzałkowa, Edward—Domaradzic i Zagorzyc, w radomskiej, Stanisław — Ochotnik w suwalskiej.

Adalbert Jabłoński, umarł w Banuninie, w powiecie złoczowskim, 1797 r., pozostawiwszy z Maryanny Boguckiej, zmarłej tamże 1799 r., syna Antoniego i córkę Helenę Klimkiewiczową. Antoni umarł 1829 r. w Banuninie. Syn jego Adalbert, córka Zuzanna.

Antoni, zmarły w Czaplach 1795 r., z Katarzyny Wodzińskiej pozostawił: Aleksandra, Józefa, Ignacego, Teresę Michałowę Harasiewiczową, Wojciecha i Salomeę, żonę Jana Szpakowskiego, parocha w Krakowcu.

Ignacy, syn Antoniego, zmarł w Woli Błażowskiej 1828 r., pozostawiwszy z Teresy Swiżyńskiej: Petronellę, Józefa, Karolinę, Annę, Apolinaryusza, Jana i Teofilę. Stanisław, żonaty z Julianną Gołyńską, zmarł bezpotomnie w Litwinowie 1799 r. Brat jego Antoni.

Ignacy, zmarły 1826 r. we Lwowie, ze zmarłej tamże 1822 r. Barbary de Frosch, miał: Ignacego, Elżbietę Repelli, Klarę Radda, Michała i Ernesta.

JABŁOŃSKI Sebastyan Kazimierz, otrzymał szlachectwo na sejmie 1767 roku.

JABŁOSZEWSKI h. PRUS I-szy Norbert Ludwik, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

JABŁOWSKI Mikołaj, na sądach we Lwowie 1443 r. (AGZ. XIV). Grzegorz, syn Mikołaja Jabłowskiego ze Zgłobienia, 1479 r. na uniwersytecie krakowskim. Mikołaj, wziął 1502 r. w zastaw Lubnę od Denowskiej (AGZ.). Teodoryk z Jabłowa ma 1444 r. sprawę w Krakowie, o przyganę z Żegotą.

JABŁOWSKI Albert, na sądach w Poznaniu 1390 r., a brat jego, Bandzimir z Jabłowa, na sądach w Gnieznie 1399 r., mieli i trzeciego brata, po którym zostało dwóch synów 1388 — 1392 r. (Leksz.). Jakób, syn Bandzimira, 1406 r. na uniwersytecie w Krakowie. Jan ma świadczyć w Poznaniu 1412 r. Jakób, syn Jana, 1441 r. na uniwersytecie w Krakowie. Ten sam pewno Jakób Jabłowski, kanonik poznański 1459 r. Wojciech 1481 r., a Jan Jabłowski z Gąsina, 1489 r. na sądach w Brześciu (Gr. Brzes. Rec.).

JACEK, kanclerz dobrzyński 1366 r. (omyłka zamiast Maczko).

Herb Odrowąż.

JACEWICZOWIE h. ODROWĄŻ w W. Ks. Litewskiem. Zygmunt Jacewicz 1663 r. w niewoli w Moskwie (Ist. Jur. Mat. XXV). Stanisław Jacewicz, w województwie mińskiem 1669 r., z którem się pisał na obiór króla Michała. Michał Jacewicz podpisał z województwem wileńskiem, elekcyę Augusta II-go. Piotr Jacewicz w województwie witebskiem 1740 r. (Ist. Jur. Mat. XXI). Jan, w powiecie lidzkim 1764 r. (V. L.).

Andrzej i Antoni, synowie Bartłomieja, wnukowie Bartłomieja, Klemens, Ignacy, Michał i Jozafat, synowie Jakóba, wnukowie Piotra, Szymon i Mateusz, synowie Antoniego, wnukowie tegoż Piotra, a wszyscy prawnukowie Andrzeja, oraz Szymon, Józef i Jakób, synowie Jana, wnukowie Józefa, prawnukowie Michała, a wszyscy razem praprawnukowie Krzysztofa, syna Piotra, dowiedli szlachectwa 1798 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

JACEWSCY legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej: Erazm z synem Władysławem i Aleksy z synami: Kazimierzem, Władysławem i Adolfem, synowie Ludwika, wnuki Szymona, prawnuki Antoniego, 1845 r. (Spis.).

JACHIMOWICZOWIE v. JAKIMOWICZOWIE w W. Ks. Litewskiem. Domów tego nazwiska jest kilka. Jeden z nich w województwie trockiem h. *Dąbrowa*, drugi biorący przydomek *Hołownia*, prawdopodobnie h. *Hołownia*, trzeci

w województwie mińskiem h. *własnego*, przedstawiającego Ogończyka, dwa razy przekrzyżowanego, a czwarty h. *Pobóg* w województwie wileńskiem.

Andrzej Jachimowicz pisał się, z powiatem lidzkim, na obiór Jana III-go. Stanisław Jachimowicz z ziemią wiską, a Eustachy Kazimierz, podczaszy wiłkomierski i Michał Jakimowiczowie, z województwem trockiem, podpisali elekcyę Augusta II-go.

Józefat Jachimowicz, opat grodzieński 1722 r. (Akta XI). Józef Jachimowicz, dworzanin królewicza Konstantego Sobieskiego, otrzymał od niego Czopowszczyznę w Baniuninie (AGZ. X. 6884). Jerzy Jachimowicz podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.). Józef w województwie trockiem 1764 r. (V. L.). Jan Wawrzyniec, regent grodzki kowieński 1767 r.

Michał Jakimowicz h. *Dąbrowa*, syn Tomasza i Teresy Borkowskiej, wnuk Jana i Anny Janiszowskiej, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 roku, w sądzie grodzkim trembowelskim, a syn jego Franciszek, urodzony z Rozalii N., w Wydziale Stanów we Lwowie 1833 r.

Józef Jachimowicz, syn Kazimierza, wnuk Franciszka 1776 r., dowiódł szlachectwa i h. *Dąbrowa*, przed Deputacyą Wywodową wileńską 1820 r.

Józef z synem Adamem Justynem, syn Marcina, Jan, syn Benedykta, Sylwester i Cypryjan z synem Jerzym, synowie Jana, wnukowie Antoniego, prawnukowie Jana, syna Andrzeja Jakimowicza h. *Dąbrowa*, dziedzica 1616 r. dóbr Podprypetys, w brasławskiem, dowiedli szlachectwa w Wilnie 1805 r.

Do *Hołowniów* Jachimowiczów zalicza Kojałowicz Pawła Jachimowicza, pisarza skarbowego W. Ks. Litewskiego 1611 r. i Krzysztofa, także pisarza skarbowego 1632 r. (V. L.). Bazyli Hołownia Jakimowicz, łowczy witebski, wzięty do niewoli po zdobyciu Witebska, trzymany był w Kazaniu 1654 roku (Ist. Jur. Mat. XXI). Piotr Hołownia Jakimowicz i Samuel, podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.).

Jan Jakimowicz, 1668 r. na sejmiku orszańskim. Kazimierz, posesor Zierembkowa 1670 r. (Ist. Jur. Mat. XXVI). Szymon Jakimowicz podpisał z powiatem słonimskim, elekcyę Jana III-go, a Jan, Józef i Marcin Jachimowiczowie z województwem mińskiem, obiór Augusta II-go. Stanisław Jachimowicz, stolnik mozyrski 1748 r. Kazimierz Jachimowicz, oboźny mozyrski 1765 r. Jan, ziemianin mozyrski 1769 r.

Do nich pewnie należy Jarosz Jakimowicz, żonaty 1597 r. z Maryną Garlińską (Ist. Jur. Mat. XXI), poborca witebski 1609 r. (V. L.).

JACHIMOWICZOWIE h. POBÓG. Stefan i Mateusz z synami: Justynem, Feliksem i Waleryanem, synowie Piotra, wnukowie Stanisława Antoniego, prawnukowie Jana, syna Piotra, wnuka Pawła, dziedzica 1595 r. dóbr Puruny, w powiecie wiłkomierskim, dowiedli szlachectwa w Wilnie 1820 r.

JACHIMOWICZOWIE, ale nie wiem jakiego herbu, wylegitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej: Jan z synami: Stanisławem, Felicyanem, Kazimierzem i Julianem i Teodor, synowie Jana, wnuki Wojciecha, prawnuki Marcina, w 1848 r. Józef z synem Konstantym, syn Tomasza, wnuk Jana, prawnuk Józefa, w 1849 r. (Spis.).

JACHIMOWICZOWIE v. JAKIMOWICZOWIE na Rusi czerwonej. Aleksander, Adam, Sebastyan, Agnieszka Ignacowa Bartoszewska i Maryanna, rodzeństwo, wraz z matką Zofią z Nahorskich, 2-o v. Józefową Komorowską, pozwali 1727 r. Tarłów o sumę (Gr. Lwows. 916 f. 77).

Ksiądz Roman, pleban gr.-kat. i zarazem wikary w Milatynie, zmarły 1811 roku, ksiądz Grzegorz, pleban w Nowosiółkach, Anna Pawłowiczowa, wdowa 1812 r. i Helena Pawłowiczowa, rodzeństwo (A. Lwows. For. Nob.). Grzegorz Jachimowicz, z sufragana lwowskiego, biskup przemyski 1848 r., metropolita lwowski 1859 r.

JACHIMOWSCY h. BUDWICZ. Jachimowice, w powiecie sandomierskim, były za czasów Długosza w posiadaniu Jakóba i Prandoty Grzymalitów i dwóch innych jeszcze (Lib. Ben.). Jakób Jachimowski podpisał z województwem sandomierskiem, obiór króla Michała, a Stanisław z temże województwem, elekcyę Augusta II-go. Anna, córka Stanisława i Aleksandry z Grabianków, zeznała 1706 r. zapis dożywocia z mężem, Aleksandrem Bereskim (Perp. Czers. 16 B f. 385).

Wawrzyniec, syn Macieja, legitymował się ze szlachectwa 1809 roku, w Wydziale Stanów we Lwowie, a z żony Teresy Morawskiej, pozostawił syna Wincentego, ożenionego z Anielą Singerówną Wyszogórską, którego syn Maryan Feliks Józef wraz z dziećmi: Kazimierzem, Eugeniuszem i Maryą, urodzonemi z Kamilli Orzyszkiewiczównej, legitymował się ze szlachectwa 1877 r., w Wydziale Krajowym we Lwowie.

JACHNO, sędzia grodzki kamieniecki 1456 r. Jego może syn, bo Jakób Jachnowicz, sędzia i podstarości grodzki kamieniecki w latach 1501 — 1504 (AGZ. XVII).

JACHNOWICZOWIE h. TOPÓR. Dyonizy z synem Józefem i Szymon, synowie Augustyna, wnukowie Stefana, dziedzica 1730 r. dóbr Gołdziszki-Jachnowicze w powiecie lidzkim, dowiedli szlachectwa w Wilnie 1816 r.

JACHNOWSKI Bartłomiej, pisarz grodzki kowieński 1634 roku (Manus. hr. Kossak.).

JACHOWICZOWIE h. DĄB pisali się z Wolfowic. Michał Jachowicz wziął w zastaw od Worony, połowę Tuliczowa; wspomina o tem wyrok z 1626 r., wydany w sprawie Worony z Pruszyńskimi (Kij. III C f. 235).

Udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie: Walentyn, Szczepan i Augustyn 1787 r., a Kornel, porucznik wojsk cesarsko-austryjackich, wnuk Walentego, 1852 r., w Wydziale Stanów we Lwowie (Goł.).

Jan Aleksander Jachowicz, syn Stefana i Agnieszki Bielickiej, wnuk Andrzeja i Anny Strutyńskiej, prawnuk Melchiora i Krystyny Ciemierzyńskiej, ożeniony z Elżbietą Jelińską, pozostawił dzieci: Marcyannę, ur. 1681 r., Jana Kantego, ur. 1682 r., Justynę, ur. 1685 r., Marcina, ur. 1691 r. i Kazimierza, ur. 1694 r. Z nich:

Jan Kanty, regent grodzki halicki, z Anny Witkowskiej, 2-o v. Franciszkowej Zakrzewskiej, miał córki: Katarzynę Marcinowę Chodykiewiczową, Maryannę, 1-o v. Stanisławowę Sulatycką, 2-o v. Adalbertowę Rogozińską i Teresę Marcinowę Zwierzchowską i syna Stanisława Kostkę, żonatego z Maryą Pruską, 2-o v. Feliksową Kułakowską, którego córka Teresa, była żoną Dominika Szeptyckiego, skarbnika latyczowskiego.

Kazimierz, najmłodszy syn Jana Aleksandra, subdelegat grodzki żydaczowski, z pierwszej żony, Regîny Smoniewskiej, miał córki: Katarzynę, za Hieronimem Popowskim i Ludwikę, oraz synów: Wojciecha, Filipa, Kazimierza i Józefa. Trzej ostatni zmarli bezdzietnie. Wojciech i Filip dowiedli szlachectwa 1782 r. w sądzie ziemskim lwowskim. Wojciech, ożeniony z Wiktoryą Dobrzańską, pozostawił córki: Katarzynę, Maryannę, Barbarę, Antonillę i synów: Józefa, ur. 1785 roku, ożenionego z Barbarą Budyńską i Stanisława.

Stanisław, ur. w Dzikowie 1796 r., zmarły w Warszawie 1857 r., głośny w swoim czasie nauczyciel języka polskiego, autor słynnych bajek i wielu pism, poświęconych młodocianemu wiekowi i pierwszy twórca ochrony dla biednych dzieci w Warszawie, z dwóch żon, Salomei Jabłońskiej, zmarłej 1824 r. i Antoniny Joanny Ośniałowskiej, pozostawił synów: Dobrosława, Eryka, ur. 1842 r. i Rudolfa, ur. 1846 r., zmarłych bezdzietnie. Jan Nepomucen, syn Szymona i Anny, ur. 1777 r. w Czortkowie.

JACHOWSKI Idzi podpisał z ziemią nurską, elekcyę Augusta II-go.

JACIMIERSCY v. JACIMIRSCY v. JAĆMIERSCY v. JACYMIERSCY h. SULIMA z Jacimierza v. Jaćmierza, w ziemi sanockiej. Fryderyk Missnar, otrzymał 1390 (?) Jacimierz od Władysława Jagiełły (M. 11 f. 244). Tenże Fryderyk Meisnansis (z Miśni?), dziedzic Jaćmierza, wspólnie z Pakoszem z Pakoszówki, zakładają i uposażają 1390 r. parafię i kościół w Strachocinie, w ziemi sanockiej (Zs. Sanoc. 10 f. 393). Bratem jego mógł być Jan, który zapisał 1400 r. dwa łany kościołowi w Niebieszczanach (Zs. Sanoc. 18 f. 55), a synami jego być musieli bracia: Frydryk, Mikołaj i Chodko, wymieniani często w aktach sanockich i przemyskich, a może i Paszko Jaćmierski z Jaćmierza, procesujący 1418 r. Stanisława Żydówkę (A. Bieckie). Siostrą ich była Katarzyna, żona Wita 1424 r., której syn Jan 1440 r. z wujem Fryderykiem najeżdża Zarszyn, a córkę jej Annę, wydaje tenże wuj za Rafała z Mikołajowa 1451 r.

Chodko, wraz z bratem Frydrykiem, pozwali 1437 r. Ryterowskiego. Od wdowy po nim Jarochny (z Bybla, 2-o v. ks. Iwanowej Nieświdzkiej), wykupił Frydryk trzymaną w oprawie wieś Knieżyce i zastawił ją 1444 roku braciom z Orzka.

Mikołaj, poraniony przez kmieci z Długiego, procesował ich o to w latach 1434 — 1435, poparty przez brata Frydryka. Synowi jego, Jerzemu, wydzielił stryj Frydryk 1464 r. część w Jaćmierzu.

Frydryk, miecznik sanocki w latach 1434 — 1476, bardzo czynny, ruchliwy i burzliwy, w ciągu długiego życia miał mnóstwo spraw, tak, że akta ówczesne sanockie, najczęściej jego wymieniają, tak w sprawach pieniężnych, wynikłych z ciągłego handlowania dobrami, jak i w sprawach o bójki, gwałty, najaz-

dy, etc. etc. Jest on dziedzicem Jaćmierza, Posady Jaćmierskiej i Bażanówki, posesor wsi królewskiej Strachocina. Z pierwszą żoną, Jadwigą Pstroską, której zapisał 1433 r. 300 grzyw posagu i wiana, a z którą był żonaty już 1424 r., dostał sumy na Trześniowie. W 1430 r. zamienił wieś swą Skoliszyn, na Niebieszczany, z sołtystwem, do czego dopłaca Pstroskiemu 40 grzyw. Nabył 1436 r. Chliple od Herburtów, ale odprzedał je w następnym roku. W 1437 r. kupił za 620 grzyw. i 12 koni wieś Wykoty, którą 1450 r. sprzedał Mszczujowi z Wyszogrodu, za 1,200 grzyw. i część Nieprowic, w wiślickiem. Ożenił się 1442 r. drugi raz z Anną, wdową po Steczku z Bolestraszyc, przez co wplątał się w procesa o opiekę nad bogatą jej córką. Za poręczone 700 grzyw. za Mikołajem z Tarnawy, zmuszony oddać 1447 r. dobra Jaćmierskie w 1,400 grzywnach Mikołajowi Bielonce. Za tę stratę oddaje mu 1449 r. Mikołaj z Tarnawy, dobra Bronnicę małą, z Łużkiem, w samborskiem i Bronnicę wielką, w drohobyckiem. Wrócił do posiadania Jaćmierza już 1451 r., a 1468 r. sprzedał Jaćmierz z przedmieściem i Wolą i Bażanówką za 1,800 grzyw. Pieniążkowi, staroście sanockiemu. W 1451 r. nabył za 700 grzyw. Krakowiec, z hutą żelazną, Gnojnicę i Przedworze, od Jana z Tarnawy, a 1459 r. za 500 grzyw. Bżankę v. Bziankę, od Burzyńskiego, 1468 r. za 940 zł. węg. sołtystwo w Hoczwi, od Pieniążka, 1470 — 1471 r. za 2,000 dukatów Lubienie Wielkie, od Czornberga, a 1472 r. za 600 grzyw. Szczuczenosy, w lwowskiem, od Dominika de S-to Romulo. Od wdowy po nim Elżbiety, z którą był żonaty już 1468 r., i dzieci z tej trzeciej żony: Marcina, Heleny i Barbary, odkupili 1479 r. Wilczkowie dobra Lubienie Wielkie. Z pierwszej żony miał córkę Jadwigę i synów: Jana i Piotra; z drugiej — Zofię, Katarzynę, Frydryka, Mikołaja i Jakóba.

Jadwiga, która posag swój 300 grzyw. wynoszący, miała u brata Jana, żyła jeszcze niezamężną 1465 r.

Piotr, któremu ojciec wydzielił część Jaćmierza 1458 r., nie żył już w 1459 roku, a wdowa po nim, Anna Balówna, stolnikówna sanocka, zawarłszy ugodę z teściem, wyszła następnie za Mikołaja Ulińskiego, burgrabiego sanockiego 1462 roku.

Jan, najstarszy syn Frydryka, pisany często Frydrychowiczem z Niebieszczan, stolnik lwowski 1463 r., umarł 1467 r. Od 1437 r. występuje razem z ojcem w wielu sprawach, a 1446 r. zabezpieczył żonie Annie, 400 grzyw. posagu i wiana, na Wykotach. W 1450 r. otrzymał od ojca, jako dział swój, Niebieszczany, Wielopole, Ratnawicę i Zimbertową czyli Zibenwirtową, które ostatecznie 1462 roku, za zgodą ojca, żony i siostry, sprzedał za 500 grzyw. Leonardowi z Pobiednej. W 1464 r. podpisał konfederacyę ziemi lwowskiej, przeciw Odrowążom. Posiadał także wsie królewskie: Horożanę, Ryczyhów i Dempno, które następnie posiadali jego synowie: Andrzej v. Indrzych i Teodoryk, i w 1472 roku rozgraniczyli je od Drohowyża. Obaj ci synowie w 1470 r. mają sprawę z Gunterem z Sieniawy.

Teodoryk, zwany też był Dymitrem, i w 1476 r. trzymaną od brata Andrzeja wieś Dublany, oddał w długu Jakóbowi, wójtowi ze Szczercza, zachowując dla żony swej prawo mieszkania we dworze, aż do powrotu jego z wojny.

W 1469 r. Indrzych okazał lustratorom ziemi lwowskiej listy królewskie,

na 300 grzywien, na Horożanie Małej, Ryczyhowie i Podwysokiem i na 900 grzyw. na Zubrzy i Wodnikach (Paw.; Jabł.). W 1487 r. przeniósł wieś Ryczyhów z prawa ruskiego na prawo niemieckie (AGZ. X. 160). W 1488 r. posesorami Ryczyhowa są Hindrzych i Jan Jaczymierscy, a w 1491 r. wdowa po Andrzeju Elżbieta, ma oprawę na Dempnie. Wymieniony Jan może być synem Dymitra, 1501 r. podstarości buski, 1503 r. podstarości lwowski, trzymał Pieczeniehy 1501 r. i Żydatycze 1506 r. i dziedziczył na Baluczynie 1504 roku. Bratem Jana był zapewne Adam, dzierżawca Ryczyhowa, w latach 1501—1504.

Zofia, córka Frydrycha, z drugiej żony, wyszła 1453 r. za Jana Sławięckiego i dostała 200 grzyw. posagu, tak samo, jak i Katarzyna, żona Mikołaja Biernaszowskiego 1464 r.

Frydryk, najstarszy syn miecznika z drugiej żony, wraz z braćmi: Mikołajem i Jakóbem, ugodził się z ojcem 1468 r. o 300 grzyw. macierzyzny, a w 1479 roku wszyscy trzej sprzedali Krakowiec, Nonicę, Przedworze i Rudy za 2,000 grzywien; umarł w 1498 r.

Mikołaj, przezwany Niemiec, oprawił żonie Burnecie 400 grzyw. posagu i wiana na Lubatówce w 1482 r. i na Wiesiołej 1492 r. Wdowa po nim procesuje się ze szwagrami, Frydrykiem i Jakóbem 1497 r., a w latach 1498—1503 już tylko z Jakóbem.

Jakób, sołtys z Golczowej 1498 r., jest burmistrzem w Sanoku 1500 roku (AGZ. XI — XVII).

Iwaszko Jaczymierski przyznał 1502 r. dług Tarnowskim za poręką Radwana z Prosieka. Jego zapewne żona, Katarzyna Radwanówna, pokwitowała 1511 r. brata swego z ojcowizny i macierzyzny, a syn jej Wojciech, pozwał 1551 r. swego cioteczego brata, Jana Radwana z Prosieka, o zwrot depozytu (St. Pr. P. P. IX).

Leonard Jacimierski, rotmistrz kamieniecki w latach 1547 — 1550 (AGZ. X; Zs. Kamien. 3600 i 3601), miał dwie żony, Annę Hinkównę z Unienia, podkomorzankę kamieniecką, 1-o v. Pawłowę Piasecką v. Przezwocką i Annę Sienieńską (Gr. Tremb. z 1742 r. i Kamien. z 1743 r.). Z Hinkówny synowie: Piotr, Krzysztof i Adryjan, dopełnili 1566 r. w grodzie kamienieckim działu dóbr po matce pozostałych, z rodzeństwem swojem przyrodniem. Z nich Piotr, umarł bezdzietny przed 1583 r. Z Sienieńskiej synowie: Stanisław i Paweł.

Stanisław, 1565 r. podsędek kamieniecki i rotmistrz królewski, był dziedzicem Rzepnicy i części Bakoty i Uszycy (Jabł.).

Paweł, dworzanin Zygmunta Augusta 1555 r., wojski buski 1571 r., otrzymał w tymże roku konsens królewski, na wykupienie wójtostwa w Rodatyczach, a 1579 r. otrzymał Kolczkowce, w powiecie kamienieckim (M. 85 f. 70; 105 f. 3; 109 f. 486 i 119 f. 193). Poseł na sejm 1581 r., z którego był deputatem na Trybunał skarbowy rawski. Nie żył w 1596 r., w którym pozostała po nim wdowa, Elżbieta z Porudna, wespół z dziećmi: Mikołajem, Piotrem, Stefanem, Katarzyną i Zofią, procesuje się z Lanckorońską w grodzie kamienieckim, o 900 fl. Te same dzieci Pawła wymienia pozew Skmiłowskiego z 1603 r. (Zap. Lub. 11 f. 355).

Mikołaj, syn Pawła, oprawił 1612 r. żonie swej, Izabelli z Siennicy Żulińskiej, córce Auktusa, 12,000 flor. Nie żył w 1643 r., w którym pozostałą po nim wdowę kwitował Chomętowski (Zs. Kamien.). Z niej pozostawił córki: Elżbietę,

żonę Piotra Wilkowskiege 1641 r., Krystynę, żonę Mikołaja Chomętowskiego 1642 roku i Teofilę, żonę Józefa Silnickiego, którym matka odstąpiła 1643 r. dożywocia, przysługującego jej na Oryninie (Zs. Kamien.). Teofila, 2-o v. za Władysławem Polanowskim.

Piotr, poseł na sejm 1638 r. i deputat na Trybunał radomski, żonaty 1-o v. z Felicyanną Gorajską, zmarłą przed 1632 r., 2-o v. z Konstancyą Hulewiczówną, córką Dominika, wdową po Adamie Radeckim 1633 r. (Gr. Kamien. z 1639 roku), z pierwszej żony pozostawił synów: Rafała i Mikołaja i córki: Teofilę, Katarzynę i Elżbietę, o czem przekonywa wyrok z Łabętą, wydany w sądzie ziemskim kamienieckim 1632 roku. Z drugiej żony, której 1633 r. w grodzie łuckim zapisał 12,000 fl., miał syna Samuela (Zs. Kamien. z 1639 r.). Katarzyna wyszła za Laskowskiego, a Zofia za Słomowskiego.

Adryjan, pisany czasem Andrzejem, syn Leonarda, podczaszy podolski 1610 r., dziedzic na Czarnokońcach, z dwóch żon, Elżbiety Jarmolińskiej (Gr. Kamien. z 1603 r.) i Elżbiety ze Mstyczowa Płazianki, starościanki lubaczowskiej, wspólnie z którą zeznał oblig na Góreckiego 1604 r. (M. 168 f. 248 i Zs. Kamien.), nie pozostawił potomstwa.

W 1628 r. Mikołaj i Piotr, synowie jego brata Pawła, i Paweł, syn drugiego jego brata Krzysztofa, dopełnili działu pozostałego po nim majątku, mianowicie części jego na Oryninie, Krasnostawcach, Koczubiejowie etc. (Zs. Kamien. z 1631 roku).

Krzysztof, syn Leonarda, zapisał 1,200 fl. żonie swej, Dorocie z Orzęckich, 1574 r. (Zs. Kamien.). Córka jego Katarzyna, 1-o v. za Piotrem Wolskim 1619 r. (Zs. Kamien.), 2-o v. za Maciejem Chmielewskim 1644 r. Syn Stanisław, z żoną Elżbietą z Chocimierskich, mają u stryja Adryjana 2,300 fl. zabezpieczone 1610 r. Wdowa po nim, 2-o v. już Aleksandrowa Piotrowska, zrzekła się 1618 r. oprawy po pierwszym mężu, na rzecz brata jego Pawła (Zs. Kamien.).

Drugi syn Krzysztofa Paweł, któremu ojciec odstąpił 1613 r. trzydziestu poddanych w Czarnokońcach (Gr. Kamien.), z Anny Chocimierskiej, córki Wojciecha, której 1622 r. zabezpieczył posag (Zs. Kamien.), pozostawił syna Jana i córki: Maryannę, żonę Jana Romera 1640 r., Natalię i Dorotę, o czem wyrok sądu ziemskiego kamienieckiego w sprawie z Potockimi 1634 r. przekonywa.

Jan nie żył już w 1649 r. Ożeniony z Zofią Malską, pozostawił z niej synów: Jana, Mikołaja, Krzysztofa, Aleksandra i Andrzeja, oraz córkę Konstancyę, żonę Andrzeja Tylickiego 1668 roku. W 1649 r. król Jan Kazimierz we Lwowie, ustanowił nad nimi opiekę, w osobie Mikołaja Chomętowskiego. Z nich:

Krzysztof podpisał z województwem ruskiem, elekcyę króla Michała. Z Heleny Niezabitowskiej, pozostawił córkę Zofię, żonę 1697 r. Kazimierza Walentego Mierzejewskiego, podczaszego latyczowskiego, a Aleksander, z Heleny Witowtówny, synów: Jana i Andrzeja, którzy w 1702 r. procesują się w grodzie kamienieckim z sukcesorami niegdy Anny z Hinków Jacimierskiej, a 1705 r. w grodzie halickim sprzedają Tłuste Kije.

Andrzej umarł bezdzietnie 1720 r.

Jan żył jeszcze 1721 r. Z Urszuli Wigurzanki syn jego Piotr i córki: Helena, za Maciejem Damiańskim i Katarzyna, 1-o v. Sienkiewiczowa, 2-o v. Antoniowa Dobrzańska, procesowali się 1774 r. z Potockim (Gr. Halic.).

Mikołaj, w drugiej połowie XVI-go wieku ożeniony z Elżbietą z Orzka Dunikowską. Jan, doktór praw, pleban Dąbrowski, 1642 r. na uniwersytecie Padewskim, z pupilem swoim Przerębskim. Barbara, w końcu XVII-go wieku za Jakóbem Lewińskim.

Salomea z Grocholskich Jacimierska, 2-o v. Tłuchowska, umarła w drugiej połowie XVIII-go wieku (Perp. Czers. 36 f. 39).

Niżej wymienieni Jacimirscy legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej: Piotr z synami: Adamem, którego synowie, Wilhelm, Karol i Cezary, Franciszkiem, Stanisławem, Konstantym, Andrzejem, Mikołajem, Antonim i Augustem, Bazyli z synami: Janem i Józefem i Antoni z synami: Włodzimierzem i Jakóbem, synowie Grzegorza; Stefan z synami: Janem i Niceforem, Daniel z synami: Grzegorzem i Janem, Jan z synem Bazylim i Bazyli, synowie Bazylego; Antoni, Tymoteusz z synem Danielem i Grzegorz z synem Dymitrem, synowie Teodora; Aleksander, Piotr i Paweł, synowie Jana; Grzegorz, Jakób i Jan, synowie Piotra; Bazyli i Jazon, synowie Onufrego, a wszyscy wnukowie Jana Michała, prawnukowie Krzysztofa, 1843 i 1844 r. Potomkowie zaś ich: Augustyn Achilles, syn Wilhelma, 1891 r.; Piotr i Fortunat, synowie Franciszka, 1846 r., a Andrzej, Eugeniusz, Konstanty i Dymitr, synowie Piotra, 1869 r.; Emilian, Ignacy, Marceli i Klemens, synowie Stanisława, 1873 r.; Maryan i Konstanty Juliusz, synowie Konstantego, 1873 r.; Augustyn i Andrzej, synowie Andrzeja, 1866 r.; Bazyli i Mikołaj, synowie Józefa, 1855 r., a Aleksander, Mikołaj, Sergiusz i Eugeniusz, synowie Bazylego, 1888 r.; Teodor, Włodzimierz i Aleksander, synowie Włodzimierza, 1846 r., a Włodzimierz, syn Włodzimierza i Michał, syn Aleksandra, 1894 i 1890 r.; Joachim, Jan z synem Aleksandrem i Nikon, synowie Grzegorza, 1875 r., a Jan, Szymon i Aleksander, synowie Nikona, 1893 r. (Spis.).

JACKIEWICZOWIE h. BAWOLA GŁOWA. Mateusz Antoni, Józef Ksawery i Wincenty Józef z synami: Aleksandrem Marcinem i Ludwikiem Bartłomiejem, synowie Samuela, wnukowie Władysława Aleksandra, prawnukowie Jana, dziedzica 1700 r. dóbr Zajęczyce, w powiecie lidzkim, dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1835 r.

Jan Jackiewicz otrzymał 1635 r. konsens królewski, na nabycie od Rylskiego prawa lennego do pustowszczyzny Pustyhorod, w stanie Nowogródka - Siewierskiego (M. 180 f. 466).

Ludwik Jackiewicz w Wieliżu 1711 r. Katarzyna, żona Michała Rohozy 1721 roku (Ist. Jur. Mat. XXI i XXVI). Martynian, syn Gabryela i Benigny Lisandrówny, wnuk Jana i Elżbiety Leparskiej, dowiódł szlachectwa 1783 r., w sądzie ziemskim pilznieńskim. Ksiądz Jakób, Pijar, potem wikary w Warężu, zmarł 1799 roku.

JACKOWICZ Dawid, dworzanin królewski 1537 r. (Arch. Sang.). Katarzyna Hrihorówna Jackowiczówna, żona ks. Iwana Łukomskiego 1581 r. (Kniaź.). Mikołaj Juchnowicz Jackowicz, bojar wileński 1551 r. (ML. 66).

JACKOWSCY h. GOZDAWA z Jackowic, w powiecie orłowskim. Paprocki pisze, że są jednej dzielnicy z Wituskimi i rzeczywiście Kasper Jackowski

jest 1579 r. współdziedzicem Wituszy, niedaleko Jackowic leżącej. Jacek z Jackowic świadczy 1370 r. w Łęczycy (KWP.). Tenże Jacek, podłowczy łęczycki, ma 1386 roku sprawę o Stradzewo, z Przybysławą z Mirosławic (Łęcz. I. 45 i 75). Zostawił on kilku synów, z których Paweł, pisany zwykle Jackowiczem, dziedzic Jackowic, podkoniuszy łęczycki w latach 1397 — 1402, uzyskał przysądzenie Stradzewa, procesował się z bratem Jaśkiem o Woźniki, nabył 1399 roku połowę Sławęcina, za 200 grzyw., od Wszeborowej z Chrząstowa, a 1400 r. razem z wszystkimi braćmi procesuje się o Woźniki z Maciejem i Skarbkiem z Woźnik (Łęcz. I i II). Trzecim ich bratem był, zdaje się, Wojciech, 1396 roku (Łęcz II. 5437).

Stanisław z Jackowic ma 1410 r. sprawę w Orłowie z Paszkiem z Mosiębrzy (Łęcz. II. 1912). Tomasz, syn Szymona, Szymon i Kasper, synowie Andrzeja i Mikołaj Jackowscy, dziedzice Jackowic 1576 r., Kasper, współdziedzic Wituszy, Andrzej, współdziedzic Pacyny, Słonkowa i Leśniewic, w gostyńskiem, 1579 roku, a Jan, części Gumina, w ostrowskiem, 1576 roku. (Paw.).

Herb Gozdawa.

Jackowice przeszły z czasem na własność kościelną, a Gozdawici przenieśli się do województwa sieradzkiego, gdzie zastali rodzinę tegoż nazwiska h. Ostoja, dziedziczącą na Jackowie.

Baltazar, za zasługi wojenne otrzymał 1621 r. prawem lennem Weryhin, w stanie Nowogródka - Siewierskiego (M. 165 f. 259).

Wojciech, syn Jana, sprzedał 1628 r. Rzek Mały w województwie sieradzkiem, synowi Feliksowi Krzysztofowi (Gr. Piotrk.). Tenże Feliks Krzysztof podpisał elekcyę Władysława IV-go, a Jan Kazimierz, na Brudzicach, obiór Jana Kazimierza.

Stefan, syn Stanisława, w Lublinie 1654 r. (Zap. Lub. 44 f. 689). Kazimierz, ożeniony z Trzebicką, kasztelanką wieluńską, którego synowi wuj, biskup krakowski, zapisał 4,000 flor., testamentem 1678 r.

Aleksander, regent kancelaryi grodzkiej piotrkowskiej 1658 r. (Ibid. 45 f. 841). Zofia, córka Andrzeja, wdowa po Stefanie Biestrzykowskim, właścicielka Rakowca, w powiecie sieradzkim, 1659 r. (Gr. Piotrk.).

W liczbie elektorów króla Michała spotykamy Jana i Kazimierza, z województwa sieradzkiego. Z temże województwem podpisał obiór Augusta II-go Adam Jackowski. Stanisław otrzymał wójtostwo w Starym Brześciu 1731 roku (M. 258 f. 6). Stanisław, stolnik bielski 1769 r.

Józef Gozdawa Jackowski, radca Forum Nobil. we Lwowie, z żoną, Zofią Maszkiewiczówną, nabyli 1785 r. Olszankę, w żółkiewskiem, od hr. Piotra Stadnickiego. Kasper, dziedzic Sobakowa 1805 r. Józefa, za Wincentym Jaroszkowskim 1812 roku.

Maciej Jackowski, syn Wojciecha i Any z Bartkowskich, sprzedał 1676 r. część macierzystą na Bartkowicach, w powiecie piotrkowskim. Synów jego z Anny Gieckowskiej v. Gieskowskiej, dwóch: Jan i Kazimierz. Jan zeznał 1710 roku zapis dożywocia z żoną, Krystyną Święcicką, córką Jana i Aleksandry z Ostrow-

skich (Gr. Piotr.). Syn ich Mateusz 1777 roku. Kazimierz, dziedzic na Gieckach, kwitował 1715 r. brata Jana, z odbioru sumy, a 1725 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Agnieszką Słostowską, córką Sebastyana i Anny z Bielskich (Gr. Piotr.). Syn ich Stanisław, odstąpił 1780 r. pewną sumę Maciejowi, subdelegatowi grodzkiemu piotrkowskiemu (Gr. Piotrk.).

Stanisław, ożeniony z Rozalią Wronowską. pozostawił dwóch synów: Józefa i Stanisława, którzy procesowali się z Pągowskim i Buczyńskim 1791 r. W tej sprawie wymienieni są, jako synowie Stanisława, z Wronowskiej, a wnukowie Kazimierza, ze Słostowskiej (Zs. Piotr.).

Józef, ożeniony z Gertrudą Fabianowską, pozostawił syna Tomasza, urodzonego w Grabiszewie 1797 r. (metr. w Modlny), wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie.

Tomasz przeniósł się do powiatu grójeckiego, gdzie nabył: Borowe, Promnę, Wodziczną i Dylew. Był również właścicielem Gostomi, w powiecie rawskim. W 1828 r. zaślubił w Chruślinie, w powiecie łowickim, Elżbietę Łaznińską, a po śmierci tejże, Wiktoryę Łaszczównę, wdowę po Szamerskim, zmarłą 1888 r. Z pierwszej żony jego synowie:

1. Jakób, właściciel Gostomi, żonaty z Anielą Dzianotówną, pozostawił córki: Wandę i Bronisławę, po kolei żony Wincentego Łoskowskiego, właściciela Żdzar, oraz synów: Władysława, zmarłego 1888 r., Bolesława, właściciela Gostomi, ożenionego 1896 r. w Warszawie z Jadwigą Gostomską, córką Adolfa, i Stefana, właściciela Borowego.

2. Marceli, ur. 1832 r. w Borowem, właściciel Promny, żonaty z Maryą z Makomaskich, pozostawił: Helenę, 1-o v. Konstantowę Sakowiczową, 2-o v. Stanisławowę Suchodolską 1895 r., Maryę Hipolitowę Makomaską 1888 r., Tomasza, ur. 1860 r., ożenionego 1895 r. z Zuzanną Katarzyną Joung de Blankenheim, szwajcarką, Stanisława, Bronisława, właściciela Promny, ożenionego 1897 r. w Warszawie z ks. Michaliną Woroniecką, córką ks. Bolesława i Józefy z Nałęczów i Marcelego.

3. Floryan, ur. 1835 r. w Borowem, właściciel Wodziczny i Dylewa, żonaty z Antoniną Barańską, z której córki: Janina, poślubiona 1902 r. w Warszawie Władysławowi Kiślańskiemu i Halina, oraz synowie: Jerzy, Wacław i Henryk.

Bazyli, gubernator szkłowski, podpisał z powiatem orszańskim, obiór Jana III-go. Floryan, cześnik połocki, podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 roku, a Józef z województwem mścisławskiem, elekcyę Stanisława Augusta. Piotr w województwie nowogrodzkiem 1764 r. (V. L.).

Jan z synami: Ignacym, Janem i Michałem, syn Aleksandra, Rafał z synami: Justynem, Janem i Wincentym, syn Floryana, i Franciszek, syn Stanisława, wnukowie Mateusza, prawnukowie Stefana, syna Krzysztofa, wnuka Bartłomieja, prawnuka Krzysztofa, 1600 roku dziedzica dóbr Niemejkszcie - Biecukiszki, w powiecie wileńskim, dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1804 r.

Hr. Czarniecki, w swoim „Herbarzu", podaje jedną gałęź tego domu, zamieszkującą W. Ks. Poznańskie. Mikołaj Jackowski, syn Andrzeja, dziedzic Rudek 1720 r., z Konstancyi Gorzewskiej, miał dwóch synów: Antoniego i Walentego. Antoni, po ojcu właściciel Rudek, zaślubił Teresę Chrzańską i z niej pozo-

stawił synów: Jana, bezdzietnego i Józefa, ur. 1792 r., zmarłego 1868 r., dziedzica Dobczyna pod Sremem, którego z Józefy Brzezińskiej córki: Emilia, Katarzyna, za Julianem Gintrowiczem, Józefa i Rozalia, za Tadeuszem Adamskim, oraz synowie: Maksymilian, Nepomucen, Tomasz i Antoni.

Maksymilian, właściciel Pomarzanowic, ur. 1816 r. w Słupi, w powiecie pleszewskim, zmarły 1905 r., autor kilku prac treści społeczno-ekonomicznej, organizator *kółek włościańskich* w poznańskiem, ożeniony z Maryą Lühtneker, pozostawił córkę Józefę, za Józefem Łukomskim, oraz synów: Mieczysława, poległego pod Ignacewem 1863 r. i Tadeusza.

Nepomucen, właściciel Dobczyna, z Anny Domaradzkiej, ma syna Maksymiliana.

Tomasz, z Izabelli Zabłockiej, ma córkę Karolinę.

Antoni, właściciel Pałczyna i Barda, ożeniony z Heleną Poklatecką, ma córki: Melanię, Palmirę i Maryę, oraz synów: Stefana, Bolesława, Mieczysława, Józefa i Zygmunta.

JACKOWSCY h. OSTOJA z Jackowa, w powiecie radomskim, województwie sieradzkiem. Jan Grek z Jackowa, h. *Mościc*, świadczy 1426 r. w Radomsku i tegoż roku w Krakowie z h. *Ostoja*, przy wywodach szlachectwa. Jakusz i Jan z Jackowa, herbu Ostoja, świadczą 1447 roku w Radomiu (Pis. Dz. Pol. IX i St. Pr. P. Pom. VI).

Herb Ostoja.

Długosz wymienia 1471 roku scholastyka opatowskiego, Jakóba Zebedeuszowego z Jackowa herbu Ostoja (Lib. Benef.). Tomasz, Stanisław Borzny i Andrzej, dziedzice Jackowa 1491 roku, a Mikołaj Maczuda, Stanisław i Tomasz Marcinkowicze i Mikołaj Piotrkowicz, mają sprawy z plebanem z Borówna (Pom. Dz. W. Śr. XVI). Marcin z Jackowa procesuje 1525 r. Tomasza, Marcina i Andrzeja, synów Stanisława (Zs. Radomsk. 11 f. 518).

W 1552 r. dziedziczyli na Jackowie: Wojciech, Michał, Maciej Piotrowicz, Maciej Korzonek, Jan Liskowicz, Andrzej Rabycy, Jakób i Maciej Głębikowie, Jan Ścibor i Jan Sroka (Paw.). Jan, dictus synowiec, z Jackowa, procesuje 1557 r. Jana Srokę z Jackowa (Zs. Radomsk. 17).

Samuel, ożeniony z Maryanną Kotkowską, 1-o v. Stefanową Potulicką, dzierżawił 1643 r. Misiaki, w piotrkowskiem. Feliks 1664 r. w Gidlach. Dorota, Benedyktynka w Sandomierzu, zmarła 1694 r. Ścibor i Wojciech podpisali z województwem sieradzkiem, obiór Augusta II-go.

Maciej z Jackowa Jackowski, subdelegat grodzki piotrkowski, podpisał z województwem sieradzkiem, elekcyę Stanisława Augusta. W 1787 r. był i burgrabią piotrkowskim. Syn Piotra i Maryanny z Tomickich. Brat jego Urban. Żonaty z Maryanną Marchocką, pozostawił syna Kaspra i córkę Katarzynę (Gr. Piotrk.).

JACKOWSCY z Jackowa, w powiecie łęczyckim, różnych herbów: Akta łęczyckie z lat 1386 — 1400, wymieniają więcej jak pięćdziesięciu dziedziców w Jackowie. Z nich Bartłomiej, w procesie z Pełką z Odęchowa, dowiódł 1392 r. szlachectwa, zawołania *Lubcza*, przy czem świadczyli mu, Henryk Ciециorka i Wojtek z Jackowa. Zawołanie to czyta Pawiński raz *Lubcza*, drugi raz *Lubrza*. Łaguna odczytał *Lubrza*, a Potkański (Pis. Dz. Pol. IX) *Lubcza* i dał opis odpowiadającego mu herbu: krzyż bez jednego przewiercia (ramienia) w podkowie. Występują tam Jan i Wacław Luczkowicze, Falisław z synami: Mikołajem i Maciejem, Jan i Jakim, bracia, Wojciech, Mikołaj i Witosław Bangherzowicze, Werner z synem Maciejem, Przybysława Bernardowa i dzieci jej: Lutka Wszeborowa i Krzesz, Floryan v. Tworyan i Klemens, synowie Hindrzycha, Mikołaj, Wilk i Agnieszka, rodzeństwo, dziedzice części Pruszkowic po matce, Piotr Wilkowicz, Piotr Stachowicz, Stefan, Mikołaj i Wojciech i ich synowcy, współdziedzice Jackowa, Zieleniewa i Melna, w ziemi kujawskiej, Jacek i syn jego Budzek, Dersław, Mścich, Mikołaj Bodzancic i wielu innych (Łęcz. I i II).

Andrzej, syn Dersława, 1418 roku pisarz kapituły gnieźnieńskiej, kanonik gnieźnieński 1436 r., umarł 1451 r. Jakusz Bodzęcic z Jackowa, z żoną, Elżbietą z Sobiesławic, wziął ślub 1417 r. w Sławoszowie, o co plebana pozwał pleban z Siedlec (Pom. Dz. W. Śr. XVI). Wojski z Jackowa, z żoną Grzymką, prowadzą proces separacyjny 1459 r. w sądzie Arcybiskupim (Kor.). Stanisław, pleban z Waliszewic 1454 r.

Mikołaj Jackowski, sędzia grodzki brzeski 1452 r. Stanisław Jackowski, dziedzic Dominikowa, ma sprawę 1488 r. z proboszczem z Uniejowa (Pom. Dz. W. Śr. XVI). Jan Jackowski z Łęczyckiego 1567 r., a Wawrzyniec, doktór filozofii, 1626 r. na uniwersytecie krakowskim.

Właścicielami Jackowa byli 1576 r.: Paweł i Maciej *Krzeszowie*, Wojciech *Wojewódka*, Jakób *Świercz*, Walenty *Wypych*, Maciej *Gassio*, Piotr, syn Jana *Wojewódki*, Bernard z bratem Piotrem Oraczem, Mikołai, syn Jana *Świercza*, Jadwiga Wojewódczyna i Jan, syn Jakóba Oracza, Jackowscy (Paw.).

Wawrzyniec h. *Pobóg*, syn Wojciecha i Anny z Gajewskich, kanonik poznański 1580 r. (Pis. Dz. Pol. IX). O szlachectwie jego świadczył w liczbie innych i Walenty Jackowski. Wojciech, syn Walentego, przyjmuje zobowiązanie pewne względem Kryskiego 1632 r. (Gr. Przed. 70 f. 427). Zygmunt, marszałek prymasa Karnkowskiego 1595 r. Błażej, syn Piotra, kwitował Krzykowskiego 1610 r., a brat jego Wawrzyniec, raniony przez Bielickiego 1620 r. Grzegorz, syn Bernarda, zeznaje oblig na Skrzyneckiego 1626 r. (Gr. Przed. 57 f. 56; 66 f. 449 i 69 f. 252).

JACKOWSCY - NOSTITZOWIE, patrz *Nostitzowie-Jackowscy*.

JACKOWSCY w województwie podolskiem i kijowskiem, prawdopodobnie pochodzą z ziemian winnickich. Ławryn i Iwan Jackowscy, ziemianie powiatu winnickiego 1545 r. (Rewizya zamku Winnic.). Ławryn, poborca winnicki 1569 r. (Op. Łuck. 2043).

Antoni, syn Jana i Anny z Rodkiewiczów, sprzedał część dóbr Chodorowskich 1745 roku (DW. 71 f. 38). Michał Tryzna Jackowski, na Lisowszczyznie,

cześnik latyczowski 1718 r., cześnik żytomierski 1720 r., podstoli żytomierski 1735 roku, podczaszy kijowski i sędzią pograniczny województwa kijowskiego 1736 r., z Zofii z Blikowskich, pozostawił synów: Franciszka, Józefa, Kajetana, Gerarda i córki: Kunegundę, Antoninę, Teresę i Marcelinę. Teresa, żona Jerzego Potockiego, łowczego kijowskiego, a Antonina, żona Wawrzyńca Potockiego, podstolego żytomierskiego. Procesują się dzieci Michała z Horainami o Hołoszcze 1746 roku, a z Czaplicem 1754 r. (Arch. I. Z. Ros. III. 3; Bracł. XVI f. 1099 i 1140; Kij. XII f. 1389 i Czerniech. f. 1475).

Franciszek, burgrabia kruszwicki 1752 r. (Tryb. Lub.) i starosta sierkowski, a Józef, stolnik miński 1753 r. Kajetan, żonaty z Teresą Jezierską, otrzymał 1784 r. w dożywocie Kownatki, w ziemi łukowskiej (Kancl. 77 IV f. 84). Tomasz, vicesgerent sądowy łucki 1777 r.

JACKOWSCY - HRYNIEWICZOWIE w województwie kijowskiem. Książę Aleksander Wołodimirowicz nadał ziemie Piętkowską i Bartną, pod Owruczem, Jackowi Hryniewiczowi, a książę Jerzy Aleksandrowicz, temuż Jackowi i synowi jego, Siemionowi Jackowiczowi. Potomkowie ich, Stefan i Iwan Hryniewiczowie Jackowscy, w imieniu swojem i braci, pozwali Niemirycza, sprawcę województwa kijowskiego, o zabranie im tychże gruntów. Król Zygmunt, wyrokiem z 1520 r., ziemie te im przysądził. W 1544 r. król Zygmunt potwierdził pierwotne nadania tych ziem Jackowskim, wskutek skargi Pawła, Josifa i Ihnata Wasilewiczów, Prokopa i Ławryna Haponowiczów, Antona, Ilii i Miszka Trohimowiczów, Hryniewiczów-Jackowskich, na Niemirę, starostę owruckiego (Gr. Ant. f. 69). Hieronim Hryniewicz-Jackowski żył 1733 r. (Ibid.).

JACKOWSCY różni: Stanisław Jackowski, 1470 r. na sądach we Lwowie Bernard, wójt w Szowsku, w ziemi przemyskiej, 1508 r. (Paw.). Jesko Iwanowicz Jackowski, dworzanin królewski 1550 r. (ML. 65). Jan, żonaty 1641 r. z Zofią z Osiemborowskich, 2-o v. Jakóbową Kazimierzową Zabielską (M. 196 f. 68). Jan podpisał z ziemią przemyską, elekcyę króla Michała. Jan Jackowski z Wielkiego, pod Dobromilem, z żony Zofii pozostawił: Michała, ur. 1663 r., Maryannę, ur. 1665 r., Konstancyę, ur. 1668 r., Fruzynę, ur. 1672 r. i Jana, ur. 1678 r. Pawła z Arłamowa syn N., zmarł 1732 r. (metr. w Dobromilu). Jan, krakowianin, 1717 roku doktór filozofii na uniwersytecie krakowskim. Wawrzyniec, podpułkownik wojsk koronnych 1732 r. (MP.). Kazimierz, żonaty 1791 r. z Zuzanną ze Śnitowskich, 1-o v. Józefową Siedlińską (DW. 107 f. 185).

JACOWSCY. Samuel Jacowski, łowczy latyczowski 1671 r. Michał, syn Rafała i Aleksandry Małęczyńskiej, wnuk Walentego i Jadwigi Czołhańskiej, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie grodzkim halickim, z herbem *Niedołęga* (?).

JACUŃSCY h. SULIMA z Jacunów, w powiecie trockim. Michał Stanisław Jacuński, z województwem trockiem, a Michał, z województwem brzeskiem-litewskiem, podpisali elekcyę Augusta II-go. Michał Stanisław, strażnik trocki

1712 r., żonaty z Heleną z Desztrunków 1717 r. (Ist Jur. Mat. XXIV). Franciszek Ksawery, strażnik trocki 1738 r.

Maciej z synem Augustynem, Bartłomiej z synami: Mateuszem i Ludwikiem i Józef z synem Aleksandrem, synowie Andrzeja, wnukowie Jana, prawnukowie Zygmunta, 1649 r. dziedzica Jacun, w powiecie trockim, dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską, 1804 r.

Andrzej Jacuński, syn Cypryana i Anny z Kreczmerów, z gubernii wileńskiej, zaślubił 1899 r. w Warszawie Joannę Anielę Sosnowską, córkę Antoniego.

JACYNICZOWIE h. ODROWĄŻ, w powiecie słonimskim. Ostafi Jacynicz, ożeniony z ks. Hanną Łukomską, dostarczał 1528 r. na ekspedycye wojenne 17 koni (ML. 21). Iwan, Andrzej, Marcin i Lew Ostafiewicze Jacynicze, dworzanie królewscy, procesują się 1545 r. z Ostrogskim o część puszczy, zabranej im z dóbr Jaworzskich (ML. 60).

Iwan, podstarości brzeski 1545 r., marszałek słonimski 1565 r. Syn jego Iwan Iwanowicz Jacynicz, ziemianin słonimski, dziedzic Jaworzka, w powiecie łuckim, sprzedał 1595 r. siostrze Annie i mężowi jej, Piotrowi Smiotanczycowi Bilczyńskiemu, Skwary, w powiecie słonimskim (Teka W. Rulikowskiego).

Andrzej, w powiecie słonimskim 1559 r., pozostawił syna Bazylego, który zeznał 1570 roku zapis na rzecz żony swej Hanki, córki Abrahama Wnuczka (Akta XXII).

Marcin, poseł powiatu słonimskiego 1569 r., rotmistrz królewski 1570 r. (Sk. Dan. i Akta XXII).

Lew, ziemianin powiatu słonimskiego 1566 r. (Akta XII). Marek, poborca słonimski 1590 (V. L.). Stefan, z województwem nowogrodzkiem, podpisał elekcyę Augusta II-go. Leon Józef, horodniczy słonimski 1757 r. Józef, 1758 r. w kowieńskiem. Szymon podpisał z powiatem orszańskim, obiór Stanisława Augusta. Szymon nabył 1767 r. od Brzostowskiego dobra Torczyckie, w województwie bracławskiem (M. 272 f. 13). Kajetan, starosta plotelski, patron w asesoryi litewskiej 1790 r. Adam, oficer b. wojsk polskich 1824 r.

Herb Jacyna.

JACYNOWIE-ONOSZKOWICZOWIE h. JACYNA, mają pochodzić od Onoszki, żonatego z ks. Hanną Czetwertyńską, którego syn Jacyna, dał początek temu domowi.

Onoszkowie-Jacynowie: Michał z synami: Franciszkiem, Janem i Andrzejem. Piotr z synami, Stefanem i Benedyktem, synowie Adama; Jan z synami: Bonifacym, Józefem i Maciejem, Marcin z synami: Michałem, Tomaszem, Stefanem i Janem, Antoni, Michał, Franciszek, Jan i Józef z synami: Andrzejem i Piotrem, synowie Stefana; Józef z synami: Stefanem, Janem, Antonim i Józefem, Stefan z synami: Stefanem, Antonim i Franciszkiem, Michał, Wincenty i Marcin, synowie Pawła; Adam i Józef z synami: Michałem, Kazimierzem, Stanisławem i Franciszkiem, Michał, Marcin, Jan i Józef z synem Janem, synowie Bazylego, a wszyscy wnukowie Stefana, prawnukowie Jana Onoszkowicza-Jacyny, dziedzica 1686 roku

dóbr Czenwierć, w powiecie oszmiańskim, legitymowali się ze szlachectwa 1816 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

z JACZEWA Sędziwój, na sądach w Gnieznie 1398 r. (Leksz.). Prawdopodobnie, że to Sędziwój z Jaraczewa.

JACZEWSCY h. LELIWA z Jaczewa, w ziemi liwskiej. Marcin i Michał, dziedzice Jaczewa 1453 r. (M. 4 f. 13). Siegniew, Bartłomiej, Jan, syn Dersława, Jan Wyrzyk i brat jego Mikołaj, dziedzice Jaczewa, otrzymali 1476 r. wraz z innymi ziemianami liwskimi, różne wolności dla Jaczewa, od ks. Konrada (K. Maz.).

Kazimierz Jaczewski, syn Grzegorza, nabył 1745 r. część wsi Górki-Średnie (DW. 71 f. 207). Baltazar nabył 1765 r. część wsi Rowiska-Kęsy (DW. 85 f. 400). Antoni, podczaszy dźwinogrodzki, kawaler orderu Św. Stanisława 1789 r. Walenty, syn Marcina Jadamika, odstąpił 1761 r. części Jaczewa bratu rodzonemu Konstantemu. Wincenty, syn Konstantego i Konstancyi, ur. 1764 r., dowiódł szlachectwa 1804 r., w Galicyi zachodniej. Piotr, syn Kazimierza Jadamika, oddał części swe w Jaczewie 1770 r., synowi Konstantemu.

Mikołaj, syn Konstantego, z Małgorzaty Chołchonianki, ur. 1748 r. i drugi Mikołaj, młodszy, syn tegoż Konstantego i Franciszki, ur. 1770 r., dowiedli szlachectwa 1804 r. tamże.

Antoni i Jan *Podpiskowie*, synowie Andrzeja, zamienili 1782 r. części swe w Jaczewie między sobą. Antoni, z Antoniny Rowickiej Siekierzanki, miał synów: Andrzeja, ur. 1764 r., Franciszka, ur. 1772 r. i Antoniego, ur. 1778 r., wylegitymowanych 1804 r.

Wojciech *Podpisek*, syn Jakóba, wnuk Walentego, w latach 1780 i 1786 odstąpił części swe w Kęsach-Kownatach synom: Antoniemu i Pawłowi, wylegitymowanym 1804 r.

Ignacy, syn Walentego *Grobli*, nabył 1772 r. części Jaczewa od Józefa, a z żony Agnieszki, pozostawił synów: Antoniego, ur. 1770 r. i Franciszka, ur. 1773 r., wywiedzionych ze szlachectwa 1804 r.

Maciej, syn Jana i Katarzyny, wnuk Andrzeja, ur. 1775 r., wylegitymował się 1805 r. (wszystkie metryki w Korytnicy).

Mikołaj, syn Wojciecha i Maryanny Żaboklickiej, ożeniony z Maryanną Koszewską, cedował części swe Chrościc i Wólki 1787 r. synom, Wojciechowi i Franciszkowi, którzy dowiedli szlachectwa 1804 r. (Akta Legit. Galic.).

Antoni, viceregent i burgrabia grodzki liwski 1755 r., podpisarz ziemski i grodzki liwski 1765 r., regent grodzki i ziemski i żupnik liwski 1768 r., pisarz ziemski i grodzki liwski 1777 r., poseł na sejm 1784 r., nabył 1755 r. część Kruszewa-Guzy i Górki, a 1765 r. część Wąsosza (DW. 77 f. 460 i 85 f. 287). W 1771 roku otrzymał wójtostwo w Krypie, ze starostwa liwskiego, a 1774 r. sprzedał Sitnickiemu część Paprotek i Głogot, w powiecie rypińskim (Kancl. 54 f. 139). W 1764 r. był posłem ziemi liwskiej i z tym tytułem podpisał, wspólnie z Andrzejem, elekcyę Stanisława Augusta. Z Anny z Bączalskich pozostawił synów: Jana, ur. 1769 r., Adama, ur. 1775 r. i Józefa Leona, ur. 1777 r. (metryki w Liwie), wylegitymowanych ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi zachodniej (Quater. VIII

f. 150). Z nich Adam, regent ziemski liwski 1795 r. (DW. 110 f. 107 i 1358), z Joanny Dłużewskiej, pozostawił: Wiktora, Karola i Kazimierę, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku. Antoni, syn Macieja, legitymował się ze szlachectwa również w Królestwie.

Franciszek, biskup dyecezyi lubelskiej, syn Macieja i Maryanny z Górskich, ur. 1832 r. w Górkach - Grubakach, w powiecie węgrowskim. Jan umarł w Warszawie 1900 r.

Gałąź tej rodziny osiadła z dawna na Wołyniu, gdzie Adam, zastawny posiadacz części Perespy i Kozina od ks. Lubeckiego, spisał testament i umarł 1623 roku. Po nim części Kozina objął Jakób 1624 r. (Teka W. Rulikowskiego).

Z tej linii pochodząca Cezaryna, żona 1824 roku Władysława Gruszeckiego, dziedzica Pławna.

JACZKIEWICZ Jakób, żonaty z Zofią z Bitnerów, kwitował Cholewskiego 1796 r. (DW. 111 f. 1045).

JACZYNSCY h. JASTRZĘBIEC z Jak, w ziemi wiskiej. Piotr i Jakób, zwani *Jaki*, otrzymali od księcia Władysława Mazowieckiego, 12 włók nad rzeką Ponikły-Stok, w ziemi wiskiej, na których założyli wieś Jaki (Mil.). Potomkowie ich przezwali się Jaczyńskimi. Kazimierz, Marcin, Paweł, Stanisław i Tomasz podpisali, z ziemią wiską, elekcyę Augusta II-go.

Herb Jastrzębiec.

Bernard Jaczyński, syn Józefa, generalny komisarz starostwa wiskiego, posiadacz wójtostwa w Radziłowie, dziedzic Jak, nabył 1755 r. dobra Rydzewo i Wiązownicę od Pieniążków (Gr. Wąsockie). Ożeniony z Wiktoryą Wroczyńską, miał z niej synów: Leonarda Konstantego, ur. 1750 r. (metr. w Romanach) i Franciszka Bartłomieja, ur. 1760 r. w Rydzewie (metr. w Słuczu).

Leonard v. Leon, mianowany 1791 roku komornikiem ziemskim wiskim, z Katarzyny Mazewskiej, pozostawił syna Józefa, ur. 1776 r. w Rydzewie (metr. w Słuczu).

Franciszek Bartłomiej, ożeniony z Marcyanną Popowską, miał synów: *Romualda* Jana Walentego, ur. 1799 r. w Wązownicy (metr. w Słuczu), którego matką chrzestną była Maryanna z Jaczyńskich Włodkowska, komornikowa wąsoska i Aleksandra *Kazimierza*, ur. 1807 r. (metr. tamże).

Romuald zaślubił 1829 r. Krystynę Woyniankę (metr. w Rutkach), z której syn Fortunat Gustaw, ur. 1833 r.

Józef 1844 r., Romuald 1840 r., Kazimierz 1842 r., a Fortunat 1861 r., legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie (Teka B. Rummla).

JACZYŃSCY h. ODROWĄŻ. Gabryel Jaczyński, syn Idziego, dziedzic Janowic, w powiecie inowrocławskim, zapisał 1706 roku w grodzie bobrownickim, 4,400 fl. żonie swej, Maryannie z Łaguszewskich, córce Stanisława, 2-o v. 1720 r.

żonie Franciszka Mniewskiego, kasztelanica brzezińskiego (Gr. Bydg. z 1720 roku i Gr. Pozn. z 1745 r.). Synów jego dwóch: Marcin bezdzietny i Piotr, oraz córki: Felicyanna, żona 1-o v. Mikołaja Paruszewskiego, 2-o v. Jana Paruszewskiego, podsędka inowrocławskiego, Anna i Maryanna. Dzieci wspólnie z matką procesowały Lubstowskiego 1722 r. (Wyr. Piotrk. 336 f. 1883).

Marcin sprzedał 1745 r. część swoją Janowic bratu Piotrowi, właścicielowi drugiej połowy tego majątku (Gr. Inowr.).

Herb Odrowąż.

Piotr, pokwitowany 1745 r. przez brata swego przyrodniego, Józefa Mniewskiego, zaślubił 1-o v. Franciszkę Maryannę Mirucką, której 1746 r. odstąpił Węgorzewski poddanę z Grochowisk (Gr. Pozn.), 2-o v. Annę Mirucką, z której syn *Adam* Jan, ur. 1759 r. (metr. w Sławsku), oraz córki: Agnieszka Szadokierska, Ludwika Cieńska, Ewa Popowska i Małgorzata Korytowska. Dzieci Piotra odziedziczyły po ojcu Janowice i z nich wypłaciły 1787 r. należny posag ciotce Paruszewskiej.

Adam, właściciel Janowic, następnie Kobylnicy szlacheckiej, z Maryanny Trzebińskiej pozostawił: *Michała* Idziego, ur. w Kobylnicy szlacheckiej 1794 r. (metr. w Ostrowie nad Gopłem), wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie, 1839 r., bezdzietnego z Grabską, *Kazimierza* Ignacego, ur. tamże 1796 r., *Józefa* Dionizego, ur. tamże 1800 r., oficera artyleryi b. wojsk polskich, zmarłego bezdzietnie, Tadeusza, kapitana b. wojsk polskich, zmarłego we Francyi, ożenionego tamże z N. St. Julien, z której syn Tadeusz, zmarły we Francyi, Łucyę Kozłowską i Maryannę Paruszewską.

Kazimierz Ignacy, posesor Rzyszyna i Rzyszynka, zaślubił w Buczynie 1835 r. Maryannę *Magdalenę* Rudnicką, córkę Felicyana i z niej pozostawił: Władysława, bezdzietnego z Grabską, Kazimierę Łyskowską, Teresę Rakowską, Wandę, Helenę Kozłowską i *Czesława* Felicyana.

Czesław Felicyan, ur. w Rzyszynku 1846 r. (metr. w Kościeszkach), właściciel Piasków, z Maryanny Bielickiej ma córkę Zofię, za Janem Chłapowskim, wnukiem generała i syna Kazimierza, ożenionego z Heleną Mlicką, z której: Marya, Kazimiera, Władysław, Michał, Anna i Tadeusz.

JAD, patrz *z Będlina.*

JADALD v. JADATH przyjął na zjeździe w Horodle dla siebie i dla swego rodu za herb *Szreniawę.*

JADKOWSKI Józef podpisał z województwem trockiem, elekcyę Augusta II-go.

z JADOWNIK Sąd sprzedał 1398 r. wieś swą Michałowice, w drohobyckiem, za 70 grzyw., Mikołajowi z Bieganowa. Stefan, syn Sąda, kwitował 1399 r. Bieganowskiego z szacunku tej wsi. Jan z Jadownik ma sprawę 1438 roku

o dług, ze Ściborem z Chełma. W 1470 roku wieś ta należy do Kobylańskich (St. Pr. P. Pom. VII).

JADOWSKI Bartłomiej świadczy w Gnieznie 1397 r. (Leksz.).

JAFCZYŃSKI Jan, szlachcic ziemi warszawskiej 1652 r. (DW. 51 f. 1769).

JAGAJŁOWICZ Pełko, ożeniony z Anną Radziwiłłówną; oboje zmarli przed 1492 r. (ML. 3). Jan podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.).

JAGANTHOWICZ świadczy 1459 r. w Wilnie, na zapisie Dowojnowicza (Arch. Sang.).

JAGIELNICCY z Jagielnicy, w województwie podolskiem. Zygmunt z Jagielnicy, obecny w Kołomyi 1444 r., sędzia ziemski kamieniecki 1469 r., erygował tamże parafię 1473 r. W 1469 r. otrzymał od króla 102 i pół grzywny na Lestkowcach (Łaskowce), w okręgu kamienieckim. Jan Jagielnicki z Jagielnicy, chorąży kamieniecki 1485 r., którego sługa zamienił 1500 r. w Bóbrce konia, ze sługą Brzezdowskiego (AGZ. X. 182). W 1493 r. został Jan poborcą czopowego w województwie podolskiem. Syn jego Zygmunt, chorążyc z Jagielnicy, pozwał 1499 r. człowieka z Podsosnowa (AGZ.). Katarzyna, dziedziczka Jagielnicy, wdowa po Andrzeju Milanowskim, żona Mikołaja Iskrzyckiego 1512 r.

JAGIELSCY. Jan Jagielski, chorąży w wojsku koronnem 1670 r. (DW. 54 f. 618). Wawrzyniec podpisał z województwem nowogrodzkiem, elekcyę Augusta II-go. Ludwika Jagielska, córka Dominika i Katarzyny Kosińskiej, 1-o v. za Kazimierzem Lubowieckim 1696 r., 2-o v. za Adamem Ulińskim 1722 r. (Kij. X f. 1217 i Zs. Lwows.).

Antoni Jagielski v. Jakielski, z żony Krystyny Duninównej, 1-o v. Porębskiej, miał córkę Rozalię, biorącą 1750 r. spadek po Duninach (Gr. Siewiers. 4 f. 119). Patrz *Jakielscy*.

JAGIELSCY h. ŁABĘDZIK. Józef, 1789 r. major wojsk koronnych (DW. 105 f. 687), otrzymał na sejmie 1790 r. szlachectwo i herb powyższy (Ostrow. Nr. 1894), który przedstawia w polu czerwonem, na zielonym pagórku, łabędzia srebrnego, ukoronowanego, z jabłkiem złotem w dziobie. W szczycie hełmu, na ogonie pawim, sześciopromienna gwiazda złota.

Marcin Teodor i Tomasz Józef, synowie Józefa i Antoni, syn Tomasza, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku, lecz bez herbu. Od nich pochodzący Anastazy Ludwik, wychodźca po 1864 r., bezdzietny z Celiną z Chądzyńskich, umarł i pochowany w grobowcu rodziny Duninów-Wąsowiczów we Lwowie 1889 r.

Stanisław Antoni Franciszek, syn Wojciecha, legitymował się ze szlachectwa na mocy prawa 1836 r. z synami: Stanisławem Janem i Franciszkiem Romanem Kajetanem, z tymże herbem (M. D. Wąs.).

JAGIEŁŁOWICZOWIE h. ŁABĘDZ, w województwie bełskiem, dokąd się z Litwy przenieść mieli. Zdaje się, że pochodzą z bojarów trockich (ML. 26 f. 18). Stanisław, z żoną Dorotą Makowską, wziął 1665 r. w zastaw Warachtę od Obodeńskiego, przeciwko któremu wnoszą 1674 r. protest Mikołaj, Jan i Adam, synowie Stanisława (Zs. Bełs.).

Adam Jagiełłowicz, vicesgerent grodzki kamieniecki 1664 r., vicesgerent grodzki bełski 1682 r., a podstarości bełski 1685 r. Mikołaj, regent grodzki bełski 1672 r., pisarz grodzki bełski 1677 r., umarł pisarzem ziemskim 1686 roku. W 1665 r. zapisał 1,500 fl. żonie swej, Katarzynie ze Świeżawskich, córce Jana.

Tomasz Aleksander, komornik ziemski bełski 1676 r., żonaty z Eufrozyną Horodyłowską (Zap. Lub. 55 f. 1439). Franciszek, stolnik wendeński, z województwem wileńskiem, a Adam, z województwem podlaskiem, podpisali elekcyę Augusta II-go.

Herb Łabędź.

Stanisław, cześnik czerniechowski, syn Józefa i Anny Grządkowskiej, cześników czerniechowskich, wraz z żoną, Pelagią z Bojarskich, córką Dymitra i Ludwiki z Gerłowskich, kwitował świekrę z posagu 1703 r. (Gr. Trembow.). Antoni, 1734 r. na sejmiku brasławskim, stronnik Leszczyńskiego. Marcin, syn Pawła i Barbary, ur. 1756 r. w Zalesiu. Wojciech, subdelegat grodzki winnicki 1784 r.

Legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej: Karol, Ignacy i Celestyn, synowie Józefa, wnuki Jerzego, 1828 r., Władysław i Ludwik, synowie Adama, a wnuki Józefa 1847 r., a Felicya, córka Antoniego, wnuczka Adama, w 1855 r. (Spis.).

JAGIEŁŁOWIE h. ŁABĘDŹ. Jagiełły, okolica szlachecka, w powiecie oszmiańskim. Kazimierz, Józef i Stefan, w powiecie oszmiańskim 1764 r. (V. L.). Jan, Justyn i Józef, synowie Michała, wnukowie Bartłomieja, prawnukowie Macieja, syna Jerzego Jagiełły dziedzica 1671 r. dóbr Jagiełłowskie, w powiecie oszmiańskim, 1799 r.; Antoni, Michał i Mateusz, synowie Jakóba, wnukowie Ignacego, prawnukowie Antoniego, syna Stanisława, wnuka Jana, prawnuka Stanisława, 1589 r. dziedzica dóbr Nowiańskie - Kaczanowskie i Prudy, w powiecie oszmiańskim, 1805 r.; Ignacy, magister, Jakób, kandydat filozofii, i Jan, synowie Józefa, wnukowie Władysława, prawnukowie Wawrzyńca, syna Andrzeja, 1698 r. dziedzica Mildziuszek - Jagiełłowszczyzny, w powiecie oszmiańskim, 1819 r. dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską. Porównaj *Jawgiełłowie.*

JAGLIŃSCY, mylnie zamiast Jagnińscy.

JAGMINOWIE h. PELIKAN, z Jagmin, w księstwie żmudzkiem. Według dokumentów złożonych Deputacyom wywodowym szlacheckim, Piotr Jagmin, właściciel Werdukszni, w powiecie szawelskim, zapisał majątek ten 1579 r. synom swoim, Łukaszowi i Stanisławowi (Zs. Rosieńs. z 1582 r.).

Kasper, syn Łukasza, pozostawił syna Jerzego, właściciela Wołodkan, w powiecie szawelskim, żonatego z Maryanną z Mielwidów. Testament jego spisany w Wołodkanach 1695 r. poucza, że miał syna Jana Kazimierza, po którym pozostałe dzieci: Tadeusz, Józef, Antoni i Helena Stanisławowa Kierbedziowa, zawarli 1755 r. w Wołodkanach ugodę, co do pozostałego po ojcu majątku.

Tadeusz, ciwun birżyniański 1773 r., tendziagolski 1775 r., a twerski 1788 roku, umarł 1795 r., pochowany w Cytowianach, gdzie mu córka Aniela Burbina pomnik wzniosła.

Józef miał trzech synów: Michała, żonatego z Kasyldą Jagminówną, córką Kajetana, Jana i Bonifacego, żonatego z Pauliną Jagminówną, córką tegoż Kajetana, z której córka Józefa za Swidą. Michał, właściciel Pojezior, które wziął za żoną, pozostawił córkę Michalinę, za Wrocisławem Gasztowtem i synów: Aleksandra, Cezarego, zmarłego bezdzietnie i Józefa, żonatego z Elwirą Witkiewiczówną, z której synowie: Ignacy i Józef.

Herb Pelikan.

Antoni, komisarz księstwa żmudzkiego 1775 r., z sejmu tegoż roku został wyznaczony lustratorem, podatków czopowego i podymnego, w księstwie żmudzkiem. Właściciel Wołodkan, z Konstancyi Giedyminówny, pozostawił kilku synów, z których trzech zmarło bezdzietnie, Szymon pozostawił czterech synów: Tyburcego, ur. 1811 r., Alfonsa, ur. 1813 r, Wiktora, ur. 1815 r. i Waleryana, ur. 1821 r., a Jan, właściciel Wołodkan, z Antoniny Karpowiczówny, miał synów: Stanisława Maksymiliana i Juliana. Stanisław Maksymilian, generał wojsk cesarsko-rosyjskich, z Suchodolskiej pozostawił synów: Jana, ur. 1851 r., Piotra, ur. 1856 r. i Dymitra, a Julian, ur. 1814 r., także generał wojsk cesarsko-rosyjskich, z Janowskiej pozostawił synów: Stanisława, ur. 1865 r., Edmunda, ur. 1870 roku i córkę Maryę.

Stanisław, syn Piotra, sprzedał 1599 r. część Werdukszni. Synów pozostawił dwóch: Zygmunta i Samuela, z których drugi pierwszemu odstąpił 1651 r. część swoją na Werdukszni.

Zygmunt, z Zofii Putwińskiej, miał syna Jerzego, żonatego z Potencyą z Racewiczów, właścicielką części na Werdukszni, którą testamentem z 1669 r. (Gr. Rosień. z 1670 r.), zapisała mężowi. Z niej syn Andrzej, współwłaściciel Werdukszni, z Katarzyny z Majżymów, pozostawił syna Kazimierza, któremu testamentem z 1726 r. cały swój majątek zostawił (Gr. Oszmiańs. z 1726 r.).

Kazimierz, ur. 1702 r., właściciel Aleksandryszek, ożeniony z Agatą z Krewerów, miał z niej liczne potomstwo. Z jego synów: Feliks, ur. 1745 r. w Duboi, właściciel Pojezior, w powiecie szawelskim, krajczy trocki 1780 r., zmarł bezpotomnie. Paweł, ur. 1747 r. w Duboi, chorąży kobryński i kawaler orderu Św. Stanisława 1792 r., marszałek kobryński i viceadministrator ekonomii brzeskiej i kobryńskiej 1795 r. (Akta II), również zmarł bezpotomnie. Kajetan, ur. 1758 roku w Duboi, porucznik księstwa żmudzkiego 1786 r. (Akta XIV), właściciel Wistyc w powiecie brzeskim - litewskim, gdzie umarł 1813 r., z Domicelli Maliszewskiej miał córki: N. Koiszewską, Paulinę, za Bonifacym Jagminem i Kasyldę, za Micha-

łem Jagminem, oraz synów: Pawła. Tomasza, zmarłego w dzieciństwie, Stanisława i Feliksa.

Paweł, ur. 1794 r., marszałek powiatu brzeskiego - litewskiego, ożeniony 1829 r. z Konstancyą Szóstakówną, 2-o v. hr. Michałową Krasicką, umarł 1865 r. Jego potomstwo: Paweł, ur. 1839 r., właściciel Dywina, ożeniony z bar. Radoszewską, z której córka N. za Konarzewskim, Stanisław, ur. 1841 r., właściciel Wistyc, Marya, za Władysławem Gutowskim, marszałkiem powiatu włodzimierskiego, Jadwiga, za księciem Kazimierzem Mirskim, Konstancya, za Piotrem Ordą i Leontyna.

Stanisław, ur. 1796 r., właściciel Korsun, w powiecie kobryńskim, kamerjunkier dworu cesarsko-rosyjskiego, marszałek kobryński, zmarły 1864 r., z Pauliny Wołłowiczówny, pozostawił córkę Maryę Jezierską i syna Kazimierza, ur. 1841 roku, właściciela Korsun, żonatego z Joanną Siedlichowską, z której syn Jan.

Feliks, ur. 1799 r., właściciel Kowerdziak, w powiecie brzeskim - litewskim, marszałek brzeski, z Józefy Mierzejewskiej, córki Kaliksta, marszałka gubernialnego grodzieńskiego i Julii Orzeszkówny, zmarłej 1872 r., pozostawił sześciu synów: Kaliksta, Juliana, Augusta, ur. 1840 r., Feliksa, ur. 1842 r., Henryka, ur. 1846 r. i Adama, oraz córkę Ewelinę.

Kalikst, ur. 1837 r., właściciel dóbr Ossa, w powiecie opoczyńskim, ożeniony 1871 r. z Franciszką Mielęcką, córką Piotra i Wandy z Sokołowskich, pozostawił synów: Maryana, ur. w Ossie 1872 r., ożenionego z Matulewiczówną i Stanisława, ur. w Ossie 1875 r.

Adam, ur. 1848 r., ożeniony 1870 r. z Maryą Zgórską, ma z niej córkę Jadwigę i synów: Szczęsnego, ur. w Bohdanowcach na Podolu 1872 r. i Stanisława, ur. 1875 roku.

JAGNIĄTKOWSCY h. LUBICZ z Jagniątek, w powiecie orłowskim, zwali się czasem w XIV wieku Jagniątkami. Jan Luba z Jagniątek, świadczy w Łęczycy 1397 r. (Łęcz. II. 366). Iczek (pewno Idzik) Bernatowicz z Jagniątek 1389 r. Iczek i Jan z braćmi dali 1409 r. pełnomocnictwo Pawłowi, w sprawie o gaj, przeciwko Mikołajowi i braciom jego. Paweł i Przybysław, zaświadczali szlachectwo Woteszki 1394 r.

Herb Lubicz.

Przybysław i wszyscy bracia z Jagniątek, mają spór graniczny z dziedzicami Tarnowa 1405 r. Wdowa po Przybysławie, Hanka, procesuje się z Mikołajem Sekulą. Mikołaj, ma 1393 r. sprawę ze Stefanem, a 1394 r. przyznał dzieciom swoim, a wnukom Omexy, trzecią część swego majątku nieruchomego. Bieniek 1397 r., Dobek 1392 r., Tomek 1394 r., Wojciech 1399 r., Ubisław i Jakusz 1400 r., Bogusław z Jagniątek i Szewców 1398 r. Siostra jego Grzymka i synowiec Andrzej 1400 r., Falisław Bocianek 1409 r., Stanisław Jagniątkowski z Falęcic 1409 r., stają w sądach łęczyckich.

W 1576 roku dziedzicami Jagniątek byli: Jan, Stanisław, Andrzej, Wojciech, Stanisław Kutha i synowie Kaspra, Jagniątkowscy. Jan był dziedzicem części Piasków i Szewców,

Mikołaj części Wojszyc, a 1581 r. Jan Jagniątkowski był współwłaścicielem dóbr Lencze Górne i Dolne, w powiecie szląskim (Paw.).

Wyroki lubelskie z 1579 r. wspominają o Janie, Stanisławie, Krzysztofie, Hieronimie, Pawle, Mikołaju, Wojciechu, Barbarze, Annie, Jadwidze, Zofii i Elżbiecie, dzieciach Jana, a pod 1589 r. wymieniają jako dziedziców Lenczy Dolnych, tychże synów Jana (Ks. 1 f. 38 i 32 f. 129).

Jan, syn Andrzeja, kwitował Grochowickich w grodzie przedeckim 1624 r. (Gr. Przed. 68 f. 156 i 210). Krzysztof, podpisarz grodzki łęczycki 1687 r. (Zap. Lub. 63 f. 14). Krzysztof podpisał z województwem łęczyckiem, elekcyę Władysława IV-go, Jan, z województwem krakowskiem, obiór Jana III-go, Antoni i Jan Stanisław, z temże województwem, a Stanisław, z województwem łęczyckiem, elekcyę Augusta II-go. Jan Chryzostom z ziemią rawską, a Jarosz (Hieronim) i Jan, z księstwem oświecimskiem i zatorskiem, podpisali obiór króla Michała. Hieronim mianowany w Gdańsku 1698 r., kasztelanem połanieckim.

Franciszek, cześnik czerniechowski, od 1736 r. zastawny posesor Krzywek, pozostawił z żony, Joanny ze Strążyc, syna Łukasza i córkę Karolinę, za Chłopickim, którzy procesowali się 1756 r. o Krzywki z Potocką (Gr. Trembow.).

Franciszek Dezydery, syn Hieronima, podczaszy łęczycki 1686 r. (Zap. Lub. 61 f. 1144 i 62 f. 72) i sędzia grodzki oświecimski, nazwany stolnikiem sandomierskim 1712 r. (A. Radoms.), został 1715 r. kasztelanem czechowskim. Ożeniony z Barbarą Pieniążkówną, wojewodzianką sieradzką, umarł 1722 r. Syn jego Hieronim na Podolanach 1744 r., żonaty z Zofią z Janickich, córką Hieronima i Katarzyny Dunin-Wąsowniczównej, pozostawił synów: Józefa, jezuitę 1754 r., Michała, Antoniego i Ignacego. Hieronim oddał Glinnik synowi Antoniemu 1753 r., a Ignacy ustanowił opiekę w osobie Kwaśniowskiego 1769 roku (DW. 74 f. 1203 i M. 236 f. 141).

Antoni, skarbnik sandomierski i wojski mniejszy 1770 r., wojski większy 1773 r., łowczy 1775 r., w końcu cześnik 1784 r. W 1764 r. był podwojewodzym sandomierskim. Tenże sam, czy też inny Antoni, podwojewodzy zatorski i oświecimski 1766 r.

Michał na Podolanach, miecznik radomski 1757 r. i chorąży chorągwi powiatu sandomierskiego, podpisał z Antonim, z województwem sandomierskiem, elekcyę Stanisława Augusta. W 1764 r. wojski większy, 1768 r. łowczy i cześnik radomski, otrzymał 1774 r. z dóbr pojezuickich Gierlachów i Suchę, w województwie sandomierskiem (Kancl. 54 f. 213). Rezygnował z urzędu cześnika 1785 r. Syn jego Jakób, asesor sejmiku sandomierskiego 1788 r.

Stefan, burgrabia krakowski 1719 r. Aleksander, miecznik nowogrodzki 1736 r. Krystyna, żona 1-o v. Tyburcego Żórawskiego, stolnika rożańskiego, 2-o v. Franciszka Aleksandra Szembeka, kasztelana wiślickiego, a po owdowieniu zakonnica, Wizytka w Krakowie, pod imieniem Maryi Wiktoryi 1745 r. Józef, kwitował Mycielskich 1765 r. (Gr. Pozn.). Bartłomiej, żonaty z Elżbietą Raciborowską, dziedziczką Zaborowa Starego (Zs. Gostyńs. z 1767 r., ale akt zdaje się z XVII-go wieku). Zuzanna, żona Ezdrasza Domaradzkiego 1767 r. Maciej, żonaty z Barbarą z Włyńskich 1790 r. (Perp. Czers. 40 f. 303).

Konrad i Leon Jagniątkowscy, synowie Karola, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Feliks, właściciel realności we Lwowie, umarł 1824 r., zostawiwszy z Tekli z Szulkiewiczów jedynaka Tadeusza (A. Lwow. For. Nob.). Anna Zakrzewska 1868 roku, a Marcin 1872 roku, zmarli w Radomiu. Ludwik, dziedzic Stamirowic 1901 roku.

JAGNIŃSCY v. JAGMIŃSCY h. TARNAWA z Jagnina, w powiecie sandomierskim. Długosz pisze, że dziedzicem tej wsi za jego czasów, był Jan Żyrnicki h. Tarnawa (Lib. Benef. II). Andrzej, syn Stanisława z Jagnina, 1447 roku student uniwersytetu krakowskiego, był 1464 r. plebanem w Sieciechowie. Jan i Andrzej, bracia Jagnińscy, sprzedali 1471 r. Sieczków, w powiecie wiślickim, Branickim (Zap. Zs. Wiśl. I f. 423). Wojciech Jagniński nabył 1497 r. Żelichin, w powiecie rawskim, od Anny, wdowy po Warszu, stolniku rawskim (M. 16 f. 41). Jan Albert Jagniński 1508 r., a Wojciech 1578 roku, w powiecie sandomierskim (Paw.).

Wyroki lubelskie z 1591 r. wspominają o Janie, Stanisławie i Bartłomieju, synach Wojciecha (Ks. 44 f. 894).

Herb Tarnawa.

Paweł, syn Stanisława, dziedzic na Jagninie 1594 r. (Wyr. Lub. 60 f. 216), pozostawił synów trzech: Kaspra, Remigiana i Stanisława. Kwitowali oni Bonara 1613 r.

Kasper, właściciel Przybysławic i Wąborkowa, miał synów: Pawła i Adama, którzy sprzedali Wąborków Lanckorońskiej 1630 r. Paweł podpisał z województwem sandomierskiem, obiór Jana Kazimierza. W 1667 r. był burgrabią grodzkim sandomierskim. Pozostała po nim wdowa, Aleksandra Bogorya Skotnicka, obierała plenipotentów w Lublinie 1687 r. (Zap. Lub. 20 f. 411; 33 f. 1251; 51 f. 394 i 63 f. 690).

N., podwojewodzy sandomierski, Mikołaj, Seweryn, komornik ziemski sandomierski i Wojciech, podpisali z województwem sandomierskiem, elekcyę Augusta II-go.

Seweryn, żonaty 1-o v. z Mikułowską, 2-o v. z Zofią Grabkowską, z pierwszej żony pozostawił synów: Józefa i Władysława, z drugiej—córkę Salomeę Stanisławową Kączkowską, i synów: Remigiana, jezuitę i Tomasza. Ten ostatni, z Barbary Bełdowskiej, miał synów: Stefana, Kazimierza, Remigiana i Franciszka. Jan, Mikołaj i Wojciech podpisali z województwem sandomierskiem, elekcyę króla Michała. N., towarzysz z pod chorągwi starosty nowogrodzkiego, wrócił 1668 r. z niewoli tatarskiej. Elżbieta z Szydłówka, wdowa po Stanisławie Jagnińskim 1715 r. (Bracł. XV f. 1431). Jan został wojskim nowokorczyńskim 1701 r. Franciszek otrzymał 1735 r. konsens królewski, na odstąpienie wójtostwa we wsi Tylka, w starostwie czorsztyńskiem (M. 225 f. 223).

Stanisław, skarbnik sandomierski 1722 r., miecznik 1726 r., w końcu chorąży stężycki 1736 r. Ten Stanisław, chorąży i Jan, mieli sumy na Wąborkowie, które po nich dziedziczył brat ich stryjeczny Tomasz, zwany chorążym czerniechowskim 1756 r.

Floryan, (brat podobno Stanisława, a wszyscy mieli być synami Wojciecha, brata Seweryna), z żony Konstancyi Bystrzanowskiej, miał syna Antoniego zmarłego 1755 r., pochowanego w Wilczynie.

Mikołaj zaślubił 1683 r. Katarzynę Olszowską, wnuczkę księżniczki Rużyńskiej (Gr. Radoms.) i miał z niej córki: Rozalię Pacynkowską i Maryannę Janowę Rzeczycką, której ks. Aleksander (zapewne stryj), zapisał 1,000 fl. 1725 r. (Gr. Nowokorcz.) i synów: Pawła, Michała i Jana. Po Michale, z Teresy Zaborskiej, była córka Maryanna Józefowa Sokołowska i syn Jan, którego syn Stanisław, żył 1774 r. Paweł, urodzony 1685 r. (metr. w Kunowie), ożeniony z Maryanną Olchowską, 2-o v. Niewęgłowską, pozostawił z niej córkę Katarzynę, za Józefem Cymbortem i syna Franciszka. Franciszek sprzedał 1777 r. Karwickiemu, część Czernikowa, odziedziczoną po stryju Stanisławie, chorążym stężyckim, a 1778 roku pozwał Lubomirskich, o zagarnięcie spadku po ks. Rużyńskich. Legitymował się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r. (Gr. Sandom. i A. Legit. Galic.; Quater. VI f. 20).

Wincenty Jagniński, syn Seweryna i Jan Seweryn, syn Wincentego, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Ksawery, właściciel Garbacza, żonaty z hr. Józefą Lubieniecką, córką Hipolita z Balic, 2-o v. Stefanową Rostworowską, zmarłą w Nizzy 1899 r., pozostawił córkę Maryę, zaślubioną 1892 r. Stanisławowi Gajewskiemu i synów: Konstantego, ożenionego z Łempicką, Stanisława i Janusza.

JAGOCKI Kazimierz, cześnik smoleński 1688 roku (Zap. Lub. 64 f. 164). N., ożeniony z Niemierzanką na Podlasiu 1687 r. Gabryel sprzedał część Hruśniewa Kuczyńskiemu i kwituje go 1723 r. z 1,000 fl. reszty szacunku.

JAGODZIŃSCY z Jagodna, w powiecie gnieźnieńskim. Wacław Jagodzieński vel z Jagodna, na sądach w Poznaniu, w latach 1390 — 1400, a Jarosław 1399 roku (Leksz.). Antoni podpisał z województwem kaliskiem, elekcyę Augusta II-go.

JAGOWD Kazimierz, chorąży pojurski 1786 r. (Kal.).

JAHLICKI Michał, rotmistrz słonimski 1785 r. (Kal.).

JAHODYŃSCY v. JAGODYŃSCY v. JACHODYŃSCY v. JAGODZINSCY h. KORWIN z Jahodyna v. Jahodzina, w powiecie chełmskim. Stanisław z Jagodzina, świadczy w Chełmie 1485 roku. Andrzej Jahodyński, wojski krasnostawski 1522 r. Marcin Jagodziński ma zbierać pieniądze podwodne 1569 r. (AGZ. X 1510). Jadwiga Łamanówna z Przewał i Dolska, zamężna Jahodyńska (1-o v. zdaje się Święcicka), wraz ze Święcickimi procesuje Sanguszków o Dolsk 1539 roku (Arch. Sang.).

Kasper Johodyński, syn Jana, i jak się zdaje Anny Hurkówny, córki Hurki Mikulicza Łamanowicza z Przewał, bo nazwany jej sukcesorem, dziedzic Chiszowic 1578 r. (Paw.) i Matcza, zastawny posiadacz Mirkowa, w powiecie łuckim, od Sanguszków 1613 r., sędzia ziemski bełski 1584 r., żonaty 1-o v. z Zofią Ko-

morowską 1586 r, 2-o v. z Jadwigą Lipską, córką Świętosława Lipskiego, wojskiego horodelskiego, miał z pierwszej żony synów: Jerzego i Wawrzyńca, a z drugiej — Świętosława, Andrzeja i Wacława, oraz córkę Dorotę, za Aleksandrem Mireckim 1618 r. (Wyr. Lub. 21 f. 489; 30 f. 774 i 77 f. 293; Woł. 1 f. 445; Zap. Lub. 7 f. 81; 8 f. 557; 9 f. 375 i Zs. Bełs.).

Jerzy, wspólnie z ojcem, odstąpił pewne sumy w Lublinie 1608 r. W 1609 roku zrzekł się dóbr macierzystych, a ojciec oddał mu połowę Wasylowa 1612 r. (Zap. Lub. 17 f. 243).

Wawrzyniec, dziedzic na Matczu i Chodywańcach, podsędek buski 1630 r., należał 1609 r. do zabójstwa kanonika chełmskiego Jemiołowskiego (Akta XXIII). W 1618 r. nabył Hoholów od Brześciańskiego, a 1625 r. sprzedał połowę Chodywaniec Wojnie. Ożeniony z Elżbietą Horyszowską. Córka jego Elżbieta, za Janem Łowczyckim 1630 r. (Zap. Lub. 28 f. 416; Zs. Bełskie; z Teki W. Rulikowskiego).

Świętosław, podsędek bełski 1622 r., a podstoli bełski 1635 r., żonaty 1629 roku z Anną ze Szczepiatyna (Zap. Lub. 32 f. 596).

Andrzej, pisarz kancelaryi koronnej 1623 r. (M. 169 f. 136), miecznik bełski i sekretarz królewski 1637 r., otrzymał 1633 r. wszystkie dobra po Żurakowskim (AGZ. X. 3680). Żonaty z Jadwigą Pacanowską (M. 181 f. 213). Tenże Andrzej, jeszcze sędzia sądów marszałkowskich, podpisał wraz z Hieronimem, elekcyę Jana Kazimierza.

Hieronim w województwie wołyńskiem, ożeniony z Zuzanną Iłowską 1655 r- Elżbieta, za Wojciechem Podhoreckim 1600 r. Katarzyna, za Stanisławem Nowosieleckim 1620 r., wdowa 1632 r. Anna, za Piotrem Russyanem 1642 r.

Stanisław Serafin Jagodyński, zrabowany przez zbójów, oszukany przez wekslarzy, dojechał 1622 r. do Padwy, w drodze do Rzymu, skąd wracając zapisał się na uniwersytet padewski tegoż roku. Stanisław zaślubił 1642 r. w Dobromilu Katarzynę Gardecką, córkę Jana.

Andrzej Jagodziński, z Zofii Gawrońskiej, pozostawił synów: Marcina i Jana. Marcin z Teresy Mikoszewskiej 1729 r., miał: Jana bezdzietnego, Maryannę Józefowę Malawską i Wojciecha, po którym z Maryanny Malawskiej synowie: Antoni i Franciszek 1786 r. Jan, z Anastazyi Czerczyckiej, pozostawił: Stanisława, Feliksa, Joannę Antoniowę Necewiczową i Maryannę Leonowę Gilewiczową, którzy wszyscy prowadzą proces 1786 r. o spadek po Anieli Ludwikowej Lisieckiej, miecznikowej lwowskiej, córce Stanisława i Ewy Owadowskiej, a synowicy rodzonej Andrzeja (Gr. Halic. i Tryb. Lwows.). Marcin Jagodziński, żonaty z Elżbietą Borowską, córką Jana i Zuzanny Jordanówny, 1747 r.

Michał, syn Jana i Magdaleny, ur. 1736 r. w Czortkowie. N. Jagodziński, kapitan legii polskiej, ranny pod Tczewem 1807 r. Stanisław Korwin Jagodziński, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1857 r. Wiktor i Konstanty, dziedzice Dąbrówki w gubernii warszawskiej, 1902 r.

JAHOŁKOWSCY h. JACYNA w W. Ks. Litewskiem. Jan Jahołkowski podpisał, z województwem brzeskiem-litewskiem, elekcyę Jana Kazimierza, a inny Jan, obiór Jana III-go, a Jan, strażnik połocki, obiór Augusta II-go. Antoni, To

masz, Ignacy i Franciszek, podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.). Ignacy w województwie brzeskiem-litewskiem 1764 r. (V. L.). Maryanna, wdowa po Franciszku, nabyła 1794 r. sumę od Wyszotrawki (DW. 110 f. 565).

Stanisław, zmarł 1815 r. w Kobryniu. Syn jego Jan, zmarł młodo 1811 r. we Lwowie, a córka Róża, za Michałowskim. Jan wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1858 r.

JAHUCZAŃSCY. Andrzej i Katarzyna wzięli 1761 r. w zastaw Ciapin od Chreptowicza (Ist. Jur. Mat. XXVII).

JAJEWICZ Kazimierz podpisał z województwem nowogrodzkiem, elekcyę Augusta II-go.

JAJKO z Jajkowic, na Szląsku. Budziwoj Jeyke von Jeycowitz 1386 roku w orszaku ks. Jana Opawskiego.

JAJKOWSCY v. JAYKOWSCY różnych herbów, choć Paprocki zna tylko Jelitczyków, z Jajek (dziś Janki), w województwie sieradzkiem. Adam z Jajek, zganiony przez Sulimierskiego, dowiódł szlachectwa 1411 r. w Sieradzu i h. *Ostoja* (Łag.). Stanisław z Jajek i Brzeźnicy, dowiódł szlachectwa 1445 r. w Radomsku, z ojca h. *Ostoja*, z babki h. *Radwan*, z matki h. *Gerałt*. Świętosław v. Święszek z Jajek, h. *Kornicz*, świadczył 1429 r. w Radomsku, przy wywodach szlachectwa. Mikołaj z Jajek i Wilam z Jajkowskiej Woli 1444 r., a Imbram z Jajek 1446 r., przyganili Janowi z Miłakowa, który się oczyszcza w Radomsku (Pis. Dz. Pol. IX; Potk.).

Stanisław Bielski v. Stanisław Jajkowski, dziedzic części Jajek, procesuje się o dziesięciny z Jajek 1489 r., z plebanem z Pajęczna. Taką samą sprawę ma Piotr z Jajek 1491 r. (Pom. Dz. W. Śr. XVI). Jakób Jajkowski z żoną Jadwigą osiedli 1485 r. w Wieluniu.

W 1552 r. dziedziczyli na Jajkach: Maciej Jajkowski, Wojciech Kukła, Świętosław Cuszyk, Piotr Dziadkowicz i Wojciech Jasionek, a na Woli Jajkowskiej: Jan, Maciej i Marcin Zbrożkowie, Wojciech, Tomasz i Piotr Kukły, Pełka z Marszałkiem i Stanisław Skrzypiec (Paw.). Józef 1757 r. ma sprawę z Rogowskimi w Krakowie (Deb. Gr. Krak. 250 f. 2993). Jan podpisał z województwem łęczyckiem, elekcyę Stanisława Augusta.

Byli i Jajkowscy na Wołyniu i w ziemi bełskiej. Stanisław, podstarości buski 1596 r. Anna, żona Wojciecha Witwińskiego, wojskiego buskiego 1599 r. Joachim pozwał 1616 r. w Łucku Hulewicza i innych, o poranienie. Anna, żona Adama Burkackiego 1620 r., procesuje ks. Zasławskiego o dzierżawę Mstyszyna. Mateusz zapisał 1642 r. córce swej Zofii 5,000 fl. (Zs. Bełs.). O Krzysztofie wspomina konstytucya z 1623 r.

Józef Lekta Jajkowski, miecznik mozyrski 1746 r. Marcin 1739 r., a Jan, skarbnikiewicz owrucki, 1749 r. mają sprawę w województwie kijowskiem (Kij. XI f. 370 i XII f. 1215). Marcin, komornik graniczny łucki, jeden z komisarzy wyznaczonych z sejmu 1775 r., do rozsądzenia sporu Chołoniewskiego, ze starostwem winnickiem (V. L. VIII f. 270).

JAKA v. JAKUSZ JAKKA, podsędek poznański w latach 1398 — 1400 i kaliski od 1399 r., następnie sędzia kaliski od 1407 r. i gnieźnieński 1419 roku. Nabył on 1399 r. część Wilczyna i stąd 1419 r. pisał się Jakóbem Jaką z Wilczyna (Leksz. i Cod. Epist. Vit.). Syn jego Mikołaj z Wilczyna, inaczej ze Sługocina, komornik sądu ziemskiego kaliskiego w latach 1411 — 1414. Prawdopodobnie są oni h. Poraj. Patrz: *Jakubowscy* i *Wilczyńscy*.

JAKACCY h. RADWAN z Jakacza, w powiecie łomżyńskim, stanowią jeden dom z Magnuszewskimi. Abraham Magnuszewski z Jakacza, podsędek łomżyński 1539 r., a sędzia ziemski 1554 roku, zwał się następnie Jakackim (M. 85 f. 5). W 1564 r. był poborcą wiskim (V. L.).

Floryan Jakacki, cześnik łomżyński, starosta arcybiskupi łęgonicki w latach 1570 — 1573 r., podczaszy łomżyński 1580 r. i Piotr, podpisali 1569 r. unią Litwy z Koroną.

Piotr, właściciel Jakacza, chorąży łomżyński 1574 r., został pisarzem ziemskim rożańskim 1577 r., a pisarzem ziemskim łomżyńskim 1591 roku. W 1605 r. był posłem ziemi łomżyńskiej (DW. 32 f. 35; 34 f. 570 i 1284). Żona jego Dorota z Łosiów (Zap. Lub. 13 f. 150).

Herb Radwan.

Stanisław Jakacki, łożniczy królewski 1564 r. (Zs. Gr. Czers. 31). Feliks, dziedzic Żubkowa i części Przyspy, w ziemi bełskiej, 1578 r. (Paw.). Katarzyna Magdalena z Jakackich, córka Jana, księżna Markowa Sokolska, której mąż zapisał 1579 r. na całym majątku 12,000 fl. (Zs. Łuckie), siostra i sukcesorka Szczęsnego Jakackiego, pozwana 1593 roku przez Krasińskich, o rozgraniczenie Haliczan od Borodczyc (Woł. I f. 70).

Jan, syn Abrahama i Piotr, syn Jakóba, Jakaccy h. Radwan, świadkowie w Warszawie 1646 r., przy wywodzie szlachectwa Kozikowskiego (DW. 50 f. 1456). Władysław podpisał z ziemią łomżyńską, obiór króla Michała, a Kazimierz, elekcyę Augusta II-go.

Andrzej Jakacki 1713 r., a Antoni 1727 r., miecznicy żydaczowscy. Wiktor Stanisław, syna Jana, nabył 1784 roku część dóbr Kikoty i Jemieliste (DW. 100 f. 799). W 1790 r. był komornikiem ziemskim nurskim. Karol, burgrabia nurski 1793 r.

Kunegunda z Górskich, wdowa po Walentym, z dziećmi: Hiacyntą, Ludwikiem, Teofilą, Ksawerą, Karolem i Julianem, Łukasz, syn Jana, Walenty i Piotr, synowie Józefa, Paweł, syn Andrzeja, Wincenty, Franciszek, Wiktorya, Karolina i Bogumiła, dzieci Walentego, Nikodem i Franciszek, synowie Jakóba i Andrzej, syn Szymona, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wiekn.

Gustaw umarł 1890 r. w radomskiem, a Józef w łomżyńskiem 1902 r.

JAKIELSCY. Sebastyan, pokwitowany 1726 r. przez Wąsowicza (Gr. Nowokorcz.). Teressa, za Antonim Dobrzyńskim 1752 r. (Gr. Trembow.). Kanty,

opat benedyktynów trockich, zmarł 1768 r. Jan, subdelegat grodzki i pisarz wielkorządów krakowskich, zmarły 1782 r., zostawił z pierwszej żony córki: Salomeę, za Strzyżowskim, zmarłą 1788 r. i Teklę, za Michałem Żelechowskim, zmarłą 1796 roku, a z drugiej żony, Salomei Waligórskiej, 2-o v. Tomaszowej Raczyńskiej, syna Józefa Eliasza Jana, ur. 1780 r. (A. Sąd. Krak. IX. Fasc. 71; M. D. Wąs.). Patrz *Jagielscy*.

JAKIEWICZ Michał rozwiódł się z żoną Maryanną 1795 roku (DW. 110 f. 911).

JAKIM, władyka smoleński 1475 r.

JAKIMECCY z Jakimczyc, w powiecie lwowskim. Jan Jakimecki z Jakimczyc, świadczy 1437 r. we Lwowie, a 1446 r. broni sprawy szwagra. Siostra jego Katarzyna, żona 1-o v. Dymitra Wieczerzy z Hrumna, 2-o v. Budziwoja Mamaja z Lubinia 1443 r., wniosła drugiemu mężowi część Jakimczyc. Mikołaj z Jakimczyc, zapewne syn Jana, 1454 r., pisze się już 1478 roku „dawniej z Jakimczyc“ (AGZ. XIV).

JAKIMOWICZOWIE, patrz *Jachimowiczowie*.

JAKIMOWSCY h. CZEWOJA v. CZAWYA i NOWINA z Jakimowic, w powiecie opoczyńskim. Wyszek z Jakimowic h. Czewoja, świadek przy wywodzie szlachectwa Ziemy ze Stawowic w Radomiu 1412 r. Herb jego ma przedstawiać dwie podkowy i krzyż, tak jak herb Boturzyńskiego z 1531 roku, przedstawiony w dziele Piekosińskiego.

Falisław z Jakimowic h. Nowina, zaświadczył 1425 r. w Radomiu szlachectwo Beńczy z Pomorzan. Stanisław, Mikołaj, Jan, Anna, Elżbieta i Barbara, dziedzice Jakimowic 1456 r., odgraniczają tę wieś swoją od Lipy. Adam Jakimowski, wikary kolegiaty w Tarnowie, na uniwersytecie krakowskim 1538 r.

Bartłomiej, Jan i Stanisław Jakimowsy, współwłaściciele Jakimowic 1577 roku (Paw.). Stanisław, żonaty z Anną z Mokrskich, miał córki: Annę, Zofię, Agnieszkę, Katarzynę i Helenę 1589 r. (Zap. Lub. 33 f. 155).

Adam i żona jego Zofia, otrzymali 1566 r. w dożywocie wójtostwo w Jołtuszkowie, które odstąpili za konsensem królewskim 1569 r., synowi Mikołajowi. Tego dzieci małoletnie 1603 r. Mikołaj i Dorota (Górski, powiat Mohilewski). Mikołaj, posiadacz wójtostwa jołtuszkowskiego w starostwie barskiem 1615 roku (Źr. Dz. V). Marek, po nieszczęśliwej porażce pod Cecorą, dostał się z dwustu innymi Polakami do niewoli tureckiej. Wieziony okrętem do Aleksandryi, w czasie burzy opanował okręt turecki i szczęśliwie przybył nim do Messyny. W Palermo przedstawiał się wicekrólowi, a przybywszy do Rzymu, mile był przez papieża Pawła III-go przyjęty. Wicekról Sycylii dał mu listy polecające 1628 r., a papież Urban V-ty, mianował go w tymże roku „*miles auratus*“ (AGZ. X. 3514 i 3516). Krzysztof, dziedzic części Jakimowic 1609—1622 r. Stanisław, ożeniony z Maryą Grodecką 1703 r. Helena, panna 1726 r. (A. Opocz.).

JAKIMOWSKI h. JASTRZĘBIEC. Długosz pisze w Lib. Benef., że dziedzicem Jakimowic, w opoczyńskiem, był jakiś Jastrzębczyk. Widocznie na cząstkach tej wsi różne rody siedziały (patrz poprzedni artykuł). Beata Jakimowska h. *Poraj*, wniosła część Jakimowic v. Jachimowic, w sandomierskiem, mężowi swemu, Maciejowi Jastrzębcowi Czartkowskiemu, a syn ich Jan, przyjął nazwisko Jakimowskiego. W 1518 r. pisarz dworu biskupa poznańskiego, 1527 r. kanonik sandomierski i opatowski, został 1536 r. kanonikiem poznańskim (Pis. Dz. Pol. IX). Ojciec jego był także dziedzicem Sulisławic 1508 r. (Paw.).

JAKLIŃSCY pisali się Saryuszami z Jasiennej h. JELITA. Niesiecki wymienia ich pod tym herbem, lecz w tekście przypisał im mylnie herb Ostoję, gdyż pieczątki ich z XVII-go wieku, przedstawiają h. *Jelita*.

Tobiasz, 1621 r. dziedzic Jasiennej i Siekierczyna (Obl. Krak. 139 f. 1381), w 1642 r. dziedzic Jasiennej i Żebraczki, pozwany przez Wąsowiczową (Zs. Czchows. 59 f. 110). Syn jego Andrzej, odznaczył się dzielnie w walkach z Turkami, Szwedami i Kozakami. Umarł 1638 r., pochowany w Wilnie. Nagrobek jego podał nam Starowolski. Ten sam, a może inny Tobiasz, zostawił z Chwalibożanki *Piotra* Krzysztofa, żonatego 1-o v. z Zuzanną z Leszczyny, z której Jan, Ignacy, zmarły 1727 r. i Zofia, za Krzysztofem Janiszowskim, zmarła przed 1706 rokiem (Gr. Biec. 62 f. 2314), 2-o v. z Krystyną z Żydowskich, 1699 r. 2-o v. Franciszkową Chlewicką, cześnikową dobrzyńską, 1715 r. już nie żyjącą (Gr. Krak. 292 f. 70; 317 f. 2106, 2116), z której Stefan, 1717 r. chorąży gostyński, subdelegat grodzki oświecimski, Andrzej i Barbara, 1-o v. Piotrowa Rawa Gawrońska, 2-o v. 1718 r. za Aleksandrem Kałuszowskim, łowczym wiłkomierskim (Ibid. 302 f. 2295; 311 f. 39; 332 f. 609; 335 f. 1152; 339 f. 1438).

Jan, syn Piotra, zostawił z Heleny z Zarzewa, 2-o v. 1718 r. Janowej Kempińskiej (Ibid. 352 f. 1967), Stefana, dziedzica części Żebraczki i Mieściska, 1737 r. chorążego gostyńskiego (Obl. Krak. 132 f. 713; 141 f. 868) i Franciszka, po którym z pierwszej żony, Jadwigi z Brzezia Russockiej, żyjący 1729 r. Antoni (Ibid. 144 f. 2697; 154 f. 3130 i Gr. Krak. 345 f. 2098), a z drugiej — Teofili ze Stojowskich, Ignacy, żonaty z Febronią Bielańską, z której Michał i Tomasz, legitymowali się ze szlachectwa, za Niesieckim z h. *Ostoja*, w sądzie ziemskim czchowskim 1782 r.

Andrzej, czwarty syn Piotra, dziedzic Frydrychowic i Rokowa, podpisał elekcyę Augusta II-go. W 1713 r. pisarz grodzki oświecimski, 1717 r. poborca, wreszcie podstarości i sędzia grodzki oświecimski, zmarły 1738 r., zaślubił 1701 r. Zuzannę Katarzynę Starowiejską (metr. u Najśw. Maryi Panny w Krakowie). Z niej Magdalena Wojciechowa Zaćwilichowska, zmarła 1749 r.; Rozalia, 1740 r. za Mikołajem Hebdą; Teressa, 1-o v. za Kzimierzem Drohojowskim, stolnikiem wołyńskim, 2-o v. za Jakóbem Łosiem, stolnikiem inflanckim, 1749 r. z nim rozwiedziona (Ibid. 321 f. 466 i 880; 322 f. 1682; 326 f. 454; 328 f. 3013; 352 f. 485; 353 f. 1000; 354 f. 894; 357 f. 20; 358 f. 738 i Obl. Krak. 179 f. 93 i 1499; 203 f. 84); Wojciech, 1725 r. u OO. Franciszkanów Antoni (Gr. Krak. 341 f. 2728) i wreszcie Józef, 1727 r. podczaszy łomżyński, 1732 r. podczaszy i sędzia grodzki oświecimski i zatorski, 1758 r. deputat na Trybunał i po Sierakowskim kasztelan oświe-

cimski. 1767 r. kawaler orderu Św. Stanisława, dziedzic Janowiczek, 1777 r. już nieżyjący, żonaty z Barbarą z Otfinowskich, miecznikówną bracławską. Ich dzieci: Zuzanna, 1741 r. za Adamem Pisarzowskim, kapitanem wojsk koronnych, 1781 roku chorążym krakowskim (Ibid. 354 f. 228; 371 f. 579), Józef Saryusz, występujący 1762 r. i Tomasz Saryusz, dziedzic Rogowa, Babicy i innych, elektor Stanisława Augusta, syndyk OO. Franciszkanów stradomskich, 1759 r. burgrabia krakowski, pisarz ziemski i podsędek oświecimski i zatorski 1765 r., a 1776 r. podsędek ziemski krakowski, legitymowany ze szlachectwa w sądzie grodzkim oświecimski 1782 r., otrzymał 1784 r. order Św. Stanisława, był 1793 r. konsyliarzem konfederacyi targowickiej, a 1796 r. spisał testament (Obl. Krak. 192 f. 2516; 195 f. 1261; Perpt. Krak. 13 f. 250). Z Zuzanny z Otwinowskich, łowczanki pomorskiej, zostawił on Barbarę, za Janem Sławińskim, podstolicem oświecimskim, zmarłą 1799 r.; Antoninę, 1800 r. za Janem Kantym Mieroszowskim, generałowiczem wojsk koronnych i Józefa, ur. 1777 r. (metr. w Bolechowicach), sędziego pokoju powiatu pilickiego 1809 r., zmarłego 1819 r. (Gr. Krak. 378 f. 3615; Perpt. Krak. 10 f. 61; 14 f. 591).

Do nich należą: Zuzanna, 1761 r. za Aleksandrem Osieckim (Gr. Krak. 375 f. 274) i Franciszka, córka Jana i Dąbrowianki, 1784 roku za Franciszkiem Kasprzyckim, subdelegatem grodzkim krakowskim (Oblig. Krakow. 214 f. 2591; M. D. Wąs.).

JAKÓB, proboszcz katedralny gnieźnieński 1124 r., arcybiskup gnieźnieński 1136 r., pochodził ze Żnina; pamiętny z udziału jaki brał w zatargach, powstałych pomiędzy synami Bolesława Krzywoustego. Umarł 1148 roku, pochowany w Gnieźnie. *Jakób* Świnka, arcybiskup gnieźnieński 1283 r., zajął się gorliwie sprawami kościoła polskiego, czego dowodem uchwały wydane na synodzie w Łęczycy, przez niego zwołanym. W 1295 r. koronował w Gnieźnie księcia Przemysława na króla. Umarł w 1314 r. *Jakób,* syn Floryana, h. Syrokomla, biskup płocki 1397 r., umarł w 1425 r. Brat jego pisał się z Kurdwanowa. *Jakób,* biskup chełmiński, szlachcic polski 1349 r. (Dług.). *Jakób,* biskup kijowski 1371 r. *Jakób* h. Strzemie, arcybiskup halicki 1392 r., umarł 1409 lub 1410 r. Pochowany w kościele Św. Krzyża we Lwowie (Star. Mon.). *Jakób,* biskup wileński 1398 roku.

JAKÓB, kasztelan sandomierski, między 1174 a 1176 r. na przywileju Cystersów w Jędrzejowie (Brzeźnicy). *Jakób* Raciborowicz, kasztelan brzeski 1217 r., kasztelan sandomierski 1228 r., kasztelan krakowski 1231 r. i znów kasztelan sandomierski 1239 r., zginął 1241 r. w walce z Tatarami pod Chmielnikiem. *Jakób,* wojewoda samdomierski 1217 r. *Jakób,* kasztelan wiślicki 1270 r. *Jakób,* kasztelan lubelski 1271 r. *Jakób,* syn Spicimierza (Leliwita), łowczy krakowski 1291 r. kasztelan wiślicki 1295 r. *Jakób,* syn Pakosława (Awdaniec), kasztelan wojnicki 1256 r., sędzia ziemski krakowski 1259 r. *Jakób,* syn Grota (Rawicz), kasztelan żarnowski 1329 r., sędzia ziemski sandomierski 1352 r. *Jakób* z Ruszczy (Gryfita), sędzia ziemski sandomierski w latach 1351—1352. Żona jego Unisława ma przeniesione dziedzictwa swoje Ruszczę, Kantorowice i Mikluszowice z prawa polskie-

go na niemieckie 1373 r. (KDM. I). *Jakób*, kasztelan poznański 1233 r. (na podrobionym dokumencie). *Jakób*, kasztelan bniński 1244 r. *Jakób*, kasztelan raciążski 1250 r. *Jakób*, kasztelan wiski 1254 r. *Jakób*, kasztelan rogoziński 1280 r. *Jakób*, kasztelan wieleński 1279 r. *Jakób*, kasztelan kruszwicki 1282 r. *Jakób*, kasztelan tczewski 1334 r. *Jakób*, kasztelan ciechanowski w latach 1409, 1413, 1421 i 1425. *Jakób*, kasztelan płocki 1322 r. *Jakób*, kanclerz ciechanowski i zakroczymski księcia Ziemowita na Czersku 1373 r. Czy nie tenże sam *Jakób*, podkanclerzy nadworny ks. Ziemowita 1371 r.

JAKÓB Drogosławicz, sędzia ziemski kaliski i gnieźnieński 1324 r. *Jakób*, cześnik sandomierski 1233 r. *Jakób*, łowczy krakowski 1237 r. *Jakób*, chorąży krakowski 1250 r. *Jakób*, podczaszy ks. Bolesława 1243 r., a ks. Ziemowita 1254 roku. *Jakób*, podstoli 1288 r., a podsędek brzeski - kujawski 1292 r. *Jakób*, łowczy brzeski-kujawski 1293 r. *Jakób*, sędzia mazowiecki w latach 1283, 1293, 1297 i 1298. *Jakób*, podkomorzy łęczycki 1248 r. *Jakób*, podskarbi ks. Kazimierza Kujawskiego i Łęczyckiego 1248 r. *Jakób*, podstoli sieradzki 1265 r. *Jakób*, sędzia ziemski czerski 1313 r. *Jakób*, podsędek czerski 1398 r. *Jakób* v. Jakusz, podkomorzy płocki 1361 r. *Jakób*, dictus *Poczta*, podsędek 1400 r., a sędzia ziemski ciechanowski 1417 roku. *Jakób*, wojski ciechanowski 1429 roku. *Jakób*, chorąży zakroczymski 1430 roku. *Jakób* dictus *Ogon*, świadek w Sieradzu 1339 roku. (Lites). *Jakób*, miecznik sieradzki 1398 roku. *Jakób*, podkoniuszy kaliski 1413 roku.

JAKÓBOWICZ Niemir, namiestnik mceński i lubecki 1494 r. *Jakóbowicz* Marcin, bojar, otrzymał od Aleksandra Jag. Totkimowszczyny, w województwie wileńskiem, 1494 r. (ML. 192 f. 28). *Jakóbowicz* Michał, dworzanin hospodarski 1543 r. (Arch. Sang.). *Jakóbowicz* Ławryn, ożeniony z Giedygołdowiczówną 1547 roku (ML. 48). *Jakóbowicz* Michno, ziemianin wołyński 1528 r., namiestnik winnicki księcia ostrogskiego 1532 roku (Arch. Sang.).

Herb Jedlina.

JAKÓBSCY v. JAKUBSCY legitymowali się ze szlachectwa na Podolu: Marcin z dziećmi: Romualdem, Seweryną, Filipiną, Eleonorą, Marcinem i Apolonią, syn Tadeusza, wnuk Łukasza, prawnuk Marcina, w latach 1845—1853 (Spis.).

JAKOBSONOWIE h. JEDLINA. Wilhelm Krystyn Jakobson, syn Joachima Fryderyka i Magdaleny, właściciel klucza Jedlińskiego 1791 roku (DW. 107 f. 1564 i 106 f. 22), otrzymał 1790 r. szlachectwo i herb obok zamieszczony, przedstawiający na tarczy owalnej, skrajem złotym obwiedzionej, dwudzielnej, w pra-

wem polu błękitnem pół lwa złotego wspiętego w prawo; w lewem czerwonem trąbkę myśliwską złotą, a pod nią takąż gwiazdę. W szczycie sama korona szlachecka, ozdobiona trzema piórami strusiemi. W pobocznicy z prawej strony rycerz w zbroi i otwartym chełmie, trzema strusiemi piórami ozdobionym, w lewej ręce włócznię trzymający, a prawą na lwa w tarczy wskazujący.

Bratem Wilhelma był Fryderyk (DW. 96 f. 836).

Teofil, syn Wilhelma i Karol, syn Karola, a wnuk Wilhelma, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX w. Teofil, dziedzic Bujał, zmarły 1863 r., pozostawił córki: Paulinę, 1-o v. Dzięciołowską, 2-o v. Mikołajowę Mingielewiczową; Karolinę, za Bogumiłem Gedl, zmarłą 1866 r.; Strzeżysławę, 1-o v. Gołembiowską, 2-o v. Aleksandrowę Karwowską, zmarłą 1866 roku w Warszawie; Antoninę, poślubioną Władysławowi Karwowskiemu i synów: Franciszka, Narcyza, Bogumiła, Flawiana, Samuela i Teofila.

Walerya z Kopytowskich Jakobsonowa, zmarła przed 1887 rokiem.

JAKOŁOWICZ Mikołaj, syn Piotra, wierzyciel Heleny Karskiej 1748 roku (Gr. Płockie).

JAKOWICCY h. JELITA, ziemianie wołyńscy z Jakowic, w powiecie włodzimierskim. Wańko Jakowicki, ziemianin wołyński, ożeniony z Owdotią Siemenówną Koszczanką 1516 r. (Arch. Sang.), procesował się 1533 r. z Hubińskim o Hubin, a 1539 r. sprzedał Hubin ks. Sanguszce (ML. 24). Jacko Jakowicki, żonaty z Romanówną Boteńczycówną 1517 r. Iwaszko Jakowicki, ożenił się z dziedziczką Mirkowa i Czernic na Wołyniu (prawdopodobnie Porwaniecką), wdową po niejakim Jurim v. Juchnie, i miał z niej pięciu synów: Juchna, Jakóba czyli Jaczka, Hryćka, zmarłego bezdzietnie przed 1538 r., Hawryła i Pachna, którzy wraz z przyrodniemi siostrami: Julianną Michałową Wazgirdową i Fenną Semenową Krajewską, dobra macierzyste, Mirków i Czernice, sprzedali w latach 1537—1539 ks. Andrzejowi Sanguszce (Arch. Sang.).

Hawryło i Michał Iwanowicze, świadczyli przy zamianie dóbr dokonanej przez Sanguszkę z Janczyńskim 1550 roku (ML. 36; Arch. Sang. IV i Arch. I. Z. Ros. I).

Hawryło, dziedzic Owadna 1550 r., podsędek włodzimierski 1571 r. Wdowa po nim, Marya Wasilówna Janczyńska 1578 r. Synowie ich: Jan, Piotr, Paweł, Ostafi, Michał i Grzegorz, dziedziczyli na części Bakowca 1592 r. Jan i Piotr wraz z matką, oddali 1571 roku dobra swe, w powiecie winnickim, jako bardzo oddalone, w opiekę Sowie, podstarościemu winnickiemu (Teka W. Rulikowskiego).

Jan ma różne sprawy w Łucku 1607 i 1608 r. Tenże Jan, syn Hawryła, z siostrami: Teodorą Demianową Pawłowiczową, Katarzyną Ulasową Czyrską i Apolonią Janową Świrską, pozwani 1611 r. przez Podhorodeńskiego, o rozgraniczenie dóbr ich Owadna od Werby (Woł. II f. 154 i 828).

Wasil Jakowicki, dworzanin królewski 1546 r. Szczęsny, dworzanin ks. Fedora Sanguszki 1547 r. (Arch. Sang.).

Dziedziczyli na Jakowicach 1570 r. Tychno Szczęsnowicz i Juchno, a 1577 roku Wasil (Jabł.). Ów Wasil Semenowicz był ojcem Andrzejowej Tryzniny 1597 r. (Woł. I f 387). Wymieniony wyżej Hawryło z Jakowic, był właścicielem Bobic, Owadna i Turzyna (Jabł.).

Iwan i Dawid, mają sprawę o najazd z Pniewskimi 1575 r. (Op. Łuck. 2049 f. 26). Fedor z synem Andrzejem i synowcem Konstantym, pozwali 1636 r. Załęskich o pobicie ich, idących do cerkwi w Owadnie.

Eliasz Jakowicki, ziemianin połocki, zastawił 1623 r. Cwiecinę żonie, Teodorze z Ososzków (Ist. Jur. Mat. XXIII). Łukasz 1625 r., Samuel 1641 r., ziemianie witebscy. Marcyan, 1668 roku na sejmiku orszańskim. Jan, 1668 r. posesor Trośnicy, w połockiem. Zenobia Andrzejowa Jankowska 1671 roku (Ibid. XXI i XXVI).

Seweryn, syn Samuela i Heleny z Huślińskich, procesowany przez Żmijewskiego 1712 r. (Kij. VIII f. 1264).

Ignacy Jakowicki, mostowniczy i rotmistrz orszański 1756 r., nabył 1759 roku część dóbr Bolin, Turzyce i Puszcza Zaklinnik, w połockiem. W 1765 r. był sędzią grodzkim orszańskim. Józef, rotmistrz orszański 1766 r. (Gr. Połoc.), procesował się z Kukielami 1775 r. (V. L.). Kazimierz Józef, na sejmiku brasławskim 1764 r. Aleksander, chorąży kawaleryi narodowej 1781 r. (DW. 97 f. 72). Antoni, subdelegat grodzki winnicki 1788 r. Michał, koniuszy witebski 1792 r.

Wiktor, syn Jana, urzędnik komisyi skarbu 1850 r., ożeniony z Elżbietą Ratajską, zmarłą 1854 r. Stanisław, dziedzic Mokrska szlacheckiego, w gubernii kaliskiej, 1902 roku.

JAKOWICZOWIE. Córki Jana Myszkowicza Jakowicza są zaręczone 1495 roku; jedna z Janem Kotowiczem, druga — z Mikołajem Zawiszycem (ML. 5). Janina Jakowiczówna, córka Jana i Witalisy z Orzechowskich, wyszła w Warszawie 1904 r. za Bohdana Maleszewskiego.

JAKOWSCY h. JASTRZĘBIEC. Wacław Jakowski podpisał z ziemią warszawską, elekcyę Jana Kazimierza. Wojciech, sędzia grodzki owrucki 1764 roku, a sędzia grodzki łucki 1775 r. W tym ostatnim roku wyznaczony został z sejmu komisarzem, do rozpatrzenia sprawy Czetwertyńskich z Diakiewiczami (V. L. VIII f. 215).

Wojciech Tadeusz Jakowski legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1860 r. Brat jego, Maryan Stefan, ożeniony z Maryą z Wiszniewskich, ma córkę Janinę i synów: Kazimierza i Zygmunta.

JAKSA, świadek przy konsekracyi kościoła Św. Wincentego w Wrocławiu 1149 r. i w Brzeźnicy 1153 r., oraz na uposażeniu kościoła w Czerwińsku 1161 r. (KDM. II). W 1163 r. fundator Bożogrobców w Miechowie, miał pochodzić z rodu Gryfów - Świebodów. *Jaksa* v. *Jaxa*, kasztelan siewierski 1232 r. *Jaksa*, kasztelan wrocławski 1253 r. (KWP. I). Mikołaj *Jaksicz*, świadek na przywileju księcia Przemysława z 1330 roku w Sieradzu (Dok.). Mścigniew *Jaksicz*, świadek na przywileju króla Kazimierza 1349 r. w Sieradzu (Dok.). *Jaksa* h. Koście-

sza (ten herb wątpliwy), sędzia ziemski sieradzki 1354 r. *Jaksa* h. Gryf, starosta sieradzki 1369 r. (KWP. II. 1620). Mikołaj *Jaxa*, prokurator łęczycki, w latach 1386 — 1400 (Łęcz. I. 52 i 5884 i II. 6655). *Jaxon de Masovia*, świadek w Łęczycy 1398 r. (pewno Jakson z Żelaznej, mazowszanin) (Łęcz. 6026). Jakusz, zwany Jaxa, 1410 roku w Orłowie (Łęcz. II. 1907).

z JAKSONOWA Klemens, ziemianin szląski 1470 r.; z Jaksonowic Teodoryk, 1423 r. na uniwersytecie krakowskim.

JAKTOROWSCY h. PORAJ z Jaktorowa, w powiecie kcyńskim. Bogusław Domaratowicz, podkomorzy poznański i kasztelan ujski, brat Jakóba, kasztelana rogozińskiego, otrzymał od księcia Przemysława Polanowo 1284 r., a nabył Jaktorowo 1288 r. (KWP. II). Ci, zdaje się, że byli Grzymalitami, prawdopodobnie zatem nie od nich idą Jaktorowscy.

Abraham i Andrzej Jaktorowscy, dziedzice Jaktorowic (?), bratankowie Dobrogosta z Marcinkowa, na sądach w Gnieznie w latach 1391—1399 r. (Leksz.). Maciej, Wincenty i Jan, bracia niedzielni, dziedzice Jaktorowa, mają sprawy z mansyonarzami katedry gnieźnieńskiej 1433 r. (Pom. Dz. W. Śr. XVI). Mikołaj, scholastyk kruszwicki 1510 r., został kanonikiem poznańskim 1511 roku. Jan i Andrzej, bracia, dziedzice Jaktorowa, biorą udział w wyprawie wołoskiej 1497 roku. Siostra ich za Wojciechem Miruckim (St. Pr. P. Pom. VII. 204, 205, 298, 335 i 499).

Andrzej, dworzanin królewski 1503 r. (T. Paw. I). Ten sam pewno Andrzej Jaktorowski, kasztelan brzeziński 1535 r. Jan, w latach 1536 — 1538 student uniwersytetu krakowskiego, został doktorem medycyny w Padwie 1544 roku. Andrzej nabył 1556 r. Strzelce, w powiecie radomskim, w województwie sieradzkiem. Synowie jego: Andrzej i Samuel, sprzedali tę wieś 1608 r. Sośnickiej (Gr. Sieradz. i Gr. Piotrk.).

Szczęsny, imieniem województwa poznańskiego, podpisał 1576 r. uchwały zjazdu Jędrzejowskiego (V. L.). Był on dziedzicem Czeradza nowego, Gaju, Kiączyna, części Grzebieńska i Witkowic, w poznańskiem, 1580 r. (Paw.). Anna za Ogorzelewskim, w powiecie przedeckim, 1582 r. (Gr. Przed. 30 f. 36). Maryanna, 1-o v. za Aleksandrem Małachowskim 1620 roku, 2-o v. za Pawłem Tarnowskim 1634 roku.

JAKUBIŃSKI Jan wpływa 1690 r. do procesu Steckich z Dogielami (Woł. IX f. 903). Ks. Andrzej, gr.-kat. proboszcz w Samborze, audytor konsystorza, a 1763 r. plenipotent biskupstwa przemyskiego (Gr. Lwows.). Petronella Gabryelowa Gordonowa 1773 r. Maryanna i Dorota, panny, 1777 r. Gertruda Jakubińska, wdowa, lat około 90, zmarła w Drzewicy 1792 r., a Wincenty umarł w Radomiu 1859 r.

z JAKUBKOWIC Zygmunt, syn Jana, pisarz sędziego ziemskiego krakowskiego w latach 1408 — 1410, kanonik kaliski i pleban lelowski 1423 r., kanonik krakowski 1428 r. i kustosz kielecki, umarł 1441 r. Jan, syn Pawła, 1470 r.

na uniwersytecie krakowskim. Jakubkowice w końcu XIV-go i początku XV-go wieku, należały w części do Wrocimirowskich, w części do Olszowskich.

JAKUBOWICZOWIE - PASCHALISOWIE. Paschalis Jakubowicz, pochodzący z rodziny ormiańskiej, przemysłowiec warszawski, w nagrodę położonych zasług, przez wprowadzenie do kraju użytecznych fabryk, otrzymał na sejmie 1790 roku szlachectwo. Dyplom z 8-go Marca 1791 r. herb który otrzymał tak opisuje: W polu zielonem baran na murawie w lewo, czerwoną chorągiewkę prawą nogą trzymający. W szczycie hełmu skrzydło orle, barkiem w lewo, w lewo strzałą przeszyte.

Herb Jakubowiczów.

Paschalis Jakubowicz, właściciel Zielonek, Lipkowa i Pruss, w ziemi warszawskiej 1790 r., ławnik Starej Warszawy 1791 r., deputat na sejm 1809 r. (DW. 106 f. 122 i 107 f. 1499), żonaty z Maryanną z Muradowiczów, miał z niej synów: Marka Józefa, Feliksa i Aleksandra, oraz córki: Elżbietę, wydaną 1796 roku za Karola Zambrzyckiego, sekretarza królewskiego, syna Jana, stolnika nurskiego i Katarzyny z Klickich, i Maryannę, za Józefem Czarnowskim (DW. 111 f. 417). Marek Józef i Aleksander, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Marek Józef, dziedzic Lipkowa, ożeniony z Ludwiką Ryx, ur. 1792 r., zmarłą 1862 r., pozostawił synów: Franciszka, ur. 1817 r, zmarłego 1893 r. w Falenicach i Władysława, dziedzica Płoniaw, ożenionego 1868 r. z Jadwigą Tomorowiczówną, córką Jana i Urszuli Tokarskiej.

Aleksander, dziedzic Moszny, oficer b. wojsk polskich, kawaler krzyża Virtuti Militari, radca powiatu błońskiego 1812 r., marszałek sejmiku 1828 r., z Katarzyny Ryx pozostawił córki: Maryę Karolowę Cywińską; Magdalenę Janowę Owidzką i Pelagię, zmarłą młodo, oraz synów: Feliksa, Seweryna, Aleksandra, ur. 1825 r., zmarłego 1903 roku i Ludwika, zmarłego dzieckiem.

Feliks, dziedzic Święcic, ur. 1815 r. w Warszawie, zmarły 1895 r. w Święcicach, pozostawił, z żony Teressy Izbińskiej, córki: Aleksandrę i Jadwigę, i syna Stanisława, ur. 1845 r., dziedzica Święcic. Drugi syn Józef zmarł dzieckiem.

Seweryn, z żony Tekli Ryx, 2-o v. Walentowej Dzięciołowskiej, zmarłej przed 1868 r., pozostawił synów: Aleksandra i Seweryna i jedną córkę.

JAKUBOWSCY h. JASTRZĘBIEC, z Jakubowic pod Lublinem. Michał i Strachota z Jakubowic, świadczą przy wywodzie szlachectwa w Lublinie 1425 roku (Łag.). Andrzej Jakubowski, dziedzic Leszczan, w ziemi chełmskiej, 1460 r., posesor Niewierkowa 1476 r. (Akta XIX).

JAKUBOWSCY v. JAKÓBOWSCY h. PORAJ z Jakubowa, w powiecie książskim, w parafii Imielno, która była jednym z gniazd Poraitów. Wieś tę da-

wniej nazywano często Jakóbowicami. Mikołaj v. Miczek z Jakubowic w latach 1382 — 1385 dziedzic części Lgoty pod Lelowem. Wdowa po nim Małgorzata, sama, jako też z synami: Pietraszem v. Piotrem i Jakóbem, mają częste sprawy w krakowskich sądach w latach 1387 — 1400 r.

Piotr z Jakubowic, w imieniu swojem, brata Jakóba i matki Małgorzaty, odstąpił w Gnieznie 1399 r. czwartą część Wilczyna i Wrzesni, w województwie kaliskiem. Jakuszowi Jakka, za Przybinów i 50 grzyw. (Leksz.). Przybinów leży blisko Lgoty. W 1403 r. Pietrasz zamienił część Jakubowic na część Przybinowa z panem Belonym, ale przeciwko tej zamianie zaprotestował prawem bliższości Mikołaj, syn Jakusza Jakki z Jakubowic (St. Pr. P. Pom. VIII i Helc. II). Jakusz Jakka jest podsędkiem poznańskim w latach 1398 — 1400 i kaliskim 1399 r., sędzią kaliskim 1407 r. i gnieźnieńskim 1419 r. Syn jego Mikołaj, komornik ziemski kaliski w latach 1411 — 1414, pisał się z Wilczyna i Sługocina. Są to zapewne protoplaści Poraitów Wilczyńskich.

Do rodu Porajów należał też i Jakubów, w gnieźnieńskiem, którego dziedzic Jakusz, wraz z synami, sprzedał 1364 r. w Wrześni sołtystwo Świętosławowi, a wdowa po Jakóbie Zawiszy, Pakosława z dziećmi: Czestkiem, Jakóbem i Ninogniewem, sprzedali Jakubów za 300 grzyw. groszy pragskich Jakóbowi, opatowi z Trzemeszna (KWP.). Pietrasz Jakubowski zastępował sędziego ziemskiego kaliskiego 1410 r. (Pis. Dz. Pol. IX).

Akta krakowskie, z końca XIV-go wieku, wymieniają jeszcze Macieja i Jaśka, braci z Jakóbowa i Imielna 1389 r. i Ninogniewa v. Ninotę z Jakubowa 1389 roku. Mikołaj z Jakubowic zabezpieczył 1398 r. 100 grzyw. posagu żonie Dorocie (St. Pr. P. Pom. VIII). N., znakomity rycerz, zginął pod Grünwaldem (Dług.). Jakób z Jakubowa 1418 r., a Jan Jakubowski, syn Piotra z Jakubowa, 1476 r. na uniwersytecie krakowskim. Ów Jan, 1502 r. pisarz kapituły, w latach 1506—1520 kanonik krakowski. Andrzej i Jakób, dziedzice Jakubowa w drugiej połowie XV wieku (Lib. Benef.).

Wincenty Jakubowski, z województwa kaliskiego, prowadził własny orszak na wojnę turecką 1498 r. (St. Pr. P. Pom. VII. 453). Michał otrzymał 1501 r. konsens królewski, na wykupienie Łagiewnik, w powiecie gnieźnieńskim, z rąk Grodzieńskiego (M. 19 f. 18).

Herb Topór.

JAKUBOWSCY v. JAKÓBOWSCY h. TOPÓR z Jakubowic, w powiecie proszowskim. Pisali się również z Ostrowiec, leżących w powiecie wiślickim. Jan Jakubowski, dziedzic Jakubowic w drugiej połowie XV-go wieku (Lib. Ben.). Katarzyna, Klaryska u Św. Andrzeja w Krakowie 1527 roku. Stanisław Jakubowski procesował 1519 r. Gnojeńskiego o Żegocin. Dzieci jego: Rafał, Zofia, Urszula i Katarzyna, dziedzice Jakubowic i Stogniewic, pozwane 1523 r. przez opatkę Staniątecką, o zalew młyna w Klimontowie, uznane zostały w procesie tym za pełnoletnie (St. Pr. P. Pom. VI. 170, 230 i 330). Z nich:

Urszula, żona Stanisława Gołuchowskiego, nie żyła już 1566 roku. Zofia, wdowa 1549 r. po Augustynie Kotwiczu,

koniuszym i chorążym nadwornym koronnym. Katarzyna, żona Piotra Oraczowskiego z Brzozówki, dziedzica Przybysławic i Czianowic 1539 roku (M. 57 f. 108 i 113).

Rafał, komornik graniczny krakowski 1525 r., chorąży nadworny koronny 1550 r., rezygnował z tego urzędu w 1555 r., zostawszy pisarzem ziemskim krakowskim. W 1557 r. otrzymał 100 grzyw. pensyi (M. 88 f. 448). Mianowany 1561 roku sędzią ziemskim krakowskim po Dembińskim, umarł 1562 r. Anna Czuryłówna, pozostała po nim wdowa, kwitowała Kotwicza 1570 r. Syn jego Jan, ożeniony z Anną Rożnówną, a córka Katarzyna, żona 1-o v. Jana Dembińskiego, starosty lubomelskiego, który oprawił jej 3,000 fl. posagu i wiana 1562 r., 2-o v. żona Stanisława Krasickiego 1579 r. (M. 107 f. 383 i 564; Gr. Krak. 80 f. 750; Conv. Warsz. 1 A f. 306).

Stanisław, 1539 r. na uniwersytecie krakowskim.

Andrzej, starosta leżajski 1557 r. i sekretarz królewski 1563 r., poborca sandomierski 1577 r. (M. 97 f. 3; V. L.). Synowie jego: Jan Walenty, sekretarz królewski 1578 r. (Akta Hist. VIII); tegoż roku kanonik sandomierski i pleban w Piwnicznej Szyi, ale pewno bez święceń. Umarł pisarzem grodzkim krakowskim 1582 r., sławiony przez Paprockiego jako historyk i poeta. Krzysztof, poseł po królowę Izabellę, którego córka Anna, ur. 1583 r., wyszła za Hermolausa Ligęzę, podskarbiego koronnego i umarła 1638 r. Bratankiem ich nazwany Piotr, prawdopodobnie syn Stanisława (Wyr. Lub. 51 f. 483; 80 f. 220, 261, 396 i 417). Jan, dworzanin i komornik Zygmunta Augusta 1572 r.

N. Jakubowska, dziedziczka Jakubowic i Stogniewic 1581 r. Jan, dziedzic Ostrowiec 1579 r., Bartłomiej — Rzendowic, Mikołaj —Wadowa, Zbigniew — Krzykos, Andrzej—Słaboszowic, a Jan—Michocina i Kaimowa (Paw.).

Stanisław, dziedzic Rzendowic, zmarły przed 1610 r., żonaty był z Katarzyną z Balic (Gr. Krak.). Katarzyna, żona Jana Lipnickiego, matka kanonika gnieźnieńskiego 1622 r. Teresa z Krzykos wystawiła 1665 r. u Dominikanów w Sandomierzu pomnik swemu mężowi, Teofilowi Schonbergowi, generałowi artyleryi koronnej za Zygmunta III-go. Dominik, student teologii w Padwie 1671 r.

Paweł, z województwem sandomierskiem, podpisał elekcyę króla Michała, a Jan i Michał, z ziemią nurską, Wojciech, z ziemią mielnicką, a Stanisław, z województwem sandomierskiem, obiór Augusta II-go.

Jan dał pełnomocnictwo Modzelewskiemu 1619 r. w Łucku. Józef zaślubił ks. Annę Rużyńską, córkę ks. Iwana, jakoby przymuszoną przez Chodkiewiczowę, Łaszcza i innych, o co stryj jej, ks. Jan, wytoczył sprawę 1628 r. W tymże roku Jakubowska znów wytoczyła proces stryjowi swemu i jego wspólnikom, o zabicie jej brata Mikołaja, celem odziedziczenia spadku po nim (Woł. V B f. 45 i 185). Jan, namiestnik grodzki owrucki 1692 r. Stanisław zapisał Wolicę synowi Walentemu 1703 r. (Op. Kij. 24). Jan, chorąży bracławski 1707 r. Aleksander v. Zbigniew Aleksander, porucznik pancerny, wziął 1707 r. wspólnie z żoną, Anastazyą z Podlewskich, Wiązówkę w zastaw od Woroniczów (Gr. Owruc.). Był następnie miecznikiem żytomierskim, a wdowa posiadała Wiązówkę 1711 r. Synowie ich: Jan, Józef i Stefan, byli dziedzicami Narodycz (Woł. XI f. 1207 i Czerniech. f. 1129). Z nich:

Jan na Starosielcach (Arch. I. Z. Ros. III 3), miecznik żytomierski 1710 r. i podstaroścî owrucki 1717 r., podczaszy żytomierski 1735 r., a chorąży 1752 roku, w końcu chorąży kijowski 1757 r. Córka jego Franciszka, wyszła za Aleksandra Dzierzbickiego, kasztelana brzezińskiego. Syn zaś Józef, podczaszy żytomierski 1751 r., stolnik owrucki 1759 r., stolnik kijowski 1766 r., chorąży kijowski 1770 r., podkomorzy żytomierski 1771 r., był posłem województwa kijowskiego 1764 r. i wraz z Szymonem, chorążym bracławskim, podpîsał elekcyę Stanisława Augusta. W 1772 r. otrzymał chorągiew pancerną po Sługockim, z której rezygnował 1774 r.; umarł 1783 r.

N., sędzia graniczny kijowski 1765 r. Michał, wojski mniejszy winnicki 1774 r., z urzędu tego rezygnował 1784 r., a wojskim został po nim Walenty.

Adalbert z Ostrowiec Jakubowski, stolnik malborski 1748 roku. Michał z Ostrowiec, podczaszy pomorski 1748 r. Fortunat, podczaszyc pomorski, nabył Szkarówkę od Lubomirskiego 1774 r. (M. 237 f. 342). Tenże Fortunat Toporczyk Jakubowski, z horodniczego, został skarbnikiem dźwinogrodzkim 1777 r., następnie był miecznikiem bracławskim 1780 r. Ożeniony z Julianną Sikorską, miał z niej córkę Dorotę, żonę Władysława Kołyszki. W imieniu jego i żony, Walenty Jakubowski, wojski winnicki, brat jego, sprzedał 1785 r. poddanego Klickiemu (DW. 94 f. 228 i 101 f. 957).

Szymon, komornik ziemski 1779 r., a graniczny żytomierski 1785 r., został miecznikiem owruckim 1787 r.

Walenty, w początkach XIX-go wieku, nabył Żywotów od Wisłockiego. Synowie jego: Karol i Feliks, zmarli bezdzietnie, a córka Maryanna, wyszła za Piusa Krassowskiego.

Stanisław zaślubił 1668 r. w Rybotyczach Elżbietę Brzozowską, wdowę. Katarzyna, za Łukaszem Światopełkiem Zawadzkim 1660 r. (Zs. Pilzn. 17 f. 559; Gr. Przem. 275 f. 237). Jakób żonaty z Franciszką Zawadzką 1674 r. (Gr. Biec. 67 f. 1058). Maryanna za Giedzińskim 1677 r. (Gr. Lwow.).

Franciszek ma 1700 r. sumę u Lipskiego, starosty rawskiego. Katarzyna, żona Jerzego Iwanowskiego, sprzedała 1718 r. część swą w Słońsku Popławskiemu (Gr. Żydacz.). N., wojski mielnicki 1716 r. N., cześnik halicki, umarł 1735 r. Stefan, cześnik kruszwicki 1746 r. Jan, owiesny królewski 1724 r.

Katarzyna wyszła 1748 r. w Czortkowie za Jana Szczepańskiego. Jan, podczaszyc drohicki, zaślubił 1755 r. w Dobromilu Annę, wdowę po Stanisławie Brzeżańskim i miał z niej córkę Maryannę Joannę, ur. 1756 r. i syna Stanisława Józefa, ur. 1757 r. Tomasz, krewny Jana, skarbnik wschowski 1756 roku. Apolonia wyszła 1720 r. w Dobromilu za Stanisława Hubickiego (metryki w Dobromilu). Petronella, córka Jana i Konstancyi, ur. 1720 r. (metr. w Czortkowie).

Łukasz, syn Jana, nabył od Wińskich część Jakubowic 1755 r. Maryanna, pozostała po nim wdowa, żona Pawła Lutoszewskiego 1781 r. (Perp. Czers. 19 f. 417; 30 f. 176 i 36 f. 475).

Stanisław, syn Jana, nabył część Siestrzeni 1733 r. (DW. 68 f. 727). Maryanna z Mroczków, wdowa po Michale, odstąpiła 1760 r. bratu swemu Stanisławowi, opieki nad synem Stanisławem Jakubowskim (Perp. Czers. 31 f. 154). Antoni, cześnik wendeński 1767 r. Stanisław, syn Jana, burgrabiego liwskiego, nabył część wsi Dąbrówka Stany 1771 r. (DW. 89 f. 29).

Jakób, syn niegdy Walentego, chorążego czerskiego, dzierżawił 1774 roku Wilję Wierzchnią i Chruszczówkę od Balickich (ML; Ks. spraw sądowych 119 f. 199). Józef otrzymał 1778 roku dymisyę z rangą kapitana (MP.). Bartłomiej, Tadeusz i Ignacy, mostowniczy trocki, podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 roku (V. L.).

Leon, syn Walentego, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Stanisław, syn Józefa, wnuk Władysława Wojciecha, generał adjutant Stanisława Augusta, dożywotnik wójtostwa w Ożomli 1772 r., żonaty z Maryanną z Woroniczów Łosiową i z nią bezdzietny, zmarły 1817 r. w Mościskach, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim, a 1802 r. na Wołyniu. Bratem jego był Gabryel, kanonik przemyski, proboszcz w Mościskach, zmarły 1819 r.

Aleksander, żonaty z Eufrozyną Łopieńską, miał syna Krzysztofa, ożenionego z Teresą Wojnowską, z której syn Jan, wspólnie z żoną, Agnieszką ze Świrskich, nabył 1715 r. Tczycę od Myszkowskiego, za 2,500 fl.

Wojciech na Świebodzinie, syn Jana, podczaszy owrucki, z Aleksandry Zawadzkiej miał dwóch synów: Antoniego i Tomasza Józefa. Antoni zabezpieczył 1742 r. na Tczycy posag żonie swej, Franciszce Leszczyńskiej, córce Jana i Zofii z Tomaszewskich, a następnie zeznał z nią zapis dożywocia (Zs. Przemys. 23 f. 113; 224 f. 253 i 258; Gr. Przem.). W 1773 r. wspólnie z żoną, oddał majątek swój synowi Wincentemu Wojciechowi i do aktów ziemskich przemyskich wniósł protest przeciwko bratowej swej, Urszuli z Zawadzkich, wdowie po Tomaszu Józefie, bezpotomnie zmarłym, o zabranie pozostałego po nim majątku. W akcie tym wymienił wszystkich swoich przodków, aż do Krzysztofa, celem wykazania, że on jeden ma prawo do sukcesyi po bracie.

Wincenty Wojciech wniósł do aktów przemyskich 1774 r. nowy manifest przeciwko stryjence, o roztrwonienie pozostałego po mężu jej majątku. Żonaty 1-o v. z Tychowiczówną, z której syn Antoni i córka Barbara, przenosi się z dziećmi na Podole, gdzie zaślubił 1778 r. w Pikowie 2-o v. Faustynę Polańską i osiadł w Wielkich-Kutyszczach, w powiecie winnickim, gdzie umarł 1790 r. Z drugiej żony miał syna Tadeusza i córkę Antoninę. Z synów Wincentego Wojciecha:

Antoni, ur. 1766 r., podkomorzy i marszałek powiatu winnickiego, żonaty z Leopoldyną Domaniewską, córką Antoniego, zeznał 1790 r. dział z bratem i siostrami (Gr. Winnic.). W 1807 r. nabył Lemiszówkę od Ostrowskiego, a 1838 i 1843 r. Popówkę i Szepijówkę od Borejków. Umarł 1848 r. W 1834 r. wspólnie z synami: Sewerynem, Karolem i Leopoldem, bratem Tadeuszem i jego synami: Wincentym Cezarym, Zygmuntem, Witalisem i Tytusem, legitymował się ze szlachectwa w gubernii podolskiej, wykazawszy swoje pochodzenie od Krzysztofa i Wojnowskiej. Elogia, córka Antoniego, wyszła za Aleksandra Humnickiego. Z synów Antoniego i Tadeusza:

Seweryn, syn Antoniego, ur. 1815 r., właściciel Szepijówki, z Pauliny Pruszyńskiej, pozostawił dwóch synów: Czesława i Marcelego, oraz dwie córki: Maryę Tatarowską i Sewerynę Zbigniewowę Kazimirską.

Karol, syn Antoniego, właściciel Luliniec Wielkich, Kutyszcz, Popówki i innych, marszałek powiatu winnickiego, zmarły 1896 r. w Lulińcach, pochowa-

ny w Pikowie, ożeniony z Eweliną Flawianną Józefą Hlebicką Józefowiczówną, córką Wincentego, chorążego powiatu mohylowskiego i Karoliny von Grass, pozostawił syna Edwarda Stanisława i córkę Jadwigę, żonę Kazimierza Pułaskiego. Edward Stanisław z dziećmi: Janiną Maryą, Maryą Eweliną, Oktawią Maryą i Antonim Leonem, legitymował się ze szlachectwa na Podolu 1891 r.

Leopold, syn Antoniego, właściciel Lemieszówki, Małych Kutyszcz i Krzyżanówki, z Otylii Sawickiej pozostawił trzech synów: Antoniego, Władysława i Adama, oraz trzy córki: Anielę, Stefanię i Felicyę. Władysław i Adam legitymowali się ze szlachectwa na Podolu 1876 r.

Tytus, syn Tadeusza, pozostawił: Juliana, Helenę, Leontynę i Maryę, wylegitymowanych na Podolu 1886 r.

Andrzej, syn Wojciecha i Anastazyi Krynickiej, pozostawił, z Anny Bilińskiej, synów: Jana i Bazylego. Jan, z Katarzyny Winnickiej, miał syna Bazylego, a Bazyli, z Katarzyny Kulczyckiej, synów: Siemiona, Jerzego i Antoniego, wylegitymowanych ze szlachectwa w sądzie ziemskim lwowskim 1782 r., oraz córkę Marcyannę Ortyńską.

Jerzy, zmarły 1819 r. w Krynicy, w samborskiem, z Anastazyi Krynickiej pozostawił: Teresę, Jana Baptystę i Jana Nepomucena.

Antoni, zmarły w Krynicy 1815 r., z Anastazyi Bilińskiej, miał synów: Bazylego, Łukasza, Józefa, Jerzego i Piotra, wylegitymowanych ze szlachectwa w Wydziale Stanów we Lwowie 1828 r., oraz córki: Maryannę, Juliannę i Helenę.

Kazimierz, syn Wawrzyńca i Teresy Łozińskiej, wnuk Michała i Katarzyny Borkowskiej, legitymował się ze szlachectwa wraz z synem Sebastyanem, 1782 roku w grodzie trembowelskim. Kazimierz, Karol i Jan, synowie Michała i Maryanny Solskiej, wnukowie Antoniego i Anny Brzyskiej, w grodzie halickim, a Marcin i Wojciech, synowie Stefana i Anny Berezowskiej, wnukowie Marcina z Korczyńskiej, prawnukowie Krzysztofa i Maryanny Markowskiej, w sądzie ziemskim buskim, 1782 r.

Franciszek, syn Joachima i Zofii Łozińskiej, zmarły 1770 r. w Tarnowie, z Heleny Jasińskiej, pozostawił córkę Urszulę i synów: Antoniego i Jana Nepomucena, wylegitymowanych ze szlachectwa w Wydziale Stanów 1787 r.

Wojciech Anzelm, proboszcz w Pilznie, spisał testament 1784 r. Paula Antonina, ur. 1803 r. w Czortkowie, córka Andrzeja i Katarzyny z Balickich. Pelagia, córka Józefa, dziedzica Zalesia i Barbary z Grochowskich, ur. 1840 r. (metr. w Czortkowie).

Wojciech, adwokat w Przemyślu, legitymując się ze szlachectwa w sądzie grodzkim przemyskim 1782 r., przedstawił swój rodowód, który tutaj pomijam, gdyż nie usprawiedliwił go aktami, a że pieczęć jego przyłożona 1787 r. na plenipotencyi wystawionej Łazowskiej, w Posadzie Chyrowskiej, chociaż podpisanej „Adalbertus Toporczyk Jakubowski“, przedstawia Topór (właściwie Okszę) pochyło na tarczy ustawiony, a nad nim gołąbka, można wnosić, że ów Wojciech nie należał do właściwych Toporczyków, a do rodziny Jakubowskich herbu własnego, o której niżej.

Józef Dydak, syn Wojciecha i Maryanny Tekli Rudnickiej, ur. 1786 roku, major dragonów austryjackich.

Michał, porucznik pancerny, z Heleny Żdzarskiej, miał córkę Barbarę, za Waleryanem Bielowskim, komornikiem granicznym podolskim 1755 r. (Gr. Kamien. 3872). Stanisław, sędzia graniczny bracławski, dziedzic Sadków 1822 roku (Not. L. Białk.).

Oprócz już wymienionych, liczni Jakubowscy legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej, nie wiem jednak, czy wszyscy do Toporczyków należą. Jakób i Piotr z synem Justynem, synowie Tomasza, Bazyli, syn Jakóba, Paweł i Teodor, synowie Wojciecha, wszyscy wnukowie Szymona, prawnukowie Wojciecha, praprawnukowie Michała, w 1837 r.; Ambroży, Lucian i Pius, synowie wymienionego Jakóba, 1860 r. i Antoni, syn powyższego Piotra, 1863 r.

Łukasz z synami: Janem i Franciszkiem i Wojciech, synowie Pawła, wnuki Józefa, prawnuki Teodora, 1833 r. Andrzej z synami: Wojciechem, Janem, Grzegorzem, Walentym i Antonim, syn Józefa, Karol z synem Mikołajem, Feliks z synami: Floryanem, Gerardem Józefem i Hilarym, i Maciej, synowie Michała, wszyscy zaś wnukowie Andrzeja, 1851 r. Tytus, Leon, Izydor i Antonina, dzieci Antoniego, wnukowie Andrzeja, 1850 r. Potomstwo zaś ich: Józef Zygmunt, syn Hilarego, Ludwik, syn Jana i Stanisław, syn Leona, w latach 1874—1876.

Pius z synami: Julianem i Izydorem, syn Albina, wnuk Ignacego, prawnuk Józefa, praprawnuk Andrzeja, Jan z synem Józefem, Ludwik z synami: Ignacym, Fabianem, Eliaszem i Antonim, Józef z synami: Ignacym i Janem i Antoni, synowie Wojciecha, wnuki Andrzeja, Bazyli z synami: Piotrem i Józefem i Józef, synowie Jana, wnuki Andrzeja, 1878 r.

Michał i Maciej z synami: Janem 1-ym, Lucjanem i Janem 2-m, synowie Łukasza, Józef z synem Julianem, syn Feliksa, wnukowie Ludwika, prawnukowie Antoniego, 1862 r. (Spis.).

Jakubowscy h. Topór zamieszkiwali i powiat orszański i legitymowali się ze szlachectwa tamże 1776 r. Podług tego wywodu, Andrzej Jakubowski miał dwóch synów: Rafała i Antoniego.

Rafał, syn Andrzeja, pozostawił dwóch synów: Feliksa i Michała. Pierwszy z nich miał dwóch synów: Jana i Ignacego. Po Janie pozostało czterech synów: 1) Jan, po którym syn Karol. 2) Michał, po którym synowie: Antoni, Józef i Piotr, dwaj ostatni wylegitymowani 1776 r. 3) Józef, po którym synowie: Szymon, Stefan i Andrzej. Po Szymonie pozostało dwóch synów: Ludwik i Jan, z których pierwszy wylegitymowany 1776 r. 4) Tomasz, po którym synowie: Adam, Aleksander i Jan, z których dwaj pierwsi wylegitymowani 1776 r.

Antoni, syn Andrzeja, miał dwóch synów: Michała i Teodora.

A) Michał miał synów: Bazylego i Izydora. Miron, syn Bazylego, pozostawił siedmiu synów: Tymocha, Borysa, Harasima, Stefana, Jana i dwóch Iwanów, żyjących w końcu XVIII-go wieku. Stefan, syn Izydora, miał tylko jednego syna Eliasza, żyjącego w tymże czasie.

B) Teodor miał trzech synów: Piotra, Andrzeja i Maksymiliana, którego syn Potap.

Piotr, syn Teodora, miał sześciu synów. Z nich: 1) Jan miał trzech synów: Eliasza, Daniela, po którym synowie: Teodor i Bazyli, i Michała, po którym synowie: Iwan i Stefan. 2) Jakób miał syna Teodora. 3) Jan miał trzech synów:

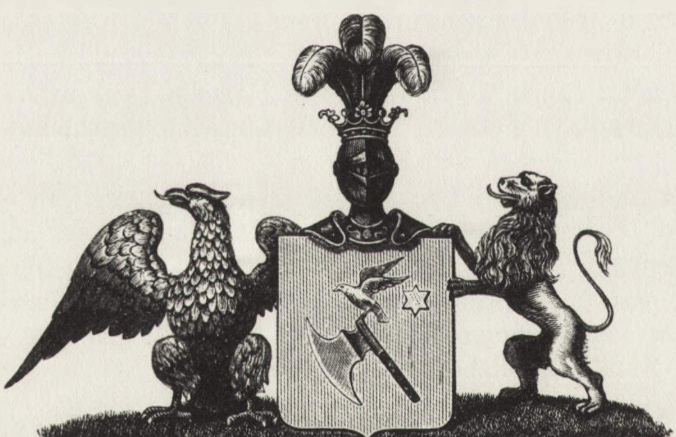
Macieja, Astafiego i Jakóba, z których Maciej pozostawił trzech synów: Kazimierza, Archipa i Pawła. 4) Andrzej, którego dwaj synowie: Apanas i Ignacy. 5) Gabryel miał synów dwóch: Teodora, po którym syn Sylwester i Jana. 6) Aleksander pozostawił sześciu synów: Jermołę, Eliasza, Kondrata, Nikodema, Chryzostoma i Stefana. Wymienieni tutaj wnukowie i prawnukowie Piotra, żyli 1776 roku.

Andrzej, syn Teodora, miał syna Atanazego, którego synowie: Wawrzyniec, Jan i Roman, żyli 1776 r.

Legitymacya ta nie obejmuje potomstwa Antoniego, ale rodowód ich, wyżej podany, przyłączony do legitymacyi (Ist. Jur. Mat. XXVIII; Herb. Orsz,).

JAKUBOWSCY herbu WŁASNEGO. W polu czerwonem Topór (właściwie Oksza) srebrny, o złotym toporzysku, pochylony w prawo, na toporze gołąb biały z wniesionemi do lotu skrzydłami w prawo, po za nim gwiazda złota. W szczycie hełmu trzy pióra strusie. W pobocznicach z prawego boku tarczy, orzeł biały, z lewego, lew.

Michał, Kazimierz i Felicyan Jakubowscy, synowie Franciszka, otrzymali szlachectwo na sejmie koronacyjnym 1764 roku. Dyplom z opisanym wyżej herbem wydano im dnia 24-go Grudnia 1764 roku. Franciszek Michał, syn Michała, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Herb Jakubowskich.

Kazimierz, brat Michała, podstoli owrucki 1767 r. (DW. 87 f. 1184), dziedzic Weryni, wylegitymowany ze szlachectwa we Lwowie 1782 r., zmarły 1802 r., z dwóch żon, Franciszki Turbińskiej i Franciszki Zaleskiej, pozostawił córki: Wiktoryę i Antoninę, oraz synów: Kajetana, Józefa Dyzmę, Dominika, Tadeusza, Adama i Ludwika, zmarłego bezżennie.

Dominik zaślubił wdowę Rucką, z domu angielkę.

Tadeusz, paź królewski, chorąży w grenadyerach 1776 r, wspólnie z żoną, Wiktoryą Ewą Burczyńską, zmarłą 1803 r., nabył Przedbórz koło Kolbuszowej 1793 r. i pozostawił synów: Karola, ur. 1789 r., zmarłego bezżennie 1846 r., Rafała, zmarłego dzieckiem, oraz córki: Julię, pannę i Antoninę, ur. 1793 r., zmarłą 1874 r., za Leonem Duninem Wąsowiczem, dziedzicem Głobikówki.

Adam, dziedzic Łączek, z Maryi Burczyńskiej, siostry bratowej, pozostawił syna Henryka, żołnierza w 1831 r., zmarłego bezżennie w Paryżu 1856 r. i córki:

Katarzynę, za Ludwikiem Popławskim w Wronowicach, zmarłą 1848 r. i podobno drugą, za Józefem Sosnowskim.

Felicyan, nazywany skarbnikiem owruckim, dziedzic Podzamcza i Łopuszki, w rzeszowskiem, wylegitymowany ze szlachectwa we Lwowie wraz z bratem 1782 r., z Antoniny Kleckiej, pozostawił synów: Wincentego i Ignacego, oraz córki: Józefę, za Borgiaszem Skrzyńskim i Antoninę, za Maksymilianem Denhofem, kapitanem wojsk austryjackich.

Wincenty, starosta w Bochni, żonaty z bar. Franciszką de Convay de Watlerfort i z nią bezdzietny, otrzymał 1808 r. tytuł baronowski austryjacki (herb jego patrz Ostr. 1114). Umarł 1811 roku.

Ignacy, dziedzic Łopuszki, z żony Maryanny Strzegockiej, pozostawił córki: Maryannę, za Karolem Bzowskim, Annę i Ludwikę, za Grzegorzem Górskim i syna Czesława, dziedzica Łopuszki, który otrzymał, dyplomem z 1832 r., przelew tytułu baronowskiego, nadanego stryjowi jego Wincentemu.

Baron Czesław, ożeniony z Maryą Anastazyą bar. Kottulińską, pozostawił synów: Stanisława i Józefa, żonatego z Aleksandrą Micewską i córkę Maryę, ur. 1827 r., zmarłą 1856 r., za baronem Gustawem v. Geruminge n.

Bratem czwartym Jakubowskich, nie wymienionym w konstytucyi z 1764 roku, był Wojciech, syn Franciszka, podstolego owruckiego (?) i Katarzyny Rupniewskiej, ur. 1712 r., wychowany na dworze Stanisława Leszczyńskiego w Lunevillu, pułkownik wojsk francuskich 1749 r., agent dyplomatyczny, a 1773 r. rezydent francuski w Polsce, o czem wspomina Matuszewicz w pamiętnikach pod 1754 i 1760 r. Musiał zostać wtedy pułkownikiem wojsk koronnych, bo jako taki, podpisał elekcyę Stanisława Augusta i jako taki, otrzymał 1765 r. sekretną nobilitacyę i herb, przedstawiający w polu srebrnem skrzydło czarne, na takiejże orlej stopie (Ostr. 1112). Następnie generał major wojsk francuskich 1768 r., generał brygady 1779 r., w końcu marszałek polny francuski 1781 r. i kawaler orderu Św. Ludwika, umarł 1784 r. W 1758 r. zadzierżawił Lesznowolę od Jabłonowskich, 1774 r. otrzymał z dóbr pojezuickich Łopuszno, pod Ostrogiem (Kancl. 54 f. 40). Żonaty z Salomeą Łoską, córką Adama, chorążego owruckiego i Maryanny z Wężyków Rudzkich, której 1779 r. zapisał dożywocie, pozostawił z niej córki: Barbarę, żonę Andrzeja Boskiego, starościca stromeckiego, Izabellę, żonę Juliana Krosnowskiego, miecznika pilznieńskiego i Józefę, ur. 1779 r., zmarłą w Drzewicy 1795 r. Wdowa po nim trzymała dzierżawę Lesznowolską i wprowadzoną została do dóbr Musuły 1784 r., które wspólnie z córkami sprzedała Świeszewskiemu 1791 roku. Zmarła 1819 r. (DW. 95 f. 57; 97 f. 641 i 100 f. 1512).

JAKUBOWSKI Jan, otrzymał szlachectwo na sejmie 1775 r. (V. L.). Czy to nie będzie ten sam Jan, porucznik przedniej straży wojsk koronnych, który otrzymał 1780 r. pozwolenie magistratu miasta Lublina, na trzymanie redut i bali maskowych w Lublinie (Kancl. 38 f. 71).

JAKUBOWSKI Sebastyan, podporucznik wojsk litewskich, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. (V. L.). Herb jego przedstawia w polu czerwonem półksiężyc złoty, rogami do topora srebrnego, o złotym toporzysku (Ostr. 1111).

Tenże Sebastyan, porucznik wojsk litewskich, syn Michała, podstolego smoleńskiego (?), z siostrami: Rozalią Stanisławową Włodarską i Anną Jakóbową Jaworską, dokonał działu dóbr po ojcu 1790 roku w Kielcach (Rel. Gr. Chęcin. 138 f. 297).

JAKUBSONOWIE v. JACOBSONOWIE h. WŁASNEGO. Jakób Jacobson von Embden, żona jego Estera von Dalen i dzieci: Jakób, Abraham, Anna i Estera, otrzymali szlachectwo 1624 r. i herb przedstawiający tarczę dwudzielną, w której prawem polu złotem skrzydło orle srebrne, barkiem w lewo, w lewem czerwonem—stopa orla złota. W szczycie hełmu takież skrzydło i stopa (Ostr. 1108).

Jakób, przyjęty w liczbę sług królewskich 1621 r., dostawca mennicy królewskiej 1625 r., otrzymał w tymże roku dzierżawę nowodworską (M. 165 f. 170 i 172 f. 203 i 216). Królewicz Władysław wypuścił mu w dzierżawę starostwa osieckie i międzyrzeckie. Zostawszy królem, potwierdził mu tę dzierżawę 1633 r. (M. 180 f. 132). Został następnie Jakób przełożonym mennicy królewskiej 1634 r. W tym ostatnim roku, syn jego Abraham, uznany został za zdolnego do czynności prawnych (M. 180 f. 351).

Abraham, starosta tygienhofski 1644 r. (M. 188 f. 119). Tenże sam Abraham, bo syn Jakóba, ale a Gehema Jacobson, otrzymał indygenat 1658 roku (M. 201 f. 360).

JAKUCEWICZÓW h. JASTRZĘBIEC rodowód podaje Wielądek.

JAKUKIEWICZ Józef, rotmistrz województwa połockiego 1793 r. (DW. 109 f. 1034). Ksiądz Adam, kustosz warszawski, proboszcz szereszowski, członek Towarzystwa do ksiąg elementarnych 1790 r.

JAKUSZ dictus LISEK, kasztelan brzeziński w latach 1399—1410, pisał się z Orłowa. Stryjem jego jest sędzia płocki Gotard v. Gościrad (Łęcz. I. 4774 i 4777). *Jakusz*, stolnik kaliski 1369 r. *Jakusz*, podkomorzy sieradzki 1374 r. *Jakusz*, podkoniuszy poznański 1388 r. *Jakusz*, syn Jakki z Wilczyna, podsędek poznański 1398 r. *Jakusz*, kasztelan sieradzki 1384 r. (zapewne z Koniecpola). *Jakusz*, wójt gnieźnieński 1399 r. (Leksz.). *Jakusz*, komornik graniczny sieradzki 1399 roku. *Jakusz* Poraj z Młynów, stolnik krakowski 1384 r. *Jakusz*, podsędek sądecki 1368 r. *Jakusz*, starosta biecki 1400 r. *Jakusz*, wojewoda (burgrabia) sanocki 1435 r.

JAKUSZEWSCY v. JAKUSZOWSCY h. SZAŁAWA. Jan Jakuszewski poseł bracławski 1632 r. (V. L.). Michał Jakuszewski podpisał, z województwem wołyńskiem, elekcyę Władysława IV-go. Gabryel i Stanisław, synowie Jana i Krystyny z Ostrowskich, wnieśli 1664 r. do akt trybunalskich w Lublinie protest, o zabójstwo brata ich stryjecznego Wojciecha, syna Teodora Jakuszewskiego (Zap. Lub. 48 f. 796). Herb ich w XVI-m wieku przedstawiał pierścień z krzyżem na wierzchu i w środku (Piek. f. 262).

z JAKUSZOWIC w końcu XIV-go i początku XV-go wieku, pisali się Wroczowie h. Turzyna, dziedzice sąsiedniej Łękawy.

JAKUSZYŃSCY z Jakuszyniec, w powiecie winnickim. Borys Jakuszyński, ziemianin powiatu winnickiego 1545 r. (Rew. z. Win.). Borysa dziećmi mieli być: Pelagia Iwanowa Zabokrzycka, Benedykt i Olechno, zmarli bezżennie i Bohdan, po którym, z Hanny Wojciechowskiej, został syn Jan.

Jan, wojski winnicki 1622 r. Anastazya z Jakuszyńskich, córka Jana, 1-o v. Szymonowa Potocka, 2-o v. Tysza Bykowska, 3-o v. Jakóbowa Rościszewska, pisarzowa ziemska płocka, po śmierci matki swej, Barbary z Wierzbowskich, 2-o v. Maksymilianowej Oczesalskiej, zanosi 1663 r. protest przeciwko ojczymowi, o unieważnienie zapisu dożywocia, przyznanego mu na Jakuszyńcach (Woł. VIII A f. 330 i IX f. 682).

JAKUT, dworzanin królewski, obecny 1487 roku w Łucku (Arch. Sang.). Marcin, 1790 r. w palestrze sądów marszałkowskich.

JAKUTOWICZOWIE h. TOPÓR. Stefan, syn Jana, zapisał testamentem z 1789 r. cały swój majątek żonie, siostrom z imion nie wymienionym i braciom: Michałowi, który miał syna Andrzeja, ks. Jakóbowi i Mikołajowi, ur. 1754 r. Mikołaj z żoną Gertrudą, wziął 1798 r. w zastaw Smolice od Krohelskich, strażnikowstwa brzeskich i zostawił synów: Antoniego, ur. 1779 r., Ignacego i Leopolda, ur. 1796 r. Antoni Serafin, syn Antoniego, żył 1860 r. Udowodnili oni pochodzenie swoje szlacheckie 1802 r., w gubernii mińskiej, a 1840 i 1860 r. w Heroldyi w Petersburgu.

Czy nie do nich należy Józef Jakutowicz, szambelan Stanisława Augusta i żona jego, Anna z Piotrowskich, wdowa po księciu Floryanie Woronieckim. Mają oni sprawę z sukcesorami ks. Floryana Woronieckiego, do rozsądzenia której wyznaczoną została z sejmu komisya 1775 r. (V. L. i DW. 100 f. 583).

JAKUTOWSKI Andrzej, żonaty 1749 r. w ziemi czerskiej, z Katarzyną z Szczakowskich, córką Piotra i Zuzanny z Jezierskich, 1-o v. Janiszewskiej (Perp. Czers. 28 f. 349).

Herb Grabie.

JAŁBRZYKOWIE h. GRABIE z Jałbrzyków, w ziemi łomżyńskiej. Michał, Albert, Gosław, Andrzej, Stanisław i Chlewiotka z Drożewa, w ziemi ciechanowskiej, zamienili 1415 r. części swoje tamże na 20 włók, leżących nad Jałbrzykow-Stokiem i 10 włók pod Giełczynem, w ziemi łomżyńskiej, ze Ściborem z Sąchocina. Po Gosławie, od założonej na 20-tu włókach wsi Jałbrzyki, idą Jałbrzykowie i Jałbrzykowscy. Od Wojciecha, który się przeniósł do Wyszonek, w ziemi bielskiej, idą Jałbrzykowie-Wyszyńscy, a od Wądołowa, założonego na powyższych 10-u włókach, poszli Wądołowscy (Mil.). Od nich pewnie również idą Czarnowscy, Mazowscy i Kozikowscy.

Mateusz z Jałbrzyk, podsędek bielski, podpisał z województwem podlaskiem, elekcyę Jana Kazimierza.

JAŁBRZYKOWSCY h. GRABIE z Jałbrzyk, z ziemi łomżyńskiej. Stefan z Jałbrzykowa (?) został na uniwersytecie

krakowskim 1521 r. bakałarzem, a 1524 r. doktorem filozofii, następnie kanonik wileński i proboszcz infułat (ołycki?). Gocław Jałbrzykowski, współdziedzic wsi Wierciszewo i Szymbory (Senbori) pod Wizną 1577 r. (Paw.).

Wyroki lubelskie z 1596 r. wspominają o Hieronimie, synie Serafina, Wawrzyńcu, Janie, Andrzeju, Stanisławie, Macieju i Jakóbie. Hieronim, podstarości łomżyński 1598 r. Dawid i Krzysztof, synowie Mikołaja, Wawrzyniec i Paweł, synowie Daniela, 1598 r. (Wyr. Lub. 68 f. 106; 76 f. 702).

Stanisław i Mikołaj Jałbrzykowscy, synowie Jałbrzyka Gryzowicza z Kozik, świadczyli 1610 r. w Warszawie, przy wywodzie szlachectwa Franciszka z Kozik-Wądołowo, a Serafin, syn Hieronima, podstarościego łomżyńskiego, dziedzic na Kozikach, Jałbryków-Stoku i Wądołach, świadczył w Warszawie, przy wywodzie szlachectwa Alberta Kozikowskiego (DW. 38 f. 1374 i 50 f. 1456). Jan, zasłużony wojak, wieś Chodaki, a Adam, Lesiewice, w województwie kijowskiem, otrzymali 1649 r. (M. 192 f. 13).

Marcin, sędzia ziemski zambrowski, podpisał elekcyę króla Michała. Synowie jego: Adam i Stanisław, wraz z innym Stanisławem, podpisali z ziemią łomżyńską, elekcyę Augusta II-go. Inny Marcin, sędzia ziemski zambrowski, umarł 1716 r. Hieronim, mianowany 1698 r. wojskim łomżyńskim. Tomasz z województwem poznańskiem, podpisał obiór Stanisława Augusta.

Franciszka, żona Bartłomieja Święcickiego 1740 r. Jana i Wiktoryi z Wolańskich córki: Maryanna, 1-o v. Maciejowa Buchowiecka, 2-o v. Maciejowa Sługocka, zmarła 1786 r., a Anna Martyna Józefowa Zielonczyna, zmarła 1802 roku (A. Lwow. For. Nob.).

Walenty, syn Hilarego, potomek Marcina, sędziego ziemskiego zambrowskiego i Leonard i Seweryn, synowie Tomasza, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Antoni, dziedzic Zalesia, w łomżyńskiem, 1902 r.

JAŁBRZYKOWSCY h. KOŚCIESZA. Mateusz, syn Franciszka i Jan Kanty, syn Stanisława, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

JAŁOWICCY, patrz *Jełowiccy*.

JAŁOWIECCY h. ŁODZIA. Jan, 1592 r. w Borku, w poznańskiem. Jerzy Felicyan Jałowiecki, syn Konstantego, imieniem żony swej Brygidy z Goiszewskich, kwitował 1749 r. Zaleskiego (Perp. Czers. 29 f. 15). Była ona córką Wojciecha, podsędka sochaczewskiego i Katarzyny Oborskiej, a mąż zapisał jej sumę w 1761 r. (DW. 82 f. 96 i 85 f. 773). Córki ich: Jadwiga, za Balcerem Łempickim 1796 r. i Katarzyna, za Karolem Wilkoszewskim, nie żyła już 1796 roku (DW. 111 f. 800). Izydor Jałowiecki podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 roku (V. L.).

Adam i Franciszek, synowie Józefa, Józef, Franciszek i Ludwika, dzieci Ludwika, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Edmund, syn Franciszka, sędzia Trybunału cywilnego w Warszawie 1865 roku, żonaty z Ewą Sadkowską. Franciszek, syn Franciszka, w Rawie 1850 roku. Po Adamie zostało dwóch synów: Aleksander i Ludwik, z których ostatni legitymował się ze szlachectwa w Królestwie 1850 r.

Ludwik, syn Piotra i Wilhelminy Tempskiej, profesor u Św. Magdaleny w Poznaniu, żonaty 1-o v. z Siemiątkowską, 2-o v. z Heleną Suzaniecką. Owdowiawszy, został księdzem i był proboszczem w Trzemesznie, zmarł 1900 r.

JAŁOWSCY. Jakób Jałowski, syn Ambrożego, pokwitowany w grodzie przedeckim przez Fajewskiego 1604 r. (Gr. Przed 54 f. 1). Kasper, rektor Jezuitów w Łomży 1663 r. Krzysztof z Kołyszyna podpisał z województwem rawskiem, elekcyę Jana III-go.

JAŁOZOWIE h. LUBICZ legitymowali się ze szlachectwa 1773 r. w powiecie orszańskim. Przedstawili wówczas, że Bohdan, syn Abrahama Jałozy, testamentem sporządzonym 1656 r., zapisał sumę, zabezpieczoną na Czerkowiszczu, żonie swej, Katarzynie Prokopowiczównie i dzieciom z nią zrodzonym. Z nich Stanisław, pozostawił synów: Barnabę i Aleksandra. Barnaba miał synów: Antoniego, Jana i Karola. Antoniego synów trzech: Stanisław, Ignacy i Jan. Ignacy posiadał 1757 r. Czerkowiszcze i wraz z bratankiem swoim Aleksandrem, synem Stanisława, legitymował się ze szlahectwa 1773 r. (Ist. Jur. Mat. XXVIII; Herb. Orsz.).

JAMBORSCY. Maciej, 1700 r. na uniwersytecie krakowskim. Wojciech udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1783 r., w sądzie ziemskim lwowskim (Goł.). Patrz *Amborscy*.

z JAMBROSZOWA Racław 1389 r., a Wisota 1391 r., mają sprawy w Łęczycy (Łęcz. I. 1453 i II. 3727).

JAMBRZYKOWICZ Wojciech podpisał z ziemią nurską, elekcyę Augusta II-go.

Herb Sas.

JAMIŃSCY v. JAMIEŃSCY v. JAMNICCY h. SAS z Jamny, w ziemi przemyskiej. Aleksander i Jacek oczyścili się z przygany szlachectwa 1559 r. w Przemyślu (Obl. Zs. Sanoc. 7 f. 156). Stanisław, syn Zygmunta, wniósł protest do aktów Trybunału lubelskiego 1629 r. Brat jego Piotr, matka Dorota 1629 r. (Zap. Lub. 32 f. 466 i Gr. Przem.). Katarzyna N., wdowa po Stanisławie, żona 2-o v. Stefana Drohojowskiego 1624 r. (Zs. Bełs.). Zofia Mikołajowa Zwiartowska 1627 r. Stefan Jamiński, vicesgerent grodzki przemyski 1631 roku, komornik graniczny sanocki 1635 r., miecznik sanocki 1639 r., z Teofili z Grochowskich, pozostawił synów: Pawła i Jana. Z nich Paweł na Sozaniu, komornik ziemski sanocki 1666 r. nabył część Targowic i Widacza od Czołhańskiej (Zap.

Lub. 36 f. 506 537; 45 f. 731; 48 f. 310; 50 f. 467 i 1602; 52 f. 619). Stefan w nominacyi na miecznika mylnie nazwany Jamnickim, a Starowolski znów mylną datę 1630 r. jego śmierci zamieścił.

Paweł, z ziemią przemyską, a Piotr, z województwem kaliskiem, podpisali elekcyę króla Michała. Paweł, komornik sanocki, z Beaty z Wojsławic Cikowskiej, pozostawił synów: Michała i Marcina, oraz córkę Annę Stanisławowę Leśniowską, którzy 1689 roku zastawili część swą w Bolestraszycach Drohojowskim (Gr. Przem.).

Teodor, proboszcz gr.-kat. w Terle, z dziećmi: Jerzym, Mikołajem, Bazylim, Janem i Heleną Strzelbicką, urodzonemi z Ewy Szeptyckiej, procesował Sadowskiego 1719 r. (Woł. X f. 788).

Ksiądz Szymon, proboszcz gr.-kat. w Rabie, z Maryanny Dobrzańskiej miał syna Mikołaja, ur. 1782 r. Bazyli 1769 r. w Busku. Grzegorz, zmarły 1806 roku, pozostawił z pierwszej żony Ewę, za Domańskim, z drugiej, Maryanny Baczyńskiej, zmarłej 1797 r., Maryannę, Benedykta i Grzegorza, z trzecią, Katarzyną Magierowską, 2-o v. Steczkiewiczową, bezdzietny. Ksiądz Andrzej, pleban gr.-kat. w Baligrodzie, wylegitymował się ze szlachectwa 1784 r., w sądzie ziemskim lwowskim, a z Maryi N., miał syna Jana, plebana w Turzańsku, dziekana w Baligrodzie, którego z Maryanny Ławrowskiej, syn Teofilakt, pleban w Monastercu, dowiódł szlachectwa 1873 r., w Wydziale Stanów we Lwowie.

Teofilakt, z Anieli Spławskiej, pozostawił dwóch synów: Romana, konsyliarza Sądu Apelacyjnego we Lwowie i Dionizego, doktora obojga praw, adwokata krajowego, właściciela Rożniowa i Żurawina, żonatego 1-o v. ze Stefanią Ławrowską, córką Juliana, vicemarszałka sejmów galicyjskich, z której córki: Kamilla, za Rudnickim i Dioniza, za Maryniakiem, profesorem Politechniki we Lwowie, 2-o v. z Zofią Łaszowską, córką Zygmunta i Heleny z Berczowskich, właścicieli Zniesienia, z której córka Zofia i syn Adam, urodzony 1894 r.

Bohdan Jamiński, podsędek brzeski litewski 1614 r.

JAMIŃSKA h. BOGORYA z Jamna Katarzyna, zamężna Karnicka, babka Borka, kanonika gnieźnieńskiego 1703 r. Zapewne z Jamna pod Rakowcem, w powiecie sandomierskim. Patrz *Janiński*. Trudno wiedzieć z którego Jamna szedł Mikołaj, kanonik poznański 1396 r. i studenci uniwersytetu krakowskiego, Mikołaj, syn Redowtta z Jampna 1431 r. i Andrzej, sędzic z Jampna, 1459 r.

Herb Doliwa.

JAMIOŁKOWSCY v. JEMIOŁKOWSCY h. DOLIWA z Jamiołek, w ziemi bielskiej, zwali się pierwotnie Jamiołkami. Dom licznie rozrodzony. Dziedziczyli na Jamiołkach w latach 1544 — 1557: Bartłomiej *Świetlik*, Maciej, syn Alberta *Świetlika*, Marcin, syn Macieja, Rafał, syn Andrzeja, Leonard, syn Serafina, Tomasz, syn Mikołaja i Bronisław, syn Szymona, a na Jamiołkach-Piotrowiętach — Grzegorz, syn Stanisława. Zacharyasz, syn Mateusza, dziedzic na Jamiołkach 1590 r.

Jakób, syn Feliksa Jamiołki, 1591 r. Maciej, syn Adama Jamiołki z Jamiołek, zawarł 1599 r. umowę z żoną Katarzyną, córką Erazma z Milewa (Mil.). Jan Jamiołka na Jamiołkach, syn Marcina, 1584 r. Stanisław i Wojciech Jamiołkowscy, synowie Marcina Jamiołki, dziedzice na Jamiołkach 1596 r. (Wyr. Lub. 23 f. 745; 57 f. 981 i 68 f. 168).

Andrzej Stanisław Jamiołkowski, syn Wojciecha, komornik graniczny bielski 1667 r. i regent grodzki goniądzki 1668 r., vicesgerent brański 1687 r., żonaty 1-o v. z Maryanną Brzostowską, córką Protazego, 2-o v. z Katarzyną Milewską, córką Andrzeja. Z drugiej żony córka Maryanna, której zapisał 1687 r. 500 flor. (Mil.). W 1683 r. był poborcą ziemi bielskiej. Andrzej, z województwem podlaskiem, Stanisław, z ziemią nurską, a Grzegorz, z ziemią bielską, podpisali elekcyę Augusta II-go. Hipolit, pleban szpanowski i żytyński 1756 r. (Gr. Łuc. 2968).

Jan, syn Wojciecha, wnuk Marcina, prawnuk Mateusza, wniósł 1764 roku manifest do grodu czerskiego, z powodu sprzedaży Jamiołek - Kowali i Jamiołek-Świetlik, przez Wojciecha, Kalinowskiemu (Perp. Czers. 32 f. 456). Będzie to pewnie ten sam Jan, bo syn Wojciecha i Apolonii z Kalinowskich, który w 1795 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Malinowskich, córką Jana (DW. 110 f. 1098).

Andrzej, pisarz grodzki brański 1683 r. (Zap. Lub. 60 f. 1068). Walenty Jamiołkowski, syn Andrzeja, viceregent ziemski i grodzki warszawski, nabył 1714 roku Mostówkę od Grzybowskiego, którą w 1721 r. sprzedał temuż Grzybowskiemu (DW. 62 f. 511 i 64 f. 23). W 1716 r. został burgrabią warszawskim.

Maciej, syn Walentego i Maryanny z Jabłońskich, sprzedał 1793 r. część swoją na Jamiołkach-Piotrowiętach Walentemu Jamiołkowskiemu, synowi Macieja i Jadwigi ze Stypułkowskich (DW. 109 f. 355). Andrzej, syn Wojciecha i Joanny ze Stypułkowskich, sprzedał 1796 r. część swoją na Jamiołkach-Świetlikach, bratu Stanisławowi (DW. 111 f. 204).

Benedykt, viceregent grodzki kamieniecki, wdowiec, zaślubił 1773 r. w Rosochaczu Agnieszkę Lisowską, łowczankę owrucką (metr. w Jagielnicy).

Potomkowie Andrzeja Stanisława, komornika granicznego bielskiego, Walentego, burgrabiego warszawskiego i Bartłomieja, właściciela dóbr Ołtarze, w ziemi nurskiej 1729 r., mianowicie: Piotr, syn Macieja, Szymon i Stanisław, synowie Mateusza, Wojciech i Antoni, synowie Szymona, Adam, Wincenty i Tomasz, synowie Franciszka, Stanisław i Wojciech, synowie Tomasza, Maciej, syn Grzegorza, Ignacy, syn Kazimierza, Piotr, syn Ignacego, Józef, syn Piotra, Szymon, syn Andrzeja, Wojciech, syn Stanisława i Józef, syn Benedykta, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

JAMIOŁKOWSCY h. GODZIEMBA z tychże Jamiołek, w ziemi bielskiej, co i Doliwczykowie. Jedna z tych wsi zwała się nawet Jamiołki - Godziemba. Bartłomiej, Michał i Zuzanna, żona Stanisława z Leśniewa, dzieci Macieja z Jamiołek; w 1544 r. Leśniewski kwitował szwagrów z odbioru posagu za ich siostrą, a swoją żoną.

Bartłomiej, syn Mikołaja z Jamiołek- Godziemb, część w Jamiołkach, spadłą na niego po bracie Macieju, zastawił bratu Leonardowi 1551 r. Katarzyna,

córka Józefa, za Adamem Idzkim w 1564 r. Maciej, Jan i Mojżesz, synowie Stanisława z Jamiołek-Godziemb, zawarli między sobą układ 1567 r. (Mil.).

JAMONTOWICZ Ławryn Janowicz, bojar królewski. żonaty 1550 r. z ks. Hanną Świrską, 1-o v. Bielewiczową (ML. 66 i Kniaź.).

JAMONTOWICZE książęta, patrz *Podberescy*.

JAMONTOWIE v. JAMĄNTOWIE h. POBÓG. Adam Jamont, wraz z małoletnimi braćmi: Dawidem i Andrzejem, synowie Augustyna, w procesie z Girdwojniami i Skowzgirdami, o dobra Erkas-Jamontyszki, dowiedli 1647 r. w ziemstwie żmudzkiem, że są wnukami Adama, prawnukami Leonarda, praprawnukami Mikołaja, który miał dwóch braci: Pawła i Macieja, a był synem Mikołaja Maciejowicza Jamonta, na Żmudzi osiadłego (Gr. Telszew. z 1797 r.). Adama i syna jego Kazimierza, kwitował z procesu 1682 r. Dowgiałło.

Jan Kazimierz, syn Kazimierza, testamentem z 1736 roku zapisał dobra Jamończie i Sakieliszki synom swoim: Tomaszowi, Hilaremu, Sebastyanowi i Michałowi. Z nich:

Herb Pobóg.

Tomasz, testamentem z 1790 r. zapisał dobra Urpszyszki i Sakieliszki synom swoim: Maciejowi i Janowi, ożenionemu z Katarzyną Giesnakowską. Maciej zamieszkały 1811 r. w Witkach, w telszewskiem, z żony Eufrozyny Mickiewiczówny, pozostawił syna Klemensa, ur. 1794 r. (metr. w Twerach), którego synowie: Marceli, ur. 1816 r. (metryka tamże), Wincenty, ur. 1822 r. i Klemens, ur. 1829 r. (metryki w Żoranach).

Hilary, drugi syn Jana Kazimierza, miał syna Antoniego, zamieszkałego 1811 r. w Jamońciach, którego syn Marceli, ur. 1817 r. (metr. w Retowie).

Sebastyan, trzeci syn Jana Kazimierza, miał czterech synów: Kazimierza, Kwiryna, Kaspra i Mateusza, z których Kwirynowi odstąpił 1791 r. dobra Medyngiany Łunajcie (Zs. Telszew.). Z nich:

1) Kazimierz zamieszkał 1811 roku w Widmontach i pozostawił synów: Marcelego, ur. 1788 r. (metr. w Worniach), kandydata filozofii, Władysława, ur. 1790 r. (metr. tamże), Macieja, ur. 1797 r. (metr. tamże), którego synowie: Władysław, ur. 1830 r. i Stefan, ur. 1831 r. (metr. u Św. Jana w Wilnie) i Zenona, ur. 1810 r. (metr. w Telszach), regenta granicznego telszewskiego.

2) Kwiryn, dziedzic Medyngian, pozostawił synów: Stanisława, ur. 1794 r. (metr. w Medyngianach), regenta granicznego rosieńskiego, Kazimierza, ur. 1796 roku i Izydora, ur. 1798 r. (metryki tamże).

3) Kasper, zamieszkały 1795 r. w Rubieżajciach, pozostawił: Franciszka, ur. 1811 r. w Widmontach i Jerzego, ur. 1804 r. (metr. w Egirdziach), którego syn Benedykt, ur. 1831 r. Linia ta dowiodła szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1830 i 1832.

Michał Pekowicz Jamont, dziedzic dóbr Pekojcie-Dołgi, inaczej Pojamoń-

cie, w powiatach pojurskim i retowskim, pozostawił syna Wojciecha, któremu te dobra rozmierzono z urzędu 1554 r.

Grzegorz i Michał, synowie Wojciecha, zawarli 1590 r. układ z matką, a w 1636 r. Grzegorz wymienione dobra odstąpił synom swoim: Jerzemu, Janowi Chryzostomowi i Stanisławowi. Stanisław spisał testament 1669 r. i pozostawił syna także Stanisława, którego synowie: Franciszek i Antoni, dobra Wielkie-Dołgi, czyli Pojamońcie, odstąpili bratu Stanisławowi 1716 r. Aloizy, syn Franciszka, nabył 1763 r. pewne dobra od Pawłoskiego, a syn Aloizego, Teodor, kupił 1785 r. Giełżycie, w powiecie medyngiańskim, od Bacewiczów.

Antoni, drugi syn Stanisława, a brat Franciszka, pozostawił synów: Jana i Tadeusza, którzy dopełnili działu 1788 r. Z nich Jan, w testamencie z 1794 r. wymienił synów: Antoniego i Józefa, a Tadeusz miał synów: Felicyana i Ignacego. Ten ostatni pozostawił Ignacego, ur. 1820 r. i Antoniego Józefa, ur. 1824 r. Linia ta dowiodła szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską w latach 1799 — 1833.

Jan Jamąnt podpisał z województwem wileńskiem, elekcyę króla Michała. Jan Jamont na sejmiku żmudzkim 1769 r. Teodor, chorąży twerski 1786 r. (Kal.). Aloiza z Dowiattów, zmarła w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Michał Kazimierz Jamont Pollewicz, wojski i sędzia grodzki lidzki 1683 r. (Gr. Lidz.), pisarz skarbu litewskiego, został 1690 r. skarbnym W. Ks. Litewskiego, z którego to urzędu rezygnował 1693 r., a pozostał wojskim lidzkim. Antoni Jamont Pollewicz, podpisał z województwem mińskiem, obiór Stanisława Augusta.

JAMSKI Bernard, dziedziczył na Strupicach, w powiecie sandomierskim, 1508 r. (Paw.). Marcisz Jamski h. *Tarnawa* (z Jamna w powiecie sandomierskim), świadczył w Radomiu przy wywodzie szlachectwa za czasów króla Kazimierza (1333 — 1370).

JAN, JANEK, JASIEK. *Jan* v. *Janik*, z proboszcza wrocławskiego, kanonika gnieźnieńskiego, biskup wrocławski 1141 r., arcybiskup gnieźnieński 1149 r., żył jeszcze między 1174 r. a 1176 r., w tym czasie konsekrował nowy kościół w Brzeźnicy (Jędrzejowie). Był on z bratem Klemensem fundatorem opactwa Cystersów w Jędrzejowie 1153 r. (zaczęta fundacya 1140 r.). Ogólnie zaliczają Janika do rodu Gryfitów, że jednak nagrobki patronów kościoła jędrzejowskiego, wykazały tylko h. Lis, który widnieje i na pieczęci miasta już w XIV wieku, można przypuszczać, że Janik i Klemens do rodu Lisów należeli, którego to rodu część już w czasach późniejszych, gdy niektóre rody kształtowały dawne swoje znaki rodowe na wzór herbów zachodnich, w miejsce Lisa na swej tarczy Gryfa umieścili. *Jan*, książę Opolski, zwany *Kropidło*, a czasem *Olith*, biskup poznański 1382 r., biskup kujawski 1384 r., arcybiskup gnieźnieński 1389 r., lecz niedopuszczony do archidyecezyi, biskup kamieński 1394 r., biskup chełmiński 1398 r., w końcu znowu biskup kujawski 1402 r., umarł w 1421 r. *Jan* (Pella z Niewiesza), biskup kujawski w latach 1421—1428). *Jan*, biskup poznański w latach 1276—1286). *Jan*, biskup poznański w latach 1286—1297. *Jan* h. Doliwa, biskup poznański 1323 r., umarł w 1335 roku. *Jan* h. Łodzia, biskup poznański od 1335 r., umarł w 1346 r. *Jan* h. Doliwa, biskup poznański od 1356 r., umarł w 1374 roku. *Jan*, z książąt litewskich, syn króla Zygmunta i Katarzyny Telniczanki, biskup wileński w latach 1519 —

1536, następnie poznański, umarł w 1538 r. W 1525 r. otrzymał starostwo żytomierskie, 1528 r. szawelskie, a 1529 r. krzemienieckie. Na służbę ziemską dostarczał z dóbr własnych 236 koni (ML. 21). *Jan* z Opatowic, h. Cholewa, biskup chełmski 1417 r., umarł w 1452 roku. *Jan* miał być biskupem kijowskim i umrzyć 1451 roku. *Jan*, biskup lubuski w latach 1387 — 1408. *Jan*, biskup lubuski, w latach 1414 — 1420. *Jan*, biskup lubuski w latach 1448 — 1451. *Jan*, biskup łucki w latach 1493 — 1499. *Jan*, biskup płocki w latach 1223 — 1227. *Jan*, biskup płocki 1298 r., umarł w 1310 r. *Jan*, syn Abrahama, biskup płocki w latach 1310 — 1317. *Jan*, biskup pomorski (pomezański) 1404 r., umarł w 1410 r. *Jan*, arcybiskup rygski 1286 r. *Jan*, arcybiskup rygski 1374 r. *Jan*, arcybiskup rygski 1413 r. *Jan* Łosowicz, z biskupa łuckiego, biskup wileński w latach 1468 — 1481. *Jan*, biskup wrocławski w latach 1062 do 1072. *Jan*, zwany Romka, biskup wrocławski w latach 1292 — 1301. *Jan*, biskup wrocławski w latach 1482 — 1501. *Jan* Thurzo, biskup wrocławski w latach 1501 — 1520. *Jan*, opat w Mogilnie 1498 roku. *Jan*, opat w Wągrowcu 1498 roku. *Janek*, wojewoda kaliski 1236 r. *Jan*, kasztelan biechowski 1273 r. *Jan*, kasztelan na Dupinie 1278 r. *Jan*, kasztelan brzeziński 1391 r. *Jan*, h. Zaremba, syn Albrechta, wojewoda w latach 1252—1253, a kasztelan kaliski w latach 1253 — 1273, brat Herkenbolda, wojewody (KWP. I). *Jan* v. *Janusz*, h. Doliwa, kasztelan kaliski w latach 1340 — 1348. *Jan* (z Jankowa v. z Bierzglina) h. Poraj, kasztelan szremski 1362 r., następnie kaliski 1367 r. *Jan*, kasztelan kruszwicki 1316 r. *Jan*, syn Teodoryka, kasztelan międzyrzecki 1230 r. *Jan*, kasztelan międzyrzecki przed 1259 r., którego synowie: Bozata i Nassil, darowywują w powyższym roku Maskowę i Dąbrowę Cystersom w Dobrymługu (KWP. 375). *Jan*, dziedzic Jezierzyc i Paruszewa (KWP. III), kasztelan przemętski 1388 roku. *Jan*, kasztelan radziejowski 1325. *Jan*, kasztelan rudzki 1233 r. *Janek*, kasztelan rudzki 1242 r., brat Andrzeja, biskupa płockiego (KDM.). *Jan*, kasztelan rudzki 1359 r. *Jan*, kasztelan santocki 1393 roku. *Jan*, kasztelan szremski 1245 r. *Jan*, kasztelan szremski 1293 r. *Jan*, kasztelan szremski 1399 r. *Jan*, kasztelan szremski 1400 r. *Jan*, kasztelan na Brzesku 1306 r. *Jan*, kasztelan chełmski 1497 r. (?). *Jan*, kasztelan czchowski 1245 r. *Jan*, kasztelan czchowski 1311 roku. *Jan*, kasztelan lubelski 1333 roku. *Jan*, starosta lwowski 1371 roku. *Jan*, kasztelan sandecki 1320 r. *Jan*, wojewoda brzeski kujawski 1315 r., syn Bezdzatha. *Jan*, wojewoda inowrocławski 1339 r. *Jan*, wojewoda łęczycki 1316 r. *Jan*, kasztelan łęczycki 1298 r. *Jan*, zwany Sowiec, kasztelan dobrzyński 1329 r. *Jan*, kasztelan rawski 1387 r. *Jan*, kasztelan sieradzki 1228 roku. *Jan*, kasztelan sierpski 1363 r. *Jan*, starosta dobrzyński i podkomorzy łęczycki 1346 r. *Jan* (Żelazo) z Sierzchowa, starosta sochaczewski 1434 r.

Jan, kanclerz kujawski w latach 1284 — 1287 i 1295 — 1297. *Jan*, doktór dekretów, kanclerz kujawski 1351 r. (?). *Jan*, kanclerz krakowski 1313 r. *Jan*, podkanclerzy krakowski 1306 r. *Jan*, kanclerz łęczycki 1292 r. *Jan*, proboszcz u Św. Michała, kanclerz łęczycki 1318 r. *Jan* Suchywilk, proboszcz gnieźnieński, doktór dekretów, kanclerz ruski 1356 r., w końcu arcybiskup gnieźnieński. *Jan*, kanclerz sandomierski 1232 r. *Jan*, podkanclerzy łęczycki 1274 roku. *Jan*, podkanclerzy sieradzki 1279 r. *Jan*, kanclerz wielkopolski księcia Przemysława 1246 r. *Jan*, kanclerz wielkopolski ks. Przemysława i Bolesława 1253 r. *Jan* z Głogowa, kanclerz Władysława Opolskiego 1373 r.

Janek, podkomorzy ks. Mieszka 1181 – 1186 (KWP. I). *Jan*, cześnik ks. Władysława Odonicza 1212 r. *Jan*, podkomorzy ks. Władysława Odonicza 1213 r. *Jan*, stolnik ks. Przemysława 1248 r.

Jan, kanclerz mazowiecki 1237 roku. *Jan*, kanclerz mazowiecki (czerski) 1253 r. *Jan*, kanclerz mazowiecki ks. Bolesława 1278 r. *Jan*, kanclerz mazowiecki ks. Kazimierza 1280 r. *Jan*, dziekan płocki, kanclerz mazowiecki 1307 roku. *Jan*, kanclerz czerski 1321 r. *Jan*, kanclerz mazowiecki ks. Ziemowita 1347 r. *Jan*, podkanclerzy mazowiecki ks. Ziemowita 1249 r. *Jan*, kanonik warszawski, proboszcz czerski, podkanclerzy ks. Bolesława 1438 r. *Jan*, kanonik płocki, podkanclerzy ks. Kazimierza szczecińskiego i dobrzyńskiego, 1374 r.

Jan, podsędek nadworny ks. Konrada mazowieckiego 1244 r. (Bibl. Zam.). *Jan*, wojski bełski 1439 r. *Jan*, podkomorzy brzeski 1368 r. *Jan*, sędzia brzeski 1347 r. *Jan*, miecznik brzeski 1394 r. *Jan*, pisarz ziemski buski 1568 roku. *Jan*, podczaszy czerski 1357 r. *Jan*, sędzia dobrzyński 1300 r. *Jasiek* h. Luba, podstoli dobrzyński 1381 r. *Janek* (z Ostrowa), podstoli gniewkowski 1355 roku. Wdowa po nim Beata 1389 r. (Łęcz. 1475). *Jan*, miecznik gnieźnieński 1352 r. *Jan*, podłowczy gnieźnieński 1360 r. *Jasiek* (Kopacz), sędzia gostyński 1383 roku. *Jan* (z Dłutowa), sędzia gostyński 1430 r. *Jan*, cześnik 1298 r., a podkomorzy inowrocławski 1301 r. *Jan*, sędzia ziemski inowrocławski 1339 r. *Jan*, stolnik inowrocławski 1435 r. *Jan*, podkoniuszy inowrocławski 1339 r. *Jan*, podkomorzy kaliski, zmarł przed 1400 r. (Łęcz. II. 6416 i 6432). *Jasiek*, łowczy kaliski 1352 r. *Jan* (Sady z Bolowa), burgrabia krakowski w latach 1417 — 1423. *Jan*, podkomorzy krakowski 1268 r. *Jan*, sędzia krakowski 1335 r. *Jan*, podczaszy krakowski 1254 r. *Jan*, podstoli krakowski 1319 r. *Jan*, wojski krakowski 1290 r. *Jan* z (Melsztyna), łowczy krakowski 1339 r. *Jan*, skarbnik krakowski 1264 r. *Jan*, koniuszy krakowski 1236 r.

Jan, skarbny kujawski 1382 r. *Jan*, sędzia ziemski lubelski 1405 roku. *Jan*, podwojewodzy lubelski 1587 r. *Jan*, podkomorzy łęczycki 1345 r. i starosta dobrzyński 1349 r. *Jan*, podczaszy łęczycki 1250 r. *Jan*, podczaszy łęczycki 1292 roku. *Jan*, podstoli łęczycki 1335 r. *Jan*, cześnik łęczycki 1332 r. *Jan*, miecznik łęczycki 1318 r. *Jan* (z Krośniewic), podkomorzy łęczycki 1386 r. *Jan*, chorąży (łęczycki) 1399 r. *Jan*, podstoli mazowiecki 1295 r. *Jasiek*, czesnik ks. mazowieckich 1343 r. (ten sam pewno mylnie odczytany jako Daszko 1343 r.). *Jan*, burgrabia nakielski 1363 r. *Jan*, podstoli ks. Ziemowita płockiego 1254 r. *Jan*, podskarbi płocki 1381 r. *Jan*, cześnik płocki 1379 r. *Jan* v. *Janusz*, podkomorzy poznański 1322 r. *Jan*, podsędek poznański 1287 r. *Jan*, łowczy poznański 1209 r. (?). *Jan*, łowczy poznański 1278 r. *Jan*, podłowczy poznański 1398 roku. *Jan*, pisarz poznański 1399 r. *Jan*, pisarz grodzki przemyski 1446 r. *Jan*, podżupek przemyski 1436 r. *Jan*, wojski radomski 1424 r. *Jan*, podstarości radomski 1411 r. *Jan*, podkomorzy rawski 1350 r. *Jan*, podsędek rawski 1397 roku. *Jan*, podłowczy rawski 1357 r. *Jan*, chorąży sandomierski 1351 r. *Jan*, sędzia sandomierski 1257 r. *Jan*, podsędek sandomierski 1263 r. *Jan*, stolnik sandomierski 1321 r. *Jan*, stolnik sandomierski 1424 r. *Jan*, wojski sandomierski 1424 r. *Jan* (z Trzepcza), podczaszy i wójt sanocki 1453 r., syn Piotra, wojskiego sanockiego, żonaty z Katarzyną, córką Andrzeja, pisarza ziemskiego sanockiego (AGZ. XI). *Jan*, podkomorzy sieradzki 1291 r. *Jan*, skarbnik sieradzki 1335 r. *Jan*, podczaszy świecki 1281 r. *Jan* (syn Wawrzyńca z Łęk 1398), pisarz ziem-

ski zakroczymski 1388 r. *Jan*, podsędek zakroczymski 1411 r. *Jan*, pisarz ziemski zakroczymski 1428 r.

JANAKOWSCY legitymowali się ze szlachectwa na Podolu: Julian z dziećmi: Antonim i Eleonorą, syn Leona, wnuk Stanisława, prawnuk Jana, 1856 roku (Spis.).

JANCEWICZOWIE. Kazimierz i Jerzy podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.).

z JANCZEWA Stanisław, zganiony przez Roginickiego, dowiódł 1416 roku szlachectwa i herbu *Scrinno* (Skrzynno = Łabędź) (St. Pr. P. P. VII).

JANCZEWSCY h. DOŁĘGA. Filip Janczewski i żona jego, Katarzyna z Brinkenów, wzięli w zastaw Iwaniszki od Sapiehy 1699 r. (Sap. II). Karol, syn Filipa, otrzymał w 1776 i 1777 r. od Stanisława Augusta Posandrowie, Połuknie, Pomiedzie, Dagie i Jankajcie. W 1767 r. regent grodzki, 1775 r. regent ziemski, a 1780 r. sędzia grodzki żmudzki (rosieński), 1778 i 1785 r. deputat na Trybunał litewski (Gr. Ros.), spisał testament 1781 r. Umarł 1785 r. (Zs. Rosień. z 1785 r.). Spadkobiercami naznaczył bratanków swoich: Tadeusza, Karola i Mateusza, synów Henryka, i Franciszka i Antoniego, synów Edwarda. Edward, z żoną Urszulą Stankiewiczówną, nabyli 1756 r. Surwiłły od Surwiłłów (Zs. Rosień.).

Z wymienionych synów Edwarda, Franciszek pozostawił syna Ignacego, a Antoni, syna Adama, ur. 1795 r., dziedzica Surwiłł, który miał synów: Kazimierza, ur. 1832 r. i Jana Romana, ur. 1835 r. Z synów Henryka: Mateusz pozostawił syna Antoniego, dziedzica Maćkuń, a ten Cyrjaka Romana, ur. 1826 r.

Karol, sędzia grodzki żmudzki (rosieński) 1786 r., zrzekł się 1802 r. Dzierżan, w powiecie rosieńskim, na syna Franciszka. Franciszek, rotmistrz powiatu ejragolskiego 1788 r., następnie prezydent sądów granicznych, pozostawił synów: Cypryjana Michała, po którym synowie: Kazimierz i Edward; Henryka Cezarego, Waleryana Tomasza i Karola Stanisława, po którym synowie: Antoni Feliks Tadeusz i Władysław Edmund. Ci Janczewscy dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1798 i 1826 r., a kowieńską 1846 r.

Tadeusz, starosta (jaki?), obrany 1769 r. deputatem żmudzkim na Trybunał przez sejmik, którego uchwały podpisali Mateusz i Bogusław Janczewscy.

Edward, profesor uniwersytetu krakowskiego, ożeniony z Szetkiewiczówną. Brat jego N., z Bohdanowiczówny ma dzieci: Henryka, Michała i Karolinę. Helena, córka Kazimierza z Blinstrubiszek i Heleny z Oskierków, zaślubiła w Wilnie Antoniego Chrapowickiego.

Czy nie do nich należy N., marszałek powiatu kowieńskiego, po którym pozostała wdowa, Józefa z Białockich, zmarła w Warszawie 1898 r.

JANCZEWSCY v. JĄCZEWSCY h. JASTRZĘBIEC z Janczewa v. Jączewa v. Janiczewa, w powiecie bielskim, w województwie płockiem. Dom rozrodzony. Od Janczewskich Rogaczów, powstało Janczewo-Rogacze, na których dziedziczył w początkach XVI-go wieku Mikołaj Rogacz. Synowie jego: Jan i Wojciech, nabyli 1541 r. część Łysakowa. Oprócz Jana i Wojciecha, miał jeszcze Mikołaj Rogacz synów: Stanisława, Andrzeja, Jakóba i Dersława 1530 r. (Gr. Płoc. Wiecz.

1 f. 9; 5 f. 242 i 6 f. 298). W 1578 r. dziedziczyli na tej wsi Maciej i Jerzy Rogacze (Paw.).

Na Janczewie - Zagajnem dziedziczyli w połowie XVI-go wieku Jan i Maciej, synowie Abrahama, Bartłomiej, Paweł i Marcin, synowie Mikołaja, Mikołaj Janczewski, syn Pawła i Michał, a 1578 r. Marcin i Maciej Abrahamowicz. Córki Michała, Agnieszka, żona Włościbora ze Smarzewa i Katarzyna, sprzedały 1539 roku część swoją na Janczewie bratu stryjecznemu Mikołajowi, synowi Pawła (Gr. Płoc. Wiecz. 1 f. 273; 2 f. 42 i 71; 3 f. 80; 5 f. 321 i 7 f. 122).

Na Janczewie-Jeziorkach v. Duszach dziedziczyli: Stanisław, którego córka Barbara, za Janem Kozierowskim przed 1534 r. Maciej *Zambek* i syn jego Piotr 1533 r. Po nich szedł pewnie Bartłomiej *Ząbek*, współwłaściciel Janczewa 1578 r. Mikołaj, Wojciech, Marek i Stanisław, synowie Andrzeja *Wropl*, 1535 r. Po Marku pozostał syn Jan. Wojciech był 1542 r. komornikiem ziemskim płockim. Wymienieni bracia nosili w 1541 r. przezwisko *Wróbli*. Agnieszka, córka Grzegorza *Szczapy*, 1533 r. Szymon, syn Jana *Smolan*, 1541 r. zwany *Smolarskim* (Ibid. 2 f. 71, 81, 98, 135, 229 i 260; 3 f. 65; 4 f. 128 i 7 f. 44).

Na Janiczewie - Dusy v. Dusze dziedziczyli: Andrzej *Mlak* 1540 r., Stanisław, syn Wojciecha, 1543 r. i Sebastyan, syn Andrzeja *Mlaka*, 1544 r., a Paweł i Andrzej *Milakowie* 1578 roku (Ibid. 6 f. 86; 8 f. 300 i 9 f. 189; Paw.). Tomasz *Warpunia* Janczewski i Szymon *Warpunia*, współdziedzice wsi Rudowo - Prusy 1578 r. (Paw.).

Piotr z Janczewa, 1437 r. pisarz oficyała gnieźnieńskiego. Tenże Piotr z Janczewa v. Młotkowa, kanonik płocki, pleban płocki 1446 r. Andrzej, syn Mikołaja, na uniwersytecie krakowskim 1455 r. Jakób, Wojciech i Jan, bracia Janczewscy, posiadali wójtostwo bielskie 1556 r. (M. 89 f. 25).

Paweł Jączewski, jeden z sędziów wyznaczonych z sejmu 1775 r., do rozsądzenia sprawy wykupna wsi Makowa (V. L.).

Jakób i Wawrzyniec, synowie Walentego i Faustyn, syn Mateusza, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

JANCZEWSCY h. LIS. Grzegorz z synami: Tomaszem, Michałem i Fortunatem, Mateusz z synem Leonem i Teodor, synowie Ignacego, wnukowie Jana, legitymowali się ze szlachectwa 1817 r. w Kijowie (Not. L. Białk.).

JANCZEWSCY h. LUBICZ z Janczewa, w ziemi nurskiej. Stanisław, Pietrasz, Jan, Andrzej i Jakusz, bracia z Bledzewa, nabyli 1409 r. Janczewo, w ziemi wiskiej (?) i dali początek Lubiczom Janczewskim.

W 1456 r. żyło trzech braci Janczewskich: Jakób, Świętosław i Maciej. Jan i Marcin, synowie Jakóba, zeznawali 1485 r. akt w Wiznie. Paweł i Bartłomiej, bracia, w Wiznie 1488 r. (Mil.).

Jerzy, Wawrzyniec i Stefan, współdziedzice wsi Janczewo-Wielkie-Kuligi 1578 r. (Paw.). Ambroży, syn Andrzeja, z Wielkiego Janczewa, w ziemi nurskiej, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1623 r., w grodzie warszawskim. Świadkami byli bracia jego stryjeczni: Stanisław, syn Wojciecha i Mateusz, syn Mateusza, jak również Świerzewski i Kamieński, którzy zeznali, że jest szlachcicem h. *Lubicz*,

matką jego była Dorota Świerzewska, a babką Jadwiga Kamieńska (DW. 47 f. 235).

Szymon, pisarz grodzki i poborca mielnicki 1618 r., poborca wiski 1624 roku (V. L.).

Józef, Jan, Adam, Piotr, Aleksander i Wojciech podpisali z ziemią nurską, elekcyę Augusta II-go. Konstancya, córka Jakóba z Wielkiego Janczewa, za Józefem Milewskim 1712 r., a Zofia, jej siostra, za Pawłem Milewskim. Petronella, córka Pawła, za Franciszkiem Milewskim 1753 r. (Mil.). Mateusz i żona jego, Ewa z Godlewskich, nabyli część Godlewa i Olszewa 1766 roku (DW. 85 f. 514).

Leon, syn Jerzego, wnuk Bazylego i Maryanny z Jazłowieckich, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w ziemstwie lwowskiem.

Franciszek, syn Michała, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Jan Nepomucen, syn nieżyjących Antoniego i Franciszki, bratanek Jakóba, zmarł 1817 r., pozostawiając wdowę Wiktoryę z Wierzbickich.

JANCZEWSCY h. NAŁĘCZ. Jakób, pisarz skarbu koronnego i bracia jego: Błażej i Maciej Janczewscy, otrzymali szlachectwo 1556 r. i herb Nałęcz, nadany im przez Czarnkowskich (M. 89 f. 417).

JANCZEWSCY h. OGOŃCZYK, prawdopodobnie z Janczewa, w powiecie lipnowskim. Andrzej, dziedzic części Turzy-Wilczej, w dobrzyńskiem, 1564 roku (Paw.). Jan, Stanisław, Marcin i Szymon podpisali z ziemią dobrzyńską, elekcyę Augusta II-go.

Rajmund Janczewski, syn Jana, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX go wieku.

JANCZEWSCY h. OKUŃ. Stanisław z Janczewa (czy nie z dzisiejszych Janczewic, w powiecie warszawskim), udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w 1417 r., i że jest herbu Okuń (M. 3 f. 113).

JANCZEWSCY h. POMIAN zamieszkiwali województwo trockie, gdzie Jakób, Bazyli i Stanisław, synowie Krzysztofa, posiadali 1718 r. majętność Bogutki. Przeniosłszy się do województwa witebskiego, nabyli Bublewo, na którem ich potomkowie dziedziczyli. Z synów Krzysztofa:

1) Jakób miał czterech synów: Samuela, Jana, Bazylego i Piotra. Po Janie szło dwóch synów: Mikołaj i Michał. Teodor, Aleksander i Leon, synowie Mikołaja i Józef, Jakób, Jan, Łukasz i Mikołaj, synowie Michała, wraz ze Stanisławem, Andrzejem i Maciejem, synami Józefa i Michałem, synem Jana, legitymowali się ze szlachectwa w ziemstwie orszańskiem 1773 r.

2) Bazyli miał syna Samuela, a ten Ignacego.

3) Stanisław miał trzech synów: Michała, Stefana i Łukasza. Jan, syn Michała, wraz z synami: Jakóbem, Wincentym i Mikołajem, Bartłomiej, Ambroży, Jan, Józef z synami: Feliksem i Aleksandrem, Adam i Ludwik, synowie Stefana i Łukasz, Antoni z synem Tomaszem i Bartłomiej, synowie Łukasza,

legitymowali się ze szlachectwa również w temże ziemstwie (Ist. Jur. Mat. XXVIII Herb. Orsz.).

JANCZEWSCY-GLINKOWIE h. TRZASKA stanowią jeden dom z Glinkami i najpewniej idą od Stanisława Glinki, chorążego wiskiego 1509 r., który pierwszy od wsi Janczewa, w ziemi wiskiej, pisał się też Janczewskim z Glinek. Król Zygmunt przeniósł mu 1511 r. wszystkie jego majątki leżące w ziemi wiskiej, z prawa polskiego, na niemieckie (Mil.). Wojciech Glinka Janczewski z Janczewa, podsędek wiski 1558 r., a sędzia ziemski wiski i wąsoski 1571 r.

Żyjący w połowie XVI-go wieku Jerzy, miał dwóch synów: Adama i Krzysztofa, pisarza ziemskiego wiskiego 1584 r. (Wyr. Lub. 23 f. 956 i 73 f. 742). Konstytucye sejmowe z lat 1589 — 1616 często o nim wspominają. Stanisław, syn Krzysztofa, sprzedał Janczewo Opackiemu 1633 r. (DW. 48 f. 1355). Adam, pisarz ziemski wiski 1632 r., nie żył w 1671 r., w którym urząd przez niego piastowany otrzymał Jan Glinka Janczewski, skarbnik wiski.

Adam, pisarz ziemski wiski i Tomasz, podpisali z ziemią wiską, elekcyę Jana Kazimierza, Jan, regent wiski, Jan i Mikołaj, obiór króla Michała, a Antoni i Jakób, elekcyę Augusta II-go.

Prawdopodobnie do nich należą Janczewscy, których w XVIII-tym wieku spotykamy w ziemi warszawskiej i czerskiej. Jan Tomasz zeznał 1655 r. zapis dożywocia z żoną Maryanną (DW. 52 f. 1017). Adam, syn Jana Tomasza, kwitował Rostworowskiego przed 1724 r. Adama, z Elżbiety Siedleckiej, syn Paweł, kwitował Staniszewskiego 1751 r. Tenże Paweł, swem i brata Antoniego i siostry Bogumiły imieniem, kwitował Kłembowskiego 1766 r.

Grzegorz i Kazimierz, synowie Stanisława, sprzedali część Popowa Popowskiemu 1692 r. Anna, 1710 r. za Remigianem Goliszewskim, a 1721 r. za Bartłomiejem Przyborowskim (DW. 58 f. 193; Perp. Czers. 17 f. 203 i 408; 19 f. 87 i 409; 27 f. 224; 29 f. 286).

Tomasz Franciszek, w powiecie wiłkomierskim 1764 r. (V. L.).

Legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku: Piotr, syn Wojciecha, Romuald, Kazimierz, Wawrzyniec i Jan, synowie powyższego Piotra, Leon, syn Mateusza, Jan, Stanisław, Antonina i Józefa, dzieci Józefa, Józef, syn Michała, Elżbieta z Budwiłłów, wdowa po Józefie, z dziećmi: Wincentym, Franciszkiem, Ludwiką i Leonardem i Marceli, syn Józefa.

Cecylia z Arkuszewskich, Glinka Janczewska, zmarła 1897 r. Sulimira, wdowa po Władysławie Wilczyńskim, zmarła 1903 r.

JANCZEWSCY, ale nie wiem jakiego herbu, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej: Stefan z synem Michałem, Hieronim z synem Izydorem i Wincenty, synowie Jakóba, wnuki Antoniego, prawnuki Wojciecha, 1852 r. i Wacław, syn Hieronima, 1869 r. (Spis.).

JANCZEWSCY z Janczewic w Wielkopolsce. Sandka z Janczewic w sądzie w Pyzdrach 1393 r., a Jasiek Janczewski w Gnieznie 1390 r. (Leksz.).

[JANCZOWSKI Marcin, doktór medycyny, rajca i wójt lwowski, podpisał z województwem ruskiem, elekcyę Jana Kazimierza].

JANCZYNICZ Michał podpisał z województwem mińskiem, elekcyę króla Michała.

JANCZYŃSCY v. JĄNCZYŃSCY h. BARANIA GŁOWA. Pasek z Janczyna na sądach w Gnieznie 1398 r. (Leksz.). Jerzy Jączyński, podstarości szremski, umarł 1597 r., pochowany w Szremie (Łuk.). Bartłomiej, dziedzic Skoraczewa i współdziedzic Bilęcina, Brylewa i Karchowa, w kościańskiem, 1581 r. (Paw.). Bartłomiej Jąnczyński udowadniając swoje szlachectwo w Trybunale piotrkowskim 1603 r., przedstawił za świadków z linii ojczystej braci swoich stryjecznych: Macieja i Jerzego Czołdańskich, h. Barania Głowa. Z linii macierzystej świadkami byli: Henegońscy z Henegonic, herbu podkowa z półksiężycem i gwiazdą (Wyr. Piotr. 58 f. 1443). Ów Bartłomiej był synem Piotra i zamieszkiwał województwo brzeskie kujawskie. W 1614 r. zapisał dożywocie na Wrzący żonie swej, Annie z Kiełczewskich, a 1612 r. wyznacza posagi córkom swoim: Barbarze, Zofii i Dorocie. Synowie jego: Wojciech i Jan, procesują Kiełczewską 1622 r. Maciej, sędzia grodzki sieradzki 1618 r. (Gr. Przed. 53 f. 441; 59 f. 401; 60 f. 34 i 625; 62 f. 103; 64 f. 309; 67 f. 18 i 291).

Wojciech Janczyński, dzielny wojak, umarł 1614 r. Nagrobek postawiła mu w Kaliszu u Jezuitów Małgorzata z Masłowskich, pozostała po nim wdowa. Niesiecki pisze, że w herbie jego głowa z rogami, nie można rozeznać jednak jaka. Syn jego Grzegorz, pokwitowany 1614 r. przez Jerzmanowskiego, z procesu i ran (Gr. Przed. 60 f. 461). Feliks, zmarły przed 1631 rokiem, żonaty był z Małgorzatą z Rokszyc Dąbrowską, 2-o v. Dobrogostową Łagiewską (Zs. Sieradz.). Tomasz, Jezuita, umarł w Kaliszu 1651 r.

JANCZYŃSCY v. JĄNCZYŃSCY h. POMIAN. Andrzej Janczyński v. Jąnczyński, syn Stefana i Barbary z Rusieckich, wnuk Jana Aleksandra i Bogumiły ze Skiwskich, regent grodzki halicki w latach 1769 — 1778, sędzia grodzki lubelski 1779 r., łowczy dźwinogrodzki 1789 r., udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1783 r., w sądzie grodzkim halickim. Z sejmu 1775 r. wyznaczony został komisarzem, do rozpatrzenia sprawy kredytorów Piotra Potockiego i rozsądzenia sprawy Moszyńskiego z Potockim (V. L. VIII f. 255 i 340). W 1789 r. sprzedał Gąskowice i Łążek, w powiecie sandomierskim, Blancowi (DW. 105 f. 1188).

Andrzej Janczyński, podstoli kołomyjski 1779 roku. Józef, podczaszy halicki 1788 roku.

JANCZYŃSCY z Janczyna, w ziemi lwowskiej. Iwaszko Janczyński na sądach w Przemyślu 1423 r. (AGZ. XIII). Bohdan ze Złoczkowa, ma sprawę we Lwowie 1442 r., a we Włodzimierzu 1470 r. Żonaty z Teklą Strzeczonówną z Zolczowa, która 1442 r. pokwitowała brata z ojcowizny Iwan, 1496 r. ziemianin wołyński, 1502 r. chorąży włodzimierski, pozostawił synów czterech: Hryćka, Tychnę, Andriasa v. Andrzeja i Bazylego v. Jana. Stawili na popis ziemi wołyńskiej 1528 roku po jednym koniu.

Hryćko z Pawłowic, świadek 1520 r. przy sprzedaży dokonanej przez Bohowityna, zeznawał 1546 r., że ks. Andrzej Zasławski jest słaby na umyśle. Syn jego Iwan, zamienił dobra z Sanguszką 1550 r. (Arch. I. Z. Ros. I; Arch. Sang. III i IV; Rew. z. Włodz.).

Tychno i żona jego Owdotia, sprzedali 1536 r. Sanguszce część swoją na Kruchenicach (Arch. Sang. IV).

Andrzej i żona jego Nastazya, sprzedali część swoją na Kruchenicach Sanguszcze 1535 r. Dwom ich córkom winien Sanguszko 40 kóp groszy 1547 roku (Arch. Sang. IV).

Bazyli v. Jan, dziedziczył 1530 r. na Turopinie (Arch. Sang.). Marya Wasilówna, wdowa po Hawryle Jakowickim 1578 r. Aleksander i Andrzej Iwanowicze, sprzedali 1584 r. część swą Kruchenic Sanguszce. Jarosz Bohdanowicz sprzedał 1599 r. część swą Kalnika, Cebulowa i innych, siostrze Aleksandrze, Pawłowej Płoskiej. Jan Bohdanowicz zastawił 1580 r. część Kalnika Bajbuzie. Eliasz, Mikołaj i Maryna Fedorowa Sosnowska, rodzeństwo, 1631 r. (Teka W. Rulikowskiego). Tomasz, archidyakon katolicki chełmski 1612 r. (Akta XXIII).

JANDE (?) Wiktoryn, regent ziemski żmudzki 1586 r. (Akta XIV).

JANDUŁA Kosten, wołoszyn, z synami: Aleksandrem, Mironem i Potomirem, otrzymali indygenat na sejmie 1638 r. (V. L.).

JANECCY. Franciszek Cypryjan Janecki, syn Stanisława, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku. Franciszek, Euzebia Józefowa Kochnowska, Wanda Władysławowa Zapałowska, Helena i Maryanna, współdziedzice Chruślic, w radomskiem, 1863 r. Czesław, dziedzic Szelig, w radomskiem, 1902 r.

Adam z synem Janem, syn Józefa, wnuk Kazimierza, prawnuk Antoniego, praprawnuk Wojciecha, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w gubernii podolskiej 1842 r. (Spis.).

JANGRODZCY legitymowali się ze szlachectwa na Podolu: Józef z synami: Joachimem i Sewerynem i Leonard z synem Aleksandrem, synowie Pawła, wnuki Jana, 1838 r. Stanisław z synami: Wawrzyńcem i Aleksandrem, syn Ignacego, wnuk Jana, 1846 r., a Józef Ignacy z synem Włodzimierzem, syn powyższego Wawrzyńca, 1880 r. Grzegorz i Jan, synowie Antoniego, wnuki Wincentego, prawnuki Feliksa, 1850 roku, a Cypryjan i Jan, synowie Grzegorza, w latach 1864 — 1878 (Spis.).

z JANGROTU h. PRZEGINIA sołtysowie. Janusz, sołtys z Jangrotu, świadczył 1400 r. przy wywodzie szlachectwa w Krakowie. Żona jego Kachna, córka Jaśka z Kwaśniowa, 1399 r. Syn ich Wojtek, sołtys z Jangrotu, świadczył przy wywodzie szlachectwa 1416 r.

JANICCY h. ROLA z Janic, w powiecie łęczyckim. W 1576 r. dziedziczyli na Janicach następujący Janiccy: Maciej *Tworek*, Walenty. Maciej *Kozieł*,

Maciej *Wilkoboy*, Mikołaj *Pawlik*, Stanisław *Pawlik*, Walenty *Krąp*, Anna, wdowa po Janie i Stanisław *Krampik* (Paw.).

Wyroki lubelskie z 1589 r. wspominają o Stanisławie, Krzysztofie i Mikołaju, synach Stanisława, a z 1593 r. o Wojciechu, synie Piotra (Ks. 34 f. 394 i 54 f. 1721).

Bernard Janicki, syn Adama, sprzedał 1580 r. część swoją na Janicach, bratu stryjecznemu Maciejowi. Ten ostatni otrzymał w 1589 r. wójtostwo w Zbojnie (Gr. Przed. 28 f. 628 i 37 f. 302). Szczęsny Janicki, 1592 r. w Łucku. Samuel, ożeniony z Maryną Pawłowską 1619 r. (A. Łuckie). Ewa, za Marcinem Fredrą 1624 r. Ewa, za Mateuszem Kurzyjamskim 1624 r. Stanisław, syn Stanisława, układa się z Kurzyjamskim 1624 r., a Andrzej, syn Stanisława, kwituje Rudzińskiego 1625 r. (Gr. Przed. 68 f. 244 i 69 f. 89).

Józef, z województwem łęczyckiem, podpisał elekcyę króla Michała, a Andrzej i Józef, z temże województwem i Mateusz, z ziemią dobrzyńską, pisali się na obiór Augusta II-go.

Herb Rola.

Jan v. Jan Mikołaj i żona jego, Katarzyna z Zebrzydowskich, otrzymali 1638 r. w dożywocie Lipowce, Bereski i Białowieszcze nad Dnieprem, w województwie kijowskiem (Źr. Dz. V i M. 183 f. 100). Córka jego Zofia, za Janem Domaradzkim, cześnikiem żydaczowskim 1681 roku (AGZ. X). Elżbieta, 1-o v. Gabryelowa Romanowska, 2-o v. Floryanowa Borowska, wojska grabowiecka 1665 r. (Zs. Bełs.). Jan, z Maryanny Topolskiej, miał dzieci: Andrzeja, ur. 1650 r., Annę, ur. 1651 r. i Stanisława, ur. 1653 r. (metr w Dobromilu). Barbara, 1-o v. Janowa Gruszecka, zaślubiła 2-o v. Walentego Chojnowskiego (metr. tamże). Katarzyna, 1-o v. Wojciechowa Rusiecka, 2-o v. Jeremiaszowa Bogdanowa Bratkowska 1663 r. (Woł. VI D f. 34 i VIII A f. 547). Zofia, za Mikołajem Głębockim 1637 r.

Stanisław, rotmistrz królewski 1652 r., otrzymał 1654 roku Skarzawkę. Umarł wojskim żydaczowskim 1659 roku. Synowie jego, urodzeni z Anny Skarzyńskiej: Mikołaj, piszący się Rolą z Janic Janickim i Stanisław. Pierwszy drugiemu odstąpił 1686 r. część dóbr: Jahniatyn, Wójtowce i Śpiczyńce (Zap. Lub. 43 f. 467 i 62 f. 45; AGZ. X. 4512).

Synem Stanisława, wojskiego żydaczowskiego, był także Rafał, który po śmierci Mikołaja, syna Stanisława, miecznika lwowskiego, trzymał Lipowce. Rafał w 1694 roku podstoli podolski, został następnie i oboźnym polnym koronnym. Umarł w 1702 r. Z Maryanny Sowińskiej, syn jego Karol, także podstoli podolski, zmarły w 1730 r., z Eufrozyny Żebrowskiej, pozostawił synów: Zygmunta, Romana i Andrzeja. Andrzej procesuje 1747 r. starszych swoich braci, o podział dóbr ojczystych, a do procesu tego wpływają jeszcze bracia: Jan i Józef Janiccy (Kij. XII f. 124).

Zygmunt, podpisał 1754 protest przeciwko rozwiązaniu ordynacyi ostrogskiej. Jego potomstwo z pierwszej żony Ciemińskiej: Mikołaj, regent ziemski żydaczowski 1772 r., Ignacy, Eufrozyna, za Józefem Świętojańskim, Aniela, 1-o v.

za Stanisławem Dzierżkiem, wojszczycem latyczowskim, 2-o v. za Słabkowskim i Honorata, za Kazimierzem Winnickim. Z drugiej żony, Aleksandry N., syn Jan, urodzony 1779 r., współwłaściciel Worwoliniec, wylegitymowany ze szlachectwa 1820 r., w Wydziale Stanów.

Roman pozostawił syna Macieja.

Andrzej, sędzia grodzki żydaczowski i poseł ziemi halickiej, podpisał elekcyę Stanisława Augusta. W 1765 roku został pisarzem ziemskim lwowskim, a w 1777 r. był sędzią ziemskim. Andrzej, sędzia lwowski, członek Stanów galicyjskich, właściciel Martynowa starego, Dołżki, Łuki, etc., udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim (Goł.). Z Anny z Morysonów, pozostawił córkę Wiktoryę, za Karolem Sarneckim i synów: Jana Duklana i Karola.

Jan Duklan, ożeniony z Maryanną Rzewuską, córką Wojciecha, ma z niej córki: Julię Ludwikę, za Antonim Morawskim i Katarzynę Antoninę, za Ksawerym Zubem.

Karol, zmarły w Martynowie starym 1806 r., żonaty z Heleną z Dziokowskich, córką Stefana, pozostawił z niej córki: Karolinę Ładomirską i Maryannę, oraz synów: Kajetana, Michała i Ignacego.

Michał, zmarły w Kozłowie 1850 r., ożeniony z Heribertą Małachowską, pozostawił syna Ryszarda, który z Zofii Morawskiej, ma córki: Stefanię i Zofię.

Ignacego, z Elżbiety Zawadzkiej, dzieci: Justyna, Maryanna, za Maksymilianem Kunaszowskim, Franciszek Ksawery, porucznik austryjackich ułanów i Stanisław (A. Lwows. For. Nob.).

Hieronim zabezpieczył 1664 r. żonie, Zofii Pankównie Bzowskiej, 12,000 fl. posagu i wiana. Felicyanna z Rupniewa Charzowska, wdowa po Michale Janickim 1700 r. (A. Krak.). Mikołaj, w 1717 r. podczaszy liwski. Jan Albrycht Rola z Janic Janicki, miecznik lwowski i dworzanin królewski, podpisał z województwem sandomierskiem, elekcyę Jana III-go. W 1682 r. był i sekretarzem królewskim. Żona jego, Anna Stamirowska, wdowa po nim 1687 roku (Zap. Lub. 60 f. 313 i 63 f. 917). Urząd miecznika lwowskiego objął po nim 1687 roku. Hieronim, który następnie został 1726 roku podczaszym radomskim. Podpisał on z województwem sandomierskiem elekcye: Michała Korybuta, Jana III-go i Augusta II-go. Z Angeli Dunin Wąsowiczównej, córki Michała, łowczego sandomierskiego i Anny z Dąbskich, kasztelanki bieckiej, miał dwie córki: Zofię, za Hieronimem Jagniątkowskim, kasztelanicem czchowskim i Annę, za Stanisławem Kwaśniewskim, miecznikiem stężyckim (M. 236 f. 141 i 279 f. 451). Drugą jego żoną była Barbara z Glewa Lasocka, córka Remigiana Konstantego, cześnika łomżyńskiego i Izabelli z Opackich (Gr. Radom.), wdowa po Karolu Wąsowiczu, podkomorzym sandomierskim.

Piotr, od 1663 r. starosta taborowski, podpisał z ziemią przemyską, elekcyę króla Michała. Z Teresy Łahodowskiej, syn jego Karol, po ojcu starosta taborowski, umarł 1703 r. (Zap. Lub. 59 f. 738 i 65 f. 273). Sukcesyę brały po nim stryjeczne jego siostry: Teresa Wojciechowa Karczewska, Maryanna Franciszkowa Żurowska i nieletnie dzieci Petronelli Wojciechowej Chmurzyńskiej (Gr. Przem.).

Szymon procesowany 1720 r. przez Potockich, o zabranie części dóbr Tarnopolskich (Kij. IX f. 651).

Stanisław, pisarz grodzki kamieniecki, z województwem sandomierskiem, Mikołaj, z ziemią chełmską, a Zygmunt, z ziemią halicką, podpisali elekcyę Augusta II-go.

Stanisław, miecznik lwowski, wykupił 1619 r. Lipowce z rąk Sokolnickich, które po śmierci jego, otrzymał w 1624 r. syn jego Mikołaj, żonaty z Anną z Cieszkowskich (M. 169 f. 394 i 175 f. 41). Mikołaj był rotmistrzem królewskim w 1654 rokn (AGZ. X. 4495). Po nim trzymał Lipowce Rafał, o którym było wyżej i odstąpił je Sieniawskiemu w 1694 r. (AGZ. X. 6215).

Jan Wojciech, syn Mikołaja, pozostawił z Maryanny Medyńskiej, syna Stefana, ożenionego z Anną Czerkawską, którego syn Stanisław, legitymował się ze szlachectwa w Wydziale Stanów 1792 r. Tego, z Aurelii z Piątkowskich, syn Józef Franciszek, pozostawił z Antoniny Naganowskiej, synów: Jana, księdza i Franciszka, wylegitymowanych ze szlachectwa w Wydziale Stanów 1831 r.

Jakób, starosta taborowski, z Anny Rylskiej, kasztelanki gostyńskiej, miał synów: Wojciecha, Pawła, Jana, Jakóba, Franciszka i Stanisława. Dwaj ostatni zginęli w potyczce ze Szwedami pod Tarnowem.

Wojciech, cześnik kijowski, żonaty z Anną Michalczewską, pozostawił córki: Annę Kazimierzowę Zawadzką, podczaszynę mielnicką, Katarzynę Dąbrowską, Ludwinę Józefowę Wieruską, Barbarę Janowę Lisicką, Teresę Franciszkowę Arciszewską, podczaszynę bracławską, i synów: Józefa, Stanisława i Pawła. Józefa, z Kunegundy Rowińskiej, córki: Maryanna Cisowska i Wiktorya Andrzejowa Nidecka. Stanisława, z pierwszej żony, Elżbiety Woynarowskiej, dzieci: Jerzy, Ignacy, Tadeusz, Władysław, Dominik, Anna i Agnieszka, z drugiej, Elżbiety Łukinianki, córka także Agnieszka.

Paweł, syn Wojciecha, był cztery razy żonaty: najpierw z Jadwigą Lisicką, z której Stanisław, wylegitymowany ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim sandeckim, Karol, Melchior, Antoni. Anna, Maryanna. Następnie z Remiszewską, zmarłą bezdzietnie, 3-o v. z Zakrzewską, z której syn Józef i 4-o v. z Ludwiką Tworzyańską, z której syn Ignacy.

Paweł, syn Jakóba, ze Stawińskiej miał dzieci: Antoniego, Marcina i Agnieszkę.

Jan, syn Jakóba, z Katarzyny Borowskiej, miał córkę Annę.

Jakób, syn Jakóba, z Grzybowskiej pozostawił syna Józefa, żonatego 1-o v. z Katarzyną Dziańską (v. Zdziańską), z której Franciszek i Maryanna, żona Piotra Sitowskiego 1764 r., 2-o v. z Anną Czernianką, z której Barbara Wiaczewska, i 3-o v. z Katarzyną Stawińską, z której Józef i Kunegunda.

Dominik, zmarły przed 1775 r., był żonaty z Jadwigą Piasecką, 1-o v. Szymonową Zawadzką (Zs. Czchows. 14 f. 189 — 191 i Gr. Sandec. 222 f. 354). Anna, żona Ignacego Zawadzkiego 1768 r. (Gr. Sandec. 93 f. 2707). Barbara, córka Franciszka i Agnieszki, ur. 1760 r. w Jagielnicy. Walenty zaślubił 1776 roku Maryannę Borkowską (metr. w Dobromilu).

Wincenty Rola Janicki, z Maryi Złotnickiej, miał córkę Wiktoryę, ur. 1795 r. w Chomiakówce, którą podawał do chrztu Stanisław Rola Janicki. Kune-

gunda, za Józefem Hankiewiczem 1794 r. Józef, kapitan b. wojsk polskich 1814 roku. Teresa z Torosiewiczów, żona Stanisława, zmarła 1846 r. (metr. w Czortkowie). Stanisława i Brygidy Brzozowskiej, córka Józefa, za Piotrem Jaźwińskim, generałem b. wojsk polskich 1805 r.

Mikołaj, żonaty z Anną Pawłowską, miał z niej syna Kazimierza, ożenionego z Teresą Konarzewską, córką Aleksandra i Anny ze Smoleńskich, z której: Andrzej Piotr, ksiądz, Anna za Jurkiewiczem, Stanisław, Zuzanna za Żebrowskim i Jan Paweł, który pozostawił synów: Tomasza Józefa, ur. 1767 r., Antoniego Józefa, ur. 1776 r. i Grzegorza, właściciela Górnych Lencz, po którym, z Magdaleny Burskiej, synowie: Józef Joachim i Aleksander Maciej.

Ignacy, z Teresy Baranieckiej, pozostawił syna Franciszka, żonatego z Maryanną Śniatowską, którego synowie: Jan, Michał, Marcin i Józef, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim trembowelskim.

W tymże sądzie legitymował się ze szlachectwa także: Teodor, Bazyli i Andrzej, synowie Piotra i Eudoksyi Tarasównej Bilińskiej, a wnukowie Stefana i Teresy Miłkowiczównej Bielińskiej.

Jakób, syn Bazylego, żonaty 1-o v. z Maryą Kulczycką, 2-o v. z Maryą Stefańską, pozostawił z pierwszej żony syna Józefa, ożenionego z Maryą Siedlecką v. Sielecką, z której synowie: Antoni, ur. 1827 r. i Szymon, ur. 1830 r.; z drugiej — synowie: Jakób, Piotr i Michał, wylegitymowani ze szlachectwa w Wydziale Stanów 1838 r.

Marcin i Piotr, synowie Tadeusza, a wnukowie Franciszka, współwłaściciela Nowosielec (Zap. Zs. Żydacz. 123 f. 33), legitymowali się ze szlachectwa w Wydziale Stanów 1811 r.

Piotr, z pierwszej żony Krajewskiej, pozostawił: Rozalię, Ignacego i Maryannę, a z drugiej, Katarzyny Wierzbickiej, syna Macieja, ożenionego z Apolonią Korzeniowską, z której syn Marcin, z Michaliny Melchertównej, ma synów: Piotra Juliana, ur. 1857 r. i Aleksandra Józefa, ur. 1859 r. (A. Gal. Wydz. Kraj.).

Jan, komisarz cyrkularny w Złoczowie, zmarły tamże 1814 r., udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w ziemstwie lwowskiem. Z Joanny Biedermanówny syn jego Wiktor Jan, legitymował się ze szlachectwa 1847 r., w Wydziale Stanów.

Paweł, skarbnik drohicki, umarł 1661 r. Michał, horodniczy wileński 1719 roku. Melchior Rola Janicki podpisał z województwem sandomierskiem, elekcyę Augusta II-go. Z cześnika latyczowskiego, został łowczym opoczyńskim 1736 r. W 1727 r. był i burgrabią grodzkim opoczyńskim. W tym ostatnim roku wspólnie z żoną, Zofią z Cieciszewskich, córką Jacka, kasztelanica liwskiego, sprzedał część należącą do żony dóbr Kołuszyno, Wólka Kołuska, Wola Paprotnia, Olszewice etc. Opackiemu (DW. 66 f. 961). Justyna, 1-o v. Adamowa Dąmbska 1741 roku, a 2-o v. Marcinowa Podczaska 1756 r. Piotr, 1760 r. posesor Solca (Gr. Gostyń.). Franciszek z Janic, obecny na sejmiku ziemi krakowskiej w Proszowicach 1695 r. Franciszek Rola Janicki, wojski zatorski 1741 r. Stanisław Rola Janicki, cześnik żytomierski 1760 r. Józef, syn Józefa, żonaty z Franciszką z Sędzimirów 1767 r., miał syna Michała Hieronima, wylegitymowanego ze szlachectwa w Wydziale Stanów 1785 r.

Stanisław, dziedzic Sokołowa i Dzibałtowa pod Końskiemi, 1765 r. Paweł, syn Stanisława i Elżbiety z Orlińskich, zeznał 1767 r. zapis dożywocia z pierwszą żoną, Agnieszką z Nietyksów, a z drugą, Petronellą z Pruskich, córką Józefa, w 1772 r. (Perp. Czers. 33 f. 167 i DW. 89 f. 776). Wincenty, porucznik wojsk koronnych 1786 r. (DW. 102 f. 57). Maciej, nie żył w 1784 r. (DW. 100 f. 364). Stanisław, żonaty z Sabiną Lueger de Turnfeld, współwłaścicielką Stubna 1807 roku.

Paweł, syn Stanisława, Jan, syn Wojciecha, Teodor i Wawrzyniec, synowie Jana, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Ludomir, dziedzic Sadokrzyc, w kaliskiem, 1902 r. Jakób Janicki z synem Józefem, i Jan z synem Franciszkiem, synowie Jakóba, wnuki Bazylego, prawnuki Piotra, praprawnuki Szczepana, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1863 r. (Spis.).

Kazimierz Janicki, syn Michała, pokojowego dworzanina królewskiego, w imieniu swojem i syna swego Michała, sprzedał 1745 r. Skarzyńskiemu, część Aresztowa, w powiecie łuckim (Gr. Łuc. 2968).

JANICZ, odźwierny królewski, otrzymał 1698 r. wójtostwo janowskie (Sig. Rkps. Ossol. 136 f. 81).

JANIEŃSKI Franciszek podpisał z województwem sandomierskiem, elekcyę Augusta II-go.

JANIEWICCY. Piotr, ożeniony z Owdotią Maśkówną Szpakowską, dziedziczką części Szpakowa, która w 1579 r. sprzedała część swą w Malenie, Pelzach i Ujezdcach. Dzieci ich: Iwan, Mikołaj i Marya, żona Tychna Iwanowicza Andruskiego 1624 r. Marya za Fedorem Łaskiem 1592 r. (Teka W. Rulikowskiego).

JANIEWICZ Kazimierz podpisał, z księstwem żmudzkiem, obiór Stanisława Augusta. Konstanty 1612 r. na Wołyniu.

JANIEWSCY z Janiewic, w powiecie grabowieckim. Piotr Janiewski, właściciel Janiewic, a Jan, współdziedzic Moniatycz, 1578 r. (Paw.). Jan Janiewski, podstoli dobrzyński, podpisał, z województwem wołyńskiem, elekcyę Jana III-go.

Felicyan, Stanisław, Mikołaj, Waleryan i Maryanna Stanisławowa Brześciańska, dzieci Jana i Maryanny z Rajeckich, jako wnukowie i sukcesorowie Baltazara Rajeckiego, podstarościego włodzimierskiego, procesują się z Kurcewiczem w latach 1680 — 1692. Felicyan, ożeniony z Hanną Horainówną, 1-o v. Mikołajową Piruską, 2-o v. Janową Kossakowską, podstoliną wiską, separowany z nią w latach 1696 — 1699 (Woł. IX f. 74 i 1146).

Stefan i Tomasz, synowie Wojciecha i Jadwigi Zaporskiej, sprzedali 1625 roku Starą Hrebennę Załęskiemu. Siostra ich Anna, za Jerzym Rudzkim 1624 r. (Zs. Bełskie).

JANIKOWSCY. Domów tego nazwiska było kilka, lecz czy dzisiaj oprócz Jastrzębczyków, który z nich istnieje, nie jest mi wiadomem.

Janikowscy h. *Gierałt* wyszli z tychże samych Janikowic, położonych w powiecie proszowskim, co i Janikowscy h. *Nowina* i h. *Ostoja.* Janik z Jani-

kowic h. *Gierałt*, świadek przy wywodzie szlachectwa Falka z Klępic w Wiślicy 1399 r. (Pis. Dz. Pol. IX.; Ul.). Adamek Janikowski h. *Nowina*, świadczy w Łęczycy 1394 r. (Łęcz. 3382). Świętosław z Janikowic, tegoż herbu, zaświadcza szlachectwo Paska z Młoszowy w Krakowie 1403 r. (St. Pr. P. Pom. VII). Adam z Janikowic zabezpieczył 1398 r. w Proszowicach, na części swojej w Janikowicach, 14 grzyw. żonie Dorocie. Córka jego za Grzegorzem z Bątkowic 1400 r. Jan z Janikowic, oczyszczając się 1450 r. w Krakowie, z zarzutu przechowywania rozbójników, przedstawił świadków z linii ojczystej h. *Ostoja* (St Pr. P. Pom. VII). Protoplasta Janikowskich Ostojczyków nazwany w 1382 r. bratem stryjecznym Marka i Stanisława z Bzowa. Patrz *Bzowscy*.

Jan, syn Jana z Janikowic, w latach 1400 — 1410, Mirosław, syn Stanisława i Stanisław, syn Szymona, 1421 r., a Mikołaj 1427 r., na uniwersytecie krakowskim. Piotr z Janikowic, w latach 1426 — 1429 plenipotent opata Tynieckiego, oddał w 1428 r. córce swej Małgorzacie, żonie Pawła Opalacza z Wojsławic, wieś Rzeplin, jako jej macierzyznę. Jan Janikowski oprawca (justicionarius) krakowski w latach 1445 — 1448. Barbara, córka Jana, wnuczka Bruna z Sobolowa 1467 r.

Marek z Janikowic sprzedał 1453 r. wieś Dobiesławice, w kołomyjskiem, odziedziczoną po Piotrze Zielonym, Dymitrowi z Podirbiec, a wziął w zastaw Wirzbów od Buczackich, na którym jest zabezpieczony posag Małgorzaty, wdowy po Zielonym (AGZ.).

Andrzej Janikowski 1464 r. w Przemyślu. Stanisław Puzdro z Janikowic, ożeniony z Anną Rejówną 1494 r. Maciej, podstarości biecki 1502 r.

Janikowscy *Jastrzębczykowie* wyszli z Janikowic, w powiecie opoczyńskim, na których w 1577 r. dziedziczyli obok Jakóba Mojskiego, Maciejkowskiego i Dobromirskiego: Andrzej i Bartłomiej Janikowscy, Jan i Stanisław Przybkowie i Wawrzyniec Stańczyk Janikowski (Paw.). Dzierżek z Janikowic świadczy 1341 roku w Sandomierzu.

Dobrzej i Przybek z Janikowic, h. *Jastrzębiec*, zaświadczają w Radomiu 1419 r. szlachectwo Piotra z Pilchowic, a Mikołaj z Janikowic dowiódł swego szlachectwa i h. *Jastrzębiec* w Radomsku 1437 r. (Pis. Dz. Pol. IX; Potk.).

Piotr Chrościel z Janikowic, zganiony przez Włodka z Straszowa, dowodzi szlachectwa 1425 r. w Piotrkowie, listem oczyszczającym jego brata, od stryjecznych stryjecznego, Pietrasza z Janikowic.

Stanisław z Janikowic, pisarz ziemski sandomierski 1430 r. Jakusz z Janikowic 1423 r., a Piotr zwany Brodzicz z Janikowic 1450 r. (A. Opocz.). Tomasz Janikowski, kanonik włocławki, umarł 1530 r. Tobiasz, także kanonik włocławski, umarł 1546 r. Obaj pochowani we Włocławku. Anna, za Janem Białobrzeskim, matka Marcina, biskupa kamienieckiego, który nadał 1579 r. dożywociem Iwań Piotrowi Janikowskiemu i żonie jego, Barbarze z Telefusów, 1-o v. Wojciechowej Czackiej (Kod. Mog.).

Jan z Janikowic, żonaty z Anną Boryszowską 1591 r. Paweł Janikowski w ziemi mielnickiej 1592 r. (Wyr. Lub. 43 f. 251 i 50 f. 251). Jadwiga Janikowska z opoczyńskiego, za Janem Czyszkowskim, w końcu XVI-go wieku (DW. 43 f. 244). Maciej, 1598 r. towarzysz chorągwi Łaszcza (Gr. Tremb.). Jan Stanisław, poseł pomorski, deputat na Trybunał radomski 1637 r. Andrzej, wasal kla-

sztoru Pelplińskiego, zapisał za duszę swoją i żony Doroty 200 fl. klasztorowi; umarł 1625 roku (Nekrol. Pelpl.). Mikołaj wwiązany w dobra Łączki i Wojkowa, w pilznieńskiem, 1647 r. (A. Bieckie). Piotr, doktór filozofii i medycyny (dawny 1643 r. uczeń uniwersytetu krakowskiego), w Padwie 1651 r.

Adam i Jan otrzymali list żelazny 1654 r. (AGZ. X. 4510). Jan Jakób rezygnował z urzędu skarbnika czerniechowskiego 1659 r. Jan podpisał z województwem sieradzkiem, elekcyę króla Michała. Mikołaj Kazimierz, pisarz grodzki malborski, poseł malborski 1696 r. Mikołaj z województwem pomorskiem, Stanisław, z województwem sandomierskiem, a Jan, z ziemią chełmską, podpisali elekcyę Augusta II-go.

N., pisarz ziemski lemburski, został podczaszym inflanckim 1713 r. Antoni, syn Wojciecha, 1738 r. w opoczyńskiem. Andrzej nabył Kokoszki w województwie pomorskiem 1713 r. (Herb. Kr.). Roch, skarbnik smoleński, żonaty 1757 roku z Heleną z Jasienickich (Bracł. XVII f. 1369). Stanisław, chorąży parnawski 1780 r. Synowie jego: Franciszek i Konstanty, z województwem sandomierskiem, a Baltazar, Franciszek, Konstanty i Stanisław, z województwem sieradzkiem, podpisali elekcyę Stanisława Augusta. Józef, chorąży kawaleryi narodowej 1780 roku. (MP.). Konstanty, pułkownik wojsk koronnych i deputat łęczycki na Trybunał piotrkowski 1779 r., poseł województwa łęczyckiego 1790 roku (DW. 98 f. 715 i 106 f. 1462).

Potomkowie Andrzeja, właściciela Kokoszek, Stanisława, chorążego parnawskiego i Józefa, Janikowscy h. *Jastrzębiec*, mianowicie: Andrzej, Teofil, Stanisław i Jan, synowie Bonifacego, Józef, Władysław i Kazimierz, synowie Józefa i Wiktoryi ze Zboińskich, 2-o v. Grzywaczewskiej, Ignacy i Aleksander, synowie Józefa, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Dziedzice Janikowa w województwie kaliskiem, prawdopodobnie także *Jastrzębca* używali. Tasso z Janikowa świadczy 1373 r. w Opatówku (KWP.). Piotr ma sprawy w Kaliszu 1412 roku. Bartłomiej Janikowski, dziedzic Janikowa i części Rajska, w kaliskiem, 1579 roku, a Jan części Komorowa pod Lipnem, 1564 roku (Paw.).

JANIKOWSCY z Janikowa, w powiecie radomskim, prawdopodobnie herbu ŁABĘDŹ, ponieważ Janików leży w pośrodku posiadłości Łabędziców i że gdy Jan z Janikowa sprzedał 1411 r. Wir Pełce z Potkany, to sąd radomski dozwolił Mikołajowi Błandowi ze Skrzynna (Łabędzicowi), wykupić te dobra na mocy prawa bliższości. Sprzedaż ta doszła do skutku 1419 r. na rzecz Pełki z Potkany. Ów Jan pisał się z Janikowa i Goliny. W procesie o prawo patronatu w Skrzyńsku przyznany ma pierwszy głos, gdy Duninowie różni mają drugi i trzeci głos 1417—1421 roku i na plebana prezentowany 1417 r. syn jego Dersław (Pom. Dz. W. Śr. XVI). Paweł, syn Jana, 1406 r. na uniwersytecie krakowskim.

Piotr z Janikowa, cześnik (prawdopodobnie sandomierski) 1418 r. (Akta Radom.). Dobek z Janikowa zabezpieczył posag żonie Dorocie 1436 r., a Jan, syn Dobiesława, 1465 i 1471 r. żonie Dobrochnie z Kaszowa na Brogowej. Stanisław, syn Dobiesława, 1453 r. na uniwersytecie krakowskim (Rad. Inscr. Decr. II f. 262, IV f. 745 i VI f. 105).

Stanisław Smorang z Janikowa, proboszcz w Wielkiem Skrzynnie, zeznał 1483 r. testament, którego egzekutorem był brat jego, Jan Nosek z Janikowa, fundator altaryi w Skrzyńsku. Jan miał trzy córki: Dorotę, Jadwigę i Katarzynę. W 1506 r. ojciec wydzielił Dorocie Janików i Gliniec. Na tej Dorocie, żonie 1-o v. Jana Zborzeńskiego, 2-o v. Jana Woźnickiego, chorążego wielkiego sieradzkiego, dom ten wygasł. Sprzedała ona Janików i Gliniec Trzepińskiemu 1530 roku (Akta Radoms.).

JANIKOWSCY h. ŁADA z Janikowa, w ziemi łomżyńskiej. Jan, Albert, Stanisław, Chojno i Mirek, dziedzice Janikowa 1436 r. Falisław, Maciej, Dobek i Adam, bracia z Janikowa, 1469 r. Mikołaj i Jakób Ładzice z Janikowa 1479 r. Paweł, Piotr i Grzegorz, synowie Chojny z Janikowa 1501 r. (Mil).

JANIŃSKI Jan, wyznaczony 1530 r. komisarzem, do podziału dóbr Górne Łąki Łąckich (St. Pr. P. Pom. VI. 453). Czy to nie *Jamiński?*

z JANINY, gniazda rodowego Janinów, Marek i Dzierżek, świadkowie na akcie Odrowążów z 1231 r. (K. Mog.). Komes Markus, dziedzic Janiny, cześnik żony Leszka Czarnego 1284 r. (KDM. 1), kasztelan połaniecki 1285 r. Dzierżek, dictus Czelma, z Janiny, świadek na wyroku Władysława Łokietka 1311 r. Tenże komes Dzierżek, podsędek sandomierski, w latach 1315 — 1338. Marcin z Janiny na uniwersytecie krakowskim 1418 r. Markusz z Janiny, świadek w Wiślicy 1459 r. Mikołaj z Janiny zabezpieczył posag żonie Annie 1438 r. Mikołaj z Janiny, syn Mikołaja Ożogi, na sądach w Wiślicy 1473 roku (Zap. Zs. Wiśl. I f. 93 i 435). Marek i Tomasz Sadło, wspólnie z Kołaczkowskim i Karskim, dziedziczyli na Janinie, w drugiej połowie XV-go wieku (Dług.).

JANISŁAW, z archidyakona, biskup gnieźnieński 1317 r. W 1320 roku sprawował godność starosty brzeskiego i radziejowskiego, w czasie procesu prowadzonego o Pomorze z Krzyżakami, może dla większej jeszcze powagi i bezpieczeństwa, wobec tych ostatnich. Umarł w Łęczycy 1341 r. (Kor.). *Janisław*, podsędek sandomierski 1277 roku. *Janisław*, podrządczy biecki 1369 r., a sandecki 1374 roku.

z JANISŁAWIC Szymon, syn Tomasza, 1406 r., Bartłomiej, syn Piotra, 1421 r., a Grzegorz, syn Bartłomieja, 1468 r. na uniwersytecie krakowskim.

JANISZ Józef, poseł prowincyi pruskiej, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Oblig. Warsz. 49 f. 611). Patrz *Janitz.*

JANISZEWSCY v. JANISZOWSCY. Domów tego nazwiska jest kilka. Są Janiszewscy: Jastrzębczykowie, Junoszowie, Ostojowie, Półkozice, Sasowie, Strzemieńczykowie, h. Tępa Podkowa i inni, których herb jest nieznany. Ponieważ dojść jest trudno, skąd który dom wyszedł i do którego z nich pojawiający się w aktach Janiszewscy należą, wszystkich ich pod jedną rubryką zamieszczam, wskazując jedynie skądby wyjść mogli i w której okolicy ich się spotyka.

JANISZEWSCY v. JANISZOWSCY JASTRZĘBCZYKOWIE mogli wyjść z Janiszewic, w powiecie wiślickim. Jerzy Janiszewski podpisał z województwem sandomierskiem, elekcyę króla Michała, a Andrzej, Piotr i Stanisław, pisali się z temże województwem, na obiór Augusta II-go.

Marcin, syn Wojciecha i Anny z Wereszczaków, wnuk Władysława i Katarzyny Łaskównej, jako też Stanisław, Franciszek, Łukasz, Michał, Dominik, Jan i Fabian, synowie Jana i Apolonii Kamińskiej, wnukowie Antoniego i Franciszki Malawskiej, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim trembowelskim, a Tomasz Wincenty i Eleutery Wincenty, bliźniacy, ur. 1815 r., Floryan, ur. 1818 r., Józef, ur. 1820 r., Ludwik, ur. 1822 r., synowie Łukasza i Katarzyny Horodyskiej, Piotr, ur. 1802 r., Ignacy, ur. 1812 r., Feliks, ur. 1816 r., Wojciech, ur. 1819 r. i Karol, ur. 1824 r., synowie Fabiana i Hrankowskiej, w Wydziale Stanów we Lwowie 1842 r., a także Józef, ur. 1826 r. i Ludwik, ur. 1829 r., synowie Jana i Maryi Kolwowskiej, tamże 1847 r. Po Dominiku, z żony Magdaleny Bielskiej, został syn Walenty Kazimierz, ur. 1801 r. (metr. w Dunajowie), komisarz skarbowy, kawaler orderu Korony Żelaznej 1851 r.

Herb Jastrzębiec.

Józef, syn Antoniego i Agnieszki z Zemlińskich, wnuk Kazimierza i Katarzyny Zawadzkiej, prawnuk Grzegorza i Katarzyny Zameckiej (Gr. Lwow.), dowiódł szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim halickim. Z pierwszej żony Katarzyny, pozostawił syna Jana, ur. 1777 r. (metr. w Hodowie), z drugiej, Anieli Kownackiej, syna Tomasza.

Mateusz, syn Jana, zmarłego w Bohutynie 1830 roku i Maryi Drobnickiej, ur. 1810 r. (metr. w Pomorzanach), wylegitymowany ze szlachectwa 1832 r., w Wydziale Stanów galicyjskich, miał trzy córki: Maryannę, Katarzynę i Antoninę.

Tomasz, szambelan Stanisława Augusta, członek Stanów galicyjskich 1817 roku, podskarbi koronny galicyjski 1834 r., żonaty 1-o v. z Anną Julianną Zbykalską, miecznikówną płocką, córką Ignacego i Klary Benoe, zmarłą 1801 roku w Bursztynie, a 2-o v. z Teklą Czosnowską, wdową po Gabryelu Skarbku. Z pierwszej żony, córka Teofila, 1-o v. Porczyńska, 2-o v. Małecka i synowie: Deodat, Antoni, zmarły 1834 r. i Bonifacy, ur. 1794 r. (metr. w Bursztynie), dziedzic Mieczyszczowa i Sarnek, członek Stanów galicyjskich 1833 roku, ożeniony z Eukretą Dobrzyńską, z której syn Julian Tomasz Piotr, urodzony 1817 r. (metr. w Baworowie) (M. D. Wąs.).

Herb Junosza.

JANISZEWSCY vel JANISZOWSCY JUNOSZYCE i STRZEMIEŃCZYKOWIE, pochodzą z Janiszowa obok Piotrawina, w powiecie lubelskim leżącego. Obie te rodziny używają przydomku *Piotrawin*, jakoby na pamiątkę wspólnego pochodzenia z Piotrem (Piotrawinem), wskrzeszonym przez Św. Stanisława. Z tego też Janiszowa pochodzą prawdopodo-

bnie *Ostojczykowie Janiszowscy*. Może być jednak, że ci ostatni idą z Janiszowa, pod Zawichostem, który księżna Kunegunda nadała 1278 r. szlachetnej Elżbiecie i jej dzieciom (KDM.).

Dziedzicami Janiszowa pod Piotrawinem 1676 r., obok wielu innych byli: Stanisław, Aleksander, Krzysztof, Wacław, Andrzej, Anna i Agnieszka Janiszewscy, a Franciszek był właścicielem Bąkowa (Paw.). Jan Janiszewski, syn Wojciecha, zmarły przed 1626 r., miał siostrę Marynę, żona Jana Dubrowskiego, właścicielkę odziedziczonego po ojcu i po bracie majątku Szewelki, w województwie witebskiem (Ist Jur. Mat. XXI). Adam, pisarz grodzki mielnicki, podpisał z województwem mińskiem, elekcyę Augusta II-go.

Franciszek, stolnik smoleński, dziedzic dóbr Woroniki i Rewakowicze 1700 roku, którego syn Adam, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Oblig. Warsz. 49 f. 613).

Ignacy, drugi syn Franciszka, także stolnik smoleński, pozostawił synów: Antoniego, Michała i Jana. Józef, sędzia zawilejski, syn Antoniego, Klemens z synami: Antonim i Stanisławem, syn Michała i Feliks z synami: Tomaszem, Antonim i Marcelim, syn Jana, dowiedli szlachectwa i herbu Junosza 1820 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Konstanty, podczaszy mozyrski 1748 r. Tomasz, skarbnik mozyrski 1751 r. Kazimierz Michał Piotrawin Janiszewski, podstoli oszmiański 1756 r. (Akta IX). Michał Piotrawin Janiszewski, skarbnikowicz miński 1764 r. (V. L.). Franciszek, sędzia kapturowy województwa brzeskiego-litewskiego 1764 r. (Akta IV). Franciszek Stanisław, pisarz grodzki miński, pozostawił syna Ignacego, sędziego grodzkiego mińskiego 1768 r. i podstarościego 1769 r. (Akta XII). Michał, łowczy owrucki 1756 r. Wojciech, łowczy smoleński 1778 r., żonaty z Rozalią z Lipskich (DW. 94 f. 960). Franciszek, skarbnik smoleński, wspólnie ze Szczepańskim odstąpił 1806 r. Romanowskiemu Hutę Szklanną (DW. 113 f. 1128).

Dominik, z województwem płockiem, a Józef, z ziemią zakroczymską, podpisali elekcyę Stanisława Augusta. Filip, syn Józefa i Konstancyi z Siemieńskich, brat zmarłego Dominika, sprzedał część Gumowa Łagunie 1781 r. (DW. 97 f. 383). Jakób, syn Andrzeja i Zofii z Żukowskich, potomek Elżbiety z Niszczyckich Łaszczowej, sprzedał 1762 r. bratankowi swemu Wojciechowi, synowi Jana i Katarzyny z Rutkowskich, połowę Niszczyc i Junoszyc (DW. 82 f. 732). Marcin Teodor, podstoli ciechanowski 1746 r. Józef, cześnik ciechanowski 1780 r. Józef, z Katarzyny z Garbińskich, miał synów: Tomasza i Aleksego, z których pierwszy drugiemu sprzedał Reguły - Kuchy 1793 r. Siostry ich: Ludwika, za Józefem Regulskim, a Maryanna, za Wojciechem Umiastowskim (DW. 107 f. 1630; 109 f. 319, 320 i 321).

Jan i Karol, synowie Tomasza i Paulin, syn Karola, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Jerzy Janiszewski, syn Jerzego, odstąpił 1621 r. dobra Janiszów bratu Maciejowi (Zap. Lub. 25 f. 3). Wojciech i Jan, synowie Krzysztofa i Anny z Wronowskich, sprzedali Wronów Orzechowskiemu 1626 r. Adam i Krzysztof, synowie Jana 1665 r. (Zap. Lub. 29 f. 187 i 49 f. 612). Adam Zbyszek, syn Stanisława,

zeznał 1641 roku zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Zawiszów (Perp. Czers. 10 f. 267). Synowie ich: Michał i Franciszek Władysław. Michał odstąpił pewną sumę 1673 r. (Zap. Lub. 55 f. 215).

Franciszek v. Franciszek Władysław, 1673 r. instygator skarbu koronnego, 1677 r. pisarz grodzki stężycki, 1685 i komornik graniczny lubelski, żonaty 1688 r. z Elżbietą ze Stojeszyna (Zap. Lub. 60 f. 308 i 64 f. 255).

Herb Ostoja.

Piotr Janiszewski, z Zofii Godaczewskiej, miał synów: Konstantego Dominika, Kazimierza Bogusława i Mikołaja (Zap. Lub. 57 f. 185; 59 f. 992; 62 f. 255 i Woł. IX f. 467). Konstanty Dominik był 1678 r. podstolim owruckim. Kazimierz Bogusław, łowczy podlaski 1678 r, nie żył już 1684 r. Pełnoletni jego synowie: Adam, Jakób, Felicyan, Józef, Ludwik i Jan, procesują Czyża 1691 r., Samuel i Zofia, w asystencyi stryjów, Konstantego i Mikołaja, układają się z Rzeczyckim 1684 r., a nad Władysławem, ich bratem, sprawował opiekę Konstanty (Zap. Lub. 67 f. 224; Woł. IX f. 467 i Bracł. XV f. 1337). Jan podpisał z województwem lubelskiem, elekcyę Augusta II-go.

Stanisław, Benedykt i Jakób, synowie Stanisława, zeznawali akta w Lublinie 1646 r. (Zap. Lub. 40 f. 744). Jan pochowany w Sandomierzu 1646 r. (Star. Mon.). Szymon, ożeniony z Katarzyną Krzewską 1647 r. (Zs. Bełs.). Seweryn, zmarł 1635 r. Adam, Aleksander, Krzysztof, Marcin i Mikołaj, podpisali z województwem lubelskiem, elekcyę króla Michała. Aleksander z Janiszewa, syn Melchiora, sprzedał część Trzydnika i Woli Trzyńskiej 1687 r. (Zap. Lub. 63 f. 908). Aleksander i Jan, podpisali z województwem lubelskiem, obiór Augusta II-go. Stanisław, cześnik parnawski, rezygnował z tego urzędu 1673 r. Jakób, z komornika ziemskiego lubelskiego, skarbnik urzędowski 1779 r., wojski urzędowski 1780 roku, a pisarz ziemski lubelski 1781 r. Józef, vicesgerent sądowy stężycki 1787 r. Jan. vicesgerent sądowy lubelski 1784 roku. Feliks, susceptant grodu lubelskiego 1790 r.

Herb Strzemię.

Jan, syn Sebastyana, zapisał 1605 r. sumę żonie, Helenie ze Staniszewskich (Perp. Czers. 3 f. 2 i 4 f. 188; DW. 34 f. 582). Jan podpisał z ziemią czerską, elekcyę króla Michała. Syn jego Mikołaj, zeznał 1690 r. zapis dożywocia z żoną, Zofią z Lisowskich. Mikołaja córki: Teresa wspólnie z matką kwitowała Pierścińskich 1713 r., a Anna, żona 1-o v. Marcina Sankowskiego 1722 r., 2-o v. Kaliszowa 1763 r. (Perp. Czers. 14 C. f. 22; 18 f. 39; 19 f. 248 i 32 f. 112).

Jan Franciszek v. Franciszek, syn Jana i Anny ze Szpotów, żonaty 1695 r. z Katarzyną z Jeziorkowskich, pozostawił synów: Michała i Wawrzyńca, z których Michał żonaty 1733 r. z Cecylią z Włodków (DW. 59 f. 39; Perp. Czers. 23 A f. 15; 24 f. 100 i 28 f. 252). Wojciech, Jakób, Maryanna i Marcyanna, dzieci Jerzego i Katarzyny ze Szczakow-

skich, kwitowały Szczakowską 1749 r. Maryanna, za Wawrzyńcem Dąbrowskim wdowa po nim 1758 r. (Perp. Czers. 22 f. 194; 31 f. 27; 28 f. 349 i 29 f. 480).

Jerzy Paweł, z Katarzyny z Turowskich, miał synów: Kazimierza i Jacentego, oraz córki: Agnieszkę, żonę Franciszka Kaweckiego, Krystynę, żonę Wawrzyńca Brzumińskiego i Zofię, 1-o v. Wojciechowę Szczakowską, 2-o v. Adamowę Wilską 1715 r. Wymienione rodzeństwo dopełnia różnych tranzakcyi w Czersku 1700 r., a Kazimierz i Jacenty, otrzymali od matki swej część Turowic i Skurowa 1698 r. (Perp. Czers. 15 f. 16, 43, 56, 277, 419, 438, 447 i 581; 19 f. 8 i DW. 62 f. 645).

Kazimierz podpisał z ziemią czerską, elekcyę Augusta II-go. Żonaty 1-o v. z Zofią z Ogrodzieńskich, której w 1702 r. zapisał dożywocie na Skurowie. Drugą jego żoną była w 1713 r. Katarzyna z Zakrzewskich, wdowa po Bębnowskim, a trzecią, Konstancya z Wolińskich, z którą zeznał zapis dożywocia 1715 i 1727 r. (Perp. Czers. 16 B f. 211; 18 f. 18 i 274 i 20 f. 234). Z pierwszej żony córka Franciszka, żona 1-o v. Aleksandra Kożuchowskiego 1727 r., 2-o v. Michała Perzanowskiego 1742 r., a z trzeciej żony córka Magdalena, żona 1-o v. Jana Wolskiego 1747 roku, 2-o v. Wojciecha Porowskiego 1763 r. (Perp. Czers. 19 f. 155; 20 f. 206; 23 A f. 260; 23 B f. 445; 26 f. 82; 31 f. 392 i 32 f. 42).

Jacenty, syn Jerzego, żonaty 1-o v. z Justyną z Ogrodzieńskich, z którą zeznał zapis dożywocia 1698 r., 2-o v. z Konstancyą z Łuszczewskich, której pewną sumę zapisał 1702 r., z drugiej żony pozostawił syna Antoniego i córki: Antoninę, w zakonie Franciszkanek w Wilnie, Krystynę i Maryannę, żonę Piotra Osieckiego 1757 r. (Perp. Czers. 21 f. 308 i 30 f. 456). Antoni, cześnik nurski, sprzedał 1757 r. część Janiszewszczyzny w Turowicach Osieckiemu (Perp. Czers. 30 f. 456 i 461). Z Maryanny z Karśnickich, syn jego Ignacy, sekretarz kancelaryi mniejszej koronnej 1780 r., a wielkiej 1789 r. (DW. 97 f. 244 i Kancl. 67 i 92).

Kazimierz z Janiszewa, skarbnik owrucki, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Oblig. Warsz. 49 f. 613). Andrzej, żona jego Konstancya z Czyszkowskich i syn ich Franciszek, sprzedali część Sulbin Iwanowskiemu 1730 roku. Katarzyna, córka Andrzeja, za Janem Osińskim 1754 r. (Perp. Czers. 21 f. 257 i 30 f. 39).

Anna, 1-o v. Chądzyńska, 2-o v. żona Nikodema Domańskiego 1785 roku. Jakób, pułkownik wojsk koronnych, kwitował Łętowskiego 1778 r. Tomasz, ksiądz 1784 r. Stanisław, chorąży wojsk koronnych 1778 r. (MP.). Krzysztof, żonaty 1781 roku z Maryanną z Miklaszewskich (Perp. Czers. 38 A f. 234; DW. 94 f. 887; 100 f. 881 i 97 f. 977).

Mikołaj kwitował Tarnowskich w Bieczu 1653 r. Krzysztof Ludwik pozywał Baranowskiego 1697 r. Syn jego Franciszek z Janiszowa, urodzony z Zofii z Jaklińskich, odstąpił majątek ruchomy, po ojcu pozostały, Trzemeskiemu w Sanoku 1706 r.

Mateusz Janiszewski h. Ostoja, syn Marcina i Anny z Tomaszewskich, właściciel Krowodrzy, viceregent bełski, z Anny Trzecieckiej, pozostawił kilku synów (metr. ich w Bełzie), z których: Kasper w zakonie OO. Jezuitów Walenty, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w grodzie bełskim, a Dominik, ożeniony z Katarzyną Zarankówną, miał syna Antoniego, żonatego z Heleną Sznajkowską, z której synowie: Franciszek, ksiądz, zmarły 1794 r. i Jan Kanty, ożeniony z Apolonią

Hełczyńską. Tych ostatnich potomstwo: Tekla, za Ignacym Moszczero, Franciszka, za Tomaszem Śliwińskim, Maryanna, za Antonim Bielawskim, Salomea, Antonina, za Misiągiewiczem, Wiktorya, za Abdermanem, Franciszek, Wincenty, Maciej i Stanisław. Z synów Jana Kantego:

Franciszek, ur. 1790 r., zmarły w Miżyńcu 1827 r., z Marcyanny Majewskiej pozostawił: Wiktora, Kornelego, Maryannę, Hippolitę i Filipinę. Wiktor, żonaty z Filipiną Rychterówną, ma syna Antoniego, ur. 1860 r. i córkę Martę.

Wincenty, ur. 1792 r., właściciel części Kobylca, zmarł bezpotomnie.

Maciej, ur. 1796 r., zmarły 1857 r., posesor Laszek, zaślubił 1819 r. Marcyannę Hernozińską, z której pozostawił córki: Maryę, ur. 1821 r. w Przeworsku, Helenę, ur. 1824 r. w Jarosławiu i synów: Leopolda, dziedzica Leszczawy dolnej, ur. 1829 r. w Brylińcach, zmarłego bezżennie 1900 r., Karola Emila, ur. 1834 roku w Bakończycach, po którym z żony Maryi Teresy, dzieci: Ewa ur. 1885 r., Marya, ur. 1887 roku i Waleryan Maciej Leopold, ur. 1889 roku, wszyscy w Bierczy i Wojciecha, który z Klotyldy Maniawskiej ma synów: Jana, Kazimierza, Tadeusza i Stefana (Herb. Czarniec.). Michał, syn Tadeusza i Maryi, uczeń we Lwowie 1847 r., miał sprawę o zdradę stanu.

Janiszewscy h. Ostoja: Anzelm, syn Grzegorza, Leon, Prakseda i Leontyna, dzieci Leona, zmarłego 1834 r. i Joanny z Oczarskich, zmarłej 1854 r., Julian, Władysław, Eugeniusz i Kamil, synowie Karola, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Adam Piotrawin z Janiszowa h. *Strzemię*, z Anny Borzechowskiej, pozostawił syna Romualda, skarbnika urzędowskiego 1766 r., ożenionego z Ludwiką Koszycówną, z której synowie: Jan, Jakób i Kazimierz. Ten ostatni dwukrotnie żonaty, z Ewą Michalską i Ludwiką Skarszewską, pozostawił synów: Kajetana, Sykstusa Leona i Ignacego. Kazimierz sprzedał 1795 r. część Bychawki, którą ojciec jego nabył 1772 r. od Iżyckiego (Gr. Lubel. z 1772 i 1794 r.).

Kajetan, ur. 1773 r. (metr. w Bychawce), zaślubił siostrę swej macochy, Teklę Skarszewską i miał z niej syna Hilarego Ludwika *Tadeusza*, ur. 1795 roku (metr. u Św. Andrzeja w Warszawie). Tadeusz nabył miasto Krzywe Jezioro od Jagiełłowiczowej i Luszniowate od Bolesława Potockiego. Umarł 1865 r., a żona jego, Antonina z Krynickich, 1-o v. Gilewiczowa, dziedziczka Onyskowej na Podolu, zmarła 1869 r. Dzieci ich:

1) Stanisław *Bolesław*, ur. 1822 r. (metr. w Krzywem Jeziorze), ożeniony z Ewą Iżycką z Czabanówki, pozostawił córkę Laurę, za Stefanem Tokarzewskim-Karaczewiczem, zmarłym 1899 r. i syna Czesława, zmarłego w Gerbersdorfie, po którym z Zofii Sobańskiej, 2-o v. Komorowiczowej, syn Przemysław, ur. 1885 r.

2) Konstancya, za Przemysławem Iżyckim.

3) Julian, zmarł bezżenny.

4) Władysław, ożeniony 1867 r. z Józefą Sękowską, przebywał w latach 1865 — 1869 w Ołońcu. Córki jego: Marya, za Józefem Florkowskim z Fajsławic i Marya Stefania, wydana 1899 r. za Wacława Śliwińskiego z Kotlarki. Synowie: Bronisław i Władysław, ur. 1868 r., którego z Anny Stankiewiczównej synowie: Władysław, ur. 1898 r. i Julian.

Kajetan, administrator Pietnic, ur. 1698 r., zmarły 1758 r., ożenił się 1739 roku z wdową, Katarzyną Białobrzeską, z której córka Magdalena, ur. 1742 roku,

zaślubiła 1757 r. Mikołaja Frąncowskiego (metr. w Dobromilu). Jakób, żonaty 1-o v. z Rozalią Michalską, z której córka Anna, zmarła 1784 r., a 2-o v. z Apolonią Dąbrowską, z której syn Jan, ur. 1786 r. (metr. w Jagielnicy).

Konstanty Piotrawin Janiszowski, łowczy nurski, dziedzic Czerkawszczyzny, w powiecie czortkowskim, syn Andrzeja i Zofii Dymideckiej, wnuk Grzegorza i Maryi Stasińskiej (M. D. Wąs.), ożeniony z Wiktoryą ze Strumian Dąbrowską, siostrą Kajetana, miał z niej dzieci: Antoninę Teofilę Justynę, ur. 1765 r. w Czerkawszczyznie, Zofię, zaślubioną 1774 r. Hieronimowi Sagatowskiemu, chorążycowi inowrocławskiemu, zmarłą 1784 r. i Wawrzyńca *Dominika* Kajetana, wylegitymowanego ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim trembowelskim.

Dominik, posesor Sosolówki, zwany 1778 r. łowczym nurskim, 1784 roku liwskim, 1788 r. kijowskim, 1793 r. kołomyjskim, 1796 r. znów nurskim, zmarł 1805 r. w Rosochaczu, mając lat 67. Ożeniony 1779 roku z Maryanną Soszycką, oprócz sześciorga dzieci, zmarłych w dzieciństwie, pozostawił: Maryannę Józefę, ur. 1786 r., Łazarza Mikołaja Tomasza, ur. 1787 r., Jana Romualda, ur. 1789 r., Felicyę Helenę, ur. 1790 r., Marcelego Sylwerego, ur. 1791 r., Michała Hieronima Mikołaja, ur. 1792 r., Wilhelma Germana Antoniego, ur. 1796 r. i Feliksa, który zaślubił 1819 r. w Muchawce Helenę Dąbrowską (metryki w Czortkowie i Jagielnicy). Helena, łowczanka liwońska (córka Dominika?), zaślubiła 1796 r. w Sosolówce Rocha Szeliskiego. Marya, żona Marcina Tomaszewskiego 1820 r.

Antoni, kanonik kijowski i lwowski, z bratem Franciszkiem i Michał, h. *Strzemię*, wywiedli się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim.

Jan Janiszewski, miecznik chełmiński, podpisany na uchwałach zjazdu w Lublinie 1707 r., ożeniony z Petronellą Proszycką, chorążanką żytomierską (?), 2-o v. Aleksandrową Kazimierską, miał z niej córkę Teklę Chylicką i synów: Wincentego i Józefa Grzegorza, ur. 1708 r. (metr. w Bączalu), po którym syn Józef, miał z Anny Rozalii Wiktorównej, syna Stanisława, ur. 1797 r. (metr. w Luszowicach), a ten z Agnieszki Żurowskiej, Ludmiłę Bauerową, Antoniego, ur. 1837 r. i Władysława, ur. 1829 r. (metr. w Tyrawie wołoskiej), który zaślubił Reginę Silberleitner i ma z niej dzieci: Włodzimierza, ur. 1856 r. (metr. w Aradzie), Armanda i Adryannę, bliźnięta, ur. 1861 r. (metr. w Warazdynie) (M. D. Wąs.).

Nie podali herbu swego legitymując się 1804 r. w Galicyi zachodniej: Tomasz, mianowany 1781 r. cześnikiem trembowelskim (Quater. VII f. 45), Jakób, komornik ziemski bielski, wwiązany 1787 r. w Poniatowo i część Pankraczowic (Quater. VII f. 39) i Kazimierz, cześnik sanocki, obrany 1794 r. komisarzem boni ordinis (Quater. VIII f. 223).

Szymon, dziedzic części Krynicy, syn Józefa i Maryanny Borowskiej, wylegitymowany ze szlachectwa bez podania herbu 1783 r., w sądzie ziemskim przemyskim, zostawił z Rozalii Młyńskiej: Annę Janowę Błażowską, ur. 1776 r. (metr. w Medenicach), Maryannę Antoniowę Błażowską, ur. 1778 r. (metr. tamże), Apolonię, ur. 1781 r. (metr. w Handzlowie), Wojciecha, ur. 1784 r. (metr. w Kraczkowej), Franciszkę Zofię, ur. 1790 r. i Jana, ur. 1792 r. (metryki w Uhercach). W ich imieniu Młyński prowadzi 1802 r. sprawę o spadek po Uruskim. Z nich Wojciech, z Maryanny Kułakowskiej, zostawił synów: Teofila, ur. 1829 r. (metr. w Chodorowie) i Jana, ur. 1818 r. (metr. tamże), po którym, z Zuzanny Bromirskiej, syn

Michał, ur. 1851 r. (metr. w Uhrynowie), wylegitymowany wraz z ojcem w Wydziale Stanów we Lwowie 1856 r. (M. D. Wąs.).

Z Janiszewskich v. Janiszowskich h. *Strzemię*, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku: Kasper, syn Jakóba, Fortunat, syn Felicyana, Rudolf, syn Kazimierza, Ignacy i Adam, synowie Ignacego i Franciszek, syn Józefa.

Walerya z Janiszewskich za Janem Sobotowskim, naczelnikiem archiwum b. Komisyi Skarbu. Lucyan, dziedzic Nowosiółek, w lubelskiem, 1902 r.

JANISZEWSCY h. PÓŁKOZIC pochodzą z Janiszowa pod Radomiem. Jan i Jakób z Janiszowa dopełnili 1462 r. działu dóbr. Jan wziął Janiszów, a Jakób Jedlnią i Strzeszów (Rad. Inscr. Decr. IV f. 545). Długosz pisze, że Jakób dziedzic Jedlni, był Półkozicem. Współdziedzicem Janiszowa, podług Długosza, miał być Daniel. W 1508 r. Jan i Daniel byli dziedzicami Janiszowa (Paw.). Waleryan, syn Andrzeja, pisarz przedmieścia radomskiego 1595 r. (Wyr. Lub. 61 f. 385 i 527). Andrzej, syn Stanisława i Ewy z Hłohołów, zeznał 1688 r. zapis dożywocia z żoną, Ewą z Goszczeńskich (Perp. Czers. 14 f. 324).

Herb Półkozic.

Herb Rola.

JANISZEWSCY h. ROLA z Janiszowa, w powiecie brzeskim-kujawskim, jeden dom z Boruckimi. Dobiesław z Borucina v. z Janiszowa, podłowczy brzeski 1439 r., z Warszki miał synów: Wojciecha, Jana i Mikołaja. Mikołaj Janiszewski, stolnik inowrocławski 1473 r., podsędek brzeki 1484 r. (Gr. Brzes. Rec.). Córka jego Anna, wdowa 1-o v. po Wojciechu Sienińskim, 2-o v. po Janie Grabieńskim 1498 r., wysłała w orszaku ojca zastępców na wojnę turecką (St. Pr. P. P. VII. 480 i 481).

Herb Sas.

JANISZEWSCY h. SAS, w województwie ruskiem. Jan, dziedzic części Myślatycz, w przemyskiem, 1589 roku (Paw.). Maciej, syn Marcina i Anny Tomaszewskiej, pozostawił z Anny Trzecieskiej (czy też Chłopeckiej) córki: Zofię Antoninę, ur. 1735 r. i Krystynę, ur. 1741 r., oraz synów: Wojciecha, ur. 1739 r. i Walentego, ur. 1737 r. (metr. w Lubaczowie), który dowiódł szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim bełskim, a ożeniony był z Konstancyą Grabowską, córką Franciszka i Franciszki Malczewskiej (M. D. Wąs.).

Jerzy Leśkiewicz Janiszewski, miał z Maryanny Wasilkiewiczównej Witwickiej, synów: Stanisława i księdza Michała.

Stanisława, z Konstancyi Malikowskiej, synowie: Stefan, w sądzie ziemskim lwowskim, a Jan i Andrzej, w buskim, dowiedli szlachectwa 1782 r. Z nich ksiądz Jan, współdziedzic Witwicy, paroch w Łopiance, zostawił z Maryi Płoszczakównej, syna Antoniego, ur. 1770 r., którego synowie: Jan, ur. 1802 r., Bazyli, ur. 1807 r. i Stefan, ur. 1810 r., z pierwszej żony, Katarzyny Nosowiczównej, i Piotr, ur. 1820 roku (metryki w Witwicy) z drugiej żony, Tekli z Basarabów, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1831 r., w Wydziale Stanów we Lwowie.

Michał, ksiądz gr.-kat., drugi syn Jerzego, oddał 1763 r. część swą Witwicy synom: Antoniemu i Piotrowi, urodzonym z Anastazyi Strutyńskiej, z których Antoni, paroch w Strutynie Wyższym, zeznał tegoż roku zapis dożywocia z żoną, Teresą Praksedą Żclińską (Gr. Żydacz. 38 f. 400 i 402). Syn ich Tadeusz, wylegitymowany ze szlachectwa 1808 r., w Wydziale Stanów, zmarł 1821 r. w Załokciu, pozostawiwszy z żony, Magdaleny Jabłońskiej, dzieci: Szymona, Franciszka, Eustachego, Eleonorę Hulewiczową, Teresę, Katarzynę i Hipolita, ur. 1797 r. (metr. w Załokciu), wylegitymowanego 1850 r. (M. D. Wąs.).

Antoni, osiadły we Lwowie, pozostawił z pierwszej żony, córkę Katarzynę, za Michałem Górniewiczem, a z drugiej, Katarzyny Rupniewskiej: Andrzeja, Maryannę, Wojciecha, Mikołaja i Rozalię Katarzynę, zostających 1797 r. pod opieką stryja Stanisława (A. Lwow. For. Nob.).

JANISZEWSCY h. TĘPA PODKOWA na Wołyniu i w województwie kijowskiem. Adam, żonaty z Anną Zającówną Zdeniską 1619 r. Ten sam może Adam, ożeniony 2-o v. z Katarzyną Zawadzką 1622 r. Jakób, żonaty z Jadwigą Myszczanką Warkowską 1619 r. Jakób, żonaty 1638 r. z Jadwigą Niepokojczycką. Zofia, za Jakóbem Ostrowskim 1622 r. Maryanna, za Mikołajem Oszczowskim 1629 r. Jana testament w aktach łuckich 1617 r., a Janowej 1640 r. (Akta Łuckie, z Teki W. Rulikowskiego).

Herb Tępa Podkowa.

Adam Aleksander, syn Stefana, miecznika liwskiego i Anny Zielińskiej, miecznik liwski 1701 r., posesor Kozina, żonaty z Teresą z Jełowickich (Arch I. Z. Ros. IV 1; Woł. IX f. 1787 i X f. 730 i Gr. Włodzim.).

Jakób, Jezuita, umarł w Krakowie 1694 r. Jan, podstoli dobrzyński, deputat wołyński, zabity, a wdowa jego ks. Teofila Koziczanka, 1-o v. Franciszkowa Czapska, pisarzowa ziemska wołyńska, pozwała ks. Kozików o to morderstwo, ale się wykazało 1675 r., że wypadkiem zabity. Ona 3-o v. wyszła za Stefana Witoniskiego (Gr. Beł. t. 265).

Piotr procesuje się z Horainami 1726 r. Konstancya, za Antonim Horodyskim; wdowa po nim 1739 r. Elżbieta, za Antonim Skawińskim, miecznikiem grabowieckim 1749 roku (Kij. X f. 1603; XI f. 370 i XII f. 1249).

Michał Janiszowski podpisał z województwem kijowskiem, elekcyę Stanisława Augusta. Franciszek, wojski nowogrodzki 1763 r. Ten sam, czy też inny Franciszek, z sędziego grodzkiego czerniechowskiego, pisarz ziemski czerniechowski 1777 r., a sędzia ziemski czerniechowski 1787 r.

Ludwika, wdowa po Janie Zubowiczu, łowczym parnawskim 1764 r. Katarzyna z Janiszewskich, ostatniego ślubu Michałowa Rodkiewiczowa, stolnikowa pińska, kwitowała 1749 r. Leśnickich. W tymże roku mąż jej nazwany Franciszkiem Wincentym, cześnikiem lubelskim (A. Tryb. Lub.).

Augustyn Janiszewski (metr. z 1759 r. w Pohrebyszczach), syn Stanisława i Teofili Kmicianki, wnuk Samuela i Barbary Tarnawskiej, wraz z bratem stryjecznym Stefanem (metr. z 1766 r. w Pohrebyszczach), synem Tomasza, legitymował się ze szlachectwa w Kijowie 1803 r. Augustyn miał brata Stanisława, ur. 1752 r., zmarłego 1782 r., a ojciec ich był żonaty (metr. ślubna w Białopolu z 1757 r.) z Katarzyną Kaniowską (Not. L. Białkowskiego).

JANISZOWSCY h. TOPÓR. Że byli Janiszowscy tego herbu, świadczy Długosz, opisując napad dokonany 1386 r. na opata sieciechowskiego przez Toporczyków, w liczbie których zamieszcza i Macieja z Janiszowic (Lib. Benef. III f. 260).

Janiszewscy z Janiszewa, w powiecie kościańskim. Pecz z Janiszewa 1366 roku obecny w Poniecu (KWP.). Piotr Janiszewski, na sądach w Kościanie 1394 r. Sobek Janiszewski i Jan z Janiszewa 1415 roku w Kaliszu (Leksz. i A. Kalis). Janusz z Janiszewa, ma 1417 r. sprawę o dziesięciny z plebanem z Brudzewa (Pom. Dz. W. Śr. XVI). Ci Janiszewscy byli prawdopodobnie Ogończykami.

Herb Topór.

Jan Ciołuch z Janiszewa, urodzony z Rolanki z Łąkoszyna, miał z Porajówny Żelęckiej syna Stanisława, który od dóbr po babce macierzystej nazwał się Góreckim, a obejmując 1507 r. kanonię poznańską, dowiódł szlachectwa i h. Ogończyk (Pis. Dz. Pol. IX).

Bernard Janiszewski, 1540 r. przekazał sumę swą na Bendziechowie, w sieradzkiem, Mycielskiemu (Gr. Pozn. Rezygn. f. 374).

Do nich jeszcze należą:

Michał, co podpisał z województwem sieradzkiem, elekcyę króla Michała; Ignacy, co pisał się na obiór Stanisława Augusta, jak również i Jan z województwa kaliskiego, elektor Augusta II-go. Maciej, posesor Kiszewa 1740 r. Wojciech, koniuszy prymasa Łubieńskiego 1760 r.

Janiszewscy i *Janiszowscy* wylegitymowani ze szlachectwa w gubernii podolskiej:

Janiszewscy: Mikołaj z synami: Cypryjanem, Bertoldem Janem, Pantalemonem Cyrylem i Aleksandrem, syn Józefa, wnuk Aleksego, prawnuk Józefa, praprawnuk Jana, 1848 r.; a Euzebiusz i Prot, synowie Józefa, wnuki Aleksego, 1849 roku. Potomkowie zaś ich: Antoni, syn Cypryjana, 1895 r., Mikołaj, syn Pantalemona, 1888 r. i Otton i Apolinary, synowie Prota, 1885 r.

Sykstus, syn Waleryana, wnuk Felicyana, prawnuk Jana, w 1853 r., a synowie jego: Feliks i Adam, w 1876 r.

Henryk, Ludwik i Stanisław, synowie Ludwika, wnuki Ignacego, prawnuki Antoniego, praprawnuki Jacka, w 1859 r., a Ignacy i Karol, synowie Henryka, w 1867 roku.

Wilhelm, Krescenty i Antoni, synowie Aleksandra, wnuki Franciszka, w 1867 r., a Aleksander, syn Wilhelma, w 1892 r.

Janiszowscy: Krzysztof z synem Walentym, syn Piotra, wnuk Marcina, prawnuk Aleksandra, w 1838 r. (Spis.).

JANITZOWIE v. JANICZOWIE w województwie pomorskiem. Jan Ernest Janitz został podpułkownikiem w regimencie dragonów 1726 r. (DW. 68 f. 19). Józef Janitz, poseł prowincyi pruskiej, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. Patrz *Janisz* (Oblig. Warsz. 49 f. 610). Józef Janicz, asesor sądu ziemskiego lemburskiego, syn Aleksandra i Aldegundy von Geheme, odstąpił pewną sumę Bielińskiemu 1746 r. (DW. 71 f. 842). Ernest Dyderyk Janitz posiadał przed 1757 r. wsie Jeleń i Załęże, w województwie pomorskiem. Siostra jego Maryanna, za Władysławem Lewińskim (M. 231 f. 107).

JANKIEWICZ Teodozy, szlachcic z województwa ruskiego, pozwany 1686 roku przed Trybunał wraz z innymi nowouszlachconymi, o zaniedbanie obowiązku służby wojskowej.

JANKIEWICZOWIE Hieronim, Maciej, Paweł i Adam, otrzymali 1564 roku szlachectwo i herb, przedstawiający w polu błękitnem — pod trzema sześciopromiennemi złotemi gwiazdami rzędem, pas fioletowy, pod którym—pół orła srebrnego. W szczycie hełmu pod sześciopromienną złotą gwiazdą—czarne skrzydło barkiem w lewo (Ostr. 1125).

JANKIEWICZOWIE h. JELITA. Michał i Józef 1769 r. na sejmiku żmudzkim, a Józef 1786 roku. Tomasz, regent grodzki upicki 1777 roku. Jan, syn Antoniego, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Tomasza i Maryanny Jankiewiczów dzieci: Anna, chrzczona 1756 r. Stanisław, ur. 1767 r. i Piotr, ur. 1770 r. w Zalesiu (metr. w Jagielnicy). Anna zaślubiła 1772 r. w Chomiakówce Michała Ilnickiego.

W gubernii podolskiej legitymowali się ze szlachectwa: Łukasz z synami: Łukaszem i Janem, syn Stefana, wnuk Michała, w 1845 r. Franciszek Ksawery z dziećmi: Karolem, Janem, Władysławem, Anną, Franciszką, Julią, Maksymilianną i Martą, syn Tomasza, wnuk Józefa; Michał i Franciszek z synami: Łukaszem i Michałem, synowie Stefana, wnuki Stefana, a wszyscy prawnuki Bazylego, w 1851 roku, a Adam z synem Floryanem, syn Leona, wnuk Tomasza, w 1860 roku (Spis.).

JANKOWICZ Stefan, zasłużony wojak, umarł 1643 r. Pochowany we Frysztaku (Star. Mon.).

JANKOWSCY. Domów tego nazwiska jest kilkanaście, więc jak zwykle w tym wypadku, tych wszystkich Jankowskich, których nie można było ściśle

oznaczyć, do którego domu należą, pod jedną ogólną rubryką na końcu zamieszczam.

Herb Amadej.

JANKOWSCY h. AMADEJ z Jankowic, w powiecie radomskim, w województwie sieradzkiem. Błażej z Jankowic udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1447 r. (Pis. Dz. Pol. IX. Potk.). Pewnie z tychże samych Jankowic Stanisław i Wielisław, świadczyli w Sieradzu Calinie 1403 roku (Łag.).

Marcyan, burgrabia sieradzki 1677 r., syn Jana (Zap. Lub. 56 f. 232). Dorota, za Wojciechem Łaskim 1638 r. Mikołaj, Piotr, Marcyan i Sebastyan, podpisali, z województwem sieradzkiem, elekcyę króla Michała. Jan 1631 r., a Mikołaj i Katarzyna małżonkowie Jankowscy, 1645 r. kwitowali Zaleskiego (Gr. Sieradz.).

Herb Białynia.

JANKOWSCY h. BIAŁYNIA z Jankowa, w powiecie brzezińskim. Włost z Jankowa h. Bielina, świadczył w sieradzu 1411 r. Że to herb Białynia, a nie Belina, ani Bieliny, świadczą zapiski sądowe z lat 1425, 1426 i 1434, w których herb ten opisany, przedstawia *babatum et intus babati crucem cum rogaczina* (Pis. Dz. Pol. IX. Potk. 29, 32, 59, 62, 75 i 76). Włost pisał się także z Wilkocic i ma częste sprawy w Łęczycy i Brzezinach w latach 1393—1419).

Stanisław i Adam Jankowscy, właściciele Jankowa 1576 r. (Paw.).

Herb Jastrzębiec.

JANKOWSCY h. JASTRZĘBIEC (właściwie BOLEŚCIC) z Jankowa, w ziemi łomżyńskiej. Przywilej księcia Ziemowita z 1408 r. dany Boleścicom, wymienia Siemiana z Jankowa (Mil.). Musieli jednak dziedziczyć i na Jankowicach, skoro Pietrasz, sędzic grodzki krakowski 1408 r., pisał się z Jankowic, a pieczęć jego przedstawia pewnie podkowę barkiem do góry, a w niej krzyż, a nie ucho kotelne, w którem miecz czy krzyż, jak to upatruje dr. Piekosiński, i Stanisław, herbu Jastrzebiec, kanonik opatowski, pisał się również z Jankowic (Dług. Lib. Ben.).

Stanisław Jankowski, dziedzic Koczonowa, współpatron kościoła parafialnego w Starym Brzesku 1523 r. Barbara z Paszymieskich Jankowska 1527 r. (St. Pr. P. Pom. VIII. 272).

Znak Boleściców

Stanisław, syn Krzysztofa, miecznik podolski, zmarły 1697 r., ożeniony z Zofią Matczyńską, pisarzówną grodzką kamieniecką (Gr. Bełs; Zap. Lub. 64 f. 29). pozostawił dzieci:

Annę, ur. 1685 r., Marcina, ur. 1686 r., Katarzynę, ur. 1688 r., Wojciecha, ur. 1689 r., Konstancyę, ur. 1690 r., Łukasza, ur. 1691 r., Antoniego Adama, ur. 1695 roku i Stanisława, ur. 1696 r. (metryki w Warężu). Z nich:

Antoni, także miecznik podolski, żonaty z Anną Wiszniewską w latach 1727 — 1729, miał pierwszą żonę Anastazyę Borakównę (?), a drugą niejaką Teresę, z której córka Teresa, ur. 1722 r., a z Anny Wiszniewskiej, syn Sylwester Jan Józef, ur. 1727 r. (metryki tamże).

Leon, syn Antoniego z Borakównej, złożył manifest 1748 r. na sejmiku halickim, o zaginieniu dokumentów rodzinnych w czasie spalenia akt kołomyjskich przez Kozaków i Tatarów (Zs. Halic.). Maciej, syn Leona i Barbary, ur. 1762 r. (metr. w Zborowie), dziedzic Nowegosioła, ożeniony z Urszulą Mańczukowską, dowiódł szlachectwa 1801 r. w Wydziale Stanów we Lwowie. Umarł bezdzietnie 1824 roku (M. D. Wąs.).

Mikołaj, żonaty z Teresą Opacką, nabył 1686 r. część Witwicy, którą syn ich Stanisław, odprzedał 1735 roku Witwickim (Gr. Żydacz. 26 f. 332; 34 f. 415; 35 f. 1045).

Stanisław, ożeniony 1-o v. z Teresą N., z której syn Karol, chrzczony 1748 roku w Baryszu, a 2-o v. z Maryanną Krechowiecką 1757 r. (Gr. Żydacz. 37 f. 506). Jan, syn Karola i Heleny, ur. 1774 r. (metr. w Jezierzanach). Karola też pewnie dziećmi byli: Maryanna Wasilkowska i Fabian, zmarły 1833 r. w Tustogłowach, po którym, z Maryanny Wasilkowskiej, dzieci: Maciej, Stanisław, Dominik, Anna i Maryanna, wydana 1833 r. za Jacentego Kulmatyckiego (A. For. Nob. Lwow.).

Jerzy v. Grzegorz, syn Walentego i Maryanny Iwanickiej, legitymował się ze szlachectwa 1872 r., w sądzie ziemskim przemyskim. W 1764 r. zaślubił Maryannę Białoskórską, córkę Andrzeja z Czajkowic i Urszuli Hołobowiczówny. Umarł 1799 r. zostawiając: Katarzynę, Józefa, ożenionego z Teklą Dramińską, Jana Aloizego, żonatego z Teklą Romanowską, obu zmarłych bezdzietnie 1829 r., Tadeusza, zmarłego 1821 r., Wojciecha, Grzegorza, Onufrego, Pawła i Ignacego, zmarłego 1812 r. we Lwowie, po którym, z Antoniny N., zostały córki: Agnieszka i Karolina (A. lwow. For. Nob.).

Józef i Paweł, synowie Andrzeja i Maryi Nartowskiej, wnukowie Andrzeja i Elżbiety Głębockiej, dowiedli szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim bełskim (M. D. Wąsow.).

Jan Jankowski był właścicielem Jankowa-Młodzianowa, w ziemi łomżyńskiej, 1643 r., a Wojciech 1700 r. i Stefan 1748 r. Smielnika, w województwie brzeskiem-kujawskiem (Her. Kr.). Potomkowie ich: Rafał, Aleksander i Karol, synowie Bartłomieja, Antoni, syn Józefa, Antoni, syn Jana, Michał, syn Jerzego i Stefan, syn Jana Kantego, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

W W. Ks. Litewskiem, w powiecie oszmiańskim i w powiecie orszańskim spotykamy Jankowskich tego herbu.

Mikołaj Jankowski, syn Piotra, zamieszkały w powiecie oszmiańskim, miał syna Szymona, właściciela Trypli 1590 r. Syn tegoż Andrzej, regent grodzki oszmiański 1638 r., żonaty z Dorotą Kociełłówną, córką Wojciecha, pozostawił syna Jakóba, który testamentem sporządzonym 1683 r, zapisał Tryple synowi Janowi.

Oprócz Jana, miał jeszcze Jakób dwóch synów: Stanisława i Łukasza. Po Janie odziedziczył Tryple syn jego Michał, który pozostawił synów trzech: Michała Macieja, Antoniego, regenta ziemskiego oszmiańskiego i Franciszka. Franciszek, właściciel Trypli 1756 r., pozostawił syna Wincentego, sędziego granicznego oszmiańskiego, który po ojcu odziedziczył Tryple, lecz nie pozostawił potomstwa, a majątek ten przeszedł na jego krewnego Waleryana, którego syn Wincenty, ur. w Tryplach 1865 r.

Wojciech Jankowski, regent grodzki oszmiański, właściciel Polan 1750 r., żonaty z Anną z Zahorskich, miał kilku synów: Franciszka, regenta lidzkiego 1764 roku, strażnika lidzkiego 1771 r., koniuszego lidzkiego 1773 r., i starostę pokretońskiego 1777 r., Andrzeja, regenta grodzkiego oszmiańskiego 1767 r., Wojciecha, Macieja, komornika lidzkiego 1778 r., Adama, regenta oszmiańskiego 1764 r. i Mikołaja, miecznika oszmiańskiego 1783 r. Franciszek, z powiatem lidzkim, a Adam, z powiatem oszmiańskim, podpisali elekcyę Stanisława Augusta. Franciszek, dziedzic Polan, z Józefy Koziełłówny, pozostawił dwóch synów: Ambrożego i Aloizego.

Ambroży, urodzony 1786 r. w Polanach, tamże zmarły 1828 r., właściciel Polan, marszałek powiatu oszmiańskiego, ożeniony z Karoliną Kontrymówną, córką Ferdynanda i Bogumiły z Szadurskich, miał syna Karola, urodzonego 1827 r. w Polanach, zmarłego w Wilnie 1887 r., żonatego z Wandą Benisławską, córką Antoniego i Anny z Pozniaków. Syn ich Czesław, urodzony w Polanach 1857 r., właściciel Polan, wydawca „Powiatu Oszmiańskiego“.

Aloizy, ur. 1787 r. w Cieszyłowie, właściciel Konwaliszek, podporucznik pułku ułanów polskich, odbył zaszczytnie kampanie 1813 i 1814 r.

Z Franciszkiem, regentem lidzkim, podpisali 1764 r. konfederacyę generalną litewską: inny Franciszek, Michał i Józef, a manifest szlachty litewskiej z 1763 roku podpisali: Marcyan, Ignacy, Franciszek, Andrzej, Jan i Michał Jankowscy (V. L.).

Mikołaj podpisał z powiatem rzeczyckim, elekcyę Jana III-go, a Andrzej i Jan, z powiatem orszańskim i Franciszek, z województwem połockiem, obiór Stanisława Augusta.

Hieronim Michał, krajczy grodzieński 1707 r. Aleksander, regent grodzki oszmiański 1774 r. Wincenty, regent grodzki lidzki 1787 r. Joachim, krajczy mozyrski 1769 r. Ignacy, krajczy mozyrski, 1772 r. i znowu Joachim takiż krajczy 1785 r.

Franciszek, regent ziemski smoleński 1770 r., a podczaszy smoleński 1777 roku. Mikołaj, regent sądów podkomorskich województwa smoleńskiego 1775 r. (V. L.). Mikołaj, regent grodzki oszmiański 1780 r. Franciszek, sędzia ziemski oszmiański 1788 r. Ignacy, krajczy smoleński 1791 r. Wymienieni tu pojedynczo Jankowscy, być może nie wszyscy do Jastrzębczyków należą, bo spotykają się na Litwie i Nowinowie, Powałowie i Porajowie Jankowscy.

Wincenty, syn Franciszka, koniuszy lidzki 1784 roku, miał kilku synów, z których Mikołaj Zygmunt, właściciel Zaharankowszczyzny, pozostawił syna Wincentego. Bolesław, syn Franciszka, urodzony 1835 roku, ożeniony z księżniczką Wierą Uchtomską.

Onufry z synami: Felicyanem i Józefem, Michał z synami: Józefem i Jakóbem Wincentym, synowie Kazimierza, wnukowie Samuela, prawnukowie Antoniego, dziedzica Miodusz, w powiecie wileńskim, dowiedli szlachectwa 1806 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

W ziemstwie orszańskiem legitymowali się ze szlachectwa 1773 r., również Jankowscy tegoż herbu, pochodzący od Melchiora Jankowskiego, żyjącego w drugiej połowie XVII-go wieku. Miał on dwóch synów: Stanisława i Marcina.

1) Stanisław, syn Melchiora, pozostawił dwóch synów: Wincentego i Jana. Po Wincentym pozostało czterech synów: Hilary, Wawrzyniec, Hieronim i Marcin, z których Hieronim legitymował się ze szlachectwa 1773 r. Po Janie pozostało dwunastu synów: Ludwik, Tadeusz, Stanisław, Piotr, którego czterej synowie: Antoni, Jan, Wawrzyniec i Andrzej, wylegitymowani 1773 r., Jakób, którego czterej synowie: Józef, Floryan, Antoni i Wincenty, także wylegitymowani 1773 r., drugi Stanisław, Szymon, po którym syn Jan i wnuk Mikołaj, wylegitymowani 1773 r., Michał, którego synowie: Jan i Stanisław, Antoni, którego syn Jan, Franciszek, Dominik i Józef.

2) Marcin, syn Melchiora, miał czterech synów: Michała, Kazimierza, Jakóba i Antoniego. Kazimierz nabył dobra Wyhon 1726 r. Synowie jego: Benedykt i Franciszek. Ten ostatni wraz z bratem swoim stryjecznym Ignacym, synem Antoniego, legitymował się 1773 r. (Ist. Jur. Mat. XXVIII; Herb. Orsz.).

JANKOWSCY h. JUNOSZA z Jankowa, w powiecie lipnowskim, pisali się z Karnkowa, skąd wyszli. Marcin, Jan i Stanisław, synowie Mikołaja Karnkowskiego z Jankowa, zeznali dział w 1543 r. (Gr. Bobr. i M. 30 f. 391).

Herb Junosza.

Marcin, poborca ziemi dobrzyńskiej, właściciel Jankowa i części Głodowa 1564 r. (Paw.). Był on następnie podsędkiem dobrzyńskim, a arcybiskup Karnkowski, w testamencie swoim z 1602 r., wspomina, że spłacił dług synom jego, których nazywa swoimi bratankami.

Stanisław, dworzanin arcybiskupa Karnkowskiego 1591 roku (Kor.).

Jakób z Karnkowa, starosta lipnicki 1602 r., nie żył w 1607 roku, w którym wdowa po nim, Zofia z Sebieczowa Kinicka, jest już żoną Jana Mikołaja Boratyńskiego (M. 151 f. 250). Synowie jego: Tomasz i Marcin, pokwitowani 1607 r. przez Niedźwieckiego, nabyli 1622 r. od Krzysztofa Boratyńskiego i od Łaszcza sumy, należne od Mikołaja Boratyńskiego i pokwitowali Piotra Łaszcza z opieki. Wdowa po Marcinie, Helena z Watlewskich, żyje 1637 r.

Tomasz, nabył Modryń 1625 r. Deputat bełski na Trybunał radomski 1628 r., pisarz ziemski bełski 1630 r., został sędzią ziemskim 1649 r. (M. 192 f. 29). W 1635 r., jako ziemianin województwa bełskiego, procesował Ledóchowskiego, o zbiegłych poddanych z Modryń do Krasnopola (Woł. VI A f. 428). W 1622 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Anną z Jarczewskich. Synowie ich: Jakób, Stanisław i Jerzy, kwitowali 1648 r. Jarczewskiego (Zs. Bełskie).

Wacław z Karnkowa Jankowski, jak się zdaje syn Marcina, podsędka, dworzanin arcybiskupa Karnkowskigo, następnie kasztelan słoński, pozostawił trzech synów: Marcina, Jana i Tomasza. Marcin, podstoli wyszogrodzki 1620 r., umarł podczaszym 1661 r. W 1633 r. obierał plenipotentów w Lublinie (Zap. Lub. 34 f. 505). Janowi król potwierdził 1621 r. granice Jankowa, podług aktu z 1371 roku (M. 165 f. 209). Tomasz, otrzymał 1650 r. konsens królewski, na wykupienie z rąk Krąkowskiej wsi Prusy, w ziemi lwowskiej (M. 191 f. 329).

Marcin, syn Stanisława, wprowadzony do Radzikowa 1637 roku (DW. 49 f. 613 i 52 f. 117). Anna z Karskich Jankowska, sprzedała około 1655 r. część Radomina, zwaną Jankowszczyzna, Bagniewskim. Anna, córka Marcina, za Janem Sankowskim 1635 r. (Perp. Czers. 9 f. 264). Jakób, żonaty z Katarzyną z Wojczyńskich 1649 r. (Perp. Czers. 11 f. 162). Jan i Wojciech podpisali z ziemią dobrzyńską, elekcyę Jana Kazimierza.

Maryanna, córka Mikołaja, żona Jana Lipnickiego 1671 r. Michał, 1679 r. w bełskiem. Józef zeznał 1692 r. zapis dożywocia z żoną, Dorotą z Czosnowskich (DW. 58 f. 389). Franciszek, syn Stefana i Konstancyi z Noskowskich (Akta XXIII), regent grodzki chełmski 1677 r., komornik ziemski chełmski 1680 r., a komornik ziemski lwowski i pisarz grodzki żydaczowski 1687 r., podpisał z województwem ruskiem, elekcyę Augusta II-go. Kazimierz Franciszek, skarbnik bracławski 1671 r., z żoną, Teresą z Śladkowa, zarzucili Gutteterowi nieszlachectwo, stąd sprawa 1686 r. na sejmiku proszowskim (Gr. Ośw. 82 f. 1963).

Andrzej, syn Stanisława i Maryanny Skolimowskiej, wnuk Józefa i Eufrozyny Drozdowskiej, wylegitymowany w sądzie ziemskim halickim 1783 r., pozostawił z żony, Maryi Głowackiej, synów: Kazimierza, Marcelego i Jana.

Marceli, ożeniony z Zofią Gurską, córką Jana, miał córkę Marcelinę Stupnicką i syna Macieja Anzelma, ur. 1804 r. (metr. w Podhajcach z 1806 r.), ożenionego z Karoliną Pomiankowską, z której: Kazimierz Wojciech Aleksander, ur. 1842 roku (metr. u Św. Maryi Magdaleny we Lwowie), Jan, ur. 1760 r. (metr. w Hłuboczku), żonaty z Ludwiką Kędzielską, z której synowie: Ignacy, ur. 1791 r. (metr. w Wolicy), dziedzic Bożykowa, członek Stanów galicyjskich, po którym córka Honorata, 1849 r. żona Nikodema Rogali Zawadzkiego, Antoni, ur. 1801 r. i Wojciech, ur. 1810 r. (metryki w Dolinie), wylegitymowani ze szlachectwa w Wydziale Stanów 1834 r. Wojciech, ożeniony z Wiktoryą Bocheńską, pozostawił córki: N. Milińską, Kazimierę, Franciszkę, Maryę Lityńską, Wiktoryę, dziedziczkę Szczepanowa, żonę Dionizego Zawadzkiego, syna Nikodema, starosty tarnopolskiego 1886 r. i syna Jakóba Ignacego Teofila, ur. 1854 r. (metr. w Rosochowaćcu), wylegitymowanego 1874 r.

Kazimierz, syn lub wnuk Andrzeja, dziedzic Krowinki, z Agnieszki Bratkowskiej, miał córkę Teklę, zaślubioną w Salówce 1841 r. Michałowi Wereszczyńskiemu i syna Wojciecha, ożenionego 1845 r. z Franciszką Lewicką (metryka w Jagielnicy).

Andrzej miał mieć drugą żonę, Maryę Luderowiczównę, z której syn Michał, żyjący 1837 r., miał syna Jana (A. Wydz. Stan. Galic.).

JANKOWSCY h. KORAB' wyszli z Janek, w ziemi nurskiej, których był właścicielem 1578 r. Krzysztof, z wielu innymi. Jakób, dziedzic części Łomżycy

pod Łomżą, a Zofia, dziedziczka Wólki Piotrowej 1578 roku (Paw.). Prokop Jankowski z Janek, herbu Korab', syn Krzysztofa, świadek przy wywodzie szlachectwa Adama Czyszkowskiego 1610 roku. W tymże czasie żył i Andrzej, syn Wojciecha (DW. 38 f. 1370).

Herb Korab.

Hipolit Jankowski, podsędek bielski, rezygnował z urzędu 1583 r. Syn jego Jan, podstarości bielski 1622 r. (Wyr. Lub. 57 v. 135), z Agnieszki Siekluckiej, pozostawił syna Kazimierza (Zap. Lub. 47 f. 269). Kazimierz i Stefan, z województwem podlaskiem, podpisali elekcyę Jana Kazimierza, a Jakób, z ziemią bielską i Wojciech Kazimierz, z ziemią łomżyńską, obiór króla Michała. W liczbie elektorów Augusta II-go spotykamy: Aleksandra, Joachima i Stefana z ziemi nurskiej, a Stanisława, Wacława i Władysława, z ziemi wiskiej. Elekcyę Jana III-go, podpisał z województwem brzeskiem-litewskiem Paweł, a obiór Stanisława Augusta, z temże województwem: Ignacy i Stanisław, a z ziemią bielską, Łukasz.

Łukasz, sukcesor Maryanny Szczuka 1791 r. (DW. 107 f. 1514). Stanisław, burgrabia zambrowski 1784 r., komornik ziemski łomżyński 1786 r.

Antoni, skarbnik rzeczycki, syn Kazimierza i Katarzyny z Kozłowskich, zawarł 1782 roku ugodę z Madalińskim o Przykory. W 1772 roku zapisał sumę żonie swej, Annie z Mietelskich, córce Andrzeja, miecznika zakroczymskiego i Urszuli z Mrokowskich, a 1784 roku zeznał z nią zapis dożywocia (DW. 89 f. 771; 98 f. 851 i 100 f. 274).

Herb Kucza (Cielątkowa).

JANKOWSCY h. KUCZA (CIELĄTKOWA) z Jankowic, w powiecie lelowskim. Tomasz z Jankowic, zaświadczył 1399 r. w Lelowie szlachectwo Jana z Bzowa (St. Pr. P. Pom. VII. 1221). Mikołaj, syn Tomasza z Jankowic, na uniwersytecie krakowskim 1415 r.

JANKOWSCY herbu KUSZABA z Jankowic parafialnych, w powiecie radomskim. Właścicielem Woli Jankowskiej, w drugiej połowie XV-go wieku, był Jan Baran h. Kuszaba (Lib. Benef. I f. 334) Córki tegoż Jana Barana z Jankowic: Zuzanna, żona Jana Radzanowskiego i Anna, żona Jana z Gutowa, dopełniły działu dóbr 1471 r. (Rad. Ins. Dec. VI f. 107).

Herb Kuszaba v Paprzyca.

JANKOWSCY h. NOWINA z Jankowa, w powiecie opoczyńskim, której to wsi współwłaścicielem był Jan Jankowski 1508 r., a Mikołaj Jankowski 1577

roku (Paw.). Jan Jankowski, 1546 r. komisarz królewski w Ostrogu (Arch. Sang.). Mikołaj i Jan z Jankowa obecni przy rozgraniczeniu Radzic i Brzozy 1585 roku.

Przecław, podstoli J. Kr. Mości, testamentem spisanym 1653 r. w Krajewie, zapisał 6,000 fl. na kościół w Skrzyńsku. Anna, wdowa po Ottonie Duninie, cześniku łęczyckim, 1699 r.

Zofia z Odrzywolskich, wdowa po Janie Jankowskim, posag swój i prawa do dóbr Odrzywolskich odstąpiła 1686 roku Lipskiemu (Gr. Opocz.). Antoni, Grzegorz i Sebastyan, podpisali z województwem sandomierskiem, elekcyę Augusta II-go.

Antoni v. Franciszek Antoni, syn Wojciecha i Agnieszki Kwaśniewskiej, wojski i regent grodzki opoczyński 1720 r., następnie i pisarz grodzki opoczyński, nie żyjący już 1761 r., ożeniony z Zofią Kietlińską, miał synów: Konstantego, kanonika kijowskiego, archidyakona kurzelowskiego, proboszcza w Sławnie 1761 r. i Józefa, majora regimentu łanowego. Został on stolnikiem radomskim 1750 roku, a chorążym 1757 r. Następnie i generał major wojsk koronnych, komendant fortecy Zamojskiej 1763 roku. Z Aleksandry z Kwaśniewskich, miecznikówny stężyckiej (DW. 108 f. 287), pozostawił trzech synów: Kajetana, Ignacego i Konstantego, z których dwaj pierwsi podpisali z województwem sandomierskiem, elekcyę Stanisława Augusta. Dopełnili oni działu dóbr ojczystych 1770 roku. Kajetan wziął Janków i Owadów, w opoczyńskiem. Ignacy, Chronówek i Wolę Kowalewską, w radomskiem. a był też dziedzicem Wolanowa. Konstanty—Strzałków i Zabłocie.

Herb Nowina.

Kajetan, skarbnik radomski 1768 r., a wojski mniejszy 1789 r., zmarł bezżenny.

Ignacy, z chorążego regimentu pieszego gwardyi, kapitan regimentu łanowego 1765 r., a pułkownik 1778 r., poseł województwa sandomierskiego 1780 r. (MP.; DW. 85 f. 131 i 96 f. 923), z Ludwiki Chronowskiej, 2-o v. księżnej Kalikstowej Ponińskiej (DW. 110 f. 1294), pozostawił synów: Józefa, ur. 1781 r. (metr. w Mniszewie) i Antoniego, ur. 1783 r. (metr. w Wolanowie), oraz córki: Teresę i Annę. Obaj bracia legitymowali się ze szlachectwa 1804 roku, ale w metryce Józefa matka nazwana Ludwiką Rudnicką (Quater. IV f. 216 — 218).

Józef, pułkownik b. wojsk polskich, dziedzic Chronówka, zmarł 1847 roku w Radomiu.

Antoni, generał b. wojsk polskich, zginął w zaburzeniach ulicznych w Warszawie 1831 r. Żonaty 1-o v. 1816 r. z Zofią (Maryanną?) z Tomkowiczów, zmarłą 1821 r., 2-o v. z Brzczińską, miał z pierwszej żony synów: Heliodora i Józefa, ur. 1817 r. w Sieradzu i córkę Anielę, ur. 1818 r. tamże, żonę Eustachego Ludwika Potkańskiego, a z drugiej, synów: Adama i Ludwika, generała wojsk cesarsko-rosyjskich, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Konstanty, chorążyc radomski, kapitan wojsk koronnych i szambelan Stanisława Augusta 1780 r., deputat na Trybunał koronny i kandydat do kasztelanii połanieckiej w tymże roku (MP.), poseł województwa sandomierskiego 1793 roku, z Maryanny de la Magdelaine, córki Józefa, pułkownika wojsk koronnych i Maryanny z Rewlów, pierwszej swej żony, pozostawił córkę Maryannę, żonę Józefa Tomkowicza, szambelana Stanisława Augusta, z którym zeznała zapis dożywocia 1792 r. (DW. 108 f. 287 i 109 f. 843), a z Anny Duninowskiej, drugiej żony, syna Józefa, małoletniego jeszcze 1818 r.

Józef, syn Ignacego, Piotr, syn Stefana, Stanisław, syn Mikołaja, Nikodem, syn Franciszka, Franciszek, syn Jana, Jan, syn Pawła, Leopold, syn Jana, Floryan i Jan, synowie Stanisława, Damazy, syn Pawła, Józef, syn Józefa, Julian i Aleksander, synowie Jakóba, Jakób, syn Filipa, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Andrzej Floryan, syn Józefa, Jakób i Jan, synowie Tadeusza, wszyscy trzej wnukowie Tomasza, prawnukowie Józefa, dziedzica 1700 roku dóbr Steckiszki, w powiecie trockim, dowiedli szlachectwa 1798 roku, przed Deputacyą Wywodową wileńską.

JANKOWSCY h. OGOŃCZYK z Jankowic, w powiecie łęczyckim, gdzie leży także Jankowo, na którem Jankowscy również dziedziczyli. Jankowice w końcu XIV-go wieku już były w ręku kilkunastu dziedziców. Floryan i Michał w 1394 roku zaświadczyli, z rodu Ogonów, szlachectwo Zieleniewskiego (Łęcz. II. 5049). Jasiek, syn Michała, 1400 r. Pakosław Jankowski z braćmi, Domasław, bracia Bogusław i Racibor, bracia Piotr i Jan, Wszebor, zięć Przybysławy, Świętosław, Sułek, Żuk, Michał Falibogów, Nasegniew i kilku innych, wymieniają akta łęczyckie z lat 1386 — 1400. Od imion niektórych przybrały nazwę części wsi Jankowic. Wincenty, syn Bogusława, 1411 r., a Stanisław, syn tegoż, 1424 r. na uniwersytecie krakowskim.

Herb Ogończyk.

Na Jankowicach-Trojanowych i Domasławowych, dziedziczyli 1576 r. Sebastyan i Bernard *Pierzchothowie*, Jan *Lossotka*, Sebastyan, syn Andrzeja *Lossotki* i Jan *Wichno*, Jankowscy, a na Jankowicach-Pakoszowych—Marcin, Piotr, Baltazar, Andrzej, syn Macieja i Bernard *Pierzchot*, Jankowscy. Lossocina właścicielem był Jan Lossotka Jankowski. Andrzej, syn Macieja Żuka Jankowskiego, dziedzic części Pekawek tamże (Paw.).

Akta grodzkie brzeskie-kujawskie wspominają: Jana Jankowskiego z Jankowic 1450 r., Dobiesława 1474 roku, Andrzeja, syna Piotra Jankowskiego, Jakóba i Michała 1477 roku.

Łukasz i Andrzej Jankowscy, wprowadzeni do Grochowisk i Izbicy 1555 r. (Gr. Przed. 9 f. 144). Maciej, syn Bartłomieja, ma sprawę w Przedeczu 1556 r. Synowie jego: Stanisław, Tomasz, Wawrzyniec, Grzegorz i Jan (Gr. Przed. 10 f. 26; 36 f. 498; 37 f. 135; 44 f. 130 i 61 f. 123). Andrzej, syn Mikołaja, przyznał

dług Bielickiemu 1587 r. Jan, zastawił część Jankowic bratu Andrzejowi 1573 roku, a odstąpił sumę bratu Wojciechowi 1587 r. Wojciech wprowadzony do części Jankowic 1572 r. (Gr. Przed. 21 f. 382; 22 f. 109; 35 f. 110 i 122).

Jan miał synów: Jakóba, Piotra, Wojciecha, Macieja i Pawła. Jakób kwitował Moraczewskiego 1627 r., Piotr zeznał oblig na Zbijewskiego 1599 r., Wojciech kwitował Ruszkowskiego 1596 r., Maciej zastawił Prosiny 1609 r., a Paweł prawo zastawne na Głęboczek i Strzygi 1624 r. (Gr. Przed. 44 f. 411; 47 f. 280; 56 f. 192; 68 f. 31 i 32). Piotr, z żony Ewy, pozostawił córkę Agnieszkę, żonę Tomasza Błędowskiego 1628 r. i syna Teodora, posiadacza wójtostwa w Rogoźnie, które odstąpił Chwalikowskiemu 1627 r. (Gr. Przed. 69 A f. 81; 68 f. 8 i 69 f. 441 i 465). Paweł zeznał 1618 r. zapis dożywocia z pierwszą żoną, Dorotą z Kuczyckich, a 1631 i 1638 r. z drugą żoną, Ewą z Ogorzelewskich (Gr. Przed. 64 f. 274; 70 f. 223 i 71 f. 108).

Andrzeja, syna Mikołaja, synowie: Wojciech i Mikołaj, procesują się z Osieckim 1617 r. (Gr. Przed. 63 f. 15).

Wawrzyniec zastawił Jankowice bratu Floryanowi 1587 r. Mikołaj, syn Wawrzyńca, pozwał Osieckiego 1622 r. (Gr. Przed. 35 f. 125 i 67 f. 453). Baltazar, syn Mikołaja, nabył Krzewie 1604 r. Nie żył w 1609 r., w którym pozostała po nim wdowa, Jadwiga z Krzewskich, odstąpiła te dobra synom: Adamowi i Maciejowi (Gr. Przed. 52 f. 202; 56 f. 85 i 57 f. 327). Jan i Stanisław, synowie Pawła, procesują Wietrzychowskiego 1622 r. (Gr. Przed. 67 f. 131). Wojciech, syn Sebastyana, dziedzic na Pniewie, nabył sumę na Jankowicach-Pakoszowych 1624 roku. Jakób, żonaty 1631 r. z Jadwigą z Koneckich (Gr. Przed. 68 f. 86; 71 f. 196 i 70 f. 307).

Walenty podpisał z województwem łęczyckiem, elekcyę Jana Kazimierza, a Tomasz, z temże województwem i Piotr, z województwem brzeskiem - litewskiem, obiór króla Michała. Walenty zeznał 1679 r. oblig na rzecz synów swoich: Jana, Przemysława, Kazimierza, Franciszka i Wojciecha. Wojciech Antoni potwierdził swój testament 1694 r. (Gr. Przed. 78 f. 184 i 81 f. 42).

Tomasz z Jankowic-Pakoszowych, syn Walentego, h. Ogończyk, sprzedał 1644 r. połowę Chazbikowa, w województwie kijowskiem, Dąbrowskiemu. Siostry Tomasza: Helena, za Andrzejem Służowskim i Kunegunda, za Janem Szczuką (Gr. Kijow. z 1644 r.).

Stanisław i Jan pisali się z województwem łęczyckiem, na elekcyę Augusta II-go. Stanisław zeznał 1695 r. zapis na rzecz żony, Zofii z Kwiatkowskich (Gr. Przed. 81 f. 67). Maryanna, córka Ignacego, komornika ziemskiego inowłodzkiego i Katarzyny Grzybowskiej, żona Jerzego Grodzińskiego 1702 r. (Gr. Łęcz.). Wawrzyniec nabył wójtostwo w Dębnie 1717 r. Józef zapisał 1728 r. sumę na Kamionnie żonie swej, Dorocie z Malskich. Walenty z żoną, Joanną Zaborowską, posesorowie Bab małych 1731 r. Teresa, zamężna Zaborowska 1740 r. (Zs. Gost. z 1731 r. i Gr. Gost. z 1740 r.). Wojciech zeznał 1756 r. zapis dożywocia z żoną, Zofią z Bieganowskich. Tenże sam, czy też inny Wojciech, zeznał takiż zapis 1757 r. z żoną, Magdaleną z Wodeckich. Jan, Bartłomiej i Rozalia, dzieci Stanisława, na rzecz których Magnuski zeznał oblig 1781 r. (Gr. Przed. 83 f. 268; 86 f. 115; 89 f. 398 i 486; 94 f. 194).

Maciej, Andrzej i Ludwik, synowie Macieja, z których dwaj pierwsi odstępują pewną sumę trzeciemu 1745 r. Andrzej, z Katarzyny z Różyckich, pozostawił synów: Władysława, Józefa i Ignacego. Spłacają oni dług Rzeszotarskiemu 1766 r. (Gr. Przed. 88 f. 182 i 287; 90 f. 459),

Joachim, kanonik krakowski, kustosz katedralny i wikaryusz biskupi, senator wolnego miasta Krakowa, umarł 1833 r.

Wojciech, syn Adama, zastawił 1609 roku Jankowo i Poręby Owsianemu (Gr. Przed. 56 f. 187).

Maciej Jankowski, syn Mateusza, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Antoni, syn Franciszka i Wiktoryi Dwernickiej, wnuk Grzegorza i Anny Pakoszewskiej, żonaty był z Magdaleną Wielogórską. Córka jego Maryanna, 1-o v. Gryzowska, 2-o v. Romanowiczowa. Synowie zaś: Wojciech i Marcin, wylegitymowani ze szlachectwa 1809 r., w Wydziale Stanów Galicyjskich, Andrzej, ur. 1757 roku, Józef Marcin, ur. 1759 r., Augustyn, ur. 1766 r. i Józef Antoni, chrzczony 1786 r. (metryki w Turce), wylegitymowani tamże 1810 r. Z nich:

Józef Marcin, zmarł 1829 r., bezdzietny z żoną, Ludwiką Łobaszewską.

Wojciech zmarł 1836 r. w Ułycznem, pozostawiwszy z Katarzyny Siemianowskiej, syna Jana i córki: Józefę Borysławską i Katarzynę Borysławską.

Po Marcinie zaś, zmarłym 1827 r., z dwóch żon: Barbary Sumisławskiej i Apolonii Zborowskiej, zostały dzieci: Jan, Andrzej, Józef, z pierwszej żony, a Kazimierz, Wojciech, Helena, Karol i Karolina bliźnięta, Maryanna i Teresa, z drugiej żony. Tomasz, ożeniony 1813 r. z Barbarą Kondratowiczówną, wdową po Jakóbie Lisikiewiczu (M. D. Wąs.).

Do tych pewno należą: Feliks, pleban w Szmańkowcach, zmarły 1840 r. i Tadeusz, syn księdza gr.-kat. Jana i Anny, ur. w Chodaczkowie, który zaślubił 1853 r. w Szmańkowcach Rozalię Gumińską. Marya, siostra Tadeusza, żona Józefa Borzemskiego z Majdanu (metr. w Czortkowie).

Mateusz z synem Janem, syn Stefana, Jan, Stanisław, Tadeusz i Franciszek z synami: Józefem, Kazimierzem, Wacławem i Dominikiem, synowie Tomasza, wszyscy zaś wnukowie Antoniego, prawnukowie Michała, 1715 roku dziedzica dóbr Poniewicze i Dołgi, w powiecie kowieńskim, dowiedli szlachectwa 1805 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Herb Poraj.

JANKOWSCY h. PORAJ z Jankowa (dawniej często zwanego Niankowem), w powiecie gnieźnieńskim. Mikołaj, Bodzanta i Jakób, synowie Bodzanty z Wrześni, sprzedali 1317 roku części swoje na Jankowie i Wełnie, bratu rodzonemu, komesowi Bogufałowi. Synami tego Bogufała będą: Bodzanta, biskup krakowski 1348 r., zmarły w Kielcach 1366 r., Tomasz i Stefan. Tomasz bowiem, syn Bogufała, syna Bodzanty, nabył część Szczepli 1329 r., a Biskup Bodzanta, w liście pisanym do bratanka swego, syna Tomasza, wymienia braci: Tomasza i Stefana, i szwagra, Piotra Litwina, oraz wzmiankuje,

iż majątek ich ojczysty Bierzglin, który zastawili na wykupno z niewoli Andrzeja, stryja biskupa, wykupiony przez biskupa, wziął działem Tomasz.

Tego ostatniego syn Jan, urodzony ze Świętosławy, dziedzic na Jankowie i nabytej przez siebie Górce, ze szremskiego, kasztelan kaliski 1366 r., którego pieczęcie z 1377, 1382 i 1383 r., przedstawiają herb Poraj, pozostawił synów: Bodzantę, kustosza poznańskiego 1390 r., Bogufała i Dobiesława, piszących się z Jankowa i z Górki (KWP. i Leksz.).

Dobiesław z Jankowa, na sądach w Gnieźnie 1399 r. (Leks.), podsędek gnieźnieński 1419 r. i kaliski 1423 r.

Bodzanta, kanonik gnieźnieński 1432 r. (Kor.) i łęczycki 1440 r. Brat jego Piotr 1432 r. (Kor.).

Piotr Jankowski z Nidomia, ręczy 1436 r. za kapitułę gnieźnieńską. Piotr Nidomski i Jan Jankowski, świadczą 1450 r., że sprzedali dawniej plac w Gnieźnie, zwany Florencya, Maciejowi, kanonikowi gnieźnieńskiemu. Jakób świadczy w Poznaniu 1516 r.

Łukasz, dziedzic Psarskiego, żonaty 1550 r. z Ostrorożanką. Łukasz, kanonik poznański 1526 r. (Pis. Dz. Pol. IX). Marcin, współdziedzic Jankowa 1580 roku (Paw.). Andrzej Jankowski, umarł 1565 r., pochowany w Ceradzu (Łuk.). Paweł, wikaryusz w Gidlach 1621 r. Krzysztof i Kazimierz, podpisali z województwem kaliskiem, elekcyę króla Michała.

Bogumił, syn Szymona, Jan, Julian i Romuald, synowie Wincentego, i Antoni, syn Ludwika, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Jan i Ignacy, synowie Bartłomieja, Adam z synami: Ignacym i Wincentym, i Stanisław z synami: Michałem, Antonim i Stanisławem, synowie Michała, wszyscy czterej wnukowie Tomasza, prawnukowie Kazimierza, 1714 r. dziedzica Wołejkowicz, w powiecie oszmiańskim, dowiedli szlachectwa 1819 roku, przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Herb Rawicz.

JANKOWSCY h. RAWICZ z Jankowic, w powiecie radomskim, nieopodal Szydłowca. Wit, dziedzic Jankowic, kasztelan połaniecki 1348 r. Synami jego być mogli: Goworek z Jankowic 1339 r. i Grot z Jankowic 1349 r.

Grot z Jankowic, kasztelan połaniecki 1401 r., kasztelan małogoski 1413 r. Synowie jego: Świętosław w latach 1403 — 1411, a Prandota 1411 r. na uniwersytecie krakowskim. Również jego synami byli pewnie: Rafał z Jankowic, h. Rawa, świadek 1415 r. i Grotek z Jankowic 1429 r. (KDM.; KKKr. i Helc. II). Tenże Grotek, dworzanin królewski, 1442 roku w Budzie. Grot z Jankowic, zabezpieczył posag żonie Elżbiecie 1451 r. (M. 10 f. 75), był tegoż roku burgrabią krakowskim (Helc. II).

Krystyn i Sylwester Jankowscy, dziedzice na Jankowicach, Wysokiej, etc., w drugiej połowie XV w. Krystyn był marszałkiem dworu kardynała Oleśnickiego (Dł. Lib. Ben.).

JANKOWSCY h. STRZEMIĘ z Jankowic v. Janikowic, w powiecie proszowskim. Mikołaj z Jankowic, syn Jana, dowiódł swego szlachectwa 1413 roku w Krakowie. Dobiesław, świadczy Mikołajowi ze Świeborowic w Krakowie 1450 roku (St. Pr. P. Pom. VII. 219 i 945).

Herb Strzemię.

Akta krakowskie z końca XIV-go wieku wymieniają kilkunastu dziedziców Jankowic.

Jasiek z Jankowic, nabył od synowca Dobka, część Jankowic 1389 r. Dorota Dobkowa z Jankowic, sprzedała 1414 r. część Gór i Polikna. Jan i Dobiesław, synowie Dobka z Jankowic, obowiązują się 1432 r. płacić pewną sumę matce swej, Katarzynie ze Zbylitowic (St. Pr. P. Pom. VIII. i Helc. II).

Stefan z Jaśkiem, świadczą 1379 r. Błażej, syn Stefana, pleban z Sącza, zapisał się 1400 r. na uniwersytet krakowski, a 1411 r. jest archidyakonem katedralnym krakowskim. Stasiek i Mikołaj, synowie Myślibora, mają sprawy w latach 1382 — 1388. Jasiek jest dziedzicem części Donatkowic i stąd zwany Donatem 1388 r. Stanisław i Marcin, bracia, 1399 r. Piotr ma spłacić 1434 r. 10 sztuk bydła bratankowi swemu Piotrowi, dawniej dziedzicowi części Czudzinowic. Mikołaj, syn Piotra, 1442 roku na uniwersytecie krakowskim.

Jakób, żonaty z Barbarą Kozłowską 1528 roku (Prot. Inscr. Terr. Crac. 4 f. 11).

Część tych Jankowic należała w końcu XIV-go wieku także do Półkoziców z Trzewlina i Więckowic, którzy czasem pisali się z Jankowic.

JANKOWSCY z Jankowic, w powiecie poznańskim. Akta poznańskie wspominają o Mikołaju z Jankowic 1391 r., o Marcinie 1393 r. i o Kuszu 1394 roku (Leksz.).

Jan Jankowski świadczy 1475 r. w konsystorzu poznańskim. Andrzej wraz z Białośliwskiemi, pozwał 1522 r. zabójców Nienińskiego. (A. Capit. Posn.) Jan był na wojnie wołoskiej 1511 roku.

JANKOWSCY z Wielkiego Jankowa, w powiecie kaliskim. „Strenuus" Przedbor z Jankowa, ma sprawę w Kaliszu 1414 r. Wincenty Jankowski ręczy 1497 r. za Nowomiejskiemi. Piotr z Wielkiego Jankowa i Rambczyna, na wyprawie wołoskiej 1497 r. Tomasza wyprawiła na wojnę turecką Denowska 1498 r. (St. Pr. P. Pom. VII. 233, 440 i 621).

JANKOWSCY z Jankowa, w powiecie kościańskim. Adam i Przecław Jankowscy, świadczą w Kościanie 1394 i 1395 r. (Leksz,). Dethmar Jankowski, dziedzic Jankowa w dyecezyi gnieźnieńskiej 1417 r. (Pom. Dz. W. Śr. XVI).

JANKOWSCY z Janikowic i Tomina, w powiecie sandomierskim. Mikołaj Jankowski, właściciel powyższych wsi 1508 r. (Paw.).

JANKOWSCY z Jankowic, w ziemi przemyskiej. Patrz *Ptaczek*.

JANKOWSCY w ziemi halickiej. Jan Jankowski, rządca, wojewoda Rohatyński 1437 r., wraz z żoną, Barbarą z Putatyniec, zamienili 1440 r. Tyśmieniczany i Wołoszów na Pakoszew v. Pokoszowce z Chłopskim i dopłacili mu 40 grzywien. Święszek Jankowski z Podwińska 1441 r., a Marcin 1494 r., świadczą we Lwowie.

Andrzej Jankowski, ma sprawę 1503 r. o konie z Zamiechowskim (AGZ.). Michał, sędzia ziemski halicki 1557 r., wziął od Sieniawskich w długu wieś Januszków 1569 r. Tomasz i Krzysztof, na popisie ziemi lwowskiej, stawiają po jednym koniu 1651 roku.

JANKOWSCY z Jankowic, w powiecie rawskim, których właścicielami byli 1579 r. Mikołaj i Jakób (Paw.).

JANKOWSCY z Jankowic, w powiecie szadkowskim. Dersław świadczy w Sieradzu 1425 r. Mirosław, syn Dersława, 1416 r. na uniwersytecie krakowskim. Maciej z Jankowic, nabył 1476 r. część Grzegorzewki tamże od Mikołaja z Wiechucic (Zs. Sier. 9 f. 57; Gr. Sier. 18 f. 7). W 1552 r. wymieniają regestra poborowe drobnych dziedziców pięciu (Paw.).

JANKOWSCY różni. Mikołaj Jankowski, sołtys z Domaradza 1570 r., które to sołectwo dostał od Herburta, biskupa przemyskiego. Syn jego Jan, odsądzony od posesyi 1599 r. Stefan i Michał, synowie Stanisława, sprzedali 1629 r. Bystrzejowskiemu Ulanice i Weszmuntów (Zap. Lub. 32 f. 234). Tenże Stefan, syn Stanisława, zeznał 1631 r. zapis dożywocia z żoną, Zofią z Zawiszów, a wspólnie z drugą żoną, Ewą z Kociszewskich, sprzedał 1644 r. część Kociszewa Zamojskiemu (Perp. Czers. 8 f. 539 i 10 f. 491).

Anna z Palczewskich, żona Jana Jankowskiego, kwituje 1616 roku brata z odbioru posagu. Maryanna, córka Wojciecha, za Andrzejem Mirowskim, 1659 roku. Paweł, żonaty z Maryanną z Łuszczewskich 1654 r. Mikołaj, żonaty z Anną z Gozlińskich 1676 r. Przecław, syn Arnolfa, zeznał 1641 r. zapis dożywocia z żoną, Krystyną z Głoskowskich. Remigian, syn Adama, zabezpieczył 1653 roku posag żonie, Agnieszce ze Śniadkowskich (Perp. Czers. 5 f. 181; 10 f. 283; 11 f. 591 i 681; 12 f. 128 i 13 f. 470).

Kazimierz, żonaty z Krystyną z Kępickich 1714 r. Piotr, syn Aleksandra i Anny z Bystrzyckich, w swojem, matki, brata Jana i siostry Maryanny imieniu, kwituje 1720 r. Romanowiczów z procesu, o dobra Wilka (Perp. Czers. 18 f. 155 i 19 f. 24).

Helena, córka Mikołaja, komornika krakowskiego i Katarzyny z Głowackich, za Michałem Chreptowiczem, skarbnikiem grodzieńskim, 1793 r. (DW. 61 f. 849). Adam, syn Fabiana, kwitował Renarda 1756 r. (DW. 80 f. 86). Maryanna z Karczewskich, córka Kaspra i Łucyi ze Strupiechowskich, żona Stanisława Jankowskiego, sprzedała 1772 r. część dóbr Chrapy (DW. 89 f. 495). Mikołaj, kapitan wojsk koronnych 1781 r. Stanisław, chorąży sanocki 1793 r., radca departamentu siedleckiego 1816 r. Synowie jego: Ignacy, oficer b. wojsk polskich,

ranny pod Witebskiem i pod Lipskiem, umarł 1816 r., mając lat 28. Wincenty, wzięty do niewoli w powrocie z Moskwy, umarł w niewoli w dziewiętnastym roku życia. Jakób, syn Aloizego, nabył 1795 r. część wsi Skłoda (DW. 110 f. 1166). Łukasz, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 roku (Oblig. Warsz. 49 f. 609).

Wojciech Jankowski, syn Wojciecha, komornik ziemski błoński i burgrabia warszawski 1714 r., żonaty z Konstancyą Grzegorzewską, pozostawił syna Kazimierza, który w 1721 r. sprzedał część swoją dóbr Otrembusy Thorzewskiemu (DW. 62 f. 443 i 917; 64 f. 250).

Stanisław, ur. 1745 r. (metr. w Świrze), syn Mikołaja i Anny z Pietkiewiczów, dziedzic części Uhruska 1778 r., zeznał 1790 r. zapis dożywocia z żoną Maryanną, córką Jana i Rozalii z Dybowskich, małżonków Szaławów. Brat jego Łukasz, ur. 1765 r. (metr. w Krasnymstawie), legitymował się ze szlachectwa z nim razem 1804 r. w Galicyi zachodniej (Quater. VIII f. 52; DW. 106 f. 620).

Franciszek, syn Krzysztofa, nabył 1768 r. część Skolimowa od Rudnickiego. Jacek, syn Łukasza, nabył 1761 r. część Skolimowa od siostry swej Agnieszki Raczyńskiej. Syn jego, Antoni Fabian, urodzony 1750 r. z Maryanny Radzikowskiej (metr. w Mordach), dowiódł szlachectwa razem z Franciszkiem 1804 r. (Quater. VIII f. 113 i 114).

Jakób, burgrabia grodzki warszawski, syn Jakóba, nabył 1790 r. część dóbr Czaple od Jasieńskiego. Jakób, żonaty 1793 r. z Barbarą Frankowską, córką Jana i Maryanny z Izdebskich (DW. 106 f. 1345 i 109 f. 518).

Krzysztof otrzymał w 1662 r. konsens królewski, na odstąpienie wójtostwa w Starym Jeżowie Annie ze Skrzyńca Jankowskiej. Ta Anna ze Skrzyńca Dzierżkówna, była żoną Sebastyana, a Krzysztof był jej synem i w 1677 r. dziedziczył na Skrzyńcu. Rafał, żonaty 1671 r. z Justyną z Jelińskich, 1-o v. Obrębską.

Kazimierz, towarzysz roty usarskiej 1674 r. (Zap. Lub. 56 f. 338 i AGZ. X 4348, 4838 i 5434). Jakób na Wołyniu, procesuje się z Prusinowskimi 1603 roku, a Paweł z Garnyszem 1636 r. Katarzyna z Jankowskich, córka Pawła, żona Floryana Potockiego 1686 r. (Woł. 1 f. 1072; VI B f. 245 i IX f. 587). N., podstarości rohatyński 1437 r. (Kwiat.).

Adama testament z grodu orszańskiego wpisany do grodu łuckiego 1619 roku. Wdowa po nim, Polonia Hawryłówna Bronnicka, kwitowała tegoż roku Bukowieckiego z rzeczy i pocztu po mężu. Synowie ich, zapewne Jan i Adam, kwitowali 1622 r. Bronnickiego z posagu i wyprawy matki. Jan, ożeniony z Anną Hawryłówną Bronnicką 1631 r., a Adam, z Zofią Jeziorkowską 1624 r. (Gr. i Zs. Łuckie; Teka W. Rulikowskiego). Jakób Ignacy, kanonik kamieniecki 1669 r. (Gr. Kamieniec.).

Michał, skarbnik nowogrodzki 1646 r. Paweł Władysław, miecznik kijowski 1670 r. Na tego Pawła i brata jego Michała, wyrobiła banicyę 1672 r. Katarzyna Wieczanówna, 1-o v. Stanisławowa Jankowska, 2-o v. ks. Stefanowa Szujska (Kniaź.).

Jadwiga, za Aleksandrem Bembnowskim 1642 r. (Kij. V f. 998). Teodora v. Helena z Czołhańskich, wdowa po świeżo zamordowanym Teodorze Jankowskim, z synem jedynym Benedyktem i córkami: Maryanną, żoną Antoniego Wołkowskiego i Heleną, podała 1659 r. w grodzie owruckim, skargę na Chodakow-

skich i Synbajewskich o ten mord (Arch. I. Z. Ros. IV. 1 i Kij. VIII f. 83). Franciszek, pisarz grodzki żydaczowski 1715 r. N., podczaszy parnawski 1738 r. Grzegorz, vicesgerent sądowy kijowski 1734 r.

Wawrzyniec 1635 r., a Krzysztof 1672 r. w Chełmie, Feliks Józef, pleban w Dubnie, zeznał 1684 r. zapisy na kościół i cerkiew w Chełmie.

Bazyli Stanisławowicz Jankowski, ziemianin witebski, z żoną, Dorotą ze Śliwowskich, procesuje Pypków o najazd Żogałowa w latach 1623— 1632. Jerzy v. Jegor Stanisławowicz, ziemianin 1639 r. i woźny generalny witebski 1641 roku, ożeniony z Anną Chomińską, testamentem z 1691 r. zapisał place i domy w Witebsku i sumy różne kościołowi Farnemu, gdzie rodzice leżą, Jezuitom, Dominikanom i Bernardynom. Andrzej z żoną, Zenobią z Jakowik, wzięli 1671 r. w zastaw część w Oboli Kupninie (Ist. Jur. Mat. XXI i XXVI).

Niżej wymienieni liczni Jankowscy, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej. Herb ich jest mi nieznany. Wawrzyniec z synami: Aleksandrem i Mikołajem, syn Jana; Fortunat Ignacy z synami: Gwidonem i Janem, Michał, Jakób z synem Stanisławem, Paweł z synami: Józefem, Aleksandrem i Janem, i Mikołaj z synami: Dyonizym, Michałem, Julianem i Janem, synowie Andrzeja; Daniel z synem Leonem, syn Bazylego, a wszyscy wnukowie Aleksandra, prawnnkowie Stanisława, w 1856 i 1873 r.

Aleksander i Feliks Roman, synowie Macieja, wnuki Wojciecha, prawnuki Samuela, syna Stanisława i Teodor Karol z synami: Franciszkiem i Janem, synowie Jana, wnuki Samuela, prawnuki Stanisława, 1862 r., a Tadeusz, Jan i Cyryl Henryk, synowie powyższego Aleksandra, syna Macieja, i Piotr i Teofil, synowie powyższego Jana, syna Karola, w latach 1874 — 1887.

Józef Antoni z synem Aleksandrem, syn Franciszka, wnuk Józefa, prawnuk Stanisława, praprawnuk Michała, w 1837 r., a Włodzimierz, syn Józefa Antoniego, w 1841 r.

Michał Hieronim z synem Edwardem, syn Józefa, wnuk Antoniego, w 1841 roku.

Mikołaj, Wincenty, Augustyn, Wiktor i Feliks, synowie Hilarego; Honorat, Ludwik, Eustachy i Julian, synowie Hipolita, a wszyscy wnuki Wojciecha, prawnuki Stanisława, w 1848 roku. Włodzimierz zaś i Antoni, synowie Mikołaja, i Gustaw i Modest z synem Julianem, synowie Eustachego, w latach 1879 — 1894.

Adam, syn Tomasza, wnuk Macieja, prawnuk Antoniego, w 1848 r. (Spis.).

Jan Urban, proboszcz w Czerniakowie 1820 r., opiekun bratanka swego, syna Marcina i Józefy ze Skąmpskich, w powiecie szadkowskim. Franciszek, dziedzic Sulej, w kaliskiem, ur. 1793 r., zmarł 1894 r., pozostawiając wdowę Annę z Kochanowskich. Piotr, major b. wojsk polskich, ur. 1785 r., zmarł 1857 roku. Marcin, Tomasz i Teofil 1824 r., a Apolinary 1829 r., oficerowie b. wojsk polskich. Jan, syn Teodora i Maryi z hr. Ostrorogów, zaślubił 1902 r. Eugenię Mielżyńską. Wacław, dziedzic Makowa, w płockiem, a Tomasz, dziedzic Ostrowa, w lubelskiem, 1902 roku. Ludwika, marszałka kaniowskiego, zmarłego 1862 roku, żonatego z dwoma Steckiemi, z pierwszej — córka Podhorodeńska, z drugiej — syn Ludwik.

JANKOWSKI Andrzej, przez 13 lat wikary zasławski, umarł w 1615 r. Na nagrobku jego u Dominikanów w Krakowie, herb przedstawia Łódź z krzyżem (może Korab'?).

JANKOWSKI Kazimierz, towarzysz pancerny, otrzymał szlachectwo na sejmie 1673 roku (V. L.).

JANKOWSKI Felicyan, neofita, otrzymał szlachectwo na sejmie 1764 roku (V. L.).

JANKULA Konstanty, wojewoda, hetman wojsk wołoskich, otrzymał indygenat 1638 r. (M. 183 f. 179). Ożeniony był z Elżbietą Bernawską, siostrą Mirona hospodara. Miron, syn jego, otrzymał w 1650 r. Nowosiółkę ze starostwa barskiego (M. 192 f. 86).

JANKULA Jan, dworzanin królewski 1467 r., wwiązany w Szczkło w sumie należnej od Doroty Szczklewskiej (AGZ.; Lwows).

JANOSZYCOWIE w Prusach. Erhart i Jerzy, dziedzice Glądów 1594 r. Jerzy Janoszyc, dziedzic Glądów i Pancerzyna, i współdziedzic Rynu i Durągu 1620 r. Marcin, współdziedzic Platyn 1629 r. Aleksander nabył 1663 r. Dowids, od Drzewickich (Kętrz.).

JANOTY synowie, Klemens i Andrzej, otrzymali 1368 r. od ks. Jana Opawskiego i Raciborskiego łan w Chełmie, w rejencyi opolskiej (KKKr.).

JANOWICZOWIE h. RADWAN w W. Ks. Litewskiem. Aleksander, ziemianin witebski 1636 r. (Ist. Jur. Mat. XXV). Maciej, starosta małosielecki, syn Stanisława i Heleny wnuk Wojciecha, prawnuk Aleksandra, zeznał 1763 r. zapis na klasztor nowogrodzki. Bracia jego: Antoni, Wincenty i Bazyli. Maciej był i regentem grodzkim województwa nowogrodzkiego (Akta XII). Antoni, cześnik wiłkomierski 1764 r. Wit, rotmistrz powiatu wiłkomierskiego, podpisał z tymże powiatem, elekcyę Stanisława Augusta. Marcin, regent ziemski wiłkomierski 1767 roku i horodniczy 1769 roku. Marcyan, cześnik wiłkomierski 1769 r., następnie podczaszy 1780 roku, podstoli 1781 roku, w końcu stolnik wiłkomierski 1788 roku.

Floryan Gietrudź Janowicz zabezpieczył 1605 r. posag żonie swej, Katarzynie z Gośniewskich, córce Wojciecha (Perp. Czers. 2 f. 549).

Aloizy, syn Michała i Katarzyny z Rudzińskich, z Litwy, ur. 1792 r., kapitan b. wojsk polskich 1830 r.

Andrzej Janowicz, syn Wincentego i Anny Polianównej, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1788 r., w sądzie ziemskim halickim. Z Maryi z Haywasów v. Ajwasów, zostawił syna Kajetana, ożenionego z Rypsyną Piotrowiczówną, po którym synowie: Krzysztof i Krzysztof Tadeusz.

Krzysztof miał synów: Antoniego Kajetana, ożenionego z Anną Dominigiewiczówną, z której córka Róża; Krzysztofa, ożenionego z Felicyą Orłowską, oraz córkę Maryę Zubalewiczową.

Krzysztof Tadeusz z synem Aleksandrem, profesorem uniwersytetu lwowskiego, urodzonym z pierwszej żony, Anastazyi Kułakowskiej, legitymowali się ze szlachectwa 1854 r., w Wydziale Stanów galicyjskich. Z drugiej żony, Ludwiki z Osadców, syn Krzysztofa Tadeusza, Władysław, wylegitymowany ze szlachectwa tamże 1881 r. (M. D. Wąs.).

JANOWICZOWIE, potomkowie Hanusa, bojara zamku słonimskiego. Zygmunt August przyznał w 1561 r. za szlachtę potomków Maksima, Czornysza i Jana, synów Hanusa, w liczbie których znajduje się i Trochim Janowicz (Akta XXII f. 436).

JANOWICZOWIE Wojciech i Mikołaj, idący z bojarów ziemi Gieranońskiej Gasztołda, uznani 1590 r. przez Zygmunta III-go za szlachtę powiatu oszmiańskiego (Akta XIII).

JANOWSCY h. JANINA z Janowic, w powiecie sandomierskim, obok Bidzin leżących. Jan Nogawka z Janowic w latach 1366 — 1382 w Sandomierzu i Opatowie, a Jan Miklowicz z Janowic w Osieku i Sandomierzu w latach 1382—1383. Wit i Markusz z Janowic w Sandomierzu 1388 r. Wit z Janowic, h. Janina, świadek przy wywodzie szlachectwa w Radomiu 1421 r. (Pis. Dz. Pol. IX. Potk.). Jakusz z Janowic, h. Janina, takiż świadek w Krakowie w latach 1420 — 1430 (St. Pr. P. Pom. VII. 338 i 572). Jan i Andrzej z Janowic w Sandomierzu 1430 r. Andrzej, komornik sandomierski 1449 roku. Mikołaj Janowski z Janowic, dziedzic Lisowa pod Radomiem, w drugiej połowie XV-go wieku (Dług.). Mikołaj i Stanisław, dziedzice Janowic 1508 roku.

Herb Janina.

Lasek, syn Wernka, h. Janina, był właścicielem Janowic, w powiecie szczyrzyckim, w parafii Dobra, w drugiej połowie XV-go wieku (Dług.). Jan Janowski, opat jędrzejowski, zmarł 1571 r.

Kazimierz Janowski z Litwy, 1663 r. w niewoli w Moskwie. Dominik, 1721 r. wspólnik Żaby w najeździe (Ist. Jur. Mat. XXV i XXVII).

Franciszek i Waleryan Janik Janowscy, podpisali 1764 roku konfederacyę ziemi oszmiańskiej.

Wincenty z synami: Teofilem, Antonim, Romualdem i Stanisławem, syn Adama, wnuk Jerzego, prawnuk Marcina, dziedzica 1736 r. dóbr Stasiewka Janowska i Ronbowska, w powiecie lidzkim, dowiódł szlachectwa 1828 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską, a Jerzy z synami: Aleksandrem i Rudolfem, dowiódł szlachectwa tamże 1820 r., jako syn Wi-

ktora, wnuk Bazylego, prawnuk Adama, dziedzica 1691 r. dóbr Jasmunowszczyzna-Koziułszczyzna, w powiecie oszmiańskim.

Zofia, córka Wincentego i Karoliny Czeczottówn**ej**, zaślubiła 1903 roku w Warszawie Romana Kreczmera.

Herb Jasieńczyk.

Herb Jastrzębiec

JANOWSCY herbu JASIEŃCZYK z Janowic, w powiecie sandomierskim, pod Chobrzanami. Jan Gamba, h. Jasiona, współwłaściciel tej wsi i Obrazowa, w drugiej połowie XV-go wieku (Dług.).

JANOWSCY h. JASTRZĘBIEC z Janowic w powiecie ksiąskim. Na wsi tej już w XIV-m wieku siedziało wielu dziedziców różnych rodów, tak że trudno dojść, którzy do jakiego należeli.

Siemko, Stefan i Wojciech, występują w aktach od 1376 r. Sieciech i Spytek procesują się ze Śladowskiemi 1387 r. Ścibor świadczy 1389 r. Mikołaj, Spytek, Jasiek, Stanisław i Świętosław, układają się o wygony z sąsiadem z Ilikowic 1398 r. Jana z Janowic żona, Katarzyna z Piskorzowic, sprzedała swoją część Piskorzowic 1398 r. Jan Bidloch z Janowic, ma sprawę graniczną ze Sławnikiem z Śladowa 1469 r. Pietrasz z Janowic, h. Jastrzębiec, świadczył w Krakowie 1411 r., a Jan z Janowic h. Jastrzębiec, wespół z krewnym swoim Stanisławem z Lubczy, tegoż herbu, zaświadczył 1472 r. w Krakowie szlachectwo Jakóba z Trąbek (St. Pr. P. Pom. VII. 1114 i 1244).

Pisali się również z Opatkowic, niedaleko Janowic leżących. Przecław z Opatkowic, h. Jastrzębiec, w latach 1384 — 1411, Wojciech z Opatkowic tegoż herbu, w latach 1412 — 1424, bracia Piotr i Jan z Opatkowic tegoż herbu, w latach 1467 — 1482. Jan Dykas z Opatkowic, sprzedał Opatkowice przed 1476 r. Potomek jego, Stanisław Dykas Janowski 1557 r. Żona jego Anna, kwitowała 1545 r. Wielogłowskich, a córka Jadwiga, była za Janem Cebrzykiem Bzowskim, zmarłym 1596 r. Stanisław Janowski dziedziczył na Opatkowicach i Jakimowicach w 1581 r. (Paw.).

Byli Janowscy tegoż herbu i na Mazowszu i niektórzy z nich pisali się z Janowic. Wyszli prawdopodobnie z Janowca-Jastrząbki i Janowca-Leśniki, leżących w powiecie mławskim.

Wojciech Janowski, zwany Leśnik, procesuje 1542 r. brata swego Bartłomieja i jego córkę Annę, o pobicie i napad. Tomasz, syn Bartłomieja, z Janowca-Leśniki, procesuje się 1542 r. z Jakóbem, synem Wojciecha (Płoc. Gr. Wiecz. 7 f. 342, 346, 354 i 8 f. 36).

W 1578 r. dziedzicami Janowca - Kościelnego byli: Bartłomiej, Krzysztof, Wojciech i Jan z Kościeszowic, Jan Chodak z synami i Feliks Baranek, syn Jakóba, a Janowca-Leśniki: Sebastyan, Grzegorz i Marcin, Janowca-Boruty: Stani-

sław Sławięta, Janowca-Jastrzębki-Zdzięty: Stanisław, syn Aleksego z bratem, Wielisław, syn Erazma, Bartłomiej, syn Prokopa, Krystyn Dunda, Marcin, syn Stanisława, Maciej Zdzięty, Tomasz, Bernard, Stefan Swiniochowicz z wnukami. Jan, syn Marcina z braćmi, a Maciej Janowski, syn Jakóba, był dziedzicem części Borzuchowa (Paw.).

Floryan, syn Jana, zabezpieczył 1605 r. posag żonie, Elżbiecie z Zielińskich. Paweł protestował w grodzie warszawskim 1609 r. przeciwko Juglińskiemu, o porwanie mu córki Zofii (DW. 32 f. 13 i 35 f. 946). Mikołaj, syn Stanisława, zeznał 1613 r. zapis dożywocia z żoną, Zofią z Czubińskich, z którą dziedziczył 1616 roku na Czubinie i Milczycach. W 1625 r. został obrany posłem, a 1628 roku został skarbnikiem warszawskim. Synów jego dwóch: Adam i Stanisław. Ten ostatni, dziedzic na Czubinie, zeznał 1651 roku zapis dożywocia z żoną, Zofią z Wilkońskich.

Adam nabył 1640 r. część Czubina od Żalińskiej, a 1642 r. część Kawęczyna od Turowskiego. W 1641 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Anną z Okęckich. W 1647 r. nabył od brata Stanisława część jego na Czubinie i Kotowicach. Córka jego Anna, żona Macieja Niziołyńskiego, sprzedała Szymanowskiemu 1685 r. części swoje na Kawęczynie, Rybałtach i Łubnej (DW. 43 f. 323; 45 f. 2019; 47 f. 1212 i 1546; 40 f. 1507; 49 f. 1799 i 50 f. 1686; Perp. Czers. 4 f. 259; 10 f. 327; 11 f. 389 i 14 A f. 157; M. 190 f. 205).

Tomasz, scholastyk warszawski, proboszcz zakroczymski 1623 r. (M. 346 f. 58). Izabella za Piotrem Prażmowskim 1629 r. Jan, żonaty w tymże roku z Zuzanną z Zawiszów-Kamińskich. Krzysztof zeznał 1654 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Wolskich, córką Jerzego (Perp. Czers. 8 f. 159 i 213; 11 f. 689; 12 f. 328).

Maciej i Kazimierz z Janowa Janowscy, a Jakób, trzech Maciejów i Wojciech z Purzyc Janowscy, podpisali z ziemią ciechanowską, elekcyę Augusta II-go.

Stefan na Janowie Janowski, ze skarbnika, łowczy rożański 1699 r., nabył 1701 r. dobra Lexyno-Kempa i Białobrzegi (Herb. Kr.). Z Maryanny Łaźniewskiej, miał dwóch synów: Kaspra i Antoniego.

Kasper, żonaty z Anielą Gasztołdówną - Sebestianowiczówną, pozostawił syna Ignacego Apolinarego, starostę ustrzyckiego, imieniem którego stryj jego Antoni sprzedał 1764 r. Nieksin Nakwaskiemu.

Drugim jego synem był Antoni, który wspólnie z bratankami swoimi: Stanisławem i Dominikiem, synami Ignacego Apolinarego, pokwitowany został przez Mikorskiego 1778 r. (DW. 84 f. 43 i 590; 94 f. 345). Po jednym z nich szedł Wojciech, syn Jakóba, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Władysław, dziedzic Gustawina, w płockiem, 1902 r.

Herb Leszczyc.

JANOWSCY h. LESZCZYC de Janów Młyn (dzisiaj Janowiec), w województwie kaliskiem, podług Niesieckiego. Pytanie jednak, czy to nie Nałęcze. Sędziwój z Janowegomłyna, nabył 1387 r. wieś Kołdrąmb od siostr swoich, Katarzyny

i Małgorzaty, córek wojewody Beniamina z Usarzowa (KWP. i Pom. Dz. W. Śr. XVI. 128). Sędziwój ten ma sprawę w Poznaniu 1397 r., a Jan Janowski w Gnieznie 1399 r. (Leksz.).

Jan de Janów Młyn, nabył 1408 r. Kołdrąb (resztę widocznie) od Sędziwoja z Usarzowa i Sierakowskich, a 1419 r. przyznano mu jezioro w Kołdrębiu, w sprawie z Sędziwojem ze Skurek (Ibid. 16 i 140). Mikołaj, syn Jana de Janów Młyn, 1429 r. na uniwersytecie krakowskim. Mikołaj, burgrabia kcyński 1446 r., a gnieźnieński 1453 r., kasztelan szremski 1463 r., dziedzic Janów Młyna i Włoszynowa, ma spory 1466 r. o dziesięciny z plebanem z Janów Młyna (Ibid. 615 i 619). Mikołaja, syn Wojciech, 1480 r. na uniwersytecie krakowskim.

Aniela Janowska, córka Stanisława, wyprawiła dwóch konnych 1497 r. na wojnę wołoską i konnego 1498 r. na wojnę turecką, w orszaku stryja swego i opiekuna, Wojciecha Janowskiego v. Włoszynowskiego (St. Pr. P. Pom. VII f. 297 i 505). Powyższy Wojciech Janowski v. Włoszynowski, żonaty z Barbarą Latalską, kasztelanką gnieźnieńską (M. 70 f. 138). Mikołaj i Maciej, dziedzice Desnej, w kaliskiem, 1579 roku. Jan, dziedzic Goli, w kościańskiem, 1581 r. (Paw.). Wawrzyniec i Piotr, współdziedzice Goli 1651 r. Piotr, syn Marcina, 1667 r. w Poznaniu.

Herb Nałęcz.

Prokop i Stanisław Janowscy, podpisali z województwem kaliskiem, elekcyę króla Michała. Stefan ma 1739 r. sprawę z Mycielskimi (A. Pozn.).

JANOWSCY h. NAŁĘCZ pisali się z Mianocina. Franciszek i Krzysztof, podpisali z województwem ruskiem, elekcyę króla Michała, a Kazimierz z Mianocina, obiór Augusta II-go.

Dominik udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie grodzkim przemyskim. Był on synem Mikołaja i Wiktoryi Bukowskiej, wnukiem Stanisława i Katarzyny Swęderskiej, prawnukiem Franciszka i Elżbiety Kraińskiej, praprawnukiem Piotra i Barbary Komorowskiej. Agnieszka, córka Antoniego i Katarzyny Orzeszkównej, żona 1-o v. Pawła Jackowskiego Fedorowicza 1727 r., a 2-o v. Józefa Niesiołowskiego 1732 roku (Gr. Przem. 593 f. 2461).

Herb Nowina.

Herb Ossorja.

JANOWSCY h. NOWINA. Rafał z Janowic (pod Wieliczką), tegoż herbu, zaświadcza 1446 r. szlachectwo Frączka z Prokocina (St. Pr. P. P. VII. 838).

JANOWSCY h. OSSORYA z Janowic, w powiecie ksiąskim, na których i Jastrzębczykowie dziedziczyli. Wojsław z Janowic, mając sobie zarzucone nie-

szlachectwo, przez mieszczanina z Książa, udowodnił takowe w Krakowie 1415 r. (St. Pr. P. Pom. VII. 237).

Dziedzice części Janowic z tegoż rodu, byli także dziedzicami niedaleko gdzieś leżącego, a dziś chyba nie istniejącego Kowalowa, jako to Bartek i syn jego Wawrzyniec z Kowalowa i Janowic w latach 1376 — 1386 i Jakusz, syn Wawrzyńca 1402 r. Bernard w latach 1397 — 1420, którego potomkowie Kowalowskimi się już zwali (patrz K.).

Ossoryowie także byli dziedzicami Janowic pod Skrzydlną, z których Paszek 1400 r. pisał się Paszkiem z Kostny i Janowic (patrz *Ratuld*).

JANOWSCY h. PILAWA. Z tym herbem legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku, Erazm, syn Ignacego. Ignacy, syn Wojciecha i Jadwigi Monikowskiej, wnuk Zygmunta i Anny Myszkowskiej, wylegitymowany 1782 roku, w sądzie ziemskim czchowskim.

Herb Pilawa.

Tego herbu mają być Janowscy, piszący się z Janówka (Siebmacher). Franciszek z Janówka Janowski podpisał z województwem .sandomierskiem, elekcyę Stanisława Augusta. Kazimierz z Janówka, syn Aleksandra, skarbnika starodubowskiego i Anny z Wrocimowic Paczkówney, ożeniony z Zuzanną Kościeniówną, stolnikówną latyczowską. Dopełniła ona z siostrą 1726 r. podziału dóbr Masłomięcza. Synowie ich: Stanisław i Floryan Amand, student uniwersytetu krakowskiego 1744 r., opat tyniecki 1762 r., następnie biskup tarnowski, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim.

Stanisław, syn Aleksandra, bratanek Marcina, legitymował się ze szlachectwa w tymże sądzie 1783 r.

JANOWSCY h. POMIAN. Apolonia Janowska, z ojca herbu Pomian, matki h. Leszczyc (czy nie odwrotnie?), żona Mikołaja Przespolewskiego, matka kanonika poznańskiego 1555 roku (Pis. Dz. Pols. IX).

Herb Pomian.

JANOWSCY h. STRZEGOMIA v. KOŚCIESZA z Janowic pod Wieliczką. Zbigniew z Janowic, tegoż herbu, zaświadcza 1431 r. w Krakowie szlachectwo Marka z Czarnochowic (St. Pr. P. Pom. VII. 590). Jan, tegoż herbu, właściciel Janowic, w drugiej połowie XV-go wieku (Dług.).

Herb Kościesza.

JANOWSCY h. STRZEMIĘ z Janowic pod Wieliczką, które wraz z Opatkowicami, Bieńkowicami, Wróblowicami i częścią Swoszowic, stanowią dawne gniazdo Strzemieńczyków, również i z Janowic, pod Zakluczynem, który się dawniej Opatkowicami zwał, i gdzie także leżą drugie Wróblowice. Ci Janowscy od XVI-go wieku pisali się z Opatkowic. Z tychże Janowic wyszli i Chwalibogowie.

Strzemieńczykowie fundowali odwieczny kościół i parafię Św. Jakóba na Kazimierzu pod Krakowem i wśród patronów tego kościoła Długosz wymienia dziedziców Janowic, Jankowic, Swoszowic etc. W 1462 r. jedenastu Strzemieńczyków, a wśród nich, Andrzej z Janowic i Konrad z Wróblowic, fundują Mansjonarzy w tymże kościele. Długosz pisze, że i Janowice, na których dziedziczyli Jastrzębczykowie i Ossoryowie (patrz wyżej), w części do Strzemieńczyków należały.

Pasek, syn jego Mikołaj, Kilian i Wojsław Janowscy z Janowic, h. *Strzemię*, zawołania *Lawschowa*, zaświadczyli 1402 r. w Czchowie szlachectwo Mikołaja Rogalca z Wróblowic. Jan z Janowic, tegoż herbu, zaświadcza 1420 r. w Książu szlachectwo Floryana z Dziewięcic. Piotr i Stanisław z Janowic, tegoż herbu, świadczą Stanisławowi Maluszyńskiemu w Wojniczu 1469 r. (St. Pr. P. Pom. VII. 135, 344 i 1107).

Herb Strzemię.

Jan z Janowic obecny 1372 r. w Melsztynie, a Klemens 1387 r. w Krakowie. Mikołaj, dawniej z Janowic, syn Klemensa, pozwał 1412 roku Mikołaja Rogalca w Wróblowic, o zabicie ojca. Bartek, Janusz, Wojciech i Mikołaj, przegrali 1388 r. część Janowic, do Katarzyny z Popowic. Andrzej wziął w zastaw część Miedźwiedzy za 100 grzyw. od Piotra z Faliszowa 1398 r. i pisał się często Miedźwieckim z Janowic. W 1400 r. burgrabia czchowski i melsztyński.

Boksa z Janowic nabył 1399 r. część Janowic, za 60 grzyw., od Jana Żelaska. Tenże Boksa, z synem Mikołajem, świadczą w Krakowie 1418 r. Mikołaj Nossek z Janowic sprzedał był przed 1402 r. część Swoszowic Janowi Szado, który sprzedał to proboszczowi od Bożego Ciała w Krakowie, a Nossek odsądzony od dóbr i dopłaty 1408 r. Kilian, Paszek, Mikołaj, Piechna i Smichna Chwalibogowa, procesują się 1397 r. z Andrzejem z Wróblowic, o część Wróblowic i Bieńkowic. W 1428 r. zawarł ugodę Klemens, z braćmi stryjecznymi, Jaśkiem i Chwalibogiem.

Piotr 1418 r. w Krakowie, Stanisław i Mikołaj świadczą 1439 r. plebanowi ze Skałki, a Stefan przy fundacyi kościoła w Olszynach 1441 r. Dobek z Janowic i Chronowa, syn Włościbora, pozwał 1472 r. Bernarda z Janowic, syna Mikołaja Chwaliboga, o podział dóbr, którego ojcowie ich nie dokonali. Piotr Laskosz z Janowic, syn Stanisława Laskosza, pozwany 1496 r. przez Elżbietę, wdowę po Wawrzyńcu z Janowic i przez Bernarda Chwaliboga, o różne szkody. Ręczą za pozwanego ojciec, Stanisław Chwalibóg i Marcin Wichna, dziedzice Janowic.

Stanisław Janowski z Janowic 1541 r., a Adam i Stanisław Janowscy, z okolic Wieliczki, 1570 r. w Krakowie. Katarzyna, wdowa po Adamie Sikorskim

1568 r. Stanisław z Minorównej pozostawił synów: Sebastyana, żonatego 1614 r. z Anną Minorówną, Mikołaja, Stanisława i Andrzeja, nieletniego 1614 r., którzy odstąpili Opatkowice-Naporzyńskie Adamowi Janowskiemu, synowi Feliksa. Andrzej, z Jadwici Płockiej, ma syna Stanisława 1649 r. (M. 191 f. 46).

Adam z Opatkowic Janowski, podsędek krakowski, zmarł przed 1629 r., w którym sukcesorowie jego pozwani o 9088 fl. należnych z podatków pobranych w 1620 r. Córki jego: N, za Szczęsnym Czaryskim i Elżbieta, 1-o v. Pawłowa Krasuska, 2-o v. Aleksandrowa Bzowska, wdowa 1648 r. Synowie: Mikołaj, Hieronim i Jan w latach 1639 — 1647, są w najazdach i sporach z Bzowskimi, zakończonych zabiciem szwagra. Jan jest 1663 r. podsędkiem ziemskim krakowskim. Stanisław z Opatkowic (brat podobno Adama), podsędek krakowski 1623 r, sprzedał Święcice Dembińskiemu 1630 r. i pozostawił syna Adama, żyjącego 1636 roku (Gr. i Zs. Krak.; Wyr. Lub. 67 f. 937; Zap. Lub. 35 f. 847 i 37 f. 57). Andrzej, żonaty z Ewą Kmicianką, 2-o v. Zawiszyną Kozłowską z Racławic, wdową 1666 r. (A. Krak.).

Stanisław, z Zofii Chroberskiej, miał córki: Annę, Barbarę i Jadwigę 1589 (Wyr. Lub. 36 f. 1092). Stanisław z Opatkowic umarł 1598 r., pochowany w Jędrzejowie (Star. Mon.). Adam Janowski, z Reginy z Lubochowa, pozostawił syna Mikołaja, zmarłego bezpotomnie i córki: Katarzynę, 1-o v. za Piotrem Duninem, 2-o v. za Sebastyanem Czapskim, podstarościm i sędzią grodzkim chęcińskim; Reginę, za Przecławem Bidzińskim; Zofię, za Janem Kochowskim, podsędkiem sandomierskim; Krystynę, za Stanisławem Ważyńskim i N., za Samuelem Jarzyną. Dzieci tych siostr, a sukcesorowie Mikołaja, mają 1676 r. sprawę o 6,000 fl., ubezpieczonych na Opatkowicach.

Wojciech dzierżawił Niegłowice, w powiecie bieckim, 1589 r. (Paw.). Stanisław, żonaty z Maryanną z Bobrku Ligęzianką, posiadał 1644 r. Turzę, w powiecie bieckim (M. 189 f. 93).

Stanisław i Wojciech podpisali z województwem krakowskiem, elekcyę króla Michała, a Adam i Stanisław, z województwem sandomierskiem, obiór Stanisława Augusta. N., skarbnik żydaczowski 1703 r. Józef, żonaty z Marcellą Osiecką, podczaszanką sanocką, 1768 r.

Józef z Opatkowic Janowski, syn Pawła i Maryanny Zakrzewskiej, pozostawił: Franciszka, Stanisława, Walentego i Filipa, wylegitymowanych ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim pilznieńskim.

Ignacy i Michał, synowie Józefa i Kunegundy Stojowskiej, wnukowie Kazimierza i Heleny Zalewskiej, dowiedli szlachectwa 1783 r. w sandeckim i 1782 r. w bieckim—sądach. Syn zaś Michała, Ignacy, w Wydziale Stanów galicyjskich 1825 roku.

Józef, syn Stefana i Ewy Witskiej, miał z Zofią Giżycką: Marcina, Ignacego, po którym z N. Śreniawskiej Wojciech, dziedzic części Polanki i Świerzowej 1782 r. i Aleksandra, ożenionego z Katarzyną Fredrówną, z której Paweł, współdziedzic Polanki i Świerzowej i Antoni, vicesgerent grodzki sanocki, wylegitymowani ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim sanockim.

Antoniego, z Zofii N., syn Roch, pozostawił z Tekli Pieniążkównej, Zygmunta, który dowiódł swego pochodzenia szlacheckiego 1845 r., w Wydziale Stanów we Lwowie (M. D. Wąs.).

Kazimierz, syn Michała, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Herb Syrokomla.

Herb Szeliga.

JANOWSCY h. SYROKOMLA z Janowic (dzisiaj Janowiec) pod Syrokomlą. Mikołaj Janowski, tegoż herbu, właściciel Syrokomli, Janowic i Przełęku w drugiej połowie XV-go wieku. Mikołaj Janowski w tymże czasie (Dług.). Patrz *Korzekwicki z Korzkwi.*

JANOWSCY h. SZELIGA z Janowic, w województwie sieradzkiem. Mikołaj i Tworzyan zaświadczają 1395 roku w Pyzdrach szlachectwo Mikołaja, męża Febronii z Siedlemina. W Pyzdrach świadczy 1397 r. Floryan Janowski, a 1398 r. Wawrzyniec i Jakusz z Janowic (Leksz.). W Koninie świadczy 1390 r. Mikołaj z Janowic (KWP.). Maciej Janowski 1386 r., a Bieniasz z Janowic 1422 r., świadczą Kobierzyckim w Sieradzu. Pielgrzym z Janowic ręczył 1437 r. za Kobierzyckim (Zs. Gr. Sieradz.). Tomek Szeliga z Janowic, podkomorzy sieradzki 1424 r. Wojciech, dziedzic części Janowic 1535 r. Andrzej, komornik ziemski sieradzki 1649 roku. Nie wiem, czy nie do tych należą Floryan Janowski, mający sprawę w Łęczycy 1397 r., Bernard z Janowic 1393 r., Marek z Janowic, który z żoną Świętosławą, sprzedał wieś Piotrków Czciborowi z Turzynowa 1392 roku i Mikołajowi z Roczłowic 1393 roku (Łęcz. I).

Herb Topór.

JANOWSCY h. TOPÓR z Janowic, w powiecie wiślickim. Jan i Stanisław, dziedzice Janowic, w powiecie wiślickim, sprzedali część tamże 1545 r. (M. 70 f. 138). Hieronim świadczył Mlecznemu w Krakowie 1531 r. (St. Pr. P. Pom. VI. 507). Paweł i Jakób odstąpili 1541 roku Kochanowskiemu łąki swe w Brzozowicy. Piotr, właściciel Janowic 1579 roku (Paw.). Łukasz, administrator opactwa Ś-to Krzyskiego 1596 roku (Wyr. Lub. 65 f. 366).

Stanisław, Piotr, Paweł i Prokop, synowie Andrzeja, kwitują Zamoyskiego 1614 r. (Zap. Lub. 24 f. 215). Konstanty, porucznik roty królewskiej 1647 r. (Ibid. 41 f. 42). Piotr, pisarz oświecimski 1596 r. (Wyr. Lub. 67 f. 37). Baltazar, syn niegdy Seweryna, pisarza grodzkiego oświecimskiego, w Lublinie 1659 roku (Zap. Lub. 46 f. 399). Jan Karol podpisał z województwem lubelskiem, elekcyę Augusta II-go. Paweł, łowczy nowogrodzki, umarł w 1726 r.

Karol, syn Tomasza, i Dyonizy, Jan i Maryan, synowie Marcina, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

JANOWSCY h. ZADORA, patrz *Karwaczjanowie.*

JANOWSCY z Janowic, w powiecie brzeskim - kujawskim. Tomek z Janowic, nie żył 1438 r. Andrzej w aktach brzeskich 1439 r., Mikołaj 1441 r., Bogumił i Dobiesław 1445 r., Marcin 1475 r., Mikołaj i Andrzej, synowie Marcina, 1479 r., Gniewosz 1494 r., Mikołaj Janowski 1451 r., Jakób 1452 r., Andrzej 1452 roku i Marcin 1474 r. (Gr. Brzes.). Jakób, burgrabia brzeski 1448 r.

Stanisław z Janowic wziął w zastaw Kozanek 1523 r. Syn jego Jan, zabezpieczył 1542 r. posag żonie Jadwidze. W 1546 r. nabył Osne i Nagórne. Jan. Bartłomiej i Sebastyan, synowie Jakóba, pokwitowani 1555 r. przez Ruszkowskiego. Bogumił, Jan, Andrzej, Dorota i Anna, dzieci Jana, w powiecie przedeckim w latach 1592 — 1603. Filip z Janowic, żonaty 1564 r. z Mchowską, pozostawił syna Jakóba, żyjącego 1591 r. Maciej, syn Feliksa, sprzedał część swoją na Janowicach 1597 r. (Gr. Przed. 1 f. 22 i 97; 2 f. 130; 3 f. 269; 5 f. 102; 9 f. 112; 14 f. 252; 39 f. 555; 40 f. 180; 45 f. 273; 51 f. 139 i 497).

Aleksander, współdziedzic Dobrogościc, w bydgoskiem, 1583 r. Jan Janowski, współdziedzic Osna, w przedeckiem, 1566 r. (Paw.).

JANOWSCY różni. Jan z Janowa 1403 r., Bartłomiej, syn Łukasza z Janowa, 1467 r., a Maciej, syn Jakóba, 1473 r. na uniwersytecie krakowskim. Z Janowic pisali się studenci tegoż uniwersytetu: Maciej, syn Leonarda i Wojciech, syn Jana 1400 r., Wojciech, syn Wirzchosława, 1414 r., Marcin, syn Jana, w latach 1443 — 1446.

Marek z Janowic, sołtys z Przybyszówki. wziął 1436 r. w zastaw Rudnicę i Wolę od Rzeszowskiego i zabezpieczył posag żonie Elżbiecie. W 1443 r. sprzedał sołtystwo swe, a 1447 r. nabył Stobno za 700 grzyw. od Boratyńskiego i ponawia oprawę żony. Jan 1469 r., a Mikołaj v. Miklasz, w latach 1468 — 1472 na sądach w Sanoku i we Lwowie. Mikołaj, ożeniony z Zofią, siostrą Sieciecha, sołtysa z Iskrzyni, pozostawił córkę Katarzynę, za Mikołajem Zawadzkim 1491 roku i syna Stanisława, który żonie Barbarze, zapisał na Wiesiołej 260 grzyw. posagu i wiana 1498 r. Jan, posesor części Wiesiołej 1496 r. Jerzy Janowski, z żoną Weroniką, której asystuje Jakób Janowski, sprzedali 1508 r. sołtystwo w Ujeździe opatowi Tynieckiemu. Marcin Spierz Janowski, świadczy 1509 r. w Kołaczycach (AGZ. i St. Pr. P. Pom. IX).

Wojciech, syn Feliksa, wójta z Żarnowic, Piotr, syn Piotra z Chańczy, 1579 r., Jakób, syn Jana z Oświecimia, 1580 r., Jan 1669 r. na uniwersytecie krakowskim. Jan i Andrzej, bracia, dziedzice Bystrzejowic, a Wojciech Struszkowic, 1648 roku.

Filip Kościenek i Jan Żółtek, współdziedzice Janowic w radziejowskiem, 1566 r., a Jan, dziedzic Witkowic tamże 1557 r. (Paw.). Małgorzata za Bartoszem Wrzeszczem 1618 r. (Kij. III A f. 433).

Ewald Frydrych Janowski, z województwem pomorskiem, Marcin, Stanisław

i Władysław, z województwem sandomierskiem, a Franciszek i Krzysztof, z ziemią przemyską, podpisali elekcyę króla Michała.

W liczbie elektorów Augusta II-go spotykamy Kazimierza z Janocina (?) Janowskiego, z województwa ruskiego. Józef,żonaty z Barbarą z Sokołowskich, 1719 na Wołyniu (Woł. X f. 803). Michał podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. Antoni, Józef i Maciej, bracia, podpisali z województwem sandomierskiem, elekcyę Stanisława Augusta.

Antoni i żona jego, Teofila z Grzymkowskich, otrzymali w 1767 r. konsens królewski, na wykupienie sołtystwa w Więzownicy, z ekonomii sandomierskiej, od Dzierżanowskiej (Kancl. 32 II f. 189). Brygida, żona Józefa Kercyngiera i Agnieszka, żona Jana Huberta, córki Mikołaja i Agnieszki z Irzykowskich, kwitują 1793 roku z odbioru ruchomości pozostałych po Jakóbie Janowskim, kanoniku inflanckim (DW. 109 f. 428). Floryan Janowski, chorąży kawaleryi narodowej 1780 r. (MP.). Mikołaj, dziekan i oficyał lubelski, proboszcz czemiernicki 1759 r. Mikołaj, sekularyzowany Franciszkanin, kanonik krakowski 1820 r., proboszcz u Św. Mikołaja, a następnie u św. Floryana w Krakowie· Apolonia, córka Jana i Ewy Szydłowskiej, żona Wincentego Krzykowskiego 1857 r. (metr. w Czortkowie). Antoni, dziedzic Brzezin, w piotrkowskiem, 1902 r.

Niżej wymienieni Janowscy legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej: Jan I-szy z synami: Pawłem, Piotrem, Antonim, Michałem i Ignacym, Bazyli z synem Janem i Jan II-gi, synowie Michała, wnuki Józefa, prawnuki Pawła, w 1848 r., a potomkowie ich: Józef, syn Jana I-go, Bazyli, syn Bazylego, Michał, syn Jana II-go, Andrzej, syn Piotra i Mikołaj, syn Jana, wnuk Bazylego, w 1866 roku.

Jan, syn Pawła, Jan, syn Piotra, Ignacy, syn Antoniego i Maciej, syn Józefa, wszyscy wnukowie Jana I-go; Jan, Piotr i Józef, synowie Jana, Wincenty i Feliks, synowie Bazylego, a wszyscy wnukowie Bazylego; Adalbert i Jan, synowie Michała, a wnuki Jana II-go, w 1896 r. (Spis.).

JANOWSCY-WIEPRZYŃSCY. Antoni Janowski-Wieprzyński, pułkownik wojsk koronnych, zawarł 1766 r. układ z Krzysztofem Starzeńskim. Brat jego Stefan, wówczas nieżyjący, żonaty był z Wiktoryą Godyńską, 2-o v. Starzeńską (DW. 85 f. 568 i 87 f. 201).

Herb Bończa.

JANOWSKI h. TURZYNA. Mikołaj dawniej z Janowic, następnie z Książa, zięć Piotra Swirada z Krzyszkowic, dowiódł szlachectwa 1444 r.

JANTOWIE - POŁCZYŃSCY h. BOŃCZA w województwie pomorskiem. W 1638 r. Michał i Piotr Jantowie, dziedzice części Połczna v. Pułczna, udowadniając pochodzenie swoje szlacheckie w Byttowcach, przed komisyą wywodową, wyznaczoną z sejmu, przedstawili przywilej mistrza krzyżackiego, Henryka a Knyprode, z 1354 r., w którym powołany jest przywilej Barnima, księcia pomorskiego, nadający Zennewald alias Pułczno i Hirsdorf alias Jeleniecz dwom bra-

ciom, Janowi a Zennewald i Asmusowi a Hirsdorf. W 1528 r. współdziedzicem Połczna był Bartłomiej Janta. Wywodzący się Piotr i Michał Jantowie przedstawili, że wymieniony Bartłomiej miał syna Jana, a Jan, Tomasza, po którym pozostało trzech synów: Jan pierwszy, zmarł bezpotomnie, Paweł i Jan drugi. Z nich: Paweł miał syna Pawła, a ten wywodzącego się Piotra. Po Janie zaś drugim szedł Maciej, który pozostawił trzech synów: Dawida i Jerzego bezpotomnych i Michała, wywodzącego się.

Po jednym z wywodzących się 1638 r., idą obecnie żyjący Jantowie - Połczyńscy [1]). Marcin, ożeniony z Katarzyną Dąbrowską, wdową po nim 1695 roku, miał trzech synów: Jana, Macieja bezpotomnego i Michała. Jan i Michał procesują się z Gliszczyńskimi 1720 r.

Michał, z Katarzyny Pruszakówny, pozostawił syna Tomasza i córki: Zuzannę Pałubicką, Maryannę Kistowską i Dorotę, żonę Ignacego Cissowskiego.

Jan, starszy brat Michała, żonaty 1-o v. z Maryanną Wryczówną Rekowską, z której syn Maciej, 2-o v. z Konstancyą Główczewską, z tej ostatniej pozostawił sześciu synów: Jana, chorążego wojskowego 1769 r., Tomasza, Andrzeja, Piotra, generała brygady wojsk pruskich, założyciela linii niemieckiej tego domu, Józefa i Jakóba, oraz córki: Maryannę Łącką, Elżbietę Pałubicką, Katarzynę Leszczyńską i Konstancyę Czapiewską.

Z synów Jana, z drugiej jego żony Główczewskiej, Józef nabył 1780 roku Wysokę, pod Tucholą, a zaślubiwszy Annę Stefenssównę z Gdańska, miał z niej trzech synów: Adama, Antoniego i Wincentego, kamerjunkra dworu polskiego cesarza i króla Mikołaja I-go, oraz cztery córki: Maryannę. wielką dobrodziejkę kościołów i klasztorów, Katarzynę i Teklę, z kolei żony N. Łukowicza i Agnieszkę, żonę Józefa Janty-Połczyńskiego.

Maciej, syn Jana, z pierwszej jego żony Rekowskiej, właściciel Dąbrówki, gdzie wzniósł kościół, Wielkiej Komorzy, Czarnic i Kobył, stolnik inflancki 1754 r., żonaty z Katarzyną Kossobudzką, miał córki: Klarę Kalksteinową-Osłowską, Annę Falken Płachecką i syna Teodora. Ten ostatni zaślubił Joannę Żelewską i z niej pozostawił dwóch synów: Józefa i Stanisława.

I. Józef, zmarły w Wysoce 1890 r., z krewnej swej Agnieszki Janta-Połczyńskiej z Wysoki, którą zaślubił, pozostawił córkę Urszulę Pawłowską i dwóch synów: Adama i Nepomucena.

a) Adam, ur. 1839 r., zmarły 1901 r., właściciel Dąbrówki, Wielkiego i Małego Komorza, z dwóch żon, siostr rodzonych, Leontyny i Heleny Zabłockich, pozostawił siedmioro dzieci. Z nich:

1) Leon, ur. 1867 r., dziedzic Wysoki i Komorza, zaślubił w Komierowie 1902 r. Maryę Komierowską, córkę Romana i Maryi z Kurnatowskich. Z niej syn Maciej, ur. 1903 r.

---

[1]) Pan Żychliński, z którego Złotej Księgi (T. XXVII), te wiadomości czerpiemy, zamieścił postanowienie komisyi wywodowej, w której wyraźnie stoi, że Maciej miał trzech synów, Dawida i Jerzego bezpotomnych i Michała. Skądże więc wziął czwartego ich brata Macieja, od którego wywodzi dzisiaj żyjących Jantów - Połczyńskich. Widoczna pomyłka, którą należałoby sprostować,

2) Adam, ur. 1874 r., zmarły bezpotomnie 1902 r., właściciel Komorza, żonaty był z Maryą Janta-Połczyńską.

3) Stanisław, ur. 1875 r., doktór medycyny w Poznaniu.

4) Helena Adamowa Znaniecka.

5) Irena Mieczysławowa Dziembowska.

6) Lucyna Piotrowa Bieńkowska.

7) Janina.

b) Nepomucen, ur. 1839 r., zmarły 1882 r. w Maur pod Meranem, z Augustyny Bojanowskiej, córki Józefa i Konstancyi Goetzendorf-Grabowskiej, miał córki: Maryę, za Adamem Janta-Połczyńskim i Stefanię Witkowską, oraz syna Alfonsa, ur. 1879 r., doktora praw.

II. Stanisław, ur. 1820 r., właściciel Zakrzewa, ożeniony 1-o v. z Pruszakówną, z której córka Wanda Ossowska, 2-o v. z Anielą Grąbczewską, z drugiej żony pozostawił córkę Hortensyę, za Stanisławem Chrzanowskim i synów: Romana i Władysława. Z nich:

a) Roman, właściciel Żabiczyna, poseł do parlamentu niemieckiego i sekretarz Koła Polskiego, zaślubił Annę Wałdowską, z której syn Roman, ur. 1891 r. i córka Marya.

b) Władysław, właściciel Zakrzewa i Redgoszczy, ożeniony z Różą Paruszewską, córką Michała i Marcelli Wolskiej, ma z niej syna Tadeusza i córki: Zofię i Anielę (Żychl. XXVII).

JANUCHNOWICZOWIE. Aleksander Januchnowicz, Samuel Januchnowicz Rutycki i Waleryan, podpisali z województwem nowogrodzkiem, elekcyę Augusta II-go.

JANULEWICZOWIE. Bartłomiej Janulewicz podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.). Józef Janulewicz, z wojska W. Ks. Litewskiego, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. (V. L.) i herb, przedstawiający w polu błękitnem trzy srebrne lilie, dwie i jedna. Nad tarczą korona szlachecka (Ostr. 1130). Dyplom miał wydany w 1792 r. (Sig. 37 f. 140). Równocześnie z nim nobilitowany drugi Józef Janulewicz. Jeden z nich podstoli mścisławski 1792 r.

JANUSZ, z proboszcza gnieźnieńskiego, arcybiskup gnieźnieński 1258 r., umarł w 1272 r. *Janusz*, h. Doliwa, biskup przemyski 1420 r. *Janusz*, kasztelan krakowski 1284 r. *Janusz*, wojewoda sandomierski 1270 r., pogromca rusinów pod Goślicami 1280 r. *Janusz*, wojewoda brzesko-kujawski 1236 r. *Janusz*, kasztelan lubelski 1268 r. *Janusz*, kasztelan radomski 1262 r. *Janusz*, h. Doliwa, syn Mikołaja, wojewody kaliskiego, kasztelan biechowski 1358 r. *Janusz*, kasztelan dobrzyński 1401 r., otrzymał od Władysława Jagiełły 1410 r. sumę na Dąbiu, w województwie łęczyckiem (Inw. Arch. Kor.). *Janusz*, kasztelan lendzki 1335 r. *Janusz*, kasztelan kaliski 1340 r. *Janusz*, kasztelan krzywiński 1371 r. *Janusz*, Furman z Biechowa, kasztelan rogoziński 1392 r., a kasztelan międzyrzecki 1405 r., *Janusz*, kasztelan na Obrzycku 1253 r. *Janusz*, h. Dryja, kasztelan starogardzki 1352 r. *Janusz* v. Jan Suchywilk, Grzymalita ze Strzelec, kanclerz krakowski 1357 r., następnie arcybiskup gnieźnieński, zeznał 1366 r. darowiznę dóbr Kobyla-

ny i innych bratankom swoim: Wilczkowi, Piotrowi, Mikołajowi, Mroczkowi i Janowi (AGZ. III). *Janusz*, kanclerz kujawski i łęczycki ks. Kazimierza, 1251 roku. *Janusz*, starosta biecki 1383 r *Janusz*, starosta liwski 1442 r. *Janusz*, komornik księżnej krakowskiej 1256 r. *Janusz*, podkoniuszy krakowski w latach 1325 — 1330. *Janusz*, sędzia ziemski sandomierski 1333 r. *Janusz*, podczaszy sandomierski 1331 r. *Janusz*, chorąży gnieźnieński 1239 r. *Janusz*, wojski gnieźnieński 1257 r. *Janusz* v. Jan, podkomorzy poznański 1322 r. *Janusz*, podczaszy poznański 1279 r. *Janusz*, syn Pielgrzyma, stolnik kaliski 1293 r. *Janusz*, cześnik kaliski 1306 r. *Janusz*, stolnik lendzki 1297 r. *Janusz* v. Jan, cześnik dobrzyński 1375 r. *Janusz*, podchorąży, na sądach w Pyzdrach 1391 r. (Leksz.). *Janusz*, syn Sezemy, 1241 r., którego pieczęć przedstawia kotwicę (Piek. Her. Pols.). *Janusz*, chorąży żyżmorski i pisarz litewski 1494 r.

JANUSZEWICZOWIE h. LUBICZ. Jerzy Januszewicz, sekretarz królewski 1657 r. (DW. 52 f. 1274 i M. 201 f. 29). Marcyan, cześnik wileński, podpisał z województwem nowogrodzkiem, elekcyę króla Michała. Benedykt, miecznik wileński 1712 r. Jerzy i Maciej otrzymali w 1729 r. konsens królewski, na odstąpienie dóbr Okra w Inflantach Hilzenowi (Sig. 22). Wiktor, oboźny inflancki 1767 roku,

Daniel z synem Jakóbem i Benedykt z synami: Pawłem i Józefem, synowie Bazylego, oraz Maciej, Antoni i Ludwik, synowie Gabryela, wnukowie Jerzego, prawnukowie Jana, syna Wacława Januszewicza, dziedzica 1690 r. dóbr Szołpiany-Burnie, w powiecie rosieńskim, dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1817 r. Patrz *Januszkiewiczowie*.

JANUSZEWSCY v. JANUSZOWSCY h. ŁADA z Januszewa, w powiecie sochaczewskim. Eustachy z Januszewa, tegoż herbu, świadek 1416 r. przy wywodzie szlachectwa (M. 3 f. 7). Eustachy, podczaszy ks. Bolesława Mazowieckiego i Jan, bracia z Januszewa, synowie Janusza, w 1473 r. (M. 9 f. 20). Jan Januszowski, kanonik warszawski i podkanclerzy mazowiecki w latach 1438 — 1452. Dersław, syn Andrzeja, dziedzic na Januszewie 1596 roku (Wyr. Lub. 67 f. 941). Januszewscy dziedziczyli 1579 r. na części Orłowa, Żaboklik-Tomaszowych, Czarnowa-Chrapkowa i Czarnowa-Uli (Paw.).

N, żona Krzysztofa Winiarskiego 1609 r. (Kij. II B f. 141). N., pisał się z województwem podlaskiem, na elekcyę Augusta II-go. Piotr, regent grodzki kowalski 1716 r., komornik graniczny sochaczewski 1741 r., z Franciszki Dąbrowskiej, córki Józefa i Katarzyny z Gosławskich, pozostawił córkę Annę, żonę Franciszka Kalisza, z czasem chorążego rożańskiego (DW. 62 f. 1027 i Perp. Czers. 28 f. 11 i 32 f. 543).

Ignacy wziął w 1780 r. dymisyę z wojska koronnego, z rangą porucznika (MP.). Następnie pułkownik b. wojsk polskich, żonaty z Ludwiką (Anną) z Chronowskich, córką Antoniego, skarbnika wiślickiego i Ewy Duninównej Wąsowiczówny, sędzianki ziemskiej radomskiej (Gr. Radoms. z 1791 r.). Brygida ze Zwolińskich, 1-o v. Wincentowa Kamińska, skarbnikowa wiska, 2-o v. Januszewska 1796 r. Jan Nepomucen, kanonik żmudzki, proboszcz w Telszach 1802 roku (DW. 113 f. 249).

JANUSZEWSCY v. JANUSZOWSCY h. POBÓG. Antoni, żonaty 1717 r. z Barbarą ze Sławczyna, zmarły 1743 r., pozostawił córkę Helenę, za Antonim Skarbkiem Borowskim (Gr. Biec. 85 f. 5; 96 f. 374). Inny Antoni, dzierżawił 1750 roku Hubernice od Wąsowicza (Gr. Nowokor.). Nicefor sprzedał 1758 r. część Kowalowy i Gielowy Ulanieckiemu (Gr. Biec.).

JANUSZEWSCY, nie wiem jakiego herbu, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej: Józef, Albin i Antoni, synowie Mikołaja, wnuki Ignacego, prawnuki Antoniego, praprawnuki Wincentego, w 1837 r., a Zygmunt, Hubert i Józefa, dzieci Józefa, w 1850 r.; Zygmunt, syn Huberta, w 1876 r. i Eugeniusz, syn Zygmunta, w 1879 r. (Spis.).

JANUSZKIEWICZOWIE v. JANUSZKOWICZOWIE, czasem JANUSZEWICZOWIE h. LUBICZ, w W. Ks. Litewskiem. Januszko, pisarz litewski w latach 1455 — 1464 i 1482 — 1495. Syn jego Fedko v. Fedor Januszkiewicz v. Januszewicz, pisarz litewski 1486 r. i namiestnik żyżmorski 1495 r., skirstymoński 1502 roku, włodzimierski 1503 r., został 1506 r. starostą łuckim i marszałkiem ziemi wołyńskiej. W 1496 r. potwierdził mu Aleksander Jag. przywilej, który uprawniał jego ojca, do poślubienia jego matki i wzięcia z nią Kołodzieży, Weczyna i Palczy (ML. 5). Król Zygmunt w przyrzeczeniu danem mu w 1507 r., że bez odpowiedniego wynagrodzenia nie odbierze mu piastowanych urzędów, wymienił, że za Aleksandra Jag. trzymał on starostwo włodzimierskie i skirstymońskie w 1,000 czerw. złotych, i że następnie oddał te starostwa, a otrzymał starostwo łuckie i marszałkowstwo ziemi wołyńskiej (Arch. I. Z. Ros. II).

Herb Lubicz.

Gdy książę Konstanty Ostrogski powrócił z niewoli moskiewskiej, dał mu król Zygmunt starostwo łuckie i marszałkowstwo wołyńskie, odebrawszy je Januszewiczowi, który w zamian za to otrzymał zamek włodzimierski (ML. 8). Fedor Januszewicz umarł w 1508 r., w którym król Zygmunt potwierdził jego testament i pozwolił Sanguszce wykupić starostwo włodzimierskie od pozostałej po Fedorze wdowy. W tymże roku potwierdził król Zygmunt zapis Fedora i jego żony na cerkiew Ś-go Iwana w Łucku (ML. 8). Owdowiała po Fedorze Fenna, siostra Olechny Skoruty, podkomorzego chełmskiego, sprzedała w 1510 r. bratu swemu Myszowo, które to dobra mąż jej w posagu zapisał (ML. 36).

Małgorzata Steckówna Bohuszowa Januszkiewiczowa z synami: Maciejem i Jakóbem Bohuszewiczami Januszkiewiczami, sprzedali 1528 r. Łysekiszki Stanisławowi Hołosowiczowi i żonie jego, Elżbiecie z Januszkiewiczów.

Karol Januszkiewicz, skarbnik brzesko-litewski 1697 r. Synowie jego: Bazyli i Apolinary (Akta VI). Konstanty, komornik i regent ziemski oszmiański 1699 r. Kazimierz, 1677 r. na uniwersytecie krakowskim.

Niektórzy z nich brali przydomek *Merlo*, jako to: Maciej Karol Merlo Januszkiewicz, zamieszkujący województwo brzeskie-litewskie w 1718 r. (Akta IV).

Stefan Merło Januszkiewicz, dworzanin królewski, zamieszkujący powiat oszmiański, stronnik Augusta III-go, głosował za nim w 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 612). Józef Merło Januszkiewicz, podczaszy brzeski-litewski i sędzia kapturowy wileński 1764 r.

Józef Januszkiewicz, kanonik kujawski 1792 r. (DW. 107 f. 1684). Kazimierz, oboźny żmudzki 1786 r.

Michał, właściciel Dziahylna, w mińskiem, z Tekli Sokołowskiej, miał czterech synów: Adolfa, Eustachego, Romualda i Januarego.

Adolf, ur. na zamku w Nieświeżu 1803 r., za czynny udział w powstaniu Listopadowem, przepędził długie lata na wygnaniu, z którego wrócił w 1856 r. do Dziahylna, gdzie i umarł w roku następnym.

Eustachy, w końcu 1831 r. zamieszkał Paryż, gdzie i umarł w 1874 r., pozostawiwszy z bar. Eugenii Larischówny, córki Karola i Karoliny z hrabiów Grabowskich, córkę Maryę, zaślubioną Konstantemu Popielowi, właścicielowi dóbr Czaple.

Romuald, ur. 1808 r., zmarły 1865 r, pozostawił z żony Maryi Letronne, syna Tadeusza i córki: Karolinę i Maryę.

Michał z synami: Ambrożym, Jerzym, Kajetanem. Damazym, Antonim i Andrzejem, Stanisław z synem Ambrożym i Jan, synowie Kazimierza, wnukowie Jerzego, prawnukowie Kazimierza, praprawnukowie Pawła, dziedzica dóbr Powirynce, w powiecie wiłkomierskim, dowiedli szlachectwa 1801 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską, a Justyn i Jakób, synowie Franciszka, wnukowie Jerzego, prawnukowie Jana, dziedzica 1740 r. Jurkiszek, w powiecie wileńskim, w 1808 r.

z JANUSZKOWA Dziedzicami Januszkowa 1287 r., byli bracia, Jakób, kasztelan rogoziński i Bogusław, kasztelan ujski, Domaratowicze (KWP. I).

JANUSZKOWSCY, w województwie witebskiem. Bogdan Januszkowski, horodniczy witebski 1594 r. Hrehory, mostowniczy witebski 1613 r. Jerzy 1634 r., Stanisław 1641 r., Siemion 1661 r., Aleksander i Regina Anna Michałowa Chądzyńska 1670 r., w witebskiem. Hrehory, ziemianin witebski, zeznał 1716 r. testament, z którego okazuje się, że był synem Stanisława i miał braci, Dymitra i Tobiasza, żoną jego była Hanna Ganówna Lipska, a córki jego: Dorota, 1-o v. Jakóbowa Osipowska, 2-o v. Janowa Przewalska; Marta, Stefanowa Pohorska i Eufrozyna. Synowie jego, wówczas nieletni, nie wymienieni w testamencie. Katarzyna, żona Marcyana Przesmyckiego 1721 roku (Ist. Jur. Mat. XX — XXVI). Jerzy Januszewski, syn Kazimierza (zapewne pomyłka zamiast Januszkowski), skarbnik i pisarz grodzki witebski 1688 r. (Ibid. XXI).

z JANUSZOWIC pisał się w latach 1387 — 1400. Jakób h. *Pobóg*, protoplasta Koniecpolskich.

z JANUSZOWIC Pietrasz, zganiony przez Sandka Gnojeńskiego, dowiódł szlachectwa i h. *Wieniawa* 1402 r. Jan, syn Jakóba z Januszowic, 1457 r., a Maciej, syn Wojciecha, 1459 r. na uniwersytecie krakowskim.

JANUSZOWICZOWIE. Aleksander Januszowicz, towarzysz roty Humieckiego, otrzymał szlachectwo na sejmie 1662 r. (V. L.). Herb jego ma przedstawiać snop jęczmienny opasany wstęgą, między trzema listkami dębowemi (Ostr. 1131). Czy nie będzie jego potomkiem Andrzej z Garlicy Januszowicz, komornik graniczny radomskowski, delegowany 1758 r. do sprawy granicznej w Lipinach (Arch. Wąs.).

JANUSZOWICZOWIE v. JANUSZOWSCY h. KŁOŚNIK. Jan Januszowski, syn Łazarza Andrysowicza, słynnego drukarza krakowskiego, otrzymał szlachectwo na sejmie koronacyjnym 1588 r. i herb nazwany Kłośnik, przedstawiający w polu czerwonem lilię srebrną na zielonej gałązce, a w szczycie hełmu trzy pióra strusie (Ostr.).

Ów Jan Januszowski, znakomity drukarz, autor i tłomacz wielu dzieł, urodził się w Krakowie 1550 r. i był na uniwersytecie w Padwie. Po śmierci żony, wstąpił do stanu duchownego i został archidyakonem sandeckim i proboszczem w Solcu. Umarł 1613 r. Synów jego było trzech: Krzysztof, Stanisław i Michał. Z czasem rodzina ta nazywała się Januszowskimi, lub Januszowiczami, a w końcu ustaliło się nazwisko ostatnie.

Stanisław Januszowicz 1611 r., Bartłomiej, proboszcz u Św. Anny i kanonik krakowski 1612 r., zyskali na uniwersytecie krakowskim stopnie bakałarzy i doktorów. Jan 1642 r., Jerzy 1643 r., potem kanonik i archipresbiter krakowski, drugi Jerzy 1684 r. Jan Januszowicz, doktór filozofii w Padwie 1646 r.

Jan Januszowicz, h. Kłośnik, cześnik owrucki, dziedzic Garlicy i Pętkowic, ożeniony z Salomeą Stradomską, 2-o v. Władysławową Omańską 1704 r., a 3-o v. Andrzejową Jordanową 1709 r. Andrzej z Garlicy Januszowicz, subdelegat grodzki oświecimski, sprzedał 1749 r. część Sędziszowa i innych, Dembińskiemu.

Andrzej, komornik graniczny sieradzki, z bratem Józefem, Januszowicze v. Januszowscy, nabyli 1753 r. Hubenice od Wąsowicza (Gr. Nowokorcz.) i procesują się z Zawadzkimi 1757 r., o spadek po Kasprze Zawadzkim (Gr. Biec. 339 f. 432). Tenże Andrzej, komornik, w 1759 r., Wiktorya Januszowiczowa 1766 r., a rodzeństwo, Andrzej, Józef, ksiądz Jan Kanty i Anna, w 1777 r. kwitowali Dembińskich (A. Krak.).

Józef Kłośnik, syn Andrzeja, z Wielkiej Garlicy Januszowicz, 1777 r. został bakałarzem filozofii na uniwersytecie krakowskim.

Symplicyusz Januszowicz miał dwóch synów: Józefa, zmarłego w Radomiu 1881 r. i Piotra, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Amelia z Januszowiczów Kietlińska, zmarła 1876 r. w Radomiu.

JANUSZOWSCY v. JANUSZEWSCY h. DĄBROWA z Januszowic, w pow. opoczyńskim, z czasem osiedli w ziemi przemyskiej, i stanowią jeden dom z Łosiami. Maciej z Januszowic sprzedał 1430 r. część Pilchowic (A. Opocz.). Andrzejowi, zwanemu Łoś, wypłacił 1394 r. podskarbi 25 grzyw., jako część długu króla. Andrzej Łoś z synem Janem, dziedzice Januszowic, pozwani 1425 r. przez Szafrańca, starostę

sieradzkiego, o wskazanie tych, co zrabowali kupcowę z Piotrkowa i przedstawienie dowodów. (Helc. II). Mikołaj Januszowski, współdziedzic Januszowic 1508 r. (Paw.). Hieronim zabezpieczył 1501 r. posag żonie, Annie z Koszyc (M. 19 f. 27). Jan z Tarnowa, kasztelan krakowski, dostał konsens 1539 r., na wykup wsi Januszewic, w opoczyńskiem, od Januszewskiego, Pawła Rewki i innych, do tych dóbr pretendujących.

Herb Dąbrowa.

Małgorzata, żona Stanisława Januszowskiego, zwanego *Łosz*, kwituje 1536 r. brata swego, Jana Dunikowskiego, z odbioru posagu.

Stanisław z Grotkowa Januszowski, zwany *Łoss* i Laskowski, nabyli w 1579 r. od Agnieszki z Michałowic część Wołczuch i Kropiwnika. Tenże Stanisław odstąpił 1595 r. Aleksemu *Łossowi* sumę na wójtostwie Swincza i samo wójtostwo. Marcyan, Marcin, Filip i Wojciech, bracia, w 1595 r. Marcin *Łosz* Januszowski, ożeniony 1612 z Jadwigą Błędowską. Jan i Wojciech, synowie Marcina *Łossa* Januszowskiego, kwitują Komorowskiego 1621 r. Wojciech, żonaty 1635 r. z Anną Hordyńską, córką Mikołaja (Zs. Przem.).

Akt rozgraniczenia Hordyni z 1667 r., wymienia ich dzieci: Jakóba, Jana, Mikołaja, Helenę Trzeciowską, Zofię Mikołajowę Bogdanowską, Zuzannę Marcinowę Cieszkowską i Katarzynę Iwanowę Podhorodecką. Od tego roku Mikołaj występuje w aktach, wprost już Łosiem zwany; żonaty był on z Aleksandrą Krzywkowską, córką Jakóba i Konstacyi z Lisowskich, współdziedziczką Rudułowic 1693 r. (Gr. Przem.).

Anna z Krempskich Januszowska 1629 r. Jan, syn Jana Januszewskiego, spłaca 1655 r. dług Ligęzie. Stanisław z bratankami swoimi, synami Jana, procesują się z miastem Opocznem, w końcu XVII-go wieku. N. Januszewski, podstoli smoleński i pisarz grodzki miński, obrany sędzią kapturowym 1697 r. Józef 1726 r. na uniwersytecie krakowskim.

Andrzej z synami: Adamem i Antonim, syn Jana, wnuk Pawła, prawnuk Piotra Januszewskiego, dziedzica 1701 r. Kurniszek, w oszmiańskiem i Wiłajć nad Jarą na Żmudzi, dowiódł szlachectwa 1820 roku, przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Onufry, syn Józefa i Zofii Sadkowskiej, w 1782 r., bracia Kasper i Michał 1783 r. w sądzie ziemskim, a Józef 1782 r. w grodzkim lwowskim, wylegitymowani ze szlachectwa.

Z nich Józef, żonaty 1-o v. z Anną Stebnicką, a 2-o v. z Anielą Grodzicką, zmarł w Ujciechowicach 1808 r., pozostawiwszy z pierwszej żony, Helenę Janiszewską i Stanisława, a z drugiej, Rozalię, Agnieszkę, Domicellę, Joannę, Feliksa, Jana, Franciszka i Pawła (A. Lwow. For. Nob.).

Fabian, syn Sebastyana i Anny, ur. 1737 r. w Zabłotówce. Mikołaj, z Anny Zaturskiej, miał synów: Michała, ożenionego w Salówce 1822 r. z Maryą Lewicką, zmarłą 1829 r. i Łukasza, ożenionego 1808 r. tamże z Maryą Rozalią Szyszkowską, zmarłą 1849 r. Z niej Rozalia, Wojciech, ur. 1817 r. i Jan, ur. 1820 roku.

Wojciech, ożeniony 1837 r. w Salówce z Elżbietą Ilnicką, miał syna Stanisława, ożenionego 1875 r. z Agnieszką Łazańską i córki: Rozalię Janowę Lewicką 1861 r., Karolinę Karolowę Rzeszowską 1869 r., Agnieszkę. 1-o v. Antoniowę Wereszczyńską-Chrzanowską, 2-o v. Augustowę Barską 1879 r.

Jan, ożeniony 1847 r. z Zuzanną Fedorowiczówną, miał syna Karola, żonatego z Karoliną Żurawiecką 1871 r. Zofia, żona Andrzeja Żebrowskiego 1773 r. Maryanna, żona Ignacego Szyszkowskiego 1814 r. Anastazya Janowa Bobowska, zmarła 1822 r. w Salówce (metr. w Jagielnicy).

JANUSZOWSCY w województwie kaliskiem. Mrokota i pleban z Januszewa, w sprawie z Jakuszem z Tarnowa, odesłani 1412 r. z sądu kaliskiego do sądu arcybiskupiego. Jan z Januszewic świadczy 1416 r. w Kaliszu. Jan Januszowski z dóbr swoich wyprawił 1498 r. na wojnę turecką konnego (St. Pr. P. P. VII. 592). Andrzeja Januszowskiego żona Barbara, 1-o v. Bartoszowa Dzethnarowska, z księstwa opolskiego, pozwana w 1531 r. do Oświecimia, w sprawie opieki nad córką jej z pierwszego męża (Ibid. VI. 492).

JANWITZ Erazm został surrogatorem grodzkim puckim 1654 roku (M. 196 f. 98).

JAŃSCY h. DOLIWA z Jańska - Kurki, w ziemi wiskiej. Krzysztof Jański pozwany 1647 r. przez ks. Ogińskiego, o opuszczenie służby bez jego wiedzy (Kij. VI B f. 46). Agnieszka, żona Kazimierza Rzepieńskiego 1722 r. Piotr, stolnik owrucki, syn Samuela i Teresy Domaradzkiej, żonaty 1716 r. z Ewą Wołkówną, pozostawił Konstancyę, za Benedyktem Zaleskim, stolnikiem czerniechowskim 1736 r. (Gr. Lwow. 275 f. 538; 285 f. 575; Gal. Tab. Pact. Nov. 2 f. 321).

Tyburcyusz, żonaty 1-o v. z Konstancyą Trzaskowską, 2-o v. z Maryanną Olszańską, pozostawił dwóch synów: Tyburcyusza i Ignacego. Pierwszy drugiemu sprzedał 1771 r. część swoją na Trzaskach. Ignacy był wówczas komornikiem ziemskim wyszogrodzkim.

W tymże czasie żyli Adam Jański i Maryanna z Jańskich, żona Ignacego Perekładowskiego. Ignacy i żona jego Agnieszka, otrzymali od ks. Stanisława Poniatowskiego pewne grunta w Nowymdworze (DW. 89 f. 102; 90 f. 427; 100 f. 1400 i 106 f. 502 i 979).

Inny Ignacy, zmarły 1814 r., dziedziczył także na Nowymdworze. Z Magdaleny Zborowskiej pozostawił córki: Katarzynę, żonę Floryana Zwierkowskiego 1800 roku i Julię, oraz sześciu synów: Wojciecha, Jana, Piotra, Feliksa, Józefa i Seweryna.

Wojciech, zamieszkały w płockiem, z Nałęczówny miał dwóch synów: Tadeusza i Maksymiliana.

Jan, właściciel Świerków, ożeniony z Żółtowską, pozostawił: Krescencyusza, ożenionego z Anatolią Bagińską, Teodozego, Aleksego, Romualda, Katarzynę, Emilię i Zofię Potocką.

Piotr, właściciel Pogorzelec, z Agnieszki Hryniewieckiej miał synów: głośnego w swoim czasie księdza Bogdana, ur. 1807 r., zmarłego 1843 r. w Rzymie, Stefana i Antoniego.

Feliks i Józef zmarli bezdzietnie.

Seweryn, właściciel Kalenia, ur. 1806 r. w Lisowie, w ziemi czerskiej, z Katarzyny Turobojskiej pozostawił: Władysława, właściciela Kalenia, żonatego z Chmielewską, Józefa, właściciela Ryk i Eufemię, za Antonim Bełdowskim. Seweryn legitymował się ze szlachectwa w Królestwie.

Wincenty Jański sprzedał w 1789 r. Niepokojczyce, w województwie brzeskiem-litewskiem (Herb. Kr.).

JAŃSCY h. OSTOJA, podług Kętrzyńskiego, z Jani pod Świeciem. W nekrologu Pelplińskim wymienieni zmarli w XIV-m wieku. Gotschalk, rycerz z Jani, z żoną Racławą, Michał i Stefan. Ten to pewno Gotszalk procesował opata z Byszewa o Wodzyno, ale zrzekł się 1310 r. procesu i pretensyi za siebie i dziedziców swoich, Michała, Jakóba, Mikołaja i Stefana.

Mikołaj z Jani (de Jaen), brat Mikołaja z Turzy 1354 r. (KWP.). Mikołaj, Filip i Jerzy, otrzymali 1400 r. Janią od wielkiego mistrza krzyżackiego, Konrada v. Jungingen. Jan Jański, ze starosty tczewskiego, starogardzkiego, nowskiego i kiszewskiego, wojewoda pomorski 1454 r.; umarł w 1461 r. (Kętrz.). Wojciech, syn Piotra z Jani (de Jene), 1477 r. na uniwersytecie krakowskim.

JAOFIM (EUFEMIUSZ), arcybiskup połocki w latach 1504—1512 (Okuszkowicz Beski).

JAPOWICZ Stanisław podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.).

JARACCY. Andrzej, Fedor, Wasil i Hrehory, synowie Andrzeja, w powiecie łuckim 1587 r. (Teka W. Rulikowskiego).

JARACZ, kasztelan szremski 1266 r.

JARACZ, podsędek poznański 1302 r. Przypuszczam, że to samo co Jarosław, podsędek 1295 r. i Jarogniew, podsędek, w 1300 r.

Herb Zaremba.

JARACZEWSCY v. JARACZOWSCY h. ZAREMBA z Jaraczewa, w powiecie pyzdrskim. Akta pyzdrskie, z końca XIV-go wieku, wspominają o Beniaminie z Jaraczewa, dziedzicu części Łobza i Bruczkowa i o braciach jego Jakuszu z Bruczkowa i Marcinie z Jaraczewa (Leksz.). Baryczka Jaraczewski świadczył 1411 r. w Kaliszu (Pis. Dz. Pol. IX). Maciej z Jaraczewa 1443 r. na uniwersytecie krakowskim. Agnieszka, córka Sędziwoja Baryczki z Jaraczewa, wyprawiła 1498 roku pieszego zastępcę, na wojnę turecką, w orszaku Burzy Jaraczewskiego.

Nakazany 1497 r. pokój i zgoda pod zakładem 100 grzyw., między Jerzym Jaraczewskim, Skarszewskim i Piątkowskim (St. Pr. P. Pom. VII. 72 i 545). Tyburcy Jaraczewski i Marcin Wargowski, ręczą 1506 r. za brata swego Marcina Skrzypieńskiego, w konsystorzu poznańskim (Pom. Dz. W.

Śr. XVI. 1604). Jadwiga, córka Baltazara, za Janem Szczawińskim v. Płockim 1562 r. (M. 95 f. 574). Wojciech, cześnik kaliski 1546 r. N., stolnik kaliski, umarł w 1554 r. Wojciech, Jan, Andrzej, Apolinary i Zofia Jaraczewscy, właściciele Jaraczewa 1578 r. (Paw.).

Władysław Aleksander na Jaraczewie Jaraczewski podpisał z województwem poznańskiem, elekcyę Władysława IV-go. Był on następnie 1652 r. sekretarzem królewskim, a 1660 r. i pisarzem skarbu koronnego. W 1655 r. zeznał w Warszawie testament (V. L.; DW. 52 f. 1104 i Zap. Lub. 46 f. 697). Adam, dzielny wojownik, umarł w Jaraczewie 1657 r, tamże pochowany. Krzysztof, podsędek wschowski, umarł w 1664 r. Syn jego Franciszek 1679 r. Jan, ożeniony z Anną Koszucką przed 1664 r.

Łukasz, Franciszek, trzech Stanisławów i Wojciech Jaraczewscy, z województwem kaliskiem, a Aleksander Jaraczowski, z województwem sieradzkiem, podpisali elekcyę króla Michała.

Hieronim, łowczy wschowski 1731 r., kasztelan lendzki 1735 r., żonaty z Eleonorą Koźmińską, córką Adama i Apolinary Gajewskiej. Dzieci jego przychodziły przez Gajewskich do spadku po Opalińskich. W 1719 r. otrzymał Hieronim konsens królewski, na wykupienie z rąk Słoniewskich starostwa soleckiego, a w latach 1720 — 1729 otrzymał takiż konsens, na odstąpienie tego starostwa Franciszkowi Michałowi Moszczyńskiemu i Cecylii z Jaraczewskich, małżonkom i Mączyńskiemu (Sig. 19 i 20). Starostwa tego jednakże nie odstąpił i dopiero pozostała po nim wdowa, za konsensem królewskim z 1742 r., odstąpiła je synowi Tadeuszowi (Sig. 26). Oprócz syna Tadeusza, miał Hieron m córkę Apolinarę, za Maciejem Ponińskim.

Tadeusz, 1742 r. starosta solecki, podpisał z województwem inowrocławskiem i kaliskiem, elekcyę Stanisława Augusta. Żonaty z Maryanną hr. Wielopolską, której przyznane zostało dożywocie na starostwie soleckiem w 1760 roku (Sig. 29). W 1785 r. był kandydatem do województwa kaliskiego (MP.). W 1785 roku kawaler orderu Św. Stanisława, a 1792 r. Orła Białego. W 1782 r. nabył od Ponińskiego dobra Zaniemyślskie w województwie kaliskiem (M. 297 f. 252). Synów jego dwóch:

Józef, senator, kasztelan księstwa warszawskiego 1812 r., a królestwa kongresowego 1815 r., z Eleonory Bierzyńskiej (Sap. III), córki Onufrego, nie pozostawił potomstwa. W 1812 r. sprzedał dobra Żerkowskie Mycielskiemu, które odziedziczył po Gorzeńskiej.

Hieronim, drugi syn Tadeusza, zmarł bezżennie w Paryżu 1822 r.

Stanisław, komisarz do rozgraniczenia dóbr, z sejmu 1670 r., w roku następnym podstoli kaliski. Antoni, Franciszek i Władysław, z województwem kaliskiem, a Aleksander i Władysław, z województwem sieradzkiem, podpisali elekcyę Augusta II-go.

Joachim, przeor Karmelitów w Lipiu 1698 r. (Perp. Czers. 16 A f. 113). Barbara z Gorzyckich Jaraczewska procesuje Mielżyńskich 1703 r. (Gr. Kość. f. 5). Karol, syn Jana Franciszka, zastawił 1718 r. Lipno Mycielskim (Gr. Pozn. II f. 48). Teresa, zamężna Palędzka, dziedziczka Rogowa 1732 r.

Andrzej, zeznał 1747 r. w grodzie przedeckim zapis dożywocia z żoną, Ma-

ryanną z Błeszyńskich. Stanisław i Józef w powiecie przedeckim 1738 roku (Gr. Przed. 88 f. 330 i 87 f. 349). Stanisław, żonaty z Maryanną Grabowiecką 1748 r. (Gr. Kościań. f. 567). Kazimierz 1758 r.

Tadeusz, syn Ignacego, instygator gnieźnieński 1776 r., żonaty z Anielą Jaskólską, miał syna Tadeusza, ożenionego 1802 r. z Różą Łakińską. Jego synowie i córki:

1) Józef, właściciel Jaworowa i Sobiejuch, z Emilii z Sikorskich, miał córkę Władysławę, zaślubioną 1866 r. Tadeuszowi Kierskiemu i dwóch synów: Zygmunta, właściciela Jaworowa, zmarłego 1881 r., którego, z Heleny Gutowskiej, syn Zygmunt, oraz córka Emilia i Jarosława, dziedzica Sobiejuch.

2) Zenon, właściciel Mielżyna, zmarły w Poznaniu 1870 r., z Praksedy Gutowskiej, pozostawił dwie córki: Leokadyę, za Władysławem Sikorskim 1858 roku i Maryę, za Bolesławem Sikorskim.

3) Teodor, właściciel Wronów, żonaty z Ludwiką Mierosławską, z której synowie: Włodzimierz, właściciel Wronów, żonaty z Anną Znaniecką, ma z niej córki: Adelę i Halinę, i Witold, zamieszkały w Paryżu.

4) Franciszka, za Teofilem Gorzeńskim.

5) Aniela, za Ignacym Gosławskim (Żychl.).

Eragry (Edward), regent grodzki kcyński 1788 r., a pisarz grodzki gnieźnieński 1791 r.

Andrzej, podstoli bracławski, syn Kazimierza i Ludwiki z Bardzkich, nabył 1758 r. Grodnę, w łęczyckiem, od kanonika Błeszyńskiego (Gr. Przed.), w której zmarł 1773 r. Z Konstancyi Obiezierskiej, pozostawił kilku synów, z których Antoni i Zygmunt Rafał pozostawili potomstwo.

Antoni, ożeniony z Franciszką Szczawińską, miał czterech synów, z których Julian otrzymał od Hieronima Jaraczewskiego, na mocy jego testamentu z 1819 r., Bronikowo i Boguszyn, a Izydor Lipno.

1) Julian, właściciel Bronikowa, Boguszyna i Głuchowa, oficer b. wojsk polskich 1831 r., zmarł 1867 r. Z Antoniny z Koszutskich jego potomstwo: Włodzimierz, bezżenny; Stefania, za Aleksandrem Sowińskim; Mścisław, zmarły w Warszawie 1895 r., ożeniony z Maryą Kowalikówną, z której pozostawił dwoje małych dzieci i Juliana, adoptowanego syna, oficera marynarki rosyjskiej; Eleonora, 1-o v. za Stanisławem Łubieńskim, 2-o za Władysławem Grabowskim; Gustaw, pułkownik w armii włoskiej, kawaler orderów włoskich i pruskich, ożeniony z Elwirą de Saloioni, pozostawił córkę Dolores Lolitę, za Aniołem Rovere i syna Gustawa, ur. 1880 r., oficera wojsk włoskich; Marya, 1-o v. za Franciszkiem Mecherzyńskim. 2-o v. za Ordęgą; Edward, żonaty z Eugenią de Beaulieu i Wincenty, zmarły 1877 roku w Ameryce.

2) Izydor, Właściciel Lipna i Wielkiego Zalesia, oficer 4-go pułku ułanów 1831 r., zmarł 1860 r. Z Weroniki Sulerzyskiej jego potomstwo: Mieczysław, zmarły w Londynie 1881 r., Lucyan, właściciel Wielkiego Zalesia, Julian, właściciel Lipna i Wanda, zaślubiona Bronisławowi Cioromskiemu (Żychl.).

Zygmunt Rafał, ur. 3-go Listopada 1772 r. (metr. w Borysławicach), właściciel Grodnej, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie 1837 r., zaślubił 1808 r. w Borysławicach Annę Szadkowską, wdowę po Janie Sojeckim. Z niej

syn Edward, właściciel Jaraczewa, który otrzymał wraz z Golą i Niedźwiadami od Hieronima, ojca swego chrzestnego. Jego potomstwo z Konstancyi z Chwalibogów: Zygmunt, właściciel Jaraczewa, Niedźwiad i Goli, z Elizy Stablewskiej, miał syna Edwarda, ożenionego z Karoliną Zwierkowską, zmarłego bezdzietnie 1892 r. i córki: Zygmuntynę, za Kazimierzem Świnarskim i Gabryelę, za hr. Michałem Broel Platerem; Tadeusz, zmarł bezdzietny; Henryka, wdowa po Edwardzie Koczorowskim; Anna, za Tadeuszem Lipowskim i Kazimiera, za Stefanem Nowickim (Żychl.).

Antoni, dziedzic Grzybowych Wódek, z żony, Teresy Bronikowskiej, zostawił kilku synów, z których Ignacy, szambelan dworu polskiego, otrzymał 1810 r. tytuł hrabiowski pruski, a będąc bezdzietnym, adoptował swego synowca Nikodema.

Wojciech, drugi syn Antoniego, z żony, Wiktoryi Żychlińskiej, miał siedm córek i trzech synów. Z nich:

1) Wincenty, bezdzietny z Salomeą Lniską, zmarł 1856 r.

2) Waleryan, z Barbary Zaleskiej, miał córki: Elżbietę Wincentowę Sobierayską, Walentynę i Józefę.

3) Hr. Nikodem, adoptowany przez stryja hr. Ignacego, ożeniony z Maryą Jaraczewską, córką Dominika, a synowicą wyżej wymienionego Tadeusza, pozostawił z niej: a) Tytusa, po którym z hr. Choiseul, syn Jan, zginął 1863 r.; b) Emilię, za Józefem Duszyńskim; c) Hieronima, zmarłego 1877 r., ożenionego z N. de Rocca-Romana, z której syn zmarł dzieckiem we Francyi; d) Nikazego, którego potomstwo z Salomei Złotnickiej ma istnieć w Ameryce; e) Eleonorę Antoniowę Truchlińską; f) Wandę Maciejowę Kąsinowską; g) Wincentynę, zmarłą panną; h) Seweryna, dziedzica Wyrębowa, zmarłego 1891 r., po którym z Amelii Heleny Konopnickiej. córka Anna, za Zygmuntem Rafałem de Lienbec i synowie: 1) Stefan Bogusław, ur. 1870 r, ożeniony 1902 r. z Eleonorą Zofią Koköli, z której synowie: Tadeusz, ur. 1903 r. i Mieczysław, ur. 1905 r. i 2) Antoni, ur. 1869 r., ożeniony z Alicyą Leszczyc Falęcką, córką Henryka, z której syn Hieronim Krzysztof Adam, ur. 1896 r.; i) Edmunda, dziedzica dóbr Kaczki i Powały, ożenionego z Nepomuceną Skotnicką, z której: Ignacy, ur. 1865 r., ożeniony z Zofią Kowalską, ma z niej córki: Walentynę i Maryę; Feliks, ur. 1866 r., Maksymilian, ur. 1868 r., Eugeniusz, ur. 1869 r. i Kazimierz, ur. 1870 roku. Zofia, córka Edmunda, zmarła panną.

Józef, syn Franciszka i Franciszki z Koszutskich, w imieniu swojem i synów swoich, Teodora i Kazimierza, urodzonych z Franciszki Ponińskiej, córki Jakóba i Apolonii Zbierzchowskiej, dochodzi 1784 r. spadku po Józefie Zbierzchowskim, komorniku lwowskim, bracie Apolonii. Teodora, z Antoniny Radoszewskiej, potomstwo:

1) Jan, zmarły 1850 r. w Dalabuszkach, z Katarzyny Bukowskiej, pozostawił syna Maksymiliana, bezżennego.

2) Antoni, właściciel Głuchowa, oficer b. wojsk polskich 1831 r., zmarły 1870 r., z Waleryi Fiałkowskiej, pozostawił czterech synów i dwie córki: Józefa, właściciela Głuchowa, żonatego z Zuzanną Goździewską, bezdzietnego, Henryka, ożenionego 1880 r. z Anną bar. von der Goltz, z której syn Antoni, ur. 1881 r. Wiktora, Michała księdza, zmarłego 1892 r., Stefanię, za Janem Sypniewskim i Izabellę, za Bolesławem Bardzkim 1883 r.

3) Hieronim, ożeniony z Wandą Duszyńską, ma z niej: Bronisława, ur. 1861 r., ożenionego z Maryą Jabłońską, Władysława, ożenionego z Maryą Szołdrską, z której córka Wiktorya i synowie: Bronisław, ur. 1888 r., Leon, ur. 1898 r. i Wacław, ur. 1900 r., Emilię, Klaudynę, Maksymiliana, Jadwigę, za Wacławem Maryanowskim, Annę, za Kazimierzem Kabusem i Zofię.

Adam, syn Ignacego, żonaty 1815 r. z Elżbietą hr. Krasińską, urodzoną w 1792 r., jedną z celniejszych naszych powieściopisarek.

JARACZOWSCY v. JARACZEWSCY. Jan Jaraczowski, w ziemi sanockiej 1583 r. (M. 127 f. 256). Jan Jaraczewski podpisał z województwem ruskiem, elekcyę Augusta II-go. Czy nie będą oni potomkami Zawiszy Jarocowskiego, co świadczył w Krakowie 1518 r., przy wywodzie szlachectwa Bartkowskiego i był h. *Poraj* (M. 30 f. 165).

z JARANTOWIC h. POMIAN Jarant podpisał 1433 r. przyrzeczenie ziemi brzeskiej, dane Jagielle, obioru królem jego syna.

JARCEWICZ Samuel Kazimierz, skarbnik słonimski 1669 r.

JARCHUŁOWSKI Michał pozwał 1603 r. Mniszchów, o zabójstwo Stanisława Jarchułtowskiego (Woł. I f. 913).

JARCZEWSCY v. JARCZOWSCY h. NAŁĘCZ z Jarczowa, w powiecie stężyckim. Kasper Jarczowski, właściciel Przetoczna i Ługustowa, w powiecie radomskim 1508 r. (Paw.). Antoni z Jarczowa, żonaty 1523 r. z Zofią Żeleńską, córką Jakóba, pisarza ziemskiego łukowskiego, a Szymon, z jej siostrą Anną (Rad. Inscr. II f. 192 i 300).

Pan Szczęsny Jarczowski, namiestnik szeszolski biskupa wileńskiego 1526 roku. Benedykt, żonaty z Anną Leżeńską 1526 r. (M. 39 f. 676). Córka jego Zofia, za Janem Chmielewskim 1565 r. (Zs. Warec. 9 f. 862).

Andrzej, współwłaściciel Jarczowa 1569 r. (Paw.). Był też dziedzicem Sahrynia. Synowie jego: Stanisław, znakomity wojak, Wiktoryn, żonaty z Dorotą Troszyńską, starościanką łomżyńską 1614 r. i Andrzej. Wymienieni synowie Andrzeja pozwali Zaliwskich w 1589 r. Andrzej i żona jego, Dorota z Magnuszewskich, potwierdzają 1590 r. z Zaliwskimi działy dóbr Tczanki (Zs. Gr. Czers. 57 f. 410 i Perp. Czers. 1 A f. 123 i 4 f. 318).

Wiktoryn, zmarł bezdzietny. Stanisław, nabył 1616 r. część Chodywaniec. Miał córkę Katarzynę, za Jerzym Wozuczyńskim 1621 r. i synów: Jana i Andrzeja, którzy się podzielili 1622 r. dobrami po stryju Wiktorynie. Jan sprzedał 1624 roku połowę Chodywaniec i Zawadek, a był dziedzicem Jarczówka, Stanina, Wróblina, Janisk, Kostrej i Kujaw, w lubelskiem. Jego zdaje się żoną była Zofia Lipska 1627 r. Jan zostawił dwóch synów: Andrzeja i Jerzego, zmarłych bezdzietnie i córki: Katarzynę 1622 r. 1-o v. za Stanisławem Chmielem, synem Andrzeja, a 2-o v. za Samuelem Janem Boratyńskim 1638 r., Zofię, za Pawłem Brodowskim 1631 r., Annę, za Tomaszem Jankowskim, zmarłą przed 1638 r. i drugą Annę, na rzecz której zrzekły się siostry 1638 r. spadku po braciach (Teka W. Rulikowskiego).

Katarzyna, za Janem Zaliwskim 1584 r. Katarzyna z Michałowskich, wdowa po Adamie, 1628 r. (Zs. Warec. 13 f. 109 i 24 f. 129). Ksiądz Rajmund, Dominikanin w Bełzie 1630 r. Jan, ożeniony z Maryą Gajewską 1643 r.

Michał Jarczewski podpisał, z województwem bełskiem, elekcyę króla Michała, a Józef na Jarczewie i Michał v. Michał Ignacy, z temże województwem, obiór Augusta II-go. Po Michale, podczaszym buskim, który rezygnował z tego urzędu w 1703 r., został podczaszym Józef Adam, zmarły 1720 r.

Józef Adam, podczaszy buski, właściciel Jarczewa i Korhynia, ożeniony z Teresą Kurdwanowską, córką Stanisława Maurycego i Barbary z Krukowa Radeckiej, pozostawił córkę Różę Katarzynę, Dominikankę w Bełzie i czterech synów: Antoniego, Stanisława, Michała i Kazimierza, w zakonie OO. Karmelitów Jana Nepomucena. Z dwóch pierwszych:

Antoni, żonaty z Agnieszką Sulatycką, miał syna Wojciecha, wylegitymowanego ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim halickim, którego, z Józefy Sroczyńskiej, syn Michał, wylegitymowany ze szlachectwa 1835 r., w Wydziale Stanów we Lwowie, z Józefy Skwarczyńskiej, pozostawił syna Edwarda, wylegitymowanego 1859 r.

Stanisław, ożeniony z Rosochacką, miał syna Tadeusza, a ten pozostawił dwóch synów: Feliksa i Leona. Feliks z synem Medardem Tadeuszem, a Leon z synami: Józefem i Konstantym, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej, 1856 roku.

N., cześnik buski, umarł 1706 r.

JARCZEWSCY z Jarczewa, w powiecie lipieńskim. Trojan, Bartłomiej i Walenty Jarczewscy, dziedzice Jarczewa, Trojan także części Srok i Lubowca, w lipieńskiem, Mikołaj części Złych wód, w dobrzyńskiem, a Wojciech, części Brzesk, w rypińskiem 1564 r. (Paw.). Konstanty, syn Jana i Maryanny Hucickiej, zapisał 500 fl. żonie, Zofii Cybulskiej, 1698 r. Tu należy pewno Jakób Jariczewski, dziedzic Góry, w powiecie tczewskim, 1526 r. (M. 42 f. 76).

JARCZYŃSCY. Jan, 1642 r. na uniwersytecie krakowskim. Antoni Jarczyński, żonaty 1727 r. z Konstancyą ze Szczepkowskich (Perp. Czers. 20 f. 220). Spadek po Klemensie brali w początkach XIX-go wieku: Stanisław Jarczyński, Tekla Pniewska i Elżbieta Tolińska.

JAREWSKI Hrehor, zmarły przed 1631 r., żonaty był z Magdaleną ks. Czetwertyńską.

JARGUSZ Marcin podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.).

JARKOWSCY h. KORCZAK. Paweł Jarkowski był skarbnikiem podolskim, lub czerwonogrodzkim, 1657 r. (Zs. Kamien. 3655). Franciszek zawarł w Sanoku ugodę z Zawadzkim 1750 r. (Gr. Sanoc. 127 f. 764). Helena z Nieprzeckich Jarkowska, nabyte przez siebie i męża od Denhoffowej starostwo grzybowskie

w 1731 r., odstąpiła za konsensem królewskim z 1750 r. Wodzickim (Sig. 22 i 28). Andrzej Jarkowski podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.).

Aleksander i Antoni z dziećmi: Mieczysławem, Aleksandrą i Julią, synowie Wojciecha, wnuki Józefa, prawnuki Franciszka, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1846 r. (Spis.).

JARKUSZEWSCY h. JASTRZĘBIEC z Jarkuszewa, w województwie kaliskiem. Wojciech Jarkuszewski odbiera 1449 r. należność od kapituły gnieźnieńskiej. Jan, w czasie wyprawy tureckiej, procesował 1498 r. Strychowskich, o dwóch przedmieszczan gnieźnieńskich (St. Pr. P. Pom. VII. 245). Andrzej, dziedzic Jarkuszewa, świadczył 1546 roku w Gnieźnie, przy wywodzie szlachectwa Kotwicza, a Krzysztof 1593 r. w Poznaniu (Kor.; Pis. Dz. Pol. IX). Katarzyna, opatka klasztoru w Gnieźnie (Klarysek) 1638 r. (Gr. Gnieźn. 140 f. 537).

Dziś rodzina ta ustaliła swe nazwisko jako *Arkuszewscy* i wieś nazywa się Arkuszewo.

JARLUCCY z Jarlut, w ziemi ciechanowskiej. Sebastyan Jarlucki z Jarlut, syn Marcina, zeznał 1574 r. oblig na rzecz Stanisława Jarluckiego, syna Arnulfa (M. 113 f. 225). Marcin, syn Arnulfa, obwiniony 1532 roku o zabójstwo Mikołaja z Kargosina, uwolniony od wieży w 1544 roku (Gr. Płoc. Wiecz. 1 f. 334 i 9 f. 381).

JARMOLIŃSCY h. KORCZAK z Jarmoliniec, w województwie podolskiem. Chodko, który miał pochodzić z Kroacyi, otrzymał 1407 r. za położone zasługi od Władysława Jagiełły Jarmolińce, a 1420 r. od wielkiego księcia Witolda Wołków, w powiecie smotryckim (M. 93 f. 125 i 89 f. 40).

Aleksander, syn Chodka, zamienił 1455 r. Jarmolińce na miasto. Daszko Jarmoliński okazał rewizorom 1469 r. przywileje królewskie na Jarmolińce, pobieranie myta tamże i na 40 grzyw. na Karpowcach (Paw.; Jabł.). Fedor, obecny przy rozgraniczeniu wsi w ziemi lwowskiej 1488 r., dziedziczył na Sutkowcach, obok Jarmoliniec leżących, a 1494 r. sprzedał część Bornowa za 300 grzyw. Łahodowskiemu (AGZ. IX. 98 i 99).

Aleksander Jarmoliński zaślubił Bohdannę, czyli Deodatę, córkę podobno Daszka Kalennikowicza, dziedzica Lachowiec, której siostra była za Jaśkiem Sieniutą, stąd między ich potomkami ciągłe procesa o dobra Lachowieckie. Z żony tej, pozostawił Aleksander trzy córki: Annę, za Szczęsnym Szarawskim, Maruszę, za Fedorem Łastowieckim i Wieratkę alias Wowdzię, za Piotrem Serbinem 1537 roku (z Teki W. Rulikowskiego), oraz trzech synów: Bazylego, Seweryna i Juchnę (Zs. Kamien. 3600; Bracł. XVI f. 904 i M. 49 f. 113).

Bazyli, w imieniu matki Deodaty i braci, zawarł ugodę działową z Sieniutami, potwierdzoną w Wilnie 1541 r., na mocy której oddali Sieniutom Lachowce, a wzięli Semenów, Hulowce i pół Kuszelowa. Był on dziedzicem Łostkowiec i 1539 r. zeznał oblig na Łostkowskiego (Zs. Kamien. 3598). Z żony, Darny Hawryłówny Leśnickiej, pozostawił córkę Marynę v. Małgorzatę, dziedziczkę Nowostawiec, żonę Andrzeja Czołhańskiego 1559 r.

Seweryn, ożeniony z Hanną Kuniewską, zmarł bezdzietny po 1564 r.

Juchno zapisał 1585 roku dożywocie żonie Maruchnie, vel Małgorzacie (Zs. Kamien. 3598). Synów jego dwóch: Roman i Maciej.

Roman (1570 — 1602), żonaty z Jełowicką, pozostawił (Bracł. IV f. 5) syna Andrzeja, który wraz z braćmi stryjecznymi zawarł ugodę 1609 r. z Czołhańskiemi. Żonaty z Anną z Mikuliniec, 2-o v. ks. Stefanową Czetwertyńską 1616 r., miał z niej syna Jerzego i córkę Aleksandrę 1609 r. Jerzy 1630 r. był współdziedzicem Semenowa (Bracł. IV f. 5; VIII f. 1810; Zap. Lub. 36 f. 445 i 466).

Maciej, właściciel Jarmoliniec 1565 r. (Jabł.), pozostawił synów: Mikołaja, Jarosza v. Hieronima, Konstantego, Bazylego i córki: Zofię i Maruszę. Nabyli oni Kadeyowce od Herburta 1582 roku, kwitował ich Błażowski 1586 r., a pozwał Sieniuta 1593 r., o zabranie gruntów ze wsi Bereziniec (Zs. Kamien. 3605 i 3610; Woł. 1 f. 24, 63, 94 i 95).

Z nich: Zofia, wyszła za Skarzewskiego v. Skarszewskiego, a Marusza za Andrzeja Rusieckiego 1608 r. Synowie, po ugodzie z Czołhańskiemi, objęli, wraz z Andrzejem, Semenów, Daniłówkę, Turówkę i pół Kuszelowa 1609 r.

Mikołaj, ożeniony z Anastazyą Bohowitynówną Szumską, 1-o v. Fedorową Wielhorską, pozostawił Mikołaja, Jerzego i Annę, nad któremi sprawował opiekę stryj Konstanty. Z nich Mikołaj, żonaty 1627 r. z Katarzyną Czuryłłówną, córką Marcina i Barbary Firlejówny (Bracł. XI f. 490), miał z niej trzy córki: Elżbietę, za Pawłem Potockim, kasztelanem kamienieckim, zmarłym 1674 r. (Sig. 8 f. 5); Zuzannę, 1-o v. za Aleksandrem Korycińskim, wojewodą rawskim, 2-o v. za Jakóbem Olbrachtem Szczawińskim, wojewodą inowrocławskim i Annę, za Tomaszem Humieckim, łowczym podolskim (Kij. VI F f. 66 i M. 215 f. 59). Mikołaj pisał się z województwem ruskiem, na elekcyę Władysława IV-go.

Jarosz v. Hieronim, syn Macieja, żonaty z ks. Maryanną Markówną Sokolską, pozostawił z niej syna Jerzego i córkę Annę, których procesował 1620 roku Krasiński, o Bożewo i Myślin (Woł. IV f. 513, 645 i 646). Dobra te sprzedali oboje 1630 r. Wołczkowej.

Konstanty, syn Macieja, żonaty z Reginą Bohowitynówną Szumbarską z Kozierad, córką Mikołaja, układa się z Horaimem 1605 r. (Woł. II f. 162). Pozostała po nim wdowa wzniosła 1637 r. monaster w Zahajcach, w powiecie krzemienieckim (Pam. IV). Synów jego dwóch: Jan i Włodzimierz v. Władysław. Dziedziczyli oni wspólnie z Jerzym, synem Andrzeja, na Semenowie 1630 r. i byli właścicielami Ciemnohajcew, Melech, Szumbar etc., w powiecie krzemienieckim 1635 roku (Bracł. VIII f. 1810 i Op. Żyt. 9).

Jan, sędzia ziemski krzemieniecki 1645 r., żonaty z Katarzyną Strybylówną, 2-o v. Janową Łagunową, miał z niej synów: Andrzeja i Stefana, zmarłych bezdzietnie, oraz córki: Barbarę, 1-o v. Gąsiorowską, 2-o v. Pruszyńską, Reginę Humnicką i Ewę Łabęcką (Woł. VII C f. 79; IX f. 135 i 543).

Elżbieta, żona Adryjana Jacimierskiego, zmarła przed 1603 r. Anna, 1-o v. za Hryćkiem Łojowskim, a 2-o v. za Mikołajem Dziuszą 1620 r. Maryna za ks. Jerzym Puzyną, łowczym wołyńskim 1630 r., której potomstwo procesuje Jan Jarmoliński 1647 r. (Kij. VI C f. 395). Zofia, ihumena w Korcu 1650 r. Marusza z Malińskich, wdowa po Romanie, zmarła 1636 r. Jan i Mikołaj, podpisali z województwem brzeskiem-litewskiem, elekcyę Jana Kazimierza. Andrzej procesowany przez Dobrzyńskiego 1667 r. (Kij. VII f. 32).

Andrzej, dziedzic Szumbar, ma sprawę 1689 roku z chorągwią Wilgi (Zs. Lwow. 85 f. 713). Andrzej, sprzedał 1701 roku część Kuszelowa Ledóchowskiemu.

Tomasz Jarmoliński i Jerzy Jarmoliński Romanowicz, 1678 r. dziedzice Jarmoliniec (Gr. Kamien.). Jeden z wymienionych wyżej Jerzych, z żony, Zuzanny Kalinowskiej, miał syna Tomasza, którego córki: Anna, za Janem Szepingiem z Inflant i Barbara, za Aleksandrem Bałabanem, w początkach XVIII-go wieku. (Ta ostatnia mylnie pod Bałabanami nazwana Sułkowska, kiedy powinno być Sutkowska, a raczej z Sutkowiec Jarmolińska). Pierwsza wniosła mężowi Jarmolińce, a druga—Sutkowce.

N., podczaszy sanocki 1701 r. Fabian Sebastyan, syn Dominika Jakóba i Maciej, syn Jakóba, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Aniela, córka Macieja i Katarzyny, zamężna Stankiewiczowa, zmarła 1904 roku w Spale.

JARMOLSKI Gabryel, szlachcic w województwie kijowskiem 1689 r. (Op. Kij. 4), a *Jarmulski* Tomasz tamże 1700 r. (Kij. VIII f. 756).

JARMOŁOWIE, patrz *Jermoła*.

JARMOŁOWICZOWIE h. KOŚCIESZA. Konstanty Jarmołowicz, skarbnik trocki, podpisał, z województwem witebskiem, elekcyę Jana III-go. Żonaty był z Łucyą z Kowalewskich. Kazimierz, skarbnik wiłkomierski 1709 r., ożeniony 1700 roku z Katarzyną Wańkowiczówną (Pam. Zawiszy).

Jan Jakób, Józef i Ignacy Dominik, synowie Antoniego, wnukowie Michała, prawnukowie Jakóba, rotmistrza, praprawnukowie wyżej wymienionego Konstantego, skarbnika trockiego, dziedzica 1669 r. dóbr Komaje, Ocekiewicze i Narkiewicze, w oszmiańskiem, dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1819 roku.

JARMUNDOWICZ Ignacy otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. (V. L.).

JARMUNDOWIE h. KIERDEJA. Stanisław Jarmund otrzymał wraz z innymi neofitami szlachectwo na sejmie 1764 r. i widocznie herb Kierdeję, skoro się z tym herbem legitymował ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku, Kazimierz Jarmund, oficer b. wojsk polskich 1817 r., zmarły 1862 roku, syn Franciszka.

Kazimiera, córka Jana i Karoliny Łubieńskiej, żona 1-o v. Jana Łubieńskiego, prezesa sądu Apelacyjnego, 2-o v. Pawła Muchanowa, dyrektora Komisyi Spraw Wewnętrznych w Królestwie, 3-o v. Ganeckiego.

JARNICCY h. LIS z Jarnic na Podlasiu. Wyroki lubelskie z 1580 roku wspominają o Annie Dzierżanowskiej i Zofii, córkach Mikołaja Jarnickiego, a z 1598 roku o Wojciechu, Janie i Stanisławie, synach Marcina (Ks. 7 f. 198 i 76 f. 591).

Jakób, Jan i Jerzy, synowie Piotra, sprzedali w 1660 r. Jarnice Obrąpalskiemu (Zap. Lub. 46 f. 735).

Adam, syn Andrzeja, w 1687 r. zeznaje akta w grodzie warszawskim (DW. 56 f. 1875). Adam pisał się z ziemią nurską, na elekcyę Augusta II-go. Antoni, podczaszy żytomierski 1743 r., żonaty 1727 r. z Konstancyą ze Szczepkowskich, córką Stanisława i Maryanny z Zawiszów (Perp. Czers. 20 f. 307; 25 f. 183 i 26 f. 239). Aleksandra z Zybułtowskich, wdowa po Janie, sprzedała 1769 r. część Rososzy Ogrodzieńskiemu. Aleksandrze, ale z Kobyłeckich, wdowie po Janie, przyznaje sumę Ogrodzieński 1778 r. (Ibid. 34 f. 170 i 35 f. 393).

Michał Jarnicki, syn Józefa, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

JARNIŃSKI Mikołaj, kanonik poznański, świadczy 1399 roku w Poznaniu (Leksz.).

JARNISZOWSKI Stanisław, regent grodzki opoczyński 1671 roku (Zap. Lub. 54 f. 143).

JARNOLTOWSCY z Jarnoltowa (dziś Jarantów), w województwie kaliskiem. Mirosław z Arnoltowa, obecny w Kaliszu 1338 r. (KWP.). Abraham Jarnoltowski ma sprawę w Pyzdrach 1391 r. (Leksz.). Marcin Rosust z Jarnoltowa Jarnoltowski, 1411 r.; wdowa po nim Halszka i syn Mikołaj, mają 1414 r. sprawę w Kaliszu (Pis. Dz. Pol. IX). Patrz *Rosust*.

JARNOWSCY v. JARANOWSCY v. JARONOWSCY v. JARUNOWSCY h. TOPÓR z Wielkiego i Małego Jarnowa, w powiecie brzeskim. Ligaszcz i Wincenty z Jarunowa, z rodu Toporów, podpisali 1433 r. przyrzeczenie ziemi brzeskiej dane Jagielle, obioru królem jego syna. Wojciech, syn Mikołaja z Jarnowa 1414 r., a Jan, syn Bartłomieja z Jarnowa, 1427 roku na uniwersytecie w Krakowie.

Herb Topór.

Stanisław z Jarnowa 1444 r. Jan, syn Stanisława, był w 1477 r. łowczym inowrocławskim. Z żony Anny, pozostawił synów: Wincentego, Jana, Zbigniewa, Piotra i Marcina 1487 roku. Mikołaj zabezpieczył 1480 r. posag żonie, Dorocie z Goczanowa. Jan, syn Wojciecha, 1483 r. (Gr. Brzes.).

Stanisław Jarunowski z Jarunowa, trzymane 1475 r., a nabyte na własność 1478 r. sołtystwo w Niemcach, czyli w Niemczynie, odprzedał 1480 r. kapitule włocławskiej.

Właścicielami Jarnowa byli 1566 roku: Jan, Sebastyan, Wincenty i Wojciech. Maciej zaś był współdziedzicem Brzezia, Jan, Sławia, a Wojciech, Sadlna (Paw.).

Grzegorz, syn Jana, nabył Jurkowo 1596 r. Bartłomiej, syn Sebastyana, wypożycza 1589 r. sumę. Bartłomiej umarł 1615 r. Jadwiga, Norbertanka w Strzelnie, zmarła na zarazę 1624 r. Oprócz nich zaznaczony jest w nekrologu w Strzelnie dzień śmierci Sebastyana, żony jego Hele-

ny, Jana, Katarzyny, Anny, Stanisława, żony jego Elżbiety i Benedykta. Tomasz, Michał, Bartłomiej, Aleksander i Jan, synowie Wincentego, w powiecie przedeckim, w latach 1591 — 1612 (Gr. Przed. 37 f. 24; 39 f. 119; 44 f. 309; 52 f. 520; 55 f. 187; 59 f. 15 i 656). Stanisław i Jan, synowie Wojciecha, procesują się z Bierzwińskim 1606 r. (Ibid. 53 f. 602). Feliks, Łukasz, Jakób i Wojciech, synowie Jakóba, procesują się z Gawińskim 1604 r. (Ibid. 52 f. 669). Adam, podczaszy brzeski, deputat ua Trybunał koronny 1589 r. (Wyr. Lub. 32 f. 1).

Sebastyan, oprócz Bartłomieja, miał jeszcze synów: Wojciecha i Jakóba (Gr. Przed. 46 f. 18 i 50 f. 302).

Wojciech, sędzia grodzki przedecki 1586 r. i poborca województwa brzeskiego 1596 r., był deputatem na Trybunał koronny 1594 r. (Wyr. Lub. 57 f. 3). W 1589 r. nabył Cieplin, a w 1593 r. Strzygi (Gr. Przed. 37 f. 102 i 41 f. 342). Z Krystyny Komorowskiej, synów jego dwóch: Stanisław i Jan; i tyleż córek: Jadwiga i Zofia. Matka odstąpiła w 1608 r. przyznane jej dożywocie i Wolę Dłuską, wymienionym swoim synom. Obaj bracia procesują się z Bierzwińskim 1606 roku.

Stanisław, żonaty z Bogumiłą Ponętowską, wspólnie z nią obierał plenipotentów 1623 r. W 1631 r. był subdelegatem grodzkim przedeckim.

Po Janie pozostał syn Jan, którego kwitował Zaleski 1631 r. (Gr. Przed. 53 f. 370 i 602; 67 f. 284 i 696; 55 f. 17, 193 i 372; 58 f. 414; 70 f. 224, 261, 298 i 299).

Wincenty, pisarz grodzki radziejowski 1623 r., sędzia grodzki inowrocławski 1631 r., żonaty 1-o v. z Małgorzatą Pełczycką, wdową po Wojciechu Rudzieńskim 1624 r., 2-o v. z Dorotą Mochiską 1634 r. (Gr. Przed. 69 f. 18; 68 f. 232 i M. 180 f. 328).

Jakób, Sebastyan, Stefan i Zygmunt, z województwem brzeskiem - kujawskiem, Krzysztof, z ziemią dobrzyńską, a Łukasz, skarbnik inowrocławski i podwojewodzy brzeski, z województwem inowrocławskiem, podpisali elekcyę Jana Kazimierza.

Stefan, z cześnika dobrzyńskiego, sędzia ziemski inowrocławski 1662 roku, kasztelan kowalski 1669 r., rezygnował z tego urzędu 1681 r. dla wieku podeszłego, miał bowiem wówczas lat 80 (M. 213 f. 507 i 510). Instrukcya dana posłom województw kujawskich w Radziejowie 1683 r., nazywa go kasztelanem nowogrodzkim, a syn jego Andrzej, nazwany w latach 1683 i 1685 kasztelanicem nowogrodzkim (Z. Kuj.). Nie może więc ulegać wątpliwości, że piastował ten urząd, na którym umarł w 1683 r., lub w początkach 1684 r. Synów jego dwóch: Sebastyan i Andrzej. Sebastyanowi poręcza ojciec 1662 roku, potwierdzenie pewnej cesyi przez swoich wnuków, a jego synów, Daniela i Mikołaja (Gr. Przed. 75 f. 524).

Sebastyan, podsędek brzeski 1662 r., a podkomorzy 1680 r. Akta ziemi kujawskiej nazywają go sędzią w latach 1676 — 1677, ale nim nie był. Z województwem inowrocławskiem, podpisał elekcyę Jana III-go. Żon miał dwie. Z drugą, Ludwiką z Suszewskich, otrzymał wójtowstwo pyzdrskie 1690 r. (Gr. Przed. 78 f. 482 i M. 216 f. 273). W 1684 nabył Szczytno (Gr. Przed. 78 f. 706).

Z synów jego: Daniel podpisał, z województwem brzeskiem, elekcyę króla Michała i Jana III-go. W 1684 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Teresą z Char-

bickich (Gr. Przed. 78 f. 683). Jan, także syn Sebastyana, podpisał z województwem brzeskiem, obiór Augusta II-go.

Andrzej, drugi syn Stefana, kasztelana, dworzanin królewski 1672 roku (Z. Kuj.), ze stolnika brzeskiego, kasztelan kowalski 1704 r., umarł w 1727 roku. W 1699 r. otrzymał przywilej na jarmarki w Orchowie (RKps. Oss. Sig. 136 f. 89). Synowie jego: Bogumił, Stanisław i Stefan 1733 roku (Z. Kuj. i DW. 66 f. 112). Musiał mieć Andrzej i czwartego syna Jakóba, bo Jakób, kasztelanic kowalski, przyznał dług Mycielskiemu 1730 r. (Zs. Gr. Pozn. II f. 47).

Stanisław, żonaty był z Maryanną z Duninów i pozostawił z niej syna Jakóba, porucznika wojsk rosyjskich i córkę Józefę Szamocką. Brat siostrze odstąpił 1787 roku spadek po wuju Stanisławie Duninie, cześniku stężyckim (DW. 103 f. 485).

Krzysztof, cześnik dobrzyński, Wojciech, Andrzej, Franciszek, drugi Krzysztof, Jan, Ignacy, Jakób i Maciej, z województwem brzeskiem, a Michał, z województwem inowrocławskiem, podpisali elekcyę króla Michała.

Krzysztof, cześnik dobrzyński 1662 r., żonaty z Zofią Pławińską, wspólnie z nią otrzymał 1667 r. konsens królewski, na wykupienie Sokołowa z rąk Andrzeja (M. 206 f. 319 i Sig. 12 f. 133).

W liczbie elektorów Jana III-go spotykamy: Kazimierza, Ignacego, Andrzeja, Ludwika, Jakóba, porucznika wojsk królewskich, Jerzego, Krzysztofa, Stefana, cześnika podolskiego i Wojciecha, łowczego brzeskiego, z województwa inowrocławskiego, a Bartłomieja i Stanisława, z województwa brzeskiego. Elekcyę zaś Augusta II-go podpisali: Andrzej, stolnik brzeski, Bartłomiej, Franciszek, Jakób, żupnik brzeski, Marcin, Wojciech, łowczy brzeski i Zygmunt, z województwem brzeskiem, Antoni i Stanisław, cześnik inowrocławski, z województwem inowrocławskiem i Antoni, z województwem sieradzkiem.

Wojciech, łowczy brzeski, był w 1691 r. i starostą kruszwickim. Jakób, żupnik kujawski, wydał 1708 r. córkę swą Maryannę, za Joachima Modlińskiego. Stanisław v. Stanisław Michał, cześnik inowrocławski, otrzymał 1691 r. wspólnie z żoną, Teresą z Ossowskich, Czarnocice w dożywocie. Dziedziczył on na Dużym Jarnowie (M. 217 f. 87 i 250 f. 16). Jan, wojski inowrocławski 1641 r. N., łowczy inowrocławski 1666 r. Franciszek, miecznik inowrocławski 1676 r.

Bartłomiej, żonaty z Anną Szczkowską 1695 r., otrzymał 1667 r. konsens królewski, na odstąpienie Lekarzewic Wojciechowi, łowczemu brzeskiemu i żonie jego Annie (M. 206 f. 320). Lekarzewice otrzymał 1698 r. Aleksander. Stanisław, podkomorzy brzeski, umarł 1697 roku (Sig. RKps. Oss. 136 f. 24 i 80; Gr. Przed. 81 f. 104).

Franciszek, łowczy brzeski, rezygnował z urzędu w 1720 r. W 1718 roku wspólnie z żoną, Zofią z Lubstowskich, posiadał część dóbr Województka, w powiecie kruszwickim (Sig. 19). Krzysztof, podczaszy nowogrodzki 1696 r., umarł w 1701 r. Zygmunt, podstoli dobrzyński 1697 r. Franciszek Stanisław, stolnik brzeski 1704 r., rezygnował z urzędu w 1715 r. Stanisław, miecznik inowrocławski 1711 r. Jan zeznał 1712 r. zapis dożywocia z żoną, Barbarą z Trzebuchowskich (Gr. Przed. 83 f. 10). Franciszek, łowczyc brzeski, sprzedał 1746 r. Gliszczyńskiemu dobra Sokolniki, odziedziczone po ciotce, Rozalii z Jarnowskich,

1-o v. Franciszkowej Zbyszewskiej, 2-o v. Jakóbowej Malanowskiej i po bracie rodzonym Aleksandrze (Gr. Gnieźń.).

Szymon, żupnik kujawski 1733 r., a miecznik kruszwicki 1737 r. Franciszek, łowczy kruszwicki, umarł w 1752 r. Stanisław, Wojciech i Jan Anastazy, zeznali działy 1712 r., a Jan, Stefan i Andrzej 1721 roku (Gr. Przed. 83 f. 17; 84 f. 267 i 87 f. 64).

Jakób, Szymon i Józef, synowie Jakóba, w powiecie przedeckim 1728 r. Szymon zapisał 1737 r. sumę żonie swej, Barbarze z Modzelewskich. Bartłomiej, 1732 r. w kruszwickiem (Ibid. 86 f. 116 i 87 f. 321). Ignacy, żonaty z Elżbietą z Zawadzkich, odstąpił w 1786 r. Borcęłowo i Dębłowo, w województwie poznańskiem, małżonkom Trzcińskim (M. 258 f. 89).

Stanisław zeznał 1726 r. zapis dożywocia z żoną, Ludwiką z Sułkowskich (Gr. Przed. 85 f. 110). Konrad, generał adjutant buławy polnej litewskiej, żonaty 1793 roku z Maryanną Gozdowską, córką Antoniego (Perp. Czers. 42 f. 467 i 526).

Jakób sprzedał 1740 r. bratu Stanisławowi Lubienice, a zapisał w 1744 r. sumę żonie swej, Emerencyannie z Bardzińskich (Gr. Przed. 87 f. 437 i 88 f. 167).

Stanisław, łowczy inowrocławski 1756 r., stolnik kruszwicki 1770 r., stolnik inowrocławski 1772 r., zmarły w 1780 r., z Konstancyi Szembekówny, córki Stanisława i Teofili z Podoskich, pozostawił synów: Józefa, Wincentego, Jakóba i Marcina, których kwitował Dąbski 1780 r. Józef, miecznik kruszwicki, w imieniu swojem i brata Wincentego, sprzedał część Werbkowic Szydłowskiemu 1780 roku. Józef żonaty 1790 r. z Teodorą Starzeńską (Gr. Przed. 94 f. 138 i 99 f. 144; DW. 96 f. 1011 i 1047; 102 f. 687). Konstancya, żona Ignacego Boguty Starzyńskiego, posła zgierskiego na sejm Królestwa Kongresowego. Petronella, dziedziczka Lubieńca, 1-o v. Tholibowska, 2-o v. Stępkowska 1827 r.

Wincenty, Konstanty, Dobrogost, Jerzy i Bogumiła, z Wielkiego Jarnowa, dzieci Andrzeja i Anny z Luteckich, i Zofia z Jarnowskich, 1-o v. Floryanowa Horainowa Korczakowska, 2-o v. Janowa Sulikowska, procesują 1643 r. Maryannę z Mieleszków, 1-o v. Andrzejowę Jarnowską, 2-o v. Andrzejowę Izdebską o dobra Lesinę. Bogumiła, w 1663 r. żona Remigiana Boguszewskiego (Bracł. XI f. 256 i Woł. VIII A f. 172). Stefan, cześnik inowrocławski 1670 r., a podstoli 1671 r.

Konstanty Jarnowski, syn Karola, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Akta kapituły gnieźnieńskiej wymieniają Dorotę Jarnowską, h. Rola (?), żonę Jana Prądzewskiego 1555 r:, matkę kanonika gnieźnieńskiego.

Herb Zaremba.

JARNUSZKIEWICZ h. LUBICZ Jan, wylegitymował się ze szlachectwa w Królestwie, 1854 r.

JAROCCY h. ZAREMBA i h. BOGORYA z Jarocina, w powiecie pyzdrskim. Umieszczam ich w jednym artykule, bo trudno wiedzieć którzy, do którego rodu należeli. Prawdopodobnie Zarembowie w początkach już XV-go wieku nazwisko to zarzucili. Pierwotnie Jarocin należał do rodu Zarembów

i wymieniony jest w przywileju z 1257 r., jako własność komesa Janka, syna Wojciecha, późniejszego wojewody kaliskiego.

Sędziwój, syn Janka, podkomorzy kaliski i gnieźnieński 1276 r., kasztelan rudzki 1284 r. i znów jednocześnie podkomorzy kaliski 1292 r., miał czterech synów, z których Beniamin pisał się z Jarocina 1324 r. (KWP.). Inny zapewne Beniamin z Jarocina, podpisał 1352 r. konfederacyę Maćka Borkowicza, a 1363 roku dokument wydany w Pyzdrach. Ten to pewnie Beniamin v. Bieniak z Jarocina i Czeszewa (wieś ta wyliczona także w 1257 r., jako własność komesa Janka), kasztelan ksiąski 1366 r., zmarł 1399 r., pozostawiwszy trzech synów: Bieniaka, Mikołaja i Jana, którzy w latach 1394 — 1400 procesowali się z Rybińskimi, o dobra po matce, a pisali się najczęściej z Czeszewa (p. Czeszewski).

Z nich Mikołaj Jarocki z Czeszewa, był kanonikiem gnieźnieńskim 1411 r., następnie archidyakonem, proboszczem kaliskim i kanonikiem krakowskim; umarł 1433 r. Wszyscy trzej, wraz z ojcem, prowadzili długi proces od 1391 r. z współdziedzicem Jarocina, Sędziwojem Mokronowskim, a w 1399 r. nazywają się byłymi dziedzicami Jarocina (Leksz.).

W spisie studentów uniwersytetu krakowskiego w XV-m wieku jest wielu piszących się z Jarocina, z których część zapewne pochodziła z mieszczan jarocińskich: Michał, syn Macieja, 1414 r., Filip, syn Macieja, 1420 r., Maciej, syn Mikołaja, 1414 r., Marcin, syn Świętosława, 1428 r., Maciej, syn Michała, 1429 r., Bartłomiej, syn Marcina, 1430 r., Jakób, syn Piotra, i Andrzej, syn Mikołaja, 1437 roku, Jan, syn Mikołaja, 1449 r., następnie pisarz dworu biskupa krakowskiego 1465 r., Jakób, syn Andrzeja, 1457 r., Maciej, syn Jana, 1468 r., Marcin, syn Macieja, 1472 r. i Maciej, syn Macieja, 1474 r.

Herb Bogorya.

Wspomniany Sędziwój z Mokronosa, należał do rodu Bogoryów i już 1391 r. posiadał część Jarocina, a procesował się o Gościejewo i Górkę z Beniaminem z Jarocina. Następnie musiał nabyć cały Jarocin i 1407 r. zyskał dla siebie potwierdzenie nadanego cła w Jarocinie. Żył jeszcze 1411 r. (Leksz.; Racz. Akta Kalis.).

Maciej z Jarocina prowadzi 1416 r. w Kaliszu sprawę o Magnuszewice, z Przosną z Lubienia (Akta Kalis.). Maciej, dziedzic Jarocina, ma na mocy wyroków polubownych konsystorza poznańskiego, wydanych w latach 1459 — 1460, spłacić żydom 120 zł. węg. i 45 grzyw. długu ś. p. ojca swego, Macieja Jarockiego (Pom. Dz W. Śr. XVI 1284 i 1290). Jeden z tych Maciejów, ojciec, czy syn, h. Bogorya, zaświadczył 1451 roku w Krakowie szlachectwo Pikarana (Helc. II. 3465).

Maciej z Jarocina, ożeniony z Anną, córką Tomka z Węgleszyna, starosty wielkopolskiego i podczaszego krakowskiego, która sprzedała Oleśnickiemu 1427 r. Pięndziczów (dziś Pińczów), a 1444 r. Węgleszyn (Zap. Zs. Wiśl. I f. 189 i 197). W aktach krakowskich pisany jest często z Czarnocicc (de Czarnoczcze). W 1451 r. zawarł układ z Janem z Tęczyna, o sumę 500 grzyw. mającą być wypłaconą jego dzieciom,

po śmierci siostry Tenczyńskiego, Anny Marszałkowej z Brzezia. W 1464 r. już nie żył, jak również żona jego, a córki ich, Katarzyna Kantoszowa i Anna, panna, kwitowały Tenczyńskiego z 20 grzyw. (Helc. II).

Tomisław Mylan Jarocki, prowadził orszak na wojny, wołoską 1498 roku i turecką 1498 r., a Jan Jarocki, na turecką 1498 r. (St. Pr. P. Pom. VII. 322 i 490). N. Jarocki Lis, idąc na wojnę, ograbił wieś kapituły gnieźnieńskiej Położejewo, o co proces 1520 r. Jan i Piotr Jaroccy, vel Dobrzyńscy, bracia rodzeni, sprzedali Cieleckiemu w 1554 r. część swą Bachorzewa, tak jak i Maciej z Jarocina (Res. Posn. 191).

Jakób i Wojciech Jaroccy, dziedzice części Dąbrówki pod Zgierzem, w Łęczyckiem, 1576 r. (Paw.). Anna z Jarockich Wolska na Woli Flaszczynej, w sieradzkiem, 1606 r. (A. Sieradz.). Jan Wojciech podpisał, z ziemią wieluńską, obiór króla Michała. Córkę jego, Katarzynę Annę, urodzoną z Katarzyny z Bużenina Mojaczewskiej, pokwitował 1676 r. z długu Zygmunt Wierusz Bielski (A. Wieluń.). Ta Katarzyna Anna, w 1698 roku jest wdową po Samuelu Wężyku Widawskim, dziedzicu Pszczółek. Ci ostatni Jaroccy, z łęczyckiego i sieradzkiego, pewno do innej rodziny należeli, a wyjść mogli ze wsi Jarocice, w sieradzkiem, z której może także pochodził Janusz Kynth z Jarocic, procesujący się 1448 r. w Krakowie z Andrzejem Russockim (Helc. II).

JAROCCY h. RAWICZ z Jaroszyna, w powiecie radomskim. W początkach XIX-go wieku gałąź Jarockich, idąca po Marszałku, osiadła w dawnym księstwie siewierskiem i województwie krakowskiem i wywiodła się jako pochodząca z Jarocina, w powiecie pyzdrskim i za herb swój podała Rawicza bez róży (Nies. Bobr. tom X). Wywód ten uważam za bezzasadny, a wszystkich Jarockich Rawiczów, uważam za idących z Jaroszyna i Góry, w powiecie radomskim. Pisownia nazwiska, dopiero w XVII-m wieku ustaliła się na Jarockich. Herb zaś Rawicz bez róży, w łapie niedźwiedzia, mógł powstać wskutek pomyłki rysownika, lub zatartej pieczęci.

Herb Rawicz.

Prandota z Jaroszyna ma 1399 r. sumy na wsi Jawidz, w lubelskiem, u Stawiskich (St Pr. P. Pom. VIII), a 1414 r. nabył część Jaroszyna, od Jana z Zajączkowic (A. Radom.). Synowie jego: Grot 1413 r., a Jan 1421 r. na uniwersytecie krakowskim. Siegniew z Jaroszyna zabezpieczył 1442 r. posag pierwszej swej żonie Elżbiecie, a 1443 r. drugiej żonie, Marcie. Krystyn, żonaty 1442 r. z Anną (Rad. Inscr. I f. 151 i 152; Rad. Inscr. Decr. II f. 323). Albert Jarosski na sądach w Lublinie 1459 roku.

Jakób, syn Mikołaja z Jaroszyna, 1473 r. na uniwersytecie krakowskim. N. Jarowski, dziedzic wsi Krężnica Jarosskiego (dziś Krężnica Jara), w powiecie lubelskim, w drugiej połowie XV-go wieku (Lib. Benef.), której to wsi dziedzicem w 1537 r. był Stanisław Jarocki, żonaty z Barbarą Iwanowską (M. 54 f. 202). Jan Jarocki, dziedzic Jaroszyna 1508 r. (Paw.). Jan Jaroski v. Jaroczski, altarysta w kościele Św. Michała w Lublinie 1518 r. (St. Pr. P. Pom. VI. 154), był i plebanem w Solcu,

którą to plebanię objął po nim Wilhelm, syn Marszałka. Hieronim Jaroski, dziedzic i pleban z Jaroszyna, zastawił 1535 r. część wsi Chechły Piotrowi Kochanowskiemu, który w 1538 r. nabył Strykowice, za 300 grzyw., od Mikołaja Jaroskiego, dziedzica Jaroszyna i Góry, a w 1546 r. wziął w zastaw Jaroszyn, od Piotra Jaroskiego, wykupiony 1556 r. (A. Radom.). Andrzej Jaroski, komornik królewski 1569 r. Szymon Jarocki v. Jaroski i Piotr Jarocki, dziedzice Jaroszyna i Góry 1569 r. (Paw.).

Długosz wspomina w drugiej połowie XV-go wieku Jarockiego, dziedzica Siedlec, Klimontowa, Pogoni i części Zagórza, blisko Bendzina. Będzie to zapewne Stanisław. Pisał się on Jarosskim, Jaroczskim z Jaroszyna, a nawet i z Jarocina. W 1502 r., będąc starostą sławkowskim, otrzymał ekspektatywę na wójstwo krakowskie i konsens królewski, na wykupienie starostwa bendzińskiego, z rąk Pogórskiego (M. 19 f. 67). W 1504 r. będąc i starostą chęcińskim, otrzymał ekspektatywę na podkomorstwo krakowskie (M. 21 f. 62). W 1505 r. marszałek nadworny koronny, pożyczone królowi 4,000 zł. węg., oparte na poborach sieradzkich, ma przeniesione na starostwo inowrocławskie; zapis ten ponowiony 1506 r. Mianowany w 1514 r. kasztelanem zawichostskim, umarł 1515 r. W 1507 r. zabezpieczył posag drugiej żonie Marynie (M. 23 f. 109), która po jego śmierci wyszła za Jasieńskiego (M. 51 f. 7). Ten sam, czy też inny Stanisław, był sędzią ziemskim siewierskim 1505 r. Córka marszałka Dorota, żona 1-o v. Jakóba Rupniewskiego, pisarza ziemskiego krakowskiego, 2-o v. Krzysztofa Wielogłowskiego, kwitowała 1530 roku brata swego Wilhelma, podstolego królewskiego (A. Krak.).

Ten Wilhelm, z dworzanina królewskiego, został księdzem i był plebanem soleckim po Janie Jaroskim, kanonikiem krakowskim i proboszczem wojnickim i umarł 1546 r.

Krzysztof, syn marszałka, w latach 1535 — 1537 skupił Tąpkowice, Dobieszewice i Pyrzowice, w siewierskiem.

Zygmunt, trzeci syn marszałka, pozostawił syna Zygmunta, dziedzica Jemielna i Motkowic 1581 r. (M. 51 f. 7; Wyr. Lub. 80 f. 427 i Paw.), który procesował się z Duninami, dziedzicami Borszowic, w 1593 r. Proces ten prowadzą w 1604 r. zapewne synowie jego: Piotr i Aleksander (Obl. Krak. 31 f. 1396). Piotr sprzedał 1617 roku Jemielno, Dzierszyn i Kamieniec Dembińskim (Obl. Krak. 43 f. 248).

Jerzy, syn także marszałka, dziedzic Zagórza, w powiecie proszowskim, które po nim przeszło na synów jego, Krzysztofa i Kaspra.

Kasper z bratem Stanisławem, dworzaninem królewskim, trzymali w 1545 roku Skoczyce, w lubelskiem (M. 67 f. 265).

Krzysztof, współdziedzic Przezwod, w powiecie sandomierskim, 1578 roku (Paw.).

Baltazar, syn także Jerzego, 1578 r. (M. 117 f. 386).

Stanisław, dziedzic Opatkowic 1546 r. Córka jego Zofia, żona Jana Kozłowskiego 1565 r. (Zap. Gr. Krak. 82 f. 36; Zs. Książ. 19 f. 49). Jan i Wojciech kwitowali Dembińskich 1583 r. (Zs. Książ. 25). Balcer, ma 1619 r. sumę u Dembińskiego, kasztelana bieckiego. Żona jego, Anna Twardówna (?), 1-o v. Jerzowa Frankenbergowa, 3-o v. Jerzowa Rudnicka, wierzycielka Pyrzowic.

Katarzyna z Jaroszyna, wdowa po Marcinie Rożance z Chotla 1614 roku. Anna Zebrzydowska, sumy swe u Fredrów, cedowała 1659 r. Janowi i żonie jego, Helenie z Zebrzydowskich.

Piotr z Jaroszyna Jarocki, ożeniony z Krystyną z Ożarowa, 1-o v. Krzysztofową Dembińską, w latach 1643 — 1651, a 2-o v. Mikołajową Lipowską, pozostawił syna Stanisława, który w 1679 r. regulował spadek z Arnolfem Dembińskim (Gr. Krak. 299 A f. 115 i 119). Jacek, Dominikanin, w latach 1677 — 1679 na uniwersytecie w Padwie.

Jan, syn Andrzeja, zeznał 1677 r. zapis dożywocia z żoną, Heleną z Zawiszów Kamińskich (Perp. Czers. 13 f. 511 i 529). Jan zawarł 1664 r. umowę z rotmistrzem Borkowskim, dotyczącą Ulkowa (Obl. Gr. Halic. 157 f. 868).

Aleksander Waleryan z Luźnej, z województwem krakowskiem, a Piotr, z województwem sandomierskiem, pisali się na obiór Jana Kazimierza. Jan, z województwem lubelskiem, Aleksander, z województwem ruskiem, Stanisław, z województwem sandomierskiem, podpisali elekcyę króla Michała.

Aleksander, miecznik przemyski 1671 r. W 1681 r. kwituje go Stanisławska (M. 238 f. 4). W 1682 r. był i dworzaninem królewskim, a 1684 r. otrzymał starostwo tuszyńskie (Zap. Lub. 60 f. 413 i 61 f. 514). Józef, stolnik nowogrodzki siewierski 1686 r., ożeniony z Katarzyną ze Sławna, miał córkę Teresę, żonę Jana Zajączkowskiego, podczaszego podolskiego 1699 roku (Gr. Krakows. 319 f. 2367).

W liczbie elektorów Augusta II-go spotykamy: Andrzeja i Franciszka, z województwa sandomierskiego, Jana, z województwa krakowskiego, Władysława i Jerzego, z województwa ruskiego i Stefana, z województwa bełskiego.

Piotr, z Anny Mogilnickiej, wdowy po Stanisławie Alemanim, pozostawił córkę Annę, za Janem ze Smogorzowa Wąsowiczem, właścicielem Przyszowy 1677 r. (Gr. Krak. 297 B f. 2473). Anna z Jaroszyna, 1-o v. Bełchacka, 2-o v. Wiktorowa, 3-o v. żona Jana Adolfa Frankenberga, wydała 1720 r. córkę Elżbietę Bełchacką, za Jana Wąsowicza, skarbnika dobrzyńskiego (Zap. Gr. Siewier. 2 f. 11). Jan, kanonik krakowski 1700 r.

Franciszek, właściciel Plesny, zmarły około 1721 r., z Anny z Ziemiańskich-Piasków pozostawił: Jerzego, Michała—Jezuitę, Jakóba, Zofię, 1-o v. za Aleksandrem Gawrońskim, 2-o v. za Janem Bełdowskim, Agnieszkę, za Pawłem Święcickim, Brygidę, za Janem Połuchowskim, Maryannę, za Konstantym Sienieńskim, Urszulę, za Stanisławem Osten-Sakenem, Franciszkę, Salomeę i Annę (Gr. Biec.).

Sebastyana i Jadwigi Łęckiej syn Józef, ur. 1690 r., trzymany do chrztu przez Magdalenę Jarocką, pannę (metr. w Rybotyczach).

Jan, Aleksander Antoni i Anna Barbara, dzieci Hermana z Jaroszyna Jarockiego, dziedzica części dóbr Grodków i Prusy, w księstwie siewierskiem i Teresy Jugiewiczównej, składali 1711 r. w grodzie siewierskim przysięgę.

Stanisław, syn Jana, z żoną, Maryanną z Bystrzanowskich i synem Ludwikiem, pozwali 1779 r. Cybulskiego. Ludwik legitymował się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r. (Quater. VIII f. 77).

Jan i Zofia z Gutheterów Jaroccy i Michał i Katarzyna Jaroccy, w latach 1725 — 1728 mają sprawy z Piegłowskimi. Na Szymona, syna Jana, zeznali 1719

roku oblig Lipińscy. Szymon pozostawił trzech synów: Macieja, Stanisława i Józefa. Dwom pierwszym zapisał część dóbr swoich testamentem, zeznanym 1758 r.

Józef nabył część dóbr Raczyny 1759 r., a syn jego Tomasz, 1784 roku (Akta Leg. Galic.). Józef był żonaty z Maryanną Wrochnianką, 2-o v. Ignacową Klochową 1763 r. (Gr. S ew.). Maryanna, córka Krzysztofa i Anny Heleny Bieńkowskiej, żona Jana Kozłowskiego 1728 r.

Jan, Andrzej, Franciszek i Regina, zawarli 1751 r. układ z Zawadzkim, o dzierżawę Głobikowej (Gr. Biec. Fasc. 410 f. 1877). Teresa, żona Franciszka Dunina Sulgostowskiego 1761 r.

Katarzyna, siostra księdza Ignacego, żona Jana Kopystyńskiego, dziedzica na Popielach, zmarła około 1779 r. Aleksander, łowczy nowogrodzki i towarzysz chorągwi pancernej 1724 r. (Perp. Czers. 19 f. 362 i 22 f. 160). Jacek, żonaty 1720 r. z Maryanną z Jezierskich, córką Jana i Małgorzaty z Wolskich. Maryanna z Jarockich, za Franciszkiem Kurdwanowskim 1743 r. (Ibid. 19 f. 13; 26 f. 274 i 28 f. 46).

Józef, Wojciech, Sebastyan i Jacek, procesują się z Buszewską 1768 roku (Woł. XIII E f. 151). Jakób, syn Tomasza i Anny z Kłoczewskich, żonaty 1760 r. z Barbarą z Barszczewskich (Perp. Czers. 31 f. 211 i 37 f. 114). Jakób, syn Józefa i Kunegundy z Mendeckich, córki Macieja, sprzedał w 1773 r. część Piekart Rudawskiemu (Ibid. 34 f. 410). Ludwik, komornik nurski 1774 r. (Ibid. 36 f. 188). Antoni, krajczy i regent ziemski bracławski 1764 r., cześnik bracławski 1765 r. Nikodem, cześnik bracławski 1785 r.

Maciej z Jaroszyna, syn Władysława, zmarły 1801 r., z trzeciej żony, Tekli z Kobylińskich, pozostawił synów: Feliksa, Wincentego i Józefa. Józef, doktór medycyny, umarł 1829 roku w Sokołówce na Podolu, a Wincenty, w Opatowie 1839 roku. Feliks, ur. 1790 r. w Pacanowie, doktór filozofii uniwersytetu krakowskiego, profesor zoologii w uniwersytecie warszawskim, zaślubił 1825 r. Emilię Romanowską, ur. 1800 r., zmarłą 1859 r., z której synowie: Ludwik i Łukasz, wylegitymowani ze szlachectwa w Królestwie 1850 r., oraz córki: Felicya, Bronisława i Marya.

Piotr Serafin na Jaroczynie (?) Jarocki, kanonik katedralny żytomierski, proboszcz kołodzieński, syn Antoniego Teodora, cześnika bydgoskiego i Pelagii z Popławskich, wnuk Józefa i Anny z Krzeszów, zeznał testament 1839 r., z którego się okazuje, że siostra jego Katarzyna, wyszła za Kaspra Romanowskiego, a brat jego stryjeczny Feliks, o którym było wyżej, żonaty był z jego rodzoną siostrzenicą, Emilią Romanowską.

Floryan, syn Michała i Heleny ze Skowrońskich, wnuk Andrzeja i Ewy Zakliczanki, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1808 r., w Wydziale Stanów we Lwowie (Goł.).

Adalbert, zmarły 1821 r. w Zgodzie, pod Wiązową, ze zmarłej 1832 roku tamże Barbary z Postępskich, pozostawił: Adama, Dominika, Apolonię, Rozalię i Julię.

Józef Jarocki z Jaroszyna, syn Tadeusza i Adolf, syn Michała, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku, a Konstanty w 1859 r.

Kazimierz z synami: Franciszkiem i Janem, syn Mateusza, wnuk Jana, prawnuk Michała, 1695 r. dziedzica Lebiodki, w powiecie lidzkim, dowiódł szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1835 r.

Z tego samego rodu miał iść Juliusz Ferdynand, baron de Jaroschin, dzierżawca żup krakowskich w latach 1658—1660 r.

Legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej: Jan, Wincenty, Paweł i Grzegorz, synowie Stanisława Roberta, wnuki Jakóba, prawnuki Jana; Gabryel, Bazyli, Antoni z synem Nestorem, Piotr z synami: Aleksandrem i Ignacym i Jan z synami: Leonem i Michałem, synowie Grzegorza, wnukowie Bazylego, prawnukowie Teodora, a jedni i drudzy praprawnukowie Stefana Macieja, w 1846 roku Teodor z synem Janem i Stefan, synowie Jana, wnukowie Bazylego, a prawnukowie Teodora, w 1861 r. Bronisław, Feliks i Karolina, dzieci Jana, wnuki Stanisława Roberta, w 1862 r. Jan i Antoni, synowie Piotra, Eliasz i Jan, synowie Bazylego, Grzegorz, syn Antoniego i Jan, syn Gabryela, a wszyscy wnukowie Grzegorza, prawnukowie Bazylego, w 1866 r.

Adam z synami: Włodzimierzem Ignacym, Oktawianem, Adolfem Adamem i Erazmem Andrzejem i Sylwester Stanisław, synowie Ignacego, wnukowie Macieja, prawnukowie Leona, w 1841 r., a Adam i Antoni, synowie Adolfa Adama, w 1879 r. (Spis.).

JAROCCY h. WŁASNEGO, przedstawiającego serce, w pośrodku którego i nad którem krzyż. W szczycie hełmu trzy pióra strusie. Taki herb przedstawia pieczęć Piotra Jarockiego z 1604 i 1608 r. (Ostr.). Czy to nie będą Jaroccy z Jarosz, z których Wincenty i Marcin, stronnicy Augusta III-go, głosowali za nim (Obl. Gr. Warsz. 49 f. 607).

JAROCCY na Wołyniu. Semen, ożeniony z Maryą Marcinówną Brulkiewiczówną Hulanicką 1610 r. Fedor i Paweł pożyczyli 400 fl ks. Stefanowi Czetwertyńskiemu, przed 1622 r. Józef z żoną, Maryną z Grabskich, sprzedał część Sielca, w powiecie łuckim Czosnowskiemu, 1636 roku. Jerzy 1632 roku (Teka Rulikowskiego).

JAROCCY-DORONICZOWIE Samuel i Zofia Anna z Dniepreckich, sprzedali 1684 r. Piotrowice Abramowiczom (A. Tryb. Lub. z 1685 r.).

JAROCHOWSCY h. LUBA (LUBICZ) z Jarochowa, w powiecie łęczyckim. W 1396 r. w sądzie łęczyckim ustanowiony został zakład 200 grzyw., między rodem Lubów z Jarochowa (Łęcz. I. 3834 i 4167). Aleksy, rycerz Władysława Łokietka, zamienił około 1289 r. wieś swą Smolice, w łęczyckiem, z opatem Wąchockim Szymonem, na Jarochowo. Rafał z Jarochowa świadczył 1388 r. przy wywodzie szlachectwa Gumińskiego, a Aleksy 1392 r. świadczył Jackowskiemu (Łęcz. I. 1106 i II. 4205). Rafał i Aleksy, byli zdaje się braćmi. W 1391 r. wzięli w zastaw część Jankowic, a w 1400 r. Byszewo, od Trojana z Garbowa. Pakosława Jarochowska miała córkę za Zawiszą ze Smolic 1398 r. i synów: Dominika i Janusza 1388 r. Wdowa po Dominiku, Agnieszka z Goszcządzy, pozwała 1397 r.

Lisickich i Leszczyńskich, o najazd i zabicie jej męża i jego brata Janusza. Ten ostatni ożeniony był z Hanką, siostrą Jana z Warszyc.

Oprócz nich wymieniają akta łęczyckie z końca XIV-go wieku Macieja i syna jego Jana, Wojciecha, Mikołaja, Tomisława i Świętosława. W późniejszych czasach przeszło Jarochowo w ręce Roliczów i już Paprocki Lubiczów Jarochowskich nie zna. Wniosła je Małgorzata Jarochowska h. Lubicz Wargawskiemu Roliczowi. Była ona matką Macieja Wargawskiego, kanonika poznańskiego 1546 roku (Pis. Dz. Pol. IX).

JAROCHOWSCY h. PRZEROWA z Jaroch i Grotowa, które nawet czasem Jarochowem zwano, w powiecie grójeckim. Jan, Mikołaj, Zuchna i Dorota z Jaroch, dzieci Stefana, przyznają 1483 r. sumę Mikołajowi, synowi Stanisława z Jaroch. Jan, Stanisław, Zofia i Jadwiga, dzieci Alberta Matusicza z Jaroch, przyznają 1513 roku sumę stryjowi swemu, Mikołajowi z Jaroch (Zs. Grój. 4 f. 24 i 5 f. 254).

Paweł i Jan Jarochowscy, synowie Mikołaja, pozwani 1583 r. przez Dorotę, wdowę po Macieju Maciejkowiczu Jarochowskim, o pewną sumę (Zs. Gr. Czers. 51 f. 797). Maciejko miał jeszcze syna Franciszka, którego syn Stanisław, został oskarżony 1584 r. przez Zofię, córkę Franciszka z Jaroch, o zadanie ran (Ibid. 52 f. 941).

Herb Przerowa.

Wojciech, Wacław, Stanisław, Jakób, Paweł, Krzysztof, Franciszek i Jadwiga, dzieci Stanisława, sprzedali 1625 roku część Rososzy Młochowskiemu (Perp. Czers. 7 f. 204) Krzysztof, żonaty z Maryną Byczyńską 1628 r., a Paweł, z Maryną Jastrzębską 1641 r. (Ibid. 8 f. 53 i 10 f. 259). Jakób, ożeniony z Aleksandrą Hurkówną z Omelan na Wołyniu, zapisał jej 1630 r. na Rososzy 400 fl. (Woł. V B f. 880 i Zs. Łuckie).

Franciszek, syn Macieja, pisał się z Grotowa, alias z Jarochowa (Zs. Gr. Czers. 56 f. 888) i oprócz Stanisława, miał jeszcze synów: Macieja, Bartłomieja, Jana, Grzegorza i córki: Zofię i Krystynę. Sprzedali oni 1608 r. części swoje na Jarochach, Skardze Pawęskiemu (Perp. Czers. 3 f. 124).

Maciej, żonaty 1599 r. z Zofią Golianowską, pozostawił syna Jana, żyjącego 1634 r. (Ibid. 1 B f. 349 i 9 f. 145).

Bartłomiej, żonaty z Dorotą Grabowską, 2-o v. żoną Jana Dunina-Brzuchowskiego 1633 r. (Ibid. 9 f. 104).

Wojciech, Maksymilian, Stanisław, Maciej i Jadwiga, żona Zygmunta Staniszewskiego, dzieci Pawła. Siostra zrzekła się majątku rodzicielskiego na rzecz braci 1623 r. Z nich: Maksymilian, Miechowita i proboszcz w Wągleszynie 1630 roku, a Maciej, żonaty 1635 r. z Anną Rososką, córką Adama, Jan, brat Pawła, zeznał 1604 r. zapis dożywocia z żoną, Urszulą z Doleckich. Syn jego Wawrzyniec, dziedzic na Jarochach i Grotowie, żonaty 1620 r. z Zofią z Golianów (Perp. Czers. 2 f. 392; 3 f. 248; 6 f. 96, 152 i 708; 9 f. 255).

Łukasz, żonaty 1599 r. z Anną z Grotowskich, córką Marcina. Anna, za Kasprem Zaborowskim 1609 r. (Perp. Czers. 1 B f. 346; 3 f. 218 i 348).

Grzegorz, syn Franciszka, zeznał 1627 r. zapis dożywocia z żoną, Dorotą z Chudzyńskich. Syn jego Tomasz, zeznał 1635 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Bylinów, a córka Maryanna, wyszła za Wojciecha Goliana (Perp. Czers. 7 f. 487; 11 f. 312 i 765; 14 A f. 372). Petronella, córka Władysława, za Waleryanem Grzegorzewskim; wdowa po nim 1691 r. (Ibid. 14 C f. 118). Stanisław, syn Wojciecha i Jadwigi z Rosochowskich, zeznał 1620 r. zapis dożywocia z żoną, Zofią z Chlebowskich (Ibid. 5 f. 17 i 6 f. 144).

Jan, Mikołaj i Paweł, podpisali z województwem sandomierskiem, elekcyę króla Michała, a Jakób i Paweł, z ziemią gostyńską. Tenże Paweł, z tąż ziemią, pisał się i na obiór Jana III-go.

Walenty, syn Feliksa, w imieniu swojem i braci: Mateusza i Grzegorza, sprzedał 1611 r. część Jaroch Janowi Skardze Pawęskiemu. Mieli oni jeszcze brata Jana, księdza (Ibid. 4 f. 25).

Mateusz, żonaty z Zofią z Golianów 1611 r., pozostawił syna Mateusza, który spadek po stryju Janie, księdzu, odstąpił 1645 r. Łaiszczewskiemu (Ibid. 4 f. 30 i 10 f. 538).

Walenty zabezpieczył 1604 r. na Jarochach posag żonie, Annie ze Słonawskich. Syn jego Jakób, zeznał 1636 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Lisowskich (Ibid. 2 f. 463; 3 f. 343 i 9 f. 299).

Grzegorz zeznał 1651 r. zapis dożywocia z żoną, Polikseną z Turowskich. Synowie jego: Mikołaj i Andrzej, ale urodzeni z Anny Apolonii Turowskiej, córki Pawła, sprzedali Kusy Olszewskiemu 1685 i 1686 r. (Ibid. 11 f. 417 i 418; 14 A f. 110 i 14 f. 196).

Pochodzący z tej rodziny Łukasz Jarochowski, nabył 1756 r. Sokolniki, w powiecie szamotulskim. Synów pozostawił dwóch: Józefa i Maksymiliana. Ten ostatni miał syna Ksawerego i córkę Teresę Teofilę, nad któremi opiekę sprawował stryj ich Józef.

Józef, 1783 r. porucznik kawaleryi narodowej, a 1789 r. pułkownik wojsk koronnych, właściciel Sokolnik, żonaty z Krystyną Gołębowską, pozostawił syna Cypryjana Łukasza i córkę Józefę, zaślubioną Janowi Nepomucenowi Raczyńskiemu.

Cypryjan Łukasz, ur. 1796 r., zmarły 1863 r., właściciel Sokolnik, adjutant generała Tomasza Łubieńskiego 1831 r., kawaler krzyża Virtuti Militari, żonaty 1-o v. z Zofią Mielęcką, córką Jana Andrzeja, pułkownika wojsk koronnych i Maryanny Swinarskiej, 2-o v. z Konstancyą Trąmpczyńską, córką Wojciecha i Maryanny Nieżychowskiej, właścicieli Pierska, z pierwszej żony pozostawił syna Władysława, z drugiej, córki: Otolię, żonę Leopolda Karpińskiego; Bronisławę, żonę Leona Wagnera, sekretarza generalnego Towarzystwa poznańskiego Przyjaciół Nauk, zmarłą w Kórniku 1891 r. i Waleryę, żonę Józefa Swinarskiego, oraz sześciu synów: Kazimierza, Cypryjana, Joachima, Stanisława, Wojciecha i Karola. Z synów Cypryjana Łukasza:

1. Władysław, zmarły 1899 r., z Maryi Mroczkowskiej, pozostawił syna Cypryjana, ożonionego z Józefą Orłowską, oraz córki: Zofię, za Stanisławem Mierzyńskim i Wandę, za Stanisławem Gwoździckim.

2. Kazimierz, ur. w Sokolnikach 1829 r., zmarły w Poznaniu 1888 roku, członek poznańskiego Towarzystwa Przyjaciół Nauk, głośny w swoim czasie histo-

ryk i publicysta, zaślubił Maryę Koszutską, córkę Franciszka i Michaliny z Mlickich, z której pozostawił: Józefa, żonatego z Heleną Koźmińską, Maryę, za Jacentym Sulimirskim, Kazimierza i Helenę. Kazimierz zaślubił 1904 r. w Kaliszu Janinę Żywanowską, córkę Edwarda i Albertyny Zaleskiej.

3. Cypryjan, ksiądz, proboszcz w Pempowie, zmarł tamże 1898 r.

4. Joachim, właściciel Sokolnik, ur. tamże 1835 r., zmarły w Skierniewicach 1898 r., pochowany w Kaźmierzu, ożeniony ze Stanisławą Kossecką, pozostawił córki: Otolię, żonę Jana Modzelewskiego i Wandę, żonę Henryka Skarzyńskiego.

5. Stanisław, właściciel Pierwoszewa, z Heleny Paliszewskiej, córki Leopolda i Magdaleny ze Skarzyńskich, ma córkę Zofię, za Józefem Popławskim.

6. Wojciech, profesor w Wrocławiu, z Jadwigi Moraczewskiej, ma: Konstancyę, Irenę, Joachima, Jadwigę, Wojciecha i Halinę.

7. Karol, zamieszkały w Kijowie, żonaty ze Stanisławą Wybicką, ma z niej: Janinę, Wojciecha i Reginę (Żychl. XXII).

JAROCHOWSCY czasem JARUCHOWSCY h. ROLA, z Jarochowa, w powiecie łęczyckim, który był dawniej w posiadaniu rodu Lubiczów, a wniosła go w początkach XVI-go wieku Roliczowi Wargawskiemu, Małgorzata Jarochowska, h. Lubicz, matka Macieja Wargawskiego, kanonika kujawskiego i poznańskiego 1546 r. Drugi syn, a może już wnuk jej, Marcin Jarochowski z Wargawy i Nagurzan, wystawił nagrobek w katedrze krakowskiej stryjowi Rafałowi Wargawskiemu. Był on Dzierżawcą Nagurzan i Wielgosa, w powiecie proszowskim, 1581 r. (Paw.). Umarł 1598 r., pochowany w kościele Św. Trójcy w Krakowie, gdzie mu córka, Barbara Ożarowska, pomnik wystawiła (Star. Mon.). Taż Barbara z Wargawy Ożarowska zastawiła 1608 r. Nagurzany i Dakowice Justimontiemu (A. Krak.).

Herb Rola.

Z wyliczonych niżej Jarochowskich z XVI-go wieku, część może jeszcze do Lubiczów należy. Stanisław, kleryk w Poznaniu 1521 r. Stanisław Wąsowicz pozwał Ludwika Jarochowskiego 1557 r., o napad na jego dom w Krakowie (Zap. Gr. Krak. 68 f. 1771). Jan Jarochowski, miecznik łęczycki, umarł w 1538 r.

Właścicielami Jarochowa wielkiego i małego 1576 r. byli: Walenty i Stanisław, synowie Jana, Andrzej, drugi Stanisław, Bernard i Maciej Jarochowscy. Bernard był też współdziedzicem Sławoszewa i Smolic 1576 r., Stanisław, Miszek-Sławęcina i Mikorzyna w latach 1579—1580, a Maciej, Wargawy 1576 r. (Paw.).

Jan zabezpieczył 1572 r. posag żonie, Zuzannie z Dąbskich. Samuel, syn jego, 1625 r. (Gr. Przed. 21 f. 307; 35 f. 43 i 69 f. 218). Stanisław, syn Stanisława, wziął 1564 r. w zastaw od Latalskiego Sławęcino. Synowie jego: Jakób 1586 roku, a Wojciech, właściciel Ostałowa w powiecie przedeckim, 1611 r. (Ibid. 34 f. 266 i 58 f. 42). Maciej, wprowadzony do Jarochowa 1530 r. Andrzej i Ludwik

sprzedali część Jarochowa Pawlikowskiej 1584 r. (Gr. Przed. 28 f. 727 i 32 f. 471). Sebastyan, syn niegdy Jana, współdziedzic Smolic 1576 r. (Paw.), umarł przed 1594 rokiem, w którym pozostała po nim wdowa, Dorota ze Stoleckich, za zgodą synów: Jana, Aleksandra i Stefana, pełnoletnich i Samuela i Sebastyana, małoletnich, sprzedała dobra swe Stolce obydwa, Guranów, Brzeziec, Leszcze, Dąbrowę i Kuźnicę Stolecką Stokowskiemu (Gr. Sieradz.). Sebastyan, żonaty z Anną z Witkowskich 1599 r. (Wyr. Lub. 80 f. 66). Jan, 1645 r. na uniwersytecie krakowskim.

Mikołaj, współdziedzic Bab, w gostyńskiem, w latach 1622 — 1641. Anna ze Stolzowskich Jarochowska, 1634 r. w Łęczycy. Stanisław 1667 r. w Poznaniu. Chryzostom zadzierżawił Pątnów, Łążyn, Biskupią wieś i Pęcław, w konińskiem, od Mycielskich, 1680 roku (Gr. Pozn. IX f. 32). Remian, z województwem łęczyckiem, a Jan Franciszek, z województwem poznańskiem, podpisali elekcyę króla Michała.

Wojciech, sędzia ziemski wschowski 1657 r., umarł 1678 r. Adam, Stanisław, Zygmunt i Jan Wawrzyniec, z województwem poznańskiem, N., z województwem kaliskiem, a Adam, z województwem łęczyckiem, pisali się na obiór Augusta II-go. Franciszek, posesor Zadzimia 1732 r. Antoni otrzymał 1765 r. Modłowo, w województwie kaliskiem (MP.). Rafał, porucznik w wojsku koronnem 1780 roku (DW. 96 f. 891).

Marcin, idący pewno po wyżej wymienionym Marcinie z Wargawy, podpisarż grodzki biecki 1661 r., a regent grodzki biecki 1662 r. Jerzy, regent grodzki biecki 1682 r. Jan, deputat na Trybunał koronny z krakowskiego 1687 roku (Zap. Lub. 47 f. 202 i 817; 60 f. 70 i 63 f. 44). Michał w województwie wileńskiem 1696 r. (Akta XIII).

JAROCIŃSCY h. JASTRZĘBIEC z Jarocina, w powiecie pyzdrskim. Wawrzyniec sprzedał Kembłowo, w powiecie pyzdrskim, 1723 r. (Herb. Kr.). Potomkowie jego: Wojciech i Sylwester, synowie Stanisława, Ignacy i Wojciech, synowie Jana, i Walenty, syn Ignacego, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Stanisław Jarociński, regent ziemski sieradzki 1784 r. Żona jego, Rozalia z Siemiątkowskich, zmarła 1824 r. Wojciech, dziedzic Kamionacza, w kaliskiem, zmarł 1865 r., wdowa po nim, Eufrozyna z Dąmbskich, 1871 r. N., oficer b. wojsk polskich 1807 r. Wincenty Apolinary, dziedzic Kamionacza 1902 r.

JAROCYK Samuel podpisał, z księstwem żmudzkiem, elekcyę Jana Kazimierza.

JAROGNIEW, podsędek poznański 1300 r. Patrz *Jaracz.*

JAROGNIEWSCY h. ORLA (SZASZOR) z Jarogniewic, w powiecie kościańskim. Komes Jarogniew z Jarogniewic, obecny 1301 r. przy fundacyi szpitala w Gostyniu. Ten sam pewno komes Jarogniew, podsędek poznański 1300 r., nazwany Jarosławem 1295 r., a komesem Jaraczem 1302 r. Jarosław z Jarogniewic podpisał 1352 r. konfedaracyę Maćka Borkowicza, a 1366 r. obecny w Kościa-

nie. Janusz Jarogniewski podpisał 1382 r. w Radomsku ugodę Wielkopolan z Małopolanami, a pieczęć jego przedstawia h. Szaszor.

Akta poznańskie z końca XIV-go wieku często wspominają o tym Januszu Jarogniewskim, dziedzicu Jarogniewic, a akta kościańskie, o Szczepanie i Dobiesławie (Leksz.). Janusz był łowczym poznańskim 1409 r. Syn jego Jerzy, 1406 r. na uniwersytecie krakowskim, dziedzic Chobienicy 1440 r. Jarosław, 1406 roku w orszaku ks. Jana Opolskiego, biskupa włocławskiego, podsędek poznański 1430 roku. Jan, dzielny wojak przeciwko Krzyżakom, o którym Długosz pod 1431 r. wspomina, dzierżawca nowomiejski 1438 r. Michał, burgrabia kościański 1433 roku. Jan Jarogniewski z Kopanicy, 1456 r. na uniwersytecie krakowskim.

z JAROMIRKI Jakób, w ziemi przemyskiej, 1462 r. (AGZ. XIII), ożeniony z Jadwigą, wnuczką Bartolda Ożoga z Nakła, po córce jego Fennie.

JAROMIRSCY z Jaromierza, w powiecie kościańskim. Akta poznańskie, gnieźnieńskie i kościańskie z końca XIV-go wieku wspominają, o Janie Jaromirskim, dziedzicu Jaromierza (Leksz.).

Jan Jaromirski herbu *Kebłowscy*, świadczył 1409 r. przy wywodzie szlachectwa w Kościanie (Pis. Dz. Pol. IX). Rodzina Kębłowskich 1496 r. używa herbu *Opala* czyli *Orla*, więc i Jaromirscy tego herbu używać dawniej musieli.

Bracia Jan i Mikołaj, dziedzice Jaromierza, zeznali 1379 r. na rzecz opata w Obrze zapis, na fundacyę mszalną. Kunrad z Jaromirza 1394 r. (KWP.). Mikołaj Jaromirski 1490 r. Katarzyna 1498 r. z plebanem, a Małgorzata Janowa z opatem z Obry 1506 r., mają sprawy (Pom. Dz. W. Śr. XVI).

Jan Jaromirski, dziedzic części Kosiczyna. Jan i Zofia, dziedzice Jaromierza i Raklina, a Jan i Piotr, dziedzice Karny w 1580 r. (Paw.). Janusz z Kosiczyna, miecznik poznański 1608 r. i poborca 1618 r., otrzymał w 1620 r. pewne dobra prawem kaduka (M. 165 f. 3).

JAROMIRSCY. Dr. W. Kętrzyński pisze, że Studzcy, nabywszy w XVI-m wieku Jaromierz w Pomezanii, zaczęli się zwać Jaromirskimi. Jakób 1556 r., a Ludwik 1594 r., dziedziczyli na Jaromierzu. Tego ostatniego żona, Helena von Tesmesdorf, była córką Tomasza Leskiego. Bartosz, współdziedzic Goczałkowa 1629 r. Maciej podpisał z województwem pomorskiem, elekcyę Władysława IV-go.

JAROMIRSKI Jerzy otrzymał w 1593 r. od cesarza Rudolfa II-go szlachectwo czeskie (Bibl. Zam.).

JARONIEWICZ Mateusz, żonaty 1796 roku z Domicellą Krassowską (DW. 111 f. 589).

JAROŃSCY h. STARŻA. Marcin Jaroński, syn Antoniego i Maryanny z Sadowskich, wspólnie z żoną, Agnieszką z Kamińskich, nabył w 1762 r. od Czekanowskiego, wójtostwo w Kozłowie, a 1765 r. Tarkówek, w ziemi drohickiej, od Jana Kamińskiego. Z drugiej żony, Franciszki z Kroczewskich, pozostawił synów:

Tomasza Józefa, ur. 1775 roku i Feliksa, ur. 1777 roku, chrzczonych w Jedlni (Akta Leg. Galic.).

JAROSŁAW, syn Bolesława Wysokiego, księcia Wrocławskiego, biskup wrocławski 1199 r. *Jarosław*, wojewoda włocławski 1282 r., wojewoda brzeski-kujawski 1286 r. *Jarosław*, kasztelan słoński 1296 r. *Jarosław*, kasztelan bydgoski 1306 r. *Jarosław*, kasztelan michałowski 1306 r. (Ulanowski). U Piekosińskiego jest w tym roku Imisław. *Jarosław*, starosta piotrkowski 1364 r. *Jarosław*, sędzia kaliski 1242 r. *Jarosław*, podsędek poznański 1295 r. *Jarosław*, chorąży poznański 1407 r. *Jarosław*, chorąży kujawski 1384 r. *Jarosław* (z Mierzyna i Warzelina), cześnik sieradzki 1397 r. *Jarosław* (z Sadlna), sędzia ziemski inowrocławski w latach 1398 — 1401.

z JAROSŁAWIA wójtowie. Michno, 1370 r wójt w Jarosławiu. Piotr i Maciej, bracia stryjeczni, otrzymali 1375 r. od ks. Władysława Opolskiego wójtostwo w Jarosławiu, do osadzenia nowego miasta, na prawie niemieckiem. Piotr, wójt z Jarosławia h. *Trąby*, świadczy 1398 r. w Krakowie. W 1508 r. wójtem w Jarosławiu był Łoś (Paw.).

z JAROSŁAWIC, w powiecie wiślickim. Wojtek świadczy 1374 r. Czasławskiemu. Żona jego Klichna, dziedziczka części Szczytnik 1400 r.

z JAROSŁAWIC, w powiecie lwowskim, patrz *Ziemba*.

JAROSŁAWICZE, książęta. Kniaź Wołodimir Andrejewicz Chrobry, zmarły w 1410 r., wnuk wielkiego księcia moskiewskiego Iwana Daniłowicza Kalety, żonaty z Heleną, córką Olgerda, pozostawił kilku synów, z których Jarosław otrzymał, na mocy testamentu ojcowskiego, połowę Horodca i Mało-Jarosławiec. Z córek jego, Marya, wyszła za wielkiego księcia moskiewskiego, Wasila Wasilewicza Ciemnego, a Helena, za ks. Michała Andrejewicza Wierejskiego.

Książę Wasil, syn Jarosława, brał udział w nieszczęśliwej rozprawie z tatarami nad rzeką Kamionką, z której jednakże wyszedł cało.

Wielki książę Wasil Wasilewicz, oślepiony został w 1446 r., a ks. Wasil Jarosławicz, nie chcąc pozostać w Moskwie, wyjechał na Litwę, gdzie otrzymał od Kazimierza Jag. Brańsk, Homel, Starodub i Mścisław (Kar. T. V f. 180, 274, 275 i 276). Książę Wasil Jarosławicz był już w 1447 r. znowu w Moskwie, gdyż brał udział w zawieraniu przymierza między w. ks. moskiewskim i kniaziami możajskimi, a w. ks. Iwanem riazańskim (Skarb. Danił.).

W 1450 r. potwierdził w. ks. moskiewski księciu Wasilowi Jarosławiczowi, prawo posiadania Borowska, Sierzpuchowa i innych miejscowości, które dziad jego dzierżył. W 1456 r. osadzony został przez tegoż w. ks. moskiewskiego, bez żadnego powodu, w Ugliczu, a syn jego, książę Iwan Wasilewicz Jarosławicz, uszedł na Litwę, gdzie zawarł sojusz z ks. Iwanem możajskim, przeciwko w. ks. Wasilowi Ciemnemu. Słudzy ks. Iwana Wasilewicza Jarosławicza, pragnęli ojca jego uprowadzić z Uglicza, lecz schwytani, zginęli okrutną śmiercią.

Traktat, zawarty w 1471 r. przez w. ks. moskiewskiego Iwana Wasilewicza z Nowogrodzianami, wspomina o ks. Iwanie Wasilewiczu Jarosławiczu, jako o wygnańcu, kryjącym się na Litwie (Kar. T. V f. 285, 297, 311, 313, Nr. 364 T. VI f. 42).

Aleksander Jag. potwierdził w 1499 roku księciu Iwanowi Wasilewiczowi Jarosławiczowi nadania przodków swoich, dotyczące Klecka i Dawidowa (ML. 2).

Ks. Iwan Wasilewicz ożenił się z księżniczką Eudoksyą Worotyńską, córką księcia Fedora i księżniczki Maryi Korybutówny, wnuczki Olgerda. Dowiadujemy się o tem z badania świadków przez Aleksandra Jag. w sprawie toczącej się o Łosko, między tymże ks. Iwanem Jarosławiczem, a Stanisławem Piotrowiczem (ML. 5).

Ks. Iwan Wasilewicz Jarosławicz miał syna Fedora, z którym w 1507 r. zeznał zapis na cerkiew Ś-go Dymitra w Dawidowym Gródku (Rew. Puszcz.). Oprócz tego syna, miał córki: Juliannę, żonę ks. Hrehorego Holszańskiego, który jej na Holszanach i Hłusku w 1502 roku zabezpieczył posag [1]) i Wasilisę, żonę Aleksandra Iwanowicza Chodkiewicza, który zapisał jej w 1513 roku 4,000 kóp groszy szer. na Brzostowicy, Supraślu i Rosi (ML. 2 i Arch. Zbor. Dok. IV, Nr. 59).

Ks. Fedor Iwanowicz Jarosławicz zaślubił w 1498 r. księżniczkę Aleksandrę, córkę ks. Semena Olelkowicza, księcia na Kijowie, i wziął z nią księstwo pińskie. Matka jej, ks. Marya Semenowa, księżna na Pińsku, wydała wraz z nią, podówczas jeszcze niezamężną, kilka przywilejów; ostatni z nich w Styczniu 1498 r. (Rew. Puszcz.). Wyrok zaś Aleksandra Jag. z 16-go Stycznia 1499 r., zapadły w procesie księżnej Maryi Semenowej, z księciem Semenem Michajłowiczem Słuckim, o Słuck i Kopyl, wzmiankuje, że Aleksandra jest już żoną ks. Fedora Jarosławicza (ML. 6).

Aleksander Jag. wydał wyrok w 1501 r. w sprawie księcia Fedora Iwanowicza Jarosławicza z mieszkańcami pińskimi (ML. 5). Król Zygmunt potwierdził temuż księciu 1508 r. dawniejsze swoje nadanie trzech dworzyszcz pod Kleckiem i po Glińskich i wsi Wiado, w powiecie nowogrodzkim, a 1511 r. nadał mu Hodyłowice, z czeczerskiej włości (ML. 8, 2 i 11).

Żona księcia Fedora, do 1500 roku zawsze w aktach zwana Aleksandrą, we wszystkich nadaniach i przywilejach, które po tym roku razem z mężem wydała, zwie się Oleną. Przywilejów tych jest wiele, znaczna ich część pomieszczoną została w dziele: „Rewizia puszcz i perechodow zwierinnych z 1559 roku" [2]).

---

[1]) Pan J. Wolff uważa, że zaszła pomyłka w akcie co do imienia męża ks. Julianny, i że była ona pierwszą żoną ks. Jerzego Holszańskiego-Dubrowickiego (Kniaź.)

[2]) Wydanie komisyi archeograficznej wileńskiej z 1867 r.

Rodowód książąt Jarosławiczów.

Wołodimir Andrejewicz,
wnuk w. ks. moskiewskiego
Jana Daniłowicza Kalety,
um. 1410 r.
ż. ks. Helena
Olgierdówna

Jarosław

Wasil 1445 roku.	**Marya** m. w. ks. moskiewski Wasil Wasilewicz Ciemny.	**Helena** m. książę Michał Wierejski.

Iwan.
1456 — 1507,
ż. ks. Eudoksya
Worotyńska.

Fedor um. 1520 r., ż. księżna Olena Semenówna Olelkowiczówna, um. 1518 r.	**Julianna** mąż ks. Hrehory Holszański, 1502 r.	**Wasilisa,** m. Aleksander Iwanowicz Chodkiewicz, 1513 r.

Książę Fedor Jarosławicz i żona jego Olena, ułożyli się z królem Zygmuntem 1509 r., o spisanie wszystkich ich przywilejów, odnoszących się do Pińska, Klecka, Horodka, Rohaczowa i Wiada, i o złożenie tychże na ratuszu w Lublinie (ML. 2). Jednocześnie zeznali książęta Jarosławicze, że nie mając dzieci, zapisują wszystkie te dobra królowi Zygmuntowi (ML. 2). W tymże roku zeznali burmistrz, rajcy i mieszczanie lubelscy, że król Zygmunt przez swoich komisarzy, a ks. Fedor Jarosławicz przez posłów swoich, złożyli na ratuszu lubelskim do zachowania skrzyneczkę z przywilejami na księstwo pińskie, Kleck, Horodek, Rohaczów i Wiado (ML. 2).

Księżna Olena Fedorowa, zeznała na łożu śmierci w Marcu 1518 r. zapisy na cele pobożne (Rew. Puszcz.), a testamentem swoim zapisała mężowi wszystkie swe skarby (ML. 2). W miesiącu Maju tegoż roku już nie żyła, bo książę Fedor Jarosławicz, uwalniając z poddaństwa pięćdziesiąt dusz, wyraźnie wspomina, że spełnia tym czynem wolę zmarłej swej żony, księżny Oleny (Rew. Puszcz.).

Król Zygmunt pozostawił w 1518 r., po śmierci ks. Oleny, ks. Fedora, w dożywotniem posiadaniu Pińska (ML. 13) i lubo królowa Bona otrzymała Pińsk w 1519 r., dzierżył ks. Fedor Jarosławicz ten gród aż do swej śmierci, która nastąpiła prawdopodobnie w końcu 1520 r., albowiem z tego roku pochodzi jeszcze kilka jego ostatnich zapisów (Rew. Puszcz.).

JAROSŁAWICZOWIE, ziemianie oszmiańscy. Jarosz Walentynowicz Jarosławicz, ziemianin oszmiański, i żona jego, Hanna Tomaszówna Sylwestrówna, sprzedali Walentynowskie - Jarosławice, w powiecie oszmiańskim, Wiesiołowskim 1589 r. (Akta XIV).

JAROSŁAWSCY h. JUNOSZA z Jarosławca, w powiecie poznańskim. Szymon z Jarosławca, ma sprawę w Poznaniu 1397 r. (Leksz.). Maciej, Szymon i Mikołaj, bracia rodzeni z Jarosławca, zganieni przez Skórzewskiego, dowiedli szlachectwa w Poznaniu 1405 roku, z ojca h. *Junosza*, z matki h. *Poturgi* (Pis. Dz Pol. IX). Jarosławska h. *Ciołek* (?) była matką Zimlińskiego, kanonika poznańskiego 1559 roku.

JAROSŁAWSCY h. LELIWA, patrz *Tarnowscy* tegoż herbu.

JAROSŁAWSCY h. NOWINA z Jarosławic, w powiecie pyzdrskim. Akta pyzdrskie i kościańskie z końca XIV-go i początku XV-go wieku wspominają o Filipie, Mikołaju, Piotrze, Chociemirzu, Michale, Stosławie i Jakuszu Jarosławskich z Jarosławic. Stanisława, żona Filipa (Leksz.).

Mikołaj i Stojsław Jarosławscy 1406 r., a Jan 1408 r., wszyscy trzej h. Nowina, świadczyli w Kościanie przy wywodach szlachectwa (Pis. Dz. Pol. IX). Mikołaj, syn Jana z Jarosławic, notaryusz publiczny w dyecezyi gnieźnieńskiej 1413 roku. Piechna, wdowa po Albercie Jarosławskim z Chwałkowa, wyprawiła pieszego na wojnę turecką 1498 r. (St. Pr. P. Pom. VII. 590). Zofia Jarosławska, ale z Jarosławek, siostra Jana, była żoną Krzysztofa Mycielskiego 1611 r. (Res. Castr. Posn. f. 496, z 1611 r. i Ins. Res. Pyzdr. f. 77 z 1617 r.).

Adam Jarosławski, syn Jana, sprzedał Koprzywnicę Mycielskiem 1672 r. Synowie jego: Jan i Kazimierz, urodzeni z Potencyanny Bukowskiej. Jan podpisał z województwem kaliskiem, elekcyę króla Michała, a Adam, z województwem łęczyckiem, obiór Augusta II-go.

Piotr, żonaty 1742 r. z Ludwiką z Grzegorzewskich, 1-o v. Pawłową Staniszewską (Perp. Czers. 26 f. 185 i 30 f. 242), musiał zejść bezpotomnie, bo spadek po nim otrzymał prawem kaduka Staniszewski (M. 231 f. 311).

JAROST, kasztelan poznański 1213 r. *Jarost*, kasztelan bniński 1245 r., wojewoda kaliski 1247 r. *Jarost*, kasztelan gnieźnieński 1250 r. *Jarost*, kasztelan starogardzki 1244 r. *Jarost*, kanclerz krakowski 1310 r. *Jarost*, syn Phala, sędzia nadworny ks. Bolesława Wielkopolskiego 1257 r.

JAROSZ, wojewoda gnieźnieński 1145 r. *Jarosz* v. *Jarost*, wojewoda kaliski 1173 r. i gnieźnieński 1186 r. *Jarosz*, kasztelan rudzki 1252 r.

JAROSZ, koniuszy litewski 1550 r.

JAROSZEWICZOWIE h. PRUS I-szy, w województwie witebskiem. Jerzy Piotr Jaroszewicz Kwaczyński, namiestnik 1713 r. i regent grodzki witebski 1716 roku, sekretarz królewski 1722 r., żonaty z Eufrozyną Kownacką, wziętą w nie-

wolę turecką. Zapewnili go, że umarła i zaślubił Kopakowskę. Gdy pierwsza żona z niewoli wróciła, porzucił drugą i żył z pierwszą, aż do jej śmierci i następnie poślubił Judytę Rachelę Rymaczewską. Konsystorz wileński uznał drugie jego małżeństwo za nieważne, lecz, że je zawarł nie przekonawszy się dokładnie, o śmierci pierwszej żony, skazany został 1708 r. na zapłacenie 15 fl. na szpitale, i na pokutę kościelną, leżenie krzyżem w ciągu siedmiu Mszy (Ist. Jur. Mat. XIX, XXI, XXIII, XXV i XXVII).

Paweł, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Obl. Gr. Warsz. 49 f. 607). Benedykt Jaroszewicz i Franciszek Jaroszewicz-Kwaczyński, podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.). Ludwik pisał się z województwem mścisławskiem, na elekcyę Stanisława Augusta.

Jan Marcin, syn Gotfryda, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie w pierwszej połowie XIX-go wieku.

W gubernii podolskiej udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie: Franciszek i Karol, synowie Józefa, wnucy Tomasza, prawnuki Andrzeja, praprawnuki Józefa, w 1845 r., a Cypryjan, Józef i Maryan, synowie wymienionego Franciszka, w 1862 r. i Julian, Heliodor i Zygmunt, synowie wymienionego Karola, w latach 1865 — 1890 (Spis.).

JAROSZEWSCY v. JAROSZOWSCY czasem mylnie JARUSZEWSCY h. JANINA z Jaroszowic, w powiecie sandomierskim, których właścicielką była 1508 roku Barbara Jaroszowska (Paw.). Jakób 1478 r., a Mikołaj 1500 r. w Przemyślu (AGZ. XVII). Marcin, żonaty z Zofią Boniecką 1622 r. Barbara, za Adamem Bobrownickim 1629 r. (Perp. Czers. 6 f. 420 i 8 f. 226).

Ignacy i Paweł podpisali, z województwem sandomierskiem, obiór Augusta II-go. Jan, żonaty z Anną z Duninów Szpotów 1701 r. (Perp. Czers. 16 B f. 152). Aleksander, łowczy latyczowski, umarł w 1700 r. Romuald, skarbnik urzędowski 1766 r. Antoni, 1722 r. na sejmiku witebskim.

Antoni Jaroszewski, syn Antoniego i Katarzyny Wasilkowskiej, wnuk Sylwestra i Maryanny Czyżewskiej, prawnuk Mikołaja i Jadwigi Boguskiej, dowiódł swego szlachectwa w Kijowie 1803 r. (Not. L. Białkowskiego).

Dominik Hieronim z synami: Antonim i Feliksem Ferdynandem, syn Józefa, wnuk Wincentego, prawnuk Jana, praprawnuk Teodora, 1747 r. dziedzica Korowajewszczyzny, w powiecie oszmiańskim, dowiódł swego szlachectwa w Wilnie 1852 roku.

JAROSZEWSCY v. JAROSZOWSCY h. KORNICZ z Jaroszowa, w powiecie lelowskim. Pochodzą od Jana Siestrzeńca, syna Mikołaja, burgrabiego bendzińskiego (patrz *Siestrzeniec*). Jan był 1429 r. na uniwersytecie krakowskim. Po śmierci ojca 1443 r., wraz z bratem Stanisławem, spłacili siostry i objęli Jaroszów, Zawadę i Przewodziszowice (Helc. II). Jan był też dziedzicem Gawszyc (Lib. Ben.), a po ojcu wójtem w Bendzinie. Syn jego, Jan z Bendzina, 1484 r. na uniwersytecie krakowskim.

N., właściciel Przewodziszowic, w powiecie lelowskim, 1581 r., które Krystyna Jaroszewska wydzierżawiła 1594 r. Krzysztofowi Borkowskiemu, żonatemu

z Elżbietą Jaroszewską (Paw. i Gr. Nowokor. f. 303). Baltazar z Jaroszowa i Zawady, syn Erazma, 1598 r. Marcin, żonaty z Anną Kispetrówną 1592 r. (Wyr. Lub. 49 f. 285 i 75 f. 476). Krzysztof Jaroszewski nabył 1632 r. sumę, od Borkoskiej (Zap. Gr. Tremb. 36 f. 49). Erazm zawarł układ z Morsztynem 1660 roku. Konstanty, prowincyał XX. Paulinów na Polskę i Szląsk (Perp. Czers. 13 f. 476). Stanisław, cześnik chełmski, kwitował Morsztyna 1691 r. Piotr, towarzysz pancerny, otrzymał 1700 r. Stepanki i Stroków (Man. Oss 262 f. 39).

Jakób Jaroszewski, h. *Kornicz*, syn Jana i Maryanny Rzeszotarskiej, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie grodzkim halickim, a syn jego Franciszek, urodzony z Anastazyi Kniehinickiej, 1830 r. w Wydziale Stanów.

Ks. Jan Ignacy, przydomku *Karaś*, proboszcz z Hodowicy, zmarł 1793 r., przekazując majątek siostrom, Zofii Maciejowej Mściwojewskiej, Katarzynie Winnickiej, Barbarze Chądzyńskiej i córkom brata Dominika: Teresie Tuczyńskiej i Maryannie Hryniewiczowej (A. Lwow. For. Nob.).

JAROSZEWSCY h. ZAGŁOBA z Jaroszewa, w województwie płockiem, powiecie bielskim, parafii Zagroba. Wojciech z Jaroszewa oddał 1530 r. Jaszewo córkom swoim: Elżbiecie, żonie Krystyna Leszczyńskiego; Dorocie, żonie Piotra Borkowskiego i Katarzynie, pannie, a także wnuczce swej Annie, po synie Michale. Anna w 1540 roku żona Pawła z Osieka (Gr. Płoc. Wiecz. 1 f. 1 i 6 f. 225). Olbracht Jaroszewski wziął w 1540 r. w zastaw część Smolina. Córka jego Dorota, za Pawłem z Sulenczyc Suleńskim 1540 roku (Ibid. 6 f. 145; 7 f. 56 i 346). Marcin, syn Marcina, procesuje Wojciecha 1537 r.

Herb Zagloba.

Wojciech, Jakób i Andrzej Jaroszewscy, synowie Jana z Jaroszewa, Zagroby i Smolina, 1542 r. Z nich Wojciech, żonaty 1537 r. z Elżbietą Sąkowską, córką Andrzeja, nabył część Smarzewa i Jaroszewa. Siostra ich Dorota, za Stanisławem Chawłowskim, pisarzem ziemskim wyszogrodzkim, w 1544 roku (Ibid. 4 f. 153 i 257; 5 f. 141; 7 f. 124; 8 f. 42 i 9 f. 364).

W liczbie współwłaścicieli Jaroszewa, spotykamy w 1578 r. Stanisława, syna Marcina, Wojciecha, syna Jana, Jana Pienkę i wdowę po Olbrachcie (Paw.). Wojciech podpisał z województwem płockiem, elekcyę króla Michała, a Szczęsny, z temże województwem, obiór Augusta II-go. Paweł, Jezuita, rektor w Grudziądzu 1655 r., umarł w Lublinie 1676 r.

Adam, z pisarza grodzkiego gostyńskiego, pisarz ziemski płocki 1696 r. Paweł, mianowany miecznikiem płockim 1699 r. Antoni, skarbnik zakroczymski 1720 r., a wojski zawskrzyński 1727 r., umarł w 1729 r. Paweł, chorąży płocki 1716 r. i marszałek Trybunału koronnego, otrzymał 1718 r. konsens królewski, na odstąpienie Przybysławic Sieniawskim (AGZ. X. 6792). W 1720 r. był i sędzią grodzkim i podstarościm płockim, a 1725 roku został starostą płockim. Umarł w 1730 r. Synowie jego: Paweł Franciszek, pisarz grodzki płocki, został stolnikiem zawskrzyńskim 1727 r. (DW. 67 f. 238),

sędzią ziemskim płockim 1735 r., a podkomorzym płockim 1746 r. Umarł w 1754 roku. W 1733 r., będąc posłem województwa płockiego, podpisał konfederacyę generalną warszawską (Obl. Gr. Warsz. 49 f. 422). Ożeniony był z Katarzyną Zielińską, kasztelanką sierpską.

Brat jego Jakób, właściciel Grodźca, miecznik zawskrzyński 1729 r., miecznik płocki 1730 r., podstoli zawskrzyński 1735 r., podczaszy zakroczymski 1738 roku, stolnik 1752 r., a chorąży zakroczymski 1757 r., rezygnował z tego urzędu w tymże roku. Z Anny Kuczborskiej, córka Salomea, 1-o v. Janowa Lasocka, 2-o v. Aleksandrowa Karczewska 1769 r. i synowie: Stanisław, Paweł i Jakób (DW. 69 f. 1566; 73 f. 667; 85 f. 38; 88 f. 144 i 149; 92 f. 360 i 99 f. 1062).

Stanisław, stolnik zakroczymski 1757 r., a chorąży 1768 r., podpisał z ziemią zakroczymską, elekcyę Stanisława Augusta. W 1781 r. był on kandydatem do kasztelanii sierpskiej, a 1784 r. do kasztelanii zakroczymskiej (MP). Właściciel Grodźca i Strzembowa, ten ostatni majątek sprzedał 1769 r. Rokitnickiemu (DW. 88 f. 141).

Andrzej, właściciel Grodźca, żonaty z Bogumiłą Chryniewiecką, pozostawił syna Jana, właściciela Grodźca 1855 r.

Paweł, podchorąży gwardyi pieszej 1754 r., chorąży 1765 r., w końcu kapitan tejże gwardyi 1769 r., nabył 1754 r. Jaroszewo od stryja swego Pawła Franciszka, podkomorzego (DW. 85 f. 38 i 88 f. 149; M. 229 f. 869).

N., łowczy zakroczymski 1732 r. Małgorzata z Kopańskich, córka Wojciecha, za Andrzejem Jaroszewskim, około 1753 r. (DW. 74 f. 1221). Joanna, żona Stanisława Eustachego Kisielnickiego 1761 r. (Sig. 27 f. 546). Antoni, komornik ziemski zawskrzyński 1772 r. Teresa, za Ignacym Zaborowskim 1781 roku, a Julianna, za Antonim Karnickim 1792 r. (Debit. Czers. 2 f. 51 i 137).

Jan, syn Adama, nabył 1760 r. dobra Rozwadów Wielki. Syn jego Jan Marcin, ur. 1743 r. z Zofii Kownackiej (metr. w Ułanie), dowiódł szlachectwa 1804 roku w Galicyi zachodniej (Quater. V f. 63).

Legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku: Pankracy Józef Paweł, syn Teodora, Piotr, syn Marcina, Andrzej, syn Stanisława, Franciszek, syn Franciszka, Stanisław, syn Józefa, Andrzej i Józef, synowie Norberta i Edward, syn Piotra.

Janina, córka Jana i Julii z Makomaskich, zaślubiła 1903 r. w Warszawie Felicyana Grabowskiego. Gustaw, dziedzic Olszewa, Zdzisław, Władysław, Feliks i Kazimierz, współdziedzice Myszewka i Małoszewa, w gubernii płockiej, a Jan, dziedzic Duczek, w ziemi warszawskiej, 1902 r.

W gubernii podolskiej legitymowali się ze szlachectwa: Jan z synami: Faustynem i Tytusem, syn Kazimierza, wnuk Józefa, prawnuk Szymona, w 1833 i 1845 r., a Władysław i Anzelm, synowie Faustyna, w 1875 r. Karol, syn Piotra, wnuk Łazarza, prawnuk Kazimierza, w 1881 r., a syn jego Zbigniew, w 1892 roku. Romuald z synami: Bogdanem, Dyonizym, Ludwikiem i Mikołajem, i Maryan z synami: Augustynem i Witoldem, synowie Ludwika, wnuki Kazimierza, a prawnuki Józefa, w 1887 r. (Spis.).

Pewnie do tej rodziny należeli, bo się z Jaroszowa pisali, Jan, kanonik łęczycki 1338 r. (Lites) i Wojciech, kanonik poznański 1431 r., archidyakon pczewski 1433 roku.

JAROSZEWSCY v. JAROSZOWCY z Jaroszowic, w powiecie konińskim. Wawrzyniec z Jaroszewic 1396 r. w sądzie w Pyzdrach, a Niemierza Jaroszowski 1393 r. w sądzie w Poznaniu (Leksz.). Sebastyan, Maciej Zgrzebnik, Jan, Albert, Ambroży i Piotr, właściciele Jaroszowic 1579 r. (Paw.). Stanisław, współdziedzic Wielowsi i Małejwsi, w Pyzdrskiem, 1578 r. (Paw.). Wojciech, żonaty z Zofią z Przedwojewskich 1638 r., a Mikołaj, z Zofią z Fajewskich 1644 r., w powiecie przedeckim (Gr. Przed. 71 f. 73 i 72 f 114). Stanisław przywrócony do czci konstytucyą sejmu 1626 r. Maciej Jaroszowski i żona jego, Anna z Skrzetuskich, wzieli 1660 r. od Biskupskiego w dzierżawę starostwo wieluńskie (Gr. Wiel.).

Chryzostom, z ziemią wieluńską, Jan, z województwem poznańskiem, Jan, z województwem sieradzkiem, Maciej i Tomasz, z województwem kaliskiem, Piotr, z województwem inowrocławskiem i Sebastyan, z województwem łęczyckiem, podpisali elekcyę króla Michała. Stanisław, z województwa kaliskiego, elektor Jana III-go, a Jan, z województwa łęczyckiego, Augusta II-go.

Tomasz, viceregent grodzki inowrocławski 1771 r. (Z. Kuj.). Rafał, wojski większy przedecki 1765 r., a łowczy inowrocławski 1774 r. Jan, wojski większy przedecki 1774 r. Rafał, podstarości i sędzia grodzki kowalski 1782 r. Kajetan, regent grodzki brzeski 1788 r.

JAROSZKOWSCY h. PORAJ z Jaroszek, w powiecie brzezińskim. Bartłomiej, syn Jana i Wit, syn Stanisława z Jaroszek, 1459 r. na uniwersytecie krakowskim. Właścicielami tej wsi w 1576 r. byli: Jan Bacca, Maciej Bacca, Andrzej i Jan, Pękoszowie, Jakób i Stanisław, synowie Jana Jeżowicza, Jaroszkowscy. Jan Jeżowicz, współdziedzic Witkowic 1576 r., a Wojciech, Mrogi, 1579 roku (Paw.). Stefan v. Marcin Stefan, syn Stanisława, komornik graniczny łęczycki 1664 r. i pisarz grodzki łęczycki 1687 r., potwierdził w 1670 r. swój testament (Zap. Lub. 53 f. 1065 i DW. 54 f. 1928).

Z województwem łęczyckiem Marcin, podpisał elekcyę Jana III-go, a Adam, Andrzej i Wawrzyniec, obiór Augusta II-go. Szymon, syn Stefana i Ewy z Bębnowskich, cedował w 1775 r. w grodzie czerskim sumę Mystkowskiemu (Perp. Czers. 18 f. 344). Tomasz 1758 r. w halickiem. Teresa z Trzepińskich, wdowa Jaroszkowska, żyła w powiecie opoczyńskim 1730 r. Tamże Wincenty, posesor Jelni w 1813 roku, z Józefy Jackowskiej, pozostawił syna Samuela, ur. w Jelni 1812 roku.

JAROSZOWICZOWIE. Grzegorz i Jan podpisali z województwem ruskiem, elekcyę Augusta II-go.

JAROSZYŃSCY h. WŁASNEGO, przedstawiającego w polu czerwonem tak, jak w Korczaku, trzy srebrne wręby, na strzale żeleźcem na dół. W szczycie hełmu trzy pióra strusie, czerwone, złote i błękitne, przeszyte strzałą.

Nazwę swą wzięli z Jaroszyniec, w województwie bracławskiem, wsi dzisiaj już nieistniejącej, ale o której wspomina Jabłonowski (Źr. Dziej. XXII). Na Jaroszyńcach pisał się jeszcze Paweł Joachim Jaroszyński, stolnik bracławski, w 1723 r. (Woł. XI f. 1168).

Dymitr Jaroszyński, dziedzic Jaroszyniec, z których opłacał 1629 r. z szesnastu dymów 8 fl. (Grodz. Winnickie z 1717 r.), pozostawił syna Piotra, właściciela Podlisiec, w powiecie łuckim, nabytych 1636 r. od Puzyny.

Piotr, z Maryanny Pieńkowskiej, pozostawił córkę Maryannę, za Sebastyanem Kaletyńskim i trzech synów: Jana, Stefana i Teodora. Stefan i Teodor, wskutek utraty dokumentów w zaburzeniach krajowych, żądali i otrzymali od sejmiku bracławskiego świadectwo, że są z dawna szlachtą osiadłą i zacną, województwa bracławskiego (Oblat. Gr. Włodz. z 1672 r.). Stefan, jako dowód osiadłości, wniósł do grodu włodzimierskiego 1676 r. kwity poborowe z Jaroszyniec, z 1608 r.

Jan, syn Piotra, miecznik bracławski, otrzymał za zasługi wojenne 1653 r. część Koszowatej, w województwie kijowskiem, po śmierci Jana Ostrowskiego. Ponieważ poprzednio, bo 1651 r., otrzymał Mołodecki część Koszowatej po Czernyszewiczu, wynikł z tego powodu proces, długo trwający, zakończony utrzymaniem się Mołodeckich przy całym tym majątku. Z dwóch żon, Świderskiej i Katarzyny Golańskiej, nie pozostawił Jan potomstwa.

Herb Jaroszyńskich.

Stefan, syn Piotra, rotmistrz królewski chorągwi wołoskiej, podpisał 1686 roku dokonane wybory w bractwie łuckiem (Pam. I). W 1653 r. otrzymał od Jana Kazimierza Kierdany, w województwie kijowskiem (Gr. Włodzim.). Z Anny Stołpczanki, córka jego Katarzyna, za Janem Górskim, stolnikiem drohickim. Wdowa po nim 1729 r. (Bracł. XVI f. 176).

Teodor, syn Piotra, zmarły w 1690 roku, podpisał z województwem wołyńskiem, elekcyę Jana III-go. Podczaszy żytomierski, namiestnik chorągwi pancernej królewskiej, otrzymał od Jana Kazimierza 1652 r. Korostowce, w powiecie lityńskim (Gr. Łuc. z 1653 r.). Z Anastazyi Juriewiczównej, córki Mikołaja, zaślubionej w Horochowie 1655 r., pozostawił Teodor syna Pawła Joachima i córki: Annę, wydaną 1-o v. 1674 r. za Macieja Sumowskiego, 2-o v. za Kazimierza Lipskiego, chorążego nowogrodzkiego (Bracł. XV f. 1175) i Teodorę Maryannę, żonę Adama Szeptyckiego, babkę Leona Szeptyckiego, metropolity kijowskiego.

Paweł Joachim, towarzysz pancerny w chorągwi kasztelana wołyńskiego 1680 r., a hetmana wielkiego koronnego 1690 roku, 1700 r. podczaszy owrucki, 1703 r. i rotmistrz królewski, deputat na Trybunał koronny, z województwa bracławskiego, w latach 1717, 1718 i 1723 (Bracł. XV f. 1510). W 1718 r. stolnik bracławski, w końcu posłując z tegoż województwa 1735 r., został podkomorzym bracławskim. Umarł w 1739 r., pochowany u Dominikanów w Łucku. Posłował jeszcze na sejmy w latach 1729, 1730, 1732 i 1733. W 1732 r. został wyznaczonym z sejmu komisarzem, do rozgraniczenia województw: kijowskiego, podolskie-

go, bracławskiego i wołyńskiego (V. L.). W 1699 r. otrzymał nowy przywilej na Koszowatę. Zebrani obywatele województwa bracławskiego 1738 r., na sejmiku w Winnicy, zlecili posłom swoim, aby go przedstawili do łaski monarszej, jako poświęcającego i swoją osobę i mienie swoje, w ciągu całego życia, na usługach Rzeczypospolitej. W 1723 roku pisał się na Jaroszyńcach i Olizarowie (Woł. XI f. 1168). W 1688 r. zeznał w aktach włodzimierskich zapis dożywocia z żoną, Bogumiłą z Piaseckich, z której pozostawił trzech synów: Augustyna, Adama i Zacharyasza, oraz tyleż córek: Petronellę, żonę 1-o v. Felicyana Borejki, 2-o v. Kazimierza Świdzińskiego, stolnika dźwinogrodzkiego 1740 r. (Czerniech. f. 1440); Rozalię, Brygitkę we Lwowie i Annę, 1-o v. za Pawłem Niestojewskim, rotmistrzem, 2-o v. za Sebastyanem Woroniczem.

Augustyn, właściciel Wasilówki, miecznik bracławski 1724 r., sędzia graniczny województwa bracławskiego 1732 r. (V. V.), mianowany stolnikiem bracławskim 1738 r., lecz nominacya ta nie doszła do skutku i umarł stolnikiem winnickim w 1746 r. Pochowany w Tywrowie. W 1721 r., w imieniu ojca swego, ustanowił plenipotentów w Lublinie (Bracł. XV f. 1781). W 1733 r. podpisał konfederacyę generalną warszawską (Obl. Gr. Warsz. 49 f. 422).

Adam, łowczy bracławski, żonaty z Petronellą Eleonorą Pruszyńską, umarł w 1732 r. Syn jego Marcyan, zmarł dzieckiem, a wdowa po nim wyszła za Andrzeja Wyleżyńskiego.

Zacharyasz, właściciel Tywrowa, Kuny, Łuczyc, Olizarowa, Horodenki, Podlisiec etc., miecznik winnicki 1736 r., podczaszy 1738 r., lecz nominacya ta nie doszła do skutku, deputat na Trybunał 1746 r., podstoli winnicki 1750 r. i starosta dymitrowski 1759 r., fundował kościół i klasztor Kapucynów w Kunie 1773 r. (Gr. Winnic.) i odbudował kościół Dominikanów w Tywrowie. W 1755 r. został pisarzem grodzkim kijowskim. Umarł 1775 r. w Tywrowie, tamże pochowany. W 1764 r. poseł województwa bracławskiego, podpisał wspólnie z synem Mikołajem, starostą wyszgrodzkim, elekcyę Stanisława Augusta. W 1742 r. zaślubił w Rajgródku Maryannę Szczeniowską, córkę Michała na Wielkim Szczeniowie i Anny z Pasławskich i z niej zostawił córkę Honoratę, wychowaną przez swoją ciotkę Rozalię, u Brigitek we Lwowie i także Brygitkę w Łucku 1768 r. i sześciu synów: Mikołaja, Ignacego, Hipolita, Antoniego, Wincentego i Czesława.

I. Mikołaj, najstarszy syn Zacharyasza, ur. 1742 r., właściciel Miastkówki, Żywotowa, Haraczkówki, Stawek, etc., z wojskiego mniejszego, podczaszy dźwinogrodzki 1777 r., podczaszy bracławski 1784 r., stolnik dźwinogrodzki w tymże jeszcze roku, w końcu stolnik winnicki 1790 roku, starosta wyszgrodzki, komisarz cywilno - wojskowy powiatu dźwinogrodzkiego 1790 roku, kawaler orderu Św. Stanisława 1790 roku, a Orła Białego 1792 roku. Poseł województwa bracławskiego na sejm czteroletni, przeciwnik konfederacyi targowickiej. W 1791 r. sprzedał Brodecko i Jasionówkę Protowi Potockiemu, a Charzyn, Mazarakiemu (DW. 107 f. 1347 i 1353). Z Maryanny z Kordyszów (DW. 104 f. 724), córki Stanisława, stolnika bracławskiego i Justyny z Grocholskich, pozostawił córki: Józefę, za Fabianem Lipińskim; Honoratę, 1-o v. za Wacławem Jełowickim, 2-o v. za Żyłokiem; Justynę, 1-o v. za Michałowskim, 2-o v. za Kruszyńskim i syna Jana.

Jan, ur. w Tywrowie 1783 r., właściciel Miastkówki, Stawek i Haraczkówki, marszałek olgopolski, żonaty 1-o v. z Anną Malczewską, którą zaślubił 1816 r. w Tarnorudzie, z nią rozwiedziony, 2-o v. z Barszczewską, 3-o v. z Julią z Tyzenhauzów, umarł 1842 r. Jego potomstwo:

A. Konstanty, ur. 1818 r. z Malczewskiej, właściciel Szarapanówki, żonaty z Waleryą Budzyńską, z której syn Konstanty Waleryan, ur. 1842 r., zmarły 1881 roku, właściciel Szarapanówki i Ihnatowa, żonaty z Anną Madejską, córką Leonarda, marszałka gubernialnego kijowskiego i ks. Maryi Trubeckiej, zmarłej 1898 r., pozostawił synów: Pawła, ur. 1878 r. i Henryka, ur. 1879 r.

B. Bolesław, ur. 1831 r. z Tyzenhauzówny, żonaty 1-o v. z Amelią Kożuchowską, 2-o v. z Konstancyą Samsonowiczówną, z drugiej żony pozostawił syna Józefa Jana i córki: Zofię Henrykę, za Obertyńskim i Julię Maryę, za Konopką, wylegitymowanych ze szlachectwa na Podolu 1873 r.

C. Witold, ur. 1836 r. w Miastkówce, właściciel Haraczkówki, żonaty 1-o v. z Konstancyą Pajewską, 2-o v. z Maryą de Salis, z pierwszej żony pozostawił synów: Juliana i Kazimierza, a z drugiej, Stanisława, ożenionego z Ziembicką, z której syn Zbyszek. Synowie Witolda wylegitymowani ze szlachectwa w latach 1865 — 1871 na Podolu.

D. Zygmunt, ur. 1841 r. w Miastkówce, właściciel Stawek, następnie Błudnik w Galicyi, ożeniony z Jadwigą z Tyzenhauzów, córką Stanisława i Teodory Lipińskiej, pozostawił synów, dzisiaj już nieżyjących, Zygmunta i Józefa, wylegitymowanych ze szlachectwa na Podolu w latach 1873 — 1877, oraz syna żyjącego Maryana i córkę Zofię.

II. Ignacy, drugi syn Zacharyasza, ur. w 1751 r., właściciel Dzwonichy, Horodniczki i Kliszczowa, starosta wyszgrodzki i kawaler orderu Św. Stanisława, 1792 r., ożeniony z Elżbietą Czeczelówną, córką Rocha i Katarzyny z Chojeckich, miał z niej córkę Faustynę Wyżykowską i syna Jana *Franciszka*, ur. 1783 roku w Tywrowie, właściciela Kublicza, Dzwonichy etc., podkomorzego hajsyńskiego, marszałka powiatu bracławskiego, żonatego z Anną Drzewiecką, córką Ksawerego i Magdaleny Popielówny.

Jan *Franciszek* wspólnie z synami swoimi, Oktawianem, Edwardem, Aleksandrem i Józefem, legitymował się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1834 roku. Z synów jego:

A. Oktawian, ur. 1813 r. (metr. w Tywrowie), zmarły w Lausanne 1887 roku, właściciel Kabatni, Babina i Kublicza, marszałek gubernialny kijowski i szambelan dworu rosyjskiego, z Matyldy Czarnomskiej, córki Mikołaja i Klary Jaroszyńskiej, pozostawił synów: Wiencesława i Mikołaja, sekretarza ambasady francuskiej w Konstantynopolu, zmarłego bezżennie, wylegitymowanych ze szlachectwa w latach 1851 — 1856, oraz córki: Oktawię i Eleonorę, zakonnice, obie zmarłe.

B. Maryan *Edward*, ur. w Tywrowie 1815 r., właściciel Bogdanówki, żonaty z Karoliną Rakowską i z nią bezdzietny.

C. Aleksander, ur. 1818 roku w Tywrowie, zmarł bezdzietny 1847 roku w Lityniu.

D. Klemens *Józef* Grzegorz, ur. w Tywrowie 1826 r., właściciel Dzwonichy i Kabatni, a następnie Babina, Kapuścian, Antopola i Gniewania, z Karoliny

Drzewieckiej, córki Władysława i Konstancyi Kołyszkówny, pozostawił: Annę, ur. 1865 r. w Babinie, zmarłą w Kapuścianach, żonę Ignacego Szczeniowskiego; Maryę, za Emerykiem Mańkowskim; Julię; Franciszka, ur. 1870 r. w Babinie, właściciela Dzwonichy, Kliszczowa i Gryżyniec, żonatego z Leną Rudnicką, z której syn Józef i córka Matylda; Władysława, ur. 1872 r. w Babinie, właściciela Babina, Dąbrowiniec i Kabatni, ożenionego z Maryą Złotnicką, córką Antoniege i Maryi Lipkowskiej; Józefa, ur. 1875 r. w Babinie, właściciela Bałabanówki, Jabłonowicy i Skibina; i Karola, ur. 1877 r. w Babinie, właściciela Antopola, Krzyżopola i Wapniarki.

III. Hipolit, syn Zacharyasza, ur. 1753 r., właściciel Krutyhorbu, Żerdynówki i Gluboczka, podkomorzy hajsyński 1801 r., żonaty 1-o v. z Maryą Potocką, 2-o v. z Teresą Paszkowską, legitymował się ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1834 r., wspólnie z synem Piotrem, urodzonym z Potockiej. Oprócz Piotra, właściciela Wesołej, zmarłego bezpotomnie 1866, miał jeszcze synów: Aleksandra, ur. 1801 r. (metr. w Kunie), Jana, ur. 1806 r. (metr. w Starokonstantynowie) i Antoniego, ur. 1807 r. (metr. w Bazalii), wszystkich trzech bezdzietnych, oraz córki: Klarę, za Mikołajem Czarnomskim i Franciszkę, za Ignacym Bagińskim.

IV. Antoni, syn Zacharyasza, ur. 1762 r., właściciel Kuny, Kublicza, Wasilówki, Podlisiec i Hruski, szambelan Stanisława Augusta i kawaler orderu Św. Stanisława 1792 r., następnie marszałek powiatu hajsyńskiego 1801 r., z Józefy Jełowickiej, miał syna Mikołaja, wylegitymowanego ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1834 r. Antoni spisał testament 1825 r., w którym poczynił różne zapisy rodzinie (A. sądu pow. lipowiec. z 1834 r.).

V. Wincenty, syn Zacharyasza, ur. 1763 r. (metr, w Tywrowie), zmarły 1815 r., właściciel Dzygówki i Jaroszynki, szambelan Stanisława Augusta i kawaler orderu Św. Stanisława 1792 r., z Bogumiły Bentkowskiej, pozostawił synów: Seweryna i Antoniego, wylegitymowanych ze szlachectwa 1834 r.

Seweryn, właściciel Jaroszynki, z Salomei Szołajskiej, miał córki: Teklę Borowską i Teofilę Dubrawską, oraz syna Stanisława, ur. 1818 r., zmarłego 1875 roku, właściciela po stryju Dzygówki, którego, z Zofii Kownackiej, syn Ludwik, zmarł bezżennie, a córka Salomea, właścicielka Dzygówki, zaślubiła Antoniego Jaroszyńskiego.

Antoni, brat Seweryna, właściciel Dzygówki, marszałek olgopolski, bezdzietny.

VI. Czesław, najmłodszy syn Zachariasza, ur. 1768 r., zmarły 1846 roku, chorąży lwowski 1787 r., marszałek powiatu winnickiego w latach 1796 — 1802, kawaler orderu Św. Stanisława 1792 r., właściciel Tywrowa, Nowokonstantynowa, Hruśki, Kuny etc., żonaty z Ewą Dadzibóg Kamieńską, h. Jastrzębiec, córką Brunona, generała wojsk koronnych i Konstancyi z Bobrów-Piotrowickich, pozostawił z niej synów: Brunona, ur. w Tywrowie 1797 r., kuratora szkół powiatu hajsyńskiego, zmarłego bezdzietnie, Henryka i Edwarda, wylegitymowanych ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1834 r., oraz córki: Konstancyę, za Józefem Drzewieckim, szefem batalionu legionów polskich, Michalinę, 1-o v. za Kasprem Orłowskim, 2-o v. za Władysławem Zdziechowskim, marszałkiem lityńskim, Julię, za ks. Eustachym Czetwertyńskim, właścicielem Płoski i Hortensyę, za Karolem Drzewieckim, synem szefa, właścicielem Kunki. Z synów:

A. Henryk, ur. 1805 r. w Tywrowie, marszałek winnicki, właściciel Tywrowa i Nowokonstantynowa, których to dóbr wyzbyć się musiał po 1863 r., zmarły 1877 r. w Warszawie, z Franciszki Gadomskiej, córki Antoniego, marszałka płoskirowskiego i Benedykty Świętosławskiej, pozostawił synów: Antoniego, Walerego i Adama, wylegitymowanych ze szlachectwa w 1865 r. i córkę Krystynę, za Karolem Czosnowskim, właścicielem Pototurowa, w gubernii wołyńskiej. Z synów:

Antoni, ur. w Tywrowie 1847 r., właściciel Borszczówki, zaślubił w Dzygówce 1878 r. Salomeę Jaroszyńską, córkę Stanisława i Zofii Kownackiej, i ma z niej syna Stanisława Zacharyasza, ur. 1884 r. i córki: *Maryę* Franciszkę, zaślubioną 1903 r. w Dzygówce Tytusowi Mniszkowi i *Zofię* Henrykę.

Walery, ur. w Tywrowie 1851 r., umarł bezżenny w Kijowie 1904 r.

Adam, ur. 1853 r. w Tywrowie, zmarł bezżenny w Krakowie 1898 r.

B. Edward, ur. w Tywrowie 1811 r., zmarły w Paryżu 1853 r., właściciel Kuny, Hruśki, Kuźminiec etc., ożeniony z Eleonorą Świejkowską, córką Jana Nepomucena i Oktawii Potockiej, córki Szczęsnego, pozostawił z niej synów: Jana, zmarłego bezdzietnie, Czesława i córkę Maryę, właścicielkę Kuźminiec, żonę Michała Bonieckiego.

Czesław, ur. 1840 r. w Peczarze, właściciel Kuny, Hruśki i Kublicza, zmarły 1900 r. w Kubliczu, żonaty z Elżbietą Stempkowską, córką Ignacego, marszałka powiatu zasławskiego i Cecylii z Giżyckich, pozostawił z niej synów: Edwarda, ur. 1865 r. i Kazimierza, ur. 1872 r., wylegitymowanych ze szlachectwa na Podolu 1876 r., oraz córki: Maryę, zaślubioną hr. Stefanowi Ponińskiemu w 1890 r. i Janinę, w zakonie Teresę, Felicyankę, zmarłą.

Edward, szambelan Jego Świętobl. Leona XIII-go, dziedzic Kuny, zaślubił w Krakowie 1897 r. hr. Wandę Sierakowską, córkę hr. Adama i Maryi z hr. Potockich i ma z niej córki: Maryę Teresę, Elżbietę Maryę i Katarzynę Maryę, oraz synów: Antoniego, ur. 1899 r. i Edwarda, ur. 1905 r.

Kazimierz, dziedzic Kublicza, zaślubił w Warszawie 1901 r. Joannę Boniecką, córkę Michała i Maryi z Jaroszyńskich i ma z niej córkę Maryę.

Rodowód Jaroszyńskich, — patrz obok.

JAROSZYŃSCY. Niemcewicz w Pamiętnikach swoich wspomina o N. Jaroszyńskim, pośle pomorskim, 1597 r. Anna, za Zygmuntem Kieszkowskim 1645 roku (Perp. Czers. 10 f. 590). Krzysztof, 1684 r. w Cisowej zamieszkały (metr. Rybotyckie). Aleksander, 1701 r. student, 1718 r. dziekan uniwersytetu krakowskiego. Cajus Jaroszyński, prokurator XX. Franciszkanów Wareckich 1761 roku (DW. 82 f. 4). Wojciech, żonaty 1765 r. z Kunegundą z Parzuchowskich, córką Sebastyana i Maryanny z Mirskich (DW. 85 f. 349). Franciszek kwitował Bełżyńskiego 1793 r. (DW. 109 f. 199).

Adam, porucznik b. wojsk polskich, zmarły w Brahiłowie 1821 r., żonaty 1-o v. z Reginą Zakrzewską, zaślubił 1810 r. Annę Roloff v. Auersfeld z Małowód (metr. w Złotnikach), dzieci ich: Nereusz, Dominik i Ewa. Apolinary, żonaty z Józefą Niedzielską 1854 r. (A. Lwow. For. Nob.).

Jan, Mikołaj, Wawrzyniec z synem Józefem Felicyanem, Józef i Jan, sy-

Rodowód Jaroszyńskich h. własnego.

Dymitr

Piotr ż. Maryanna Pieńkowska

Jan miecznik bracławski 1653 r. ż. a) N. Swiderska b) Katarzyna Golańska

Stefan rotmistrz królewski 1653 r. ż. Anna Stołpczanka

Teodor podczaszy żytomierski † 1690 r. ż. Anastazya Juriewiczówna

Maryanna Kaletyńska

Katarzyna Górska

Paweł Joachim podkomorzy bracławski 1735 r. ż. Bogumiła Piasecka.

córki:
1. Anna 1 ov. Sumowska, 2-o v. Lipska
2. Teodora Maryanna Szeptycka.

Augustyn stolnik winnicki † 1746 r

Adam łowczy bracławski † 1732 r. ż. Petronella Eleonora Pruszyńska

Zachariasz podstoli winnicki 1750 r. ż. Maryanna Szczeniowska

córki:
1. Petronella 1-o v. Borejkowa, 2-o v. Swidzińska
2. Rozalia, zakonnica
3. Anna 1-o v. Niestojewska, 2-o v. Woroniczowa.

Mikołaj stolnik winnicki 1790 r. ż. Maryanna z Kordyszów

Ignacy starosta wyszgrodzki 1792 r. ż. Elżbieta Czeczelówna.

Hipolit ur. 1753 r. podkomorzy hajsyński 1801 r. ż. a) Marya Potocka, b) Teresa Paszkowska

Antoni ur. 1762 r. szambelan dworu polskiego 1792 r. ż. Józefa Jełowicka.

Wincenty ur. 1763 r. szambelan dworu polskiego 1792 r. ż. Bogumiła Bentkowska

Czesław ur. 1768 r. marszałek winnicki 1796 r. ż. Ewa Kamieńska.

Honorata zakonnica

Jan ur. 1783 r. marszałek olgopolski ż. a) Anna Malczewska, b) N. Barszczewska, c) Julia Tyzenhauzówna

córki:
1. Józefa Lipińska,
2. Honorata 1-o v. Jełowicka, 2-o v. Żyłokowa
3. Justyna 1-o v. Michałowska 2-o v. Kruszyńska.

Jan Franciszek ur. 1783 r. marszałek bracławski ż. Anna Drzewiecka.

Faustyna Wyżykowska

1. Piotr † 1866 r.
2. Aleksander ur. 1801 r.
3. Jan ur. 1806 r.
4. Antoni ur 1807 r.
5. Klara Czarnomska
6. Franciszka Bagińska.

Mikołaj 1833 roku.

Seweryn 1834 r. ż. Salomea Szołajska

Antoni 1834 roku

Brunon ur. 1797 r.

Henryk ur. 1805 r. † 1877 r. marszałek winnicki ż. Franciszka Gadomska

córki:
1. Konstancya Drzewiecka
2. Michalina 1-o v. Orłowska, 2-o v. Zdziechowska,
3. Julia ks. Czetwertyńska,
4. Hortensya Drzewiecka

Edward ur. 1811 r. † 1853 r. ż. Eleonora Świejkowska.

Konstanty ur. 1818 r. ż. Walerya Budzyńska.

Bolesław ur 1831 r ż. a) Amelia Kożuchowska b) Konstancya Samsonowiczówna

Witold ur. 1836 r ż. a) Konstancya Pajewska b) Marya de Salis

Zygmunt ur. 1841 r. ż. Jadwiga Tyzenhauzówna

Oktawian ur. 1813 r. marszałek gub. kijowski ż. Matylda Czarnomska

Edward ur. 1815 r. ż. Karolina Rakowska

Aleksander ur. 1818 r.

Józef ur. 1826 r. ż. Karolina Drzewiecka

córki:
1. Tekla Borowska
2. Teofila Dubrawska

Stanisław ur. 1818 r. ż Zofia Kownacka.

Antoni ur. 1847 r. ż. Salomea Jaroszyńska

Walery ur. 1851 r. um. 1904 r.

Adam ur. 1853 r. um. 1898 r.

Krystyna Czosnowska

Jan

Czesław ur. 1840 r. um. 1900 r. ż. Elżbieta Stempkowska

Marya Boniecka

Konstanty ur. 1842 r. ż. Anna Madejska.

Józef Jan 1873 r.

córki:
1. Zofia Henryka Obertyńska,
2. Julia Marya Konopkowa.

Julian 1865 r.

Kazimierz 1865 r.

Stanisław 1871 r. ż. N. Ziembicka

1. Zygmunt
2. Józef
3. Maryan
4. Zofia.

1. Wiencesław
2. Mikołaj
3. Oktawia
4. Eleonora.

Franciszek ur. 1870 r. ż. Lena Rudnicka

Władysław ur. 1872 r. ż. Marya Złotnicka

Józef ur. 1875 r.

Karol ur. 1877 r.

córki:
1. Anna Szczeniowska
2. Marya Mańkowska
3. Julia.

Ludwik

Salomea Antoniowa Jaroszyńska

1. **Stanisław** Zachariasz ur 1884 r.
2. Marya Franciszka Mniszkowa
3. Zofia Henryka

Edward ur. 1865 r. ż. hr. Wanda Sierakowska

córki:
1. Marya hr. Podińska
2. Janina, zakonnica Teresa

Kazimierz ur. 1872 r. ż. Joanna Boniecka

Paweł ur. 1878 r.

Henryk nr. 1879 r.

Zbyszek

Józef

Matylda

1. Marya Teresa
2. Antoni, ur. 1899 r.
3. Elżbieta Marya
4. Katarzyna Marya
5. Edward, ur. 1905 r.

Marya

nowie Wojciecha, wnukowie Sebastyana, a prawnukowie Piotra, legitymowali się ze szlachectwa 1851 r., w gubernii podolskiej (Spis.).

JAROWSCY. Jan Jarowski podpisał z województwem trockiem, elekcyę Augusta II-go. Teresa z Jarowskich, 1-o v. Gołuchowska, 2-o v. Pomianowa, około 1762 r. (Perp. Czers. 31 f. 365). Porównaj *Skrzetuszewscy*.

JARUCHOWSCY. Patrz *Jarochowscy*.

JARUD Wiktor, regent ziemski rosieński, komisarz wyznaczony z sejmu 1775 r., do rozsądzenia sprawy Opackiego ze Steckiewiczem (V. L.), pułkownik powiatu rosieńskiego 1786 r. W 1791 r. był ciwunem gondyńskim.

JARUNTOWSCY v. JARONTOWSCY v. JARNUTOWSCY h. PRUS III-ci, z Jarnut v. Jarunt v. Jarnołt, w ziemi łomżyńskiej. Łankuna, wójt z Siemienia, układa się 1431 r. z bratankiem swoim, Mroczesławem z Jarnut. Maciej, syn Szlachty z Jarnołt, w Łomży 1444 r. Książę Konrad Mazowiecki nałożył 1469 r. zakład na Macieja, Szlachtę, Bernarda, Mojżesza, Eliasza, Macieja i Piotra z Jarnołt, herbu Prus, a książę Jan 1472 r. na Ewarda i Mojżesza, synów Szlachty z Jarnołt. Marcisz i Jan 1473 r. (Mil.). Stanisław, syn Macieja z Jarnołt, 1487 roku na uniwersytecie krakowskim.

Herb Prus III-ci.

Jan Jaruntowski, syn Jakóba, w ziemi łomżyńskiej, herbu Prus, zaświadczał 1650 roku w Warszawie szlachectwo Aleksandra Gumkowskiego, seu Jabłonowskiego (DW. 51 f. 1114).

Piotr Jaruntowski, posiada sołectwo w Bylicach 1576 roku. W spisie poborowym 1589 r. nazwany Jarmułtowskim (AGZ. V. 1788; Paw.). Wojciech, syn Wawrzyńca, z żony N. Popkowskiej, zostawił córki: Dorotę Janową Starzyńską i Jadwigę Przygodzką, oraz synów: Jana, pisarza grodzkiego latyczowskiego, zmarłego bezdzietnie i Bartłomieja, stolnika parnawskiego, po którym, z Zofii Dąbrowskiej, córki: Barbara Samuelowa Orzechowska, Teofila Józefowa Humnicka, łowczyna sanocka i Teresa Michałowa Skotnicka, chorążyna zakroczymska, oraz synowie: Jan, bezdzietny i Adam Władysław. Ten ostatni, stolnik parnawski 1681 r., następnie kasztelan sanocki, rezygnował z tego urzędu w 1712 r. i zdaje się, że w tym roku umarł. Z Katarzyny Sabiny z Zababia Druszkiewiczówny, pozostawił synów: Tobiasza, zmarłego bezdzietnie, Zygmunta, Aloizego i córki: Antoninę, żonę Stanisława Siekierzyńskiego, miecznika latyczowskiego i Angelę, żonę Antoniego Aleksandra Szaniawskiego, pisarza grodzkiego włodzimierskiego. Wymienione dzieci kasztelana procesują się 1717 r. z Żeleńskim (Bracł. XV f. 1308 i 1569). Zygmunt, żonaty z Konstancyą ze Żmigroda Stadnicką, 1-o v. Klemensową Wojakowską, pozostawił córkę Annę Kunegundę, żonę 1-o v. Józefa Kazimierza Dydyńskiego 1755 r., 2-o v. Kunaszowskiego i synów: Jakóba i Jana.

Jakób udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie grodzkim halickim, a syn jego, urodzony z Anny Manczukowskiej, Jan Nepomucen, członek Stanów galicyjskich 1817 r. Tego ostatniego, z Maryanny Zawadzkiej, córki Franciszka, synowie: Jan Andrzej, Antoni i Franciszek, zmarły 1845 roku i córka Marya, za margr. Franciszkiem Léalie.

Jan Andrzej, członek Stanów galicyjskich 1842 r., właściciel Twierdzy, zaślubił w 1835 r. Karolinę z Kraińskich, córkę Mateusza i Teresy z Wisłockich. Z niej córki: Aleksandra za Bronisławem Ujejskim z Lubszy i Kamilla, za Adolfem Rakowskim i syn Jan, właściciel Twierdzy, ożeniony z margr. Maryą Léalie, córką margr. Franciszka i Maryi z Jaruntowskich, z której córka Marya, za hr. Klemensem Dzieduszyckim i synowie: Franciszek, ur. 1863 r. i Władysław, ur. 1873 roku.

Antoni, członek Stanów galicyjskich 1844 r., żonaty z Anielą Kraińską, siostrą bratowej, zostawił z niej córkę Marcelinę, za Zenonem Słoneckim.

Aloizy, trzeci syn kasztelana, z Teofili Giżyckiej, 2-o v. Antoniowej Zawadzkiej 1731 r. (Gr. Sanoc.), zostawił syna Adama, ożenionego z Barbarą Nowicką. Tadeusz, syn Adama, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie grodzkim sanockim. Ożeniony z Teklą Suchodolską, zmarłą 1812 r. w Kamionce, pozostawił: Dominika, Ksawerego, Emilię i Konstancyę Nikorowiczową. Z nich Dominik, ożeniony z Ewą z Rościszewskich, z synem Tytusem, legitymowali się ze szlachectwa 1832 r., w Wydziale Stanów. Tytus, żonaty 1-o v. z ks. Pelagią Woroniecką, 2-o v. z Teofilą Wysocką (Goł. i Bork.).

Ewa Jaruntowska, żona 1-o v. Romualda Cieszewskiego, generała-adjutanta królewskiego, 2-o v. Antoniego Gzowskiego, podpułkownika wojsk koronnych 1780 r. (DW. 96 f. 1001). Adam, syn Wojciecha Prus Jarnutowskiego, dziedzica Załusk, w płockiem, ur. 1825 r., benedyktyn w Pułtusku, pod imieniem Mateusza, w latach 1843 — 1855, następnie prałat kolegiaty pułtuskiej. Feliks Jaruntowski, ur. 1824 r., zmarł w Warszawie 1900 r.

Jan Szczepan legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, 1859 r.

JARUSZA (JARUCHA) Stanisław, wojski bielski 1618 roku. Paweł, Władysław i Andrzej, bracia, zeznali w Lublinie oblig na Radziszewskiego 1635 roku (Zap. Lub. 37 f. 153).

JARUSZEWSCY, to *Jaroszewscy*.

Herb Ślepowron.

JARUZELSCY v. JARUZALSCY v. JERUZALSCY h. ŚLEPOWRON, z Jaruzel (dzisiaj Jeruzale), w ziemi drohickiej. Maciej Jaruzelski, syn Stanisława, zapisał 1606 r. sumę Waleryanowi na Jaruzelach (DW. 33 f. 1173). Jerzy 1643 r. na uniwersytecie krakowskim. Wacław, Stefan i Franciszek, bracia (Zap. Lub. 63 f. 71).

Wacław, ze stolnika nowogrodzkiego, stolnik bielski 1687 r., a chorąży 1691 r., poseł inflancki na sejm 1688 r., umarł w 1706 r.

Stefan, podczaszy dobrzyński 1687 r., a podstoli podlaski 1699 r.

Franciszek, cześnik drohicki 1703 r., otrzymał w 1706 r. wójtostwo kleszczelowskie (M. 243 f. 160) i został mianowany przez Jana Branickiego chorążym, w jego chorągwi usarskiej, a w 1710 r. porucznikiem (AGZ X. 6598). Wacław posłował w 1703 r. i wspólnie z braćmi, wyznaczony został do rozgraniczenia Mazowsza i wójewództwa podlaskiego z Prusami (V. L.). Józef, podczaszy dobrzyński 1720 r.

Franciszek, łowczy bielski 1732 r., a podczaszy 1737 r. W tym ostatnim roku był chorążym roty pancernej, buławy polnej koronnej (Sig 26). W 1739 r. wspólnie z żoną, Maryanną z Niwińskich, otrzymał konsens królewski, na wykupienie starostwa kleszczelowskiego z rąk Wasilewskiego (Sig. 26). Umarł w 1744 roku. Franciszek, syn Wojciecha i Małgorzaty Skupiównej, sprzedał 1731 r. część Świniar Gałeckiemu, a 1745 r. część Opaleńszczyzny we wsi Chrzanowie Szembekowi (DW. 68 f. 305 i 71 f. 116). Kasper na Wołyniu 1768 r. (Woł. XIII E f. 151). N., burgrabia drohicki, jeden z komisarzy wyznaczonych z sejmu 1775 r., do rozsądzenia sprawy Turkowskiego z Obrębskim (V. L.).

Benedykt, żyjący na początku XVIII-go wieku, miał synów dwóch: Fabiana i Sebastyana. Fabian, żonaty z Maryanną Gałecką, pozostawił dwóch synów: Jana i Kazimierza. Jan odstąpił bratu Kazimierzowi część Osin 1777 r. Kazimierz nabył 1783 r. część Osin i Świniar od Gałeckich, a 1786 r. część od Pawła Dmowskiego (DW. 93 f. 525 i 99 f. 267; A. Legit. Gal. Quat. VIII f. 180). Sebastyan, żonaty z Maryanną z Żukowskich, pozostawił syna Antoniego Ludwika, podczaszego bełskiego, który zaślubił w 1783 r. Katarzynę z Dybowskich, córkę Franciszka i Agnieszki z Czarnowęskich, a wdowę po Tadeuszu Rycharskim, pisarzu skarbu koronnego (DW. 99 f. 349; 102 f. 1401 i 103 f. 1273). Hilary, vicesgerent grodzki brański, został wojskim podlaskim 1748 roku. Rezygnował z urzędu w 1765 roku.

Wojciech, podczaszyc bielski, podpisał, z ziemią bielską, elekcyę Stanisława Augusta. W 1765 roku został, po rezygnacyi Hilarego, wojskim podlaskim. W 1779 r. był stolnikiem bielskim, a w 1788 r. chorążym. Umarł w tym ostatnim roku.

Tomasz, ożeniony 1-o v. z Katarzyną N., 2-o v. z Maryanną Łęczycką, dziedzic Stasiówki, w brzeskiem, 1769 r., miał z pierwszej żony synów: Wojciecha, ur, 1747 r. i Krzysztofa Jakóba, ur. 1750 r., a z drugiej, Stanisława, ur. 1765 r. (metryki w Hoszczy), którzy legitymowali się ze szlachectwa 1804 r. w Galicyi zachodniej (Quater. V f. 79).

Wincenty, syn Wojciecha i Antoni Józef, syn Benedykta, z Petronelli Mierzwińskiej, wnuk Wojciecha, prawnuk wymienionego wyżej Franciszka, podczaszego bielskiego i Maryanny Niwińskiej, 2-o v. Wilczewskiej, dziedzic dóbr Sokoły 1838 r., legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Antoni Józef, żonaty był z Felicyą Skiwską i pozostawił z niej syna Wojciecha, ożenionego z Heleną Filipkowską. Józef, ich syn, zaślubił 1-o v. Baltazarę Kraińską, a 2-o v. 1882 roku siostrę jej Helenę. Były one córkami Edmunda i Katarzyny z Rożnieckich. Z pierwszej żony syn Józef i córka Marya.

Wacław, również syn Wojciecha i Heleny Filipkowskiej, zaślubił w Warszawie 1905 roku Wandę Truskolaską, córkę Władysława i Karoliny ze Szwejkowskich.

JARYCZEWSCY v. JARICZOWSCY, to samo co *Kniehiniccy.*

JARYCZOWSCY h. SULIMA z Jaryczowa i Kniehinic, w ziemi lwowskiej, wyszli z Charbinowic, w powiecie wiślickim, a zwali się też Włodkowiczami (porównaj *Charbinowscy*). Piotr, Stanisław i Bartosz, Włodkowicze, synowie Włodka z Charbinowic, Wierzchosławic i Ogrodzieńca, sprzedali 1403 r. Kniehinice, z prawem odkupu, Gniewoszowi z Dalowic. Odkupioną tę wieś wziął w działach Piotr z Ogrodzieńca. Nabył on 1398 r. wójtostwo w Włodowicach i tegoż roku zastawił wieś swą Tłokinię, pod Kaliszem, Wydżdże z Przyłęka. Był też dziedzicem Parkoszowic, Góry, Rudników Wielkich i Małych, Kiełczowic i Niegowonic, w okolicy Ogrodzieńca. W 1409 r. nabył Siechów, w ziemi lwowskiej, a 1411 r. sprzedał go wraz z Oświcą i Kręblowicami Janowi z Zubrzy. W 1402 r. podstoli sandomierski i starosta halicki, 1410 r. starosta podolski, 1411 r. trembowelski, w latach 1425—1427 generalny starosta ruski, czyli lwowski. Żył jeszcze 1430 r., ale widocznie złożył urzędy wszelkie i jako Piotr z Kniehinic, objaśnił synów swoich: Jana, Mikołaja i Marcina, że Siechów nie był ich macierzyzną, wskutek czego oni odstąpili od procesu z Janem z Zubrzy. Andrzej, czwarty syn Piotra, student uniwersytetu krakowskiego 1421 r., wtedy już nie żył.

Z córek Piotra: Elżbieta była żoną Michała z Buczacza, wojewody podolskiego, Barbara, wyszła za Mikołaja z Gołogór, podstolego lwowskiego 1443 r., a Anna, za Mikołaja Parawę z Lubina, starostę halickiego, który jej oprawił 1447 roku na Haliczu 1,600 grzyw. posagu i wiana. Dwie ostatnie sprzedały 1443 roku sołtystwo w Staremsiole, za 800 grzyw., Marcinowi Zawiszycowi z Rożnowa. Z synów Piotra:

Jan Włodkowicz z Charbinowic, najstarszy syn Piotra, 1419 r. na uniwersytecie krakowskim, pisał się następnie stale z Kniehinic, a czasem i z Psar. Podstoli lwowski 1435 r., kasztelan halicki 1439 r., przeprowadził 1448 r. dział dóbr ojczystych z braćmi. Umarł 1461 r., lub w samych początkach 1462 r., nie pozostawiwszy z żony Petronelli, czyli Piechny, potomstwa.

Marcin z Kniehinic, Pczan i Jaryczowa, ożeniony 1442 r. z Katarzyną, zapewne siostrą Jana Świnki z Pomorzan, nazwanego tegoż roku *Szurzą*, czyli szwagrem Marcina, był dziedzicem także Dziczek i Jahluszy. W 1463 r. wraz z synowcami ma dowieść, że wieś Łuka jest ich własna, a nie królewska. Umarł bezdzietny po 1465 r.

Mikołaj, średni syn Piotra, pisał się z Kniehinic i Dziedziłowa, a następnie z Jaryczowa i Zagórza, synowie zaś jego już Jaryczowskich nazwisko przyjęli. Za zgodą braci sprzedał 1449 r. Tłuste, za 500 grzyw., Mikołajowi Parawie i umarł 1451 r., a wdowa po nim Barbara, wyszła 2-o v. 1452 r. za Jana Mużyłowicza z Buczacza, 3-o v. za Jana z Loszniowa, a 4-o v. za Stanisława Sławskiego 1468 roku. Może jego córką była Anna z Dziedziłowa, żona Mikołaja Herburta 1471 r. Synów po Mikołaju zostało dwóch: Stanisław i Bartosz Jaryczowscy z Kniehinic, Zagórza i Jezierzan, którzy 1463 r. wraz ze stryjem Marcinem dowodzą własności Łuki. Bartosz żył jeszcze 1467 r., a umarł bezdzietny.

Stanisław, przy lustracyi królewszczyzn na Rusi 1469 r., okazał przywileje królewskie na wsi: Podleski, Chrzeniów, Blizów, Rudawicę, Zapytów, Dnowo, Biele i Wczechowice, a przywilej ks. Władysława (Opolskiego) na Jaryczów, Miłocice, Jabluszę, Kniehinice, Grzedowce, Psary, Podkamienie i Jezierzany. Ożeniony z Małgorzatą Mużyłówną z Buczacza, rozwiedzioną z Mikołajem Kmitą z Dubiecka, a 3-o v. żoną Jurka Frederici (syna Fryderyka) ze Lwowa, pozostawił córkę Annę, za Jakóbem Herburtem z Fulsztyna 1478 r. i syna Stanisława Włodkowicza Jaryczowskiego z Kniehinic.

Stanisław, sędzia ziemski lwowski 1496 r., sprzedał 1481 r. dobra odziedziczone po stryju (nie rodzonym), Bartoszu z Ogrodzieńca, Wierzchosławice, Gosławice, Ostrów i Komorów, za 6,000 grzyw. Janowi z Tarnowa. W 1484 r., za zgodą żony Małgorzaty, oddał Jaryczów i Zapytów w długu 560 zł. w. Pieczychwostskiemu. Umarł 1501 r., pozostawiwszy córkę Petronellę, żonę Jana Włoszka Cebrowskiego z Żabokruk 1501 r. i syna Władysława v. Włodka, dziedzica Jaryczowa i Zagórza, ożenionego z Barbarą Herburtówną, chorążanką lwowską, 1-o v. Janową z Sieniawy Brzozdowską. O opiekę, nad jego jedyną córką Ewą, pozwał stryj jej (herbowy), Andrzej Oporowski, kasztelan łęczycki, Jakóba z Paniowa 1515 roku, ale ten ją tymczasem już wydał za mąż, za Willibrorda Żórawińskiego (AGZ. IV f. 75 i 76; XIV, XV i XVII; St. Pr. P. Pom. VIII i VI 85; Paw.; Jabł.).

JARYKOWSKI Paweł podpisał, z ziemią łomżyńską, elekcyę Jana Kazimierza.

JARYSZEWSKI v. JAROSZEWSKI Józef, syn Andrzeja i Maryanny, ur. 1773 r. w Białobożnicy. Wiktorya, panna, 1773 r. (metr. w Czortkowie).

JARYSZKOWSCY. Andrzej z siostrą Anną Kazimierzową Kłodnicką, dziedzice części Żurak 1784 r. (Gr. Halic.).

JARZĄBKOWSCY v. JARZEMBKOWSCY h. GOZDAWA, według Paprockiego, w województwie sandomierskiem, z Jarząbkowa pod Gnojnem, na którym za Długosza siedziało dwudziestu dziedziców. Jakób Jarzembkowski, współwłaściciel Oskowic, w powiecie sandomierskim, 1578 r. (Paw.). Mikołaj, ożeniony z Zofią Iłowską 1631 r. Córka ich Jadwiga, za Wawrzyńcem Barzykowskim 1643 r. Wojciech z żoną, Zofią Dłużniewską, posesorowie Przemysłowa 1629 r., a 1642 r. Ratyczowa i Żernik od Borzykowskiego (Zs. Bełs.). Adam, ożeniony z Katarzyną Skomorowską 1735 r. (Gr. Bełsk. 324). Michał nabył 1786 r. część Kaznowa od Brzozowskiego 1804 r., i legitymował się ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi zachodniej (Quater. VII f. 130). Anna, za Józefem Zawadzkim 1700 r., wdowa 1741 roku (Gr. Bełs.).

Jakób, komisarz do rozpatrzenia krzywd tatarskich 1746 r. Józef i żona jego, Rozalia z Osmolskich, kwitowali Tarnowskich 1767 r.

JARZĄBKOWSCY z Jarząbkowa, w powiecie gnieźnieńskim. Jan Jarzambkowski świadczy w Poznaniu 1396 r. Tenże Jan ma sprawę w Gnieźnie 1399 r. (Leksz.). Zygmunt, syn Piotra z Jarząbkowa, 1426 r. na uniwersytecie krakow-

skim. Grzegorz, kleryk 1449 r. Wojciech podpisał, z województwem poznańskiem, elekcyę Augusta II-go.

JARZEMBIŃSKI Jan, żonaty z Zofią Zbrannianką 1609 r., posesor Moszczan od Siemaszków 1612 r. (Akta Łuckie; Teka W. Rulikowskiego).

JARZĘBSCY. Aleksander i Jan podpisali, z ziemią wiską, elekcyę Augusta II-go. Piotr Jarzębski, syn Stefana, a wnuk Andrzeja, sprzedał 1778 r. pewne grunta w Warce Biedronowi (Perp. Czers. 36 f. 38). Antonina z Poradowskich, żona Józefa Jarzembskiego, nabyła 1781 roku część Badowa (DW. 97 f. 515).

JARZĘTOWSKI Jerzy, żonaty z Agnieszką Zaleską, 1614 r. na Wołyniu (z Teki W. Rulikowskiego).

JARZYCKI z Jarzyc Mikołaj, w latach 1411 — 1415 ma sprawę w Kaliszu (Pis. Dz. Pol. IX). Wieś ta dziś odszukać się nie dała. Okolski zna Jarzeckich h. Rogala. Józef Jarzycki 1724 r. plenipotent Cetnerów w Lublinie.

JARZYMOWSCY legitymowali się ze szlachectwa na Podolu: Józef, syn Wincentego, Modest, Gustaw, Antoni i Dionizy, synowie Ignacego, a wszyscy wnukowie Mikołaja, prawnukowie Teodora, praprawnukowie Piotra, w 1851 r., a Jan, syn Modesta, w 1864 r. i Stanisław i Władysław, synowie Józefa, w 1884 roku (Spis.). Herb ich jest mi nieznany.

JARZYNOWIE h. TRZASKA v. BIAŁA, z powiatu rawskiego. Benedykt Jarzyna, wójt łęgonicki 1511 r. Bernard Jarzyna z Wendrogowa, procesuje się ze Świerczkowskim 1511 r. (St. Pr. P. Pom. VI 51). Jan, syn Wojciecha, z przydomkiem *Woda*, podstoli królewski 1576 r., a stolnik 1580 r., właściciel Trembaczewa, części Rossochy i Jajkowic, w powiecie rawskim, Rogolina, w powiecie radomskim, a Brudak i Krzykowic, w powiecie brzezińskim 1576 r., sprzedał tę ostatnią wieś Maciejowskiemu 1580 roku (Paw.; M. 113 f. 420 i 121 f. 376; Zs. Gr. Czers. 14).

Herb Trzaska.

W tym czasie Michał dziedziczył na Wylezinie 1579 r., a Piotr, syn Jana, był właścicielem Woli Brzosteckiej, w powiecie pilznieńskim 1581 r. i części Zalesia i Woli Roskowej, w rawskiem, 1579 r. Na tej ostatniej wsi dziedziczył także Stanisław. Wojciech, poborca rawski 1603 r. (V. L.; Paw.). Oprócz Piotra, Jan, stolnik królewski, miał jeszcze syna Jana i córkę Annę (Wyr. Lub. 15 f. 431).

Piotr na Trembaczewie, deputat na Trybunał koronny z województwa rawskiego 1596 r. (Wyr. Lub. 64 f. 2), podkomorzy rawski 1607 r., poseł w latach 1611, 1613 i 1616, a z sejmu wyznaczony komisarzem, do rewizyi dóbr królewskich w Małej Polsce i do ukojenia związkowych. Umarł w 1618 roku. Synów jego siedmiu:

Piotr, żonaty z Heleną Krzetowską, otrzymał 1633 r. wójtostwo w Maleszycach, w starostwie opoczyńskiem (M. 180 f. 108).

Chryzostom v. Krzysztof, kasztelan inowłodzki, umarł w 1653 r. Żonaty był z Anną z Przeczkowskich i pozostawił z niej córkę Maryannę, żonę Pawła Karskiego, podstolego sochaczewskiego (Zap. Lub. 33 f. 1189 i Perp. Czers. 13 f. 661).

Jan pozostawił syna Jana, który w 1654 r. dziedziczył po stryju swoim Andrzeju Tomaszu, cześniku podlaskim (Zap Lub. 44 f. 348). Ten drugi Jan, pisarz grodzki rawski, ożeniony 1663 r. z Urszulą Karską, córką Adama i Katarzyny Bełdowskiej (Ingros. Sandom. 2 f. 460), został 1667 roku wojskim nowogrodzkim - siewierskim. W 1674 roku podpisał z województwem rawskiem, elekcyę Jana III-go.

Władysław, którego córka Aleksandra, wdowa po Arnolfie Łagunie, chorążym zakroczymskim, była 2-o v. żoną Aleksandra Łuszczewskiego (M. 217 f. 213).

Andrzej Tomasz, cześnik podlaski 1642 r., umarł w 1645 r. W tym ostatnim roku odstąpił bratu Hieronimowi część swoją Trembaczewa i pewną sumę (DW. 50 f. 760 i 765).

Hieronim sprzedał 1678 r. część Lipna i Kłopoczyna Świejkowskiemu (Gr. Raws.). Żonaty z Anną Bełdowską, miał z niej synów: Kazimierza, Piotra, Stanisława, Adama, Mikołaja Jana i Jerzego, oraz córkę Joannę, w 1617 r. niezamężną (Zap. Lub. 56 f. 359). Oprócz Joanny miał jeszcze córki: Maryannę, za Dobrogostem Dzibonim i Teresę, wydaną 1692 r. za Wojciecha Zbrożka, dziedzica Lipy, w opoczyńskiem. Jego też może córką była Zofia, zmarła panną przed 1721 r. Joanna wyszła następnie za Aleksandra Bratoszewskiego. Z synów Hieronima:

Kazimierz zrzekł się 1680 r. spadku po stryjecznej swej siostrze Aleksandrze, 1-o v. Łagunowej, 2-o v. Łuszczewskiej (Perp. 13 f. 661). Żonaty z Teresą Madalińską, 2-o v. żoną Józefa Słąnki 1718 r., pozostawił z niej syna Konstantego, nad którym sprawował 1722 r. opiekę, brat jego stryjeczny Wacław, syn Adama (Perp. Czers. 19 f. 191).

Adam, żonaty 1-o v. z Petronellą Dańkowską, 2-o v. z Zofią z Turowskich, z pierwszej żony pozostawił syna Wacława, który odstąpił 1731 r. Chryzostomowi, synowi Adama, prawa swoje do Turowic i Turowskiej Woli (Perp. Czers. 14 D f. 79; 17 f. 9; 19 f. 72 i 191; 22 f. 97).

Mikołaj, kanonik kamieniecki 1723 r.

Jerzy pozostawił: Adama, Jakóba, Piotra, Annę, żonę Franciszka Prażmowskiego i Franciszkę. W 1723 r. wymienione potomstwo Jerzego, stryj ich Mikołaj, Chryzostom, syn Adama, potomstwo Prażmowskiej i Bratoszewskiej, procesuje Jana Dziboniego, o spadek pozostały po Maryannie z Jarzynów Dobrogostowej Dziboni (Bracł. XV f. 2000).

Racibor, zawarł układ w Lublinie 1641 r. z braćmi, Krzysztofem i Hieronimem (Zap. Lub. 42 f. 418). Jego podobno synem był Adam, ożeniony z Maryanną Stamirowską, który pozostawił córki: Jadwigę Broniewską, Maryannę Karolowę Malczewską, Zofię, 1-o v. Ludwikowę Wróblewską, 2-o v. Józefowę Stodolską i Katarzynę, zakonnicę w Słucku. Konstancya, siostra Adama, żona Kazimierza Kossowskiego, spisała testament w Łęczycy 1712 r., na którym podpisani brat i bratowa.

Z wymienionych synów podkomorzego: Chryzostom, Piotr i Racibor, z województwem rawskiem, a Jan, z województwem sandomierskiem, podpisali elekcyę Jana Kazimierza. W liczbie elektorów Jana III-go, spotykamy Hieronima i synów jego: Kazimierza, Adama, Piotra i Jana. Jan, wojski nowogrodzki, został 1698 r. pisarzem ziemskim rawskim. Anna, córka podkomorzego Piotra, 1-o v. za Andrzejem Koniecpolskim w 1606 r., 2-o v. za Stanisławem Wilkanowskim 1613 roku.

Inna linia Jarzynów dziedziczyła na Rudkach, w powiecie rawskim i z nich się pisała. Abraham Jarzyna zawarł w Lublinie 1654 r. pewną umowę z synem swoim Marcinem z Rudek (Zap. Lub. 44 f. 94). Marcin, wojski rawski 1654 roku, kasztelan sochaczewski 1661 r., umarł w 1672 r. Podpisał on, z województwem sandomierskiem, elekcyę Jana Kazimierza, a z województwem rawskiem, wspólnie z synami swoimi: Abrahamem, wojskim rawskim, Stanisławem i Rafałem, obiór Jana III-go.

Abraham na Rudkach, po ojcu wojski rawski 1661 r., chorąży 1672 roku, w końcu podkomorzy, ożeniony 1-o v. 1668 r. z Anną Lipską, córką Hieronima, wdową po Stanisławie Dembińskim, zmarłą 1672 r. (Obl. Krak. 95 A f. 1049 i 100 A f. 355 — 366), zawarł w 1673 r. w Lipiu intercyzę przedślubną z Lipskimi, wojewodami rawskimi, o zaślubienie ich córki Konstancyi. Jako chorąży rawski i starosta stanisławowski, podpisał z województwem rawskiem, elekcyę Jana III-go. W 1693 r. otrzymał wspólnie z żoną, konsens królewski, na odstąpienie starostwa stanisławowskiego Lipskim. (M. 219 f. 62). W 1684 r. był i starostą inowłodzkim, które to starostwo zamienił 1696 r. z Lipskim, kasztelanem sieradzkim, na starostwo stanisławowskie i tegoż roku, po śmierci żony, oddaje Lipskiemu starostwo stanisławowskie, a Lipski go kwituje z 20,000 fl. na Rzeplinie.

Stanisław, piszący się także na Rudkach, komisarz wyznaczony 1670 roku z sejmu, do likwidacyi szkód poczynionych przez wojska koronne (V. L.), w 1674 roku dworzanin królewski, z tym tytułem podpisał elekcyę Jana III-go. W 1684 r. był kasztelanem sochaczewskim (Gr. Raws.). Umarł w 1698 r. Pozostała po nim wdowa, Joanna z Zapolskich, wystawiła 1710 r. oblig Leszczyńskiej (Perp. Czers. 17 f. 219). Synem jego był pewnie Jan, piszący się z Rudek, cześnik grabowiecki 1717 r., żonaty z Elżbietą Młocką, podkomorzanką zakroczymską (Akta IV), którego syn Rafał, ale urodzony z pierwszej jego, nieznanej mi żony, stolnik rawski 1733 r., zamieszkiwał województwo brzeskie-litewskie (Akta III i IV) i tam zaślubiwszy Ludwikę z Konopnicy Grabowską, pozostawił z niej syna Jana, nad którym opiekę sprawował 1765 r. Tomasz z Konopnicy Grabowski, generał major wojsk litewskich (Sap. III i DW. 62 f. 1151).

Teodora, cześnikówna grabowiecka, żona Feliksa Kochanowskiego, kasztelana połanieckiego, zmarła 1759 r.

Rafał, trzeci syn kasztelana Marcina, wspólnie z bratem Stefanem, podpisał z województwem rawskiem, elekcyę Jana III-go. W 1667 roku zeznał zapis dożywocia z żoną, Zofią ze Zbroskich (Perp. Czers. 13 f. 114). Z nią bezpotomny.

Stefan, czwarty syn kasztelana Marcina, wojski rawski 1688 r. Jego synami mieli być: Adam, żonaty z Barbarą Popławską, która po jego śmierci wyszła za Jana Konopkę; z niej córka Helena (M. 230 f. 478) i Abraham, żonaty

z Anną z Brzeskich, 1-o v. Jakóbową Karską. Wdowa po nim kwitowała Grzybowskiego 1751 r. (Perp. Czers. 29 f. 378 i Gr. Raw.). Adam kwitował 1700 r. Łaszewskiego z sumy po matce Beacie, należnej mu z działów z braćmi.

Maksymilian, dziedzic Wylezina, dobrodziej Benedyktynów w Chojnatej, z pisarza grodzkiego krakowskiego, sędzia ziemski sochaczewski 1624 r., poseł na sejm koronacyjny 1632 r., pisarz ziemski krakowski 1639 r. W tym ostatnim roku był i podstarościm krakowskim. W 1648 r. podpisał z województwem krakowskiem, elekcyę Jana Kazimierza. W 1654 r. był marszałkiem Trybunału koronnego (Zap. Lub. 44 f. 490).

Ksiądz Jakób został doktorem filozofii 1609 r. w Krakowie. Był on nauczycielem Koniecpolskich, wojewodziców sieradzkich. Aleksander Konstanty zapisał 1637 r. sumę żonie, Dorocie z Ręczajskich, córce Stanisława (DW. 49 f. 321). Stanisław otrzymał 1642 r. stopień doktora filozofii w Krakowie.

Elekcyę króla Michała podpisali: Aleksander, Jakób, dwóch Janów, dwóch Piotrów, Hieronim, dwóch Kazimierzów, Adam, Marcin, Mateusz, Paweł, Stanisław i Władysław, z województwem rawskiem; Adam, z województwem sieradzkiem; Franciszek, z województwem bełskiem i Marcin, z województwem łęczyckiem.

Samuel, instygator lubelski 1649 r. (Zap. Lub. 42 f. 390), z N. Janowskiej z Opatkowic pozostawił: Adama, Franciszka, Andrzeja, Marcina, Kazimierza i Zofię Andrzejowę Wodzińską, którzy w 1676 r. dochodzą spadku po Janowskich. Anna z Szypowskich, wdowa po Marcinie, zapisała 1687 r. Wodzińskim 5,000 fl. (Obl. i Deb. Piotrk. Ks. 105 z 1687 r.). Jan, dworzanin królewski 1674 r. Jakób, łowczy rawski, w województwie brzeskiem - litewskiem 1696 r. (Akta IV). Konstancya, żona Michała Sławskiego 1701 r.

Jakób, Kazimierz i Stefan, z województwem sieradzkiem, a Kazimierz, z województwem bracławskiem, podpisali elekcyę Augusta II-go Józef, wojski rawski 1722 r., właściciel Wędrogowa (DW. 69 f. 1058). N., ożeniony z Reklewską 1731 r. (Gr. Warsz.), N., z Maryanną Medyńską 1738 r. Anna, za Antonim Kossowskim, Aleksander i Chryzostom 1730 r. w Rawie.

Jerzy, wojski nowogrodzki, zeznał oblig na Cieńskiego 1728 r. Z Maryanny Kowalkowskiej, jego synowie: Adam i Jakób 1743 r. (Perp. Czers. 20 f. 363 i DW. 70 f. 993). Barbara, za Marcinem Siekierzyńskim 1743 r. (Perp. Czers. 26 f. 218).

Antoni, burgrabia grodzki warszawski 1786 r., a Ignacy, 1788 r. Stanisław mianowany 1787 r. komornikiem granicznym ziemi chełmskiej, powiatu krasnostawskiego, legitymował się ze szlachectwa 1804 r. (Quater. VII f. 22). Franciszek legitymował się ze szlachectwa 1789 r., w Wydziale Stanów we Lwowie, ale ta legitymacya unieważniona przez Wydział Krajowy 1874 r.

Józef Jakób, ożeniony z Maryanną Strojnowską i Michał, synowie Michała i Maryan, syn Józefa, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Ksiądz Michał, proboszcz w Bilcc Szlacheckiej, zmarł 1808 r., a spadek po nim brali bracia jego: Adryjan i Franciszek i siostry: Anastazya Kasprowa Kraińska, Salomea Panasińska, Wiktorya Paszyńska, Konstancya Józefowa Kraińska i dzieci zmarłych siostr, Antoniny Ignacowej Gołębiowskiej i Józefy Konstantowej Lamote (A. Lwow. For. Nob.).

JARZYŃSCY h. TRZASKA. Jakób Jarzyński podpisał z województwem płockiem, elekcyę Stanisława Augusta. Józef, syn Jana, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku. Jan, syn Walentego 1850 roku.

JASCWIECCY. Mikołaj i Jan, dziedzice Jasczwi, w powiecie pilznieńskim 1536 r., to są *Jazwieccy* h. *Biberstein.*

JASDUSKI Zygmunt, burgrabia grodzki bobrownicki 1590 r. (Zap. Lub. 5 f. 1075). Może to *Jazdowski.*

JASICCY z Jasic, w powiecie sandomierskim. Katarzyna Jasicka, współwłaścicielka Trzydnika 1569 r., w powiecie lubelskim (Paw.). Maciej Jasicki, syn Jana, sprzedał 1621 r. część swoją na Trzydniku Winiarskiej (Zap. Lub. 25 f. 306). Samuel, rokoszanin 1607 r. (V. L.).

JASIECCY. Barbara z Unikowa, córka Mikołaja wdowa po Mikołaju Jasieckim, 2-o v. Floryanowa Skrobodzka, procesuje się 1527 r. z bratankiem swoim (St. Pr. P. Pom. VI. 364). Szymon, syn Adama, w powiecie przedeckim, żonaty z Jadwigą z Ligockich 1594 r. (Gr. Przed. 42 f. 271 i 334).

JASIEK v. JAŚKO. *Jasiek,* kasztelan połaniecki 1339 r. Synowie jego: Stanisław, Gunderik, Krzesław i Bronisz, dopełniając 1360 r. działu dóbr, wydzielili Stanisławowi Biechów i Wodziczę. Gunderik wziął Tczorów i Dałostomce, Krzesław, Woyczę, a Bronisz—Zamek (Bibl. Kras. Dypl.). Od nich poszli Biechowscy i Woyszykowie h. *Ogończyk. Jaśko,* podkanclerzy sieradzki 1295 r. *Jasiek,* syn Bożywoja, stolnik krakowski 1322 r. *Jaśko,* łowczy kaliski 1352 r. *Jasiek,* podkomorzy brzeski-kujawski 1297 r. *Jasiek,* skarbnik brzeski - kujawski 1382 r. *Jasiek,* podstoli dobrzyński 1381 r. *Jasiek* Kopacz, sędzia gostyński 1383 r.

JASIELEWICZOWIE h. ŻNIN na Żmudzi. Kazimierz, dziedzic Ejdgirgoli, w powiecie kowieńskim, 1782 roku. Syn jego Ignacy, sprzedał te dobra i osiadł w Kiejdanach, gdzie został pocztmistrzem 1784 r., a następnie pisarzem komory. Synowie jego: Józef, ur. 1786 r. i Kazimierz, ur. 1796 r. (metryki w Poniewieżu) dowiedli szlachectwa 1805 r. w Wilnie.

Herb Sas.

JASIEŁKOWSKI N. został podstolim czerniechowskim 1735 roku; umarł w 1758 roku.

JASIENICCY h. SAS. Iwan i Stanko Jasieniccy, dziedzice Jasienicy, w samborskiem, 1508 r. Współdziedzicami tej wsi 1515 r. są i Jaworscy. Antoni Jasieński i Lesko Stankowicz Jasienicki, dziedzice Jasienicy Solnej, a Antoni Jasienicki, części Uniatycz 1589 r. (Paw.).

Paweł. syn Marcina i Anastazyi z Dubrawskich, zostawił z Maryanny Ihnaciewiczówny Jaworskiej:

a) Hrehorego, po którym z Pelagii Kosarzewiczównej Jaworskiej, ksiądz Jan i Piotr. b) Jordana, po którym z Zofii z Hoszowskich, Eliasz i Konstanty. Wszyscy czterej legitymowani ze szlachectwa w grodzie przemyskim 1782 r. Oprócz wymienionych miał Hrehory jeszcze córki: Zofię Jaworską, Maryannę Popielową, Ewę Kotecką i syna, drugiego Jana, zmarłego w Turzem 1813 r., po którym z Zofii z Jaworskich: Aleksander, Józef, Eliasz, Maryanna Kopestyńska i Ewa. Jordan miał córki: Ewę Popielową i Maryannę Dubrawską; syn zaś jego Konstanty, zmarły w Turzem 1812 r., zostawił z Anny z Turzańskich: Józefa, Andrzeja, Jana, Maryannę, za Ilnickim, Julię, od 1814 r. za Józefem Matkowskim, Annę i Zofię (A. Lwow. For. Nob.).

Ksiądz Jan, najstarszy syn Hrehorego, gr.-kat. pleban w Żukotynie, pozostawił z Maryi z Szaydzickich: Jakóba, ur. 1786 r., Szymona, ur. 1789 r., później gr.-kat. plebana w Turzem i Jana, ur. 1796 r., później plebana w Łużku, po którym z Karoliny ze Staromiejskich, córki Michała, Teofil, ur. 1823 r. (metr. w Kulczycach), austryjacki urzędnik skarbowy i ksiądz Michał, ur. 1830 r. (metr. w Łące), gr.-kat. pleban w Manasterzcu, zmarły 1900 r., żonaty z Malwiną Siemianowiczówną, legitymowany 1882 r., w galicyjskim Wydziale Krajowym, wraz z synem Teofilem Mironem, ur. 1872 r. (metr. w Dubiecku). Po najstarszym synie ks. Jana, ks. Jakóbie, gr.-kat. plebanie w Potoku Wielkim, z Katarzyny Łankiewiczównej, synowie, wylegitymowani ze szlachectwa 1832 r. w Wydziale Stanów: ks. Julian, ur. 1811 r. (metr. w Ustrzykach Dolnych), gr.-kat. pleban w Wysocku wyższym, którego córka, z Julianny z Witoszyńskich, Honorata, za Aleksandrem Hryniewieckim, sekretarzem sądu; ks. Leon, ur. 1816 r. (metr. w Ilniku), gr.-kat. pleban w Starej Soli 1877 r., żonaty z Cecylią Czuczyłowiczówną, z której Włodzimierz, starszy radca sądu w Czerniowcach, ur. 1844 r. (metr. w Nemczułce Wielkiej), żonaty z Henryką z Pardinich, ma syna Jana, ur. 1882 r. (metr. w Czerniowcach) i Romana Henryka, ur. 1889 r. (metr. w Wyżnicy); ks. Antoni, ur. 1820 r. gr.-kat. pleban w Urożu 1877 r.; ks. Jan, ur. 1822 r., gr.-kat pleban w Letni; ks. Emilian, ur. 1824 r. i Michał, ur. 1832 r. (metryki ich w Potoku Wielkim). Ostatni, gr.-kat. pleban w Kutkowcach, ma z Katarzyny z Polańskich: Eugeniusza, ur. 1869 r. (metr. w Łanach) i Dyonizego, ur. 1873 roku (metr. w Zadwórzu), legitymowanych ze szlachectwa wraz z ojcem 1888 r. (M. D. Wąs.).

Herb Jasienieckich.

JASIENICCY WOJNOWIE, patrz *Wojna*.

JASIENICKI Wacław, syn Jana, wnuk Ignacego, prawnuk Michała, praprawnuk Mikołaja, legitymował się ze szlachectwa na Podolu w 1849 r. (Spis.).

JASIENIECCY v. JASIENICCY, dawniej JASIENINICCY h. WŁASNEGO. Nazwę swą wzięli od wsi Jasieniniczy, w powiecie łuckim. Łazar, Kostko, Ustjan i Jesko Jasieniniccy, ziemianie wołyńscy, stawili na popis 1528 r. po jednym koniu. Jesko Matfiejewicz Jasiennicki, ożeniony z Nastazyą Iwanówną Piaseczyńską, otrzymał 1533 r. od szwagra

w 150 kopach Piaseczno. Na pieczęci jego z 1544 r. widoczny grot (Arch. Sang.; ML. 29). Anastazya Semenówna Jasiennicka, Iwanowa Wołkowska, sprzedała 1577 r. część Jasieninicy Marcinowi Jasiennickiemu. Marcin i Hermohen, synowie Jakóba, dziedzice Jasieninicz 1570 r. (Jabł.), podzielili się dobrami w 1577 r. (Op. Łuc. 2044 i 2049 f. 4, 28 i 47).

Marcin, z Katarzyny Horainównej, 1-o v. Piotrowej Deniskowej, miał córki: Annę, za Fedorem Brujaką 1589 r., Fedorę, za Iwanem Opanasowiczem z Andruszy Lesznickim 1592 r., oraz synów: Andrzeja, Lewka i Jana v. Janusza, którzy w 1613 r. pozwali brata stryjecznego Matfieja o szkody.

Andrzej, z żoną Rainą Jakóbówną Szybińską, sprzedał część Michlina 1595 roku.

Lewek, żonaty 1-o v. z Anną Glinicką 1607 r., 2-o v. z Tomiłą Chreptowiczówną, zmarł bezdzietny.

Janusz procesował się z ks. Ostrogskim 1597 r., o zbiegłych poddanych (Woł. I f. 240). Żonaty z Maruszą Promczykówną Derewiennicką, żył jeszcze 1638 roku.

Hermohen v. Jermohen, z żony Efimii Koszczanki Makoterskiej, pozostawił córki: Owdotię Janowę Jaroszewiczową 1584 r.; Annę Janowę Nieświcką 1608 roku i syna Matfieja, który w 1609 r. zapisał żonie, Annie Janównie Porwanieckiej, sto flor. na Jasieniniczach (Teka W. Rulikowskiego).

Marusza, za Tomaszem Żukowskim 1630 r. (A. Łuckie). Aleksandra, za Wojciechem Parulskim 1647 roku (Kij. VI C f. 169). Barbara, żona Franciszka Trembeckiego, Anna, żona Stanisława Turskiego i Helena, żona Piotra Czapińskiego, zawarły 1695 r. układ z Bekierskim, o spadek po wuju swym Machnackim (AGZ. X. 6267).

Franciszek, z ziemią czerską, a Zacharyasz, z ziemią gostyńską, podpisali elekcyę króla Michała. Ów Franciszek, syn Stefana, żonaty z Joanną Kamieńską, nabył część Miastkowa 1644 r. Zarzucono mu nieszlachectwo i po jego śmierci król nadał prawem kaduka tę część Miastkowa Lasockiemu. Córka jego Jadwiga, w 1732 r. wdowa po Jakóbie Pniewskim, a Katarzyna, za Janem Kromlewskim 1728 r. Jan, pleban w Miastkowie 1651 r (Perp. Czers. 10 f. 463; 13 f. 608 i 636; 19 f. 173 i 336; 20 f. 376 i 22 f. 145).

Piotr, posesor Trzcińca, w sanockiem, zaślubił 1676 r. Teresę Koniecką z Grąziowej i z niej pozostawił: Stanisława Maryana, ur. 1677 r., Jana, ur. 1679 r., Annę, ur. 1680 r. i Konstancyę, ur. 1683 r. Brat jego pewno Kazimierz 1680 r. (metr. w Rybotyczach). Helena, za Rochem Janikowskim, skarbnikiem smoleńskim 1757 r.

Wincenty, major kawaleryi narodowej, syn Wojciecha i Maryanny z Rodewiczów, wnuk Jana i Doroty z Czyżewskich, zeznał 1796 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Kozłowskich, córką Antoniego i Ludwiki z Wiśniewskich, wdową po Antonim Iwanickim, kapitanie gwardyi pieszej koronnej (DW. 111 f. 200).

W gubernii podolskiej legitymowali się ze szlachectwa: Jasienieccy Ignacy i Karol z synami: Józefem, Prosperem i Ludwikiem, synowie Andrzeja, w 1838 roku, a Konrad, Bogdan i Henryk, synowie Ludwika, w latach 1884 — 1893.

JASIENOWSKI Apostoł z wojska zaporoskiego, otrzymał szlachectwo na sejmie 1676 r. (V. L.).

JASIEŃSCY v. JASIŃSCY h. DOŁĘGA. Wszyscy heraldycy zgodnie utrzymują, że gniazdem ich są Jasienie, w ziemi dobrzyńskiej. Właścicielami tej wsi w 1564 r. byli: Prokop, Feliks *Dzięgel*, Tomasz *Gebelys*, Jan, Baltazar, Jakób, Andrzej i Jan *Kubdzyk* (Paw.). Bartłomiej, współdziedzic Sułkowa, a Wojciech, Świnek, w powiecie brzeskim, 1566 r. (Paw.). Bartłomiej i Andrzej Jasieńscy, w ziemi dobrzyńskiej 1576 r. (M. 113 f. 494).

Szymon Jasiński podpisał, z ziemią dobrzyńską, elekcyę Jana Kazimierza, a Piotr Walenty Jasieński, z tąż ziemią, obiór króla Michała. Ten Piotr, na sejmiku w Lipnie, obrany został 1669 r. komisarzem, do odebrania rachunków od Kędzierzeńskiego, z regestrów poborowych (Lauda Dobrz.). Bartłomiej, kapitan wojsk królewskich 1662 r. (Zap. Lub. 47 f. 1020).

Piotr, Kazimierz, Franciszek, Tomasz i Walenty Jasieńscy, z ziemią dobrzyńską, Franciszek i Seweryn, z ziemią chełmską, a Antoni Jasieński, z województwem sandomierskiem, podpisali elekcyę Augusta II-go. Tomasz, podczaszy smoleński, umarł w 1699 r. (Sig. 15). Ludwik, cześnik bracławski, zmarły w 1701 r., wspólnie z żoną, Elżbietą z Zaruskich, odstąpił w tymże roku pewne sumy Przerembskiej (DW. 61 f. 205). Ludwik, łowczy rawski 1723 roku.

Herb Dołęga.

Józef, posiadacz wójtostwa w Dobrzyniu 1765 r. (MP.). Mateusz, kanonik sandomierski 1774 r. Kasper, oskarżony 1790 r., o wzniecenie tumultu na sejmiku w Lipnie (Lauda ziemi Dobrz.).

Jan, burgrabia grodzki chełmski 1582 r. Hieronim pisarz grodzki chełmski w latach 1577—1582. Leonard, 1581 r. na sądach w Chełmie (Akta XIX) Hieronim, komornik graniczny chełmski 1605 r., pozostawił czterech synów: Wojciecha, Jana, Jakóba i Filipa. Z nich Wojciech, odstąpił 1627 r. trzem swoim braciom Serebryszcze (Zap. Lub. 30 f. 873). Jakób, żonaty 1623 r. z Maryną Pakościanką, 2-o v. Kasprową Piotrowską, córką Bazylego, a siostrą Atanazego Pakosty, władyki chełmskiego (Akta XXIII). Pogonowska procesowała 1654 r. Stanisława, Teresę, Agnieszkę, Dorotę, Annę i Zofię, dzieci Filipa i Katarzyny z Kormańskich (Zap. Lub 44 f. 442).

Tekla, córka Stanisława, stolnika wyszogrodzkiego, żona Augustyna Karskiego, podkomorzyca rożańskiego, w 1794 r. (DW. 110 f. 525).

Jan, sprzedał część Serebryszcza Piotrowskiej. Synowie jego: Władysław, Andrzej, pleban w Oszczowie i Hieronim, w Lublinie 1654 r. Innego Jana, może syna Wojciecha, urodzeni z Zofii Malinowskiej synowie: Wojciech, Jan, Franciszek, Antoni i Krzysztof, obierali plenipotentów w Lublinie 1684 r. (Zap. Lub. 45 f. 268; 61 f. 83).

Marcin, kanonik i proboszcz sandomierski 1728 r. Mikołaj Jasieński, syn Antoniego, właściciel Bidzin i Jasic, w województwie sandomierskiem, nabytych 1785 r., poseł na sejm czteroletni 1790 r., kapitan wojsk koronnych 1785 roku

(V. L. i A. Legit. Galic. z 1803 r.), skarbnik pilźnieński 1790 r., z którego to urzędu zaraz rezygnował, szambelan Stanisława Augusta 1793 r., komisarz cywilno-wojskowy sandomierski, zmarły 1826 r., z Agnieszki Kuczkowskiej, pozostawił córkę Joannę, 1-o v. za Ławskim, 2-o v. za Życzyńskim i sześciu synów: Ignacego, Feliksa, Teodora, Józefa, Maksymiliana i Jana Nepomucena. Mikołaj, w akcie kupna Jasic z 1785 r., pisał się z Jasienicy (A. Legit. Galic.).

I. Ignacy, właściciel Rozwadówki i Dołholisk, radca departamentu siedleckiego i sędzia pokoju okręgu włodawskiego, z Apolonii Szlubowskiej, miał czterech synów:

a) Teodora, zmarłego bezpotomnie.

b) Rajmunda, właściciela Romaszek, oficera b. wojsk polskich i sędziego pokoju okręgu włodawskiego, zmarłego 1836 r., którego z Emilii Korwin Piotrowskiej, synowie: Władysław, Ignacy i Rajmund, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r. Z nich: Władysław, ożeniony z siostrą stryjeczną, Apolonią Jasieńską, ma z niej synów: Jana Nepomucena, Stanisława, Tadeusza i Kazimierza, oraz córki: Jadwigę, Maryę i Natalię. Ignacy, z Maryi Księżopolskiej, ma syna Leona i córkę Maryę. Rajmund, żonaty z Klementyną Kurowską, bezpotomny.

c) Rocha, właściciela Dołholisk, sędziego pokoju okręgu włodawskiego 1862 r., wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie przed 1850 r., zmarłego 1880 r., żonatego z Natalią Cieszkowską, córką Ignacego i Albiny Świrskiej, z której córki: Apolonia, za Władysławem Jasieńskim, Julia, za Ignacym Zakrzewskim, Joanna, za Edwardem Kasperskim, Marya, Józefa i Konstancya.

d) Augustyna, ur. 1807 r., właściciela Rozwadówki, oficera b. wojsk polskich, zmarłego 1854 r., wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie przed 1850 r., którego z Walentyny Wiercińskiej, wdowy po Ewaryście Jasieńskim, synowie: Teodor, właściciel Rozwadówki, zmarł w 1877 r. Juliusz, zmarły 1878 r., bezpotomny z żoną, Ksawerą Zbylitowską. Ignacy, właściciel Ciechomina, zaślubił w 1881 r. Jadwigę Ciecierską, córkę Stefana i Jadwigi z hr. Rzewuskich i córka Marya, zmarła 1870 r.

II. Feliks, właściciel Olchowca, radca departamentu lubelskiego, z Teresy Szlubowskiej, miał córki: Joannę, za Józefem Karskim i Konstancyę, za Ludwikiem Rulikowskim, zmarłą 1822 r.

III. Teodor, właściciel Bidzin i Jasic, poseł w latach 1818 — 1824, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie przed 1850 r., żonaty z Elżbietą Karską, córką Kazimierza, podczaszego sandomierskiego, szambelana Stanisława Augusta i Salomei ze Szczepanowskich, pozostawił z niej córki: Aleksandrę Konstantowę Konarską, Maryę, za Maksymilianem Skotnickim, Teklę Aleksandrowę Rusocką i Konstancyę, za Samuelem Kosseckim, oraz synów: Ewarysta, Ksawerego i Władysława. Z nich:

a) Ewaryst, z Walentyną Wiercińską, 2-o v. Augustynową Jasieńską, bezpotomny.

b) Ksawery, zmarły 1870 r., właściciel Bidzin, żonaty z Aleksandrą Baczyńską, zmarłą w Bidzinach 1900 r., pozostawił z niej niżej wymienione potomstwo: 1) Zdzisława, właściciela Grzegorzewic, żonatego z Jadwigą Wołowską, cór-

ką Feliksa i Leokadyi ze Słubickich, właścicielką Osuchowa, z której synowie: Feliks, ożeniony z Łabęcką i Żdzisław, zmarły 1893 r., oraz córki: Aleksandra Wincentowa hr. Łosiowa i Jadwiga Siemiątkowska; 2) Maryę, za Maryanem Ośmiałowskim; 3) Jadwigę, za Adolfem Skotnickim; 4) Wandę Rogójską; 5) Augusta, właściciela Bidzin, ożenionego z Zofią Ośmiałowską, córka Stanisława i Maryi z Bonieckich, zmarłą 1885 r., którego córka Zofia, wyszła w Warszawie 1899 roku za Felicyana Niegolewskiego, syna Zygmunta i Zofii z hr. Skórzewskich.

c) Władysław, zmarły 1880 r., właściciel Bokszyc, sędzia pokoju okręgu opatowskiego 1860 r., z N. Baczyńskiej pozostawił: 1) Mieczysława, właściciela Nagorzyc, żonatego z Rudzką; 2) Józefa, właściciela Sadłowic, żonatego z Natalią Rembielińską, córką Ludwika i Róży z Potockich, z której synowie: Władysław i Ludwik; 3) Emilię, żonę Wacława Zarzyckiego; 4) Jana Nepomucena, dziedzica Daniszewa; 5) Michała, ożenionego z Załęską, zmarłego 1886 r.

IV. Józef, kapitan b. wojsk polskich, właściciel Wojciechowic, poseł 1825 roku, radca wojewódzki sandomierski, z N. Rogóskiej, nie pozostawił potomstwa.

V. Maksymilian, właściciel Ruszczy, ożeniony z Zuzanną Jawornicką, właścicielką Słupi, córką Wojciecha i Maryi z Kuczkowskich, pozostawił z niej córki: Honoratę, za Aloizym Habdank Leszczyńskim, Maryannę i syna Leona, właściciela Wojciechowic, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie przed 1850 r., ożenionego 1-o v. z Teresą z Bayerów, córką Teodora i Anny z Sołtyków, z której: Bolesław i Melania, za Stanisławem Baczyńskim, a 2-o v z Karoliną Tracewiczówną, z której córki: N. Zarembina i Melania Romualdowa Daniewska 1899 roku.

VI. Jan Nepomucen, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie przed 1850 r., właściciel Kowali, z Eleonory Rogowskiej, zmarłej 1858 r., pozostawił córkę Klementynę, za Józefem Deskurem (Kos. IV).

Oprócz wyżej wymienionych, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie przed 1850 r.: Jan, Paweł i Antoni, synowie Antoniego i Ignacy, syn Jana Jasieńscy, a Tomasz, syn Franciszka i Franciszek, syn Szymona, Jasińscy.

Herb Gozdawa.

JASIEŃSCY v. JASIŃSCY h. GOZDAWA z Jasieńca, w powiecie gostyńskim. Niesiecki utrzymuje, że rodzina Jasieńskich, do której Paweł (o którym niżej) należał, pieczętowała się h. *Poronia*, który się tem od Gozdawy różni, że z obu stron lilii róża się znajduje, a twierdzenie to swoje głównie na tem opiera, że w Nowem, w kościele OO. Bernardynów, na ołtarzu Św. Michała, fundowanym przez Jana Jasieńskiego, miał się znajdować herb ten na pierwszem miejscu, w liczbie innych trzech. Że się Niesiecki myli i że ci Jasieńscy należą do Gozdawitów, opieram na następujących danych. Gniazdem ich był Jasieniec, w sąsiedztwie Giżyc położony. Ojciec Pawła zwał się Krystynem, a imie to Gozdawitów. W końcu list kardynała Oleśnickiego z 1452 r. do biskupa Giżyckiego pisany, że na chrzest syna ich wspólnych krewnych przybyć nie może, dowodzi, że mógł się tylko odnosić do Pawła Jasieńskiego, żonatego z Katarzyną Oleśnicką, któ-

rych syn był ich wspólnym krewnym. W liście tym kardynał nazywa bratowę (glos) biskupa, swoją bratanką (neptis), a syna jej bratankiem (nepos) biskupa. Był więc Jasieński bratem, może ze stryjecznych, biskupa Giżyckiego, a więc Gozdawitą. Długosz także stale go do Gozdawitów zalicza. Dom Jasieńskich Gozdawitów wygasł na synach Pawła, a ów Jan, fundator ołtarza w Nowem, do innego rodu prawdopodobnie należał.

Stefan z Jasieńca, starosta generalny mazowiecki 1381 r., był 1368 r. starostą, a 1374 roku podkomorzym gostyńskim, 1377 roku i starostą płockim. Pisał się także z Mniszewa, być więc może, że nie tu, a do Mniszewskich należy (KWP.; KM.).

Krystyn z Jasieńca, łowczy sochaczewski, miał syna Pawła i dwie córki: Katarzynę, za Tomaszem Magnuszewskim, który jej w 1464 r. zabezpieczył posag na Rudnie i Barbarę, żonę Piotra Kiernoskiego, stolnika gostyńskiego, żyjącą jeszcze w 1506 r. (M. 54 f. 477 i 22 f. 76).

Paweł, właściciel Uchania, Polemiec, Woli Uchańskiej, Ostrowca i Siedliszcza, w ziemi chełmskiej, odznaczył się w walkach z Krzyżakami. W 1462 r. dzielnie się sprawił pod Puckiem, a wysłany do zdobycia Starogrodu, dostał się do niewoli, z której szczęśliwie się uwolnił. W 1473 r poseł do cesarza Fryderyka. W 1474 i 1476 r. pobił Tatarów i Turków. Że się dobrze wysługiwał krajowi, świadczą godności, które kolejno piastował. W 1467 r. stolnik chełmski, 1464 roku starosta chełmski, 1468 r. podstoli, a 1471 r. stolnik sandomierski, 1469 r. i starosta bełski, 1471 r. hetman wojsk królewskich (Dług.), 1473 r. marszałek nadworny, 1475 r. podskarbi koronny, w końcu 1479 r. kasztelan sandomierski i starosta malborski. Umarł w 1485 r., a „Rocznik Ś-to Krzyski" zapisując datę jego śmierci, mianuje go hetmanem koronnym.

Kazimierz Jagiellończyk dozwolił mu w 1484 r. lokować miasto w Uchaniach, obdarzył je prawem magdeburskiem i ustanowił jarmarki. Przywilej ten potwierdził 1504 r. Aleksander Jagiellończyk, także Pawłowi Jasieńskiemu, synowi kasztelana (M. 14 f. 120 i 21 f. 76).

Kasztelan żonaty był z Katarzyną Oleśnicką, wojewodzianką sandomierską (M. 15 f. 132 i 16 f. 53), z której pozostawił trzech synów: Zbigniewa, Pawła i Jana, w chwili śmierci ojca (1485 r.) nieletnich, gdyż nad nimi opieka ustanowioną została (M. 14 f. 148). Z nich:

Paweł, dworzanin królewski, wziął w zastaw 1503 r. starostwo kampinoskie, a 1504 r. otrzymał potwierdzenie pierwotnego przywileju, na założenie miasta w Uchaniach (M. 20 f. 43 i 21 f. 76). Umarł wkrótce, a bracia jego przed nim zejść z tego świata musieli, skoro spadek po nim i matce jego pozostały, rozdzielili pomiędzy sobą, wuj jego Feliks Oleśnicki i bracia cioteczni: Jan Bochotnicki z Oleśnicy i Jakób, Paweł i Krystyn Magnuszewscy, synowie Tomasza Magnuszewskiego i Katarzyny Jasieńskiej (Uchańściana T. V).

JASIEŃSCY v. JASIŃSCY h. JASIEŃCZYK z Jasieńca, w ziemi czerskiej. Stanisław i Bieniek z Jasieńca, świadczą w Czersku 1407 r. Stanisław ręczył za Pietrasza 1409 roku. Piotr Mleczkowicz 1409 r., a Stanisław Ciołkowicz 1415 r., świadczą w Grójcu i w Warce. Klemens Bienikowicz w latach 1422—1425

ma różne sprawy w Warce, a 1425 r. jest komornikiem sądowym. Synowie jego: Jakób 1447 r, a Jan 1448 r. na uniwersytecie krakowskim (Najst. Ks. Czers.). Jurzec z Jasieńca, syn Stanisława, 1430 r., a Stanisław, syn Miczka, 1432 r. (Zs. Grój. 1 B f. 35 i 51).

Jakób Jasieński z Jasieńca, zabezpieczył 1464 r. posag żonie swej, Małgorzacie z Kopytowa, córce Mikołaja. Mikołaj i Andrzej, synowie Jakóba, przyznali 1480 r. pewną sumę matce swej, Małgorzacie. Mikołaj, w 1499 r. wikariusz przy kościele Św. Jana w Warszawie (Zs. Grój. 3 f. 245 i 340; 8 B. 59).

Mikołaj z Jasieńca zabezpieczył w 1499 r. posag żonie, Katarzynie z Lipskich. Prawdopodobnie tego Mikołaja, tylko z pierwszej jego nieznanej żony, będą synami: Jan i Andrzej, których siostra Dorota, za Floryanem Grobickim 1509 roku (Zs. Gr. Czers. 12 f. 445 i 4 f. 40).

Po Andrzeju, z żony Katarzyny, zostało się dwóch synów: Hieronim i Stanisław, oraz córki: Urszula, żona 1-o v. Stanisława 1539 r., 2 o v. Marcina, Miedzechowskich i Anna, żona Andrzeja Łychowskiego 1553 r. Hieronim i Stanisław, z matką Katarzyną, dopełnili działu dóbr 1547 r. (Zs. Warec. 6 f. 106; 7 f. 518 i Zs. Gr. Czers. 14 f. 18 i 16 f. 160).

Herb Jasieńczyk.

Hieronim, żonaty z Anną Zbroską, pozostawił synów pięciu: Jana, Andrzeja, Stanisława, Wawrzyńca i Krzysztofa. W latach 1563 — 1569 wymienieni synowie Andrzeja kwitowani w grodzie czerskim. Jan zastawił pewne grunta Zbroskiemu w 1574 r., a Andrzej, Wawrzyniec i Krzysztof w 1579 roku (Zs. Gr. Czers. 14 f. 250; 30 f. 468; 38 f. 426; 41 f. 93 i 47 f. 204).

Andrzej, współdziedzic Jasieńca, z bratem swoim stryjecznym Wojciechem, 1579 r. (Paw.), zeznał 1577 r. zapis dożywocia z żoną, Małgorzatą Falęcką. Z niej córka Katarzyna, żona Mikołaja Tomikowskiego 1633 r. i synowie: Floryan, Andrzej i Wawrzyniec, którzy 1621 r. sprzedali pewne grunta w Jasieńcu Głoskowskiemu (Zs. Gr. Czers. 12 f. 524; Perp. Czers. 6 f. 216 i 279; 9 f. 9). Z nich Floryan, wprowadzony do Jasieńca i Czachowa 1620 r., żonaty 1-o v. z Dorotą Laskowską, córką Bartłomieja 1620 r., a 2-o v. z Jadwigą z Chojnackich 1630 r., pozostawił córkę Maryannę, za Janem Jaworskim 1655 r. (Zs. Warec. 22 f. 969 i 1080; Perp. Czers. 6 f. 147 i 155; 8 f. 310 i 11 f. 721).

Wawrzyniec, syn Hieronima, odstąpił w 1583 r. pewne sumy bratu Andrzejowi. Żonaty z Anną Czachowską, córką Piotra, pozostawił syna Samuela i córki: Katarzynę i Annę, 1-o v. Gabryelowę Głoskowską 1609 roku, 2 o v. Marcinowę Wilkotarską 1628 r. (Zs. Gr. Czers. 51 f. 523; 52 f. 1085 i Zs. Warec. 19 f. 595; Perp. Czers. 8 f. 21).

Stanisław, syn Andrzeja, a brat Hieronima, miał dwóch synów: Wojciecha, współdziedzica Jasieńca 1579 r. i Gabryela. Wojciech odstąpił 1596 r. bratu Gabryelowi całą swoją schedę na Jasieńcu. Gabryel, żonaty 1-o v. z Jadwigą Piotrowską, wdową po Mikołaju Kłodzkim, z którą zeznał zapis dożywocia 1589 roku, 2-o v. z Anną z Wągrodzkich, z którą zeznał takiż zapis 1597 r., pozostawił syna

Stanisława, urodzonego z pierwszej żony, w imieniu którego sprzedał 1597 roku część Zbroszy Zbroskiemu (Zs. Gr. Czers. 46 f. 161; Perp. Czers. 1 C f. 30; 1 B f. 27, 82 i 120).

W XV-m wieku dziedziczyli jeszcze na Jasieńcu: Stanisław, który miał trzech synów: Andrzeja, Sasina i Piotra, żyjących w 1478 r. Z nich Andrzej, kanonik warszawski i pisarz ziemski warszawski 1482 r., na uniwersytecie krakowskim 1470 r. (M. 9 f. 10; 5 f. 184 i Zs. Grój. 8 A f. 372). Klemens, którego syn Mikołaj, żył 1493 r. (Zs. Grój. 4 A f. 373).

W drugiej połowie XVI-go wieku żyło trzech braci: Mikołaj i Piotr Mroczkowie i Jan Jasieńscy, których praojciec, Mroczek z Jasieńca, żył 1418 r.

W 1590 r. Jan, Feliks i Helena, dzieci Mikołaja Mroczka Jasińskiego, procesują się ze Sebastyanem Jasińskim, synem innego Mikołaja, o podział Jasieńca. Helena, córka Piotra Mroczka, wnuczka także Mikołaja i Doroty Dąbrowskiej, sprzedała część Jasieńca 1620 r.

Feliks Mroczek, syn Piotra, w imieniu swojem i brata stryjecznego Wawrzyńca, syna Jana, sprzedał część Jasieńca Bonieckiemu 1609 r.

Wymieniony Sebastyan, syn Mikołaja, wnuk Hieronima, żonaty 1579 roku z Elżbietą Piotrowską, córką Andrzeja. Bracia jego, Jan i Piotr (Zs. Gr. Czers. 42 f. 562 i 564; 47 f. 665; 59 f. 113 i 729; Perp. Czers. 6 f. 147 i 3 f. 283). Jan, żonaty z Emerancyą z Koryckich 1638 roku (DW. 49 f. 818). Aleksander zeznał 1651 r. zapis dożywocia z żoną, Elżbietą z Grzegorzewskich (Perp. Czers. 11 f. 434).

Gabryel z województwem sandomierskiem podpisał elekcyę króla Michała, a Jan, Andrzej i Kazimierz, z ziemią warszawską, obiór Augusta II-go.

Wojciech zeznał 1675 r. zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Kozłowskich. Kazimierz, syn Wojciecha, wprowadzony do Chrzanowa 1693 r. Jerzy, podstarości radzyński, żonaty z Maryanną z Chorkowskich 1685 r. Franciszek zapisał 1698 r. przyszłej swej żonie, Domicelli Rudzieńskiej, 6,000 fl.

Wawrzyniec, syn Szymona, zeznał 1691 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Górskich. Maryanna za Adamem Sulgostowskim 1701 roku (Perp. Czers. 14 C f. 126; 16 A f. 18; 14 C f. 99 i 16 B f. 158). Wawrzyniec, z Teresy Sławskiej, pozostawił syna Antoniego, który 1714 r. sprzedał pewne grunta w Warszawie Rzeczyckiemu. Ignacy kwitował Noiszewskiego 1795 r. (DW. 110 f. 1435).

Andrzej Jasiński, syn Wojciecha i Katarzyny z Czajkowskich, nabył 1713 roku od krewnego swego Wierzchowskiego, urodzonego także z Czajkowskiej, część Kanic. Z Zofii Jeziorkowskiej, pozostawił trzech synów: Michała, Marcina i Antoniego.

Michał, żonaty 1724 r. z Konstancyą Pruską, córką Andrzeja i Joanny z Szopskich, nabył w 1723 r. część Wąssów, a w 1724 r. część Strzykuł i Wierzuchowa (DW. 62 f. 282; 65 f. 243, 522 i 633; 107 f. 544). Syn jego Franciszek, subdelegat ziemski warszawski 1773 r., podwojewodzy błoński 1783 r., żonaty z Katarzyną Radwańską, z którą zeznał zapis dożywocia 1745 r., sprzedał część Kanic Ogińskiemu 1781 r. (DW. 90 f. 206; 97 f. 954 i 103 f. 405). Córki jego: Józefa, za Michałem Wyszyńskim 1792 r.; Maryanna, za Jakóbem Żero i Joanna, za Janem Perzanowskim 1795 r., a synowie: Klemens i Teodor.

Klemens, podstarości liwski 1774 r., sprzedał Kanice ojcu swemu 1775 r., część Rabian 1778 r. Czerskiemu, a 1796 r. Szopskiemu. W 1791 r. sprzedał Strzeniówkę, Paszkowo i Kanice Ogińskiemu.

Teodor, chorąży wojsk koronnych 1791 r. (DW. 85 f. 695; 92 f. 215; 94 f. 193; 105 f. 162; 107 f. 1071 i 1242; 108 f. 1036; 110 f. 1134, 1135 i 1352 i 111 f. 65).

Marcin, syn Andrzeja, burgrabia grodzki warszawski 1730 r, zeznał 1742 roku zapis dożywocia z żoną, Barbarą z Kroczewskich (DW. 70 f. 694).

Antoni, syn Andrzeja, zeznał w 1746 r. oblig. na rzecz Maryanny z Jasińskich Siemiątkowskiej (DW. 71 f. 537). Syn jego Dominik, urodzony z Cecylii Mrokowskiej, sprzedał 1770 r. część dóbr Pękule, Rabiany i Komory, w ziemi liwskiej, wymieniając w akcie swoje pochodzenie, aż do pradziada Wojciecha. Dominik, żonaty z Maryanną Buchowiecką, nabył 1774 r. część Zaorza, a 1777 r. część Reguł. W 1804 r. legitymował się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej (DW. 91 f. 611; 93 f. 138; Akta Legit. Galic. Quat. VIII f. 196). W 1816 r. był opiekunem nieletnich, Jana i Rafała Jasińskich, sukcesorów Franciszka Humięckiego. Brali oni także spadek po Klemensie Jasińskim, dziedzicu Nowaków, w 1827 r.

Rafał Jasieński, syn Dominika i Klemens, syn Antoniego, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie przed 1850 r.

Na tymże Jasieńcu dziedziczyli i *Kuszabowie*. W 1563 r. Agnieszka, córka Andrzeja *Kuszaby* z Jasieńca, żona Macieja Chrzanowskiego, kwitowała z odbioru posagu brata swego Andrzeja *Kuszabę* z Jasieńca (Zs. Gr. Czers. 31 f. 170).

JASIEŃSCY v. JASIŃSCY h. JASTRZĘBIEC, skądby wyszli, nie jest wiadomem. Spotykamy ich na Litwie już w XVI-m wieku. Józef, archidyakon wileński w 1543 r. (ML. 41). Brat jego Wojciech, cześnik litewski 1538 r. i marszałek Holszańskiego, biskupa wileńskiego, otrzymał od niego w 1542 roku Lipnicę (ML. 30 i 39). W 1546 r. był Wojciech kuchmistrzem litewskim, 1551 roku dzierżawcą gieranońskim, a 1555 roku ciwunem wileńskim i dzierżawcą uszpolskim i peniańskim. On to pierwszy z rodziny, wraz z bratem Józefem, musiał przybyć na Litwę, skoro po zamianowaniu go cześnikiem, panowie litewscy skarżą się do króla, „iż nigdy nie bywało, aby Lachowie, cudzoziemcy, naznaczani byli na urzędy dworne, w wielkiem księstwie“ (Kat. Wolffa).

Herb Jastrzębiec

Mikołaj, syn Wojciecha, sprzedał 1562 r. Zygmuntowi Augustowi dom i plac dziedziczny przy zamku w Wilnie (ML. 2). W 1568 r. dworzanin królewski (Arch. Zbor. Dok. III), 1576 r. pisarz W. Ks. Litewskiego, 1577 r. pierwszy wójt mohilewski, a 1581 r. podkomorzy wileński. W tym ostatnim roku odstąpił dzierżawę luboszańską ks. Hołowczyńskiemu (Kniaź. f. 123). Żył jeszcze w 1597 r. Z Maryanny Sapieżanki, córki Pawła Iwanowicza i Aleksandry Chodkiewiczówny, według panegiryku z 1643 r. „Radosny Grób“, pozostawił niżej wymienione córki: Apolonię, za ks. Aleksandrem Massalskim, wojewodą mińskim; Justynę, za ks. Marcinem Gedroicem,

wojewodą mścisławskim; Aleksandrę, za Marcinem Bilińskim, stolnikiem wilkomierskim; Cecylię, za Konstantym Judyckim, stolnikiem rzeczyckim; Elżbietę, za Samuelem Kazanowskim; Konstancyę, Brygidkę w Wilnie i Jadwigę (Sap.).

Jan, podkomorzy wileński 1632 r. Aleksander z żoną, Katarzyną Hołubicką, 1650 r. posesor Sienkowszczyzny i Kuczuków. Krzysztof, 1668 r. na sejmiku orszańskim (Ist. Jur. Mat. XXVI). Kazimierz Jasiński, starosta hedmulski 1695 roku (Sap.).

Mikołaj i Kazimierz Jasieńscy podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 roku (V. L.). Bartłomiej i Ignacy, posłowie województwa wileńskiego, a ten ostatni i sędzia kapturowy tegoż województwa, podpisali elekcyę Stanisława Augusta. W liczbie elektorów tego króla spotykamy i Jakóba, z księstwa żmudzkiego. Ignacy, syn podstolego lidzkiego, był 1780 r. krajczym, a 1789 roku wojskim wileńskim.

Jan Bogusław, marszałek Trybunału litewskiego 1757 r, krajczy kowieński 1765 r., starosta michałowski 1764 r. (Pam. Matusz.). Jan, krajczy wileński 1765 r. Stanisław, z Maryanny Zagórskiej, pozostawił córkę Teresę, żonę Kazimierza Gołaszewskiego 1780 r. (DW. 96 f. 447).

Norbert i Justyn, synowie Ignacego, wnukowie Antoniego, prawnukowie Jana, syna Wojciecha, wnuka Mikołaja, a prawnuka Wojciecha, 1560 r. dziedzica dóbr Brzozowa i Borkowska, na Podlasiu, Duborni i Repli w wołkowyskim, Krosztyn w wiłkomierskim, Olan i Szeszol w wileńskim—powiatach, dowiedli szlachectwa 1803 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Tamże dowiedli swego szlachectwa 1798 r. ksiądz Antoni Jozafat i Jan Karol, synowie Ignacego, wnukowie Jana, 1752 r. dziedzica Towginian, w oszmiańskiem, a w 1812 r. Antoni, Jan i Wincenty, synowie Michała, wnukowie Antoniego, prawnukowie Kazimierza, 1712 r. dziedzica Jurewicz i Jawojszyszek, w powiecie trockim.

Stanisław Jasiński, syn Feliksa, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

W Warężu znajdują się metryki: Jakóba, ur. 1716 r. i Jadwigi Teresy, ur. 1717 r., dzieci Stefana Stanisława i Agnieszki, a także Ignacego, syna Marcina i Reginy.

Po Wojciechu Jasińskim, z Jadwigi Kłossowskiej, pozostali: 1) Józef, skarbnik chęciński, żonaty z Ludwiką z Brodowskich, procesujący się 1752 roku z Maryanną z Brodowskich, 1-o v. Brzuskową, 2-o v. Rusyanową, o posag żony (Gr. Chełm.).

2) Antoni, procesujący się 1748 r. z Popielami (Gr. Przem.).

3) Franciszek Józef, ur. 1712 r. (metr. w Radenicach), po którym z Witoszyńskiej Piotr, legitymowany ze szlachectwa w sądzie grodzkim lwowskim 1782 r. Tego z Rozalii z Pohoreckich, syn Paweł, utracił szlachectwo 1827 r.

4) Paweł *Józef*, skarbnik parnawski, który 1743 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Joanną Gordonówną, a umierając 1780 r. we Lwowie, zostawił: Konstancyę, za Józefem Mioduszewskim; Annę, za Teodorem Matkowskim; Agnieszkę, ur. 1754 r., Piotra, ur. 1745 r. i Marcina, ur. 1750 roku (metryki ich w Milczycach), obu wylegitymowanych z wspomnianym wyżej stryjecznym bratem Piotrem (A. Lwow. For. Nob.).

Z nich Marcin, miał z Justyny N., Wojciecha Józefa, ur. 1781 r., Piotra, ur. 1784 r. (metr. obu w Warężu) i najstarszego Joachima Raymunda, po którym, z Katarzyny z Sarnickich, Michał, ur. 1806 r. (metr. w Radziechowie), udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie z h. Jastrzębiec, w Stanach galicyjskich 1837 r.

Jan, dziedzic części w Swaryczowie, syn Józefa i Anny Swaryczewskiej, wnuk Antoniego i Konstancyi Pleskiej, legitymowany w sądzie ziemskim lwowskim 1782 r., zostawił z Ewy z Wolańskich, Stanisława Hipolita, lekarza, po którym z Anny z Kislingów: Grzegorz i Andrzej, ur. 1841 r. (metr. w Czerniowcach), zamieszkały w Jassach, żonaty z Oktawią z Plohnów, którego syn Ludwik, ur. 1869 r. (metr. w Jassach), udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w galicyjskim Wydziale Krajowym 1893 r. (M. D. Wąs.).

JASIEŃSCY v. JASIŃSCY h. JELITA, prawdopodobnie pochodzą z Jasionny i Jasionki, w powiecie orłowskim. Akta łęczyckie z końca XIV-go wieku wspominają Wojciecha 1388 r., Wierzchosława 1391 r., obu z Jasionny, a Wietrzycha z Jasionki 1396 r. (Łęcz. I i II).

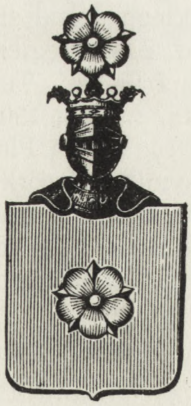

Herb Jelita.

Mikołaj z Jasionny, kanonik i oficyał włocławski 1403 r. Piotr Jasieński z Jasionny, na sądach w Łęczycy w latach 1393 — 1400 (Łęcz. I. 4856; II. 4558). Bogusław z Jasienia 1407 r., a Stanisław i Mikołaj z Jasienia 1418 r., mają sprawy w Orłowie i Brzezinach (Łęcz. II).

Myślibor z Jasionki, rycerz biskupa kujawskiego, w Brześciu 1424 r. W 1576 r. właścicielką Jasionny była Jadwiga Jasieńska, wdowa po Andrzeju, a na Jasionce dziedziczyli: Wojciech, Aleksy *Christek* z braćmi, Maciej *dictus Sokolski*, Marcin *dictus Szich*, Helena, wdowa po Feliksie Jasińskim i Dorota (Paw.).

Szczepan Jasiński tegoż herbu, syn Stanisława i Barbary Bibinkównej, wnuk Wojciecha i Anny z Sulimów Drohomireckich, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1783 r., w sądzie grodzkim halickim. Drugim synem Wojciecha był Jakób, a trzecim Ignacy, po którym, z Anny Sawickiej, syn Michał, ur. 1746 r. (metr. w Grabowcu).

Herb Poraj.

JASIEŃSCY v. JASIŃSCY h. PORAJ z Jasienny i Lścina, w powiecie ksiąskim. Ninogniew z Jasienny i z Iwanowic, w latach 1397 — 1400 ma różne sprawy w Krakowie. Równocześnie z nim żyje Ninogniew ze Lścina i Motkowic.

Właścicielem Jasienny i Lścina w drugiej połowie XV-go wieku był Mikołaj, a Jan Jasieński był dziedzicem Wyszyny, w opoczyńskiem (Dług.; Lib. Benef.).

Adam Jasieński, starosta dąbrownicki 1520 r. Brat jego Ninogniew, zastawił mu 1521 r. część swoją Jemielnicy (M. 34 f. 259 i 37 f. 164). Adam, dworzanin królewski, otrzymał 1535 r. starostwo bolesławskie. Żonaty z Maryną, wdową

po Jarockim, kasztelanie zawichostskim (M. 51 f. 7 i 62 f. 234). Dorota i Wacław Jasieńscy, współdziedzice Knyszyna 1525 r. (Gr. Krak. 35 f. 245 i 470). Jadwiga, córka Jana, zwanego *Turek*, dziedzica części Grodziny i Bełku 1537 r., żona 1-o v. Jana Strzeszkowskiego 1546 r. (Zs. Ksiąs. 17 f. 4), a 2-o v. Stanisława Kozłowskiego (Akta Krak.).

Andrzej, syn Ignacego, właściciela Jasienny, Jemielnicy i Lścina, żonaty 1542 r. z Katarzyną Szafrańcówną. Dorota, córka Andrzeja, za Stanisławem Wolskim 1559 r. (M. 64 f. 77 i 95 f. 241) N., właściciel Jemielnicy, Kozłoczyna i części Sobowic i Dzierżyna 1581 r. (Paw.). Jan z Lścina na sejmiku w Krakowie 1595 r. Był on współpatronem kościoła w Jemielnie z Jarockim i Morskimi. Maciej Stanisław układał się z Morsztynową 1643 roku, a Mikołaj, z Bzowskim, 1659 roku.

Jan, z województwem krakowskiem, a Aleksander, Michał i Andrzej, z województwem sandomierskiem, podpisali elekcyę Augusta II-go. Jan, stolnik latyczowski, żonaty 1767 roku z Anielą z Rucińskich (Perp. Czers. 33 f. 219). Leon na Jasionnie, żonaty w końcu XVIII-go wieku z Maryanną Wodzińską, podkomorzanką liwską.

Jan ze Lścina Jasieński, z pierwszej żony, Maryanny Jordanównej, miał syna Antoniego i córkę Maryannę. W 1698 r. zabezpieczył 6,000 fl. posagu i wiana drugiej żonie, Katarzynie Petryczynównie, a dzieciom z pierwszej żony 4,000 fl. (Gr. Sandec.). Pozostała po nim wdowa kwitowała 1704 r. pasierbów z odbioru sumy zapisanej przez męża, a 1708 i 1714 r. będąc już żoną Franciszka Kochowskiego, wraz z nimi i swojemi dziećmi, Stanisławem i Barbarą, ma sprawy pieniężne z Lubomirskimi (A. Tryb. Lub.). Z dzieci Jana: Stanisław był Cystersem Barbara zaślubiła 1-o v. Rochowskiego, 2-o v. Kraszkowskiego, a Antoni, ożeniony z Olszewską, miał trzy córki i synów: Felicyana i Tymoteusza.

Felicyan, nabytą 1754 r. sumę na Dobruchnie, w sandomierskiem, odstąpił 1757 r. Młodeckiemu (Gr. Sandom.). Był podstolim, a następnie podczaszym latyczowskim, a z Teresy Rzochowskiej (?), 2-o v. Stanisławowej Kotowskiej, pozostawił syna Ignacego i córkę Barbarę, za Pruskim.

Ignacy, ur. 1751 r. w Chruścicach (metr. w Sędziejowicach), wniósł 1775 roku w imieniu swojem i siostry manifest do grodu korczyńskiego, przeciwko ojczymowi. W 1783 r., nabywając pewne prawa od Kraszkowskiego, pisał się Ignacym Poraj Jasieńskim, podczaszycem latyczowskim. Żonaty z Ewą Węgierską, pozostawił synów: Stanisława, Józefa, Nikazego, bezdzietnych i Piotra. Ten ostatni zaślubił 1-o v. 1803 r. w Modliborzycach Katarzynę Tańską, zmarłą 1804 roku w Szewnej, z której córka Katarzyna Anna, zmarła 1808 r. Drugą żoną Piotra była Krystyna Zakrzewska, zmarła 1816 r. Z niej syn Maksymilian i córka Eleonora, zmarła panną. Z trzeciej żony, Maryanny z Paliszewskich, zmarłej w Kończycach 1870 r., miał Piotr córkę Elżbietę Rozynę, za Pawłem Storcem i synów: Franciszka *Ksawerego*, Aleksandra i Augusta. Dzieci Piotra legitymowały się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r. Z nich:

Maksymilian, ur. 1808 r. w Podgajku (metr. w Przytyku), dziedzic Owadowa, Bujak i Jabłonny, oficer b. wojsk polskich, prezes Dyrekcyi Szczegółowej Towarz. Kred. Ziems. w Radomiu, zmarły 1886 r. w Lipienicach, z Joanny Węgierskiej, zmarłej 1861 r., miał dwie córki: Zofię i Julię, zmarłe pannami.

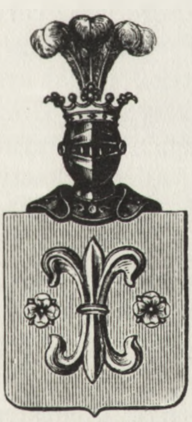
Franciszek *Ksawery*, współdziedzic Kończyc, ur. 1821 r. w Kijance pod Chotczą, zmarły 1867 r. w Lipienicach, z Heleny Pomian Boczkowskiej, córki Antoniego i Ludwiki Marylskiej, oprócz synów, Wacława i Stefana, zmarłych dziećmi, miał córkę Jadwigę, za Józefem Rudzieńskim i syna Ignacego, ur. 1848 roku w Polanach, pod Wierzbicą. Ignacy, dziedzic Pętkowic, zaślubił 1880 roku Julię Eleonorę Lipińską i umarł 1904 r., pozostawiając jedynego syna Józefa, ur. 1885 roku w Lipienicach (metr. w Jastrzębiu).

Aleksander, ur. 1823 r. w Kijance, współdziedzic Kończyc, z żony, Lucyny z Boczkowskich, siostry bratowej, miał synów: Władysława i Bolesława, zmarłych dziećmi i córkę Irenę, za Edwardem Podkólińskim.

August, ur. 1825 r. w Kijance, zginął w Radomiu 1863 r.

JASIEŃSCY v. JASIŃSCY h. PORONIA w Prusach. Niesiecki utrzymuje, że to Paweł Jasieński, kasztelan sandomierski, z synami przeniósł się do Prus i dał początek Jasieńskim, tę prowincyę zamieszkującym. Tak nie jest. Jan Jasieński, o którym Niesiecki pisze, był starostą nowskim 1467 r, nie mógł być więc synem Pawła, kasztelana, skoro syn jego tego imienia, jak to wyżej widzieliśmy, był jeszcze nieletnim 1485 r.

Że Jasieńscy w Prusach osiedleni, byli h. Poronia, dowodzi i ta okoliczność, że na ołtarzu Św. Michała, fundowanym przez Jana Jasieńskiego, w kościele OO. Bernardynów w Nowem, herb ten na pierwszem miejscu widnieje. Przed tym ołtarzem grób się ich znajdował.

Herb Poronia.

Jan Jasieński (Długosz w Historyi nazywa go *Różycem*), otrzymał starostwo nowskie 1465 r. i był nim jeszcze w 1489 r. W 1469 r. nabył Płochocin, na którym jego potomkowie dziedziczyli. W 1489 r. był dowódcą wojsk wysłanych do Prus i nazwany Janem Garbaczem Jasieńskim (Pom. Dz. W. Śr. XIV).

W 1502 r. Adam, syn Jana, otrzymał starostwo nowskie w 1,000 dukatach.

Feliks, brat Adama, właściciel Osetna i Ostrowitego, miał córki: Annę, żonę Macieja ze Mgowa i Zofię, żonę Jakóba Konojackiego 1526 r. (M. 39 f. 639 i 42 f. 94).

Stanisław Jan Jasieński, właściciel Płochocina 1583 r. Sebastyan Jasiński, sędzia ziemski tczewski 1604 r. Anna Jasińska, zmarła 1673 r. i Jakób Aleksander Jasiński z Płochocina, zmarły 1675 r., pochowani w Nowem. Aleksander, wspólnie z Czapskim, wybudował kościół w Płochocinie 1701 roku. Jan z Płochocina, żonaty z Maryanną Dąbrowską, dobrodziej kościoła w Komorsku na Kujawach 1684 r.

Franciszek Jasiński, sędzia ziemski pucki 1726 r. Syn jego Stanisław, z ławnika, sędzia ziemski tczewski 1746 r., poseł powiatu tczewskiego, podpisał 1733 r. konfederacyę generalną warszawską (Oblig. Gr. Warsz. 49 f. 422). Aleksander Jasieński, poseł chełmiński, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 roku (Ibid. f. 612). Antoni, sędzia ziemski tczewski, poseł pucki, podpisał z województwem pomorskiem, elekcyę Stanislawa Augusta.

JASIEŃSCY v. JASIŃSCY h. RAWICZ z Jasionki, w ziemi łukowskiej. Stanisław, Andrzej, syn Michała, i Bartłomiej, syn Stanisława, właściciele Jasionki 1531 r. Mikołaj, syn Michała, Stanisław i Bartłomiej, i Stanisław *stary*, właściciele tej wsi 1552 r., a Walenty Jasieński 1580 r. (Paw.). Mikołaj, Jan i Sebastyan, synowie Leonarda, 1589 r. Walenty, syn Andrzeja, 1590 r. Wojciech, Katarzyna, Stanisław, Sebastyan, Antoni, Maciej, Wawrzyniec i Krzysztof, dzieci Wojciecha, 1599 r. Z tych ostatnich, Stanisław i Sebastyan Jasieńscy, synowie Wojciecha, dziedzice Jasionki (Wyr. Lub. 35 f. 771; 39 f. 216; 65 f. 544; 73 f. 679 i 81 f. 847). Paweł, Teodor i Stanisław, synowie Jana, układali się z Sokołem w 1609 roku (Zap. Lub. 18 f. 9).

Daniel, Hieronim i Melchior, synowie Jana, pozwali Ciechanowieckiego 1614 r., o przyjęcie sumy za dobra Złotki (Zs. Droh.). Jan, syn Michała, z żoną Barbarą z Wojtkowskich, zawarli kontrakt z Ossolińskim 1633 r. (Gr. Nurs.).

Herb Rawicz.

Walenty Jasiński, komornik graniczny lubelski 1602 r. Andrzej, Marcyan i Wojciech, z województwem lubelskiem, a Stanisław z Jasionki i Tomasz, z ziemią chełmską, podpisali elekcyę króla Michała.

Walenty, v. Walenty Waleryan z Jasionki Jasieński, podwojewodzy radomski 1687 r. i komornik graniczny lubelski 1689 r., nabył Wolę Wereszczyńską, Lezno, Zienki i Łomnicę od Czernego 1696 r. Z pierwszej żony, Heleny Bojanowskiej, 1-o v. Aleksandrowej Brzezickiej, zostawił syna Władysława, ożenionego z Anną Cybulską, córką Antoniego, oraz córki: Elżbietę, za Wojciechem Wereszczyńskim i Teresę, za Janem Pawłowskim; z drugiej żony, Rozalii z Zakrzewskich, miał syna Tomasza, ożenionego 1734 r. z Teresą Wereszczyńską. Z niej pozostawił Tomasz synów: Tomasza, Józefa, Wawrzyńca i Franciszka. Ten ostatni legitymował się ze szlachectwa 1804 roku, w Galicyi zachodniej (A. Legit. Galic. Quater. VII f. 38).

Antoni z Jasionki, podwojewodzy radomski 1690 roku, umarł w 1703 r. Nabył on Tczycę od Misiowskiego. Pozostała po nim wdowa, N. ze Stradomskich, 1-o v. Oraczewska, zeznała 1704 r. testament. Córka jego Anna, żona Kątskiego, sprzedała 1706 r. Tczycę Komarnickiemu.

Antoni, cześnik owrucki 1724 r. Antoni Jasiński, z pisarza grodzkiego łukowskiego, cześnik liwski 1738 roku, umarł w roku następnym. Jan Jasieński, z podsędka liwskiego, podstarościego i sędziego grodzkiego łukowskiego, został sędzią ziemskim liwskim 1724 r. W 1726 r. nabył od Bielińskiego Żelawin (Perp. Czers. 20 f. 103).

Jan, podstarości i sędzia grodzki czerski 1726 r., poseł na sejm 1733 roku (Ibid. 23 A f. 1), żonaty z Angelą Rzewuską, pozostawił z niej córkę Salomeę, żonę 1-o v. Kazimierza Woyny Orańskiego, skarbnika czerniechowskiego 1739 r., 2-o v. Karola Dunina Wąsowicza, generała majora wojsk koronnych i podsędka radomskiego, w 1764 r. i syna Baltazara.

Baltazar, regent ziemski i grodzki czerski 1741 r., podpisarz ziemski czerski 1749 r., pisarz ziemski czerski 1759 r., sędzia kapturowy ziemi czerskiej 1764

roku, poborca czerski 1789 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1790 r., był kandydatem do kasztelanii mazowieckiej 1778 r. (MP.). Wprowadzony został do Gozlina 1771 r., który otrzymał za żoną, a do Zalesia i Cyganówki w 1778 r. W 1775 roku nabył Ostrybór od Falińskiej, a 1785 r. Turzec od Popławskich (Perp. Czers. 26 f. 223; 32 f. 202; 34 f. 231; 35 f. 47 i 388; 38 A f. 198). Żonaty z Katarzyną Lasocką, córką Józefa i Maryanny z Lisickich, pozostawił z niej córki: Maryannę, żonę Jana Pniewskiego 1783 r. i Teresę, żonę Ignacego Zaborowskiego 1786 r., oraz syna Tadeusza, który w imieniu ojca swego, procesuje się 1793 r. z Grembeckim (Perp. Czers. 35 f. 393; 38 A f. 200; 42 f. 580 i 648; Debit. Czers. 1 f. 265 i 2 f. 18).

Magdalena, 1-o v. Józefowa Gołębiowska, 2-o v. Andrzejowa Skałkowska, 3-o v. Michałowa Izdebska, sprzedała w 1745 roku część Jasionki (DW. 71 f. 23). Józef, regent grodzki łukowski 1752 r. Józef, z pisarza grodzkiego łukowskiego, wojski mniejszy 1775 r., następnie miecznik łukowski 1778 r., umarł w 1780 roku. Ksawery, z sędziego grodzkiego liwskiego, wojski mniejszy łukowski 1781 r., miecznik 1788 r., wojski większy 1790 r. Ksawery był i sędzią grodzkim łukowskim. Franciszek, sędzia ziemski liwski, nie żył w 1765 r. Leon, z wojskiego mniejszego łukowskiego, wojski mniejszy liwski 1781 r., podstoli 1787 r. i jeszcze w tymże samym roku podczaszy liwski.

Jakób, generał, naczelnik artyleryi litewskiej 1794 r., zginął przy szturmie Pragi 4-go Listopada 1794 r. Siostry jego: Marya, za Janem, a Anna, za Michałem, hrabiami Dąmbskimi. Krewny generała, Ludwik, syn Jana i Barbary Laskowskiej, ur. 1800 r., Dominikanin, emigrant z 1831 r. Ignacy, burgrabia grodzki kamieńczykowski 1785 r. Józef, z regenta, pisarz komisyi wojskowej W. Ks. Litewskiego 1790 r. i rotmistrz kawaleryi narodowej, syn Stanisława i Maryanny z Filipeckich (DW. 106 f. 1345 i 108 f. 611).

Żyjący na schyłku XVII-go wieku Andrzej Jasieński, z Zofii z Bylinów, pozostawił dwóch synów: Tomasza i Jana, v. Jana Zygmunta, którzy 1722 r. odstąpili pewną sumę Sienickim (Perp. Czers. 19 f. 97 i 228).

Tomasz, żonaty z Heleną z Czarneckich, pozostawił syna Maurycego, któremu Branecka zabezpieczyła sumę na Łychowskiej Woli 1749 r. (Ibid. 20 f. 3 i 29 f. 32 i 33).

Maurycy, burgrabia grodzki nurski (kamieńczykowski) 1779 r., z Anastazyi Czarnowskiej, pozostawił syna Grzegorza, który kwitując Stryjewskiego w 1791 roku, wymienił, że jest wnukiem Tomasza i Czarneckiej (DW. 107 f. 559). Grzegorz, żonaty 1795 roku z Wiktoryą z Brudzińskich, córką Wojciecha (DW. 110 f. 1093).

Jan v. Jan Zygmunt, burgrabia czerski, wprowadzony do Grabowa i Grabowskiej Woli, których był właścicielem, 1733 r., a do Ługowej Woli, 1757 r., żonaty z Maryanną Wilkowską, zeznał z nią zapis dożywocia 1733 r. Z niej synowie: Florenty Teodor, Aleksy Antoni i Kornel Józef (Perp. Czers. 23 A f. 7, 123 i 181; 23 B f. 638; 29 f. 7; 30 f. 458).

Florenty Teodor zawarł 1760 r. wspólnie z ojcem układ z Zaborowskim, dotyczący Ługowej Woli (Perp. Czers. 31 f. 203).

Aleksy Antoni, burgrabia czerski 1761 r., a komornik graniczny 1771 r., nabył 1761 r. część Śniadkowa, a 1766 r. część Gośniewic. W 1771 r. wprowadzony do Czarnolasu. W 1775 r. sprzedał bratu Kornelemu część Grabowa i Grabowską Wolę, a w 1779 r. Czarnolas, Duczoły i część Krempy, Hilzenowej. Żonaty 1-o v. z Franciszką Jastrzębską, z której urodzonej córce Józefie zapisał posag matki 1771 r. 2-o v. z Maryanną Szymanowską 1773 r., z którą zeznał zapis dożywocia 1776 r. (Perp. Czers. 31 f. 306; 33 f. 105; 34 f 130 i 225; 34 f. 234 i 360; 35 f. 9 i 197 i DW. 95 f. 272).

Kornel Józef, burgrabia czerski 1769 r. i viceregent 1771 r., nabył od brata Aleksego część Grabowa i Grabowską Wolę 1775 r. Żonaty 1-o v. z Antoniną z Tyborowskich, z którą zeznał zapis dożywocia 1779 r., 2-o v. z Józefą z Ostromęckich, z którą zeznał takiż zapis 1784 r. W 1792 r. był sędzią ziemiańskim czerskim, a 1809 r. sędzią pokoju okręgu czerskiego (Perp. Czers. 32 f. 177; 34 f. 56 i 139; 35 f. 9; 36 f. 90; 38 A f. 148; 40 f. 424).

Jan Jasieński, syn Mateusza, ur. 1779 r. (metr. w Zbuczynie). Mateusz, syn Andrzeja, nabył 1789 r. część dóbr Borki - Paduchy. Tomasz Jasieński, syn Jana, nabył 1729 r. części dóbr Borki - Świercze, od Jana Borkowskiego. Z żony Łucyi miał synów: Michała, ur. 1728 r. i Bazylego, ur. 1733 r. Fabian, syn Michała i Heleny, ur. 1773 r., a Tomasz, syn Bazylego i Maryanny, ur. 1760 r. (metryki w Zbuczynie), wylegitymowani ze szlachectwa 1804 r. w Galicyi zachodniej.

Adalbert, syn Stefana i Rozalii Dziewulskiej, sprzedał 1785 r. części dóbr Krasuse-Łęczna-Wola Wielgórskiemu, a z żony Katarzyny, syn jego Grzegorz, ur. 1770 r. (metr. w Trzebieszowie), wylegitymowany ze szlachectwa 1804 r. (Akta Legit. Galic.).

Legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku: Antoni Jasieński z Jasionki, syn Franciszka, Gabryel, syn Maurycego i Baltazar, syn Ksawerego, a Kazimierz i Konstanty Jasińscy, synowie Leona, i Władysław i Henryk, synowie Michała.

Antoni Wincenty i Franciszek Ambroży z synami: Janem i Ottonem, synowie Antoniego, wnukowie Franciszka, prawnukowie Józefa, praprawnukowie Jana Jasieńskiego, dziedzica Brzozowa, dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1834 r.

Aleksander, syn Jana i Krystyny Michałowskiej, wnuk Maurycego i Magdaleny Bilawskiej, prawnuk Samuela i Anny Dańkowskiej, a praprawnuk Macieja i Elżbiety Taranowskiej, zostawił z Aleksandry Grzymalanki, Stanisława i Franciszka, wylegitymowanych w sądzie ziemskim lwowskim 1782 r.

Po ostatnim, z Ludwiki z Łosowskich, poszli: Michał, ur. 1772 r., Mateusz, ur. 1780 r. i Kazimierz, ur. 1788 r. (metr. w Kałuszu).

Po Michale, z Maryanny z Wyszyńskich: Adam, Franciszek, Andrzej, Jan, Wincenty, Antoni, Feliks i Marceli.

Po Mateuszu, z Maryanny z Bereznickich: Jakób.

Po Kazimierzu, z Anny z Matkowskich: Michał, Mikołaj i Stanisław Jan, wszyscy zamieszkali w Bereźnicy szlacheckiej i wylegitymowani w Stanach galicyjskich 1849 r.

Antoni, przydomku *Kochanko*, dziedzic Bereźnicy, syn Władysława i Katarzyny z Wierzchanowskich (w innych aktach z Wierzchowskich), wnuk Feliksa

i Maryi z Sędzickich (w innych aktach, z Sędziszewskich), wylegitymowany w sądzie grodzkim halickim 1782 r., zostawił, z Barbary z Pawłowskich: Kazimierza, dziedzica Wiktorówka, zmarłego 1828 r., po którym, z Apolonii z Glinieckich (w metrykach dzieci mylnie Zgliniecką nazywanej), Maryanna, za Wacławem Dewiczem; Zofia, za Józefem z Oroszeny Bogdanowiczem, zmarła już 1814 r.; Marcella Radzikiewiczowa; Julia Tymińska; Elżbieta, 1-o v. Borkiewiczowa, 2-o v. Skólska; Eleonora, za Michałem Praweckim; Emilia, 1844 r. niezamężna; Józef Nikodem ur. 1794 r. (metr. w Kozowej), dziedzic Tułukowa i Iliniec, od 1833 r. członek Stanów galicyjskich; Ignacy, dziedzic Wiktorówka i Franciszek, dziedzic Zahajpola, prezes rady powiatowej kołomyjskiej, po którym, z Łucyi z Dąbrowskich, córka Stefania Marya, na Albinówce, za Józefem księciem Puzyną, oficerem austryjackiej inżynieryi.

Antoni Jasiński, syn Jana i Agnieszki Jadasiewiczównej, wraz z synami: Maciejem i Józefem, urodzonymi z Maryanny ze Stryjskich, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim trembowelskim.

Antoni, syn Pawła i Anny z Brzostowskich, zostawił z pierwszej żony, Eufrozyny N., Stefana, żonatego z Wiktoryą z Opolskich, z której: Paweł, Wawrzyniec, Andrzej, Mikołaj, Tomasz, wylegitymowani ze szlachectwa w sądzie ziemskim halickim 1783 r. i Teodor, ur. 1783 r. (metr. w Szwejkowie), po którym zostali: Konstanty, Jan i Antoni; po Mikołaju zaś szedł Tomasz, żonaty z Praksedą z Witoszyńskich, a po nim Andrzej, szlachcic czynszowy w Ładyczynie, którego synowie: Tomasz, Antoni, Grzegorz, Jan i Eliasz, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Wydziale Stanów galicyjskich 1820 r. Z drugiej żony, Katarzyny N., zostawił Antoni syna Macieja, także wylegitymowanego ze szlachectwa w ziemstwie halickiem 1783 r. Tego, z pierwszej żony, Martyny Kielnarskiej, synowie: Jan Chryzostom, ur. 1769 r. (metr. w Konkolnikach), Wawrzyniec, ur. 1797 roku i Piotr Paweł, ur. 1805 r. (metr. obu w Kłubowcach); a z drugiej żony, Katarzyny z Drozdowskich, 2-o v. Wasylowej Lesiukowej, syn Józef, ur. 1817 r. także w Kłubowcach.

Po Piotrze, z Agnieszki Jabłońskiej, poszli: 1) Marcin, żonaty z Maryanną z Mokrzyckich, z której Wincenty i Tomasz; 2) Józef, po którym, z Anny z Chmielowskich, Wojciech i Joachim; 3) Wojciech, żonaty z Katarzyną z Tarasowskich, z której: Jakób, Ignacy, Marcin i Błażej, wszyscy szlachta czynszowa w Chodaczkowie, wylegitymowani ze szlachectwa z ojcami w grodzie trembowelskim 1782 roku i 4) Andrzej, ożeniony 1787 r. w Zborowie z Anną Bronówną, zmarły 1804 roku, po którym Franciszek, ur. 1799 r. (metr. w Złotnikach), żonaty z Anną z Wasilkowskich, z której Feliks, ur. 1827 r. (metr. w Złotnikach), Mikołaj, ur. 1829 r. Antoni, ur. 1831 r. i Jan, ur. 1832 r. (metr. w Sosnowie). (M. D. Wąs. z A. Wydz. Stan. gal.).

Herb Rogala.

JASIEŃSCY herbu ROGALA. Andrzej i Wojciech otrzymali szlachectwo i herb powyższy 20-go Marca 1597 r. (M. 141 f. 76).

JASIEŃSCY v. JASIŃSCY h. SAS. Niesiecki mówi, że są w województwie łęczyckiem. Wyjść musieli z województwa ruskiego, gniazda Sasów i być bardzo może, że jeden z nich otrzymał Jasieniec, w powiecie łęczyckim i tam osiadł. Spotykamy jednak i w ziemi sanockiej Jasieńskich v. Jasińskich, piszących się z Jasionowa, lub z Jasienia i być może, że to byli Sasowie, imiona ich jednak wskazują, że dużo wcześniej od innych Sasów, wschodni porządek porzucili.

Mikołaj, zwany też Mikołajem *Gruszką*, miał trzech synów: Jana, Dobiesława i Paszka, i trzy córki: Prachnę, żonę Mikołaja Cygana ze Świrczowa 1434 roku, Offkę, za Stefanem, sołtysem z Hussowa i Katarzynę.

Mikołaj oddał synowi Janowi część Turzegopola 1424 r. Tenże Jan, wojewoda sobieński Kmity 1425 r., zabezpieczył w 1440 r. posag żonie Przechnie, 2-o v. Stanisławowej Szebieńskiej 1452 r. na Jasionowie, Turzempolu i Zminicy. Jego pewnie synami będą: Jan, Stanisław, Jan Feliks i Paweł Jasieńscy, z których Jan odstąpił 1465 roku bratu Stanisławowi część swoją w Turzempolu i Zminicy, a otrzymał część jego w Jasionowie. Stanisław zwać się począł Turopolskim.

Herb Sas.

Dobiesław, syn Mikołaja, zabezpieczył 1432 r. posag żonie, Katarzynie z Pakoszówki. Umarł przed 1442 r., nie pozostawiwszy potomstwa.

Paszko, syn Mikołaja, zwany także Pawłem Gruszczycem Jasieńskim, zabezpieczył w 1431 r. posag żonie, Małgorzacie z Łanganowskich, 2-o v. Andrzejowej Brziskiej 1443 roku. Oddała się ona wraz z dziećmi w opiekę 1441 r. szwagrowi swemu Janowi. Z jej dzieci znany jest Jan z Jasionowa Jasieński, żonaty 1462 r. z Apolonią z Herburtów, której zabezpieczył posag 1465 r. Za zgodą żony sprzedał 1473 r. część swoją Jasionowa Wzdowskiemu.

Obok wyżej wymienionych występują w aktach bracia: Paweł, Jan i Stefan Jasieńscy, w latach 1431 — 1455, których siostry: Elżbieta, za Mikołajem, sołtysem z Humnisk i Małgorzata, za Hłaską. Paweł, żonaty z Fienną 1446 roku, a Stefan v. Szczepanek, żonaty z Anną 1431 r., pozostawił syna Jana, który sprzedał w 1471 r. za 400 grzyw. Jasionów, Turzopole i Zminicę, a wziął w zastaw Niższy Srogów i Niebocko.

Mikołaj Gruszka Jasieński 1473 r. Braćmi jego pewnie byli Leonard i Stanisław w 1493 r. Stanisław, ożeniony był z Zofią, córką Mikołaja, 1495 r. Wojciech z Jasionowa 1468 roku. Piotr sprzedał część swoją Jasionowa i Zminicy w 1501 r. (AGZ. XI i XVI).

W 1466 i 1471 r. spotykamy w aktach sanockich Iwaszka z Jasionowa.

W XVI-m wieku wymienione wyżej wsie należą do Sienieńskich, a Jasieńskich i Jasińskich, z temiż samemi imionami, spotykamy w powiecie łęczyckim, w części dziedziczących, a w części trzymających Jasieniec, który był królewszczyzną.

Jan Jasieński czyli Kaleński 1497 r. na wojnę wołoską, a 1498 r. na wojnę turecką, wyprawiony przez Annę Drzewiecką (St. Pr. P. Pom. VII).

Marcin i Szymon z Jasieńca, sprzedali 1531 r. część tamże Kalińskiemu. Mikołaj przyznał sumę Kwiatkowskiej 1535 r. Adam odstąpił 1561 r. część na Jasieńcu bratu Janowi. Stanisław Jasiński, syn Adama, zabezpieczył 1575 roku posag żonie Annie, a 1592 r. otrzymał konsens królewski, na odstąpienie Jasieńca synom swoim: Pawłowi i Janowi, którzy wprowadzeni tamże zostali 1593 r. Oprócz wymienionych, miał jeszcze Stanisław syna Andrzeja, który kwitował Kalińskich 1598 r. Andrzej, żonaty z Katarzyną Kromolicką (Gr. Przed. 1 f. 256; 2 f. 68; 12 f. 287; 24 f. 456; 41 f. 448; 46 f. 357 i 71 f. 150; M. 137 f. 344; Paw.). Maciej, syn Piotra, żonaty z Agnieszką 1603 roku (Gr. Przed. 51 f. 206 i 71 f. 150).

Kazimierz, z województwem łęczyckiem, a Jan, z województwem ruskiem, podpisali elekcyę Jana Kazimierza. Paweł, z województwa łęczyckiego i Kazimierz, z ziemi przemyskiej, elektorowie króla Michała. W liczbie elektorów Augusta II-go spotykamy: Stanisława i Jana, z województwa łęczyckiego.

Paweł zabezpieczył posag żonie Konstancyi 1704 r. Ludwik odstąpił 1728 roku pewne prawa córce swej Juliannie, żonie Mikołaja Szczawińskiego (Gr. Przed. 82 f. 197 i 86 f. 125). Wojciech, burgrabia radziejowski 1703 r., a pisarz grodzki radziejowski 1711 r. Antoni, żonaty 1772 r. z Katarzyną Włyńską. Kazimierz, podczaszy żydaczowski 1780 r. Zygmunt, vice-regent kamieniecki 1790 r. Franciszek, łowczy lubaczowski 1784 r.

Legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku: Józef, Wojciech i Jan Jasieńscy, synowie Tadeusza.

Kasper, syn Krzysztofa, zostawił z pierwszej żony, Zofii z Zwoińskich: a) Krzysztofa, żonatego z Katarzyną Ospiańską, z której Szymon; b) Józefa, ur. 1732 roku (metryka w Tarnopolu), po którym, z Magdaleny z Jabłońskich, Stanisław, ur. 1760 r. (metr. w Tarnopolu) i c) Macieja, żonatego z Maryanną z Tatów, z której Józef i Jan, wraz z ojcem, stryjami i braćmi stryjecznymi, wylegitymowani ze szlachectwa w grodzie trembowelskim 1782 r., jako też Wincenty, który udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Wydziale Stanów galicyjskich, dopiero 1829 roku.

Po wspomnianym Stanisławie, synie Józefa, czynszowniku w Dragonówce, pozostali, z Wiktoryi z Rogalskich: a) Wojciech, ur. 1797 r., po którym, z Apolonii z Tarnawskich, Wincenty, ur. 1829 r. i Antoni, ur. 1843 r. i b) Kazimierz, ur. 1800 r., żonaty z Agnieszką z Niebylskich, z której siedmioro dzieci, między niemi: Jan, ur. 1836 r. i Dominik, ur. 1844 r. (metryki wszystkich w Nastasowie), legitymowani ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1849 r. Z drugiej żony, Anny Ziemskiej, Józef, syn Kaspra, legitymowany ze szlachectwa w grodzie trembowelskim 1782 r., zostawił z Petronelli Nowickiej: 1) Magdalenę, za Jakóbem Ostaszewskim; 2) Macieja; 3) Michała, ur. 1788 r. (metr. w Nastasowie), legitymowanego ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1819 r., zmarłego 1834 r. w Podszumlańcach, po którym, z Małgorzaty z Martynowiczów: Maryanna, zmarła 1836 r., Eleonora, 1838 r. za Bernardem Zalewskim i Maksymilian; 4) Jana, po którym, z Apolonii z Żurakowskich, zmarłej 1837 r.: a) ks. Adam, kanonik honorowy i katecheta gimnazyum we Lwowie, ur. 1812 r. (metr. w Konkolnikach, legitymowany ze szlachectwa 1844 r., z dziekana katedralnego lwowskiego, został biskupem przemyskim 1859 r., umarł 1862 r.; b) Feliks, ur. 1822 r., w austryja-

ckiej straży finansowej, z Franciszką z Kamińskich bezdzietny, zmarł 1849 r.; c) Aleksander, podoficer wojsk austryjackich; d) Jerzy Zygmunt, ur. 1823 r. w Dytiatynie, po którym z Rozaiii N., syn Adam, ur. 1863 r., zmarły 1885 r. i córka; e) Klemens i f) Domicela, za Długoszem.

Józef, syn Jana i Agnieszki Kołoderskiej, zostawił z Katarzyny z Nęcińskich: Antoniego, Józefa i Szymona, wylegitymowanych wraz z ojcem w grodzie trembowelskim 1782 r. Z nich Józef, miał z Łucyi Zarybińskiej, Benedykta, ur. 1810 r. (metr. w Nastasowie), legitymowanego 1834 r., zaś Szymon zostawił, z Barbary z Jaworskich, Piotra, żonatego z Anną z Łepkich, którego synowie: Maryan, 1903 r. kapitan, Zefiryn, porucznik wojsk austryjackich i Antoni, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w galicyjskim Wydziale Krajowym 1886 r.

Joachim Onufry, ur. 1737 r. (metr. w Haliczu), syn Stefana i Maryanny z Truszkowskich, wnuk Jana i Teresy Popławskiej, legitymowany 1788 r., zostawił z Zofii z Próchnickich, Władysława, ur. 1786 r., który dowiódł swego szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1822 r.

Aleksander Florenty, regent i drugi z rzędu autonomiczny prezydent Lwowa, syn Józefa, dzierżawcy Woli Grządzkiej i Florentyny bar. Lewartowskiej, wnuk Michała, towarzysza pancernego i Klary z Marczeńskich, uzyskał 1880 r. od austryjackiego cesarza Franciszka Józefa I-go, potwierdzenie swego staropolskiego szlachectwa. Z Maryi Magdaleny z Ślaskich zostawił: Zofię Józefę, w zgromadzeniu PP. Niepokalanek; Maryę Łucyę Józefę niezamężną i legitymowanych 1881 roku w galicyjskim Wydziale Krajowym synów: Zygmunta Józefa, inspektora kolei państwowych w Galicyi, żonatego z Maryą Ścibor Rylską, z której Aleksandra, za Eugeniuszem Noelem; Stanisława Józefa, radcę sądu krajowego we Lwowie, żonatego z Maryą z Reczkowskich, z której Adam, ur. 1894 r. (metryka we Lwowie), Stanisław, ur. 1895 r. i Michał, ur. 1897 r. (metryki obu w Podgórzu); Aleksandra Józefa, rotmistrza austryjackich ułanów i doktora Franciszka Józefa, adwokata we Lwowie, wdowca po Maryi Csesznàkównej, z której jedyna córka Izabella. Do Sasów należą również: ks. Jan, gr.-kat. paroch w Dereniowie, dziekan kamionecki, zmarły 1814 r., po którym pozostali: Szymon, paroch w Złoczowie, zmarły tamże 1842 r., pozostawiając syna Jana i Anna, za Lewickim; i ks. Bazyli, gr.-kat. paroch w Batiatyczach, zmarły 1815 r., po którym z Barbary N., Grzegorz, ks. Aleksander i ks. Teodor, gr.-kat. kapelan w Ceperowie. Po ostatnim zostali: ks. Grzegorz, paroch w Witkowie, Antoni, Maryanna, za Kaczorowskim, Anna i Julianna (M. D. Wąs. z A. Lwow. For. Nob.).

Herb Strzemię.

JASIEŃSCY v. JASIŃSCY h. STRZEMIĘ z Jasiony, w powiecie sandeckim. Mikołaj otrzymał w 1373 r. od królowej Elżbiety, prawo niemieckie dla Jasiony (Bibl. Zam.). Mikołaj, stryj i Pietrasz, syn Klemensa, bratanek, dopełnili działu dóbr Jasiona i Sędziszowic w 1400 r. w Czchowie.

Pietrasz z Jasiony, h. Strzemię, świadczy w Krakowie 1428 r. Jan, syn Jakóba z Jasiony, 1400 r. na uniwersytecie krakowskim, a Jakób, syn Macieja, w 1406 r.

JASIEŃSCY v. JASIŃSCY h. TOPÓR z Jasieni, w powiecie chęcinskim. Paweł z Jasieni, pleban opatowski, wpisany 1400 r. w album uniwersytetu krakowskiego. Filip, syn Marcina z Jasieni, 1434 r., Jan, syn Michała, 1443 r., a Maciej, syn Andrzeja, 1473 r., na uniwersytecie krakowskim. Tu pewno należy Włodek z Jasiony, 1432 r. w Radomiu występujący. Stefan z Jasieni, 1513 r. na uniwersytecie krakowskim.

Stanisław, Jan i Mikołaj Jasieńscy, właściciele Jasieni i Barycza, a Piotr, właściciel Sokołowa, także w powiecie chęcińskim, 1540 r. Dorota Jasieńska, właścicielka 1508 r. Szewczyc i Zawadny, w powiecie opoczyńskim (Paw.). Stanisława, z Katarzyny Czeskiej, córki: Anna i Zofia, otrzymały w 1566 roku zapis 1,000 fl. od Zofii Czeskiej (M. 100 f. 168).

Mikołaj Jasieński z Górnego i Dolnego Sokołowa, zabezpieczył 1550 roku posag żonie, Zofii z Przypkowskich (M. 78 f. 22). Syn jego Krzysztof, sprzedał powyższe dobra Przyłęckiemu 1564 r. (M. 101 f. 376). W 1591 r. został burgrabią krakowskim. Żonaty z Katarzyną z Gładyszów 1594 roku (Wyr. Lub. 59 f. 140), pozostawił syna Szymona Piotra, podstarościego oświecimskiego 1623 r. (Zap. Lub. 20 f. 575 i 27 f. 335). Tenże będąc posłem 1626 r., został deputatem na Trybunał radomski. Dzieci Szymona Piotra: Samuel i Agnieszka. Samuel, poborca ks. Zatorskiego 1626 r. (V. L.). Stanisław umarł 1581 r. Synowie jego, urodzeni z Elżbiety: Jakób, przeor Cystersów w Jędrzejowie, Piotr i Walenty Stogniew, ożeniony z Elżbietą, dziedzice Jasieni i Barycza 1590 r. (Wyr. Lub. 41 f. 123 i 69 f. 734). Siostra ich, Jadwiga Pągowska. Przeor umarł w 1620 r. (Kal. Jędrz.). Stanisław Jasiński i żona jego, Anna z Otwinowskich, otrzymali 1621 r. konsens królewski, na nabycie wójtostwa w Targoszynie (M. 165 f. 127).

Herb Topór.

Jan *Roczko* Jasiński, regent grodzki chęciński 1685 r. (Zap. Lub. 61 f. 1316). Szymon z województwem krakowskiem podpisał, elekcyę Augusta II-go. Aleksy, komornik graniczny ciechanowski, nabył w 1792 r. od Grabkowskiego Sworzyce, Radonię i Grabków (DW. 108 f. 452). Klemens, burgrabia grodzki warszawski, sprzedał 1767 r. Straszową Wolę i Miedznę, w powiecie opoczyńskim Straszowi (M. 235 f. 569). Kasper Jasieński, posesor Ossego, w opoczyńskiem, ożeniony z Teodorą Stępowską 1786 r.

Antoni i drugi Antoni Jasińscy, synowie Marcina i Konstancyi N., wnukowie Stanisława i Katarzyny Korczyńskiej, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w grodzie halickim, 1782 r.

Antoni Karol, syn Jakóba i Eleonory N., legitymowany ze szlachectwa w sądzie ziemskim lwowskim 1782 r., umarł bezpotomny 1822 roku, przekazując majątek siostrze żony, Annie z Macherów Mikołajewiczowej (A. Lwows. For. Nob.).

Jakób Jasiński, ur. 1732 r., chrzczony 1734 r. w Rozwadowie, syn Michała i Anny Zaborskiej, pozostawił z Katarzyny z Laskowskich: a) Ignacego, ur. 1764 roku (metr. w Rozwadowie), po którym: Rafał Józef, ur. 1804 r., Ludwik Naza-

ryusz Józef, ur. 1810 r., z synami: Władysławem Benedyktem, ur. 1837 r., Janem Celestynem, ur. 1841 r. i Wacławem Ludwikiem, ur. 1850 r.; Antoni Piotr, ur. 1815 r., z synami: Marcelim Karolem, ur. 1843 r. i Aleksandrem Ambrożym, ur. 1850 r.; Andrzej Karol, ur. 1817 r., z synami: Klemensem, ur. 1853 r. i Kazimierzem, ur. 1857 r.; wreszcie Józef Szymon, ur. 1820 r., legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, i b) Wojciecha, ur. 1767 r. (metr. w Rozwadowie), leśniczego w Rzeczycy Długiej, po którym, z Maryi Cichomskiej v. Ciechomskiej: 1) Franciszek, ur. 1788 r. (metr. w Rozwadowie), żonaty z Emilią z Bogdanowiczów, z której Wojciech, ur. 1844 r. (metr. w Bereznicy), zaślubił 1878 r. w Przemyślu Stefanię Bronisławę z Majewskich; 2) Tomasz, ur. 1797 r. (metr. w Rozwadowie), obaj wylegitymowani ze szlachectwa w Królestwie 1846 r.; i 3) Grzegorz Wojciech Marcin, ur. 1789 r. (metr. w Rozwadowie), żonaty z Agnieszką z Wijakowskich. Z niej:

a) Maksymilian August, ur. 1829 r. (metr. w Rozwadowie), po którym pozostali: Gustaw, Kazimierz, Henryk i Anna.

b) Józef, ur. 1828 r. (metr. w Rozwadowie), ostatecznie viceprezydent sądu krajowego w Krakowie, żonaty z Józefą z Żakiejów, z której: Ludwika Helena, ur. 1861 r. (metr. w Bóbrce), za Stanisławem Zwolskim na Bryńcach; Zofia Helena, ur. 1862 r. (metr. w Ostrowie), i Zygmunt Jan Stanisław, ur. 1871 r. (metr w Złoczowie), adjunkt sądowy w Galicyi, legitymowany ze szlachectwa wraz z ojcem i stryjem, w galicyjskim Wydziale Krajowym 1883 r.

Zdaje się, że do Toporczyków należy Michał, chorąży pułku przedniej straży, który 1783 r. wziął dymisyę z rangą porucznika i zostawił Józefa, po którym syn Aleksander, zmarł bezpotomny 1834 r., zapisując swój majątek Ignacemu Rydzewskiemu (Gal. Tab. Dom. 238 f. 384).

Również Toporczykiem był pewnie Szymon, leśniczy w Zaradawej, zmarły tamże 1787 r., z Teklą z Babeckich, 2-o v. Zbijewską, bezdzietny, który umierając przekazal swój majątek siostrom: Annie Buynowskiej, Franciszce Jurskiej, Barbarze Kalińskiej i Teresie Szulkiewiczowej (M. D. Wąs. z A. Lwow. For. Nob.).

JASIEŃSCY v. JASIŃSCY. Oprócz wymienionych, jest wiele jeszcze innych domów, których herb nieznany, jak również wielu pojawiających się w aktach Jasieńskich, niewiadomo do których domów należących i dla tego wszystkich tych, pod tą rubryką zamieszczam.

Mikołaj z Jasienia (w powiecie poznańskim), syn Marcina Bronkowicza, sprzedał przed 1366 rokiem sołtystwo swoje w Rabowicach Stanisławowi Swankowi (KWP.).

Jasińscy z Jasienia, w powiecie kościańskim. Akta poznańskie z 1391 r. wspominają o Czestku, żonie jego Wichnie i o Andrzeju, Jakuszu i Mikołaju, dziedzicach Jasienia (Leksz.).

Jasieńscy z Jasienia, w powiecie rawskim. Mikołaj Jasieński i Małgorzata, właściciele Jasienia 1579 r. (Paw). Jan i Andrzej, z ziemią gostyńską, a Balcer, z województwem rawskiem, podpisali elekcyę króla Michała.

Jasieńscy z Jasiony, w powiecie sochaczewskim. Skarbimir z Jasiony, świadek 1399 r. w Łęczycy (Łęcz. II. 6300). Krzysztof Jasieński i Wojciech Grzanka, właściciele Jasiony, a Jakób Jasieński, dziedzic części Prus w 1579 r. (Paw.).

Jasionna w sieradzkiem, była 1496 r. w ręku Pomianów (Paw.).

Piotr, syn Jakóba z Jasieńca, a Andrzej, syn Jana, na uniwersytecie krakowskim 1449 r. Kasper, 1599 r., Adam 1643 r., Mikołaj 1691 r., Wojciech 1789 roku, zyskali stopnie akademickie w uniwersytecie krakowskim.

Maciej Jasiński, podstarości i sędzia grodzki sieradzki 1618 r. Wojciech, z województwem sieradzkiem, a Mikołaj, z ziemią wieluńską, podpisali elekcyę króla Michała. Ksawery, komornik graniczny gnieźnieński 1783 r., został 1807 r. pisarzem aktów ziemiańskich w Gnieźnie.

Piotr Jasiński, syn Przecława, ziemianin piński, z żoną Anną Wasilewną Pilecką, przegrał 1594 r. sprawę o Czarnków z Stempkowskim, a 1598 r. sprzedali Hrehorewicze, w łuckiem, Żórawnickiemu. Andrzej ma sprawę w Łucku z Kośmińskim 1610 r. Semen v. Szymon, 1612 r. zastawny posesor Sielca (A. Łuckie). Zofia, żona Tomasza Zagrobskiego 1612 r. (Zs. Bełs.).

Barłaam Jasiński, archimandryta pieczerskiej ławry 1684 r., metropolita prawosławny kijowski 1690 r. Stefan, podstoli bełski, mianowany 1720 r. przez podskarbiego Kotła administratorem komory witebskiej (Ist. Jur. Mat. XXVI). Dionizy, podsędek ziemski kowelski 1801 r.

Tomasz Jasiński, syn Michała i Maryanny z Chojeckich, żonaty 1717 roku z Teresą Mystkowską, córką Maksymiliana i Katarzyny z Wieluńskich (DW. 62 f. 1271). Katarzyna z Regulskich, córka Józefa i Maryanny z Orłowskich, wdowa po Grzegorzu Jasieńskim, części na wsi Reguły - Kuchy sprzedała 1772 roku (DW. 89 f. 537).

Józef Jasieński. syn Grzegorza i Maryanny Sikutówny, sprzedał część wsi Reguły - Kuchy 1774 r. Siostra jego, Joanna Maryanna, 1-o v. żona Rocha Umiastowskiego, 2-o v. Macieja Przychodzkiego 1797 r. (DW. 91 f. 26 i 112 f. 593).

W gubernii podolskiej legitymowali się ze szlachectwa *Jasieńscy:* Jan z synem Władysławem, Augustyn z synami: Henrykiem, Teofilem i Zygmuntem, i Maciej, synowie Walentego, wnuki Antoniego, prawnuki Michała, w 1847 roku. *Jasińscy:* Wincenty z synami: Adamem, Hipolitem i Józefem; Ludwik z synami: Engelbertem Marcinem, Feliksem i Eustachym; Jan z synem Adamem, synowie Wojciecha, wnuki Jana, w 1849 r., a Romuald, syn Józefa i Bolesław, Stanisław, Ludwik i Karol, synowie Hipolita, w 1865 i 1868 r. Paweł, Stanisław i Gabryel, synowie Marcina Baltazara, wnuki Aleksandra, prawnuki Antoniego, a praprawnuki Maurycego, w 1845 r., a Władysław, syn Pawła i Konstanty, syn Gabryela, w 1865 r. (Spis.).

Bogumiła, córka Adama, za Janem Zawadzkim 1619 roku (Zs. Przewors. 20 f. 331).

W sanockiem liczni mieszkali Jasieńscy, w większości zapewne do Sasów należący. Adam 1661 r. w Grąziowej. Barbara zaślubiła 1663 r. w Rybotyczach Suchockiego. Konstancya, żona Mikołaja Sawickiego 1669 r., Barbara 1670 roku, Joanna 1677 r., Kazimierz 1676 — 1679 r., Helena, ur. 1670 r., córka Jana i Konstancyi (metr. w Rybotyczach). Józef, zarządca Pietnic i Dobromila, zaślubił 1731 roku Elżbietę v. Helenę Błońską, z której pozostawił: Wiktoryę, ur. 1731 r. w Pietnicach, żonę 1-o v. Filipowskiego 1749 r., a 2-o v. Franciszka Sopotnickiego 1759

roku; Onufrego Józefa, ur. 1737 r.; Ignacego, ur. 1739 r.; Józefa, ur. 1742 r. w Kwaszeninie; Jana Antoniego, ur. 1744 r. w Dobromilu i Dorotę, ur. 1747 r.

Brat zdaje się Józefa, Antoni, zaślubił 1737 r. w Dobromilu Izabellę Bibiannę Goźlińską i miał z niej: Annę Maryannę, ur. 1738 r. w Paportnie, Maryannę, ur. 1740 r., Agnieszkę, ur. 1742 r., Wiktoryę Łucyę, ur. 1746 r. w Dobromilu, Jana Onufrego, ur. 1749 r., Antoniego, zmarłego 1758 r. i Wacława, ur. 1760 r. (metryki w Dobromilu).

Wojciech, syn Marcina i Katarzyny, ur. 1714 r. Katarzyna z Zalesia, zaślubiła 1715 r. Stanisława Piątkowskiego z Czarnokoniec, a Helena z tegoż Zalesia 1720 r. Jakóba Zacharskiego. Antoni zaślubił 1726 r. w Czortkowie Zofię Korzeniowską; z niej: Aniela, ur. 1727 r., żona Antoniego Markiewicza 1745 r., Błażej Franciszek, ur. 1728 r. w Trembowli, Maryan Dominik, ur. 1729 r. w Czortkowie, Krystyna, ur. 1735 r. tamże i Kazimierz, ur. 1738 r. tamże. Krewny Antoniego, Paweł, ożeniony także z Korzeniowską 1727 r. Magdalena zaślubiła 1731 r. Stefana Słodkowskiego. Wojciech, syn Jana i Maryanny, urodzony 1732 roku w Czortkowie (metryki w Czortkowie). Pawła, cześnika owruckiego i Franciszki, córka Anna, zaślubiła w Jagielnicy 1747 r. Antoniego Bełdowskiego, a Stanisław ożenił się 1755 r. tamże z Zofią Trawińską.

Wojciech, syn Marcina i Anny, ur. 1731 r. w Salówce. Magdalena Janowa Rossowska w Szulbanówce 1790 r., Anastazya Janowa Zielińska 1806 r., Zofia, córka Andrzeja i Anny, żona Joachima Bladowskiego 1837 r. (metryki w Jagielnicy).

Jakób, syn Stanisława i Teresy Iwanickiej, ur. w Pauszówce, zaślubił 1822 roku Maryannę Czyżewską. Wincenty, syn Macieja i Maryanny, z żony Radziszewskiej, miał córkę Katarzynę, ur. 1830 r. w Czerkawszczyznie. Józef, syn Adama i Magdaleny, zaślubił 1838 r. w Białej Justynę Strzałkowską i miał z niej: Maryannę, ur. 1838 r. i Jana, ur. 1840 r. Maryanna, córka Sebastyana, zmarłego 1863 r. i Heleny Łobaczewskiej, wyszła 1842 r. w Majdanie za Jana Bojakowskiego. Maryanna Józefowa Nowicka 1852 roku (metryki w Czortkowie). (Z notat M. Zawadzkiego).

JASIEŃSKA Nałęczówna, zamężna Grotkowska, była babką kanonika gnieźnieńskiego, zmarłego 1573 r. (Kor.).

JASIEWICZOWIE h. RAWICZ i h. SAS na Litwie. Adam i Szczęsny, bojarowie wileńscy 1542 r. (ML. 32). Izydor, komornik oszmiański, Tadeusz, Kazimierz, cześnikiewicz latyczowski i Wojciech, ziemianie oszmiańscy 1783 r.

Wincenty, Kazimierz i Grzegorz z synem Karolem Pawłem, synowie Józefa, Michał, Kajetan i Benedykt z synem Franciszkiem, synowie Ignacego, Jerzy Stanisław, Sykstus Wincenty i Kasper Melchior Baltazar, synowie Szymona, oraz Józef i Wincenty, synowie Nikodema, wszyscy zaś wnukowie Michała, prawnukowie Józefa Jasiewicza h. *Rawicz*, strukczaszego oszmiańskiego 1748 r., wylegitymowali się ze szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1837 r.

Wincenty, Kazimierz i Antoni, synowie Tadeusza, oraz Kazimierz i Antoni z synem Stanisławem, synowie Stanisława, wnukowie Antoniego, prawnukowie

Kazimierza, praprawnukowie Michała Jasiewicza h. *Sas*, dziedzica 1704 r. Kuropatowszczyzny, dowiedli szlachectwa w Wilnie 1800 r.

z JASIONOWIC h. STARYKOŃ Imbram, ziemianin szląski 1316 r. (Piek.).

JASIONOWSCY. Jan, syn Stanisława z Jasionowa 1448 r., a Wacław, syn Jana z Jasionowa, 1483 r. na uniwersytecie krakowskim. Anna Uchaczówna, żona Jerzego Jasionowskiego, sprzedała 1520 r. całą bliższość swoją w wójtostwie brzosteckiem i w Woli, bratu Janowi Uchaczowi.

Wyroki lubelskie z 1598 r. wspominają o Sebastyanie Jasionowskim, synie Sebastyana (Ks. 33 f. 83 i 41 f. 29).

JASIUKOWICZOWIE h. JASIEŃCZYK. Józef, Michał Antoni, Ignacy i Wincenty z synami: Józefem, Jakóbem i Aleksandrem, synowie Andrzeja, wnukowie Michała, prawnukowie Piotra, syna Jana, towarzysza chorągwi hussarskiej, dziedzica 1604 roku dóbr Dyrwoniszki, w oszmiańskiem, dowiedli swego szlachectwa 1812 w Wilnie.

Antoni Jasiukowicz legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

JASKIE de KOEHNE v. JASKI, patrz *Jeske*.

JASKŁOWSCY h. RADWAN z Jaskłowa, w ziemi zakroczymskiej. Michał, syn Mikołaja z Jaskłowa, 1480 r. na uniwersytecie w Krakowie. Stanisław, kanonik płocki, wiślicki i sandomierski 1588 r. Stanisław Jaskłowski, syn Jakóba, sprzedał 1622 r. pewne dobra Żabickiemu (M. 346 f. 28). Tyburcy, proboszcz Bożogrobców w Przeworsku, następnie w Gnieźnie, prowincyał Wielkopolski, umarł 1629 roku w Miechowie, tamże pochowany (Star. Mon.). Michał, syn Bartłomieja i Ewy z Ostaszewskich, część na Jaskłowie, po bracie Mateuszu, sprzedał 1766 r. Glinieckiemu (DW. 85 f. 606).

Kazimierz Jaskłowski, syn Jana i Mateusz, syn Kazimierza, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

JASKMANICCY v. JAKSMANICCY h. LELIWA z Jaskmanic, w ziemi przemyskiej. Wieś ta należała 1436 r. do Jana Prymusa, piszącego się z Jaskmanic, Nikunkowic i Srok, który ją zamienił 1444 r. z Markiem Bolesławskim, na sołtystwo w Cycowie, z dopłatą 50 grzyw. Bolesławski sprzedał ją w tymże roku za 300 grzyw. Dymitrowi z Boratyna, a ten tegoż roku zamienił ją na sołtystwo w Bolanowicach, ze Zbrożkiem. W 1468 r. posiada ją jeszcze Maciej Zbrożek, syn zmarłego już Jana i Anny. Czy występujący w końcu XV-go wieku bracia rodzeni, Stanisław i Michał Jaskmaniccy, byli synami owego Macieja, nie można dociec. Stanisław, zastępca sędziego grodzkiego lwowskiego 1499 r., nabył od brata rodzonego Michała, połowę jego Jaskmanic, Nikunkowic i część Srok w 1504 roku (AGZ. XIII — XVII).

W 1508 r. Stanisław Jaskmanicki, jest właścicielem Jaskmanic, Klokowic, Grosiowej, Wojtkowej i Trzcieńca, a Michał, Żurowic (Paw.). Stanisław, komornik

ziemski przemyski 1511 r., a sędzia ziemski przemyski 1518 r., umarł w 1527 r. Synów jego dwóch: Andrzej i Jan.

Jan, stolnik przemyski 1538 r., podsędek bełski 1539 r., w końcu starosta bełski 1541 r.

W procesie toczącym się we Lwowie 1779 r. o Wróblowice, pomiędzy Wiktorynem Łazowskim, a kasztelanem Ustrzyckim, przedstawione jest potomstwo Andrzeja (M. D. Wąs.). Andrzej, dziedzic Wróblowic, Rolowa, Lipowca, Bojar i Zagacia, miał synów: Mikołaja, Stanisława i Zbożnego, bezdzietnych, Jana i Andrzeja, którzy po śmierci Mikołaja, dopełnili 1552 r. działu części powyższych dóbr, których był właścicielem. Zbożny został zamordowany, a brat jego Stanisław, pozwał 1600 r. Drohojowskiego, o niewydanie wyroku na zabójców (Zs. Przem. 303 f. 387).

Andrzej, syn Andrzeja, miał córkę, Zofię Żulińską i syna Mikołaja. Siostra kwitowała brata 1593 r.

Mikołaj, dziedzic Wróblowic, Rolowa i części Bojar 1589 r. (Paw.), żonaty z Elżbietą Herburtówną, pozostawił: Jakóba, Andrzeja, Marcina, bezpotomnych, Jana, Annę Dubrawską i Katarzynę Jajkowską. Pozwali oni 1610 r. Drohojowskiego o sumę (Zap. Lub. 15 f. 710; Gr. Przem. 326 f. 736; 679 f. 53 i 681 f. 446). Jakób żonaty był 1618 r. z Reginą z Drohojowa, 1-o v. Eustachową Kunatową (Gr. Przem. 335 f. 1530). Po Janie pozostali: Krzysztof, Rafał, dziedzic Lipowca i Wróblowic, żonaty z Anną z Drohojowa 1655 r., Stanisław, Aleksander, Jakób, żonaty z Maryanną Niedrzwiecką 1667 r. i Zuzanna, żona Jana Parysa Drohojowskiego, w 1677 r. dziedzicząca po bracie Rafale (Gr. Przem. 104 f. 1183; 107 f. 1423; 132 f. 1514 i 414 f. 1747; Sig. 10 f. 15).

Jan, syn Andrzeja, pisarz ziemski 1582 r., następnie sędzia ziemski przemyski 1589 r., dziedziczył na Bolanowicach. Synów jego pięciu: Piotr, Stanisław, Walenty, Ludwik, bezdzietni i Marek. Walenty i Ludwik sprzedali 1612 r. Bolanowice Korniaktowi (Zs. Przem.). Walenty dziedziczył na Strzelcach; w 1613 r. był dworzaninem królewskim. Stanisław otrzymał 1621 r. konsens królewski, na wykupienie Stobic ze starostwa lwowskiego. Siostra ich Anna, 1617 r. wdowa po Janie Fredrze, łowczym przemyskim (AGZ. X. 2806; Zap. Lub. 20 f. 442; M. 161 f. 254 i Gr. Przem. z 1617 r.).

Marek miał trzech synów: Walentego, Jakóba i Adama. Jakób nabył 1647 i 1660 r. od krewnego swego Rafała, część dóbr Wróblowic. Adam, żonaty 1639 roku z Barbarą Boratyńską, pozostawił syna Aleksandra, po którym, z Barbary Brzezińskiej, syn Samuel, miał z Anny z Sienna, czy z Siennowa, córkę Zofię, za Michałem Łazowskim, zmarłą 1785 r.

Mikołaj, łowczy lwowski 1661 r.

Jedna ich gałąź osiadła na Wołyniu. Franciszek ma sprawę w Łucku 1613 roku. Szymon, ożeniony z Barbarą Rudgierzówną, darował 1608 r. Łubów synowi Pawłowi, ożenionemu z Anną Rusjanówną Szczepiatyńską, podczaszanką bełską.

Piotr, drugi syn Szymona, zapisał 1618 r. 200 fl. żonie swej, Zofii z Milewskich, córce Jakóba. Córki Szymona: Zofia Krzysztofowa Łodzińska i Katarzyna Pawłowa Zakrzewska, wraz z bratankami swojemi, Zuzanną i Zofią, córkami Pa-

wła i Barbarą, córką Piotra, sprzedały 1622 r. spadek po Annie Rudgierzównie Żórawińskiemu. Barbara wyszła 1-o v. za Stanisława Sulimowskiego 1632 roku, a 2-o v. jest żoną Adama Tyszowskiego 1642 r. (Teka W. Rulikowskiego).

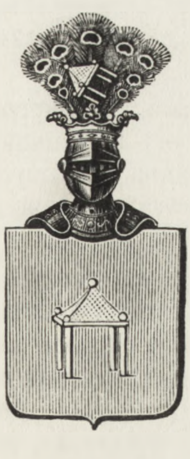
Katarzyna z Jaskmanickich, 1-o v. Orańska, 2-o v. Franciszkowa Hańska, przed 1692 r. (Woł. IX f. 1159). Andrzej, podstoli kijowski, żonaty z Anną Grzymalanką, miał z niej synów: Andrzeja i Józefa i córkę Petronellę Świrską. Z nich Józef dochodził w 1717 r. spadku po Grzymałach (Bracł. XV f. 1511). Maryanna z Światopełków Zawadzkich Jaskmanicka 1764 r. (Gr. Biec. 164 f. 81).

JASKOŁDOWIE v. JASKOLDOWIE h. TRĄBY z Jaskołdów, w powiecie wołkowyskim. Kazimierz Jaskold, podpisał z województwem wileńskiem, elekcyę króla Michała, a N. Jaskold, ciwun pojurski, z księstwem żmudzkiem i Józef, z województwem nowogrodzkiem, obiór Augusta II-go. Marcin Jaskołd, skarbnik wołkowyski i Helena Jaskołdówna, 1672, 1674 i 1675 r. podawali do chrztu dzieci Matuszewiczów (Pam. Matusz.).

W liczbie elektorów Stanisława Augusta spotykamy: Antoniego, horodniczego wołkowyskiego, Dominika, starostę dziagirskiego, posła wołkowyskiego, Jana, posła wojsk W. Ks. Litewskiego i Józefa, wszystkich Jaskołdów.

Antoni Jaskołd, syn Franciszka, cześnika czerniechowskiego i Konstancyi z Massalskich, żonaty z Katarzyną z Gedrojciów, sprzedał 1738 r. Jaskołdy Butkiewiczowi. Syn jego Benedykt, urodzony 1740 r., ale z Katarzyny Ewy Dzikopolskiej, a tego syn Karol Joachim, urodzony 1779 r. (Akta Leg. Galic.). Jan, rotmistrz wołkowyski, komisarz do odgraniczenia dóbr Lipniszek w W. Ks. Litewskiem, z sejmu 1775 r. wyznaczony, w 1788 r. skarbnik lidzki. Antoni i Katarzyna, zamężna Połujanowska, dzieci Julianny z Lindsayów, 1-o v. Hlińskiej, odstąpiły bratu ciotecznemu 1802 r., spadek po wuju.

Kazimierz, syn Dionizego, wnuk Dominika, prawnuk Wojciecha, chorążego wojsk litewskich, dziedzica 1729 roku Jundzieliszek, w powiecie lidzkim, dowiódł szlachectwa 1819 roku, przed Deputacyą Wywodową wileńską, z herbem Trąby z Różami.

Herb Leszczyc.

JASKÓLSCY v. JASKULSCY h. LESZCZYC z Jaskółek, w powiecie kaliskim. Wdowa Jakusza Liganzy z Jaskółek, procesuje 1412 r. Unisława z Jaskółek, o głowę męża. Wojciech 1412 r., Świętosław 1413 r., Jan 1416 r., mają sprawy w Kaliszu (Pis. Dz. Pol. IX).

Jan z Jaskółek, zwany *Rżany*, na wyprawie wołoskiej 1497 r. Albert Jaskólski, na wyprawie tureckiej 1498 r., w orszaku Koźmińskiego (St. Pr. P. Pom. VII. 440 i 644). Jan *Rżany*, Jerzy *Rżany*, Bartłomiej *Gromathka*, Jan, Paweł i Jan, syn Błażeja, Jaskólscy, właściciele Jaskółek 1579 r. (Paw.). Marcin Jaskólski, rotmistrz chorągwi kozackiej, zginął pod Cecorą, a chorągiew wziął po nim Kalinowski (AGZ. X. 3370). Maciej, miecznik kaliski 1619 r., został podsędkiem 1627 r., a sędzią ziemskim 1636 r. Poseł z województwa kaliskiego w latach 1629 — 1631, w 1629 r. deputowany na Trybunał

radomski i do komisyi ustanowionej od Węgier i Szląska. Dorota za Janem Gnińskim 1647 r. Chryzostom, pisarz grodzki poznański 1646 r., podpisał z województwem poznańskiem, elekcyę Jana Kazimierza. W 1649 r. jest już kasztelanem santockim.

Maryusz Stanisław, strażnik polny koronny, starosta stuliński i krzemieńczugski, odznaczył się dzielnie w walkach z kozakami i tatarami, za Jana Kazimierza. W 1654 r. jeździł do Bakczyseraju, w poselstwie do Mechmet-Gereja, w celu zawarcia z nim przymierza, przeciwko Moskwie. W 1659 r., gdy wojsko od dawna niepłatne, zawiązało konfederacyę, obrało go jej marszałkiem. W 1663 roku został kasztelanem sanockim, dalej 1676 r. kasztelanem kijowskim, 1680 r. wojewodą czerniechowskim. Umarł w 1683 r., zostawszy na krótko przed śmiercią wojewodą podolskim. Że był wojewodą podolskim, świadczy nekrolog strzelneński, w którym data jego śmierci zapisana, jak również dwie sprawy prowadzone w Trybunale lubelskim, jedna 1684 r. przez pozostałą po nim wdowę, Zofię z Koniecpolskich, 1-o v. Gabryelowę Stempkowską, z Wiśniowieckimi, a w której nazwana wojewodziną podolską, druga z 1686 r. Jaskólskich, z Aleksandrem Koniecpolskim, w której Stanisław Jaskólski, starosta krzemieńczugski, nazwany bratankiem Stanisława, wojewody podolskiego (Woł. VIII A f. 523 i IX f. 430; Zap. Lub. 62 f. 173). Starostwo krzemieńczugskie wziął po nim bratanek jego Stanisław, zmarły 1689 r., a starostwo stulińskie, drugi bratanek Wojciech. Ten Wojciech, podpułkownik wojsk królewskich 1686 r., a pułkownik 1690 r., dziedzic dóbr Grodzice i Królikowo, z żony Ludwiki Ciświckiej, pozostawił synów: Jana i Józefa 1720 r. (Rel. Gr. Kalis. 82 f. 1235).

Bratem stryjecznym Wojciecha i Stanisława, był Adam, jak się zdaje syn Aleksandra, podsędka kaliskiego 1661 r. (Zap. Lub. 62 f. 173; 64 f. 163 i 66 f. 192).

Jerzy, syn Krzysztofa, zeznał 1634 r. oblig na Lisieckiego (Gr. Przed, 70 f. 663). Mikołaj, proboszcz Norbertanów w Strzelnie, umarł 1684 r. Adam Floryan na popis ziemi lwowskiej stawił jednego konia 1651 r.

Floryan, pisarz grodzki żydaczowski 1664 r. Stanisław, skarbnik owrucki 1701 r., umarł w 1710 r. Konstanty, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 608). Jakób podpisał z ziemią warszawską, elekcyę Augusta II-go. Z Zuzanny Czajkowskiej, córki Piotra i Katarzyny Chrzanowskiej, pozostawił syna Józefa i córkę Maryannę, żonę Macieja Grota 1724 r., którzy w 1746 roku sprzedali Biernackiemu część Chrzanowa.

Józef, żonaty z Rozalią Białecką, pozostawił syna Wawrzyńca, który sprzedał 1784 r. część Reguł-Malich Górskiemu. Wawrzyńca, z Eleonory Krośnianki, córki Felicyana i Maryanny Kaliszówny, dzieci: Franciszek, Maryanna, Katarzyna i Apolonia, wdowa po Leonie Warpechowskim, kwitowały Cholewskiego 1796 r. (DW. 65 f. 720, 71 f. 586 i 618; 100 f. 938 i 111 f. 712).

Stanisław ma 1725 r. sprawę z Włyńskim. Kaspra i Doroty Jaskólskich dzieci: Elżbieta Józefowa Burczyńska, zmarła przed 1758 r.; Maryanna, Dominika i Kunegunda, niezamężna 1758 r. i Michał Antoni, proboszcz ulanowski, notariusz apostolski, żyjący jeszcze 1792 r. Krewna ich Róża, za Michałem Burczyńskim, synowcem Józefa. Maryanna, żona Antoniego Dąbrowskiego 1762 r. (DW. 82 f. 196). Anna, żona Wincentego Szaniawskiego, w końcu XVIII-go wieku. Agnieszka, żo-

na Leonarda Rosińskiego 1780 r. Zofia z Borysławskich Jaskólska 1812 r., córka Jerzego i Felicyi Świątopełkówny Zawadzkiej.

Maciej Jaskólski, syn Michała i Teresy Rybickiej, wnuk Marcina i Heleny Psarskiej, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1783 r., w sądzie grodzkim trembowelskim (Prot. 301 f. 101).

Łukasz Jaskólski, syn Tomasza, kapitan b. wojsk polskich, żonaty z Anną Danglówną, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

JASKÓŁKA h. ODROWĄŻ z Jaskółek, w powiecie kościańskim. Andrzej, zwany *Jaskółka*, dowiódł szlachectwa w Poznaniu 1390 r. Andrzej Jaskółka na sądach w Kościanie 1394 r. Wincenty Jaskółka świadczy w Kościanie 1394 r. Adam z Jaskółki (?) w Kościanie 1395 r. Tenże Adam, syn Jaskółki, 1395 roku (Leksz.). Mirosław Jaskółka dowiódł szlachectwa 1426 roku w Poznaniu, z ojca Odrowąża, z matki Ostoja.

JASKULECCY v. JASKOLECCY v. JASKUŁECCY, prawdopodobnie także z Jaskółek, w powiecie kościańskim. Stanisław Jaskołecki wyprawiony przez Kozielską na wojnę turecką 1498 r. (St. Pr. P. P. VII. 458). Piotr Jaskolecki 1522 roku w Poznaniu.

Wyroki lubelskie z 1579 r. wspominają o Stanisławie Jaskoleckim i synach jego: Andrzeju, Piotrze, Jakóbie i Mikołaju (Ks. 1 f. 286). N. Jaskołecki, współdziedzic Cerekwicy 1577 r. Piotr Jaskolecki, dziedzic Słupa i Witaszyc, w kaliskiem 1579 r. Jan, dziedzic Popkowic, a Stanisław, Łagiewnik, w gnieźnieńskiem, 1580 r. Melchior, dziedzic Gorzewic i części Sokolnik Wielkich i Lipnicy w poznańskiem 1580 r. (Paw.). Kasper w latach 1585 — 1588 ma sprawę z Mycielskimi (Gr. Kośc. i Gr. Pozn.).

Piotr, namiestnik roty Orzelskiego około 1580 r. Andrzej Orzelski, żonaty z N. Jaskolecką z Buchocic 1588 r. Ludwik Jaskolecki, z województwem poznańskiem, a Adam Jaskułecki, z województwem kaliskiem, podpisali elekcyę króla Michała. Pewnie tenże sam Ludwik, tylko Jaskulecki, pisał się z województwem poznańskiem, na obiór Jana III-go. Adama Jaskuleckiego żona, Maryanna z Gruszczyńskich, 1713 r. (Gr. Pozn.).

JASKUŁOWSCY v. JASKOŁOWSCY z Jaskułowa, w ziemi zakroczymskiej. Stanisław Jaskułowski podpisał z ziemią ciechanowską, elekcyę króla Michała, a Andrzej i Jakób Jaskołowscy, z ziemią zakroczymską obiór Augusta II-go. Stanisław Jaskułowski, żonaty z Agnieszką Świecińską, w powiecie przedeckim 1790 r. (Gr. Przed. 99 f. 146). Kasper Jaskułowski zawarł 1798 r. układ z Łoskim, o Jaskułowo (DW. 112 f. 1197).

JASŁOWSKI Jan podpisał, z województwem kaliskiem, elekcyę króla Michała.

JASNOBORSKI Jan, z wojska zaporoskiego, otrzymał szlachectwo na sejmie 1649 roku.

JASNOGÓRSCY h. JASIEŃCZYK. Stanisław Jasnogórski, dworzanin królewski, został 1634 r. kuchmistrzem nadwornym koronnym. W 1637 r. otrzymał konsens królewski, na wykupienie Chylic i Jastrzębi, w ziemi warszawskiej, z rąk Żabickiego (M. 180 f. 296 i 182 f. 153). Żonaty z Zuzanną z Baryczy Kochanowską, wystawił jej nagrobek w kościele Św. Jana w Warszawie 1636 r. (Star. Mon.). Był on synem N. Lichtenberga Jasnogórskiego, z Szembekówny, żony 2-o v. Jana Cecchi (Rocz. Krak. III).

Felicyan, regent ziemski czerniechowski i burgrabia liwski 1725 roku (Czerniech. f. 897). Szymon Felicyan podpisał, z ziemią liwską, elekcyę Stanisława Augusta.

JASNOWSCY. Michał Jasnowski, w województwie ruskiem 1555 roku (AGZ. X. 1052). Kazimierz i Maryanna Jasnowscy 1676 r. w Łucku (metr. Dobromilskie). Jakób, syn Szymona i Magdaleny Jakubowskiej, wnuk Józefa i Agaty Łukowieckiej, dowiódł szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim trembowelskim (Prot. 301 f. 84).

JASPERS (?) Jakób Stanisław, miecznik wileński 1701 r. (Akta XIII).

JASTKIEWICZ Jerzy, syn Stefana i Praksedy Wasiutyńskiej, wnuk Jana i Anastazyi Szankowskiej, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie ziemskim lwowskim 1782 r.

JASTKOWSCY h. RAWICZ z Jastkowa, w powiecie lubelskim. W drugiej połowie XV-go wieku wieś ta należała do Jana, Michała, Grota i Bernarda, synów Prandoty, h. Rawicz (Dług.). Z nich Jan, był 1457 r. studentem uniwersytetu krakowskiego; świadczył w Lublinie 1477 r. W 1531 r. właścicielami Jastkowa byli: Piotr, Jakób i Grot (Paw.). Sebastyan Jastkowski, właściciel Lenda 1583 r. Agnieszka, ksieni panien Brygidek w Lublinie 1596 r. Wojciech i Stanisław, bracia; z nich Wojciech Jastkowski, właściciel Jastkowa 1596 r. Stanisław, syn Wojciecha, właściciel Jastkowa 1599 r. (Wyr. Lub. 15 f. 486; 65 f. 44, 170 i 546; 79 f. 136 i 473; 81 f. 979). Aleksander mianowany łowczym bracławskim 1660 r., ale nominacya ta nie przyszła do skutku. Tenże sam Aleksander, pisarz grodzki przemyski i sekretarz królewski 1666 r., miecznik przemyski 1667 roku, podsędek przemyski 1671 r., w końcu sędzia ziemski 1683 r. W tym ostatnim roku wyznaczony z sejmu komisarzem, do rozgraniczenia od Węgier (Zap. Lub. 50 f. 1; 53 f. 500). Podpisał on z ziemią przemyską elekcyę króla Michała i obiór Jana III-go. Stefan, w 1669 r. w województwie sandomierskiem. Jakób pisał się z województwem sandomierskiem, na elekcyę Augusta II-go. Zuzanna, córka Piotra i Zuzanny Gierałtowskiej, żona 1-o v. Jana Rymińskiego 1619 roku, a 2-o v. 1640 r. wdowa po Wacławie Siła-Nowickim (A. Łuckie).

Jerzy, cześnik trembowelski, żonaty 1-o v. z Salomeą Dydyńską, córką Stanisława i Anny Przyłęckiej, 1-o v. Janowej Kędzierzyńskiej, a 2-o v. 1750 r. z Anną Przerębską. Jerzy Franciszek, skarbnik drohicki, sprzedał 1769 r. dworek we Lwowie Łączyńskiemu (Gr. Lwow.). Żonaty z Rozalią z Frytschów, 1-o v. Krzysztofową Izdebską, zmarł bezdzietny 1785 roku we Lwowie (A. Lwow. For. Nob.).

Wincenty, współdziedzic Jastkowa, wraz z siostrą, Teresą Antoniową Rychlińską, zmarł 1808 r. we Lwowie, pozostawiwszy z Katarzyny Kotnickiej: Józefę, Rozalię, Wincentego i Wiktora (A. Lwow. For. Nob.).

JASTOWSKI Piotr podpisał, z województwem sandomierskiem, elekcyę Augusta II-go.

JASTROWSCY z Jastrowia, w powiecie poznańskim. Mikołaj z Jastrowia 1387 r. w sądzie w Poznaniu. O nim twierdzi kronikarz, Janko z Czarnkowa, że był bratem Janka z Szamotuł, syna Dobrogosta. Żona jego Małgorzata ma przysądzone 1388 r. połowę wsi Góry pod Sierakowem, przeciw Dobiesławowi z Kwilcza. Syn ich Bieniak Jastrowski z Jastrowa, Góry i Srocka w latach 1390—1395. pisze się czasem Górskim (Leksz.). Marcin, syn Jana z Jastrowia, 1458 r. na uniwersytecie krakowskim.

JASTRZĘBCOWIE h. JASTRZĘBIEC w województwie łęczyckiem, patrz *Rytwiańscy*.

JASTRZĘBOWSCY v. JASTRZEMBOWSCY h. POBÓG, z Jastrzębowa, w powiecie gnieźnieńskim. Dorota, wdowa po Janie Jastrzębowskim, 2-o v. żona Sędziwoja Rusieckiego, wyprawiła 1497 r. za siebie i młodsze dzieci na wojnę wołoską, syna swego Macieja Jastrzębowskiego, a na wojnę turecką 1498 r. syna swego, Andrzeja Jastrzębowskiego (St. Pr. P. Pom. VII. 278 i 463). Wojciech Jastrzembowski ręczył 1509 r. za plebana z Chojnic (Pom. Dz. W. Sr. XVI). Stanisław na Ostrkowie, w województwie płockiem 1555 r. (Gr. Płoc. Wiecz. 3 f. 173). Andrzej świadczy w Wierzbowie 1655 r. Marcin podpisał, z województwem kaliskiem, elekcyę Augusta II-go. Stefan, miecznik łęczycki, Andrzej i Jan, z województwa łęczyckiego i Józef, stronnicy Augusta III-go, głosowali za nim 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 604 i 605).

Stefan, miecznik inowłodzki 1731 r., miecznik łęczycki 1732 r., stolnik inowłodzki 1735 r., w końcu chorąży inowłodzki w tymże 1735 r. Wdowa po nim, Zofia z Poniatowskich, jest 2-o v. żoną Władysława Orsettego. Mikołaj pisał się z województwem płockiem, na obiór Stanisława Augusta.

Spadek wynoszący 2,000 fl. po Macieju Jastrzębowskim i żonie jego, Elżbiecie z Koziorowskich, w braku krewnych do 8-go stopnia, otrzymał prawem kaduka Nagórski 1767 r. (Kancl. 32 II f. 101).

Paweł, kanclerz gnieźnieński, archidyakon pomorski, kanonik i oficyał łowicki 1810 r., umarł 1813 r. w majątku swoim Dzierżbice, gdzie wzniósł kościół parafialny (Kor.).

Wojciech, syn Mateusza i Maryanny z Leśnikowskich, ur. 1799 r. w Gierwatach, w powiecie przasnyskim, profesor nauk przyrodzonych w instytucie gospodarstwa wiejskiego w Marymoncie. Syn jego Szczęsny.

Aleksander Kazimierz, syn Antoniego, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie przed 1850 r.

JASTRZĘBSCY h. DOŁĘGA, z Jastrzębi, w ziemi gostyńskiej, którą to wieś posiadali 1579 r. Feliks, Stanisław i Zofia Jastrzębscy (Paw.).

Herb Dołęga.

Bartłomiej, Kazimierz i Stanisław, z województwem rawskiem, a Seweryn, z ziemią gostyńską, podpisali elekcyę króla Michała.

Paweł z żoną, Katarzyną z Szweykowskich, kwitowali Świdzińskiego 1698 r. (Gr. Raws.).

JASTRZĘBSCY v. JASTRZEMBSCY h. JASTRZĘBIEC, z Jastrzębi, w powiecie łęczyckim. Józef Jastrzębski, syn Nikodema, procesuje się z Odolińskim 1586 r. Regina za Zieleniewskim 1626 roku. Mateusz, żonaty z Katarzyną ze Skąpskich, 1741 roku (Gr. Przed. 34 f. 587; 69 f. 353 i 87 f. 491).

Zdąje się, że do nich należą: Paweł, regent grodzki liwski 1682 r. i Jan Jastrzębski, dziedzic na Głoskowie, w ziemi czerskiej, skarbnik podolski 1710 r., żonaty 1-o v. z Jadwigą Kącką, 2-o v. z Elżbietą z Rędzinów. Z pierwszej żony pozostawił synów: Mateusza, Antoniego i Wojciecha, oraz córki: Konstancyę, żonę Wawrzyńca Izbińskiego i Agnieszkę, żonę Michała Zabłockiego. Wymienieni synowie skarbnika, z których Antoni był burgrabią zakroczymskim, dopełnili działu dóbr 1729 r. Z nich Antoni, zapisał 1732 r. żonie swej, Ewie z Wąsowiczów, 2-o v. Garlickiej, 4,000 flor., a Wojciech zeznał 1730 r. zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Rędzinów (Perp. Czers. 17 f. 15 i 219; 18 f. 340; 19 f. 351 i 361; 20 f. 255; 21 f. 142, 145, 195, 208, 233 i 285; 34 f. 526; M. 258 f. 29). Michał, kapitan wojsk koronnych 1787 r. (DW. 103 f. 1149). Adam, porucznik kawaleryi narodowej 1782 r. (MP.).

Herb Jastrzębiec.

Jakób, skarbnik łukowski, z żoną Katarzyną Zakrzewską, nabył 1758 r. od Andrzeja Kochowskiego Ostrowce, w województwie sadomierskiem. Syn jego Stanisław, zeznał 1790 roku zapis dożywocia z żoną, Teklą z Dłuskich, córką Kazimierza, skarbnika pilznieńskiego i Joanny Rosłuckiej i zostawił syna Antoniego Onufrego, ur. 1782 roku (metr. w Zalasowie).

Drugi syn Jakóba, Dydak, ur. 1751 r. (metr. w Bejscach), wylegitymowany ze szlachectwa w Galicyi zachodniej z bratankiem 1804 r.

Stanisław, Kajetan, Jan Kanty i Joanna, zamężna Paszycowa, dzieci Dydaka i Eufrozyny z Wielogłowskich, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r. Kajetan, żonaty z Maryą Wielogłowską.

Wylegitymowali się ze szlachectwa tamże również po 1850 r.: Konstanty, syn Ludwika i Jan Hieronim, syn Feliksa.

Tadeusz i Franciszek podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.). Rafał, Jerzy, Marcin, Karol i Melchior, synowie Jakóba, Franciszek, Wincenty

i Michał, synowie Kazimierza, i Ignacy, syn Jerzego, wnukowie Andrzeja, prawnukowie Władysława, dziedzica 1677 r. dóbr Imoniszki, Pogołonie-Bujnoszyliszki, w województwie wileńskiem, dowiedli szlachectwa 1800 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Jan, dziedzic dóbr Powoyłoki, w księstwie żmudzkiem, z żony, Katarzyny Giedgowdówny, pozostawił synów: Andrzeja, Kaspra i Marcina 1716 r. Stanisław, syn Marcina, w testamencie spisanym 1761 r., wymienił synów swoich: Dawida, Michała i Piotra. Dawida synowie: Jan, ur. 1789 r., Józef. ur. 1793 r. (metryki w Pikielach), Jerzy, ur. 1802 r., Mateusz Kazimierz, ur. 1805 r. i Tomasz, ur. 1812 roku (metryki w Siadach). Michała synowie: Ignacy, ur. 1791 r., Paweł, ur. 1793 r., i Antoni, ur. 1794 r.; Piotra synowie: Antoni, ur. 1790 r., Stanisław, ur. 1792 r. i Sylwester, ur. 1794 r. (metryki w Pikielach). Jana Dawidowicza syn, Sylwester Kazimierz, ur. 1818 r., Józefa Dawidowicza syn, Ignacy Józef, ur. 1826 r., Antoniego Michałowicza syn, Antoni, ur. 1821 r., wylegitymowani ze szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską w latach 1805—1832.

JASTRZĘBSCY v. JASTRZEMBSCY h. ŁABĘDŹ z Jastrzębi, w powiecie grójeckim. Dopiero w XVIII-m wieku zaczęli się pisać *Duninami - Jastrzębskimi.* Wieś ta w 1397 r. należała do Klemensa Słanki, który trzymał wieś królewską Dąbie, w łęczyckiem (Rz. M.). Potem przeszła do Łabędziców, z których Stanisław z Jastrzębi, skupił 1464 r. części w Dembinach od Łabędziców, spadkobierców Piotra, kanonika krakowskiego.

W drugiej połowie XV-go wieku dziedziczyli na Jastrzębi bracia, Władysław i Dersław. Dersław z Jastrzębi Przystawowski (Przystałowski?), zabezpieczył 200 grzywien posagu i wiana żonie swej Zofii, córce Sędzisza z Olbrachcic, w 1478 r.

Herb Łabędź.

Hieronim z Jastrzębi, syn Władysława, sprzedał 1506 roku pewne grunta stryjence swej Zofii, wdowie po Dersławie, która przyznaje 20 kóp groszy Stanisławowi, synowi Władysława (Zs. Grój. 4 B f. 58, 59 i 61). Władysław miał jeszcze trzeciego syna Mikołaja.

Stanisław, syn Władysława, pozostawił córkę Jadwigę, żonę Jakóba Warsza Michałowskiego i synów trzech: Jana, Andrzeja i Filipa. Siostra na rzecz braci zeznała oblig w 1536 r. (Zs. Warec. 5 f. 577).

Jan, syn Stanisława, z przezwiskiem *Wnuk,* ma sprawę 1564 r. z bratem swoim stryjecznym Janem, synem Mikołaja. W 1569 r. już nie żył, w którym pozostała po nim wdowa Katarzyna z dziećmi: Mikołajem, Stanisławem, Janem, Pawłem, Katarzyną, Jadwigą, Zuzanną, Felicyą, Krystyną i Barbarą, procesuje się z Janem Jastrzębskim, zwanym *Kozioł,* (Zs. Warec. 9 f. 806; Zs. Gr. Czers. 30 f. 279; 31 f. 371; 36 f. 767; 39 f. 6 i 41 f. 78).

Mikołaj, syn Jana Wnuka, zabezpieczył w 1573 r. na Jastrzębi 200 kóp groszy żonie swej, Katarzynie z Widowskich, córce Stanisława. Synowie jego: Floryan i Joachim, nabyli 1599 r. część Jastrzębi i Strykowa w województwie raw-

skiem, od Czerwińskiej. Floryan kwitowany 1608 r. z posagu przez Wysotową. Walenty, syn Floryana, sprzedał 1635 roku część swoją na Jastrzębi, Janowi Jastrzębskiemu (Zs. Gr. Czers. 41 f. 566 i Perp. Czers. 1 B f. 207; 3 f. 139 i 9 f. 231).

Stanisław, syn Jana, żył jeszcze w 1614 r., w którym oddał synom swoim: Adamowi i Jakóbowi, część swoją na Jastrzębi. Adam, żonaty z Jadwigą Podsędkowską, odstąpił 1620 r. część swoją Jastrzębi bratu Jakóbowi. Ten ostatni zabezpieczył na Strykowie 1619 r. posag żonie swej, Elżbiecie z Zawiszów, córce Stanisława. Syn jego Samuel, odstąpił część Jastrzębi synowi swemu Jakóbowi 1676 r., który też w tymże roku żeznał zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Gośniewskich. Bartłomiej, syn Jakóba, sprzedał 1701 roku Piekarty Mendeckiemu (Perp. Czers. 4 f. 425; 6 f. 84, 119 i 125; 13 f. 482 i 490; 15 f. 338).

Andrzej, syn Stanisława, darował w 1553 r. żonie swej Annie, część Jastrzębi i Strykowa (Zs. Gr. Czers. 18 f. 18).

Hieronim, syn Władysława, pozostawił czterech synów: Stanisława, Marcina, Bartłomieja i Jana, którzy w 1527 r. wystawili oblig na rzecz stryja swego Mikołaja (Zs. Gr. Czers. 8 f. 143).

Stanisław, syn Hieronima, zabezpieczył 1550 r. posag żonie swej, Zofii Staniszewskiej. Z niej miał czterech synów: Jana, Andrzeja, Piotra i Pawła, oraz córki: Agnieszkę, żonę Stanisława Laskowskiego, na spłacenie której posagu, matka z synem Andrzejem zastawiła część Jastrzębi 1571 r. i Barbarę, żonę Jakóba Czaplińskiego, której brat Jan odstąpił 1564 roku pewne prawa (Zs. Gr. Czers. 5 f. 102; 15 f. 238; 40 f. 143 i 46 f. 584).

Mikołaj, syn Władysława, zabezpieczył 1512 r. posag żonie Dorocie, córce Wilka z Nadolnej. Córka jego Małgorzata, żona Stefana Kozietulskiego, zrzekła się majątku ojczystego w 1560 r., na rzecz brata Jana.

Jan zeznał oblig na Rykalskiego 1553 r.; w 1562 r. procesuje się z Lewickim, a 1564 r. z bratem stryjecznym Janem, synem Stanisława (Zs. Grój. 5 f. 140; Zs. Gr. Czers. 17 f. 388; 31 f. 371 i 26 f. 438).

Stanisław, syn Jana, a wnuk Mikołaja, procesuje się 1590 r. z synami Jana *Cycunia* Jastrzembskiego. Dziedziczył on na Brześcach i Woli i w 1580 r. żonaty był z Elżbietą Magnuszewską (Zs. Gr. Czers. 59 f. 1378 i Zs. Warec. 12 f. 109). Syn jego Paweł, kwitowany przez Boglewskiego 1612 r., a córka Agnieszka, żona Andrzeja Dąmbińskiego, kwitowała 1610 r. brata Pawła, z odbioru posagu (Zs. Warec. 20 f. 133; 23 f. 144 i 24 f. 18).

Paweł, żonaty z Zofią Oborską, której 1610 r. zapisał sumę, nie żył już w 1635 r., w którym, pozostała po nim wdowa, kwitowała Boskiego z dzierżawy. Taż wdowa, z synami swoimi: Stanisławem i Andrzejem, procesowała 1641 roku Siekluckiego, o zabór rzeczy, a w 1644 r. Kożuchowskich, o szkody w zbożu. Obaj bracia sprzedali 1653 r. część swoją na Brześcach i Woli Kożuchowskiemu (Perp. Czers. 3 f. 231 i 371; 11 f. 592; Zs. Warec. 25 f. 217 i 27 f. 37, 629 i 771). Ewa, córka Pawła, za Janem Umieckim; wdowa po nim 1660 roku (Zs. Warec. 29 f. 46).

Stanisław, syn Pawła, żonaty 1653 r. z Anną z Zabłockich, a brat jego Andrzej, 1662 r. z Maryanną z Gośniewskich (Perp. Czers. 11 f. 755 i 12 f. 259).

Andrzej podpisał z ziemią czerską elekcyę króla Michała. Synowie jego: Jan, Jakób i Łukasz, sprzedali 1699 r. część swoją na Jastrzębi Grotowskiemu (Perp. Czers. 15 f. 150).

Jakób, syn Andrzeja, żonaty z Zofią z Magnuszewskich, nie żył już w 1705 roku (Perp. Czers. 16 B f. 363).

Jan, syn Andrzeja, żonaty z Felicyanną Wierzchowską 1710 r., otrzymał od Wierzchowskiego 1721 r. część Pabierowic (Perp. Czers. 14 D f. 74 i 75; 17 f. 187 i 19 f. 114). Synowie jego: Franciszek, Józef i Gabryel Duninowie Jastrzębscy, nabyli część Gośniewic w 1732 r. Siostry ich: Agnieszka, żona Jana Młochowskiego; Maryanna, 1-o v. za Szymonem Wolskim, 2-o v. za Wojciechem Szczakowskim i Weronika, za Stefanem Świerczewskim (Perp. Czers. 22 f. 101 i 269; 23 A f. 36 i 218; 25 f. 320; DW. 68 f. 178 i 622).

Franciszek Dunin-Jastrzębski, syn Jana, nabył 1737 r. część Pabierowic od Gębskich. Żonaty 1-o v. z Franciszką Świerczewską 1734 r., 2-o v. z Salomeą Baranowską, córką Macieja i Teofili z Trąbczyńskich, 1739 r. (Perp. Czers. 14 D f. 201; 23 A f. 210 i 25 f. 27), z pierwszej żony pozostawił syna Adama, a z drugiej — synów: Jana i Maksymiliana, oraz córki: Franciszkę, za Aleksym Jasieńskim, komornikiem granicznym czerskim i Rozalię, za Pawłem Młochowskim. Adam, subdelegat grodzki czerski 1754 r., odstąpił w 1755 r. pewną sumę braciom swoim: Janowi i Maksymilianowi. Jan pozostawił córkę Antoninę, żonę 1-o v. Adama Załęskiego, 2-o v. Pawła Obarowskiego. Kwitowała ona Maksymiliana w 1778 r. Maksymilian, sprzedał 1781 r. poddanego w Pabierowicach Rylskiemu (Perp. Czers. 27 f. 43; 30 f. 80 i 200; 34 f. 130 i 184; 35 f. 41 i 358; DW. 97 f. 784; Deb. Czers. 3 f. 20 i 4 f. 20).

Józef, brat Franciszka, subdelegat grodzki czerski 1734 r., nabył w 1736 roku od Dłuskiej część Pabierowic i Starej Wsi (Perp. Czers. 23 A f. 216 i 23 B f. 143).

Gabryel Dunin - Jastrzębski, syn Jana, zeznał w 1742 r. zapis dożywocia z żoną, Rozalią z Młochowskich, córką Marcina, której zabezpieczył posag na Kawęczynie 1778 r. W 1776 r. sprzedał Pabierowice Zaborowskiemu. Synowie jego: Adam i Aleksy, kwitowali Zaborowskiego 1778 r., a córki: Franciszka, 1-o v. żona Antoniego Rożeckiego 1768 r., 2-o v. Kaspra Bogdańskiego 1771 r., Katarzyna, 1-o v. Leszczyńska, 2-o v. Józefowa Golianowa 1777 r. i Petronella, za Józefem Wylezińskim 1779 r.

Aleksy, żonaty 1-o v. z Katarzyną Parolówną, 2-o v. z Maryanną Siekierzyńską, pozostawił z pierwszej żony Wawrzyńca i Maryannę, a z drugiej, Helenę 1792 r. (Perp. Czers. 26 f. 106; 34 f. 25 i 240; 35 f. 206 i 234; 36 f 32 i 143; Deb. Czers. 1 f. 93 i 2 f. 137).

Stanisław, syn Jana, żonaty z Elżbietą Magnuszewską, oprócz Pawła, miał jeszcze syna Jana, który w 1609 r. nabył Kozietuły od Wągrodzkiej.

Jan, żonaty 1628 r. z Agnieszką Lubiszewską, z którą w tymże roku zeznał zapis dożywocia, pozostawił, ale prawdopodobnie z innej, nieznanej pierwszej żony, synów: Mikołaja, Marcina, Andrzeja, Walentego i Krzysztofa, którzy dopełnili 1653 roku tranzakcyę, dotyczącą Kozietuł (Perp. Czers. 3 f. 182; 6 f. 301; 11 f. 598 i 599).

Mikołaj zeznał 1626 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną Zawiszanką i z niej pozostawił synów: Wojciecha i Samuela. Wojciech odstąpił 1653 r. stryjom swoim, Walentemu i Krzysztofowi, część swoją na Kozietułach. W tymże samym roku zeznał zapis dożywocia z żoną, Anną z Woyczyńskich i z niej pozostawił córkę Helenę, żonę Kazimierza Łoskiego 1700 r. (Perp. Czers. 7 f. 391; 11 f. 601 i 15 f. 238). Wojciech podpisał, z ziemią czerską, elekcyę króla Michała. Samuel zabezpieczył 1663 r. posag na Jastrzębi żonie swej, Katarzynie z Czerwińskich (Ibid. 12 f. 345).

Walenty, syn Jana, żonaty 1628 r. z Zofią Miedzechowską, pozostawił syna Andrzeja, który wspólnie z bratem stryjecznym Wojciechem, odstąpił 1695 r. pewną sumę po ciotce Elżbiecie z Jastrzębskich Maciejowej Gośniewskiej, Łoskiemu (Perp. Czers. 8 f. 36 i 14 C f. 156).

Krzysztof zeznał 1653 r. zapis dożywocia z żoną, Maryną z Czerwińskich. Syn jego Maciej, sprzedał 1670 r. ogród na Kozietułach, a z Maryanny Rudzkiej, pozostawił córkę Maryannę, niezamężną jeszcze w 1733 r. (Perp. Czers. 11 f. 601; 13 f. 321; 21 f. 302 i 23 A f. 59).

Krzysztof, syn Jana z Jastrzębi, pozwany 1582 r. przez Koziełkowskiego (Zs. Gr. Czers. 51 f. 109). Jan, syn Krzysztofa, dopełnia 1606 r. działu z Andrzejem, synem Jana i Marcinem, synem Stanisława, a 1653 r. zabezpieczył posag żony syna Wawrzyńca, Justyny z Biejkowskich. Kazimierz, syn Wawrzyńca, sprzedał 1696 r. część Jastrzębi Grotowskiemu (Perp. Czers. 3 f. 40; 11 f. 638 i 14 D f. 74). Elżbieta za Aleksandrem Kudelskim 1713 r. (Ibio. 18 f. 88). Maryanna, córka Wawrzyńca i Petronelli z Jeziorkowskich, sprzedała 1721 r. część Jastrzębi, zwaną Jastrzębice (Ibid. 19 f. 77).

Jan, syn Franciszka i Maryanny z Poradowskich, wnuk Jakóba, prawnuk Stanisława, sprzedał w 1755 r. Zaborowskiemu część Olszan (Ibid. 30 f. 223). Paweł, syn Jakóba i Konstancyi Rędzinianki, wnuk Andrzeja, sprzedał 1767 r. Jasieńskiemu część Gośniewic (Ibid. 32 f. 199; 33 f. 144 i 34 f. 136).

Obok wyżej wymienionych, dziedziczył w XVI-m wieku na Jastrzębi Jan *Cycuń* Jastrzębski, po którym zostali synowie: Albert, Stanisław, Jakób, Hieronim, Maciej, Jan, Marcin i Zygmunt. Siostra ich Anna, żona Jakóba Laskowskiego, zrzekła się na nich majątku ojcowskiego w 1577 r. (Zs. Warec. 11 f. 243; Zs. Gr. Czers. 46 f. 1130; 51 f. 193 i 59 f. 1378; Paw.).

Zygmunt, żonaty 1578 r. z Anną Widowską, pozostawił dwóch synów: Andrzeja i Wojciecha. Andrzej sprzedał 1614 r. część swoją na Jastrzębi i Strykowie, bratu Wojciechowi. Syn jego Wojciech, asystował siostrze swej stryjecznej Marynie, córce Wojciecha, a żonie Pawła Jarochowskiego, przy sprzedaży Jastrzębi Biejkowskiemu 1668 r. (Zz. Gr. Czers. 43 f. 732; Perp. Czers. 4 f. 321, 11 f. 500 i 13 f. 247).

Stanisław *Głąb* z Jastrzębi pozostawił syna Jana, który 1573 r. zabezpieczył sto kóp groszy żonie, Zofii z Widowskich, córce Rosława (Zs. Gr. Czers. 41 f. 439 i 48 A f. 666).

Jan *Kaczka* Jastrzębski, współdziedzic Jastrzębi 1576 r. Mikołaj Jastrzembski, rządca w Czerniakowie, a Jan, współdziedzic Umiastowa-Kręczek, w warszawskiem, 1580 r. (Paw.).

JASTRZĘBSCY v. JASTRZEMBSCY h. ŚLEPOWRON, z Jastrzębek, w ziemi łomżyńskiej, skąd następnie przeszli na Podlasie, gdzie założyli sześć wsi noszących nazwę: Jastrzębie - Łupiny, J.-Daćbogi, J.-Mroczki, J.-Płuty, J.-Śmiary i J.-Tworki. Wszystkie te wsie należą do parafii Domanice, w której znajdują się akta ich urodzeń. Licznie rozrodzeni, osiedli i w łukowskiem, gdzie także spotykamy Jastrzębie i powoli rozeszli się po całym kraju.

Jan ze wsi Jastrzębie, 1413 r. student, a 1436 r. kanonik płocki i rektor Akademii krakowskiej (C. U. Cr.). Gallus (Gaweł), syn Jana z Jastrzębi, na uniwersytecie krakowskim 1441 r.

Maciej Jastrzębski h. Bujny, w Łomży 1462 r. Zakład nałożony 1471 r. przez ks. Janusza Mazowieckiego, pomiędzy Mścisławem, a synem jego, Janem Jastrzębskim z Jazwin, czyli ze Starej Jastrząbki, h. Bujny. Takiż zakład nałożony 1472 roku, przez tegoż księcia, pomiędzy Witem i Piotrem Jastrzębskimi, herbu Bujny (Mil.).

Herb Ślepowron.

Andrzej, syn Jana, dziedzica na Jastrzębiach, w ziemi łukowskiej, 1533 r. (M. 49 f. 15). Sebastyan, syn Jana *Boruty*, dziedzic na Jastrzębiach - Mroczkach 1578 r. (M. 120 f. 227). Tenże Sebastyan, za zasługi wojenne, otrzymał 1621 roku prawem lennem wieś Miortwą, w stanie Nowogródka-Siewierskiego (M. 165 f. 287). Jego pewnie potomkami będą: Maciej Kazimierz, regent i burgrabia łucki 1665 r., Michał, co z województwem czerniechowskiem, podpisał elekcyę Jana III-go, Stanisław, cześnik czerniechowski, zmarły w 1699 roku i Michał, skarbnik łucki, posesor Hołyszek, w województwie kijowskiem 1756 r. (Kij. XII f. 1479).

Marek i Jan, synowie Andrzeja, dziedziczyli na Jastrzębiach-Tworkach 1589 r., a Jan Krzysztof, pisarz grodzki łukowski i Paweł, synowie Wojciecha, na Jastrzębiach-Mroczkach, w 1597 r. (Wyr. Lub. 35 f. 775 i 73 f. 546). Andrzej, poborca ziemi łukowskiej 1658 r. (Zap. Lub. 45 f. 927). Tomasz, syn Walentego, dziedzic na Jastrzębiach-Łupinach, procesuje się 1663 z Niklewskim (Ibid. 48 f. 291).

Jan, Floryan, Michał, Józef i Franciszek, z ziemią łomżyńską, Andrzej *Symanik*, Szymon *Michoń*, Maciej, Stanisław i Miklus, z województwem lubelskiem, podpisali elekcyę króla Michała.

Maciej, z Jadwigi Żerkówny, pozostawił dwóch synów: Jana Stanisława i Jerzego. Obierali oni plenipotentów w Lublinie 1663 r. (Zap. Lub. 48 f. 444). Jan Stanisław, pisarz grodzki żydaczowski 1650 r., wojski i pisarz grodzki halicki 1660 r., z Zofii Fredrówny, miał dwóch synów: Stanisława Floryana i Franciszka. Podpisali obaj z ziemią halicką, elekcyę Augusta II-go, a nabyli 1702 roku Kujdańce od Cebrowskiego. Franciszek, komornik ziemski lwowski 1692 r., następnie pisarz ziemski halicki 1702 r. Stanisław Floryan, z wojskiego, sędzia ziemski halicki 1720 r., zeznał z żoną, Brygidą z Łychowskich, zapis dożywocia 1708 r. Za konsensem królewskim z 1725 r., wspólnie z żoną, tylko że nazwaną Łyskowską, wykupił wójtostwo Jasieńskie, w ziemi przemyskiej, z rąk Nahajewskiego (Sig. 20). W 1727 r. nabył Podhorki od Tłuchowskich, a 1747 r. część Bednaro-

wa od Drohomireckiego. W 1719 r. odstąpił synowi Michałowi Janowi, trzymany przez siebie Dołpotów.

Michał Jan, miecznik halicki 1744 r., stolnik kołomyjski 1746 r., w końcu stolnik halicki 1760 r., umarł w 1764 r. W 1723 r. nabył Skazińce od Niemojewskiego (Gr. Kam.). W 1753 r. odprzedał Bednarów Drohomireckim, a resztę Podhorek nabył od Golejewskiego. Z Joanny Sierakowskiej jego synowie: Jan, Ignacy, kanonik kijowski, Ksawery i Antoni, dopełnili działu majątku po nim pozostałego 1775 r. Antoniemu odstąpiła matka Dołpotów, za konsensem królewskim z 1767 r. (Kancl. 34 II f. 7).

Jan, dziedzic Podhorek, szambelan Stanisława Augusta 1786 roku, zapisał 1777 r. dożywocie żonie, Zofii Skarbkównie, zmarłej 1812 r. we Lwowie, a w 1778 roku nabył Dołpotów, od brata Antoniego. Córki ich: Petronella i Maryanna 1812 r. (Gr. Halic.; A. Lwow. For. Nob.).

Antoni, starosta dołpotowski 1767 r., zabezpieczył 1772 r. posag i wiano żonie swej, Ludwice Łosiównie, 2-o v. Remigianowej Karnickiej, córce Benedykta, skarbnika lwowskiego i Anieli Łosiówny, podstolanki żydaczowskiej (Gr. Tremb.). Wymienieni wyżej bracia: Jan, Ignacy, Ksawery i Antoni, wraz z piątym bratem Tadeuszem, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim (Goł.). Po Antonim został się syn Franciszek i córka Teresa hr. Łosiowa, a po Ksawerym, syn Kazimierz i córki: Elżbieta, Domicella i Maryanna.

Tadeusz, zmarły we Lwowie 1797 r., z Konstancyi Kaweckiej, miał synów: Jana i Feliksa.

Paweł, podsędkowicz ziemski łukowski, ożeniony z Maryanną Pakoszewską, córką Mikołaja, współdziedziczką Podlisek, zmarłą przed 1776 r., zostawił synów: Ksawerego, Jana i Tadeusza (A Lwow. For. Nob.).

Błażej, zastawny posiadacz Cerekwi, z żony Anny, pozostawił syna Aleksandra, ur. tamże 1720 r. Tegoż, z Elżbiety Zacharskiej, dzieci: Kazimierz, zmarły przed 1778 r., Wojciech, Franciszka, za Franciszkiem Pacewiczem i Jozafat Andrzej, właściciel Łysej-Góry. Wojciech i Jozafat legitymowali się ze szlachectwa 1808 r., w Wydziale Stanów.

Jozafat, żonaty 1-o v. z Barbarą Gajewską, 2-o v. z Heleną Nidecką. Potomstwo z pierwszej jego żony: Wincenty, właściciel Łysej-Góry; Albert Józef. właściciel Dziekanowic, ożeniony z Teresą Tetmajer, z której synowie: Edmund, dziedzic Dembna, zmarły bezżennie i Stanisław Kostka, który z Maryi Nieczuja Dembińskiej, dziedziczki Dembian i Jurkowa, pozostawił: Jana, Stanisława i Amelię hrabinę Mieczysławowę Ponińską; Jan; Karol, żonaty z Franciszką Trembecką. córką Benedykta, z której synowie: Emil i Walery. Z drugiej: Bonawentura, Maryanna, Aniela za Łuckim i Kazimierz. Bonawentura, ożeniony z Pelagią Mierzeńską, córką Michała, miał z niej synów: Romana i Teofila (A. Gal. Wydz. Kraj.). Emil, Walery, Roman i Teofil, zapisani do ksiąg szlacheckich, w Wydziale Stanów, 1854 i 1855 r.

Andrzej, Kasper, Franciszek i Wojciech, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie grodzkim przemyskim.

Wojciech, z Magdaleny Umańskiej, pozostawił syna Antoniego, żonatego z Katarzyną Skarzyńską, z której synowie: Józef, Jan i Tomasz, współwłaściciele

dóbr: Żuraki, Starunia, Kasperowa etc., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądzie grodzkim halickim.

Tomasz, z Magdaleny Angerman, miał syna Aleksandra, a ten Honorata, po którym syn Honorat Witold (A. Gal. Wydz. Kraj.). Honorat, ur. 1824 r. współdziedzic Białej, zmarły 1865 r., ożeniony był z Zenobią Jastrzębską.

Michał, wojski oświecimski, żonaty z Urszulą z Granowa Graniewską, 2-o v. Szyrynową, a 3-o v. Dąbrowską, z niej pozostawił: Ignacego, zmarłego w Rudnikach 1785 r., wylegitymowanego ze szlachectwa 1782 r., w grodzie halickim, żonatego z Anną z Wierzchowskich, z której córki: Teresa i Katarzyna, żona Wojciecha Soleckiego; Jana, bezdzietnego; Piotra, porucznika kawaleryi narodowej, właściciela Kropiwny, w powiecie winnickim, bezdzietnego z Apolonią Klityńską; Barbarę, za Jakóbem Wolańskim; Maryannę, za Franciszkiem Zderkiewiczem.

Petronella, żona Stanisława Zawadzkiego 1730 r. (Gr. Tremb. 75 f. 159). Antoni, cześnik łukowski, z żoną Katarzyną, mieszkał 1759 r. w Szmańkowcach, pod Czortkowem. Teresa, żona Mierzejewskiego, starosty brylińskiego, 1775 roku w Uhryniu. Teresa, żona Michała Moszyńskiego z Oryszkowiec 1797 r. Szymon Tadeusz, syn Józefa i Maryanny Orłowskiej, ur. w Ułaszkowcach 1784 r. Józef Tadeusz, ur. 1750 r., zmarły w Tudorowie 1828 r., miał syna Józefa Faustyna, dziedzica Tudorowa i części Majdanu, zmarłego 1826 r., ożenionego 1814 r. z Maryanną Taborską, z której Marya Józefa, ur. 1816 r., Józef Higin, ur. 1817 r., zmarły 1829 r., Teofil Franciszek, ur. 1818 r, Rudolf, ur. 1819 r., Joanna, ur. 1822 r. i Walerya Ludwika, ur. 1823 r. Konstancya, zamężna Zdańska 1790 r. Julia Janowa Krasucka 1811 r.

Włodzimierz, syn Karola i Anieli Witwickiej, zmarł 1873 r. w Czerkawszczyznie. Julia, siostra Włodzimierza, wyszła 1875 r. we Lwowie za Jana Antoniego Zieniewicza (M. Zaw. z metryk w Czortkowie i Jagielnicy).

Zacharyasz i Paweł, synowie Adama, sprzedali 1633 r. części swe na Jastrzębce-Starej Wąsowiczowi (Gr. Łomż. 9 f. 340 i 591). Adam i żona jego, Anna z Gralewskich, otrzymali wójtostwo stobnickie 1613 r. (M. 155 f. 92). Wójtostwo to, odstąpił Adam synowi Wojciechowi, za konsensem królewskim z 1640 r. (M. 185 f. 263) Wojciech i Stanisław, synowie Benedykta i Anny, 1666 r. Jan, syn Wojciecha, dziedziczył na Jastrzębiach-Łupinach 1692 roku (Zap. Lub. 50 f. 1350 i 68 f. 232).

Wojciech, zmarły podstarościm i sędzią grodzkim wyszogrodzkim, przed 1744 r., ożeniony z Zofią Morsztynówną, stolnikówną bielską 1729 r., pozostawił syna Franciszka i córki: Ewę Antoniowę Rylską i Magdalenę, niezamężną 1744 r. (Akta Krak.).

Na Jastrzębiach-Śmiarach, dziedziczyli Jastrzębscy z przydomkiem *Sikora*. Wojciech Jastrzębski, syn Jana Sikory, odstąpił dwa łany córce swej Helenie, 1724 r. Wojciecha synów dwóch: Marcin i Wojciech.

Marcin sprzedał 1729 r. część swoją na Jastrzębiach - Śmiarach Pawłowi Jastrzębskiemu, proboszczowi Tuchowskiemu, a syn jego Adam nabył tamże część 1744 r. Józef, syn Adana i Maryanny, urodził się tamże w 1751 r.

Wojciech syn Wojciecha, nabył 1771 r. część na Jastrzębiach - Śmiarach, od Antoniego Jastrzębskiego, syna Wojciecha, zwanego *Dominik* Synowie jego: Maciej, ur. tamże 1765 r., a Grzegorz Józef 1771 r.

Stanisław, syn Jana i Anny, urodził się 1696 r. Antoni, syn Stanisława *Sikory*, nabył 1788 r. część dóbr Jastrzębi-Mroczyska od Ługowskiego. Z Elżbiety jego synowie: Tomasz, ur. 1766 r. i Adam, ur. 1772 r.

Wojciech, syn Tomasza, zwanego *Leśkowicz*, nabył 1746 r. część wsi Jastrzębie-Łupiny, od Andrzeja, syna Grzegorza, zwanego *Sikorą*. Bartłomiej, syn Wojciecha i Maryanny Ługowskiej, urodził się tamże w 1749 r. Aleksy, drugi syn Wojciecha, nabył część wsi Jastrzębie-Tworki 1789 r. Tomasz, syn Andrzeja, zwanego *Leśkowicz* i Katarzyny Piórówny, sprzedał część wymienionej wsi Polińskiemu 1747 r.

Stanisław, syn Andrzeja, zwanego *Leśkowicz*, nabył 1746 r. część wsi Jastrzębie-Tworki. Syn jego Jan, sprzedał 1778 r. część na Jastrzębiach - Łupinach Mikołajowi, synowi Wojciecha, zwanego *Jakóbowicz*. Mikołaj, syn Jana i Ludwiki, ur. w 1766 r.

Ludwik *Puszcz* Jastrzębski, z żony, Anny Mietelskiej, miał córkę Barbarę, za Stefanem Świeszewskim 1787 r. (Deb. Czers. 2 f 38) i synów: Jakóba, proboszcza wojsławskiego i Aleksego, który nabył 1778 r. od brata części w Jastrzębiach-Mroczkach i Tworkach. Aleksego, z Krystyny Grodzickiej, synowie: Jakób Ignacy, ur. 1791 r. i Jan Tomasz, ur. 1796 r. (metr. w Domanicach). Józef, syn Antoniego Puszcza, cedował 1786 r. części dóbr Borki-Kozy i Jastrzębie-Mroczki synowi Andrzejowi.

Paweł, syn Piotra, zwanego *Marcinowicz*, nabył 1720 r. części dóbr Jastrzębie-Pluty od Oknińskiego. Z żony, Jadwigi Żurawskiej, syn jego Antoni, ur. 1731 r., pozostawił z Ewy Domanickiej, synów: Wawrzyńca, ur. 1761 r., Kazimierza, ur. 1764 r. i Fabiana Sebastyana, ur. 1772 r. (metr. w Domanicach).

Antoni, syn Wojciecha, sprzedał 1764 r część Jasionki Jakóbowi Zielonce. Paweł, syn Antoniego i Zofii, ur. 1720 r., z żony Maryanny, miał synów: Leona, ur. 1770 roku, Kazimierza, ur. 1775 roku i Wojciecha, ur. 1777 roku (metryki w Zbuczynie).

Stanisław, syn Franciszka *Szymanika*, sprzedał 1783 r. część Jastrzębi-Mroczków Stanisławowi Krasuskiemu, a z Eleonory Krasuskiej, zostawił syna Józefa, ur. 1778 r. (metr. w Domanicach).

Antoni, syn Józefa *Gołębia*, nabył 1775 r. część Jastrzębi od Mateusza, syna Franciszka *Michonia*.

Maciej *Michoń*, syn Mikołaja, nabył 1753 r. część Jastrzębi-Dadźbogów od Stanisława, a z żony Apolonii, miał syna Łukasza, ur. 1762 roku (metr. w Domanicach).

Wacław i Józef, synowie Adama, sprzedali 1780 r. część Borków - Sołdów Sebastyanowi, synowi Jana, którego z Ewy N. synowie: Bartłomiej, ur. 1751 roku i Mateusz, ur. 1757 r. (metr. w Zbuczynie).

Maciej, syn Krzysztofa, nabył 1761 r. części dóbr Krasuse-Wólka-Konopczana, od Wojciecha Krasuskiego. Macieja i Franciszki synowie: Wojciech, ur. 1752 r. (metr. w Trzebieszowie) i Fabian Sebastyan,. ur. 1754 r. (metr. w Zbuczy-

nie). Krzysztof, syn Mateusza, nabył od Jasieńskiego część Borków - Kosiorów; z Elżbiety syn jego Jan, ur. 1755 r. (metr. w Zbuczynie).

Maciej, Piotr i Jakób Jastrzębscy, synowie Wojciecha i Anny z Borkowskich, sprzedali 1734 r. część dóbr Borki-Kosiorki Wawrzyńcowi Jastrzębskiemu, synowi Grzegorza. Jan, syn Wawrzyńca, zeznał 1781 r. oblig na rzecz żony swej, Magdaleny z Ługowskich, córki Adama. Syn ich Tomasz, ur. w parafii Zbuczyńskiej 1761 r.

Niektórzy z nich, nosili przezwisko *Niedźwiedź*. Z nich Walenty miał dwóch synów: Józefa i Macieja. Maciej, syn Macieja, sprzedał 1693 r. stryjowi swemu Józefowi, synowi Walentego, część na Jastrzębiach-Łupinach. Józef pozostawił trzech synów: Antoniego, Franciszka i Marcina. Antoni sprzedał część swoją na Jastrzębiach - Tworkach Radomyskiemu 1748 r. Józef, syn Franciszka, wnuk Józefa, sprzedał 1745 r. część swoją na Jastrzębiach - Łupinach, stryjowi swemu Marcinowi. Marcin z Konstancyi, miał dwóch synów: Piotra Pawła i Jacka. Piotr Paweł, ur. 1734 r., a Jacek, ur. 1752 r. Jacka, z Ewy Borkowskiej, syn Jakób, ur. w 1785 roku.

Inni Jastrzębscy nosili przezwisko *Pisarczyk*. Z nich Marcin, miał syna Aleksandra, który w 1720 r. wspólnie z żoną, Teodorą z Dmowskich, sprzedał część swoją na Jastrzębiach - Dadzibogach Krasuskiemu. Jakóba, syna Aleksandra, kwitował Krasuski 1762 r. Jakóba synów dwóch: Krzysztof, ur. 1758 roku i Walenty, który nabył 1781 r. część wsi Jastrzębie - Śmiary, od Józefa Jastrzębskiego, syna Pawła i Zofii z Jastrzębskich. Ten Paweł miał jeszcze drugiego syna Łukasza, który nabył 1772 r. część pewną na Jastrzębiach. Wincenty, syn Łukasza, ur. 1770 r.

Jan, syn Krzysztofa, nabył część Jastrzębi-Łupin 1772 r. Stanisław i Dionizy, synowie Jana, nabyli części wsi Jastrzębie-Tworki od Radomyskiego 1788 r. Michał, syn Dionizego i Gertrudy z Chromińskich, ur. 1780 r.

Józef, syn Piotra, zwanego *Dominik*, sprzedał część swoją na Jastrzębiach-Śmiarach, bratu Wawrzyńcowi 1749 r. Wawrzyńca, z Elżbiety Jezierskiej, syn Jakób, ur. w parafii Domaszewnickiej 1729 r. Wymieniony Józef, syn Piotra, nabył w 1746 r. część Dąbrówki - Stany, a syn jego Ignacy, część tejże wsi 1788 r. Ignacego, z Anny Księżopolskiej, synowie: Piotr, ur. 1764 r. w parafii Niwiskiej i Jan Ludwik, ur. 1777 r. w tejże parafii (Akta Leg. Galic.).

Andrzej, syn Adama, zeznał 1760 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Łuniewskich i zabezpieczył jej posag na Jastrzębiach-Śmiarach (Perp. Czers. 31 f. 135 i 136).

Floryan i Jan, z ziemią łomżyńską, a Stefan, z województwem bracławskiem, podpisali elekcyę Augusta II-go. Ksawery, z województwem wołyńskiem, pisał się na obiór Stanisława Augusta.

Marcyan, regent grodzki łukowski 1680 r. Stanisław, kanonik lubelski, scholastyk stanisławowski, proboszcz w Markuszowie 1682 r. (Zap. Lub. 60 f. 143). Szymon Jan, kanonik lubelski 1687 r. (Ibid. 63 f. 198). Marcin, cześnik owrucki i podstarości łukowski 1690 r., podsędek łukowski 1696 r., w końcu sędzia ziemski 1713 r. Po śmierci jego został 1754 r. sędzią ziemskim łukowskim Kazimierz Antoni, skarbnik bydgoski i podstarości grodzki łukowski.

Kazimierz był właścicielem Grodziska i w 1766 r. ustanowioną została komisya do odgraniczenia tych dóbr od Zbuczyna (Kancl. 31 IV f. 305). Wdowa po nim, Zofia Wężówna, z synami: Wincentym, Józefem *Benedyktem*, Antonim i Ignacym, nabyli 1781 r. część dóbr Cielemięc. Wincenty, vicesgerent łukowski 1781 roku, z żony, Rozalii Burdzickiej, miał syna *Onufrego* Jacka, ur. 1776 r. (metryka w Zbuczynie). Józef Benedykt, regent ziemski łukowski 1777 r., a grodzki 1781 r, został podsędkiem 1785 r, a sędzią ziemskim łukowskim 1786 r. Antoni, ur. 1757 roku (metr. w Zbuczynie), komornik ziemski i vicesgerent łukowski 1788 r. Ignacy, ur. 1760 r. (metr. w Łukowie). Benedykt, Antoni, Ignacy i Onufry, syn Wincentego, legitymowali się ze szlachectwa 1803 i 1804 r. w Galicyi zachodniej.

Stanisław, podstoli trembowelski 1690 r. Józef, towarzysz roty pancernej Tarły, wojewody sandomierskiego, podstoli łukowski 1746 r., podczaszy 1750 roku, w końcu stolnik łukowski 1759 r.

Maryanna, żona Ludwika Krassuskiego, podstolego łukowskiego 1737 roku. Katarzyna, córka Wojciecha, sędziego grodzkiego łukowskiego, żona Tomasza Sienickiego, podczaszego żytomierskiego 1740 r. (Perp. Czers. 25 f. 234). Mateusz, 1786 r. vicesgerent sądowy łukowski. Piotr, burgrabia łomżyński 1784 r. Jan, miecznik lubelski 1786 r., a wojski 1790 r. Kazimierz, skarbnik lubelski 1779 r., wojski mniejszy 1784 r., miecznik lubelski 1790 r. Jan, wojski mniejszy trembowelski w latach 1779—1790 (Kal.).

Liczni Jastrzębscy, potomkowie wyżej wymienionych, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 rokiem: Kazimierz, syn Wincentego, Paweł, syn Kazimierza, Bonifacy, syn Macieja, Walenty, syn Jacka, ksiądz Jan, Maciej Franciszek, synowie Grzegorza, Łukasz, syn Mateusza, Jan, syn Jacka, Jakób, syn Andrzeja, Tomasz, syn Adama, Jakób, syn Wawrzyńca, Baltazar, syn Andrzeja, Piotr, syn Jakóba, Tomasz, syn Antoniego, Jan Nepomucen, syn Józefa, Łukasz, syn Antoniego, Kazimierz, syn Mateusza, Leopold, syn Szymona, Wojciech, syn Łukasza, Stanisław i Mikołaj, synowie Jana, Łukasz, syn Joachima, Michał, syn Antoniego, Andrzej i Tomasz, synowie Józefa, Józef, syn Wojciecha, Michał i Aleksander, synowie Jana.

Wiktor, syn Jana, Jan, syn Bartłomieja, Jerzy, Kazimierz Benedykt i Wincenty, synowie Marcina, oraz Stanisław z synami: Piotrem i Józefem Felicyanem, syn Jerzego, wszyscy zaś wnukowie Mateusza, prawnukowie Dymitra, 1700 r. dziedzica dóbr Kaleńskie, w powiecie żytomierskim, dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską w 1819 r., a Andrzej, syn Jerzego, szambelana dworu polskiego, wnuk Mikołaja, w 1830 r.

Herb Zaremba.

JASTRZĘBSCY v. JASTRZEMBSCY h. ZAREMBA z Jastrzębników, w powiecie kaliskim. Wojciech (Albert) z Jastrzębników, na sądach w Poznaniu 1388 r. (Leksz.). Katarzyna i dzieci jej, dziedzice Jastrzębników, mają sprawy w Kaliszu w latach 1412—1414 (Pis. Dz. Pol. IX).

Maciej Jastrzembski, członek sądu województwa kaliskiego 1497 r., w czasie wyprawy wołoskiej, prowadził wła-

sne orszaki na tę wyprawę i w roku następnym, na wojnę turecką (St. Pr. P. Pom. VII. 76, 242, 243 i 626).

Maciej i Jakób z Jastrzębca (?) Jastrzębscy, urodzeni z Włościejewskiej Paśkonówny, razem z wujami wyznaczają siostrze swej, Jadwidze Wincentowej (Korzbok) Łąckiej, 200 grzyw. posagu, którą to sumę Łąccy zabezpieczają jej na połowie Małej Łąki 1508 r. (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1621).

Maciej sprzedał 1521 r. Jastrzębice (?), w powiecie kaliskim, synowi Mikołajowi (M. 37 f. 245). N., mianowany wojskim kaliskim 1523 r. Agnieszka, żona Świętosława Lipickiego, córka Jana Jastrzembskiego, wobec stryja swego, Stanisława Zaremby z Kalinowy i wuja Bnińskiego Stanisława, sprzedała 1546 r. swoją połowę Wojciechowa w pyzdrskiem, odziedziczoną po stryju rodzonym Macieju, za 1,000 grzyw., Marcinowi Ponieckiemu. Jan 1532 r., a Łukasz 1555 roku świadczą w Poznaniu. Jan, dziedzic Wojciechowa, a Anna, Łowęcic, w pyzdrskiem, 1578 r. (Paw.).

Jadwiga, córka Macieja, za Jerzym Cieleckim 1600 r. (Rez. Pozn.). Katarzyna, żona Krzysztofa Cieleckiego, kasztelana szremskiego 1626 r. (A. Pyzdr.).

W XVII-m wieku Jastrzębscy Zarembowie dziedziczyli na Dupinie, gdzie Barbara Jastrzębska wystawiła kościół w końcu XVI-go wieku. Znajduje się tam pomnik Piotra Jastrzębskiego, zmarłego w 1613 r., którego Łukaszewicz zalicza do Jastrzębców. Mikołaja, pokojowca swego, wyznaczył 1577 r. król do lustracyi dóbr skarbowych (AGZ. X. 1880).

Maciej, dziedzic Turkowa, w poznańskiem, a Jakób, części Krzekotowic, w kościańskiem, 1580 r. Jan, właściciel Jastrzębnik 1579 r. (Paw.). Stanisław pisał się, z województwem kaliskiem, na obiór Augusta II-go. Szymon, syn Macieja i Jadwigi z Kołaczkowskich, sprzedał 1757 r. część Zalesia Korytkowskim (DW. 80 f. 219). Piotr Zaremba Jastrzębski podpisał, z województwem sandomierskiem, elekcyę Stanisława Augusta.

Bonawentura Jastrzębski, major b. wojsk polskich, syn Piotra, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie, przed 1850 r.

Władysław Zaremba Jastrzębski przeniósł się 1702 r. z Wielkopolski na Litwę i osiadł w województwie nowogrodzkiem, gdzie nabył Latkowszczyznę i trzymał w zastawie Świerzeń od Radziwiłła i został mostowniczym nowogrodzkim. Synów, według dekretu wywodowego deputacyi gubernii mińskiej z 1803 r., pozostawił pięciu: Józefa — Bazylianina, Franciszka, Jana, Władysława i Stanisława. Z nich:

Franciszek, z żoną Maryanną Kolińską, zadzierżawił Rudnię od Chaleckiego 1761 r., a był współdziedzicem Lipowa razem z bratem Stanisławem 1789 r. Spisał testament 1794 r., którym żonie zapisał 1,000 fl., a dzieciom: Janowi, Piotrowi, Leonowi, Franciszce, żonie Michała Ordy, Annie, Teresie i Maryi, przekazał prawa swe do dóbr Jętuszkiewicze, Micki i Jasieńszczyzna. Z synów: Jan chrzczony 1772 r., a Piotr 1776 r. w Czobotowicach.

Jan, regent orszański 1803 r., sędzia graniczny rzeczycki 1823 r., pozostawił synów: Józefa, ur. 1802 r. i Karola, ur. 1807 r.

Leon, regent rohaczewski, z Anieli Wolskiej, miał syna Symeona Franciszka, chrzczonego 1815 r, w klasztorze Sieleckim.

Władysław, syn Władysława, skarbnik orszański, miał synów: Franciszka i Jana.

Stanisław, najmłodszy syn Władysława, cześnik orszański, zeznał 1784 r. zapis żonie, Bogumile z Judyckich. Współdziedzic Lipowa 1789 r., miał syna *Joachima* Adama, ur. 1788 r. (metr. w Petrykowie). Joachim, oficer b. wojsk polskich, z Felicyanny Korzybskiej, zostawił sześciu synów, z których: Aleksander Dominik, ur. 1815 r, Romuald Jan, ur. 1816 r., Franciszek, ur. w Lubartowszczyznie 1818 r. (metryki w Borysowie), Antoni Władysław, ur. 1823 r., January Bolesław, ur. 1825 r. i Józef, ur. 1827 r. (metr. w Chołopieniczach).

Jan, trzeci z kolei syn Władysława, mostowniczego, rotmistrz powiatu rzeczyckiego, mianowany szambelanem 1786 r., z żoną, Franciszką z Korewów, wziął 1789 r. w posesyę od Horwata dobra Nowydwór i Karpowicze, w mozyrskiem. W 1792 r. nabył Zimowicze, w mozyrskiem, od Kulpowiczów, a 1804 r. Borysowszczyznę, w rzeczyckiem, od Oskierków. Synowie jego: Maciej, rotmistrz rzeczycki 1789 r., pozostawił syna Ignacego, chrzczonego 1802 roku w Czobotowie (sic) i Feliks Jan, regent powiatu rzeczyckiego 1803 r., po którym, z żony Joanny z Kruszewskich, pozostali synowie: Jan Mikołaj, chrzczony 1808 r. w Brahimiu Sieleckim, Jan Edward, ur. 1809 r. i Józef Lucyan.

Jan Mikołaj, major inżynieryi, z żony, Klary z Serwirogów, pozostawił czterech synów, urodzonych w Petersburgu: Mikołaja, ur. 1841 r., Włodzimierza, ur. 1843 r., Konstantego, ur. 1845 r. i Stanisława, ur. 1846 r., dziedziców Borysowszczyzny. Włodzimierz, radca stanu, zmarły 1901 r. w Borysowszczyznie, z żony, Augusty Jastrzębskiej, pozostawił syna Michała, ur. 1872 r. w Rydze i córkę Maryę, ur. 1884 r. Konstanty, dyrektor kolei Moskiewsko-Windawskiej, z żony Elwiry Nitosławskiej, ma synów: Włodzimierza, ur. 1877 r., Konstantego, ur. 1880 r. i córkę Wandę, ur. 1879 r. (metryki w Rydze).

Ta gałąź Jastrzębskich na Litwie wywiodła się ze szlachectwa przed Deputacyą Wywodową mińską w latach: 1803, 1823 i 1826 i zyskała potwierdzenie Heroldyi w latach: 1822, 1835, 1839, 1845, 1846, 1861, 1885 i 1888 (z Teki B. Rummla).

JASTRZĘBSCY z Jastrzębkowa, w ziemi lwowskiej. W 1443 r. Mikołaj Trzaska z Jastrząbkowa, pochodzący z Mazowsza, świadczy we Lwowie (AGZ. XIV. 906). Z czasem wieś ta przeszła w posiadanie Niziołków, którzy od niej Jastrzębskimi się nazwali. Stanisław Niziołek, wójt ze Szczerca i z Dobrzan 1508 r., z żony Anny, córki Jana (wójta) Sokolnickiego, miał syna Joba Niziołka, który w 1531 r. matce swej Annie, już 2-o v. żonie Stanisława Sobiemądrego (Pierzchnickiego), spłaca 200 grzyw. wiana ze Srok, czyli Jastrzębkowa. W 1550 r. Job Niziołek Jastrzembski, ma sprawę z Marcinem Pierzchnickim (AGZ.).

Rafał Jastrzembski Niziołek, 1578 r. dziedzic części Jastrzębkowa, a Bernard Jastrzębski, dziedzic Mikuliniec 1579 r. (Paw.).

Albert Zenon Jastrzębski, podstarości samborski 1636 r. Leś Jastrzembski z Krechowiec stawił się pieszo 1651 r. na popis ziemi lwowskiej. Piotr Andrzej, subdelegat grodzki przemyski 1717 r.

JASTRZĘBSCY różni. Jest wieś Jastrzębie, w powiecie bydgoskim, której część należała 1583 r. do Zuzanny Jastrzębskiej (Paw.). Jastrzębscy dziedziczyli także na Jastrząbkach, w powiecie mławskim. Z nich:

Mikołaj *Świnioch* z Jastrząbek, procesuje Łaszewskiego 1530 r. Mikołaj i Stefan, i Maciej, syn Mikołaja z Jastrząbek, płacą 1530 r. karę 14 grzywien, na którą skazani zostali. Feliks Jastrzębski, syn Aleksego, zapisał w 1533 r. żonie Annie, córce Piotra ze Żdzar, połowę swego majątku. Aleksy procesuje Borzewską 1535 r. Stanisław, Marcin, Krzysztof, Katarzyna, Dorota, Tomiła i Małgorzata, dzieci Marka, obwiniają 1542 r. Wojciecha z Krusz, o zabicie Marka.

Krystyn *Zdziała*, Tomasz *Czajka* i Mikołaj *Swinioch*, pozwani 1542 r. o defraudacyę soli zagranicznej (Gr. Płoc. Wiecz. 1 f. 4 i 11; 2 f. 74; 3 f. 25; 7 f. 111 i 8 f. 29).

Jastrząbki należały w 1578 r. do Wielisława, syna Erazma, Bartłomieja, syna Prokopa, Krystyna *Dundy*, Marcina. syna Stanisława, Macieja *Zdziąty*, Tomasza i Bernarda, Stefana Świniochowicza i Jana, syna Marcina (Paw.).

Katarzyna, wdowa po Prandocie z Jastrzębia, z synem Piotrem, pokwitowani przez Firleja 1436 r. (Rad. Incr. Decr. II f. 267). Jan Jastrzębski, 1509 r. pleban w Wieliczce. Andrzej, burgrabia grodzki chełmski w latach 1579 — 1581; wdowa po nim Jadwiga, kwitowała z dziećmi 1582 r. władykę chełmskiego (Akta XIX). Wojciech, student uniwersytetu krakowskiego 1604 r, potem Paulin w Częstochowie. Paweł 1627 r., Stanisław 1666 r., Jan 1711 r., a Piotr 1760 r., zostali doktorami filozofii w Krakowie.

Na Jastrzębiach. w ziemi dobrzyńskiej, dziedziczyli w 1564 r.: Jan i Barbara Jastrzębscy, Jan. na części Złotopola, a Maciej, na części Siecina tamże (Paw.). Bartłomiej z tychże Jastrzębi, żonaty był w 1475 r. z Anną z Brzezia i pozostawił syna Piotra i córkę Agnieszkę (Gr. Brzeskie). Marcin, rycerz z dyecezyi włocławskiej, świadczył 1506 r. w Poznaniu. N., kustosz kruszwicki, współdziedzic Pieczków Wielkich, w radziejowskiem, 1557 r. (Paw.).

Wojciech, Stanisław, Tadeusz, Jan, Kazimierz i Franciszek udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 r., w sądach: ziemskim lwowskim, grodzkim bieckim, grodzkim lwowskim i ziemskim buskim, nie wskazawszy wszakże swego herbu. Jan, Ignacy i Tadeusz, członkowie Stanów galicyjskich 1776 i 1782 roku (Goł.).

Na Podolu legitymowali się ze szlachectwa niżej wymienieni Jastrzębscy: Bartłomiej, Eliasz i Spirydyon, synowie Antoniego, wnukowie Józefa, prawnukowie Antoniego, praprawnukowie Michała, w 1833 r., a Leon, syn Eliasza, w 1841 r. Kazimierz, Jan z synem Wojciechem, Antoni i Piotr, synowie Wojciecha, wnukowie Ludwika, prawnukowie Antoniego, w 1851 r., a Tomasz, syn Piotra, w 1864 roku, i Leopold, syn Piotra, w 1885 r.

Ignacy z synami: Zenonem, Janem i Ludwikiem i Michał z synem Adolfem, synowie Jana; Ignacy Antoni z synami: Stefanem, Karolem, Michałem i Erazmem, i Edward, synowie Jakóba Kazimierza, a wszyscy razem wnuki Macieja, w 1858 r., a ich potomkowie: Ferdynand i Augustyn, synowie Michała, w 1867 r.; Cyryl Henryk, syn Karola, w 1868 r.; Stanisław z dziećmi: Edmundem i Ewą, syn Edwarda, w 1890 r. i Antoni, syn Michała, w 1895 r.

Teodor i Jan, synowie Tadeusza, wnuki Pawła, prawnuki Kazimierza, w 1845 r.; Paweł, syn tegoż Tadeusza, w 1857 r., a dzieci jego: Mikołaj, Marya i Matylda w 1858 r.

Piotr, Maciej, Michał i Jan Nepomucen, synowie Antoniego, a wnuki Józefa, w 1845 r. (Spis.). Herb ich jest mi nieznany.

JASTRZĘBSKI h. KORWIN Stanisław, syn Pawła i Heleny Bardeckiej, wnuk Wojciecha i Agnieszki Rożniatowskiej, prawnuk Jana Stanisława i Katatarzyny Sulatyckiej, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w sądzie grodzkim halickim 1783 r.

JASUDA Jakób, Barbara z Dołumbowskich Jasudowa i Jan Dołumbowski, sprzedali w 1802 r. Bordzie'i Grejcie Szulborskiemu (DW. 113 f. 424).

JASUDOWICZOWIE v. JASSUDOWICZOWIE h. ZAREMBA. Adam, w powiecie wiłkomierskim, 1764 r. (V. L.). Onufry i Hilary, synowie Tadeusza, Jan, Wincenty i Józef, synowie Tomasza, i Andrzej, syn Jana Bonifacego, wnukowie Franciszka, prawnukowie Rafała, syna Adama, 1650 r. dziedzica dóbr Kieturoki, w powiecie trockim, dowiedli szlachectwa 1812 roku, przed Deputacyą Wywodową wileńską.

JASZCZECHOWSCY z Jaszczechowic v. Jawczechowic (dziś Astachowice), w powiecie łęczyckim. Akta łęczyckie z końca XIV-go wieku wymieniają Marcina i synów jego: Mikołaja i Jaszczka v. Jawczka Jaszczechowskich, Michałka, Nastkę i Katarzynę z synem Przedborem w latach 1387 — 1400 (Łęcz. I i II). Długosz w Historyi pisze, że Jakób Adam Jaszczechowski, herbu *Bylina*, pisarz i domownik Boglewskiego, był wspólnikiem Pieniążka w zabójstwie tegoż Boglewskiego.

JASZCZOŁDOWIE v. JASZCZOŁTOWIE v. JASZCZUŁTOWIE h. TRĄBY z tą odmianą, jak pisze Niesiecki, że trąbki są w polu czerwonem, a nad każdą z nich trzy róże białe.

Dziedziczyli na Jaszczołtach v. Jaszczułtach, w powiecie grójeckim. Stanisław, syn Jaszczołda, 1402 r. kanonik i oficyał płocki. Jakób, syn Jaszczołda, proboszcz płocki 1435 r., zmarł 1441 r.

Marek z Jaszczołtów procesuje się w 1509 roku z Marcinem z Lichanic. Jakób Michałkowicz z Jaszczołtów zabezpieczył 1525 r. posag żonie Katarzynie, córce Stanisława Jaszczołta. Bartłomiej Jaszczołt, syn Bernarda, żonaty 1-o v. z Barbarą, 2-o v. z Dorotą Gośniewską 1566 r. Z Barbary urodzony syn jego Rosław, zezwolił mu w 1566 r. zeznać zapis dożywocia z drugą żoną. Bartłomieja drugi syn Mateusz, żonaty z Zofią Boguskowską, sprzedał 1599 r. część Jaszczołtów Falęckiemu (Zs. Gr. Czers. 4 f. 24; 6 f. 19; 30 f. 677; 31 f. 153; 33 f. 291 i 563; 58 f. 178; Perp. Czers. 1 B f. 343).

Jan Jaszczult z Jaszczułtów, syn Grzegorza, zabezpieczył 1561 r. posag żonie Annie, córce Jana Grzegorzewskiego, z Wielkiego Miedzechowa. Tego Jana druga żona, Katarzyna Miedzechowska 1573 r. Jadwiga, córka Grzegorza, 1558 r.

(Zs. Warec. 9 f. 639; Zs. Gr. Czers. 18 f. 306 i 40 f. 740). Żyjący w połowie XVI-go wieku Jan Lubiech, miał dwóch synów: Wojciecha i Mikołaja.

Wojciech zeznał 1586 r. oblig na rzecz macochy swej, Katarzyny. Żonatym był z Zofią Brzeską. Po ich śmierci, należące do nich dobra Mięśniki, sprzedał Jan Brzeski Borejce 1627 r.

Mikołaj, syn Jana Lubiecha, procesował Goliana 1562 r. Z Zofii Rudzkiej jego dzieci: Andrzej, Anna, Dorota i Jadwiga 1573 roku. Andrzej Lubiech zeznał 1585 r. wspólnie z żoną, Anną z Błędowskich, córką Andrzeja, oblig na Falęckiego (Zs. Gr. Czers 53 f. 1019; 55 f. 72; 30 f. 16; 32 f. 109; 37 f. 585 i 42 f. 176; Perp. Czers. 7 f. 419). Zofia, córka Andrzeja, za Jakóbem Kozłowskim 1616 roku Anna, córka Mikołaja, za Walentym Gośniewskim w latach 1585 — 1604 (Perp Czers. 5 f. 193 i 2 f. 454; Zs. Gr. Czers. 54 f. 243).

Jan Jaszczułt, współwłaściciel Jaszczułtów 1576 r. (Paw.). Maciej, syn Macieja z Jaszczołtów, zeznał 1554 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Modrzewskich (Zs. Gr. Czers. 20 f. 97).

Jan, syn Jakóba Lubiecha Jaszczołta, żonaty 1-o v. z Jadwigą Brzumińską, 2-o v. z Katarzyną Gośniewską, córką Jana, w 1575 r. Syn jego Andrzej sprzedał część swoją na Jaszczołtach 1574 r., wdowie po Mikołaju. Andrzej, drugi syn Jakóba, przyznał w 1571 r. sumę bratu Janowi (Zs. Warec. 11 f. 262; Zs. Gr. Czers. 37 f. 585; 40 f. 20 i 294; 42 f. 319). Brykciusz Jaszczołt dziedziczył w 1589 r. na Żochach i Wrzoskach. Jakób, syn Stanisława, w 1594 r. Stanisław i Walenty, synowie Jana Jaszczołta, i Jakób i Paweł, synowie Piotra, dziedziczyli na Jaszczołtach w 1598 r. (Wyr. Lub. 36 f. 822; 57 f. 1315 i 76 f. 282).

Piotr Jaszczołt podpisał, z ziemią mielnicką, elekcyę Stanisława Augusta Walenty, Antoni i Fabian, synowie Piotra, części swoje na Zdzichach, Krakówce i Włodce, w ziemi bielskiej, sprzedali 1722 r. Walentemu, synowi Mikołaja, bratu stryjecznemu (DW. 89 f. 790).

Antoni Jaszczołd, pleban głembocki 1761 r. (Ist. Jur. Mat. XXVII). Wojciech Jaszczołt, syn Macieja, odstąpił 1765 r. część Jaszczołtów bratu Adamowi. Walenty, syn Wojciecha, pokwitowany 1793 r. przez Antoniego, syna Faustyna, i przez Krzysztofa, syna Adama. Walenty legitymował się ze szlachectwa 1804 r. w Galicyi zachodniej.

Jan Nepomucen, Henryk i Franciszek Jaszczołdowie, synowie Wojciecha. legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

Teofila z Jaszczołtów Rederowa, umarła w Radomiu 1862 roku. Wacław Jaszczołt, syn Apolinarego, urodzony 1877 r., zginął 1904 roku pod Jalu, na wojnie z Japonią.

JASZCZÓRKA komes Mikołaj w latach 1293 — 1299, sędzia dworu księżnej Gryfiny. Komes Ścibor Jaszczórka w latach 1333 — 1346 występuje w orszaku Opatki Sądeckiej, a 1336 r. jest pisarzem dworu królowej.

JASZCZOWSCY z Jaszczowa, w powiecie lubelskim, dziedziczyli także na Białce, w powiecie krasnostawskim. Bernard Jaszczowski, chorąży lubelski 1359

roku. Pełka, Zdlbąnk i Mikołaj, bracia, dziedzice Jaszczowa i Białki. Z nich Pełka wziął zamianą w 1437 r. od Zdlbąnka, całą jego część na Białce. Jan Jaszczowski, syn Zdlbąnka z Jaszczowa, zeznał 1475 r. w Lublinie, że otrzymawszy 200 grzywien, zrzeka się majątku ojczystego i macierzystego, na wymienionego ojca i braci, Andrzeja i Stanisława (Bart.). Zdlbąnk Jaszczowski nabył 1477 r. od bratanka swego Bernarda, całą jego część na Jaszczowie.

Prawdopodobnie po Pełce, lub Mikołaju, dziedziczących na Białce, szedł Mikołaj Jaszczowski, łowczy chełmski 1522 roku, który zwał się także Bieleckim (Akta XIX).

Regestra poborowe z 1531 r. przedstawiają, że Jaszczów był podzielony na dwie części, z których jedna zwała się częścią Sbaka, a druga należała do Mikołaja Bieleckiego (Paw.). Stanisław i Jan Jaszczowscy 1620 r. w lubelskiem. Jaszczowscy należeli prawdopodobnie do rodu *Janinów*.

JASZCZUŁTOWIE w Wielko-Polsce. Jaszczołt, poręczyciel Przedpełka z Warzymowa, w Gnieźnie 1398 r. (Leksz.). Antoni Goraj Jaszczułt 1767 roku, a Ignacy Jaszczułt 1777 r., burgrabiowie gnieźnieńscy. Jan Jaszcznłt, komornik ziemski poznański 1783 r., a Ignacy, takiż komornik 1788 r.

JASZCZUŁTOWSCY v. JASZCZOŁTOWSCY h. BELINA z Jaszczułtowic, v. Jaszczołtowic, w powiecie brzeskim - kujawskim. Akta grodzkie brzeskie z XV-go wieku, wspominają Wojciecha, syna Pakosława, i Przybysława w 1439 roku, Jakóba 1443 r., Mikołaja Jaszczołtowskiego 1446 r., Gicka, syna Mikołaja, a bratanka Wojciecha, 1464 r.

Jadwiga z Jaszczułtowskich Grobska kwitowała w 1546 r. brata Pawła, ze schedy swej na Jaszczułtowicach. Dorota za Łakińskim 1556 r. Piotr Jaszczułtowski, współdziedzic Jaszczułtowic 1566 r. (Paw.), pozostawił syna Andrzeja, żonatego 1599 r. z Katarzyną Mąkowską. Synowie jego: Stefan i Mikołaj 1633 r. Mikołaj, żonaty z Agnieszką Obielawską. Wacław i Andrzej, synowie Jana, procesują Świeżewskiego w 1601 r. Wacław, żonaty z Jadwigą Pińską (Gr. Przed. 5 f. 5; 10 f. 315; 20 f. 79; 46 f. 216; 47 f. 7; 48 f. 328; 49 f. 544; 52 f. 236, 322 i 884; 54 f. 335 i 338; 55 f. 115; 57 f. 367; 70 f. 399 i 464).

Były też Jaszczułtowice w płockiem, których dziedzicami 1578 r. Zawisza i Wojciech (Paw.).

Herb Rawicz.

JASZCZUROWSCY h. RAWICZ. Jakób Jaszczurowski, 1712 r. dziedzic części Siemoni-Lipowej, w łęczyckiem, zostawił z Katarzyny z Malskich: Ewę, za Stanisławem Drabińskim; Teresę, za Antonim Pęgowskim, które 1736 roku inną część Siemoni od Leżnickiego nabyły (Gr. Łęcz.); Józefa i Stefana, 1736 r. dziedzica części po ojcu, mianowanego 1744 i 1746 roku przez generała wielkopolskiego Szołdrskiego, sądowym komisarzem wielkopolskim (Gr. Konin.). Stefana, z Joanny z Oskich, 2-o v. 1759 roku Kasprowej Wyganowskiej, synowie:

1) Maciej, ur. 1750 r. (metr. w Kleczowej), kustosz koadjutor kolegiaty nowosądeckiej, pleban w Chomranicach, wylegitymowany ze szlachectwa w sądzie grodzkim sandeckim 1782 r., umarł jako proboszcz w Solcu 1808 r.

2) Karol Antoni, ur. 1742 r., żonaty z Zofią z Turskich, 1-o v. Biesiekierską, z której córka Maryanna, zmarła 1794 r. i syn Walenty, z dzierżawcy Kamionki 1809 roku dziedzic Połomu Małego (Gal. Tab. Instr. 118 f. 224), żonaty z Agnieszką z Grabowskich. Oboje małżonkowie zmarli 1822 roku, zostawiając Edwarda Euzebiusza, Józefa i Leokadyę (A. Tarn. For. Nob.). Z nich Edward, ur. 1809 r. (metr. w Kamionce Wielkiej, zostawił z Maryanny Felicyanny z Rylskich, Mieczysława Juliana, ur. 1845 r. (metr. w Wojakowej), po którym, z Maryanny z Brayerów, Tadeusz, inżynier; — zaś Józef, doktór medycyny, żonaty z Malwiną z Nemetzów, 1-o v Endrisową, z której Wanda, Marya, Bronisława, za austryjackim radcą dworu i dyrektorem galicyjskich poczt i telegrafów, Janem Aloizym Seferowiczem, Józef i doktór Kazimierz, lekarz miejski we Lwowie. (M. D. Wąs.).

JASZCZYŃSKI Kazimierz, podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 roku (V. L.).

JASZEREWSKI Jan Jakimowicz, na sejmiku orszańskim 1668 roku (Ist. Jur. Mat. XXVI).

JASZEWSCY i JASZOWSCY. Ponieważ niejednostajnie ich w aktach pisano, bo Jaszewskich często Jaszowskimi, a Jaszowskich—Jaszewskimi, pod jedną rubryką ich zamieszczam.

Wojciech, syn Józefa, Andrzej, Adam i Józef, synowie Kajetana, Teodor i Piotr, synowie Wojciecha, i Floryan, syn Ignacego, Jaszewscy herbu *Ślepowron*, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie przed 1850 r., a Ignacy, syn Jana Nepomucena, w 1850 r.

Jaszowscy z Jaszowic h. *Lubicz*, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r. w sądach: grodzkim i ziemskim przemyskim, grodzkim lwowskim i w Wydziale Stanów galicyjskich. Do nich należą niżej wymienieni:

Józef z Jaszowic Jaszowski, miecznik żytomierski, syn Adama i Jadwigi z Wysoczańskich, zapisał 1755 r. w grodzie przemyskim 6,000 fl. żonie, Agnieszce z Chodorowskich, zmarłej 1792 r. w Prawkowcach, córce Walentego, stolnika chełmińskiego i Zofii z Saganowskich. Ich potomstwo:

Zuzanna, żona Antoniego Pieściorowskiego, Maciej i Tomasz, członek Stanów galicyjskich, wylegitymowani ze szlachectwa 1792 r. w Przemyślu, Franciszka Wincentowa Iwanicka, Maryanna, Tekla, Katarzyna, Julianna i Ludwik.

Maciej, zmarły 1820 r. w Zasaniu, z Heleny Pleszczyńskiej miał: Antoninę Dominikę Petronellę, Inocentego Ignacego Piotra, Piotra Fabiana Sebastyana, Agatę Weronikę, Emilię Domicellę Maryannę, Józefę, Katarzynę i Henrykę.

Tomasz, właściciel Ostrowa i Kunkowic, z Teresy Pleszczyńskiej, miał córkę Salomeę, wydaną 1823 r. za Franciszka Ksawerego Łazowskiego.

Tomasz Jaszowski, stolnik nurski, zmarły 1767 r., żonaty 1-o v. z Maryanną z Mniszków, 2-o v. z Franciszką Górską, z pierwszej żony miał synów: Anto-

niego Bazylego, ur. 1752 r. (metr. w Niżankowcach) i Władysława Piotra Pawła, ur. 1756 r. (metr. w Husakowie), a z drugiej — Józefa Pawła, ur. w Husakowie 1762 r., *Jerzego Adalberta* Stanisława Kostkę, ur. w Niżankowcach 1764 r., *Martę* Maryannę, ur. tamże 1766 r. i Józefę Katarzynę, ur. tamże 1768 r., już po śmierci ojca. Z nich Marta wyszła za N. Jaszowskiego i miała z nim syna Stanisława i córkę Felicyannę.

Jerzy Adalbert, zmarły 1834 r. w Jaskmanicach, z Maryanny Mostowskiej, miał trzy córki: Rozalię, Karolinę i Wincentę.

Piotr, zmarły w Krukienicach 1802 r., żonaty 1-o v. z Justyną Stupnicką, 2-o v. z Angelą Tatomirówną, z pierwszej żony pozostawił Walentego, Aleksandra, Ksawerego, Joannę Jankowską i Katarzynę Wojciechowę Klimkowską, a z drugiej, synów: Józefa i Ignacego. Walenty adoptowany 1800 r. przez Jakóba Konarzewskiego. Aleksander umarł 1800 r. w Szkle bezpotomnie. Franciszek, zmarły 1800 r., z Franciszki Wilczyńskiej, pozostawił córki: Wiktoryę Barbarę i Magdalenę Petronelę, oraz syna Ludwika.

Józef, syn Michała i Barbary z Jaszowskich, susceptant grodzki przemyski, z żony Franciszki Kędzierskiej, miał syna Stanisława, ur. 1803 r., zmarłego 1842 r. we Lwowie, po którym, z Wiktoryi Langurskiej, córka Wanda, urodzona 1835 roku.

W Królestwie legitymowali się ze szlachectwa h. *Lubicz* przed 1850 r. Józef, syn Piotra, Henryk, Józef i Władysław, synowie Franciszka Ksawerego.

Skąd wyszli Jaszewscy Ślepowronowie nie ma wiadomości. Oprócz nich, byli Jaszewscy dziedziczący na Jaszewie, w ziemi czerskiej, których mylnie ks. T. Lubomirski w „Księdze Ziemi Czerskiej", a za nim hr. Borkowski, do Ciołków zaliczają Ród, do którego należeli, niewiadomy, że się jednak Kołmaszami nazywali, być bardzo może, że do tego rodu należeli. Jaszewo z czasami zamieniło się na Jeszewo i często tych Jaszewskich zwano Jeszewskimi, a nawet Jeżewskimi. Wieś ta dzisiaj zwie się Jessówką.

Sassin z Jaszewa ma 1407 r. sprawę graniczną z Wojciechem z Chabdzina, a żona jego, z podkomorzym czerskim. W 1408 r. wykupili od niego Głoskowo, Sand z braćmi (Najst. Ks. Czerskie). Synami jego być musieli dwaj bracia Jaszewscy, piszący się Kołmaszami, Pełka i Paweł. Pełka był dziedzicem Jaszewa, a Paweł Jaszewskiej Woli. Trzecim zaś synem zapewne był Łaszcz który po ojcu wziął działem Kryszyn, w ziemi bełskiej i którego synowi Pełce oddają synowie Pawła Kołmasza 1469 r. akt nabycia dóbr tych przez Sassina z Jaszewa, od Donata z Wasilewa. Pełka, syn Łaszcza z Kryszyna, miał braci: Jana i Stanisława (Zs. Gr. Czers. 1 A f. 147 i 160; 1 B f. 188, 201, 252 i 368 i 2 f. 10, 11, 117 i 226).

Pełka Kołmasz w latach 1462 -- 1472 podsędek czerski, 1473 r. cześnik czerski, nabył od następców Daszka, obok Jaszewa leżące Jazgarzewo, które odziedziczywszy po nim jeden z jego czterech synów Andrzej, dał początek domowi Jazgarskich (Perp. Czers. 13 f. 716). Pełka miał czterech synów: Andrzeja, Łaszcza, Jakóba i Mikołaja, którzy w 1476 r. otrzymali razem z innymi ziemianami czerskimi, od ks. Konrada różne wolności dla dóbr swych, Jeszewo, Jazgarzewo i Chojnowa Łąka (KM.), a 1481 r. przyznali Jakóbowi Suszczyńskiemu (Suffczyńskiemu) 100 grzywien, za siostrą swoją, a jego żoną, Dorotą.

Trzej pierwsi z braci dopełnili działu dóbr w 1477 r., na mocy którego Andrzej i Jakób wzięli Jaszewo, a Łaszcz, Jazgarzewo. Później jednak, na mocy nowego działu z 1485 r., Andrzej i Łaszcz utrzymali się przy Jazgarzewie, a Jakób i Mikołaj wzięli Jaszewo. W 1490 r. Mikołaj Jaszewski zwany *Dym Kolmasz* i Łaszcz Jaszewski, pozwani z wielu innymi o zrabowanie Tarczyna, dóbr należących do kapituły warszawskiej (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1872). W 1510 r. już tylko sam Jakób dziedziczy na Jaszewie, a Mikołaj jest właścicielem Żabiej Woli (Zs. Gr. Czers. 2 f. 184, 191, 214, 251, 260 i 336; 5 f. 4). Gałąź ta nazywała się Pełkami Jaszewskimi, albo tylko Pełkami.

O potomstwie Andrzeja mówić będziemy pod Jazgarskimi.

Po Łaszczu v. Łazarzu Łaszczu Jazgarzewskim, pozostała tylko córka Katarzyna, alias Nieratka, w 1524 r. wdowa po Andrzeju Lubańskim (Zs. Gr. Czers. 2 f. 230; 25 A f. 47; 7 f. 258).

Po Jakóbie odziedziczył Jaszewo Jan Pełka, którego 1535 r. kwitowała Dorota Suffczyńska (Zs. Gr. Czers. 5 f. 240). W 1527 r. wspólnie z Mikołajem Pełką Jaszewskim, plebanem Jazgarzewskim, nabył Jan Pełka część Jazgarzewa od Cieciszewskiego.

Jan Pełka, z żony Zofii, pozostawił sześciu synów: Mikołaja, Stanisława, Krzysztofa, Jakóba, Andrzeja i Hieronima. Dopełnili oni działu dóbr w 1551 r., a zawarli układ z matką w 1554 r. (Zs Gr. Czers. 19 f. 13 i 12 f. 17).

Stanisław Pełka, syn Jana, żonaty 1-o v. z Anną z Główczyna 1554 roku, 2-o v. z Zofią Łosowską, córką Marcina, 1576 r., miał synów dwóch: Jakóba i Jana (Zs. Gr. Czers. 20 f. 79; 44 f. 365; 58 f. 80).

Jakób, dziedzic na Chojnowie, zamieniał się 1596 r. na grunta ze stryjem swoim Jakóbem, a 1593 r. sprzedał siedlisko swoje Odrzywolskiemu. W 1584 r. przyznał dożywocie matce swej, na Chojnowie, Jeszewie, Żabieńcu i Jazgarzewie.

Jan, dziedzic na Chynowie, sprzedał 1589 r. stawiska w Jaszewie stryjowi Jakóbowi (Zs. Gr. Czers. 52 f. 607; Perp. Czers. 1 A f. 22, 88 i 323).

Krzysztof Pełka, syn Jana, zabezpieczył 1556 r. posag żonie, Katarzynie z Odrzywolskich, z którą zeznał zapis dożywocia 1588 r. Miał on i część na Jazgarzewie, którą 1590 r. sprzedał Jazgarskiemu. Córka jego Zofia, za Janem Karskim 1591 r. i synowie: Mikołaj i Franciszek. Ten ostatni sprzedał 1611 r. część swoją na Jeszewie pierwszemu.

Mikołaj, cześnik warszawski 1619 r., zeznał 1608 r. zapis dożywocia z żoną, Elżbietą z Opackich. Córka jego Maryanna, 1-o v. za Marcyanem Gołkowskim 1648 r., 2-o v. za Piotrem Cieciszewskim 1655 roku (Zs. Gr. Czers. 20 f. 298; 50 f. 407; Perp. Czers. 1 A f. 75 i 213; 3 f. 442; 11 f. 114); i Zs. Warec. 28 f. 327).

Jakób, syn Jana, zamieniał 1590 r. z bratankiem Jakóbem, grunta na Żabieńcu, na którym dziedziczył. W 1574 r. zabezpieczył 2,000 fl. żonie Justynie, córce Szymona de Charytany, z powiatu wileńskiego. Synowie jego: Hieronim, Kasper, Andrzej i Mikołaj.

Hieronim dopełnił działu Jaszewa i Żabieńca z bratankiem swoim Wojciechem w 1631 r., a część jaką miał na Jazgarzewie, sprzedał 1614 r. (Perp. Czers. 3 f. 118; 4 f. 412 i 9 f. 289; Zs. Gr. Czers. 42 f. 200—203).

Kasper zeznał 1609 r. zapis dożywocia z pierwszą żoną, Marancyą Piotrowską. Drugiej, Małgorzacie z Wilkowskich, zabezpieczył posag 1629 roku (Perp. Czers. 3 f. 269 i 8 f. 221). Córki jego: Zofia, za Stanisławem Kurowskim 1633 r., a Jadwiga, za Franciszkiem Czechowskim 1643 r. i syn Wojciech, który zeznał 1655 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Łoskich.

Andrzej sprzedał część swoją na Chojnowie w 1616 roku, a brat jego Mikołaj, w 1643 roku (Perp. Czers. 5 f. 152; 9 f. 68; 10 f. 383 i 11 f. 765; DW. 50 f. 138).

Hieronim, syn Jana Pełki, dziedzic na Jazgarzewie, zabezpieczył w 1563 roku posag żonie, Dorocie z Modzelewskich (Zs. Gr. Czers. 30 f. 735). Córka ich Katarzyna, żona Wacława Jordanowskiego, wraz ze stryjami, Krzysztofem i Jakóbem i ze Skolimowskimi, procesuje się o spust wody i młyn z Gołkowskimi 1585 roku (Zs. Gr. Czers. 54 f. 526).

Paweł Kołmasz z Woli Jaszewskiej, brat Pełki, z żony Stachny miał córkę Katarzynę, żonę Filipa z Runowskiej Woli 1477 r. i synów: Stanisława, Jana i Sasina, którzy 1469 r. zwrócili Pełce, synowi Łaszcza z Krzyschyna (Kryszyna), akt nabycia tychże dóbr, leżących w województwie bełskiem, przez niegdy Sasina z Jaszewa, od Donata z Wasilewa, a w 1476 r. otrzymali dla dóbr swoich Wola Jaszewska i Ossowo, różne wolności od ks. Konrada.

Stanisław Pełka, syn Pawła z Jeszowa, był 1420 r. na uniwersytecie krakowskim (KM. i Zs. Gr. Czers. 2 f. 10, 11, 117 i 226). Barbara, córka Stanisława, za Janem Zgorzelskim 1520 r. Marcin i Paweł, synowie Jana, zeznali oblig na jej rzecz w tymże roku. Małgorzata, druga córka Stanisława, żona Jakóba Bielawskiego, odstąpiła 1520 r. część swoją na Woli Jeszewskiej, bratu stryjecznemu Pawłowi (Zs. Gr. Czers. 7 f. 297 i M. 60 f. 115).

Jan zwał się Kołmaszem i wymienieni synowie jego dziedziczyli na Jaszewskiej Woli. Marcinowi porwał żonę, Annę z Falęckich, Zygmunt Zawisza z Budziszyna, o co toczy się sprawa w 1531 r. Paweł pozostawił dwóch synów: Jana i Marcina, którzy w 1550 r. przyznają sto dukatów Dobrzyńskiemu. Jan zapisał 1571 r. 1,000 fl. żonie, Dorocie z Kiełpińskich, córce Stanisława (Zs. Gr. Czers. 2 f. 25; 4 f. 89; 5 f. 16; 16 f. 309; 39 f. 354).

Tomasz Jeszewski podpisał, z ziemią warszawską, elekcyę króla Michała. Katarzyna Jeszewska, za Wawrzyńcem Regulskim 1680 r. Maryanna z Chruślickich, żona Jakóba Jaszewskiego 1686 roku (DW. 54 f. 1199 i 55 f. 1429; Perp. Czers. 14 C f. 202). Władysław Jaszewski w imieniu swojem i żony, Agnieszki z Podolskich, ustąpił Świdzińskiemu dzierżawy Skarbkowej wsi 1685 r. (Gr. Raws.). Jan Jeszewski, żonaty około 1701 r. z Heleną z Gośniewskich, 1-o v. Kryńską, 2-o v. Młądzką, a 4-o v. po jego śmierci 1702 r., Stanisławową Burską. Katarzyna, córka Samuela Jeszewskiego, 1-o v. Jaworska, 2-o v. Ludwikowa Parolowa 1743 r. (Perp. Czers. 16 B f. 228 i 26 f. 301).

Żyjący na schyłku XVII-go wieku Stefan Jaszewski, żonaty z Maryanną z Jabłońskich, pozostawił dwóch synów: Bartłomieja, kapitana wojsk królewskich i Stanisława Antoniego, podpułkownika drabantów królewskich 1733 r. Ten ostatni zeznał 1724 r. zapis dożywocia z żoną, Urszulą Dryanówną, córką Franciszka, rezydenta królewskiego (DW. 65 f. 619 i Perp. Czers. 23 B f. 400). W 1739 r. był wielkorządcą krakowskim.

Gabryel Jaszewski, syn Stanisława, zeznał 1767 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Mirbachów, córką Kazimierza i Petronelli ze Służewskich. Z tego małżeństwa synowie: Michał i Stanisław i córka Maryanna, za Piotrem Markowskim. Matka odstąpiła dzieciom 1791 r. spadek po Prymasie Ostrowskim (Perp. Czers. 33 f. 155; DW. 109 f. 2017 i 2019; 107 f. 1791).

Michał Jaszewski, rektor szpitala warszawskiego Dzieciątka Jezus w 1797 roku (DW. 112 f. 508). Magdalena Jaszewska, córka Antoniego i Marcyanny z Malskich, za Ignacym Głębockim 1795 r. (DW. 110 f. 1534).

Jan Fryderyk Jaszewski i żona jego, Franciszka ze Zbrożków, odstąpili 1760 r. Sobolewskiemu prawa swe do Suchy, Suskiej Woli i Płachty, w powiecie radomskim (M. 232 f. 268).

Długosz pisze, że na Jaszowicach, w powiecie radomskim, dziedziczyli Owadowie. Obok nich siedzieli także Bończyce, a musieli dziedziczyć i Lubiczowie, skoro Jaszowscy Lubicze pisali się z Jaszowic, w województwie sandomierskiem, a drugiej wsi tej nazwy nie ma.

Mikołaj i Piotr z Jaszowic h. *Owad* 1415 r., Jan z Jaszowic h. *Ulina* (herb ten mylnie tak nazwany bo, *M pod koroną*, służy zawołaniu Owad, a *M z krzyżem* zawołaniu Ulina), 1445 r. i Andrzej z Jaszowic h. *Owad*, 1450 r. świadczą w Radomiu, przy wywodach szlachectwa. Andrzej z Jaszowic h. *Bończa* świadczy tamże 1445 r., a Jan, syn Stanisława z Jaszowic (de Gystowicze) Zakrzowskiego h. Bończa, oczyszcza się z zarzutu nieszlachectwa w Krakowie 1440 r. (St. Pr. P. Pom. VII i Pis. Dz. Pol. IX).

Jaracz z Jaszowic, nabył 1414 r. Siemiradz za 360 grzyw. od Jana z Podlodowa. Dzierżek z Jaszowic w latach 1411 — 1421 ma sprawy w Radomiu. Maciej wziął 1440 r. w zastaw część Jaszowic od Jana, syna Tomasza (A. Radoms.). Stanisław, syn Wawrzyńca z Jaszowa (?), na uniwersytecie krakowskim 1410 r., a Piotr z Jaszowic 1444 r. i Mikołaj, syn Jana Jaszowskiego z Radomia, 1486 r. Stanisław Jaszewski w Haliczu 1436 r. Klemens Jaszowski, herbu Owad, współdziedzic Góry pod Chęcinami, w połowie XV-go wieku (Lib. Benef.).

Adam, zwany Łaszczem z Jaszowic, wziął 1455 r. w zastaw część Zawady pod Smogorzowem, w opoczyńskiem. Andrzej, dziedzic części Dąbrówki, a Jan, Jaszowic 1480 r. Mikołaj Jaszowski, współopiekun Kurozwęckich 1518 r. Walenty, współdziedzic Grzmucina, w radomskiem, 1547 r.

Floryan, dziedzic na Jaszowicach 1508 r. Wawrzyniec Wąsowicz kwitował w 1559 r. Annę, wdowę po Pawle Jaszowskim (Gr. Radom.).

W 1569 r. dziedziczyli na tej wsi: Andrzej, Jan, Stanisław, Kasper, Jan *Górny* i Jarosz Jaszewscy (Paw.). Stanisław Jaszowski, rotmistrz królewski, syn Stanisława, 1580 r. dziedzic na Kozicach. Stanisław Jaszowski, dziedzic na Kozicach, także rotmistrz królewski, zeznał 1610 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Polickich (Wyr. Lub. 7 f. 702; 63 f. 714; Zap. Lub. 18 f. 1220).

Wojciech Jaszowski 1568 r. w Chełmie (Akta XIX). Stanisław Jaszowski z Bystryjowiec, zapisał 1567 r. 20,000 fl. żonie, Katarzynie z Ossowskich (M. 101 f. 63). Wojciech, dziedzic na Bystryjowcach, żonaty z Urszulą Tymińską 1593 r., pozostawił synów: Adama, Andrzeja, Wojciecha i Wszebora, dziedziców na Kozicach 1623 r. Wszebor, żonaty z Zofią Baranowską 1655 r. w Przemyskiem (Wyr.

Lub. 53 f. 230 i Zap. Lub. 27 f. 764). Stanisław, dzierżawca Orzowa, w powiecie stryjskim, 1576 r. (AGZ. X. 1787). Anna z Bobiatyckich, żona Stanisława Jaszowskiego 1668 r. (Woł. VIII. A f. 675). Stanisław Jaszowski, syn Marcina, zeznał 1613 r. zapis dożywocia z żoną, Dorotą z Brudzińskich (Perp. Czers. 4 f. 302).

Franciszek Piotr z Jaszowic, pochodzący z województwa sandomierskiego, mieszkaniec województwa lubelskiego, z tem ostatniem podpisał elekcyę Jana Kazimierza. Jan Jaszewski, syn Stanisława, żonaty z Zofią z Wierzbicy, córką Pawła, sędziego ziemskiego chełmskiego, odstępuje 1666 r. Bełżeckiemu sumę, należną mu od Andrzeja Jaszowskiego, syna Stanisława (Zap. Lub. 50 f. 432).

Aleksander Jaszewski, pisarz grodzki przemyski 1665 roku. Piotr, regent ziemski łucki 1665 r. Mikołaj Jaszewski, z województwem lubelskiem, a dwóch Andrzejów Jaszowskich, jeden z województwem sandomierskiem, a drugi, z ziemią przemyską, pisali się na obiór króla Michała.

Stefan Jaszowski, w powiecie grodzieńskim 1674 r. Franciszek, Władysław i Stanisław, synowie Andrzeja, w 1687 r. (Zap. Lub. 63 f. 21). Franciszek Jaszowskî v. Jaszewski, żonaty z Barbarą ze Studzińskich 1700 r., pozostawił dwie córki: Katarzynę, 1-o v. żonę Kazimierza Płońskiego 1734 r., 2-o v. Franciszka Głodowskiego 1740 r. i Maryannę, za Maciejem Charzyńskim 1740 r. (Perp. Czers. 16 A f. 308; 14 C f. 97; 23 A f. 231; 25 f. 190 i 193).

Andrzej Jaszowski podpisał, z województwem sandomierskiem, elekcyę Augusta II-go. Andrzej Jaszowski, syn Wacława i Petronelli z Wągrodzkich, kwitował Wielopolskiego 1753 r. Siostra jego Katarzyna, za Michałem Domańskim (Perp. Czers. 23 B f. 649 i 29 f. 542).

Józef Jaszowski nabył 1746 r. wójtowstwo w Mostowie od Karasia (DW. 71 f. 895). Elżbieta Sułkowska, żona Franciszka Jaszewskiego, jest z rodzeństwem współsukcesorką po Humańskich 1774 r. (DW. 91 f. 364). Józef, syn niegdy Franciszka, sprzedał 1787 r. Dąbrówkę Wkryńskiemu, a z Anny Żelkowskiej, syn jego Kajetan Wawrzyniec, ur. 1768 r. w parafii Przybysławice, dowiódł szlachectwa 1804 r. Ten zapewne był h. *Ślepowron* i jego pewno synowie: Andrzej, Adam i Józef, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

Piotr Jaszewski z żony, Leokadyi z Starowiejskich, urodzonej 1824 r., zmarłej 1846 r., pochowanej w Włoszczowej, miał dzieci: Edmunda i Maryę.

Andrzej Jaszowski, vicesgerent grodzki łukowski, jeden z komisarzy wyznaczonych z sejmu 1775 r., do rozsądzenia sprawy Jezierskich z Łaskim. W 1780 r. był pisarzem grodzkim łukowskim.

Antoni Jaszowski v. Jaszewski, sędzia pograniczny województwa podolskiego 1768 r., skarbnik latyczowski 1776 r., skarbnik podolski 1778 r., wojski mniejszy czerwonogrodzki 1782 r., łowczy 1783 r., cześnik tegoż 1783 r., w końcu podstoli czerwonogrodzki 1788 r.

Tadeusz, vicesgerent łukowski 1777 r. Ignacy z żony, Zofii Wit Sobieszczańskich, miał synów: Jana i Tomasza, którzy w latach 1787 — 1789 nabyli części dóbr Sobieszczany (Akta Legit. po Galic. z 1803 r.).

Mikołaj Jaszowski v. Jaszewski, podkomorzy wieluński i podstarości sieradzki, dziedzic Czernic i Czarnożył, w wieluńskiem, 1552 r. (Paw.), żonaty z Dorotą Walknowską 1540 r. (M. 61 f. 236).

JASZKOWSCY h. GRYZINA v. GRYŻYNA, z Jaszkowa v. Jaśkowa, w powiecie pyzdrskim. Mirosław z Jaskowa podpisał 1352 r. konfederacyę poznańską. W 1353 r. dziedziczką Jaskowa była wdowa Borkowa (KWP.). W 1400 r. Jaskow, Gołębin, Boników i Spytków były własnością Wyszaka Gryzińskiego, syna Wojsława (Leksz.) i jego to zapewne synowie: Andrzej i Jan z Jaskowa, wraz z innymi Borkami, jako sukcesorowie Małgorzaty Młyńskiej, są patronami ołtarza w kościele w Osiecznie 1444 r. (Kor. II f. 222).

Wojciech z Jaszkowa, podczaszy kaliski 1365 roku. Katarzyna Jaskowska wyprawiła 1498 r. na wojnę turecką Jana Mitrowskiego konno (St Pr. P. Pom. VII. 600 i 632). Stanisław Jaśkowski, dworzanin prymasa Maciejowskiego 1605 r.

JASZKOWSCY v. JAŚKOWSCY h. ZADORA, z Jaśkowic, w księstwie Zatorskiem. Długosz w Lib. Benef. wymienia Leonarda Jaszkowskiego i Jana Russockiego, obydwóch h. Zadora, jako dziedziców Jaszkowic. Janowi z Jaszkowic rozgraniczył podkomorzy 1490 r. Jaszkowice od Powozowic. Nazwisko to nie utrzymało się, bo Russoccy je zarzucili.

Maciej, syn Mikołaja z Jaskowic, student uniwersytetu krakowskiego 1422 roku, był zapewne synem sołtysa z Jaśkowic. Jaszkowa pod Szydłowcem był w części dziedzicem Sieciech h. Oksza, w połowie XV-go wieku (Lib. Ben.).

JASZOWICZ Samuel, towarzysz chorągwi usarskiej, za położone zasługi, otrzymał szlachectwo na sejmie 1662 r. (V. L.). Paweł Jaszowicz, syn Wojciecha, zabezpieczył w grodzie warszawskim 1607 roku posag żonie Anastazyi (DW. 34 f. 1493). Kazimierz Maciej zeznał 1698 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Olszamowskich (Perp. Czers. 15 f. 46).

JASZTOWT Aleksander podpisany na uchwałach sejmiku brasławskiego 1700 r. (może Gasztowt?).

JAŚKOWSCY h. JASIEŃCZYK. Jan Jaśkowski miał być wojskim łęczyckim i deputatem na Trybunał koronny 1788 r. (Her. Kr.). Jan Nepomucen, syn Pawła, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie przed 1850 rokiem, miał od niego pochodzić.

JASLIKOWSCY h. JASTRZĘBIEC wyszli z tego samego Jaślikowa co i Korczakowie. Widocznie jeden z Jastrzębców, mając dział na Jaślikowie, Jaślikowskim się nazwał.

Jakób Jaślikowski, syn Mikołaja, procesował Sługockiego 1660 r. W 1666 roku ustanowioną została opieka nad Adamem, Hieronimem, Ludwikiem, Anną, Teresą i Maryanną, dziećmi Jakóba i Petronelli z Piotrowskich (Zap. Lub. i RKps. Oss. 139 f. 101). Adam, żonaty 1684 r. z Zofią Zaleską, wdową po Stefanie Puszyckim (Zs. Bełs.). Józef, syn Krzysztofa i Anny Kowieskiej, odwołał 1715 roku zapis części Krasnostawiec, zeznany na rzecz bratanków swoich, Jakóba i Kazimierza (Gr. Kamien.).

Józef Jaślikowski, syn Ignacego, potomek Jakóba Kazimierza, właściciela 1690 r. dóbr Wygnanowice, w województwie lubelskiem, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

JAŚLIKOWSCY, czasem mylnie JASILKOWSCY h. KORCZAK, z Jaślikowa, w powiecie krasnostawskim. Jakób Jaślikowski, podstarości krasnostawski 1558 r., wspólnie z Feliksem *Dychem* i Adamem *Kątnym*, Stanisławem *Witem*, Wojciechem *Krzczonem* i Andrzejem *Chwastem*, dziedziczyli na Jaślikowie, a Stanisław dziedziczył na części Borowa, Anna, na części Dworzysk, 1564 r. (Paw.). Jakóba synów dwóch: Jakób i Jan.

Jan, podstarości krasnostawski 1604 r., pisarz kancelaryi królewskiej 1605 roku, żonaty z Elżbietą Karwowską, córką Jana, wspólnie z nią posiadał dożywociem Siestrzewitów w 1618 roku (Wyr. Lub. 9 f. 1238; Zap. Lub. 23 f. 260 i M. 91 f. 361).

Wojciech, syn Adama, kwitował Gomolińskiego 1605 r. (DW. 32 f. 114). Prawdopodobnie syn tego Wojciecha, Gabryel Kątny Jaślikowski, podpisał z województwem czerniechowskiem, elekcyę Jana Kazimierza. Tenże sam Gabryel i Jerzy pisali się, z województwem ruskiem, na obiór Władysława IV-go.

Michał, skarbnik czerniechowski, otrzymał 1635 r. konsens królewski, na odstąpienie Ohrymowszczyzny, w województwie czerniechowskiem, Kisielowi, a 1638 roku na wykupienie z rąk jego różnych lenności w Siewierszczyznie. Umarł w 1647 r. (M. 181 f. 48 i 185 f. 47). Michał, podstoli czerniechowski 1733 roku, nie żył w 1763 r.

Marcina synowie: Hieronim, Sebastyan, Andrzej i Krzysztof, w 1583 roku. Mikołaj, syn Hieronima, dziedzic na Siedliskach i Gardzienicy 1593 r. (Wyr. Lub. 17 f. 194; 65 f. 8 — 61; Zap. Lub. 7 f. 718; 46 f. 893 i 50 f. 728). Wojciech, syn Sebastyana, dziedzic na Siedliskach w 1600 r., pozostawił syna Krzysztofa, który sprzedał 1627 r. Czarnołozy Rakowskiemu (Wyr. Lub. 65 f. 144; Zap. Lub. 12 f. 346; 30 f. 231).

Bartłomiej, Maciej i Wincenty, synowie Stanisława, w 1593 r. (Wyr. Lub. 54 f. 250). Stanisław w województwie kijowskiem 1609 roku (Kij. II. B f. 225). Bogusław, Dominikanin w Padwie 1658 r. Mikołaj, Franciszek, Katarzyna i Maryanna, dzieci Stanisława i Elżbiety z Nosowskich, w 1661 r. (Zap. Lub. 47 f. 89).

Antoni i Kasper, z ziemią chełmską, Franciszek, z województwem bełskiem, a Michał, z województwem lubelskiem, podpisali elekcyę Augusta II-go.

Zofia z mężem, Krzysztofem Żendzianowskim, posesorowie Kopiszcz i Hłuszkowic, w łuckiem 1632 r. Maryanna, żona Stefana Jabłońskiego 1639 r., w bełskiem. Krzysztof zeznał 1646 r. zapis dożywocia z Anną Buczyńską.

Paweł, syn Wawrzyńca z Trepczanki, wnuk Michała i Maryanny Wolskiej, upomina się 1759 r. o spadek po Kamińskiej (Gr. Radoms.).

Jan Jaślikowski h. Korczak, syn Stanisława i Anny ze Szpojnarowskich, urodził się 1704 r. w parafii Połockiej. Syn jego Antoni, urodzony z Zofii z Maszewskich, sprzedał 1774 r. część swoją na Jaślikowie bratu Józefowi. Inny Antoni był starostą parnawskim i umarł w 1766 r. (Akta Leg. Galic.).

JASLNICKI Golan Seweryn, był właścicielem pewnego folwarku, który Regina Żółkiewska, hetmanowa i kanclerzyna, darowała w 1621 roku kościołowi w Żółkwi (AGZ. X. 3366).

JASNISCY v. JASNICCY, z Jaśnisk, w powiecie lwowskim, licznie rozrodzeni, dla odróżnienia się brali różne przydomki. Stanko i Iwanko Dawidowicze, za usługi świadczone przeciwko Tatarom, przy Odrowążu, wojewodzie ruskim, dostali od Kazimierza Jag. Jaczniska (Jaśniska) 1451 r. W latach 1466 — 1488 występują Michno, Andrzej i Iwaszko Iwaszkowicze, Kunrad, Stanko, bracia Andruszko i Botysz z Jaśnisk, ale jako „laboriosi", a więc nie uważani za szlachtę, ale już 1493 r. Stanko, a 1498 r. Kunrad, obecni są sądach grodzkich lwowskich wśród szlachty i odtąd „nobiles" tytułowani.

Kunrad Jaczniski z Jacznisk, w latach 1501 — 1502 ma różne sprawy ze Steczkiem, inaczej Staśkiem i z Andruszkiem z Jacznisk. W 1518 r. król Zygmunt zabronił burmistrzowi i rajcom lwowskim, przeszkadzać Konradowi i Jackowi Jacznickim, w używalności lasów. W 1541 r. starosta ruski potwierdził Jackowi Staszkowiczowi Jacznickiemu, prawo prezentowania popów do Cerkwi w Jaśnicy (AGZ. X. 101, 273 i 622).

Wacław, Fedko Steczkowiątko, Łukasz i Olechno Jaśniccy, właściciele Jaśniszcz, a Demian, Jaśnicy 1578 r. (Paw.). Jaśniskim król potwierdził 1558 r. pierwotne nadanie Jacznisk z 1451 r. Jaśniskich król zawiadomił 1634 r., o wysłaniu komisyi, dla rozgraniczenia dóbr królewskich w starostwie grodeckim (AGZ. X. 1138 i 3783).

Jacek Jaśniski i Maruchna, żona Tomasza Kozłowskiego, dziedzice części Jaśnisk w latach 1607 — 1618. Piotr 1645 r. Na popis ziemi lwowskiej 1651 r. stawili się pieszo Waśko Jaśniski z Łoziny, Michał, Staś, Fedor, Dymitr, Fedor i Stefan Jaśniscy z Jaśnisk. Jan i Bazyli, dziedzice części Jaśnisk 1685 r.

Aleksander, syn Stefana i Krystyny Karlińskiej, wnuk Grzegorza, prawnuk Piotra i Anny Mroczkównej; Jan, syn Jana i Anastazyi Tiahura Jaśniskiej, jakoteż Szymon, syn Piotra i Teodozyi Łozińskiej, obaj wnukowie Jana (brata wspomnianego wyżej Piotra) i Eudoksyi Łozińskiej, wszyscy trzej dziedzice cząstek w Jaśniskach, legitymowali się ze szlachectwa z przydomkiem *Berynda,* w ziemstwie lwowskiem 1782 r.

Jakób i Onufry, synowie Stefana i Tacyanny Łozińskiej, wnukowie Piotra i Anny Żerebeckiej, z przydomkiem *Maxymiak,* a Jan, ur. 1752 r. i Teodor, ur. 1775 r. (metr. obu w Łozinie), synowie Andrzeja i Krystyny (Sieleckiej), wnukowie Jerzego v. Hrehorego i Maryanny Dziżównej Łozińskiej, prawnukowie Jacentego, z przydomkiem *Wołosowicz,* udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Stanach galicyjskich 1807 r.

Bez przydomku zaś legitymował się ze szlachectwa w ziemstwie lwowskiem 1782 r.: Michał, Teodor, Jan i Jerzy, synowie Jana i Maryanny Jezierskiej; Eliasz, syn księdza Andrzeja, gr.-kat. proboszcza w Łozinie i Pelagii Łozińskiej; Stefan i Konstanty, synowie Teodora i Maryanny Żerebeckiej, wszyscy siedmiu wnukowie Jana i Maryanny Łozińskiej, jako też Andrzej i Stefan, synowie Eliasza i Anastazyi Żerebeckiej; Stefan, Jan i Michał, synowie Stefana i Heleny Jaśniskiej, wreszcie Jan, syn Jana, wszyscy sześciu wnukowie Eliasza (brata Jan

żonatego z Łozińską) i Maryanny Żerebeckiej. Po Janie, synie Jana z Jezierskiej, został z Anastazyi Zadebernej Żerebeckiej, Bazyli, którego z Brygidy Błońskiej, syn Jan, 1830 r.; po Konstantym, z Eudoksyi z Żerebeckich, Antoni, ur. 1804 r. i Jakób, ur. 1811 r. (metryki obu w Jaśniskach); po Janie, synie Jana, z Tacyanny Stupnickiej, ur. 1796 r. (metr. w Przedrzymiechach) syn Szymon zostawił, z Maryi Jezierskiej: Antoniego, ur. 1822 r. i Andrzeja, ur. 1833 r. (metryki obu w Jaśniskach), wylegitymowanych ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1834 roku (M. D. Wąs.).

Tymoteusz *Berynda* Jaśniski, zmarły 1835 r. w Jaśniskach, miał brata Onufrego, a z Teodozyi Tiahura Jaśniskiej, pozostawił: Praskowię, żonę Jana Tiahury Jaśniskiego, Maryannę Żerebecką, Katarzynę Jezierską, Tacyannę, Grzegorza, Onufrego i Antoniego. Ten ostatni zmarł w Jaśniskach 1836 r.

Jakób *Berynda* Jaśniski, zmarły w Łozinie 1836 r., pozostawił z Maryi Żerebeckiej: Annę, za Gabryelem Łozińskim, Dymitra, Tacyannę, za Piotrem Żerebeckim, Małanię, za Janem Kulczyckim, Mikołaja, Pelagię i Teklę.

Konstanty *Wołosowicz* Jaśniski, żonaty z Zofią z Przedzimirskich, umarł w Jaśniskach 1814 r. Jego córki: Barbara i Anastazya.

Bazyli *Kaszczak* Jaśniski, umarł 1828 r. w Jaśniskach, pozostawiwszy z Maryanny Żerebeckiej: Teklę, Annę, Konstantego i Mikołaja. Onufry umarł w Jaśniskach 1829 r., pozostawiając, z Anastazyi Żerebeckiej, syna Damiana. Jego rodzeństwo: Antoni, Bazyli, Eliasz i Dymitr. Antoni, zmarły w Jaśniskach 1846 r., z Tacyanny Jezierskiej, miał: Onufrego, Anastazyę Zgałatowę Łozińską, Maryę Jezierską, Pelagię Łozińską, Andrzeja, ur. 1825 r. i Michała.

Siemon, zmarły w Jaśniskach 1853 r., ożeniony 1-o v. z Maryą Jezierską, 2-o v. z Maryą Żerebecką, z pierwszej żony pozostawił: Antoniego, Barbarę Jezierską, Annę, Febronię Żerebecką, Andrzeja, Jana i Maryę.

JATOWT Stanisław, komornik wileński, podpisał z województwem wileńskiem, elekcyę Augusta II-go.

[JAUCH Joachim Daniel, major i komisarz królewski, nabył w 1722 roku dworzyszcze na Krakowskiem Przedmieściu w Warszawie. W 1736 r. był pułkownikiem, a 1751 r. generałem majorem wojsk saskich. Córka jego, Konstancya, urodzona z Münnichówny, była żoną Henryka Lelewela (DW. 64 f. 901; 69 f. 403 i Perp. Czers. 29 f. 398).]

z JAWCZYC pod Wieliczką. Strzesz z Jawczyc h. *Nowina*, świadczył 1411 r. w Krakowie przy wywodzie szlachectwa. Jasiek z Jawczyc, procesował się 1390 r. ze Staśkiem z Jawczyc. W 1397 r. wymienieni: brat jego klejnotny Zbigniew z Trunawic, brat cioteczny Sułek z Mietniowa i brat z babki rodzonej, Piotr z Kossocic. Piotr, dawniej z Mozgawy, następnie z Jawczyc, uniewinnił się z zarzutu zajazdu 1439 r. Jadwiga z Jawczyc, żona Junty, żupnika wielickiego, wdowa 1425 r. (St. Pr. P. Pom. VIII; Helc. II).

Jawczyce w drugiej połowie XV-go wieku były własnością Żegoty i żony Zawiszy z Borzykowic (Lib. Benef.). Z Jawczyc pisał się Miklasz Czarny z Podola, podstarości krakowski 1484 r.

JAWECCY v. JAWIECCY h. NAŁĘCZ, ze wsi Jawcze, w ziemi halickiej. Jakusz z Potoczan zamienił w latach 1423 — 1431 wieś swą Potoczany, z arcybikupem lwowskim na Jawcze, i odtąd pisze się Jaweckim. W 1443 r. jest komornikiem sądowym halickim. Syn jego Jerzy i córka Katarzyna, w imieniu której działa Piotr Romanowski, chcą odebrać 1450 r. dobra sprzedane dawniej Maciejowi z Kniehinic (AGZ.). N. Jawecki podpisał, z województwem poznańskiem, elekcyę króla Michała.

Ksiądz Szymon, Bazyli, Joachim, Józef, ksiądz Mikołaj i Jan, synowie księdza Piotra i Anny z Eljaszowiczów, wnukowie Jana i Pelagii z Bekierskich, dowiedli swego szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim buskim.

Z nich ksiądz Mikołaj, pleban gr.-kat. w Horyhladach, z żony, Ludwiki Niedziałkowskiej, pozostawił: Onufrego Hieronima i księdza Piotra, ur. 1825 roku, po którym, z Serafiny Stupnickiej, zostało sześcioro dzieci. Z nich: Emilian, ur. 1854 r. w Rosochaczu, zaślubił 1876 r. w Czortkowie Olimpię Rozynę Tomaszewską i ma z niej córki: Erazminę Kazimierę, ur. 1879 r. i Karolinę Rafaelę, ur. 1880 r. (A. Gal. Wydz. Kraj. i metr. w Czortkowie).

JAWGIELOWIE v. JAWGIELLOWIE h. JASTRZĘBIEC. Waleryan, horodniczy połocki, podpisał elekcyę Władysława IV-go. Michał Jawgiel, ziemianin połocki, z żoną, Heleną z Buynowskich, sprzedali 1663 r. dobra Naczę, Poludowicze, Wieprzyszcze i Molin, za 500 kóp groszy lit. Agapii Jawgielównie, horodniczance połockiej i mężowi jej, ziemianinowi mińskiemu, Jegorowi Ratyńskiemu. Wacław Jawgiel, obecny 1661 r. na sejmiku połockim w Hłubokim. Katarzyna, żona 1-o v. Konstantego Rosickiego, a 2-o v. Piotra Pawła Przeździeckiego, zmarła przed 1667 r. (Ist. Jur. Mat. XXV i XXVI).

Michał Jawgiel nabył 1727 r. dobra Ławków i Kudziniszki, w księstwie Żmudzkiem, od Jana Szymona i Macieja Gotowtów (Zs. Żmudz. z 1761 r.) Pozostawił synów: Kazimierza i Jana. Kazimierzowi oddał Kudziniszki 1732 r.

Kazimierz, testamentem spisanym 1756 r., dobra swe Wojtkajcie, w powiecie telszewskim, przekazał synom: Maciejowi, Tadeuszowi i Rochowi. Z nich: Maciej pozostawił synów: Jerzego, dziedzica dóbr Kontowty, nabytych 1809 r. od Piotra Urbanowicza, po którym synowie: Ferdynand, ur. 1799 r. i Wincenty Paweł, ur. 1807 r., Franciszka, współdziedzica Wojtkajć, po którym synowie: Rajmund Hilary, ur. 1807 r., Szymon Tadeusz, ur. 1813 r., Apolinary Jakób, ur. 1817 roku i Wincenty Hermenegild, ur. 1825 r. i Tomasza, współdziedzica Wojtkajć, po którym synowie: Ignacy, ur. 1809 r., Ansgary, ur. 1810 r., Kazimierz Tomasz, ur. 1813 r, Mikołaj, ur. 1821 r. i Andrzej, ur. 1823 r.

Tadeusz, drugi syn Kazimierza, współdziedzic Wojtkajć, pozostawił synów: Stanisława, po którym synowie: Adam Wiktoryn, ur. 1821 r., Leon Franciszek, ur. 1824 r. i Antoniego, po którym synowie: Jan, ur. 1821 r., Antoni Tadeusz, ur. 1826 r., Piotr, ur. 1828 r. i Adam, ur. 1832 r.

Roch, trzeci syn Kazimierza, chorąży powiatu szawdowskiego, pozostawił synów: Ignacego i Teodora.

Jan, drugi syn Michała, a brat Kazimierza, pozostawił synów: Dominika i Stanisława.

Dominik z Kwietnia Jawgiell, sprzedał 1789 r. część swą odziedziczonych po ojcu dóbr Mordajcie-Stary-Ławków-Bernatyszki etc., ogólnie zwanych Wojtkajcie, bratu Stanisławowi i żonie jego, Konstancyi z Skrzetuskich. Stanisław zaś sprzedał je 1791 r. Stanisławowi Skrzetuskiemu (Zs. Rosień.) i zostawił synów małoletnich: Leona Piotra i Józefa, nad którymi sąd ziemski rosieński 1799 roku wyznaczył opiekę. Leon Piotr, ur. 1794 r. (metr. w Ławkowie), nabył 1820 r. dobra Szurajcie-Więckiszki i Kołaszyszki, w powiecie telszewskim, od Filipa i Maryanny Raczkowskich.

Jawgiellowie dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską w latach 1799 i 1832. (z Teki M. Brenszteina).

JAWGIEŁŁOWIE h. ŁABĘDŹ z tą odmianą, że pole tarczy błękitne, a Łabędź wspiera się na Habdanku jedną łapą (Koj.). Sebastyan Jawgiełło, chorąży upicki, o którym wspomina konstytucya z 1613 r. Rafał Jawgiełło z Mongaiła, miecznik upicki, pisał się z powiatem upickim, na obiór Jana III-go. N. Jawgieł, marszałek upicki, poseł na sejm 1688 r. Ignacy Jawgeł, deputat wiłkomierski na Trybunał litewski 1762 r., skarbnik wiłkomierski, komisarz z sejmu 1764 roku do poboru pogłównego, podpisał elekcyę Stanisława Augusta. Patrz o nich co pisze Kojałowicz.

JAWIRSKI Piotr, krewny i plenipotent z Tyszeckich Kosińskiej, pozwał 1775 r. Dunina Borkowskiego, o majątek po Tyszeckich (Gr. Tremb. 292 f. 3).

JAWISZOWSCY z Jawiszowic, w księstwie oświecimskiem. Jakusz z Jawiszowic, obecny 1377 r. przy zapisie wiana Witanowskich. Pan Michał Jawiszowski, świadczy 1428 r. w Oświecimiu. Jakób 1423 r. na uniwersytecie krakowskim. Michał obecny 1472 roku przy oczyszczeniu nagany księcia Wacława Zatorskiego.

JAWŁOWSKI Krzysztof podpisał, z ziemią warszawską, elekcyę Augusta II-go.

JAWNIEWSKICH v. JAWNOWSKICH z Jawniewicz Katarzynę 1392 r., Michała 1397 r. i Jana 1399 r., wspominają akta poznańskie (Leksz.).

JAWNUTA, wojewoda trocki, przyjął na zjeździe w Horodle 1413 roku za herb *Zadorę*. Skazany na śmierć przez wielkiego księcia Zygmunta w 1433 r.

JAWOR h. KOSCIESZA. Wojciech Jawor z Zaosic, sprzedał Zaosice Straszowi z Modliszowic w latach 1400 — 1402. Mikołaj Jawor z Przegini, zastawił 1479 r. część Przegini Szypowi z Olkusza. Jan Jawor, dziedzic Przegini, pozwał 1512 r. Gabryelowę Tęczyńską, o zwrot poniesionych strat na mołdawskiej wojnie, którą odbył w sześć koni za nią i jej synów (St. Pr. P. Pom. VI. 54). Tenże Jan był w 1531 r. podwojewodzym krakowskim. Syn jego, Jan Jawor, procesuje się w latach 1525 — 1529, o dobra matki swej, Elżbiety z Banunina, z Marcinem Banuninem. Andrzej Jawor, żonaty z Dorotą Pletenicką 1546 r. Sebastyan, pełnomocnik Reja w Haliczu 1565 r.

Piotr, Zofia i Katarzyna, dzieci Piotra, w 1597 r. (Wyr. Lub. 72 f. 754). Jerzy, syn Wojciecha, sprzedał 1644 roku dobra Gimnów (?) Maciejowi (DW. 50 f. 673). Stefan, łowczy warszawski, w 1660 r. Anna Jaworówna, z mężem Krzysztofem Tyszą Bykowskim, sprzedali 1685 r. Zielęcin Wodzińskim (Piotrk. Obl. et Deb. 104 z 1685 roku). Adam Jan w województwie wileńskiem 1712 roku (Akta VIII).

JAWORNICCY h. GOZDAWA, czy nie wyszli z Jawornicy, w powiecie rypińskim. Znanem ich najdawniejszem dziedzictwem są Obice pod Kielcami. Z nich się też pisali. Piotr, Krzysztof, Jan i Samuel, dziedziczyli na Obicach w 1583 r.

Piotr Jawornicki, żonaty z Barbarą Gnojeńską, wspólnie z nią dziedziczył na Wielkim Piasku 1589 r. (Wyr. Lub. 15 f. 354 i 33 f. 1156).

Samuel, wyznaczony z sejmu 1621 r. surrogatorem grodzkim wieluńskim. Syn jego Marcin, córka Anna, za Janem Borkiem Gostyńskim, zmarła 1642 roku.

Jan, żonaty z Anną z Pilczycy Pilczycką, która w dziale z siostrą wzięła Borzykową 1617 roku. Syn ich Gabryel, a córka Barbara, za Krzysztoporskim 1622 roku.

Aleksander Marcin i Jan podpisali, z województwem sandomierskiem, elekcyę Jana Kazimierza, a Józef, podstarości chęciński i Kazimierz, obiór Jana III-go. Aleksander z Obic, zasłużony wojak, został w 1670 r. cześnikiem czerniechowskim Wdowa po nim Krystyna, jest 2-o v. żoną Mikołaja Pisarskiego 1701 roku. Syn jego Marcin, wraz z Władysławem podpisali, z województwem sandomierskiem, elekcyę Augusta II-go.

Wymieniony wyżej Józef z Obic, podstarości chęciński i sędzia kapturowy województwa sandomierskiego 1674 r., naznaczony z sejmu 1673 r., substytutem pisarza ziemskiego sandomierskiego, w 1681 r. pisarz grodzki sandomierski i deputat na Trybunał koronny. W 1685 r. był i komornikiem granicznym stężyckim. Z Katarzyny Łuszczewskiej, która w 1691 roku część Chylic sprzedała (DW. 27 f. 1512), pozostawił dwóch synów: Stanisława i Władysława.

Stanisław, z Ludwiki Złockiej, pozostawił syna Władysława, który nabył 1756 r. sumę od Bonieckiego (DW. 68 f. 522 i 80 f. 22).

Władysław, syn Józefa, chorąży lidzki, żonaty z Ludwiką Wiktoryą Daniszewską, córką Andrzeja Jana, stolnika parnawskiego, komornika granicznego wyszogrodzkiego i Franciszki z Izbińskich, kwitował 1732 r. rodziców żony, z odbioru posagu (DW. 67 f. 340 i 68 f. 522). Syn jego Antoni, nabył 1753 r. Czernówkę, a 1756 r. zeznał kontrakt, dotyczący sprzedaży Chylic (DW. 74 f. 761 i 80 f. 24). Jan, syn Antoniego, urodzony z Kunegundy Oborskiej, deputat na Trybunał koronny, został wojskim mniejszym sochaczewskim 1777 r. Był i komisarzem cywilno - wojskowym ziemi sochaczewskiej 1790 r., w którym nabył Gawartową Wolę od Szymanowskiego (DW. 106 f. 339 i 1378).

Ignacy i Wojciech, synowie Antoniego z Obic, chorążego bracławskiego, elektora Stanisława Augusta i Barbary Odrzywolskiej, a wnukowie Antoniego i Faustyny z Radeckich, rozdzielili się 1784 r. pozostałemi po ojcu wsiami, w województwie sandomierskiem, Buszkowicami i Kornacicami (Herb. Król.), a sprze-

dali 1785 r. części Jasic Mikołajowi Jasieńskiemu (Legit. Galic. z 1804 r.; Quat. VI f. 18). Siostra ich Tekla, zeznała 1779 r. zapis dożywocia z mężem, Ignacym Dowborem, szambelanem królewskim (DW. 95 f. 92). Dzieci Antoniego, chorążego i Wojciech z Kurowa, stryj ich, brali 1807 roku spadek po przyrodnim bracie ojca, Kajetanie Skopowskim, stolniku brzeskim - kujawskim (A. Stanisł. For. Nob.).

Wojciech, właściciel Janowic, Grochocic i Montowic, w województwie sandomierskiem, 1722 r. Andrzej z Obic Jawornicki, właściciel Jasic, także w województwie sandomierskiem. Synowie jego: Antoni, Wojciech i Paweł, dopełnili działu tej wsi 1752 r. (Herb. Król.). Józef, poseł ziemi sochaczewskiej, podpisał z tąż ziemią, elekcyę Stanisława Augusta. W 1777 r. był podwojewodzym sochaczewskim. Z Maryanny Goiszewskiej, córki Wojciecha, podsędka sochaczewskiego i Katarzyny Oborskiej, miał synów: Jana i Wojciecha. Jan, sprzedał 1789 r. część swoją na Kozerach Wielkich i Małych bratu Wojciechowi, szambelanowi Stanisława Augusta.

Wojciech v. Adalbert, cześnik malborski 1760 r., po śmierci Filipa Dewicza, następnie szambelan, żonaty z Józefą Młodecką, córką Stanisława, pisarza ziemskiego sandomierskiego i Salomei z Niemierzyców, z nią rozwiedziony w 1796 roku, nabył część Wesołówki od Cichockich 1787 roku (DW. 87 f. 678 i 681; 92 f. 179; 97 f. 336; 105 f. 711 i 1323; 111 f. 492 i 1177; A. Legit. po Gal. z 1803 r.; Quat. III f. 157 i IV f. 68).

Jan, viceregent grodzki sochaczewski, deputat na Trybunał koronny 1776 roku, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1803 r., w Galicyi zachodniej, a syn jego Eustachy i wnukowie, Ksawery Ludwik, Marceli Jan i Feliks, 1830 r. w Wydziale Stanów (Goł.).

Paweł, cześnik czerniechowski, Wojciech, podczaszy żytomierski i drugi Wojciech, podpisali z województwem sandomierskiem, elekcyę Stanisława Augusta. Kajetan kwitował Piotrowskiego 1797 r. (DW. 112 f. 47).

Paweł, Melchior, Adam i Feliks, synowie Wojciecha; Michał i Adolf, synowie Józefa; Erazm, syn Ignacego; Roch, syn Wojciecha i Antoni, syn Józefa, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

Paweł, żonaty z Józefą Bajerówną, a Józef z jej siostrą Anną, Michał znów z ich przyrodnią siostrą Łucyą, z której córka Zofia, za Augustem Janisławskim. Były one córkami Michała Baiera, dwie pierwsze z Sołtykówny, a trzecia z Grodzickiej. Adolf, ożeniony z Anielą Bajerówną, córką Teodora i Aloizy Wnorowskiej. Jeden z nich był żonaty z Michaliną Karońską i miał z nią córkę. Gustaw umarł w Radomiu 1878 r.

JAWOROWICZ Stanisław podpisał, z województwem brzeskiem-litewskiem, elekcyę Augusta II-go.

JAWOROWICZ Łukasz otrzymał szlachectwo na sejmie 1768 r.

JAWOROWSCY h. LUBICZ, z Jaworówki, w ziemi bielskiej; dom licznie rozrodzony. Feliks, syn Bogdana, Maciej, syn Mikołaja, Feliks i Jan, synowie Je-

rzego, Stanisław, syn Wawrzyńca, Andrzej, syn Stanisława i Feliks, syn Piotra, złożyli przysięgę wierności, po przyłączeniu 1569 r. Podlasia do Korony.

Wymieniony tutaj Wawrzyniec, miał drugiego syna Tomasza, który w 1571 roku zawarł układ z bratem Stanisławem. Po Macieju pozostali się synowie: Szymon i Jerzy i córka Katarzyna, żona Stanisława Proszeńskiego. Kwitowała ona braci z odbioru posagu 1577 r. (Mil.).

Na Jaworówce dziedziczyli: Andrzej, Stanisław, Piotr, Maciej i Jan, synowie Andrzeja, w 1586 roku; Jan, Andrzej, Paweł i Grzegorz, synowie Tomasza, w 1586 r.; Szymon, Maciej i Stanisław, synowie Wawrzyńca, w 1586 r.; Samuel, syn Mateusza, w 1584 r.; Sebastyan, Piotr, Jakób i Zofia, dzieci Stanisława, w 1586 r.; Leonard i Zofia, dzieci Wojciecha, w 1584; Mikołaj i Erazm, synowie Feliksa i Wojciech, syn Aleksego, w 1598 roku (Wyr. Lub. 11 f. 279; 23 f. 227 i 800; 31 f. 676; 36 f. 479, 620 i 711; 74 f. 810; 76 f. 932).

Herb Lubicz.

Jan, syn Piotra, zapisał 1637 r. sumę żonie Katarzynie, córce Macieja Kapicy. Grzegorz, żonaty 1664 r. z Anną Pisankówną, córką Michała, wdową po Marcyanie Zędzianie. Jerzy, syn Macieja, zabezpieczył 1665 r. posag żonie Agnieszce, córce Grzegorza Zędziana. Jadwiga, córka Ambrożego, za Wojciechem Kropiwnickim 1667 r. Agnieszka, córka Mikołaja, za Walentym Makowskim, w tymże roku (Mil.).

Maciej, z ziemią bielską, a Grzegorz i Maciej, z ziemią przemyską, podpisali elekcyę króla Michała.

Kazimierz, żonaty z Elżbietą Zędzianką, córką Jakóba, pozostawił Mateusza, który się pisał z ziemią nurską, na obiór Augusta II-go. Córka jego Elżbieta, za Jakóbem Kapicą 1687 r. Maciej, żonaty z Krystyną, córką Jakóba Kapicy, która 2-o v. wyszła 1723 r. za Józefa Brzoskę (Mil.). Tomasz, stronnik Augusta III-go, głosował za nim 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 609). Antoni, syn Marcina, zabezpieczył 1773 r. posag żonie Kunegundzie, córce Szymona Kapicy i Cecylii Baykowskiej, a Angela, córka Michała, 1779 r. za Grzegorzem Kapicą (Mil.).

Elekcyę Stanisława Augusta podpisali: Benedykt z województwem płockiem i drugi Benedykt, regent drohicki, z tąż ziemią. Benedykt, z miecznika, 1783 r. wojski większy sierpski, był synem Franciszka i Salomei z Karśnickich, podkomorzanki wieluńskiej, 2-o v. Ignacowej Zboińskiej, kasztelanowej płockiej (DW. 106 f. 378). Paweł, syn Wojciecha i Katarzyny z Hordyńskich, nabył 1766 roku siedlisko w Jaworówce (Ibid. 85 f. 544). Michał wprowadzony do Wylezina 1791 r. (Ibid. 107 f. 506).

Wspomnianym wyżej: Sebastyanowi, Piotrowi, Jakóbowi i Pawłowi, synom Stanisława, odstąpiła 1586 r. matka ich Barbara, prawa swe do dożywocia na Jaworówce (Gr. Brańs.). Jakóbowi, synowi Sebastyana, odstąpił 1636 r. brat jego stryjeczny Kazimierz, syn Jakóba, część swą w Jaworówce (Ibid.).

Drugi syn tegoż Jakóba, Andrzej, zostawił Macieja, wprowadzonego do części odziedziczonej po ojcu 1659 r. Wojciech, syn Macieja, procesujący się 1717 r. z Wierciń-

skim (Ibid.), zostawił Michała, ur. 1710 r. i Mateusza, ur. 1713 r., po którym syn Ludwik, ur. 1754 r. (metr. w Dobrzyniewie). Michała, z Anny Lenczewskiej, syn Antoni, zmarły 1809 r., ożenił się w Lubinie 1767 r. z Franciszką Kocówną z którą wspólnie część swą w Jaworówce, puścił 1779 r. Dworakowskim zastawem (Zs. Biels.), a w 1781 r. nabył część w Lenczach (DW. 97 f. 1039 i 1040). Ich synowie: Walenty Jakób, ur. 1769 r. (metr. w katedrze lubelskiej) i Feliks, ur. 1779 r., którego do chrztu św. trzymał Wawrzyniec Jaworowski (metr. w Dobrzyniewie), sprzedali 1809 r. część swą w Lenczach Stefanowi i Andrzejowi, synom Bartłomieja (A. sąd. Białost.). Tenże Walenty z synem Piotrem, a Feliks z synami: Józefem Pawłem, ur. 1814 r. i Pawłem Romualdem, ur. 1816 r. (metr. w Lubinie) i wspomniany wyżej Ludwik, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w obwodzie białostockim 1817 r. (Arch. Wąsow.).

Marceli Antoni, przydomku *Kasieniuk*, syn Pawła i Tekli Gowarzewskiej, wnuk Stefana, pisarza nowogrodzkiego, prawnuk Jerzego, części w Jaworówce, w brańskiem, po ojcu jedyny spadkobierca, sprzedał część tą 1783 r. Kazimierzowi *Kasieniukowi*, synowi Felicyana, wnukowi Jerzego, stryjecznemu stryjowi swemu (Gr. Tremb. 85 f. 81). Marcelego, z Antoniny Siekaczyńskiej, syn Leon Juliusz, ochrzczony w Radymnie 1806 r. Inny Kazimierz, syn Felicyana i Teofili Pomianówney, a wnuk Władysława i Anny Massalskiej, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Wydziale Stanów galicyjskich 1789 r. (Arch. Wąsow.).

W Królestwie legitymowali się ze szlachectwa przed 1850 rokiem: Wilhelm i Andrzej, synowie Stanisława; Józef, syn Tadeusza i Franciszek, syn Tadeusza; Modest, Marceli i Fortunat, synowie Apolinarego; Wincenty, syn Stanisława; Józef i Maryan, synowie Jana i Konrad, syn Jana; Wojciech, syn Mateusza; Paweł, syn Wawrzyńca; Kajetan, Jan i Romuald, synowie Piotra; Franciszek, Jan i Antoni, synowie Pawła, i Michał i Stanisław, synowie Antoniego. Fortunat, syn Apolinarego, właściciel Nużynka, żonaty był z Maryą Słupecką. Józefa, z Bronisławy Bernsdorffówney, córka Janina, 1887 r. za Michałem Pytelskim. Stefania, córka Ignacego i Stefanii z Łaźniewskich, zaślubiła 1900 roku w Kroczewie Stanisława Okolskiego, syna Antoniego i Heleny ze Sługockich.

Na Podolu dowiedli szlachectwa: Adam z synami: Leonem, Aleksandrem i Dymitrem, i Szymon z synem Gabryelem, synowie Józefa, wnucy Michała, również Bartłomiej z synami: Konstantym i Aleksandrem. syn Atanazego, wnuk Bazylego, wszyscy trzej prawnucy Dymitra, jako też Tomasz z synami: Ignacym, Mikołajem, u którego synowie: Tymoteusz i Bazyli, Janem i Bazylim, syn Bazylego, wnuk Dymitra, 1857 r., a Michał, syn Bartłomieja, Jan, syn Gabryela i Aleksander, Sergiusz i Paweł, synowie Leona, w latach 1873—1895 r. (Spis).

Już w XVII-m wieku spotykamy Jaworowskich na Litwie. Kojałowicz wspomina o Wojciechu, w województwie trockiem, a o Teodorze i Michale, w nowogrodzkiem. Aleksander podpisał, z temże województwem, elekcyę Jana Kazimierza. Antoni przeniósł się z tegoż województwa w powiat orszański, zaślubił Licypunównę, dziedziczkę części Wolnowa. Syn jego Jan, dziedzic na Wolnowie, miał z Konopkówney: Stefana, Leona i Macieja, z których Stefan, z synem Michałem, a Leon, z synami: Andrzejem i Antonim, legitymowali się ze szlachectwa w sądzie ziemskim orszańskim 1774 r. (Ist. Jur. Mat. XXVIII).

JAWOROWSCY h. POBÓG. Jan, syn Kazimierza, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Królestwie 1850 r.

JAWORSCY h. JANINA. Długosz pisze, że Kupimierz, w opoczyńskiem, należał w drugiej połowie XV-go wieku do Mikołaja Jaworskiego, tegoż herbu. Być bardzo może, że ci Jaworscy pochodzą z Jaworu, w powiecie sandomierskim, którego część należała jeszcze 1578 r. do Stanisława i Jana Jaworskich (Paw.) i że do nich należy Krzysztof, 1557 r. posiadacz wójtostwa w Niedarach, w starostwie ujskiem (M. 89 f. 179).

Jan, syn Mikołaja z Jaworu, 1474 r., a Jakób, syn Michała, 1479 r. na uniwersytecie krakowskim. Ewa z Jaworu, żona Michała Lisowskiego 1682 r.

JAWORSCY h. JASTRZĘBIEC. Dwóch Grabanich z Druskowa, Forstek ze Znamirowic i inni, zaprzysięgli 1579 r. w grodzie sandeckim, że Jakób Jaworski, jest synem Jakóba, wójta z Jaworska, wsi biskupa i kapituły krakowskiej własnej, że jest h. *Jastrzębiec* i że matka jego Katarzyna, była z domu i wsi Chronowa, h. Róża (Zs. Krak. 45 f. 137; M. D. Wąs.).

JAWORSCY h. JELITA, przydomku *Saryusz*, z Jawory, w ziemi przemyskiej, tej samej co i Jaworscy Sasowie. Z nich, Wojciech i Jan, dziedzice części Turki i Jawory, przenieśli się w połowie XVI-go wieku w sieradzkie, gdzie nabyli Lutosławice.

Po Wojciechu zostali: Anna, której mąż Marcyan Jambkowicz z Lubowli, zabezpieczył 1562 r. 50 fl. posagu (Gr. Piotrk.) i Teofil, którego syn Wojciech, żonaty z Zofią N., żył jeszcze 1650 r. (Gr. Biec. 57 f. 352), lecz musiał zejść bezpotomnie, bo nigdzie więcej wzmianki o nim nie znalazłem.

Herb Jelita.

Jan, młodszy brat Wojciecha, dziedzic części Lutosławic, Szyszek i Luboni, zostawił czterech synów: Walentego, Jakóba, Jana i Mikołaja Jana, zmarłego 1624 r., po którym Wojciech, wspomniany 1628 r., nie pozostawił potomstwa. Walenty, zmarły 1583 r., zostawił: 1) Jakóba; 2) Stanisława, zmarłego 1631 r., bezdzietnego z Anną z Kochańskich, która część w Lutosławicach jej dożywociu podległą, wydzierżawiła 1635 szwagrowi Jakóbowi; i 3) Wojciecha, również bezdzietnego, który 1624 r. część swą w Lutosławicach i Luboni, sprzedał Raciborowskiemu (Gr. Sandec.). Po Jakóbie zaś, szedł także Jakób, dziedzic części Raciborowic, którą 1667 r. puścił Jaroszkowskim zastawem. Ten zostawił z pierwszej żony, Maryanny Buynowskiej: Stanisława, Jerzego i Wojciecha, zaś z drugiej—Anny z Brodzkich, nie miał synów (Ibid.).

Po Jakóbie, dziedzicu Kodrębia, drugim synie Jana, żyjącym 1624 roku, został Jan Mikołaj, sprzedający swą część Kodrębia 1671 roku bratu Stanisławowi. Ostatni, umierając 1672 roku, zostawił z Radziątkowskiej, Jana, którego synami, z Pęgowskiej, byli: Kazimierz, Stanisław i Marcin.

Wreszcie trzeci z rzędu syn Jana, również Jan, zostawił z Lutosławskiej: Mikołaja, żonatego z Palczewską, a syn tego ostatniego, Krzysztof Stanisław, z Zofii z Wielowsi Osieckiej, Stanisława i Józefa, skarbnika bracławskiego, który, gdy mu Wielogłowski pochodzenie nieszlacheckie zarzucił, na sejmiku proszowskim 15-go Września 1716 roku, z zarzutu tego się oczyścił (Zs. Krak. Obl. Manif. 11 f. 1293).

Marcin, dziedzic Skarbek, najmłodszy syn Jana z Pęgowskiej, miał z Anny Duninównej Wolskiej, także Marcina, szafarza żup wielickich, po którym z Konstancyi Łabuskiej: Jadwiga, w zakonie Marya Anna (Gr. Krak. 366 f. 3400) i Franciszek, podpułkownik gwardyi konnej koronnej, posiadacz wójtostwa w Rzepienniku, żonaty z Ludwiką z Gierszdorffów, którego synowie: Teodor, Józef, Karol, Jan, Franciszek i Ludwik, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w ziemstwie czchowskiem 1782 r., zaś córka Aleksandra, wyszła 1777 r. za Stanisława Kostkę Podoskiego, dziedzica części Przyszowej (Gr. Sandec. 263 f. 1331).

Wspomniany wyżej Józef, skarbnik bracławski, 1716 r. dziedzic zamku Jeżów, Moronia, Koczanki, Wilczysk, części Wojnarowej i Bobowy z przyległościami, nie zostawił z dwóch żon, Pelagii Minockiej i Marcyanny Stadnickiej potomstwa, a umierając 1749 r., zapisał swój majątek bratankom, synom Stanisława (Gr. Biec. 98 f. 1328; 258 f. 836).

Tego Stanisława dzieci z pierwszej żony, Teresy z Grabkowskich: Maryanna, 1763 r. za Czarnockim (Gr. Krak. 377 f. 650), później zakonnica w Starym Sączu; ksiądz Tomasz (Piotr), Józef i Bogusław; zaś z drugiej, Franciszki z Wojciechowskich: Antoni i Jan. Ostatni zeznał 1762 r. zapis dożywocia z żoną, Teresą z Brzozowskich, córką Franciszka i Rozalii z Błeszyńskich (Gr. Oświec. 43 f. 246). Obaj ci bracia, dziedzice części Dworów, w zatorskiem, legitymowali się ze szlachectwa w grodzie oświecimskim 1782 r.

Józef, drugi z rzędu syn Stanisława, skarbnik bracławski, dziedzic Mierzenia, Kwapinki i części Wojnarowej, zmarły 1755 r., pozostawił z pierwszej żony, Katarzyny Chłopickiej, Kazimierza, wylegitymowanego ze szlachectwa w ziemstwie czchowskiem 1782 r.; zaś z drugiej, Zuzanny Szwejkowskiej: Joannę, za Janem Grabowieckim, stolnikowiczem dobrzyńskim; Justynę, za Onufrym Bielińskim; Salomeę, 1799 r. za Kazimierzem Barchanowskim, skarbnikiem wiskim; Józefa, wspomnianego pod 1768 r., który służąc w wojsku rosyjskiem, miał zginąć 1773 r. nad Dunajem; Tadeusza w b. wojsku polskiem, zabitego 1770 r. w Krystynopolu i Michała, występującego 1803 r. z żoną, Franciszką z Chojnackich (Zs. Czchow. 46 f. 496; Obl. Krak. 199 f. 2237 i 3387; Perp. Zs. Krak. 8 f. 438; 10 f. 321, 680; 11 f. 747, 1097; 13 f. 221).

Z nich Kazimierz, dziedzic Mierzenia, Kwapinki i Piasków Wielkich, z vicesgerenta grodzkiego bieckiego, pisarz ziemski czchowski, w końcu radca lwowskiego sądu szlacheckiego, od 1782 r. członek Stanów galicyjskich, zeznał 1774 r. zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Ożarowic Bontaniówną, 2-o v. Wincentową Chodorowiczową, córką Michała, podczaszego księstwa siewierskiego i Zofii z Jasińskich (Gal. Tab. Pact. Nov. 2 f. 417). Umarł 1799 r., zostawiając: Annę, zmarłą 1807 r.; Maryannę, za Wincentym Rawicz Dembińskim 1797 r.; Wincentego, 1791 roku stolnika nowogrodzkiego, żonatego z Maryanną z Błeszyńskich; Cypryjana i Juliana (A Lwow. For. Nob.). Ostatni, ur. 1778 r. (metr. u Św. Antoniego we

Lwowie), sędzia polityczny, zmarły w Podegrodziu 1850 r., zostawił z pierwszej żony, Tekli z Jagniątkowskich, córki Floryana: Floryana, Juliana, Teodorę Ignacowę Zabielską. Karolinę Pawłowską i Józefę; a z drugiej, Maryanny z Wojciechowskich: Władysława, Kazimierza, Stefana, Florentynę i Waleryę Ksawerę (A. Tarn. For. Nob.). Z nich Floryan, ur. 1817 r. (metr. w Niegowicach), dzierżawca Szczepanowic, zostawił z Cecylii z Chrząstowskich, córki Ludwika i Maryanny z Kępskich: Zygmunta Marcyana Aleksandra, ur. 1849 roku (metryka w Jodłówce).

Bogusław, 1750 r. cześnik buski, z czasem stolnik nowogrodzki, trzeci z rzędu syn Stanisława, zeznał 1751 r. zapis dożywocia z żoną, Heleną z Leszczyńskich (Gal. Tab. Pact. Nov. 10 f. 90), 2-o v. Mikołajową Mączyńską, z której: Wojciech Wincenty, Franciszek i Jan Nepomucen, dowiedli szlachectwa w ziemstwie czchowskiem i grodzie bieckim 1782 r.

Wojciech Wincenty, dziedzic Moronia, Koczanki, Wilczysk i Jeżowa, zostawił z Justyny z Pleszeńskich: Józefa Jana, ur. 1787 r. (metr. w Wilczyskach), dzierżawcę Chyrowa, po którym, z Józefy Majchrowiczównej: 1) Józef Leon Piotr, ur. 1820 r. (metr. w Odporyszowie), zostawił z Anieli Bronisławy z Zarzyckich: Ignacego Józefa, ur. 1854 roku (metr. w Wiedniu, St. Margarethen), urzędnika austryjackich kolei państwowych, którego, z Seweryny Stanisławy Nałęcz Górskiej, córki Jana i Emilii z Cybulskich, synowie: Józef Henryk, ur. 1881 r. i Jan Adam, ur. 1883 r. (metr. w Przemyślu); 2) Eugeniusz Antoni, ur. 1822 r. (metr. w Chyrowie) i 3) Leopold, dzierżawca Koczanki, żonaty z Teofilą Bahrówną, współwłaścicielką Zborowic, z której: Bronisław Zygmunt Marek, ur. 1852 r. (metr. w Zborowicach), Bolesław Jan Antoni, ur. 1854 r. (metr. w Staszowie) i dr. Władysław Leopold, profesor uniwersytetu w Krakowie, wylegitymowany ze szlachectwa w galicyjskim Wydziale Krajowym 1899 r. (M. D. Wąs.).

Michał Saryusz Jaworski, ur. 1778 r., syn Franciszka Kajetana Józefa, zmarłego w Czajkowicach 1796 r. i Joanny Popielównej, 2-o v. Janowej Stojałowskiej, zmarłej 1816 r., miał córkę za Pawłem Drozdowskim 1830 r. i stryjecznego brata Józefa. Józef Saryusz, ur. 1820 r., zmarł 1879 r. w Przemyślu.

Herb Kościesza.

JAWORSCY h. KOŚCIESZA, pisali się z Jaworza, wyszli więc prawdopodobnie ze wsi tej nazwy, położonej w powiecie pilznieńskim. Wawrzyniec, Wacław i Paszko, bracia, dziedzice na Jaworzu 1409 r. Wawrzyńca żona Dorota, córka Machny, 2-o v. Jaśkowej, sołtysowej z Kamienicy 1408 r. (St. Pr. P. Pom. X). Wacław przeniósł się w sanockie 1425 roku. Mikołaj Jaworski, obecny w Sanoku 1434 r. Andrzej z Jaworza, komornik graniczny sandomierski 1426 r. Jan, syn Andrzeja z Jaworza, 1440 r. na uniwersytecie krakowskim. Mikołaj Jaworski z Jaworza, nazwany 1478 r. podsędkiem grodzkim sanockim, jest. 1481 roku asesorem sądowym w Sanoku (AGZ. XVI).

Piotr z Jaworza Jaworski w latach 1441—1471, a Mikołaj 1475 r. w Pilznie. Tenże Mikołaj, z synem i córką, sprzedał część Bobowej Turskiemu. Mikołaj Jaworski proce-

suje się 1510 r. z opatem tynieckim. Umarł on bezpotomnie, a do Jaworza i Głobikówki rościli sobie pretensye: Anna Dedeńska, twierdząc, że dobra te otrzymała w posagu Elżbieta Łysakowska, żona dziada Mikołaja, od swego brata Jana, który znów był jej dziadkiem i Mikołaj, zwany *Chropawka*, brat ze stryjecznych zmarłego Mikołaja. Prokurator królewski udowodnił jednak, że dobra te w dom Jaworskich nie weszły od Łysakowskich, bo nabył je dziad Mikołaja, Janusz, od opata tynieckiego Mścisława (1386 — 1398), w zamian za Maciejkowice, a Mikołaj Chropawka nie udowodnił, iżby był bratem od stryjecznych zmarłego Mikołaja, przeto sąd przyznał te dobra 1519 roku prawem kaduka królowi (St. Pr. P. Pom. VI f. 183).

Maryna z Duninów, wdowa po Jakóbie, winna 150 fl. Gołuchowskiemu z Janiny 1622 r. (Gr. Krak. 216 f. 2416).

Marcin podpisał, z województwem sandomierskiem, elekcyę Jana Kazimierza. Jan zeznał 1655 r. zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Jasińskich, a Stanisław, pułkownik wojsk królewskich, zapisał 1666 r. dożywocie żonie, Katarzynie ze Służewskich (Perp. Czers. 11 f. 721; 13 f. 82; Zap. Lub. 49 f. 364). Stanisław, z województwem sandomierskiem, Jan, z województwem lubelskiem i Stanisław, z ziemią wieluńską, pisali się na obiór króla Michała. Piotr, żonaty 1680 roku z Anastazyą z Ulenieckich (DW. 55 f. 1118). Piotr, z województwem płockiem, Fabian i Władysław, z ziemią dobrzyńską, a Andrzej, z warszawską, a Jan i Stanisław, z województwem krakowskiem, podpisali elekcyę Augusta II-go. Aleksander był 1713 r. regentem grodzkim krzemienieckim. Andrzej, ożeniony 1721 roku z Ludwiką Nieczuja Dembińską, miecznikówną rożańską (Gr. Chęc.).

Andrzej zeznał zapis dożywocia z żoną, Anastazyą z Brzumińskich, 1692 r. Syn jego Piotr, 1720 r. burgrabia sochaczewski, sprzedał 1732 r. część swą w Raciborach-Brzuminie swej żonie, Franciszce z Sankowskich, córce Jana i Barbary Radońskiej. Córka jego Franciszka, 1748 r. za Walentym Młochowskim, zaś syn Wawrzyniec, sprzedał 1766 r. część na Raciborach - Brzuminie Rostworowskiemu, a nabył 1773 r. część Suchodołu. Żonaty 1750 r. 1-o v. z Katarzyną z Drążdżewskich, zostawił z drugiej żony, Agnieszki z Siemińskich, córki Józefa, wdowy po Antonim Puchale, córkę Józefę, 1792 r. Józefowę Kobyłecką (DW. 58 f. 72; 63 f. 395; 68 f. 467; 71 f. 1496; 85 f. 757; 90 f. 201; 97 f. 751; Perp. Czers. 29 f. 325; Deb. Czers. 2 f. 132; 3 f. 16). Katarzyna, córka Andrzeja, z Katarzyny z Jeszewskich, za Janem Oborskim 1744 r. (Perp. Czers. 26 f. 301). Aleksander, żonaty 1757 roku z Teresą z Izbińskich, stolnikówną bracławską, 1-o v. Szymonową Słonczyńską, 2-o v. z Maryanną Olkowską, córką Karola (DW. 80 f. 152 i 82 f. 322).

Antoni, Jan i Wojciech, z województwem sieradzkiem, a Józef, z województwem bełskiem, podpisali elekcyę Stanisława Augusta. Antoni, Franciszek i Anastazya, dzieci Bogusława i Maryanny Nałęczówny, wspomnieni w konstytucyi z 1775 r. Wojciech, skarbnik parnawski 1778 r. Antoni zapisał się na kompromis 1787 r. Jakób, żonaty 1793 r. z Franciszką Zaniewską. Błażej, 1795 r. dziedzic Kalenia (DW. 94 f. 150; 103 f. 132; 109 f. 3; 110 f. 1288).

Józef, syn niegdy Michała i Zofii Leśniewskiej, z żony, Maryanny Wyganowskiej, miał córkę za Maciejem Szołdrskim, któremu 1760 roku, sprzedał część dóbr Podkoce, w kaliskiem i syna Aleksandra, ur. 1761 r. (metr. w Witowie),

wylegitymowanego ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 roku (Quater. IX f. 112).

Tomasz, z Maryanny Tarnawskiej, miał synów: Andrzeja, ur. 1796 r., Józefa, ur. 1798 r. i Stanisława, ur. 1799 r. (metr. w Drzewicy).

Jan, Teodor i drugi Jan, synowie zmarłego 1792 r. Michala i Jadwigi ze Święcickich, wnukowie Kazimierza i Heleny Szuszyckiej, legitymowali się ze szlachectwa 1805 r., w gubernii kijowskiej (Arch. Wąsow.).

W Królestwie udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie do 1850 roku: Michał, syn Aleksandra, Stanisław, syn Tomasza, Sylwester, syn Andrzeja, Stanisław i Wincenty, synowie Michała i Stanisław, syn Stanisława, a po 1850 roku Filip, syn Stanisława.

JAWORSCY h. OKSZA. Mikołaj, 1439 r. świadek w Bełzie przy wywodzie szlachectwa Andrzeja Ostrowskiego (Pis. Dz. Pol. IX f. 343).

JAWORSCY h. SAS, z Jawory i Turki, w ziemi przemyskiej. Wańcza, wołoszyn i synowie jego: Chodko, Janko i Zanko otrzymali 1431 r. od Władysława Jagiełły pustkowie nad rzeką Stryjem położone, Turką nazwane. Nadanie to pierwotne potwierdzili: Władysław Warneńczyk 1444 r. wspomnianym Chodkowi i Jankowi. Zygmunt I-szy 1519 r. ich potomkom: Dymitrowi Tureckiemu, Romanowi Jaworskiemu, Iwaskowi i Fiedorowi Ilnickim, między sobą braciom stryjecznym, wreszcie Zygmunt August 1550 r., Wasylowi Ilnickiemu i Fedkowi Jaworskiemu. Przywileje te oblatowali 1633 roku Iwan Turecki, Wasyl Petraszewicz i Iwan Niskyłowicz Jaworscy, w swem i innych współdziedziców Turki imieniu (Zs. Przem. 156 f. 327; 199 f. 4).

Herb Sas.

Na pustkowiu tem, oprócz Turki, powstały także wsie Ilnik i Jawora, od nich to wzięły nazwiska rody Tureckich, Ilnickich i Jaworskich, wspólnie się od owego Wańczy wywodzących. Najliczniej rozrodzili się potomkowie jego syna Janka, piszący się z Turki i Jawory Jaworskimi i biorący, celem rozróżnienia się między sobą, najrozmaitsze przydomki i przymianki, z których więcej znane są: Balowicz, Bobronicz, Cybowicz, Czerwakowicz, Czerwakowicz-Chuda, Dubik, Fajewicz, Gołdycz, Gołdycz-Leniewicz i Gołdycz - Worończak, Horoszkiewicz, Ihnatowicz v. Ihnaciewicz, Jusypowicz v. Osypowicz, Kosaczewicz, Liskowicz v. Łyskowicz, Martycz, Mirejowicz v, Miryowicz, Ostrasiewicz v. Ostraszewicz, Perkowicz v. Pyrkiewicz, Petraszewicz v. Pietrasiewicz, Piskiewicz v. Piszkowicz, Romanowicz, Szustejowicz i Zubowicz.

Z rodziny tej, już w XVI-m wieku nader licznie rozrodzonej, legitymowało się w czasach porozbiorowych w samej Galicyi wschodniej 419 męskich jej członków, przyczem jednak już wielu z nich nie miało dokładnej świadomości swego pochodzenia, skoro jedni legitymowali się ze szlachectwa z h. Sas, a bliscy ich krewni, tego samego przydomku, nawet rodzono - stryjeczni, lecz w innej

zamieszkali miejscowości, już herbu nazwać nie umieli, lub dorywczo podawali inny.

Szymek v. Semion z Turki (w pierwotnem nadaniu nie wymieniony czwarty syn Wańczy), odstępuje 1482 r. Bohdanowi, Jackowi, Jaśkowi, Fedkowi i Romanowi, synom niegdy Janka, a bratankom swym, różne części w Turce, Jawory i Jasienicy, a ciż dzielą się temi dobrami z Dymitrem, synem Fedka (Zs. Przem. 5 f. 403 i 406).

Roman i Dymitr, 1508 r. dziedzice na Jawory, Trunce, Barańczycach i Jasienicy, mieli 1515 r. także swe działy i w Turce (Paw. XVI 1 f. 114 i 141). Andrzej i Lechno, bracia rodzeni, i Ihnat, po bracie Łukaszu, pozwali 1547 r. przed ziemski, a 1551 r. i grodzki przemyski sąd brata Michała, i Fedka, Wasila i Łukasza, po bracie Ignacym, o nieprzeprowadzenie działu części w Turce i Jawory, po ich ojcu Jacku (Gr. Przem. 281 f. 339) Jaśko, syn Aleksandra, sprzedał 1560 roku część w Turce Dymitrowi. Fedko zapisał 1566 r. synom swym, Miskowi i Jankowi, 2,000 flor., a Waśko i Iwaśko podzielili się tegoż roku ojcowizną (Zs. Krak. Obl. Manif. 11 f. 1293).

Klim, niegdy Aleksandra, Hryć, niegdy Dawida, Iwan, Waśko, Seńko i Hryć, niegdy Lechna Jackowicza *Bal* zwango, Andrzej, Aleksander i Jaśko, niegdy Łukasza, Fedko i Iwanko, niegdy Jaśka Romanowicza, Hryćko, Hrycka, synowie, Anna, żona Jaśka Michowicza Błażowskiego i Marta, niegdy Miśka Waśkowicza córki, Waśko i Iwaśko Dmytrowięta, Hryć, pop, Stećko i Andrzej Romanowięta, Piotr, pop i Hryćko Fedkowięta, Waśko i Fedor Ihnatowięta, Andrzej, Paszko i Jacko Andrejkowięta, Kost', pop, Jurko i Antoni Waśkowięta, Łukasz, pop, Jackowicz, Iwachno i Michno Fedkowicze i Michał Mrzygłodowicz, dziedzice w Turce i Jawory, pozwali 1571 r. Lityńskiego, nabywcę pewnej części tamże (Gr. Przem. 764 f. 437). Iwaśko Dmytrowicz zabezpieczył 1575 r. żonie swej Nastazyi, córce Dymitra Iwankowicza, sto grzywien i 20 fl. posagu.

Regestra poborowe z 1589 r. wymieniają jako dziedziców Jawory: Waśka Iwachnowicza, Fedka Iwaszkowicza, Dawida Popowicza, Hryćka Dawidowicza, Miśka Mrzygłodowicza, Wasyla Pyszkowicza, Waśka Ignatowicza, Iwana Hryćkowicza Dmytrowicza, Klimka, Miśka i Iwasia Fedczyniczów, Piotra Fedkowicza, a także Romanowiąt i sukcesorów Dmitrowiąt, a jako dziedziców części i dzierżawców drugiej części królewskiej Sielca: Hryćka, Stećka i Iwana Jaworskich (Paw.).

Piotr Iwanowicz zabezpieczył 1590 r. żonie, Fennie z Lityńskich, 300 fl. posagu, a Hryćko Kerłowicz, swej żonie, Anastazyi z Ausaków Popielów, 80 flor. (Zs. Krak. Obl. Manif. 11 f. 1293). Michał, 1598 r. żonaty z Anną Ilnicką (Wyr. Lub. 77 f. 191).

Iwan i Fedko, synowie Stecia Dawidowicza, z Kruszelnickiej, z Janem, Oleksą i Tymkiem, synami ich brata Pawła, sprzedali 1621 roku część w Ilniku Maytkowskiemu (Zs. Przem. 193 f. 649). Bazyli z Jawory, 1648 r. poseł ziem ruskich na sejm (V. L). Samuel, 1649 r. komornik ziemski sanocki. Bazyli, procesuje 1656 r. Ustrzyckich (AGZ. X. 4551 — 2). Teodor otrzymał 1668 r. list żelazny (Woł. VI D f. 45). Jan, syn Jana i Zofii, ur. 1654 r., a Marcin, syn Jana i Barbary, ur. 1657 r. (metr. w Dobromilu).

Obiór króla Michała podpisali z ziemią przemyską: Jacenty, Paweł, dwóch Bazylich, Janów i Mikołajów. Piotr, Marcin, Teodor, Grzegorz, Michał, Remian, Tomasz, Dymian i Stanisław.

Jerzego i Aleksandra wynagradza 1672 r. za usługi król Michał. Karol Szymon, syn Piotra Cichiewicza i Magdaleny, ur. 1677 roku (metr. w Dobromilu). Teodor oblatuje 1686 roku przywilej królewski, danego mu dożywocia na części w Smorzu (Gr. Przem. 717 f. 637). Stefan otrzymał 1688 r. dożywocie na części w Odrzechowej (Gr. Sandec. Indx. 156 f. 398). Hrehory, stryj, dzieli się 1690 r. z bratankami: Aleksandrem i Janem, synami Jacka, częścią w Turzem.

Jerzy i Stefan, z województwem ruskiem, podpisali elekcyę Augusta II-go. Jacek i Samuel oblatują 1700 r. przywilej królewski, dany im na dożywocie na części Jasienicy. Mikołaj i Hrehory, synowie Teodora i Pasi z Siemaszów, odstąpili 1700 r. bratankowi Pawłowi łan w Turzem. Antoni Maciuszak, syn Waśka, sprzedał 1700 r. część w Jawory Michałowi Maciuszakowi. Janowi i żonie jego, Annie z Ilnickich, odstąpił 1701 r. Ilnicki, za konsensem królewskim, łan w Wołczem (AGZ. X. 6397). Bazyli na dożywocie w Załokciu, a Eliasz, w Husnem wyższem, otrzymane od króla przywileje, oblatują 1702 r. Janowi nadaje August II-gi, po śmierci Matkowskiego, 1709 r. wójtostwo w Rozłuczu, co Gabryel, rotmistrz królewski, oblatuje (Gr. Przem.). Janowi, stolnikowi mozyrskiemu i rotmistrzowi swemu, nadaje 1710 r. August II-gi uroczyszcze „Stanisław", w bracławskiem i wieś Prosiątków, w podolskiem, województwach (Gr. Tremb. 151 f. 644 i 646), a Gabryelowi, część Niedzicy w dożywocie (Ibid. Indx. 93 f. 316). Michał, z żoną Barbarą, oblatują 1713 r. przywilej królewski na dożywocie w Grąziowej, a Sebastyan zostaje subdelegatem grodzkim przemyskim (Gr. Przem. Indx. 451 f. 238; 452 f. 417). Wawrzyniec zaślubił 1720 r. w Dobromilu Magdalenę Świetlikowską. Z niej: Antoni, ur. 1725 r. i Stanisław, ur. w Łasku, chrzczony w Dobromilu 1725 roku. Antoniego i Julianny córka Katarzyna, ur. 1760 roku (metryka w Dobromilu).

Michał, wraz z żoną, Anielą z Cieszanowskich, otrzymali 1736 r. dożywocie na Darowie (Ibid. Indx. 285 f. 185). Jerzy, Antoni, Bazyli i Aleksander, świadkowie 1739 r. w sprawie granicznej, między Kalinowskim, a Samuelem na Jawory i Ilniku, miecznikiem kijowskim i pisarzem grodzkim przemyskim (Podkom. Przem.). Jadwiga, córka Jakóba, podczaszego trembowelskiego i Anny z Bukowskich, zeznała 1739 r. zapis dożywocia z mężem, Maciejem Załęskim, miecznikiem czerskim (Gal. Tab. Pact. Nov. 2 f. 101).

Józef Tadeusz, syn Jacka i Teresy, ochrzczony 1745 r. w Przemyślu (metr. w Katedrze). Antoni zaślubił 1748 r. we Lwowie Reginę Złocką (metr. w Katedrze). Inny Antoni, żonaty z Zofią ze Zbojanowskich, otrzymał 1748 r. konsens królewski, na odstąpienie sołtystwa w Podborcach Horodeckiemu (AGZ. X. 7125). Szymon i żona jego, Maryanna z Obertyńskich, kwitują 1749 roku Głogowskiego z sumy (Gr. Bełs. 139 f. 263).

Karol, już 1739 r. miecznik owrucki i żona jego, Katarzyna z Ochryńskich, roborują 1752 r. umowę z Głogowskim (Gr. Bełs. 140 f. 464). Antoni otrzymuje po zmarłym Janie 1755 r. wolnictwo w Wołczem (Gr. Przem. 596 f. 3239). Kajetan oblatuje 1755 r. przywilej na dożywocie w Libuchowej, a Jan tegoż roku wwią-

zany do Krywego (Gr. Przem. Indx. 578 f. 86 i 89). Stefanowi potwierdza 1758 r. August III-ci prawo dożywocia na pewnej części w Wołosiance.

Andrzeja, miecznika mozyrskiego i Tekli, synowie: Franciszek 1759 roku, a Andrzej Mikołaj 1760 r. ochrzczeni (metr. w Husiatynie). Bazyli, syn Bazylego, z Pohoreckiej, nabył część w Jawory 1760 r. (Gr. Przem.). Antoniemu, jego żonie, Agnieszce z Popielów i synowi Józefowi, zatwierdził August III-ci 1763 r. dożywocie na części wójtostwa w Wołczem. Stefan, 1764 r. skarbnik chełmski (Gr. Przem.). Jan i Szymon, synowie Jerzego i Heleny z Hołyńskich, roborują 1764 r. umowę z Sękowskim zawartą (Gr. Hal. 495 f. 509). Piotr otrzymał 1767 r. konsens królewski, na wykupienie z rąk Strusia wójtostwa w Surowicy (MP.).

Ludwik Sobolewski, wdowiec po Maryannie z Jaworskich, córce Jerzego, podczaszego nurskiego i Magdaleny z Nowosieleckich, kwituje 1774 r. Nowosielecką, z oddanych mu klejnotów (Gr. Przem. 272 f. 317).

Piotr, syn Jana i Reginy, ur. 1716 r. w Chomiakówce. Krewny ich Maciej 1716 r. Marya, córka Kazimierza i Maryi Filipowskiej z Pohoryłówki, zmarła 1797 r. w Chomiakówce (metr. w Jagielnicy). Jerzy zaślubił 1715 r. Barbarę Zawiszankę z Zalesia. Anna z Zalesia wyszła 1766 roku za Adama Kozłowskiego z Czarnokuniec (metr. tamże). Piotr zeznał 1761 r. zapis dożywocia z żoną, Ewą z Zawadzkich, 1-o v. Janową Krasnopolską (Gr. Sanoc. 131 f. 1015). Bazyli, wojski większy buski 1790 r.

Jakób Jaworski, ożeniony z Anną Jakubowską, córką Michała, która 1790 roku dopełniła działu dóbr po ojcu w Kielcach (Rel. Gr. Chęciń. 138 f. 297).

Jan, zmarły 1773 r. w Pietnicach, z Doroty Czarnieckiej, pozostawił córkę Teresę Teklę, ur. 1773 r. (metr. w Jagielnicy). Stefan z Rosoch ożenił się drugi raz 1781 r. z Maryanną Kałyńską, przyczem świadczą Jan i Tadeusz (Ibid.). Andrzej, syn Bazylego i Anny, ur. 1759 r. w Sozani, z żony, Józefy Kopystyńskiej, miał dzieci: Hilarego Karola Ignacego, ur. 1788 r., Teresę Franciszkę, ur. 1791 r. w Kobylnicy, Michała Franciszka Ksawerego, ur. w 1791 r. w Łukawcu, Jana Maksymiliana, ur. 1794 r. w Paportnie, Maryę Brygidę, ur. 1796 r., Józefę Rozalię, ur. 1797 r. i Zofię Teresę, ur. 1799 r. (metr. w Dobromilu).

Józef i Mikołaj, synowie Tomasza i Konstancyi Grążewskiej, wnukowie Stanisława i Maryanny z Wiśniowskich, w ziemstwie buskiem; Józef Benedykt, ur. 1749 r. (metryka w Katedrze Przemyskiej), syn Jakóba i Agnieszki (Teresy) z Bieńczykowskich, w grodach: bełskim; Jan, dziedzic części w Ilniku, syn Bazylego i Anastazyi z Ilnickich,—przemyskim; Franciszek, ur. 1740 r. (metr. w Dudyńcach), syn Stefana i Zofii N., — sanockim; Dymitr, Łukasz i Jan, synowie Dymitra i Anny N., wnukowie Michała, jako też Grzegorz, Michał, Mikołaj, Jan, Bazyli i Antoni, dziedzice części w Przeroślu, synowie Jana i Katarzyny z Łuckich, wnukowie Bazylego i Maryanny Puchalskiej, — halickim, a Michał i Samuel, bracia rodzeni, — lwowskim, 1782 r. wylegitymowani ze szlachectwa.

Ostatni zostawił z Ewy z Korczyńskich: Gabryela, który 1828 r. utracił szlachectwo i Bazylego, którego, z Katarzyny z Turzańskich, synowie: Jan i Bazyli, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Stanach galicyjskich 1832 roku.

Michał, Stanisław i Szymon, synowie Jacka i Anastazyi Martynowskiej, wnukowie Romana, dowiedli swego szlachectwa w ziemstwie halickiem 1738 r., a Ignacy, syn Dominika i Maryanny Tustanowskiej, wnuk Jana i Maryanny z Sro-

kowskich, w grodzie trembowelskim 1782 r. Z Maryanny z Terleckich, zostawił ten Ignacy, Stefana, ur. 1803 r. (metr. w Iwanówce), wylegitymowanego 1830 r.

W tym samym grodzie i roku udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie Jan ze Strusowa, syn Jana i Barbary z Szumlańskich, wnuk Józefa i Katarzyny Paparówny, brat zaś jego Andrzej, żonaty z Kajetaną Bogdanowiczówną, zostawił: Franciszka, ur. 1776 r., Jana, ur. 1778 r,, Michała, ur. 1779 r., Józefa, ur. 1784 r. i Antoniego, ur. 1786 r. (metryki w Złoczowie), wylegitymowanych ze szlachectwa 1812 r.

Nadto dowiedli swego szlachectwa w Stanach galicyjskich: Antoni i Dymitr, synowie Bazylego i Heleny z Putiatyckich, wnukowie Pawła, 1808 r.; Jan, ur. 1762 r. (metr. w Rostoczkach), syn Andrzeja i Marty z Floków Witwickich, wnuk Hrehorego i Katarzyny z Snihurowiczów Witwickich, 1811 r.; Jan i Tomasz, synowie Jana i Zofii z Horczyńskich, jakoteż Michał, Tomasz, Jan, Józef i Ignacy z Bohutyna, synowie Andrzeja i Maryanny z Sobolewskich, wszyscy siedmiu wnukowie Teodora i Zofii z Zawiszów, w 1809 i 1812 r. Z nich utracili szlachectwo: Józef 1817 r., a Karol, syn Michała, 1837 r. (A. Wydz. Stan. galic.).

Tekla, córka Jana, żona Antoniego Witwickiego, w Ułaszkowcach 1815 r. Maryanna, córka Jana, wdowa po Janie Kurpiel-Załuckim, zmarła 1846 r. w Szulbanówce. Julia z Bańkowskich, 1-o v. Jaworska, 2-o v. Michałowa Junosza Zawadzka, wdowa, w Żeliborach 1831 r. Apolonia, córka Macieja i Wiktoryi Strutyńskiej, ur. 1831 r. Aleksandra, córka Jana i Maryi Lasockiej, wyszła 1848 roku w Białej, za Antoniego Strzelbickiego (metr. w Czortkowie). Piotr, ur. 1838 r. w Zalesiu, w tłumackiem, z żony Aleksandry, ma dzieci: Amelię, ur. 1863 r., Józefa, ur. 1865 r. i Feliksa, ur. 1869 r. Józef, ur. 1830 r. w Wielkich Oczach, zmarły 1896 r., dwukrotnie żonaty, 1-o v. z Maryą Tur Przedrzymirską, z której dzieci młodo pomarły i 2-o v. 1870 r. z Anielą Porembalską, z której syn Stanisław Franciszek, ur. 1875 r. Michał Franciszek, z żony, Ewy Skrzetuskiej, miał córkę Olgę, za Włodzimierzem Chaberskim i synów: Erazma i Włodzimierza, którego syn Włodzimierz 1889 r. Anna z Borkowskich, 1-o v. Zabłocka, 2-o v. Piotrowa Jaworska, zmarła 1872 r. w Przemyślu.

W gubernii wołyńskiej udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1803 r. Kazimierz, syn Jana, z synami zrodzonymi z Heleny N.: Franciszkiem, Michałem, Mikołajem, Leonem, Wincentym i Kajetanem, a 1832 r. Tomasz, syn Franciszka i Antoni, ur. w Szuszkówce 1827 r., syn Michała. Antoniego brat Adam, ur. 1837 roku w Rubaniu, mieszkał 1861 r. w Bałanówce.

Na Podolu legitymowali się ze szlachectwa następujący Jaworscy h. Sas, bez przydomka: Tytus, Cezary i Zacharyasz, synowie Michała, wnuki Jana, prawnuki Stefana, 1842 r.; Wojoiech z córką Emilią i Piotr, synowie Józefa, wnuki Wojciecha, prawnuki Michała, 1845 r.; Paweł z synami: Zygmuntem, Tomaszem, Jakóbem i Dyonizym, Jan i Leon, synowie Józefa, wnuki Piotra, prawnuki Teodora, 1844 r., a Narcyz i Piotr, synowie Jana, i Antoni i Mikołaj, synowie Leona, 1845 r.; Rafał, syn Tomasza, wnuk Michała, prawnuk Andrzeja, 1847 r., zaś synowie jego: Jan, Feliks, Fryderyk i Hipolit, 1867 r., a Teodor, syn Jana, 1892 r.; Mikołaj, Polikarp i Włodzimierz, 1848 r., a Wilhelm 1861 r, synowie Michała, wnuki Konstantego, prawnuki Antoniego, praprawnuki Józefa, prapraprawnuki Franciszka, a Aleksander, syn Włodzimierza, 1890 r.; Adam, Henryk, Aleksander, Hen-

ryk Konstanty i Jan, synowie Jana, wnukowie Grzegorza, prawnuki Ignacego, 1850 r.; Feliks z dziećmi: Maurycym, Stefanem i Seweryną i Stefan, synowie Józefa i Jan, syn Michała, wnuki Jana, 1850 r., a Dominik i Ryszard, synowie Jana, 1866 i 1874 r.; Jan, syn Teodora, wnuk Macieja, prawnuk Melchiora, praprawnuk Józefa, z dziećmi: Stanisławem i Olimpią, 1854 r.; wreszcie Mikołaj, syn Marcelego, wnuk Teodora, prawnuk Jana, praprawnuk Józefa, 1868 r. (Spis).

Feliks został podczaszym wendeńskim 1758 r. Synowie jego i Franciszki N.: Wincenty Kazimierz, ur. 1771 r. i Ignacy Karol, ur. 1776 r. (metryki w Nowaczynie), legitymowali się ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi zachodniej (Quater. V f. 76), zaś w Królestwie legitymowali się ze szlachectwa do 1850 roku: Paweł, syn Sebastyana; Dyonizy Józef, Franciszek i Teofil Walenty, synowie Wincentego; Jan Bartłomiej, syn Józefa i Wincenty a Paulo i Wincenty Feraryusz, synowie Antoniego; nadto po 1850 r.: Rudolf, syn Jana Bartłomieja i Władysław, syn Michała (A. b. Herold.). Henryk, syn Michała, 1854 r.

I. *Jaworscy* z przydomkiem *Balowicz.* Jacek, syn Janka, wnuk Wańczy, wraz z braćmi, nabył 1482 r. od stryja Semiona część Turki, Jawory i Jasienicy. Z kilku jego synów, Lechno zwał się *Bal*, a potomkowie jego Balowiczami Jaworskimi się nazwali. Lechno i brat jego Andrzej, z synem po bracie Łukaszu, pozwali 1541 r. brata Michała i bratanków po Ignacym, o podział majątku po ich ojcu Jacku.

Iwan, Waśko, Seńko i Hryć, synowie Lechny, wpływają 1571 r. do procesu z Lityńskim, o część Turki i Jawory. Grzegorz i Iwan, synowie Waśka Balowicza, sprzedali 1598 r. półdworzyszcze Maximowskie w Jawory, Pawłowi i Seńkowi Jaworskim (Gr. Przem. 63 f. 445). Piotr Balowicz, pokwitowany 1670 roku przez Dymitra, z odbioru sumy (Ibid. 124 f. 2545). Mikołaj i Teodor, synowie Macieja i Maryanny Sieleckiej, sprzedali 1700 roku część w Stupnicy Popielowi (Gr. Przem.).

Ksiądz Jakób, gr.-kat. pleban i Andrzej, posiadacze części w Tureczkach, legitymowali się ze szlachectwa 1793 r., w Wydziale Stanów galicyjskich, jako synowie Jana i Anny z Komarnickich, wnukowie Piotra i Anastazyi z Kulczyckich, prawnukowie Grzegorza, brata Iwana, Waśka Balowicza w czwartem, Lechna Jackowicza, Bal zwanego, w piątem, Jacka, dziedzica części w Turce i Jawory w szóstem, Lechna w siódmem, Janka w ósmem, Romana w dziewiątem, Janka w Turce i Jawory w dziesiątem, a Wańczy na Turce w jedenastem pokoleniu prawi potomkowie (Gr. Przem. 124 f. 2545; 63 f. 445; 764 f. 437; 281 f. 339; Zs. Przem. 5 f. 403 i 406; 156 f. 327).

Z nich ksiądz Jakób, zmarły 1794 r. w Komarnikach, zostawił z Heleny z Witkowskich: Jana Amosa, ur. 1772 r., doktora praw, komornika sądowego przemyskiego 1807 r.; Michała, ur. 1779 r.; Stefana, ur. 1788 r. i Andrzeja, ur. 1790 r. (metryki ich w Turce), wylegitymowanych ze szlachectwa 1805 r. Ostatni, właściciel Żelazówki, zaślubił 1821 r. w Xiążu Wielkim Józefę Teklę Maryę z Płoszyńskich, 1-o v. Stanisławowę Łukawską, z której Konstanty Jan Franciszek, ur. 1831 r. (metr. w Odporyszowie), zaślubił 1856 r. w Rzepienniku Biskupim Anielę Annę Magdalenę z Szołajskich i zostawił Józefa Andrzeja Konstantego, ur. 1864 r. (metr. w Odporyszowie), 1901 r. prokuratora przy sądzie w Wadowicach (A. Gal. Wydz. Kraj.).

Z tym przydomkiem legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej: Teodor, syn Jakóba, Samuel i Jan, synowie Aleksandra, Andrzej, Grzegorz i Bazyli, synowie Franciszka, 1849 r., a Teodor, Grzegorz i Jan, synowie Michała 1853 r., wszyscy wnukowie Franciszka, prawnukowie Piotra; Kazimierz, Jan i Antoni, synowie Macieja, wnukowie Samuela, 1865 r.; wreszcie Mikołaj i Aleksy, synowie Grzegorza, a wnukowie Michała, 1892 r. (Spis.). Michał, syn Antoniego, wnuk Piotra, zostawił Witolda, 1854 dziedzica wsi Jałty (Arch Wąsow.).

II. *Jaworscy* z przydomkiem *Bobronicz.* Sebastyan Bobronicz Jaworski otrzymał 1690 r. część wójtostwa w Wołczem, po śmierci Stefana i Hrehorego Buczków, braci, Fedusia, syna Popowicza, Wasyla i Iwana Andrzejkowiąt (Gr. Przem.). Jan Bobronicz J., syn Andrzeja, sprzedał 1706 r. część swą w Jawory, bratu stryjecznemu Sebastyanowi, synowi Macieja i Reginy Zaleskiej (Ibid.).

Andrzej Antoni, syn Teodora i Maryanny z Krzelickich, 1742 r. starosta kotelnicki, zmarły około 1758 r., zostawił z Konstancyi z Siekierzyńskich (DW. 70 f. 584; Woł. XIV f. 418), zmarłej w Orzechowcach 1798 r.: Ksawerę, 1766 r. za Antonim Horodyskim, podczaszym dźwinogrodzkim; Franciszkę Kazimierzowę Libiszewską; Katarzynę Józefę, która 1770 r. z pierwszym, hr. Michałem Komorowskim, łowczycem bracławskim, a 1778 r. z drugim mężem, Wojciechem Rudolfem Omenczyc Horodyskim, cześnikiem dźwinogrodzkim, następnie chorążym przemyskim, zmarłym 1810 r., zapisy wzajemnego dożywocia zeznała (Gal. Tab. Pact. Nov. 1 f. 250 i 251) i synów: Romualda *Józefa* i Michała *Gabryela.* Obaj ci bracia dobrze rządowi austryjackiemu zasłużeni, skupili po rozbiorze kraju rozległe majątki w Galicyi i otrzymali 1779 roku tytuł baronów, a 1782 roku hrabiów austryjackich. Z nich:

Hr. Józef, 1762 r. miecznik żytomierski, z podpisarza, pisarz grodzki lwowski, 1772 r. komornik ziemski przemyski, zaraz po rozbiorze apelacyjny, 1779 r. nadworny, 1785 r. tajny radca austryjacki, 1790 r. kawaler orderu Św. Stanisława, członek Stanów galicyjskich, 1791 r. szambelan austryjacki i viceprezydent galicyjskiego Trybunału apelacyjnego, wśród zgryzot i przykrych stosunków urzędowych 1795 r. spensyonowany, umarł 1803 r. w Kamionce Wołoskiej, zostawiając z pierwszej żony, Elżbiety Duninównej Łabęckiej:

1) Aleksandra, zeznającego 1784 r. zapis dożywocia z żoną, Teklą z Bronickich, córką Jakóba, skarbnika wiślickiego i Anny z Gumowskich, 2-o v. Walentową Górską, regentową wiślicką (Ibid. 4 f. 27), z której syn Stanisław.

2) Józefa, bezżennego. Z drugiej zaś żony, Anny z Orzechowskich, wojszczanki przemyskiej, z którą zeznał zapis dożywocia 1772 r. (Ibid 5 f. 199), miał hr. Józef:

3) Zuzannę, za ks. Wincentym Woronieckim.

4) Hugona, żonatego z Ewą z Jazczewskich (Jaszczowskich).

5) Ludwika, żonatego z Anną z Wakarych. Jaden z nich miał syna także Józefa, po którym Hugo, ur. 1841 r. (chrzczony w Stanisławowie), porucznik kirasyerów austryjackich (A. Gal. Wydz. Kraj.).

Hr. Gabryel, 1773 r. zastawny posiadacz Łętowni i Lipowca (Gr. Przem. 271 f. 211), później dziedzic klucza Ropczyc i wielu innych, członek Stanów galicyjskich, od 1788 r. szambelan króla Stanisława Augusta, kawaler orderu Św. Stanisława, żonaty 1-o v. z Maryanną z Załęskich, miecznikówną czerską, kwitującą 1773 r. z posagu, zeznał 1779 r. z drugą żoną, Teklą z Batowskich, córką

Antoniego i Franciszki z Paszkowskich, zapis dożywocia (Gr. Przem. 271 f. 211 i Gal. Tab. Pact. Nov. 2 f. 113; 3 f. 26). Spisał on 1814 r. testament, przekazując majątek córce z drugiej żony, Katarzynie Joannie, ur. 1782 r. (metr. w katedrze przemyskiej), żonie Franciszka Ksawerego hr. Starzeńskiego, obdarowując przytem także córkę przybraną, Leopoldynę Natal-Jaworską, z Krystyny Natal urodzoną i Gabryela Adama, syna Antoniego i Joanny Bedalleównej, ur. 1814 roku (metr. w Górze Ropczyckiej (Ib. Instr. 178 f. 527), w skutek czego linia tegoż tytułowała się hrabiami. Ten Gabryel, porucznik wojsk austryjackich, ożenił się 1853 r. we Lwowie z Maryanną Butiagin, córką Pawła i Elżbiety, a umierając 1870 r. zostawił Gabryela, ur. 1854 r. (metr. we Lwowie), ktory 1875 r. zaślubił w Ponikwie Józefę Kamilę hr. Vitzthum de Eckstaedt, córkę Benona i Adeli z Kownackich. Po stracie majątku wyemigrował on do Ameryki, zostawiając Gabryela Maryę Juliusza, ur. 1881 r. (metr. we Lwowie).

III. *Jaworscy* z przydomkiem *Cybowicz*. Jacek, syn Michała i Katarzyny z Ihnaciowiczów J., wnuk Samuela i Maryanny z Ilnickich, wylegitymowany ze szlachectwa w sądzie grodzkim przemyskim 1782 r., zmarły 1804 r., był trzy razy żonaty i zostawił: 1) z N. N. syna Jana, ur. 1771 r., zmarłego 1826 r., po którym: a) z Maryanny z Podhorodeckich, Justyna, za Stefanem Matkowskim; b) z Anny z Kosaczewiczów J, Maryanna, za Mikołajem Dubrawskim, Katarzyna, Teresa, Bazyli, Michał i Jan, ur. 1826 r.; 2) z Maryanny z Dwernickim: Michała, a 3) z Maryi z Kosaczewiczów J., Katarzynę, za Janem Matkowskim, Teresę, Piotra, Józefa i Grzegorza (A. Lwow. For. Nob.). Ostatni, ur. 1795 r., zostawił, z Anny z Kopystyńskich: Jana, ur. 1819 r., Józefa, ur. 1826 r., Andrzeja, ur. 1829 r. i Mikołaja, ur. 1835 r. (metryki ich w Topolnicy), wylegitymowanych ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1849 r.

IV. *Jaworscy* z przydomkiem *Czerwakowicz*. Aleksander Czerwakowicz J., syn Aleksandra, sprzedał 1723 r. część w Popielach Krzysztofowi (Gr. Żydacz. 32 f. 750). Stefan zabezpieczył 1758 r. 300 fl. przyszłej swej żonie, Katarzynie Sopoćkównie (Gr. Przem.). Aleksander, Bazyli Teodor i Maksymilian, synowie Szymona i Maryi z Matkowskich, sprzedali 1760 r. część swoją w Jawory Jackowi (Ibid.). Ignacy, syn Aleksandra i Katarzyny z Winnickich, nabył 1778 r. część w Popielach (Gr. Przem.).

Jacek, dziedzic części w Jawory; Jan, syn Stanisława i Maryanny z Jaworskich, wnuk Aleksandra i Katarzyny Śmietankównej Kulczyckiej; Grzegorz, syn Michała i Maryi Ortyńskiej, Samuel i Mikołaj, synowie Andrzeja i Maryanny Błażowskiej, Michał i Jerzy, synowie Jacka i Zofii z Popielów, wszyscy pięciu zaś wnukowie Samuela z Więcławskiej, jako też Antoni, syn Stefana i Maryanny Szeptyckiej, Aleksander i Eliasz, synowie Stanisława i Anastazyi Śniatyńskiej, a wnukowie wspomnianego Michała, z Ortyńskiej, legitymowali się ze szlachectwa w ziemstwie przemyskiem 1782 r.

Po Grzegorzu żył 1813 r. Michał. Po Samuelu, synie Andrzeja z Błażowskiej, zmarłym w Kornalowicach 1807 r., z Tacyanny z Bilińskich, synowie: 1) Paweł; 2) Stefan, żonaty z Maryanną z Doskowskich, z której Michał i Jan, dziedzice części w Kornalowicach, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Stanach galicyjskich 1845 r. i 3) Bazyli, zmarły przed ojcem w Drohobyczu, żonaty z Anną z Jaworskich Piszkiewiczów, 1-o v. Jaworską Haraszkiewiczową, z której

córki: Teresa i Fenna. Wreszcie po Antonim, zmarłym w Woli Błażowskiej 1799 roku, z Katarzyny z Tustanowskich: Mikołaj, Teodor i Maryanna (A. Lwows. For. Nob.).

Bazyli. Eliasz z synami: Mikołajem, Andrzejem, Bazylim i Antonim, z Maryanny z Dobrzańskich, Grzegorz z synami: Szymonem i Tomaszem, z Maryanny Pasławskiej, w ziemstwie przemyskiem 1782 r. i Stefan z synami: Janem i Mikołajem, z Katarzyny z Sopoćków, wylegitymowani ze szlachectwa w Stanach galicyjskich 1801 r., byli synami Bazylego i Pelagii z Ilnickich, wnukami Jerzego i Maryanny z Wołosiańskich. Z nich Bazyli, zmarły 1817 r. w Woli Błażowskiej, żonaty 1-o v. z Maryą Wiliczańską, 2-o v. z Maryą Kobyłecką, pozostawił: Jana, Jerzego, Katarzynę Komarnicką, Anastazyę Winnicką i Ewę, 1823 r. za Kajetanem Dreniewiczem Siemaszem.

Andrzej, syn Eliasza, z Katarzyny z Kutelmachów, miał Bazylego, wylegitymowanego ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1830 r., a brat jego Antoni, zmarły 1811 r. w Bilinie, z Anny z Daszkiewiczów Łuckich, zmarłej tamże 1804 r., pozostawił córkę Maryannę, ur. w Bilinie wielkiej 1801 r. (Ibid.).

Jan, żonaty z Maryanną Matkowską, z synem Mikołajem, syn Jana i Anastazyi z Wiazuliczów Matkowskich, wnuk księdza Grzegorza, gr.-kat. plebana w Smorzu i Heleny Ilnickiej i Aleksander, syn Stefana i Anny Wysoczańskiej, wnuk Antoniego i Anny Matkowskiej, prawnuk księdza Samuela, drugiego syna księdza Grzegorza z Ilnickiej, i Teodozyi z Matkowskich, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie także w ziemstwie przemyskiem 1782 r., a Andrzej, Aleksander i Jan, z tej samej linii, także dziedzice cząstek w Matkowie, synowie Grzegorza i Teodozyi z Towarnickich, wnukowie Bazylego i Maryi z Matkowskich, w Stanach galicyjskich 1808 r., lecz mylnie z h. *Kościesza.*

Do nich należą: Teodor, zmarły w Sielcu 1817 r., po którym, z Ewy z Kulczyckich: Maryanna i Anna, za Manasterskimi, druga Maryanna i Katarzyna, za Matkowskim. Piotr, zmarły 1818 r. w Sielcu, po którym, z Zofii z Kulczyckich: Jan, Maryanna, Zofia i Antonina. Jan, brat Bazylego, Maryanny Andrzejowej Ortyńskiej i Zofii Malinowskiej, zmarły 1831 r. w Ułycznie, po którym, z Wiktoryi z Uruskich: Rozalia Sadowska, Maryanna Matkowska, Anna i Jerzy. Leon, syn Eliasza, wnuk Jana, zmarły 1836 r. w Ułycznie, którego, z Maryanny Borysławskiej, potomstwo: Jan, Michał, Józef, Stefan, Ignacy i Anna, zmarła w Ułycznie 1836 r. Ów Jan, oprócz Eliasza, miał jeszcze synów: Mojżesza, zamieszkującego Podole i Karola, zmarłego 1841 r. w Ułycznie, którego dzieci: Maryanna, 1-o v. Borysławska, 2-o v. Winnicka, Michał i Katarzyna. Jan, zmarły w Matkowie 1811 roku, pozostawił: Teodora, Jana i Maryannę Matkowską. Andrzej, zmarły w Matkowie 1831 r., syn Mikołaja, brat Marcina, z Maryanny Lipskiej, miał: Grzegorza, Stefana, Annę Matkowską, Dymitra, Jana, Maksymiliana i Katarzynę. Zmarły 1811 r. w Łuce Andrzej, brat Agnieszki Bukowskiej, ze zmarłej w Złoczowie 1812 roku Kajetany z Bogdanowiczów, pozostawił: Franciszka, Jana, Michała, Józefa i Antoniego.

Bazyli z Jawory, syn Piotra i Zofii z Ostrowskich, wnuk Samuela i Maryanny z Bandrowskich, jako też Aleksander, Teodor i Ignacy Eliasz, synowie Aleksandra i Katarzyny Ilnickiej, legitymowali się ze szlachectwa w ziemstwie lwowskiem 1782 roku. Z tych Aleksander, zmarły w Jasienicy 1801 r., zostawił,

z Katarzyny z Manasterskich, Jana, a Teodor, zmarły tamże także 1801 r., z Katarzyny z Czajkowskich, 1-o v. Szandrowskiej: Justynę Teodorę Manasterską i Antoniego, procesujących się o spadek po stryja Eliaszu (Ibid.).

Teodor z synami: Eliaszem, Kasprem i Jerzym, oraz Piotr, synowie Jana, wnukowie Stanisława, 1846 r., a Teodor, Bazyli, Michał, Nadzieja i Julia, dzieci Eliasza, 1856 roku udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w gubernii podolskiej (Spis.).

Z przydomkiem *Chuda*, legitymowali się ze szlachectwa w ziemstwie przemyskiem 1782 roku: Teodor i Paweł, synowie Jana i Heleny Kopystyńskiej, wnukowie Jana i Eufrozyny Turzańskiej, prawnukowie Stefana, praprawnukowie Jana.

V. *Jaworscy* z przydomkiem *Dubik*. Jerzy Dubik Jaworski podpisał, z ziemią przemyską, elekcyę króla Michała. August II-gi potwierdził 1703 r. Stefanowi, Samuelowi i Jackowi, braciom, posesyą nabytego przez nich 1701 r. wójtostwa w Wołosiance (Gr. Przem.). Mikołaj nabył 1731 r. część Jawory, od Jana Ihnaciewicza (Ibid. 237 f. 126). Samuel, miecznik kijowski, nabył 1729 r. część Jawory, a 1730 r. części w Ilniku, Łosińcu i Radyczu (Ibid. 235 f. 587 i Gal. Tab. Contr. Nov. 96 f. 370). W 1732 r. był i vicesgerentem grodu przemyskiego, a 1739 roku pisarzem grodzkim przemyskim. Jerzy, podczaszy nurski i Maryanna z Dubików Jaworskich Andrzejowa Winnicka, córka Stefana, a bratanka zmarłego bezdzietnie Samuela, miecznika kijowskiego, układają się 1746 r. o spadek po nim, z jego siostrą, Anastazyą Andrzejową Wyszotrawczyną (Gal. Tab. Contr. Nov. 96 f. 374). Jerzy, syn Józefa i Anny z Łozińskich, żonaty z Maryanną, zawarł 1766 r. układ z Broszniowskim, o część Broszniowa i objął tegoż roku część Żurak i Staruni (Gr. Żydacz. Fasc. 39 f. 98; 189 f. 619).

Michał, dziedzic cząstki w Broszniowie, w ziemstwie lwowskiem, a Tadeusz, Józef, Antoni i Kazimierz, synowie Aleksandra, wnukowie Andrzeja i Marcyanny Janiszewskiej, w grodzie przemyskim, legitymowani ze szlachectwa 1782 r.

Po Tadeuszu został, z Anny z Hordyńskich, Paweł, ur. 1786 r. (metryka w Hordyni), którego z Maryanny Bieniaszewskiej, syn Karol Jan, ur. 1810 roku (metr. w Rzochowie), podporucznik jazdy krakowskiej, ozdobiony 1831 r. złotym krzyżem zasługi, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Wydziale Stanów galicyjskich 1834 r.

Po Kazimierzu, zmarłym w Hordyni 1828 r., pozostali: Rozalia Bazylowa Terlecka, Jan, Grzegorz, Mikołaj i Piotr, którzy, 1829 roku, ze swem stryjecznem rodzeństwem, Maryanną Czaykowską i Janem, zawarli umowę (A. Lwow. For. Nob.).

Jan, dziedzic cząstki w Hordyni, zmarły tamże 1844 r., z Maryanny Bandrowskiej, pozostawił: Szymona, Antoniego, Katarzynę Tatomirową, Annę Bandrowską, Juliannę Wołoszynowską, Zofię i Magdalenę.

Franciszek Salezy, ur. 1791 r. (metr. w Skolem), syn Stefana, ur. 1752 r. (metr. w Złoczowie) i Anny z Korabiowskich, wnuk Jana, kapitana wojsk koronnych i Teresy z Jazwińskich, zostawił z Katarzyny z Kaczorowskich, Józefa, ur. w Rzeszowie 1821 r. (Arch. Wąsow.).

VI. *Jaworscy* z przydomkiem *Fajewicz*. Stefan i Paweł udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w ziemstwie przemyskiem 1782 r. Od nich poszli:

Pantaleon, syn Stefana, zmarły w Jawory 1847 r., pozostawiając z pierwszej żony, Maryanny Jaworskiej - Romanowicz: Maryannę Jaworską Ihnasiewicz i Teodora Z drugą żoną, Maryanną Łoniewską-Gawłowicz bezpotomny. Michał, Mikołaj i Jan. Ostatni umarł w Jawory 1822 r., zostawiając z pierwszej żony, Eudoksyi z Ihnaciewiczów J., Maryannę, 1828 roku za Antonim Wysoczańskim, Annę, Stanisława, Łukasza i Dymitra, z drugiej — Maryanny z Kosaczewiczów - Jaworskich, Annę (A. Lwow. For. Nob.).

VII. *Jaworscy* z przydomkiem *Goldycz*, Grzegorz Gołdycz, inaczej Leniewicz Jaworski, syn Aleksandra, ożeniony z Maryanną Perkiewiczówną-Jaworską, jak się to okazuje z procesu toczącego się o spadek, po synach jej brata Teodora, pozostawił synów: Jana i Mikołaja Leniewiczów. Jan, z Ewy Zubkowiczównej Jaworskiej, pozostawił córki: Maryannę, za Janem Linowskim, Teodozyę, za Pawłem Podhorodeckim, Juliannę, za Jerzym Jaworskim, oraz synów: Teodora i Grzegorza. W imieniu tych dzieci Jana, stryj ich Mikołaj odstąpił 1728 r. spadek po swej matce, a ich babce, swym ciotecznym braciom: Andrzejowi i Aleksandrowi Perkowiczom (Gr. Sanoc. 122 f. 196), a matka ich, Ewa z Zubowiczów Jaworska, pozwała 1733 r. Samuela Dubika Jaworskiego, o bezprawne nabycie od jej synów części Jawory, podległej jej dożywociu (Arch. Wąsow.).

Grzegorz, syn Jana i Ewy z Zubowiczów Jaworskich, z Maryanny Ihnaciewiczównej Jaworskiej, miał syna Jana, subdelegata grodzkiego przemyskiego 1773 roku, wojskiego przemyskiego 1777 r., który ponabywał części spadku po Perkiewiczach Jaworskich, od współsukcesorów.

Mikołaj, syn Grzegorza, a brat Jana Leniewicza, o którym powiedziano w jednym akcie (Zs. Włodzim. z 1773 r.), że umarł bezpotomny, żonatym był z Katarzyną Martyczówną Jaworską i miał z niej córki: Annę, za Samuelem Nanowskim, wdowę 1783 r., Ewę, za Grzegorzem Ihnaciewiczem Jaworskim, Aleksandrę, za Janem Matkowskim i Anastazyę, za Grzegorzem Ilnickim, oraz synów: Piotra, Andrzeja i Grzegorza, po którym, z Anastazyi Jusipowiczównej Jaworskiej, syn Mikołaj 1783 r. Dzieci te i wnuki Mikołaja, sprzedały 1783 r. prawa swe do spadku po Perkowiczach Jaworskich, Teodorowi Gołdyczowi Jaworskiemu i Bazylemu Ortyńskiemu (Gr. Kamien. z 1783 r.).

Jerzy i Jan, synowie Jana i Maryanny z Kosaczewiczów Jaworskich; Jan, Teodor i drugi Jan, synowie Jacka i Maryanny z Jusypowiczów Jaworskich i Jerzy, syn Jerzego i Eudoksyi z Ihnaciewiczów Jaworskich, wszyscy wnukowie Andrzeja i Maryanny z Szustejowiczów Jaworskich, prawnukowie Pawła i Heleny Strzelbickiej, Grzegorza i Maryanny z Pyrkowiczów Jaworskich w czwartem, a Aleksandra, w piątem pokoleniu potomkowie, legitymowali się ze szlachectwa w ziemstwie przemyskiem 1782 r., a Piotr, ur. 1773 r. (metr. w Jawory), syn Jana i Anastazyi Pasławskiej, a wnuk wspomnianego wyżej Jacka, w Stanach galicyjskich 1801 r.

Jan, subdelegat grodzki, a 1782 r. wojski przemyski i Jan Piotr, ur. 1776 roku, synowie Grzegorza Józefa i Maryanny z Ihnaciewiczów Jaworskich, wnukowie Jana, z Ewy z Zubowiczów Jaworskich, prawnukowie wyżej wzmiankowanego Grzegorza, syna Aleksandra, nabyli 1783 r. część Sielca, w łuckiem, od Piaskowskiego (Arch. Wąsow.).

Jerzy i Jan, Jan i Jerzy, oraz Michał, syn Teodora i Justyny Chłopeckiej, wszyscy z przydomkiem *Leniewicz*, legitymowali się ze szlachectwa w ziemstwie przemyskiem 1782 r. Z nich Michał utracił 1797 r. szlachectwo, atoli Jan, ur. 1827 r., syn Jana, ur. 1788 r. i Maryi z Kosaczewiczów Jaworskich, niemniej Stefan, ur. 1815 r. i Teodor, ur. 1829 r., synowie Antoniego, ur. 1780 r. i Rozalii z Fedyniczów Ilnickich (metr. wszystkich w Jawory), a wnukowie tego Michała, z Maryi Kotarbowiczównej Jaworskiej, uzyskali potwierdzenie swego szlachectwa w Stanach galicyjskich 1850 r.

Grzegorz, syn Jacka i Anny Matkowskiej, wnuk Stefana i Maryanny Matkowskiej, prawnuk Piotra; Michał, Eliasz i Jan z synami: Janem, Grzegorzem i Teodorem, z Maryanny z Dubrawskich, synowie Teodora i Anny z Winnickich, wnukowie Piotra i Heleny Skrebeczowiczówny Sieleckiej, Grzegorza i Anny Koblańskiej, w trzeciem, Stefana i Oryny Pasławskiej, w czwartem, a Teodora i Anny z Jaworskich, w piątem pokoleniu potomkowie, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w ziemstwie przemyskiem, wszyscy z przydomkiem *Worończak* 1782 roku.

VIII. *Jaworscy* z przydomkiem *Horoszkowicz* v. *Horoszkiewicz.* Andrzej Horoszkowicz Jaworski odstąpił 1575 r. część Turki i Jawory bratu Dawidowi. Byli oni synami Hryćka (Krak. Obl. Manif. 11 f. 1293). Iwan Hryćkowicz Dmitrowicz, współdziedzic Jawory 1589 r. Stanisław, syn Jerzego Kazimierza, pisze się 1725 r. na termin (Gr. Przem. 230 f. 464). Bazyli, syn Grzegorza i Maryanny Tatomirównej, sprzedał 1773 r. prawa swe do spadku po Perkiewiczach Jaworskich (Zs. Włodzim.).

Jan stryj, Grzegorz, Piotr, Teodor, Stefan, Jan, Teodor, Michał i Jan bratańce; Grzegorz, syn Andrzeja i Teresy z Piskowiczów Jaworskich, wnuk Grzegorza i Maryanny Tatomirównej; Jakób, syn Jacka i Maryanny Dwernickiej, wnuk Abrahama i Maryanny z Jaworskich, prawnuk Waśka i Heleny z Tureckich, a praprawnuk Stecia; wreszcie Teodor, syn Bazylego i Ewy z Sozańskich i Bazyli, syn Jana i Teresy Popielówny, obaj wnukowie Bazylego i Anastazyi z Matkowskich, udowodnili swe szlachectwo w ziemstwie przemyskiem 1782 r.

Po tym Bazylim, synie Jana, pozostali z pierwszej żony, Barbary z Baczyńskich: Jan, żonaty z Rozalią z Lutych Sozańskich, z której Mikołaj zostawił, z Anny z Sozańskich, Franciszka i Ignacego, wylegitymowanych ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1831 r. Z drugiej żony, Antoniny z Sozańskich, synowie Bazylego: Jan i Antoni Andrzej, wylegitymowani ze szlachectwa w ziemstwie lwowskiem 1782 r, gdzie też udowodnili swe pochodzenie Samuel i Jan, synowie Teodora i Ewy Manasterskiej i Bazyli, syn Stefana i Anny Wołoszynowskiej, wnukowie Jerzego i Ewy Kropiwnickiej.

Po Samuelu, z Trzaskiewiczówny, pozostali: Andrzej, Jan, Jacek, Stefan i Anastazya, żyjący 1811 r., z których Stefan umarł 1821 r., zostawiając: Jana, Szymona, Jordana, Tacyannę i Teresę, 1832 r. trzecią żonę Teodora Popiela.

Po Janie poszli Jan i Grzegorz, żyjący 1843 r., a po Bazylim, z Anny Piszkowiczówny Jaworskiej, córki Grzegorza i Maryi z Horodyskich: 1) Zofia, za Baranieckim; 2) Jan, ur. 1784 r., zmarły 1829 r. w Kornalowicach, dwa razy żonaty, 1-o v. z Eudoksyą z Sieleckich, 2-o v. z Julianną z Cmayłów Kulczyckich, po którym, z pierwszej żony, Teodor i Paweł; i 3) Andrzej, ur. 1786 r., którego,

z Maryanny z Niemiłowskich, 1-o v. Janowej Jaworskiej, syn Jermoław (Hermolaus), ur. 1820 r. w Stupnicy (A. Lwow. For. Nob.).

Bazyli, Jakób i Semion, synowie Jana i Eudoksyi Ilnickiej, wnukowie Stefana, legitymowali się ze szlachectwa w ziemstwie buskiem 1782 r. Z nich Bazyli zostawił, z Anny Czyżykównej: Onufrego, Jakóba, Mikołaja i Grzegorza, których pochodzenie uznały Stany galicyjskie 1811 r. Wreszcie Maciej, ur. 1779 r. i Jan, ur. 1780 r. (metr. w Husiatynie), synowie Bazylego i Petronelli Zubrzyckiej, wnukowie Michała i Anny Strzelbickiej, prawnukowie Bazylego, udowodnili swe szlachectwo w rzeczonych Stanach 1810 r.

Do nich należą: Katarzyna Załucka, Barbara Gwozdecka, Maryanna Łopuszańska i Józef, rodzeństwo. Ostatni, dziedzic części w Łopuszance, umarł w Łaszkowcach 1820 r., zostawiając z Reginy z Suszyckich: Annę, Maryannę i Bazylego, żonatego 1820 r. z Anną Czarnousówną i Michał, zmarły 1825 r. w Łosińcu, po którym, z Apolonii z Krzeczkowskich: Maryanna, za Janem Martyczem Jaworskim, druga Maryanna, Jan, Samuel, Andrzej, Mikołaj i Paweł, pod opieką jego stryjecznego brata Dymitra (Ibid.).

Franciszek, zmarły 1845 r., z żony, Henryki Lewandowskiej, zaślubionej 1831 r, a zmarłej 1857 r., pozostawił córkę Franciszkę, ur. 1837 r., młodo zmarłą i synów trzech: Ludwika, ur. 1833 r., zmarłego młodo, Józefa Apolinarego, ur. 1838 r., kapitana wojsk austryjackich, zmarłego bezżennie 1887 r. i Karola Feliksa Józefa, ur. 1835 r. w Złoczowie, zmarłego 1891 r. w Rzeszowie, ożenionego 1873 roku z Balbiną Ludwiką Herzog, po którym córka Marya, zmarła dzieckiem, Eugenia, zaślubiona 1897 r. w Łańcucie Hilaremu Iwanowiczowi i Henryk, ur. 1878 r. w Rzeszowie.

Obecnie wielu członków tej linii opuszcza właściwe nazwisko, pisząc się tylko *Horoszkiewicz*.

IX. *Jaworscy* z przydomkiem *Ihnaciewicz*. Waśko Ihnatowicz, a więc syn Ihnata, wnuk Łukasza, prawnuk Jacka, syna Jana, a wnuka Wańczy, współdziedzic Jawory 1589 r. Jan 1713 r., a Michał, Teodor, Jan i Hrehory 1716 r. nabyli po łanie w Jawory (Gr. Przem. 222 f. 464 i 223 f. 477). Jan, syn Damiana, odstąpił część swoją w Jawory 1729 r. Samuelowi (Gr. Przem. 235 f. 587). Teodor świadczył 1739 r. (Podkom. Przem.). Andrzej, Jan i Szymon, synowie Jana i Maryi z Popielów, sprzedali 1750 r. część w Jawory Janowi, synowi Andrzeja (Gr. Przem. 280 f. 27). Bazyli, Michał i Aleksander, synowie Jana i Anny z Ilnickich, sprzedali 1759 r. część w Jawory, braciom swoim stryjecznym, Jerzemu i Jackowi, synom Stefana (Gr. Przem.).

Andrzej, syn Jana, odstąpił 1760 r. część w Jawory Bazylemu Jaworskiemu (Gr. Przem.). Jan, syn Jerzego, sprzedał 1766 r. ojcowiznę w Jawory, bratu stryjecznemu Jerzemu, synowi Jana (Ibid. 265 f. 411). Jan, syn Teodora i Justyny z Wysoczańskich, zrzeka się 1767 r. sukcesyi po bracie Aleksandrze. Jan, syn Bazylego i Katarzyny z Sozańskich, odstąpił 1768 r. część w Jawory górnej Bazylemu, synowi Bazylego i Maryanny z Pohoreckich (Ibid. 266 f. 502 i 267 f. 460). Andrzej, Jan i Grzegorz, synowie Jana i Maryanny z Popielów, odstąpili pewne prawa 1779 roku Dymitrowi Jaworskiemu (Ibid. 277 f. 112 i 126). Andrzej, syn Grzegorza i Ewy z Gołdyczów Jaworskich, 1783 r. (Zs. Kamien. z 1783 r.).

Samuel, dziedzic części w Łosinie, Turzem i Jawory; Bazyli, Mikołaj, Aleksander, Teodor, dwóch Grzegorzów, trzech Jacków, Jan i Zacharyasz, w ziemstwie, a Teodor i Grzegorz, synowie Teodora i Anny Manasterskiej, w grodzie przemyskiem, legitymowani ze szlachectwa 1782 r. Z nich Zacharyasz zostawił z Maryanny ze Złockich: 1) Tomasza, nieżyjącego już 1845 r., po którym, z Tekli z Dziekońskich, zmarłej w Knihininie 1843 r., Erazm, pod opieką Macieja Jaworskiego (A. Stanisł. For. Nob.); 2) Ignacego i 3) Grzegorza, których szlachectwo uznały Stany galicyjskie 1829 r.

Przed tą władzą legitymowali się ze szlachectwa 1812 r. także Stefan, Aleksy i Teodor, synowie Jana i Justyny Winnickiej, wnukowie Tomasza i Anny Żurowskiej.

Jan, syn Andrzeja, i Anny Piotrowskiej, i Jan, syn Teodora i Anny Kropiwnickiej, wnukowie Stefana, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w grodzie, a Bazyli, komornik ziemski bełski, syn Andrzeja i Jadwigi z Topolnickich, wnuk Piotra i Anny z Kosaczewiczów Jaworskich, w ziemstwie bełskiem 1782 r. Ten Bazyli, po rozbiorze, austryjacki komornik sądowy żółkiewski, zeznał 1782 r. zapis dożywocia z żoną, Urszulą z Świeżawskich, dziedziczką Moraczyna (Gal. Tab. Pact. Nov. 1 f. 432). Umarł 1796 r. bezdzietny, a majątkiem jego dzielili się: Anastazya, 1-o v. Rozłucka, 2-o v. Jusypowiczowa Jaworska, Marya Falińska, Maryanna Nadaszkowska, Anna Sikorska, siostry, i synowie brata Jana: Bazyli, Stefan i Michał, którzy część swą odprzedali 1798 r. Andrzejowi Ihnaciewiczowi J. (A. Lwow. For. Nob.).

Bazyli, syn Grzegorza i Justyny Tureckiej, wnuk Jana i Doroty Podhorodeckiej, Stecia i Anastazyi Wierzchowskiej w trzeciem, Ignacego, w czwartem, Łukasza, w piątem, a Jacka, w szóstem pokoleniu potomek, zostawił z Maryanny Pohoreckiej: Anastazyę, za Kotarbowiczem J., Katarzynę, 1-o v. za Janem Kosaczewiczem J., 2-o v. za Piotrem Fajewiczem J. i Bazylego, dziedzica części w Jawory górnej i dolnej, dwa razy żonatego, 1-o v. z Anastazyą Gołdycz J., 2-o v. z Pelagią Jaworską, zmarłego 1796 r., po którym, z pierwszej żony: Teresa, 1797 roku za Andrzejem Kabanowiczem Turzańskim, Jakób, Michał, Andrzej i Piotr, legitymowani ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1796 r. Po Jakóbie poszli: Maciej i Michał, legitymowani tamże 1832 r., a po zmarłym 1811 r. Piotrze, z Anastazyi z Chmielińskich: Grzegorz, Jan i Michał (Ibid.).

Jan, syn Jerzego i Heleny z Łopuszańskich, wnuk Teodora i Heleny Jaworskiej; Andrzej, Grzegorz, Jan i Dymitr, synowie Stefana i Maryanny z Łastowczaków Popielów, wnukowie Michała i Ewy z Balowiczów J., wszyscy prawnukowie Jacka i Eufrozyny z Podhorodeckich, dziedzice cząstek w Jawory górnej i dolnej, legitymowali się ze szlachectwa w ziemstwie przemyskiem 1782 r., a Andrzeja wnukowie: Onufry i Bazyli, w Stanach galicyjskich 1847 r.

Grzegorz i żona jego, Katarzyna Fedynicz - Ilnicka, umarli w Jawory górnej 1808 r., pozostawiwszy: Jana, Michała, Olenę, za Grzegorzem Ilnickim, Annę, za Dymitrem Jaworskim i Rozalię (Ibid.). Jana, z Maryi z Borzeńskich, syn Wojciech, żonaty z Magdaleną ze Żłobickich, legitymował się ze szlachectwa z synem Franciszkiem, 1834 r., a Bazyli, syn Dymitra z Teresy N., zostawił z Katarzyny z Baczyńskich: 1) Jana, urzędnika austryjackiej prokuratoryi skarbu, żonatego z Antoniną Koenigówną, z której: Bronisław Józef, Julian Karol i Stanisław An-

toni; 2) Jakóba, żonatego z Elżbietą Koenigówną, z której: Jan, Julian, Bazyli i Aleksander, wszyscy także wylegitymowani ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1857 r.

Do nich należą: Maciej, zmarły w Jawory 1815 r., którego, z Maryanny Hoszowskiej, potomstwo: Michał, Jan, Stefan, Maryanna Janowa Matkowska i Mikołaj. Po Michale, zmarłym w Łosińcu 1831 r., z Anny Ilnickiej pozostali: Paweł, Zofia Łoniewska, Mikołaj, Jakób, Maryanna Ilnicka, Teresa, Andrzej i Jan, a po jego bracie Janie: Jan, Józef i Anastazya. Grzegorz, zmarły w Turce 1813 roku, miał z Katarzyny Jaworskiej: Eudoksyę Jaworską, Teodora, Teresę Jaworską, Annę Wyszotrawczynę, Jana, Maryannę i Ewę Jaworskie. Teodora córka Maryanna. Piotr, syn Aleksandra, zmarły 1847 r., miał: Eliasza, Bazylego, Jakóba, Anastazyę Jaworską, Antoniego i Dymitra, zmarłego 1838 roku, którego synowie: Michał i Jerzy.

X. *Jaworscy* z przydomkiem *Jusypowicz*. Stefan Jusypowicz, z synami Hrehorym i Szymonem, zastrzega się 1672 r. co do swej części w Jawory. Hrehory nabył 1673 r. część w Jawory od Senia (Gr. Przem. 414 f. 2076 i 651 f. 923). Jacek Jusypowicz, syn Hrehorego i Pasi z Szandrowskich, zeznał 1699 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Turzańskich (Gr. Przem.). Teodor, syn Jacka i Anny z Turzańskich, odstąpił 1752 r. spadłą nań część w Jawory górnej, bratu Stefanowi (Gr. Przem.). Grzegorz, nazwany bratem stryjecznym Jana Ostraszewicza, wspólnie z nim sprzedał 1776 r. część w Terle Smereczańskiemu (Ibid. 274 f. 129). Jan, żonaty 1783 roku z Maryą, a Eliasz z Teodozyą Dobrzańskiemi (Ibid. 277 f. 112 i 126).

Stefan i Grzegorz, synowie Teodora i Katarzyny Ostraszewicz J., wnukowie Jacka i także Katarzyny z Ostraszewiczów J.; Eliasz, Bazyli, Piotr, Konstanty, Łukasz, dwóch Jerzych i Grzegorzów, trzech Andrzejów i Teodorów, pięciu Janów i czterech Aleksandrów; Jan, Michał i Teodor, bracia rodzeni i wreszcie Bazyli, Jan i Mikołaj, również bracia rodzeni, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w ziemstwie przemyskiem 1782 r.

Jeden z Aleksandrów, zostawił z Heleny Komarnickiej: 1) Jacka, ur. 1787 roku (metr. w Jawory), żonatego z Maryą z Ihnatowiczów J., z której Jan, ur. 1809 r.; 2) Bazylego, ur. 1796 r.; 3) Michała, ur. 1802 r. i 4) Jana, ur. 1808 roku (metryki wszystkich w Turce), legitymowanych ze szlachectwa w Stanach galicyjskich 1829 r.

Teodor (brat Jana i Michała), zmarły 1818 r., zostawił z pierwszej żony, Teresy Zankowiczówny Ilnickiej: Jana, żonatego z Justyną Jaroszewską, z której Jan i Grzegorz, legitymowani ze szlachectwa 1833 r.; z drugiej—Maryanny z Ihnaciewiczów J.: Aleksandra, Teodora i Katarzynę; zaś brat jego Jan, z Zofii Symonowiczówny J., Aleksandra, ur. 1785 r., po którym, z Teresy Kosaczewiczówny J., Andrzej i Michał, legitymowani ze szlachectwa 1842 i 1846 r.

Bazyli (brat Jana i Mikołaja), zostawił z Maryanny z Zankowiczów Ilnickich: 1) Teodora, ur. 1791 r., po którym z Maryi Fedynicz Ilnickiej: Mikołaj, ur. 1822 r. i Jan, ur. 1824 r.; 2) Piotra, ur. 1798 r., po którym z Teresy Jusypowicz J.: Paweł, ur. 1824 r., Andrzej, ur. 1829 r. i Bazyli, ur. 1840 r. (metr. wszystkich w Jawory), legitymowali się również w Stanach galicyjskich 1846 roku. Przed tą władzą udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1812 r., także Piotr i Michał,

synowie Józefa i Anastazyi Ihnaciewiczów J., wnukowie Bazylego i Heleny Rześniowskiej.

Do nich należą: Stanisław, żonaty z Maryanną, córką Jacentego Ihnaciewicza J., syn Aleksandra i Anastazyi Pasławskiej, wnuk Dymitra i Maryanny Matkowskiej, prawnuk Hrehorego i Fenny Zubowiczówny J., który 1809 r. zawarł pewien układ z ojcem żony. Onufry, syn Grzegorza, zmarły w Rosochach 1845 r., żonaty 1-o v. z Katarzyną Kołodnicką, z której: Jan, Teodor, Maryanna J. Ostrasiewiczowa i Anna Terlecka, 2-o v. z Katarzyną Terlecką, z której: Bazyli, Tomasz i Maryanna.

XI. *Jaworscy* z przydomkiem *Kosaczewicz*. Jan Kosaczewicz, syn popa Hrehorego, zabezpieczył 1643 r. posagu 300 fl. żonie, Annie z Hoszowskich, córce Eliasza (Gr. Przem. 97 f. 683). Syn jego Stefan, pop, zapisał 1663 r. 300 fl. posagu żonie swej, Magdalenie z Dubów Jaworskich, córce Jana i Maryanny z Dwernickich (Ibid. 188 f. 617). Jan, Teodor i Stefan, synowie Hrehorego, odstąpili 1700 r. poddanego w Turzem Dwernickiemu (Gr. Przem.). Jacek, syn popa Stefana, presbitera w Jawory i Magdaleny Nikitowiczówny Jaworskiej, zabezpieczył 1700 r. posagu 150 fl. żonie swej, Fennie z Łoniewskich (Ibid). Paweł świadczył 1739 r. (Podkom. Przem.). Jan, syn Jacka z Łoniewskiej, nabył 1739 r. półłanek w Turzem, a 1742 r. zabezpieczył żonie, Annie z Dobrzańskich, córce Teodora i Ewy Popielówny, 130 fl. Stefan, syn Jana, wnuk Teodora i jedyny ich sukcesor, upomina się 1757 r. o zapis, zeznany na niego 1732 r. przez dziada (Gr. Przem.). Jan, żonaty 1783 r. z Anastazyą Dobrzańską.

Paweł, Dymitr, Stefan, dwóch Jerzych, Bazyli, Mikołaj, Józef i dwóch Janów, legitymowało się ze szlachectwa w ziemstwie, a Stanisław, syn Jana, z Katarzyny Gwozdeckiej, w grodzie przemyskim 1782 r.; zaś syn ostatniego, Łukasz, dziedzic części w Jawory i Turzem, żonaty z Barbarą z Turzańskich, z synami: Stefanem i Janem, w Stanach galicyjskich 1808 r.

Jeden z powyżej wspomnianych Janów, brat Janowej Jusypowiczowej J., Anastazyi Bazylowej Wołczańskiej i Zofii Zankowicz Ilnickiej, umarł 1815 r, zostawiając, z Maryanny z Gołdyczów J.: Maryannę, za Grzegorzem Komarnick m, Anastazyę, za Andrzejem Jusypowiczem J., Teresę, drugą Maryannę i Jana. Mikołaj zmarł 1810 r., zostawiając z pierwszej żony, Anny z Kotarbowiczów J.: Katarzynę i Bazylego; z drugiej zaś żony, Maryanny z Lewickich: Teresę Pasłaską, Eudoksyę Dobrzańską, Zofię, Maryannę, Teodora, Michała, Jana i Grzegorza.

Do tych należą: Piotr, Teodor i Samuel, bracia rodzeni. Ostatni umarł w Jawory 1823 r., zostawiając z Maryanny Ihnaciewiczówny J.: Magdalenę, za Janem Kosaczewiczem J., Tacyannę, Bazylego i Andrzeja. Bazyli Kossaczewicz zmarł 1861 r. w Jawory górnej, pozostawiwszy wdowę Maryę i brata Piotra, który miał synów: Pawła i Jacentego (A. Lwow. For. Nob.).

Stanisław, ur. 1749 r. (metr. w Kropiwniku), syn Jana i Barbary Kobierskiej, wnuk Teodora, prawnuk Jana, praprawnuk Grzegorza, zostawił, z Magdaleny z Jankowskich: Teodora, ur. 1778 r. i Ludwika, ur. 1780 r. (metr. w Łastówce), wylegitymowanych ze szlachectwa w Stanach galicyjskich 1806 r. Z nich Teodor zaślubił w Bolechowie 1806 r. Eleonorę z Nowakowskich. a umierając w Starzawie 1829 r., zostawił: Karolinę, Józefa, Ignacego, Aleksandra, Juliana i Ludwika.

XII. *Jaworscy* z przydomkiem *Kotarbowicz*. Szczepan i Piotr, bracia, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w ziemstwie przemyskiem 1782 r.

XIII. *Jaworscy* z przydomkiem *Liskowicz* v. *Łyskowicz*. Teodor i Michał, bracia rodzeni, w ziemstwie, a Andrzej i brat jego stryjeczny Jan, syn Jana i Eufrozyny Tustanowskiej, wnuk Bazylego i Maryanny Kruszelnickiej, prawnuk Bazylego i Katarzyny Kruszelnickiej, a praprawnuk Stanisława i Anastazyi Hołyńskiej, oraz Piotr, syn Szymona i Anny Czulewicz - Kruszelnickiej, wnuk Bazylego i Katarzyny Kruszelnickiej, legitymowani w grodzie lwowskim 1782 r Ten Jan (syn Jana), umarł w Tustanowicach 1823 r., zostawiając z Tacyanny z Ortyńskich: Wawrzyńca, Filipa, Katarzynę Dymidecką, Magdalenę Popielową i Annę, pod opieką Gabryela Liskowicza.

Do tej linii należą: Apolonia Jasienicka, Maryanna Popielowa, Stefan, Onufry, Jan w Tustanowicach i Eliasz w Popielach, rodzeństwo. Ostatni umarł 1832 r., zostawiając z Anastazyi z Popielów, 2-o v. Ostraszewiczowej J., tylko Grzegorza (A. Lwow. For. Nob.).

Grzegorz, ur. 1735 r., syn Stefana, ur. 1703 r. i Anastazyi z Stawnikowiczów Kruszelnickich, wnuk Grzegorza, zwanego *Łancuk* i Fenny Jackowiczówney Korczyńskiej, Stefan, ur. 1760 r., syn Michała, ur. 1705 r. i Anastazyi Stawnikowiczównej Kruszelnickiej, Bazyli, ur. 1737 r., syn Jana, ur. 1708 r. i Maryi Czulewiczównej Kruszelnickiej i Jan, ur. 1764 r., syn Stanisława, ur. 1711 r. i Pelagii Kowblównej Hołyńskiej, wnukowie Andrzeja i Katarzyny Lubienieckiej, wszyscy prawnukowie Stanisława i Heleny Czukiłównej Kruszelnickiej (metr. wszystkich w Kruszelnicy), udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Stanach galicyjskich 1807 r.

XIV. *Jaworscy* z przydomkiem *Martycz*. Teodor Martycz z Jawory podpisał, z ziemią przemyską, elekcyę króla Michała. Łukasz, syn Aleksandra, z żoną Fesią, córką Jakima Skibanowicza Maytkowskiego i Maruchny Jaworskiej, zeznali 1679 r. zapis wzajemnego dożywocia (Gr. Przem. 476 f. 196). Michał i Jan odstąpili za konsensem królewskim, łan w Libuchowej, bratu swemu Eliaszowi, towarzyszowi pancernemu i żonie jego, Annie z Dubików J. (Ibid.).

Jan, Jerzy i Szczepan, synowie Jacka i Pelagii z Matkowskich, dziedziców Mielnicznego. Z nich Jan, dziedzic części Mielnicznego, nazwany 1755 r. podczaszym, a 1756 r. podstolim zatorskim, zaślubił 1-o v. 1748 w katedrze przemyskiej Teresę Hryniewiecką, z którą zeznał zapis dożywocia 1756 r., 2-o v. Wyszotrawczankę. Z pierwszej żony miał syna Jana, wylegitymowanego ze szlachectwa w grodzie przemyskim 1782 r. i córkę Maryannę, za Andrzejem Szeliga Piątkowskim, zmarłą 1807 r., a z drugiej—synów: Kajetana i Józefa, wylegitymowanych także w Przemyślu 1782 r. i córkę Antoninę, 1-o v. Terlecką, 2-o v. Wysoczańską. Piątkowska zawarła układ majątkowy z bratem Janem 1807 r., a Wysoczańska sprzedała 1801 r. część swoją na Mielnicznem siostrzeńcom Piątkowskim (Gr. Przem. 255 f. 539; Gal. Tab. Instr. 36 f. 367).

Józef umarł w Mielnicznem 1824 r., pozostawiając z Franciszki Ilnickiej: Stanisława, Antoniego, Zuzannę, za Bazylim Wysoczańskim, Maryannę, za Szymonem Podhorodeckim, Mikołaja, Józefa i drugą Maryannę. Antoni, zmarły 1831 r., z Wiktoryi z Ilnickich, 2-o v. Bilińskiej, miał syna Józefa, a Mikołaj, ur. 1804 roku

(metr. w Turce), z Wiktoryi Langcówncj miał syna także Józefa, wylegitymowanego w Stanach galicyjskich 1854 r. (A. Lwow. For. Nob.).

Jan i Piotr, synowie Pawła i Anastazyi Popielówncj, legitymowali się 1782 r. w grodzie halickim. Bazyli, Teodor i Stefan, bracia rodzeni; Kazimierz i Stefan, synowie Józefa i Teresy Czajkowskiej, wnukowie Jana i Maryanny Żółcińskiej, prawnukowie Teodora i Maryanny Łomnickiej; wreszcie Michał, Teodor i drugi Michał, wraz z synem Stefanem, legitymowani w grodzie i ziemstwie przemyskim także 1782 r.

Po tym Stefanie poszli: Teodor, ur. 1777 r. i Jan, ur. 1785 r. (metr. w Turce), legitymowani 1809 r. Teodor, zmarły 1828 r. w Turce, żonaty 1-o v. z Ewą z Jaworskich, 2-o v. z Magdaleną Lewicką, zostawił z pierwszej żony: Katarzynę, za Józefem Uniatyckim, Maryannę, za Wojciechem Duninem - Borkowskim i Mikołaja; zaś z drugiej: Justynę, Annę i Teodozyę.

Ksiądz Teodor, Bazyli, ksiądz Grzegorz i drugi Teodor, synowie Aleksego i Teodozyi z Gwozdeckich, ksiądz Mikołaj, gr.-kat. pleban w Łosińcu; Paweł i Bazyli, synowie księdza Stefana i Zofii z Ilnickich, Michał, syn Jana i Teodozyi Jaroszewiczówncj Ilnickiej, wnukowie powyższego Aleksego, Teodor, syn Piotra i Pasi Krzeczkowskiej, Grzegorz, syn Jana i Anny z Ilnickich, wnukowie księdza Łukasza i Teodozyi z Matkowskich, prawnukowie wspomnianego Aleksego z Gwozdeckiej, legitymowali się w ziemstwie przemyskiem 1782 r.

Ksiądz Teodor, paroch w Turce, umarł 1812 r., zostawiając: Anastazyę, za Szustejowiczem J., Stefana, Teodora i Mikołaja. Brat zaś jego Bazyli, zostawił: Stefana, Dymitra i Bazylego. Bazyli, brat księdza Mikołaja, zostawił z Maryanny N., Aleksandra, zmarłego 1828 r. w Łosińcu, po którym, z Maryanny z Ilnickich: Teresa, Justyna, Jan, Michał i Grzegorz (Ibid.). Michał, syn Jana, zostawił z Anastazyi z Jaroszewiczów Ilnickich: Piotra, ur. 1785 r. (metr. w Łosińcu), żonatego z Maryą Cierciewiczówną Ilnicką, który synów swych, Jana ur. 1818 r. i Jakóba, ur. 1825 roku (metryki ich w Ilniku), wylegitymował w Stanach galicyjskich 1835 roku.

Do nich należą: Onufry, zmarły w Łosińcu 1834 r., którego, z Maryanny Ilnickiej, potomstwo: Anna, Marya, Justyna, Teresa, Grzegorz, Michał i Stefan. Stanisław, zmarły w Jawory 1822 r., z Maryanny Chmilińskiej, pozostawił: Eliasza, Michała, Bazylego, Mikołaja, Zofię i Maryannę. Józef, syn Stefana, wnuk Bazylego, zmarły w Łosińcu 1841 roku, z Ilnickiej pozostawił: Zofię, Michała, Ewę i Jana.

XV. *Jaworscy* z przydomkiem *Miryowicz.* Stefan, Jan i Michał Miryowicze J., synowie Andrzeja, zawarli 1773 r. ugodę (Gr. Przem. 271 f. 131 i 401).

Piotr, Michał, Antoni i Jakób, synowie Stefana i Zofii Słotyłówncj Bilińskiej, wnukowie Andrzeja, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w Stanach galicyjskich 1795 roku.

XVI. *Jaworscy* z przydomkiem *Ostrasiewicz* v. *Ostraszewicz.* Jan, syn Aleksandra i Maryanny Krzeczkowskiej, wnuk Dymitra i Anny Grabowskiej, Jan i Teodor, synowie Grzegorza i Marcyanny Skrzynieckiej, Jan, syn Pawła i Katarzyny Smereczańskiej, Jan, Piotr i drugi Jan, synowie Teodora i Katarzyny Teleśnickiej, wnukowie Jacka i Anny Towarnickiej, wszyscy siedmiu prawnukowie

Bazylego i Anny Strzelbickiej, legitymowali się ze szlachectwa w grodzie przemyskim 1782 r.

Teodor, Grzegorz, syn Jacka i Anny Terleckiej, wnuk Jerzego, prawnuk Teodora, i Eliasz, syn Jana i Maryanny Liskowackiej, wnuk Hrehorego i Anny Bilińskiej, prawnuk Grzegorza, obaj praprawnucy Jana; Michał, Jacek, Kajetan i drugi Michał, synowie Eliasza i Anny Wisłockiej, wnukowie Stefana i Anny Popielównej, prawnukowie Grzegorza i Teresy Tureckiej; Paweł i Jan, synowie Mikołaja i Katarzyny Terleckiej, Mikołaj i Jan, synowie Jana i Maryanny Katyńskiej, wszyscy wnukowie Teodora i także Maryanny Katyńskiej; Jan, który jednak 1793 roku utracił szlachectwo, syn Hrehorego i Katarzyny Leszczyńskiej, Stefan i Tadeusz, synowie Piotra i Apolonii Kraszewskiej i Jan, syn Jana, wszyscy wnukowie Dymitra i Katarzyny Grabowskiej, wreszcie Pantaleon, po którym z drugiej żony, N. Tustanowskiej, synowie: Aleksander i Michał; Łukasz i Mikołaj, synowie Michała, wnukowie Teodora, wylegitymowani w ziemstwie przemyskiem 1782 r.

Z nich Tadeusz zostawił, z Anny z Jaworskich, Jana Michała, ur. 1776 r. (metr. w Dublanach), a Mikołaj, syn Michała, z Anny z Niedźwiedzkich, miał: 1) Michała, którego syn Andrzej, z Maryi z Duczymińskich, zostawił: Leoncyusza, Nikitę i Grzegorza; 2) Andrzeja, po którym z Maryi Terleckiej, Semion; 3) Aleksandra, po którym z Maryi z Pawlikowskich: Jan i Semion; 4) Mikołaja, po którym z Maryi Szymańskiej: Łukasz i Piotr, legitymowani 1849 r., jako też Ignacy i Józef; 5) Ignacego, ur. 1799 r. (metr. w Zarwanicy), po którym z Anysi Bilińskiej, Jakób, ur. 1829 r. w Sopowej, legitymowany 1848 r., Wawrzyniec i Konstanty; 6) Jana, ur. 1783 r. (metr. w Zarwanicy), żonatego z Barbarą Słotyłówną Bilińską, z której: Jan, ur. 1809 r., zostawił z Czaykowskiej Michała; Łukasz, ur. 1818 r., po którym także z Czaykowskiej Jan; Auxenty, ur. 1821 r.; Teodor, ur. 1824 r. i Andrzej, ur. 1830 r. (metryki ich w Zarwanicy i Czaykowicach), wszyscy pięciu legitymowani 1848 r.

W Stanach galicyjskich legitymowali się ze szlachectwa także: Jan, syn Jana i Maryanny Koblańskiej, wnuk Andrzeja i Katarzyny Uruskiej, 1791 r.; Piotr, żonaty z Anną Popielówną, z synami: Janem i Grzegorzem, i Gabryel, synowie Jacka i Heleny Witwickiej, wnukowie Piotra i Maryanny Popielównej, 1810 roku; Jerzy (Grzegorz) legitymowany również w grodzie trembowelskim 1782 r. i Michał, synowie Aleksandra i Zofii z Bilińskich, wnukowie Teodora i Katarzyny Popielównej, 1789 r. Ten Michał, ur. 1756 r. (metr. w Zarwanicy), zostawił z Eufrozyny z Kruszelnickich: Maryannę Bilińską, Aleksandrę, 1-o v. Antoniowę Łucką, 2-o v. Krzeczkowską, Magdalenę, za Kajetanem Bieganowskim i Andrzeja, ur. 1779 roku (metr. w Ładyczynie), żonatego z Anastazyą (Anną) Smereczańską, z której: Stefan, ur. 1806 r., radca sądu apelacyjnego w Krakowie, bezżenny, zmarły 1881 roku i Jan, ur. 1814 r., obaj legitymowani 1839 r. Ostatni zostawił, z Emilii z Pawłowskich: Joannę, zmarłą młodo, Maryannę, Klaudyę, Sabinę, Emilię Kisielewską, Honoratę Łotecką, Andrzeja, żonatego z Witwicką, Michała, w wojsku austryjackiem, Arnolda i Stefana (Z teki Bog. Łuszczyńskiego).

Do nich należą: Jan, zmarły w Rosochach 1814 r., Stefan, Maryanna Janowa Rudawska i Antoni, dzieci Jana i Maryanny Terleckiej, zmarłej 1814 r. Po Janie, z Konstancyi Nanowskiej: Józef, Michał, Tomasz i Maryanna, a po Anto-

nim, z Anny Terleckiej, Petronella i Katarzyna. Jan, zmarły 1812 roku w Terle, którego, z Maryanny Terleckiej, synowie: Michał i Jan. Inny Jan, zmarły w Rosochach 1817 r., którego, z Petronelli z Żegotów, synowie: Jerzy i Onufry. Kajetan brat Jacentego, zmarły w Popielach 1843 r., którego z Maryanny z Dytrychów.' Dymitr, Tomasz, Anna, Maryanna Mateuszowa Topolnicka i Jan. Jerzy, syn Michała, brat Joachima, zmarły w Popielach 1830 r., po którym, z Julianny Łozińskiej, syn Teodor i córka Maryanna.

XVII. *Jaworscy* z przydomkiem *Perkiewicz* v. *Pyrkiewicz.* Jan Perkiewicz J., z Anny Dołżańskiej, miał córki: Maryannę, za Grzegorzem Gołdyczem, inaczej Leniewiczem Jaworskim, Teodozyę, za Bazylim Tatomirem, oraz synów: Teodora i Aleksandra. Po Aleksandrze, z Turzańskiej, był syn Antoni, a po Teodorze, z Anastazyi z Dobrej Brylińskiej, synowie: Andrzej Reformat, Jakób kanonik katedralny przemyski, proboszcz w Starej Soli i Aleksander, pisarz grodzki sanocki 1731 r., po Mniszku, a miecznik sanocki 1732 r., po Stadnickim, zmarły 1753 r. (Gr. Sanoc. Fasc. 48 f. 61 i 754). Po śmierci bezdzietnej tych trzech braci, wywiązał się proces spadkowy w sądach: ziemskim włodzimierskim, ziemskim i grodzkim sanockim i przemyskim, z którego okazuje się, że Antoni Perkowicz, syn Aleksandra, z Agnieszki Popielównej miał synów: Józefa, Aleksandra i Macieja, oraz córkę Apolonię, żyjących 1778 r. (Gal. Tab. Rel. Nov. 50 f. 93). Jan, syn Michała i Barbary z Balowiczów, podstoli zakroczymski, zeznał 1745 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Bratkowskich (Gr. Przem.). Stanisław, Stefan i Aleksander, bracia Jana, podstolego zakroczymskiego, dziedzica Nakła, którego część nabył 1754 roku (Gr. Przem. 253 f. 13), zmarłego bezdzietnie. Stanisław, żonaty z Heleną z Kłodnickich, pozwał 1747 r. teścia, o 1,500 fl. posagu (Gr. Przem. 571 f. 46). Stefan odstąpił za konsensem królewskim z 1759 r. wójtostwo w Grąziowej, bratowej swej, Helenie z Kłodnickich (Gr. Przem.). Teresa Janowa Terlecka, córka Michała i Barbary z Balowiczów 1767 r., Jan i Maryanna Aleksandrowa Stupnicka, dzieci jej brata Stanisława, 1778 r., wreszcie spadkobiercy jej siostry, Anny Bazylowej Nanowskiej, 1780 r., sprzedali część w Nakle, po jej bracie Janie, podstolim zakroczymskim, na nich spadłą (Gal. Tab. Contr. Ant. 13 f. 156–167).

Jan, syn Stanisława i Heleny Kłodnickiej, wnuk Michała i Barbary Jaworskiej, prawnuk Teodora i Hali Wiciowskiej, praprawnuk Grzegorza, legitymowany w grodzie przemyskim 1782 r., zostawił z Maryany z Łomżyńskich, zmarłej 1830 roku: Fabiana, Tomasza, Honoratę i Teodorę, za Szymonem Sołtykiewiczem (A. Lwow. For. Nob.).

Konstanty, syn Jana i Ewy Popielównej i Tomasz i Jerzy, synowie Stefana i Maryanny Komarnickiej, wnukowie Jana i Anny Hoszowskiej, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w ziemstwie przemyskiem 1782 r.

Stefan, ur. 1791 r. (metr. w Turce), syn Jerzego i Eufrozyny Szustejowiczównej J., legitymował się 1809 r., a Onufry, Michał i Bazyli, synowie Piotra i Ewy Ihnaciewiczównej J., wnukowie Konstantego i Anny N., 1833 r. w Stanach galicyjskich.

XVIII. *Jaworscy* z przydomkiem *Pietraszewicz* v. *Petrasiewicz.* Paweł, syn Aleksandra, 1722 r. dziedzica części w Nowoszycach, zostawił z Katarzyny z Kulczyckich, żyjących 1776 r. (Gal. Tab. Oblig. Ant. 14 f. 556): Magdalenę, za Czarneckim, Katarzynę, za Jakóbem Gołębiowskim, Mikołaja, którego córka Anna, za

Aleksandrem Kropiwnickim, Aleksandra, po którym Jan, Konstantego, Bazylego i Michała. Konstantego, z Aleksandry z Czaykowskich, syn Stefan, legitymowany w grodzie przemyskim 1782 r., zostawił z Katarzyny z Pawłowskich: Teodora, Andrzeja i Szymona. Ostatni, zmarły w Nowoszycach 1823 r., zaślubił 1809 roku w Prusach Zofię Pruską i zostawił Dymitra i Stefana, ur. 1812 r., legitymowanego w Stanach galicyjskich 1834 r. [1]). Andrzeja, zmarłego w Nowoszycach 1839 roku potomstwo: Daniel, Anna, Janowa Bandrowska, Katarzyna, Apolonia i Michał. Po Bazylim, z Eudoksyi z Manasterskich, szedł Jacek, żonaty z Heleną z Hordyńskich, którego syn Jan, ur. 1790 r. (metr. w Prusach), legitymowany 1813 r. Po Michale zaś, z Katarzyny z Dzurdzów Sieleckich, pozostali: Daniel, który udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w grodzie przemyskim 1782 roku, Antoni, Jan, Bazyli i Samuel.

Do nich należał Michał, brat stryjeczny Bazylego, zmarły w Prusach 1824 roku, po którym, z Barbary z Kobierskich: Julianna, Marcyanna, Katarzyna, Agnieszka i Teodor (A. Lwow. For. Nob.).

Jan, Bazyli i Mikołaj, dziedzice części w Turce, synowie Michała i Teresy Dwernickiej i Antoni, dziedzic części w Mielnicznem, syn Andrzeja i Zofii Ilnickiej, wnukowie Jerzego i Maryanny z Wysoczańskich, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w ziemstwie przemyskiem 1782 r.

Po Janie szedł Michał, zmarły 1801 r., którego z Franciszki z Wyszotrawków, 2-o v. Augustynowej Komarnickiej, syn Piotr, ur. 1800 r. (metr. w Turce), legitymował się w Stanach galicyjskich 1841 r., zaś po Antonim, Jan, żonaty z Maryanną z Wyszotrawków, którego syn Jakób, utracił 1849 r. szlachectwo. Synami tego Jakóba byli: Michał, zmarły 1872 r., po którym z Maryanny z Turzańskich, 2-o v. Krzeczkowskiej: Katarzyna, Anna i Józef,— i Antoni, którego córka Maryanna, żyła tegoż roku w Mielnicznem (A. Obw. Sąd. w Samborze).

XIX. *Jaworscy* z przydomkiem *Piszkowicz* v. *Piskiewicz*. Wasil Piszkowicz, współdziedzic Jawory 1589 r. Bazyli, syn Łukasza i Ewy Bilińskiej, wnuk Michała i Teodozyi Anny Tatomirównej, sprzedał 1773 r. prawa swe do spadku po Perkiewiczach Jaworskich (Zs. Włodzim.).

Stefan, na cząstce Turki i Jawory, syn Jana i Tacyanny z Szustejowiczów J., córki Tymoteusza i Heleny z Terleckich, a wnuki Halka Szustejowicza i Anny z Smolnickich, wnuk Hrehorego i Doroty Perkowiczównej J., 1-o v. Aleksandrowej Bandrowskiej, córki Jana i Anny Pietrasiewiczównej J., prawnuk Andrzeja i Tacyanny z Ihnaciewiczów J., córki Waśka, zostawił z Anny z Baczyny Wołczańskiej: Grzegorza z Nanzyazenu, Aleksandra, Bazylego i Andrzeja, legitymowanych w ziemstwie przemyskiem 1782 r.

Z nich Grzegorz, z palestranta grodzkiego, po rozbiorze kraju pisarz, 1776 r. podsędek, dalej sędzia ziemski przemyski, następnie prezes tego sądu, w końcu radca galicyjskiego trybunału apelacyjnego, dziedzic cząstki w Turce, skupił 1778 — 1789 r. wójtostwo w Wołczem, Glinki, Majdan Górniczy i Więckowice od

---

[1]) W spisie Goł. przydano temu Stefanowi h. Junosza. Jest to prosty błąd drukarski, gdyż ani w odnośnej Księdze majestatycznej, ani w aktach legitymacyjnych, o herbie tym nie ma wcale wzmianki.

Wąsowicza (Gal. Tab. Contr. Nov. 55 f. 172), Rudnik, Polańczyk, Żurawin i inne, a zeznając 1776 r. zapis dożywocia z żoną, Ozanną z Korabiowskich, zmarłą 1816 roku, wyliczył dalszych swych przodków, podając, iż jest prawnukiem Hrehorego i Maryanny z Żrobków J. (a nie jak wyżej, Doroty Perkowiczówny J.), zaś Aleksandra, w piątem, Bazylego, w szóstem, Teodora, w siódmem, Michała zwanego *Pisty*, w ósmem, Jancia, w dziewiątem, a Wańka v. Wańczy, pierwszego dziedzica pustkowia Turka, w dziesiątem pokoleniu prawym potomkiem (Zs. Przem. 35 f. 168). Umarł on 1794 r., zostawiając: Teklę, za Poniatowskim, Wiktoryna, po którym, z Karoliny z Cieszanowskich, 2-o v. Cybulskiej: Feliks, ożeniony 1837 r. z Gertrudą z Dwernickich, córką Antoniego i Karoliny N. (metr. w katedrze przemyskiej), Jan, Cypryjan, Salomea Grotkowska, Tekla, 1-o v. Grotkowska, 2-o v. Michałowa Jordanowa 1830 r. i Wiktorya Strzałkowska; Feliksa, bezżennego, syndyka magistratu miasta Sniatyna, zmarłego 1828 r. i Jana, dzierżawcę Szarańczuk. Tego Jana dziećmi zapewne byli: Teofila, Salomea Stefaniowa, Feliks i Antoni, austryjacki strażnik skarbowy, bezżenny, zmarły 1836 r. w Bursztynie (A. Tarnow. i Lwow. For. Nob.).

Aleksander, z burgrabiego grodzkiego sieradzkiego (Gr. Przem. 634 f. 371), 1777 r. regent, później komornik ziemski i asesor sądu w Przemyślu, wreszcie rządowy taksator dóbr, zmarły 1789 roku w Myślatyczach, zostawił z zaślubionej 1783 r. w Przemyślu Salomei z Bohdanów, zmarłej 1800 r.: Franciszkę, 1803 roku za Feliksem Świerczyńskim, Helenę, zmarłą młodo i Apolonię (A. Lwows. For. Nob.).

Łukasz, stryj, syn Jacka i Anastazyi Jaworskiej, wnuk Bazylego i Maryanny Jastrzębskiej, i Jacek, syn Teodora i Fenny Cierpikówny, bratanieć; Jerzy (Grzegorz), syn Stefana i Anny Jaworskiej, wnuk Aleksandra i Teodozyi Matkowskiej; Bazyli, syn Aleksandra i Fenny N. i Bazyli, syn Jana i Katarzyny Ilnickiej, obaj wnukowie Michała i Anastazyi Ilnickiej; Jan i Dymitr, na cząstkach w Łosińcu, Turce i Jawory; wreszcie Andrzej, na części w Jawory, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w ziemstwie przemyskiem 1782 r. Ostatni umarł w Jawory 1823 r., zostawiając: Michała, Andrzeja, Teresę, za Eliaszem Jusypowiczem, Maryannę, za Janem Ihnaciewiczem, Juliannę, za Janem Mykietyczem Jaworskimi, Annę, za Bazylim Jaroszewiczem Ilnickim i drugą Maryannę (Ibid.).

Bazyli, Teodor, Stefan, Piotr i Marcin, zmarły bezdzietnie 1821 r., synowie Łukasza, zmarłego w Turce 1804 r. i Ewy z Bilińskich, wnukowie Michała i Anny (Anastazyi) Tatomirówny, legitymowali się również w ziemstwie przemyskiem 1782 r. Bazyli, zmarły w Turce 1802 r., zostawił z pierwszej żony, Anny z Szustejowiczów J., córki Stefana i Anny z Horopkiewiczów J., zmarłej 1789 r., Apolonię, wychowywaną przez swego wuja, Jerzego Szustejowicza J., zmarłą 1813 r., a z drugiej—Maryanny z Szustejowiczów J., Katarzynę, Jana, w wojsku austryjackiem i Eliasza, legitymowanego z braćmi stryjecznymi, Janem i Janem (obacz niżej) w Stanach galicyjskich 1809 r.

Po Teodorze, z Anny Szustejowiczów J., szedł legitymowany Jan, zmarły przed ojcem, a Piotr, zmarły 1831 r., zostawił z Anastazyi Martyczówny J., Maryannę Zankowicz Ilnicką, Zofię Martyczową J., Justynę Dymitrową Martycz J., Mikołaja i Jana, legitymowanego, którego z Maryi Zankowicz Ilnickiej, synowie:

Konstanty, ur. 1818 r. i Jakób, ur. 1821 r., udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1846 r. (Ibid.).

Stanisław, syn Jana i Maryanny Hordyńskiej, Jan i Piotr, synowie Jerzego (Grzegorza) i Maryanny Bratkównej Horodyskiej, wszyscy wnukowie Jana i Tacyanny Bilińskiej, prawnukowie Michała i Maryi Tuszyńskiej, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w ziemstwie przemyskiem 1782 r. Stanisława, z Anny z Łuckich, syn Aleksander, ur. 1797 r. (metr. w Horodyszczu), zostawił z Anny z Kropiwnickich, zmarłej 1834 r.: Maryannę Sielecką, Rozalię Manasterską, Teklę, zmarłą 1854 r. i Teodora, ur. 1825 r. (metr. w Stupnicy), legitymowanego 1843 r., po którym, z Maryi Turzańskiej, Antoni, zmarły 1902 r., zostawił z Bandrowskiej, syna i cztery córki.

Po Janie, zmarłym 1829 r. w Stupnicy, zostały: Zofia, Maryanna i Anna, procesujące się o zapis po ich rodzonej ciotce Annie, 1-o v. Horoszkiewiczowej, 2-o v. Czerwakowiczowej J., zmarłej 1812 r., Piotr zaś, zmarły w Stupnicy 1843 r. zostawił z Teresy z Kropiwnickich, zmarłej 1828 r.: Tacyannę Jaworską, Maryę Matkowską, 2-o v. Rudnicką, Jana, legitymowanego w Stanach galicyjskich 1838 roku, zamieszkałego w Zwierzyńcu w Królestwie, po którym: 1) Wincenty ma dzieci: Edwarda i Maryę; 2) Marya; 3) Helena i 4) Sabina; Mikołaja, zmarłego 1832 roku, którego z Rozalii z Hordyńskich, córka Teresa, wyszła 1827 r. za Jana Kahanowicza Turzańskiego; Teodora i Jakóba (Jacentego), którego 1843 r. pozwały siostry z bratanicą, o spadek po ojcu, względnie dziadzie (Ibid.). Teodor, ur. 1784 roku (metr. w Stupnicy), radca sądu kryminalnego, zmarły we Lwowie 1830 r., zostawił z Józefy z Jaworskich, także tegoż roku zmarłej, dziedziczki Ordowa, córki Jana i drugiej jego żony, Katarzyny z Kuczyńskich, 2-o v. Ignacowej Wisłockiej: Henrykę Benignę, za Maurycym Torosiewiczem, Michalinę, zmarłą 1844 r., Albinę, 1850 r. za Aleksandrem Prągłowskim i Apolinarego Jakóba, znanego polityka, posła na sejmy galicyjskie i do austryjackiej rady państwa, prezydenta austryjacko-węgierskiej delegacyi, członka austryjackiego trybunału państwowego, ministra dla Galicyi, od 1891 r. austryjackiego tajnego radcę, kawalera wyższych austryjackich orderów, honorowego obywatela miasta Lwowa i innych, długoletniego i zasłużonego prezesa Koła polskiego w Wiedniu, dożywotniego posiadacza Skwarzawej. Z Otylii z Malinowskich, jego synowie: Kazimierz, dziedzic Skwarzawej i Ostrowczyka, żonaty z Maryą z Chrząszczów i Tadeusz, dziedzic Trościańca.

Po Jakóbie, bracie radcy Teodora, pozostali: Anna, za N. Jaworskim, z którym miała Łukasza i Petronelę; Marya, za Bandrowskim; Teodor, zmarły młodo, bezpotomny i Jan, zmarły 1901 r. Ten zostawił, z Julii z Bandrowskich, Justynę, Michalinę, Katarzynę, Mikołaja, radcę sądu apelacyjnego w Serajewie, mianowanego prezydentem sądu w Bihaczu 1903 r., z której posady rezygnował; ks. Józefa, plebana gr.-kat. w Łuczyńcach, żonatego z Natalią z Czapelskich, z której: Antonina, Julia, Anna, Zofia, Włodzimierz i Jan,— i wreszcie Włodzimierza, dziedzica ojcowizny w Stupnicy.

XX. *Jaworscy* z przydomkiem *Romanowicz.* Mikołaj Romanowicz J. sprzedał 1713 r łan w Jawory (Gr. Przem. 222 f. 464).

Paweł, Bazyli i Jerzy, 1782 r. w ziemstwie przemyskiem, a Andrzej, syn

Bazylego i Anny Kosaczewiczównej J., wnuk Piotra i Katarzyny z Krzeczkowskich, wylegitymowani 1805 r. w Stanach galicyjskich.

Do nich należą: Maryanna Hoszowska, Anna Ihnaciowiczowa J., Stefan i Jan, rodzeństwo. Ostatni umarł 1819 r., zostawiając z Anastazyi z Popielów: Mikołaja, Piotra i Bazylego (A. Lwow. For. Nob.).

XXI. *Jaworscy* z przydomkiem *Szustejowicz*. Jan Szustejowicz J., syn Fedka i Ewa z Skibanowiczów Maytkowskich, małżonkowie, kwitowali 1663 roku w Przemyślu jej rodziców z posagu (Arch. Wąs.). Stanisław, syn Jana i Reginy z Zubowiczów J., pisał się 1761 r. na termin (Gr. Przem.).

Andrzej, syn Jana i Anastazyi Jaworskiej, oraz Stefan i Teodor, synowie Jana i Reginy Jaworskiej, wszyscy wnukowie Michała i Anny Popielównej, prawnukowie Macieja i Maryanny Popielównej, jako też dwóch Janów, legitymowali się w ziemstwie przemyskiem 1782 r. Jeden z tych Janów zostawił z Katarzyny N., Narcyza Marcina, legitymowanego 1825 r. w Stanach galicyjskich, zmarłego 1847 r. w dziedzicznym Ostrowie, po którym tylko córka Konstancya Brodzka.

Michał, dziedzic cząstki w Jabłonowie, syn księdza Teodora i Zofii Szumlańskiej, Michał z Wołosianki, syn Aleksandra i Maryi Świdnickiej, i Jerzy, także z Wołosianki, syn Bazylego i Ewy Geszównej, wnukowie Andrzeja i Maryanny Kosaczewiczównej J., prawnukowie Jana i Maryanny z Wołosiańskich, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w ziemstwie przemyskiem 1782 r.

Po Michale szedł ksiądz Grzegorz, którego syn Mikołaj, legitymował się ze szlachectwa 1822 r.

Po Jerzym, z Magdaleny Jusypowiczównej J., poszli: 1) Bazyli, zmarły w Borysławiu 1834 r., po którym, z Katarzyny z Popielów: Dymitr, Jan, Mikołaj i Ewa; 2) Grzegorz, żonaty z Pelagią Łucakówną, z której Jan i Teodor; i 3) Jan, po którym, z Anastazyi z Koteckich: Mikołaj, Józef, Stefan i Jakób, wszyscy legitymowani także w Stanach galicyjskich 1834 r.

W tych Stanach legitymowali się ze szlachectwa nadto: Franciszek, ur. 1747 r. (metr. w Dobrusku), syn Jana i Justyny N., wnuk Michała i Anny Popielównej (obacz wyżej) 1796 r.); Teodor i Stefan, synowie Jacka i Eufrozyny Jasienickiej, wnukowie Teodora i Eufrozyny Zawadzkiej, prawnukowie Jacka, praprawnukowie Bazylego, 1808 r.; a Michał, Maciej i Stefan, synowie Jerzego i Anastazyi Martyczównej J., wnukowie Stefana, prawnukowie Aleksandra i Teodozyi z Matkowskich, 1810 r.

Anna Manasterska i Jan, zmarły w Borysławiu 1813 r., rodzeństwo. Ten zostawił z Anny z Topolnickich, zmarłej 1817 r.: Maryę, za Eliaszem Popielem, Bazylego, Jana i Grzegorza. Ewa Krzeczkowska i Bazyli, zmarły w Łosińcu 1814 roku, rodzeństwo, stryjeczni poprzednich dwojga. Ostatni zostawił, z Ewy z Jarosiewiczów Ilnickich: Annę, za Andrzejem Cierciewiczem, Teresę, za Bazylim Jarosiewiczem Ilnickimi i Jana, zmarłego 1828 r., po którym, z pierwszej żony, Maryanny z Gawłowiczów Łoniewskich: Mikołaj i Jakób, a z drugiej, Maryanny Martyczównej J., córki Aleksandra i Eudoksyi N.: Matrona, Marya, Anna i Józef.

Katarzyna Ihnaciowiczowa J., Jan, dziedzic cząstki w Turce, a Antoni, cząstki w Jawory, rodzeństwo. Z nich Jan, zmarły 1817 r., zostawił z Teodozyi Jusypowiczównej J.: Maryannę, za Janem Ilnickim, Teresę, Michała i Jana; zaś

Antoni, zmarły 1824 r., z Heleny z Kosaczewiczów J.: Maryannę, za Eliaszem Hoszowskim, Anastazyę, za Mikołajem Popielem, Teresę, za Mikołajem Jusypowiczem, Annę, za Andrzejem Zubowiczem Jaworskimi, Eudoksyę i Jana (A. Lwows. For. Nob.).

XXII. *Jaworscy* z przydomkiem *Zubowicz*, czasami *Zubaczewicz*. Klim, współdziedzic Jawory 1589 r. Iwan, Waśko i Tymko Zubowięta, synowie Klima, dzielą się 1600 r. częścią Turki i Jawory (Gal. Tab. Pact. Nov. 11 f. 141). Stanisław świadczył 1739 r. (Podkom. Przem.).

Jan, Paweł, Jerzy, Michał, Jan drugi i Andrzej, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie w ziemstwie przemyskiem 1782 r. Jeden z tych Janów zmarł w Jawory dolnej 1791 r., zostawiając, z Ewy z Jaworskich: Maryannę i Jerzego.

Po Pawle, z Anastazyi Ostraszewiczównej J., szedł Grzegorz, którego, z Maryi z Martyczów J., syn Bazyli, legitymował się w Stanach galicyjskich 1830 r.

Po Jerzym, z Anastazyi z Zubowiczów J., pozostał Jozafat, ur. 1782 roku (metr. w Jawory). po którym, z Maryi Fedynicz Ilnickiej, Jan, ur. 1805 r., zostawił z Maryi Łastówczak Popielównej: Jerzego, ur. 1843 r. i Pawła, ur. 1853 roku (metr. ich także w Jawory). Jan, w Turzem, Jerzy, w Łosińcu i Jacek, w Jawory, bracia rodzeni. Ostatni umarł 1814 r., zostawiając z Maryanny z Komarnickich: Maryannę i Andrzeja (M. D. Wąs.).

JAWORSCY-różni: Kleofas (Klewko) z Jaworza, otrzymał w 1340 r. dobra Nawra, Kantyla, Małki i Chojno w Prusach zachodnich, na prawie chełmińskiem (Kętrz.). Sehram z Jaworu, świadczy 1401 r. w orszaku W. Mistrza. Piotr Jaworski otrzymał konsens królewski w 1688 r., na wykupienie starostwa nowskiego, z rąk Butlera (Sig. 14). Jan podpisał, z województwem chełmińskiem, obiór Stanisława Augusta.

Jan Jaworski świadczy w Kole 1434 r. (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 597). Jarony (?), dziedzic części Jaworu, a Mikołaj Jaworski, części Woli Pczoleckiej, w szadkowskiem, Andrzej, części Opojowic, w wieluńskiem, 1552 r. (Paw.).

Andrzej Jaworski w latach 1610 — 1634, a Jan, 1681 roku w Chełmie (Akta XXIII).

Czy nie tu należy Barbara Jawszowa, która na popis ziemi lwowskiej 1651 r. stawiła jednego konia.

Józef Aloizy, z pisarza ziemskiego sanockiego, kancelista galicyjskiego konsensu, z Katarzyny z Szczosnowiczów (może Szczęsnowiczów) i Antoni, z Anny z Kwiatkowskich, urodzeni, synowie Ignacego, wnukowie Andrzeja i Zofii z Kwiatkowskich, legitymowali się w ziemstwie lwowskiem 1782 r.

Z nich Józef, umarł 1815 r., zostawiając z Katarzyny z Janickich: Annę, zaślubioną 1815 r. (metr. w Kalinowie), a zeznającą 1819 r. zapis dożywocia z mężem, Stanisławem Duninem Borkowskim, dziedzicem części Krużyk (Gal. Tab. Instr. 204 f. 380), zmarłą 1830 r., ks. Ignacego, we Lwowie, ks. Ludwika, w Kozowej, wikarych, obu zmarłych 1826 roku i Antoniego (A. Lwows. For. Nob. i M. D. Wąs.).

JAWORSKI h. BIELINA. Jan z Jaworu świadczył 1428 r. w Radomiu, przy wywodzie szlachectwa. Z *Jaworu* pisali się też Czajkowie h. *Dębno*.

JAWORZYŃSKI. Abraham Jaworinski, dziedzic Moszkowa, w powiecie łuckim 1575 r. (Op. Łuc. 2049 f. 38). Wojciech, ksiądz, kanonik i oficyał lubelski 1671 r. (Zap. Lub. 54 f. 203).

JAWOYSZOWIE v. JAWOJSZOWIE h. GRABIE, w W. Ks. Litewskiem. Piotr Jawojsz-Trusowicki, pisarz grodzki 1592 r., a sędzia grodzki miński 1594 r. Gabryel i Rafał, synowie Andrzeja, sprzedali 1689 roku dobra Zakrze Raczkowi (Zap. Lub. 65 f. 299).

Podpisali: Samuel, z województwem trockiem, elekcyę Augusta II-go, a Antoni i Piotr, z powiatem upickim, obiór Stanisława Augusta.

Razmus ze Spirgiów Jawoysz, dziedzic 1654 r. dóbr na Żmudzi, pozostawił synów: Stanisława, Jerzego, Wawrzyńca, Józefa, Mikołaja i Daniela, którzy 1671 r. manifestują się w sprawie o dobra Macajtyszki, w powiecie korszewskim, przeciwko Helenie Konarskiej. Dawid, syn Wawrzyńca, sprzedał pewne dobra 1687 r. bratu Józefowi, a Abraham, syn Mikołaja, z testamentu ojca z 1665 roku, dziedzic Goniprowa, pozostawił synów: Stanisława, Marcina i Jana. Z nich Stanisław, prowadził 1716 roku sprawę o spadek po stryju Józefie, ojcu Abrahamie i bracie Janie, i zostawił syna Macieja, który testamentem spisanym 1765 r., dobra Goniprów przekazał synom: Antoniemu, Józefowi, Franciszkowi, Kazimierzowi i Janowi. Antoni miał synów: Pawła i Benedykta; Józef—Jana; Franciszek—Macieja, a Kazimierz—Dominika, Sylwestra, ur. 1775 r., Jerzego, ur. 1777 r. i Macieja, ur. 1799 r., dziedziców wsi Burbiszki, w dobrach Powondenie. Jan, syn Sylwestra, ur. 1797 r., miał syna Władysława Tadeusza, ur. 1825 r. Jerzego synowie: Mikołaj, ur. 1801 r. i Tadeusz Szymon, ur. 1806 r. Ludwik, syn Macieja, ur. 1811 roku.

Jawoyszowie dowiedli szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską w latach 1799 — 1833.

Aloizy Jawoysz umarł we Lwowie 1815 r., pozostawiając z Rozalii Janickiej: Ludwika, Ignacego i Antoniego.

JAWRYSZ Mikołaj podpisał, z województwem wileńskiem, elekcyę Jana Kazimierza (V. L.). Czy nie *Jawoysz*?

JAWSZEWSKI Paweł pisał się z ziemią zakroczymską, na obiór Stanisława Augusta (V. L.).

JAWSZOWIE h. LELIWA. Kazimierz Jawsza, dworzanin królewski, pozostawił synów: Władysława i Marcina, którzy wspólnie z matką nabyli 1696 roku dobra Szukie, w księstwie żmudzkiem, od Jazdowskich, i Jana, współdziedzica tychże dóbr 1712 r. (Zs. Żmudz. z 1700 r. i Magdeb. Szkudzkie z 1746 r.). Władysław w testamencie swoim z 1757 r. wymienia synów: Kazimierza i Antoniego. Jan spisał testament 1775 r., przekazując dobra synom: Jakóbowi, Franciszkowi, Antoniemu, Hieronimowi i Bartłomiejowi. Z nich Antoni, już 1753 r. nabył część Szuki od brata Jakóba (Zs. Żmudz. z 1768 r.) i zostawił synów: Franciszka i Dominika, którzy legitymowali się ze szlachectwa przed Deputacyą Wywodową wileńską 1800 r.

Wiktor, syn Dominika, ur. 1794 r., dziedzic Szuki, miał synów: Józefa Ignacego, ur. 1839 r. i Jana Dominika, ur. 1831 r. (metryki w Dorbianach), dołączonych do wywodu szlachectwa 1833 r.

JAWSZYC v. JAUSZYC Jakób podpisał 1763 r. manifest szlachty litewskiej (V. L.).

z JAZDOWA komes Mikołaj, syn Wojciecha, kasztelan wiski, zamienił 1282 r. wieś swą Szawłowice, w inowrocławskiem, z biskupem kujawskim, na Powsin, w czerskiem. Patrz *Ciołkowie.*

z JAZDÓWKI Marcisz, żonie swej Jadwidze (Cieszykównie z Grabownicy), zabezpieczył 120 grzyw. posagu i wiana na połowie sołtystwa w Lubiatowej i na połowie ojcowizny na Szląsku 1469 (AGZ.).

JAZDOWSKI Józef podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.).

JAZGARSCY czasami JAZGARZEWSCY, prawdopodobnie h. KOŁMASZ, bo pochodzą od Jaszewskich z Jaszewa, w ziemi czerskiej, z których Pełka Kołmasz, cześnik czerski 1473 r., nabywszy obok Jaszewa leżący Jazgarzew, przekazał go synom swoim i jeden z nich, Andrzej, odziedziczywszy ten majątek, dał początek domowi Jazgarskich.

Andrzej pozostawił syna Hieronima, po którym została się córka Barbara, żona Abrahama Uwielińskiego 1525 r. i synowie: Mikołaj, proboszcz w Jazgarzewie, Jan, Pełka, Jerzy i Stanisław. Hieronim wyznaczył testamentem z 1524 r. córce Barbarze, 90 kóp gr. posagu. Jerzy i Stanisław dopełnili 1526 r. z Cieciszewskimi dział dóbr Jazgarzewskich i po nich idą dalej Jazgarscy (Zs. Gr. Czers. 5 f. 168; 10 A f. 56, 69 i 70; Perp. Czers. 13 f. 716).

Jerzy, syn Hieronima, zabezpieczył 1537 r. posag pierwszej żonie, Katarzynie z Wągrodna, a 1551 r. drugiej, Małgorzacie Rembiertowskiej (Zs. Gr. Czers. 10 B f. 259 i 431; 16 f. 14 i 29). Córki jego: Jadwiga, żona Jana Wągrodzkiego 1563 r. i Anna, żona Stanisława Gromnickiego, wdowa po nim 1571 r. Syn Andrzej, otrzymał od ojca swego 1567 r., część jego na Jazgarzewie, Chojnowie, Jeszewie i Lipie (Ibid. 31 f. 104; 34 f. 282 i 39 f. 541).

Andrzej zeznał w 1567 r. zapis dożywocia z żoną, Elżbietą Służewską. W 1590 r. nabył część Jazgarzewa od Krzysztofa Jaszewskiego, a w 1610 r. oddał połowę Jazgarzewa synowi Janowi. Jan, podpisarz ziemski czerski i grodzki warszawskl 1612 r., poborca ziemi warszawskiej 1619 r., zapisał 1616 r. pierwszej swej żonie, Zofii z Gołkowskich, dożywocie na Woli Gołkowskiej, a 1618 r. zeznał zapis dożywocia z drugą żoną, Małgorzatą z Opackich. W 1625 r. już nie żył, a siostry jego: Zofia, 1-o v. żona Pawła Ulenieckiego, 2-o v. Wojciecha Otrębusza i Barbara, żona Piotra Zabłockiego, sprzedały w tymże roku schedę pozostałą po nim na Jazgarzewie Skolimowskiemu. Akta czerskie raz wspominają pod 1586 r. Adama Jazgarzewskiego, syna Andrzeja. Mógłby to być brat Jana (Zs. Gr. Czers.

37 f. 73 i 55 f. 726; Perp. Czers. 1 A f. 75; 1 B f. 311; 3 f. 353; 4 f. 200; 5 f. 335 6 f. 201; 7 f. 254; DW. 43 f. 1224; 44 f. 599; 45 f. 414; 46 f. 442).

Stanisław, syn Hieronima, z żony Anny pozostawił trzech synów: Jana, Mikołaja i Hieronima. O dwóch ostatnich raz tylko wzmianka w 1566 r. Jan zapisał 1581 r. żonie swej, Katarzynie z Kiełpińskich, córce Jana, 1,600 fl. Córki jego: Anna, za Jakóbem Żukowskim 1613 r. i Jadwiga, 1-o v. za Rafałem Jeżewskim 1613 r, 2-o v. za Janem Szumlańskim 1616 roku (Gr. Zs. Czers. 33 f. 251 i 894; 48 A f. 601; 48 B f. 797; Perp. Czers. 4 f. 205; 5 f. 205 i 232).

JAZGARZEWSCY z Jazgarzewa, w ziemi czerskiej. Książę Trojden nadał w 1326 r. Jazgarzewo komesowi Tomisławowi, dicto Daszkowi. Jan z Jazgarzewa, za zgodą żony Elski, przyznaje dług 15 kóp groszy Ziemakowi, rządcy czerskiemu 1410 r. i odstąpił 1419 r. Ustanowo, dziedzicom Łbyskiej. Jan, syn Mikołaja z Jazgarzewa, 1436 r., a Stefan, syn Macieja, 1448 r. na uniwersytecie krakowskim. Daszko i Piotr z Jazgarzewa, bracia, 1439 r. Potomkowie Daszka odstąpili Jazgarzewo Pełce z Jaszewa, przed 1485 r. (Zs. Gr. Czers. 2 f. 13 i 1 A f. 122; Perp. Czers. 13 f. 716).

Jazgarzewskim zwał się Łazarz Łaszcz, syn Pełki z Jaszewa, dziedzic na Jazgarzewie (Zs. Gr. Czers. 7 f. 258), ale ten pozostawił tylko córkę. Tymczasem w 1654 r. spotykamy Bartłomieja Jazgarzewskiego, wikariusza w Magnuszowie (Zs. Warec. 28 f. 277), a N. Jazgarzewski podpisał, z województwem brzeskiem-litewskiem, elekcyę Augusta III-go. Czy idą oni po Jaszewskich, czy po potomkach Daszka, nie jest wiadomem. Patrz *Jazgarscy*.

JAZŁOWIECCY, patrz *Buczacki* T. II f. 215.

JAZŁOWIECCY. Mikołaj Jazłowiecki, odziedziczone po ojcu Antonim dobra Radomyśl i Suchowolę, w powiecie łuckim, sprzedał 1598 r. Koreckiemu, za 15,000 florenów (Bracł. I f. 378). Benedykt procesuje się 1722 roku z sukcesorami Podhajeckiego (Kij. X f. 1100). Anna, żona Antoniego Horodeckiego 1797 roku, w czortkowskiem.

JAZWIEC Jan, na sądach we Lwowie w latach 1441 — 1453. Pisał się raz z Krzyszkowa, to z Krzyszkowic, to z Mużyłowic (AGZ. XIV).

JAŹWIECCY v. JAŹWICCY h. BIBERSZTEIN z Jaszczwi, w powiecie pilznieńskim. Mikołaj, dziedzic Jaszczwi 1436 r. Małgorzata, żona Andrzeja z Jaszczwi, sprzedała 1471 r. część swą sołtystwa w Iskrzyni (St. Pr. P. Pom. VII). Drugi raz Andrzej Jaźwiecki ożeniony był z Apolonią, córką Pełki z Zahutyna 1484 r. i posiadał sołtystwo w Wojkówce (AGZ. Sanockie). Mikołaj i Jan Jaswieccy, dziedzice Jaszczwi 1536 r. (Paw.).

Stanisław Jaźwiecki wziął 1545 r. w zastaw część sołtystwa w Kwiatonowicach. Mikołaj Jaźwiecki, właściciel Świeszowa i Łopuchowa, w powiecie pilznieńskim, 1581 r., a Andrzej Jaźwicki, właściciel Jaszczwi tamże (Paw.). Andrzej Jaźwicki, syn Andrzeja, podstarościego niepołomickiego i Doroty ze Sługockich, sprzedał 1589 r. pewne dobra Kaszowskiemu, w imieniu braci swoich: Jana, Mikołaja i Jerzego (Zap. Lub. 5 f. 634).

Krzysztof, pisarz bocheński, następnie sztygar i pisarz wielicki, umarł w 1630 r. Pochowany w Wieliczce, gdzie jemu i synowi Stanisławowi, wystawiła pomnik żona, Cecylia Huberówna (Star. Mon.). Jakób i żona jego, Agnieszka z Rokickich, otrzymali 1642 r. konsens królewski, na wykupienie wójtostwa stobnickiego, z rąk Borowskiego (M. 187 f. 186). Stanisław Józef, kanonik inflancki i warszawski, proboszcz u Najświętszej Panny Maryi w Warszawie, w latach 1734 — 1758.

Jan, Maciej i Stanisław Jaźwieccy podpisali, z województwem połockiem, elekcyę Stanisława Augusta.

JAŹWIŃSCY h. GRZYMAŁA z Jaźwin, w ziemi nurskiej. Regestra poborowe z 1578 r. z licznych właścicieli Jaźwin, wymieniają tylko trzech: Adama, Stanisława i Macieja (Paw.). Jan, 1651 r. stawił dwa konie na popis ziemi lwowskiej. Jan, kanonik zambrowski, z ziemią łomżyńską, a Tomasz, z ziemią nurską, pisali się na obiór króla Michała. Dwudziestu Jaźwińskich podpisało z ziemią nurską. elekcyę Augusta II-go, a mianowicie: Benedykt, trzech Janów, dwóch Marcinów, Andrzej, czterech Jakóbów, trzech Stanisławów, dwóch Wojciechów, Bartłomiej, dwóch Józefów i Kazimierz.

Jakób posiadał 1719 r. część wsi Łuniewo-Szczubły. Piotr i Mikołaj, synowie Tomasza, sprzedali 1736 r. części w Gnatach Niemyskiemu. Łukasz kwitował 1744 r. Ossolińskiego, starostę nurskiego, a Adam, z synem Walentym, dziedzice wsi Trynicze-Koniewo, procesowani przez tegoż Ossolińskiego 1759 r. (Gr. Nurskie). Mikołaja i Teresy synowie: Michał, ur. 1748 roku w Białej, a Ludwik, ur. 1751 r. w Szmańkowcach, zmarł 1756 roku (metryki w Jagielnicy).

Herb Grzymała.

Samuel, stolnik nowogrodzki 1746 r. Feliks, szambelan Stanisława Augusta 1788 r. Ignacy Błażewicz Jaźwiński, burgrabia liwski 1780 r. (DW. 103 f. 1330).

Żyjący w początkach XVIII-go wieku Paweł Jaźwiński, z Heleny Godlewskiej, pozostawił syna Walentego, posła i sędziego kapturowego 1764 r., ożenionego ze Scholastyką Dorffówną, którego syn Ignacy Antoni, ur. 1770 r. (metryka w Czyżowie), burgrabia nurski 1790 r., następnie regent komisyi policyi koronnej, nabył 1801 r. Rudzienko, Rudnę i miasto Dobra z przyległościami, od Szydłowskiego i legitymował się ze szlachectwa 1803 r. w Galicyi zachodniej (DW. 107 f. 891; 113 f. 173 i 189).

Józef Franciszek Grzymała Jaźwiński kwitował Młockiego 1791 r. (DW. 107 f. 1020). Piotr, chorąży kawaleryi narodowej 1784 r., został majorem tejże kawaleryi 1793 r. (DW. 100 f. 191 i MP.).

Paweł nabył 1700 r. Wydżgowo i Puchały, w powiecie brańskim. Marcin, podczaszy sanocki, posiadał 1786 i 1791 r. Jaźwiny - Koczoły, Michałów, Stoków, Złotki i Pęsewo, w ziemi nurskiej.

Paweł, syn Piotra, nabył 1524 r. część Jaźwin od Anny Zbikowej, a syn jego Wojciech, sprzedał 1571 r. część w Kobylaku żonie swej Dorocie. Józef, syn

Wojciecha, miał syna Andrzeja, który nabył część Jaźwin od Pawła i Agnieszki ze Szczakowskich Jaźwińskich. Żona Andrzeja Helena, zeznała cesyę sum na syna Maksymiliana. Ten Maksymilian podpisał, z ziemią ciechanowską, wraz z Wojciechem, obiór Augusta II-go 1697 r. i sprzedał 1729 r. część Jaźwin Kazimierzowi Jaźwińskiemu (Gr. Ciechan.) i pozostawił syna Jacka, czyli Jacentego (M. D. Wąs.). Ten Jacenty Grzymała Jaźwiński, skarbnik ciechanowski, z Jadwigi Cichowskiej pozostawił córkę Maryannę Antoninę Franciszkę, 1786 r. żonę Franciszka Chojnowskiego i synów: Ignacego, Józefa i Pawła.

Ignacy, zeznał 1787 r. zapis dożywocia z żoną, Teresą Łaszczyńską, a 1790 roku był właścicielem Pijanowa, Daczek i Głosów, w ziemi zakroczymskiej (M. 30 f. 86 i 178; Herb. Kr.).

Józef, dziedzic Maćkowic, zmarły 1812 r., z żony Rozalii Chrzanowskiej, córki Marcina, 2-o v. Aleksandrowej Kielanowskiej, pozostawił Władysława, zmarłego młodo, Józefę, za Piotrem Smarzewskim, Emilię Siarczyńską, Krystynę, za Mikołajem Drohojowskim 1826 r., Julię i Wandę.

Piotr, generał b. wojsk polskich, żonaty z Józefą Janicką, z którą zeznał zapis dożywocia 1805 r., dziedzic Poddniestrzan, Czartoryi, Żeleziec, Rudy etc., zmarły 1829 r., pozostawił: Julię, ur. 1804 r., zmarłą 1879 r., za Tadenszem Skrzyńskim, Karola, zmarłego bezżennie 1846 roku i Aleksandra, dziedzica Poddniestrzan, którego z Wincentyny Błędowskiej, córka Stefania, za Juliuszem hr. Starzeńskim.

Ignacy Antoni, syn Walentego, Franciszek, syn Ignacego i Wincenty, Ignacy, Walenty i Wiktor, synowie Stanisława, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 rokiem.

Józefa, żona Józefa Zielińskiego 1833 r., zmarła 1874 r. Zygmunt zaślubił 1901 r. w Warszawie Maryę Jezierską.

JAŹWIŃSCY h. POMIAN. Czy nie do nich należy Świętosław Jaźwiński, co podpisał, z województwem poznańskiem, elekcyę Augusta II-go. Jan w powiecie przedeckim 1714 r. (Gr. Przed. 83 f. 162). Stanisław Jaźwiński, syn Wincentego, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

JĄBIŃSCY, w powiecie przedeckim. Jerzy Jąbiński, syn Krzysztofa, kwitował Łakińskiego 1621 r. Walenty, żonaty w tymże roku z Zofią z Łakińskich (Gr. Przed. 66 f. 672 i 680).

JĄDROWSCY z Jądrowic, w powiecie brzeskim-kujawskim. Maciej i Jan Jądrowscy, właściciele tej wsi 1566 r. (Paw.). Dobiesław z Jandrowic, ma sprawę w Łęczycy 1399 r. (Łęcz. I. 692). Mścisław 1445 r., Stogniew 1443 r., Piotr i Klemens 1456 r. zeznają akta w Brześciu. Stanisław i Piotr, właściciele Stogniewa 1459 r. Piotr Jandrowski, burgrabia brzeski 1459 r. Stanisław Jandrowicz, burgrabia brzeski 1465 r. Syn jego Jan, na uniwersytecie krakowskim 1477 r. Stanisław, żonaty 1466 r. z Katarzyną ze Skibic. Mikołaj Jandrowski 1445 r., Jan, 1480 r., a Jakób, syn Piotra, 1494 r. w Brześciu (Gr. Brzes.).

JĄGSKI Kazimierz, w powiecie lidzkim 1764 r. (V. L.).

JEDKOWIE, patrz *Jodkowie*.

z JEDLAROWEJ, patrz *Siekany*.

JEDLECCY z Jedlczy, w powiecie kaliskim. Świętosław z Jedlczy ma sprawę w Kaliszu 1412 r. z Kotowickim. Przedwój, za zgodą żony Frisy, zamienił 1414 r. część swą Jedlczy, na połowę Morawina, z Jerzym, kasztelanem biechowskim (Pis. Dz. Pols. IX). Jan Jedlecki, pełnomocnik podkanclerzego Ciołka 1426 roku (Pom. Dz. W. Śr. XVI). Jakób, Jan, Walenty i Jan Jedleccy, dziedzice Jedlczy 1579 r. (Paw.). Walenty zadzierżawił Jeziora od Mycielskiego 1605 r. (Zap. Gr. Pozn. II f. 216).

Stefan podpisał, z województwem poznańskiem, elekcyę Władysława IV-go, Jan, z województwem kaliskiem, obiór króla Michała, a Dominik, z temże województwem, obiór Stanisława Augusta. Sebastyan z Jedlczy Jedlecki kwitował Orzechowskiego 1683 r. (Zap. Lub. 60 f. 1205).

JEDLECCY różnych herbów z Jedlczy, w powiecie ksiąskim. Stanisław z Jedlczy dowiódł w latach 1398 — 1399 w Krakowie szlachectwa i h. *Kowinia* (St. Pr. P. Pom. VII i VIII), a Marcisz z Jedlczy, h. *Lawszowa* (Strzemię). Świadczył on 1439 r. przy wywodzie szlachectwa. Część znaczna, a w końcu XV-go wieku, cała Jedlcza należała do Wieniawitów z Obichowa Denowskich (Lib. Ben. i A. Krak.). Marcin z Jedlczy z synami: Paszkięm i Dominikiem, pozwany 1382 r. przez Jana Jedleczkę z Jedlczy, ożenionego z Katarzyną z Wąchadłowa, o zabicie brata (Piotra). Paszek był ożeniony z Filką z Bieganowa 1384 r., a Dominik, z Filką z Psar 1385 r. Ojciec ich Marcin, był komornikiem sądu krakowskiego 1376 r., a 1398 r. procesował się ze Stanisławem i Borysławem z Jedlczy. Wojciech i Miczek mają sprawy z Andrzejem, Mirosławem i Maciejem, 1389 r. (St. Pr. P. Pom. VIII). Piotr, syn Jana z Jedlczy, 1411 r., a Andrzej, syn Jana, 1457 r. na uniwersytecie krakowskim.

Bogusław Jedlecki „dispensator alias mierzny" starosty krakowskiego 1424 roku, zyskał 1436 r. nakaz zwrotu pola w Jedlczy, na Janie Jedleckim (Helc. II). Mikołaj, syn Jana, z braćmi, żyje w krakowskiem 1575 r.

Wyroki lubelskie z 1580 r. wspominają o Stanisławie i pozostałej po nim wdowie Annie (Ks. 4 f. 497). Wojciech na uniwersytecie krakowskim 1598 roku. Aleksander, pisarz kancelaryi koronnej 1659 roku (Zap. Lub. 46 f. 546). Andrzej, z księstwem oświecimskiem i zatorskiem, podpisał elekcyę króla Michała.

Kazimierz, pozwany 1684 r. o zabójstwo Michała Dunina (Obl. Krak. 111 f. 2209 i 2225). Jan, viceregent 1779 r., a Kajetan, subdelegat 1784 r., grodzcy winniccy. Ignacy, vicesgerent grodzki sanocki, ożeniony z Elżbietą Świderską, zmarł przed 1783 r. (Zs. Sanoc.). Marcin otrzymał 1759 r. świadectwo od szlachty sanockiej, że jest z ojca i matki szlachcicem i na podstawie tego został 1788 roku wpisany do ksiąg szlacheckich.

JEDLEŃSCY h. HABDANK (ABDANIEC) z Jedlanki, w powiecie radomskim, pod Krzyżanowicami. Pakosz z Jedlanki winien 1411 r. 30 grzyw. Wojcie-

chowi z Małęczyna, za poręką Klemensa z Orońska (A. Radom.). N. Jedleński, dziedzic Jedlanki, w drugiej połowie XV-go wieku (Dług.).

JEDLEŃSCY v. JEDLIŃSCY h. NABRAM z Jedlna, w powiecie radomskim, województwie sieradzkiem. Peregrin v. Pielgrzym z Jedlna, sędzia ziemski sieradzki, w latach 1370 — 1374, wraz z synem swoim, Pielgrzymem z Sowieklęsk, zaświadczał 1375 roku szlachectwo swego współherbownika, Peterlina ze Szczytnik, herbu „czapka zwana Kłobuk z sześcioma liniami, trzema białemi, trzema czarnemi", zawołania *Nabra* (Helc. II. 1145). Wdowa po nim z synami, Pielszykiem i innymi, ma sprawę w Krakowie z Tomkiem z Ziębocina Od Pielsza, który był burgrabią krakowskim 1399 r. i dziedzicem Brodeł, poszli Pielszowie Brodelscy, a od innych synów sędziego idą Jedleńscy. Na wykupno Gorzkowic od panów z Jedlna, za 100 grzyw., otrzymał 1420 r. konsens Zbigniew Bąk, kasztelan rozpierski.

Żegota z Jedlni, obecny w Piotrkowie 1415 r., a razem z Jakuszem, świadczą 1432 r. w Krakowie, z herbu Nabra, przy wywodzie szlachectwa Waldorffa. Prawdopodbnem jest, że Jan Grabowski z Popowa, starosta krzepicki w latach 1438 — 1448, piszący się z Jedlna, syn Jakusza i Anny Mężykówny, należał do tego rodu i był właśnie synem wymienionego Jakusza z Jedlna. Grzegorz, syn Piotra z Jedlna, 1432 r., a Piotr, syna Wawrzyńca, 1436 roku na uniwersytecie krakowskim.

Piotr Jedliński, dziedzic Jedlna, Woli Jedlińskiej i Jankowic 1552 r. (Paw.) Piotr, z województwem kaliskiem, Krzysztof, z województwem sieradzkiem, a Stanisław, z województwem łęczyckiem, podpisali elekcyę króla Michała. Adam nabył 1678 r. sumę od Wąsowicza (Gr. Biec. 69 f. 640). Sebastyan podpisał, z województwem sieradzkiem, obiór Augusta II-go.

Chwalisław Bolesław, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie, 1854 roku.

JEDLEŃSCY h. PÓŁKOZIC. Jedni z nich wzięli nazwisko od wsi Jedlni, w powiecie opoczyńskim, drudzy od Jedlanki v. Jedlonki, w radomskiem, pod Jedlińskiem. Piotr z Nieznamirowic, z synem Jakóbem z Jedlni, ręczyli 1414 roku dług za Piotrem, stolnikiem z Ciepielowa (A. Radoms.). Jakób i Jan z Janiszowa, dopełnili 1462 r. działu dóbr ojczystych. Jan wziął Janiszów pod Radomiem, a Jakób, Jedlnię i Strzyżów, w opoczyńskiem (Rad. Inscr. Decr. IV f. 545).

Długosz w Lib. Benef. I i II wymienia Jakóba Jedleńskiego h. Półkoza i Daniela Janiszewskiego, dziedziców Janiszowa pod Radomiem. Równocześnie z nimi, jeden z synów Jana Zasady Gutowskiego, także Półkozica, Jan, dziedzic Jedlonki, obok Gutowa leżącej, zabezpieczył 1473 r. posag żonie Jadwidze. Piotr, syn Jana z Jedlonki, 1470 r. na uniwersytecie krakowskim. Mikołaj Jedleński, syn Piotra, dziedzic Jedlonki 1499 r. (Rad. Inscr. Decr. VI f. 229 i VII f. 718).

Barbara Jedleńska, oprawna pani na Jedlonce, uniewinniona w sprawie z Janem Holthem z Domaszowa, o głowę jego matki (St. Pr. P. Pom. VI. 355). Mikołaj, fundator kościoła w Jedlińsku 1540 r. (Kor.). Mikołaj Jedleński z Jedlny, zabezpieczył 1537 roku posag żonie Katarzynie, córce Piotra Nowomiejskiego z Bukówna i Barbary z Łącznej. Córki jego: Anna, za Mikołajem Balem 1552 r.,

a Dorota, za Stanisławem Balem 1556 r. (M. 54 f. 217 i 80 f. 119). Jadwiga, żona Stanisława Żeleńskiego, matka kanonika poznańskiego 1550 r. Paweł, radomianin, 1581 r., a Marcin, 1588 r. na uniwersytecie krakowskim.

Dorota, żona Kaspra Kadłubskiego 1586 r. Remigian, Jan, Mikołaj i Jadwiga, dzieci Mikołaja i Jadwigi Narembskiej, pozwały Dembińskich o dobra 1583 roku (Zs. Krak. 48 f. 1778).

JEDLEŃSCY różni. Maciej Jedliński z Jedli, sprzedał 1544 r. część Jedli pod Łopusznem Walentemu Dembińskiemu. Maciej Jedleński, pisarz grodzki chęciński 1595 r.

Z Jedli, ale nie wiadomo gdzie leżących, bo na Mazowszu wsi tej nazwy nie ma, pisał się Piotr Anxyschta, dziedzic de Gedle, wymieniony wśród świadków na dokumencie wydanym w Płocku 1383 r.

W XVIII-m wieku spotykamy Jedleńskich na Rusi Czerwonej. Jan, z żony Zofii, miał córki: Maryannę, ur. 1713 r. w Jagielnicy i Annę, ur. 1714 roku w Białobożnicy (metr. w Czortkowie). Jan zaślubił 1731 r. w Szmańkowcach Joannę Osikowską i miał z niej: Agatę, ur. 1735 r., Michała, ur. 1737 r., Szymona, ur. 1739 r. i Zofię, ur. 1758 r. (metr. tamże). Jan, ur. 1744 r., po śmierci pierwszej żony Maryanny, zaślubił 1787 r. Franciszkę Witkowską. Maryanna, za Wawrzyńcem Świczewskim 1761 r. Jan ożenił się 1763 r. z Maryanną Mirowską. Zofia, żona Józefa Lewickiego 1785 r. Teresa, córka Stanisława i Franciszki, żona Jana Sobolewskiego, w Bedrykowcaeh 1804 r. (metr. w Jagielnicy).

JEDLEWSKI Bartłomiej Stanisław, dziekan kolegiaty lubelskiej 1687 roku (Zab. Lub. 63 f. 1131).

JEDLICCY z Jedlic, w powiecie łęczyckim, na której dziedziczył 1576 r. Maciej Jedlicki z braćmi. Maciej, syn Jana, dziedzic części Proboszczewic tamże 1576 roku (Paw.).

[JEDLIŃSKI Józef, rajca i poseł lubelski, podpisał dyplom elekcyjny Stanisława Augusta.]

JEDWABIŃSCY h. TRZYWDAR z Jedwabnego, w ziemi wiskiej. Jan z Jedwabnego, podsędek wiski w latach 1468 — 1490. Jan z Jedwabnego, sędzia ziemski wiski 1476 roku. Andryjan Jedwabiński, dziedzic części Taraskowa pod Wizną 1577 r. (Paw.). Jan Jedwabiński, żonaty przed 1640 r. z Katarzyną Wierzbowską (M. 185 f. 625). Paweł utracił 1644 roku urząd chorążego wiskiego, wskutek wyroku banicyjnego, ale ten urząd odzyskał i wraz ze Stanisławem i Janem, podpisał elekcyę Jana Kazimierza. Żył jeszcze w 1674 r., w którym podpisał obiór Jana III-go. On i Jan byli synami Jana. W 1665 r. otrzymali wyrok banicyi na Dobrzyłowskich (Rkps. Ossol. 139 f. 30).

JEKTOR (czyli HEKTOR), sędzia brzeski-kujawski 1346 r.

JELCOWIE h. LELIWA z województwa kijowskiego. Podług Niesieckiego, po różnych odmianach, kładli w końcu na tarczy Leliwę, nad którą dwie cho-

rągwie, jak w Radwanie, jedna nad drugą. W szczycie hełmu dwie klamry na krzyż. Herb ich w ten sposób powstał, że wyprowadzając od swego przodka Kmitów i Łopatów Bykowskich, herby ich do swego własnego Leliwy dołączyli, pragnąc tem udowodnić wspólne z nimi pochodzenie.

Iwan Jelec, ziemianin kijowski, miał dwóch synów: Jacka i Teodora. Jackowi król Zygmunt potwierdził 1511 r. poprzednie swoje nadanie Kozarowicz, w powiecie kijowskim.

Jacko, w 1525 r. dworzanin królewski, otrzymał 1526 r. ciwuństwo czeczerskie i propojskie na 1527 r., a w 1527 r. zamek czarnobylski na dwa lata. Żona jego ks. Maryna Jurjewna Glińska (ML. 8, 15, 17 i 61).

Teodor Iwanowicz Jelec, brat Jacka, 1525 r. dworzanin królewski, uzyskał w tymże roku ciwuństwo czeczerskie i propojskie na 1526 rok. Tenże Teodor 1539 roku nazwany ziemianinem kijowskim i dworzaninem królewskim (A. Zap. Ros. II).

Andrzeja Fedorowicza, podstarościego winnickiego, testament wniesiony do akt łuckich 1568 r.

Podług rodowodu Jelców do sprawy z Krasickimi, Jacko miał syna Teodora, którego syn Dymitri Fedorowicz, pisarz ziemski kijowski, sprzedał w 1587 roku Petryczyn monasterowi pieczerskiemu (AGZ. X. 2354). W tym roku był i deputatem województwa kijowskiego na Trybunał koronny. Z Maryi Olizarówny Wołczkówny, córka jego Maryanna, za Filonem Strybelem, cześnikiem kijowskim 1619 r. i synowie:

Filon v. Filip, podstoli kijowski 1604 r., nie żyjący już w 1625 r., żonaty 1-o v. z Reginą Łozczanką, 2-o v. z ks. Teodorą Puzynianką, która po jego śmierci wyszła za Adama Lityńskiego. Syn jego Aleksander Ignacy, pierwotnie Jezuita, następnie oficyał kijowski, fundator kolegium Ksawerowskiego, ma różne sprawy w latach 1642 — 1650 (Op. Żyt. 16; Kij. V f. 2 i VI EB). Córki Filona v. Filipa: Bogumiła Mężyńska i Anna, żona Teodora Hrybunowicza Bajbuzy.

Konstanty, podstoli kijowski, po śmierci brata Filipa 1625 r., żonaty z Krystyną Tyszkiewiczówną (Zap. Lub. 43 f. 64), nie pozostawił potomstwa.

Teodor, podwojewodzy kijowski, otrzymał 1620 r. konsens królewski, na wykupienie Iwankowa, w województwie kijowskiem (M. 165 f. 74). W 1621 roku został chorążym kijowskim, z którego urzędu rezygnował 1646 r. na rzecz syna swego Remiana, urodzonego z Doroty z Marcinkowa Baranowskiej (Op. Żyt. 17 i Woł. VI A f. 584).

Remian, chorąży kijowski, był 1635 r. rotmistrzem królewskim i otrzymał konsens królewski, na wykupienie starostwa owruckiego z rąk Łaszcza (M. 180 f. 542 i AGZ. X. 2354). W 1646 r. był i dworzaninem królewskim (Czerniech. f. 97). Posłował w latach 1623, 1638 i 1641. W 1643 r. upoważnił ojca do windykowania spadku po wuju, Janie Jastrzębcu Baranowskim, staroście przasnyskim (Op. Żyt. 16). Żonaty z Sylwestrą Zamoyską, córką Eustachego (Arch. I. Z. Ros. IV. 1; Zap. Lub. 43 f. 614, 832 i 1048), miał z niej dwóch synów: Jana Wacława i Michała Teodora, których pozwali Grocholscy 1663 roku (Zap. Lub. 48 f. 65; Arch. I. Z. Ros. VI. 1; VII. 1). Córki jego: Zofia Wojakowska i Dorota Kurdwanowska.

Michał Teodor, chorążyc kijowski, właściciel Jelcówki, Horodyszcza, Turbówki etc., wypuścił 1689 r. w dwuletnią dzierżawę Pustokornę, w powiecie owru-

ckim, za odpuszczenie mu dwóch niedziel wieży (Arch. l. Z. Ros. VI. 1 i Kij. VIII f. 6).

Jan Wacław, cześnik kijowski 1668 r., podpisał, z ziemią przemyską, elekcyę króla Michała. Żonaty z Teresą Stawską, 2-o v. Konstantową Wapowską, pozostawił z niej synów: Józefa i Antoniego, oraz córki: Barbarę, 1-o v. za Franciszkiem Orzechowskim, łowczym, podstarościm i sędzią grodzkim przemyskim, 2-o v. za Michałem Urbańskim, podczaszym żydaczowskim; Magdalenę, 1-o v. za N. Mielęckim, starostą brzeźnickim, 2-o v. za Jakóbem Rojowskim, stolnikiem parnawskim, 3-o v. za Józefem Nakwaskim, starostą ciechanowskim; Anielę, za Michałem Finkiem, podczaszym inowłodzkim; Maryannę, za Jerzym Starzechowskim, stolnikiem żydaczowskim (Akta Gr. Sanoc. i Przem. z 1668—1729).

Józef z Horodyszcza, chorąży sanocki 1699 r., żonaty z Maryą Eleonorą z Bieganowa Bieganowską, zabity 1713 r. w Rzeszowie przez Lubomirskiego, chorążego koronnego, nie pozostawił potomstwa.

Brat jego Antoni, z którym dziedziczył na Bykowie, Sanoczanach i Pleszowicach, podczaszy przemyski, z sejmu 1703 r. wyznaczony komisarzem do rozgraniczenia Węgier od województwa ruskiego, umarł bezżenny w 1722 r. Dzieci Jana Wacława kwitując w 1694 r. Wapowskich zeznały, że są wnukami Remigiana (M. 216 f. 443).

Niżej wymienieni Jelcowie, być bardzo może, że są h. *Poraj*, o istnieniu których w województwie brzeskiem-litewskiem świadczy Niesiecki. Z powodu jednak procesu toczącego się między Jezuitami a Krasickimi, o spadek po Aleksandrze Ignacym Jelcu, fundatorze kollegium Ksawerowskiego, zamieszcza pod Porajami Leliwitów, których mu nie wypadało we właściwem miejscu podać.

Pociej (Potaj) Jelec, pierwszy podsędek słonimski 1565 r. Eudoksya, za Semenem Butowiczem, wojskim kijowskim 1610 r. Barbara, córka Jana i Maryny Buchowieckiej, żona Mikołaja Siechnowickiego Kościuszki 1639 r.

Maksymilian podpisał, z województwem nowogrodzkiem, elekcyę króla Michała. Obiór Augusta II-go podpisali: Maksymilian, podstoli smoleński i Teodor, z województwem nowogrodzkiem, a Maciej, łowczy słonimski, Jan, Daniel, Stanisław, Kazimierz, Jan, Stefan, Andrzej i Mirosław, z województwem brzeskiem-litewskiem. Stronnicy Augusta III-go, Stanisław i Szymon Jelcowie, głosowali za nim w 1733 r. (Obl. Warsz. 49 f. 609 i 612). Tadeusz, Antoni, Jerzy i Leon, podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 r. Tadeusz, z województwa brzeskiego, elektor Stanisława Augusta.

Józef, sędzia grodzki wołkowyski 1775 r. Józef, z powiatu słonimskiego, regent W. Ks. Litewskiego 1789 r.

JELENCZEWSCY h. LELIWA z Jelenczewa, w powiecie kościańskim Bronisz z Jelenczewa 1375 r. w Lubinie (KWP.). Budziwój Jelenczewski, na sądach w Poznaniu i Kościanie w latach 1391 — 1398, żonaty z siostrą Wojciecha Radwańskiego, zabity został przez Bielewskich, o co sprawa w Kościanie 1400 r Dersław z Jelenczewa Jelenczewski świadczy w Kościanie 1394 r, a w Pyzdrach 1397 roku (Leksz.). Dersław Jelenczewski, vice-podkomorzy poznański, w latach

1406 — 1409 (Pis. Dz. Pol. IX). Janusz, z rodu Leliwów, zaświadczał szlachectwo Grunowskiego w Kościanie 1408 r.

JELENIEWSCY v. JELENIOWSCY h. SYROKOMLA z Jeleniowa, w województwie sandomierskiem. Andrzej z Jeleniowa świadczył 1436 r. w Lublinie, przy wywodzie szlachectwa. Piotr, syn Stanisława z Jeleniowa, 1414 r. na uniwersytecie krakowskim. W 1586 r. Marcin Jeleniowski, kanonik sandomierski. Adam na uniwersytecie w Padwie 1643 r. Katarzyna z Rogolińskich Jeleniowska 1696 r. (Gr. Radoms.). Jan Jeleniowski podpisał, z województwem sandomierskiem, elekcyę Augusta II-go. Katarzyna z Jeleniewskich, córka Jana Franciszka i Teresy z Brzozowskich, wdowa po Marcyanie Olszamowskim, łowczym bracławskim, odstąpiła w 1727 roku pewną sumę Staniszewskiemu (Perp. Czers. 20 f. 274).

Jeleniewscy w gubernii podolskiej, legitymowali się ze szlachectwa: Onufry, Łukasz z synem Julianem, Jan, Mikołaj z synami: Cezarym i Józefem, Grzegorz z synem Marcinem, Kazimierz i Karol, synowie Mikołaja; Mikołaj z synem Tomaszem, Antoni i Ignacy, synowie Franciszka, wszyscy wnukowie Jana, prawnukowie Macieja, praprawnukowie Jana, w 1847 r., a Tomasz, syn Łukasza i Marcin, syn Antoniego, w latach 1865 — 1866. Feliks znów z synami: Konstantym, Zenonem, Józefem, Włodzimierzem i Aleksandrem, i Seweryn z synem Zygmuntem, synowie Franciszka, wnucy Jakóba, a prawnucy powyższego Macieja, syna Jana, w 1891 r. (Spis.).

JELENIOWSCY v. JELENIE, rodzina znaczna toruńska, z której Jan był w 1450 r. dziedzicem Smolnik w Prusach (Kętrz.). Akta kaliskie z 1411 i 1413 roku, wspominają o Macieju Jeleniu z Olszowej.

z JELEŃCA Czesław Bonin, starosta nakielski 1391 r. (KWP. III).

JELEŃSCY czasem JELIŃSCY h. WRĘBY v. KORCZAK ODMIENNY, w województwach: nowogrodzkiem i mińskiem. Herb ich przedstawia trzy wręby na tarczy, tak jak w Korczaku, a w szczycie hełmu trzy pióra strusie. Dom ten, za położone zasługi, otrzymał prawem lennem dobra Kopatkiewicze, Rzeszowo, Kosiejsk, Chojnę i Łuczyce, w powiecie mozyrskim. Konstytucya sejmowa z 1775 r. wszystkie poprzednio wydane przywileje, odnoszące się do tych dóbr, aprobowała i postanowiła, aby dobra te, póki *„miecza urodzonych Jeleńskich stanie“* w ich domu pozostawały (V. L. VIII f. 520).

Paweł Fiedorowicz Falelejowicz Jeleński, naganiony w szlachectwie przez Albrechta Wirowskiego, podstolego nowogrodzkiego, odwołał się wraz z synem Adamem 1643 r. od sądów asesorskich do króla, i dowiódł, że ojciec jego, Fiedor Falelejowicz Jeleński, szlachcic ziemi Petyhorskiej, przybył na Litwę, na dwadzieścia lat przed Unią, z kniaziem Gabryjelem Kainbułatowiczem, rotmistrzem królewskim, służył rycersko, korzystał z praw szlachty W. Ks. Litewskiego i posiadał dobra ziemskie. W dowodzie tym powołał się Paweł na wyrok sądu sejmowego z 1625 r., przyznający mu prawa szlachectwa, w sprawie z Janem Unichowskim, a także na służbę wojskową, swoją, jako strażnika i braci swoich Adama

i Macieja, rotmistrzów w wojnach: inflanckiej, wołoskiej, moskiewskiej i pruskiej. Na mocy tych przedstawień król przyznał szlachectwo Jeleńskim 1643 roku (Gr. Nowogr. z 1737 r.).

Z wymienionych braci Pawła, Adam nie zostawił potomstwa.

Macieja synem był Felicyan, skarbnik wileński 1693 r., którego wnuk Wiktor, syn Stanisława, regent ziemski nowogrodzki, głosował za Augustem III-cim 1733 roku (Obl. Warsz. 49 f. 607).

Paweł, wspólnie z żoną, Aleksandrą Zubkówną, nabył 1634 r. Dunajczyce i Piszczykowce od Wysockich, a testamentem z 1647 r. zapisał Tuczę żonie w dożywocie, a po jej śmierci do podziału synom: Adamowi, Janowi i małoletniemu jeszcze Konstantemu, wraz z Dunajczycami, któremi do pełnoletności Konstantego ma władać Adam; córkom: Katarzynie i Aleksandrze, pannom, wyznaczył po 6,000 florenów posagu, bo tyleż dostały córki już zamężne: Maryna, Elżbieta i Anna. Dobrami w mścisławskiem, po bratowej Adamowej, mają się też synowie równo podzielić (A. Tryb. Gł. Lit. z 1757 i 1798 r.).

Adam, syn Pawła, podpisał z województwem nowogrodzkiem, obiór Jana Kazimierza. Ożeniony z Heleną Korsakówną, umarł bezdzietnie, a pozostałą po nich część Dunajczyc, wykupili bracia 1662 r. (A. Tryb. Lit. z 1662 r.).

Jan, syn Pawła, mianowany 1661 r. pisarzem ziemskim mozyrskim, następnie podsędek 1673 r., w końcu sędzia mozyrski 1677 r., poseł na sejmy 1669 i 1674 r., podpisał, z województwem mińskiem, obiór króla Michała, a z powiatem mozyrskim, Jana III-go. W 1662 r. sprzedał część Dunajczyc bratu Konstantemu. Żonaty 1-o v. z Petronellą Andruszewiczówną, 2-o v. z Łucyą Oskierczanką, umarł przed 1693 r., w którym synowie jego: Samuel Mikołaj, Dadźbog, Bogusław i Michał, zeznali dział dóbr ojczystych (A. Tryb. Lit. z 1712 r.).

Bogusław, skarbnik mozyrski, z województwem mińskiem, a Michał, z województwem nowogrodzkiem, podpisali elekcyę Augusta II-go.

Dadźbog, podczaszy mozyrski, z którym to tytułem podpisał obiór Augusta II-go, sędzia ziemski mozyrski 1742 r., żonaty 1-o v. z Żabianką, 2-o v. z Katarzyną Goliaszówną, pozostawił synów: Michała, Rafała i Gedeona, oraz córkę Konstancyę, Bazyliankę w Wilnie, która w 1742 r. kwitowała z odbioru ojcowizny i macierzyzny ojca i brata swego Michała, podówczas podczaszego mozyrskiego (Akta XI).

Michał, podczaszy mozyrski 1733 r., wojski 1748 r., w końcu podkomorzy mozyrski 1754 r,, zmarł bezdzietnie.

Gedeon, cześnik mozyrski 1738 r., horodniczy 1742 r., podczaszy 1745 r., podstarości mozyrski 1752 r. i pisarz dekretowy W. Ks. Litewskiego 1753 roku (Sap. III), poseł mozyrski 1764 r., sędzia ziemski mozyrski 1765 r., podkomorzy 1769 r., a starosta mozyrski 1771 r., w końcu po bracie Rafale, kasztelan nowogrodzki 1780 r., kawaler orderów: Ś-go Stanisława i Orła Białego 1783 r., konsyliarz rady nieustającej 1786 r., nabył 1751 r. dobra Dunajczyce od synów Kazimierza Jeleńskiego, cześnika mozyrskiego, a ustąpił 1786 r.. za konsensem królewskim z poprzedniego roku, starostwo mozyrskie bratankowi Janowi. Ożeniony z Magdaleną (Römerówną?), umarł w 1798 r. Córkami jego być miały: Aniela Obuchowiczowa i Teresa Rdułtowska.

Rafał, średni syn Dadźboga, pisarz grodzki 1738 r., podsędek ziemski 1758 roku, sędzia ziemski wiłkomierski 1765 r., był i pisarzem dekretowym W. Ks. Litewskiego i marszałkiem trybunału. W 1773 r. został kasztelanem nowogrodzkim, a kawalerem orderu Św. Stanisława był 1775 r. Umarł 1780 r. W 1758 r. otrzymał potwierdzenie posiadania dóbr lennych, nadanych dziadowi jego Janowi, a w 1762 r. przywilej, przyznający prawo dziedziczenia tych dóbr, po wygaśnięciu potomstwa jego synów, potomkom Kazimierza, cześnika mozyrskiego i Wiktora, podstarościego mozyrskiego. Żon miał dwie, Anielę Lenkiewiczównę i Petronellę Kościałkowską, z których było pięciu synów i jedenaście córek. W 1772 r. rozdzielił swe dobra między żonę i dzieci (Zs. Mozyr. z 1799 r.). Żonie zostawił dożywocie na całym majątku. Najstarszemu synowi, Konstantemu Ludwikowi, przeznaczył Kopatkiewicze, Glinciszki i dom w Wilnie; drugiemu — Józefowi, Skorbuciany, Mereszlany i Podmereszlany, w trockiem i starostwo Jakimowickie, w mozyrskiem, nabyte od brata Michała, podkomorzego mozyrskiego, dwa domy i składy w Wilnie, najmłodszemu Janowi, Okniste, Czekaniec i królewszczyzny: Świętorzec, Wilkobraki Wezele, w wiłkomierskiem i dwa domy w Wilnie. Córkom: Barbarze, a w zakonie Bazylianek Konstancyi, przeznaczył 2,000 fl., Michaeli, Wizytce w Wilnie, roczną pensyę, niezamężnym — Bogumile, Annie, Magdalenie, Kunegundzie i Apolonii, po 14,000 fl., opartych na Surwiliszkach, Pobudziu i Kowalach, w wiłkomierskiem i na Wace, w wileńskiem.

W dziale tym nie wymieniony syn Ignacy, podczaszy mozyrski 1765 roku i piąty N., widocznie już nieżyjący, oraz córki zamężne, jako już wyposażone. Z córek Rafała były: Maryanna, za Tadeuszem Horwattem 1771 r.; Bogumiła, za Wazgirdem; Apolonia, za Porzeckim; Salomea, za Iwanowskim; Rozalia, za Wolbekiem. W miesiąc po tym zapisie ojca, wszyscy trzej bracia czynią różne zamiany i dzielą spadek po bracie Ignacym 1772 r. (Gr. Mozyr.). Konstanty zmarł bezdzietnie, a po Józefie i Janie poszły dwie linie tego domu. Z tych trzech synów Rafała:

A. Konstanty Ludwik, miecznik mozyrski 1764 r., z tym tytułem podpisał obiór Stanisława Augusta, podczaszy 1768 r., sędzia ziemski 1769 r., w końcu podkomorzy mozyrski 1774 roku, starosta suchowicki i lennik Kopatkiewicz 1772 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1778 r., poseł na sejm czteroletni 1788 r., ożeniony z Anną Morykonianką, z którą wspólnie sprzedał 1814 r. Podbrzezie Wiktorowi Jeleńskiemu (Zs. Wileńs. z 1817 r.). Zmarł bezdzietnie.

B. Józef, mianowany koniuszym mozyrskim 1768 r., deputat na Trybunał litewski 1769 r., sędzia grodzki trocki 1770 r., starosta Jakimowicki 1772 r., poseł na sejm 1773 r., mianowany sędzią ziemskim trockim 1773 r., pułkownik buławy wielkiej litewskiej 1778 r., mianowany ciwunem trockim 1784 r. i generałem majorem komenderującym piechotą 1793 r., depntat na Trybunał litewski i poseł trocki 1782 r., dziedzic dóbr Kozłowicze, Bobryk, Komarowicze, Bitowtany, Skorbuciany, Mereszlany, Waka Czarna i Ambrożyszki, żonaty z Teresą Petruszewiczówną, zostawił córki: Maryannę, ur. 1772 r. i Annę Komarową i synów pięciu. Z nich:

1) Ignacy, miecznik mozyrski 1790 r., umarł bezdzietny przed 1819 r.

2) Rafał, ur. 1778 r., porucznik wojsk pruskich, sędzia graniczny mozyrski, dopełnił 1819 r. z braćmi, Kazimierzem i Gedeonem i z dziećmi brata Michała

działu dóbr po ojcu i wziął Komarowicze, Bobryk i Kozłowicze. Z żony Anny z Czaplińskich, jego dzieci:

a) Ignacy Michał, chrzczony 29-go Września 1805 r. w Heilsbergu.

b) Konstanty, urodzony 8-go Maja 1810 roku w Wazgirdanach (metryka w Oranach).

c) Ludwik Jerzy, ur. w Skorbucianach, chrzczony u Benedyktynów w Trokach 25-go Marca 1817 r., marszałek trocki, żonaty z Konstancyą Lenkiewiczówną, pozostawił córkę Konstancyę, żonę Witolda Jeleńskiogo.

d) N. za Malinowskim.

3) Kazimierz, ur. 1780 r., chorąży mozyrski 1811 r., marszałek mozyrski w latach 1814 — 1817, działem po ojcu wziął 1819 r. Skorbuciany, następnie dziedzic Gliniszek, zmarł 1860 r. Jego potomstwo z Maryi z Horwattów:

a) Władysław, ur. w Komarowiczach, ochrzczony w Kopatkowiczach 7-go Lipca 1821 roku.

b) Hektor *Zygmunt* Marek Aurelian, chrzczony tamże 21-go Października 1824 r., zmarły 1871 r., żonaty z Amelią Oskierczanką, z której córka Emilia Dmochowska i syn Władysław, zmarły 1903 r. w Wilnie.

c) *Kazimierz* Ignacy Marcin, ur. w Komarowiczach 12-go Listopada 1826 roku, dziedzic dóbr Gliniszki, Giedroycie, Ambrożyszki, w wileńskiem, Czarnobyl, w trockiem, Tucza i Helenpol, w słuckiem, Komarowicze i Kobryn, w mozyrskiem, Kozłowicze, w rzeczyckm i Nieorycie, w bobrujskiem, zaślubił Teresę Borzęcką, dziedziczkę Opola, w kobryńskiem. i ma z niej córki: Maryę Mieczysławowę Jeleńską i Teresę Dymitrowę Daszkiewiczową i syna *Józefa* Zygmunta Kazimierza Maryana Rafała Adama ur. w Opolu 2-go Maja 1868 r.

d) Bolesław, ur. w Komarowiczach 10-go Lipca 1830 r., dziedzic Wielkiego Dworu, zaślubił 1875 r. 1-o v. Józefę Kieniewiczównę, zmarłą 1876 r., a 2-o v. 15-go Sierpnia 1878 r. w Warszawie u Św. Krzyża, Katarzynę Gieczewiczównę, ur. w Wiażynie 1849 r., córkę Konstantego i Zofii z Hrebnickich Gieczewiczów, z której synowie: ***Maryan*** Konstanty Kazimierz Adam, ur. 16-go Sierpnia 1884 roku w Wielkim Dworze (metr. w Malatach) i Konstanty, ur. tamże 4-go Września 1888 r. (metr. w Giedrojciach).

e) Stefan Rafał, ur. w Komarowiczach 24-go Listopada 1831 r. (metryka w kościele Petrykowskim).

f) Mieczysław Franciszek, ur. w Glinciszkach 10-go Października 1834 r (metr. w Podbrzeżu), ożeniony 1-o v. z Jadwigą Obuchowiczówną, 2-o v. 1875 r. z Maryą Jeleńską, umarł bezdzietny 1902 r.

4) Michał, ur. 1782 r., zaślubił Maryannę z Mościckich, wdowę po Antonim Helbichu i zmarł przed 1819 r., w którym dzieci jego, Józef i Teresa, dopełnili działu ze stryjami i objęli Bitowtany. Teresa, zamężna Bułharynowa, sprzedała 1838 r. część swą Bitowtan bratu Józefowi. Józef, ur. w Sierpniu 1814 roku w Petrykowie (metr. w Olicie), sprzedał 1840 r. Bitowtany Wincentemu Dowgialle. Ożeniony 1-o v. z Antoniną Rajecką, a 2-o v. z Honoratą Jasieńską, ur. 1818 r. Z pierwszej żony pozostawił córkę Antoninę, za Konstantym Rudzkim i syna Kazimierza Gedeona, ur. w Wilnie 31-go Marca 1839 r. (metr. u Św. Jana); z drugiej żony, córkę Alinę i synów: ***Teodora*** Michała Henryka, ur. w Smolanach

parafii Seyneńskiej, 27-go Maja 1844 r. (metr. w Pożojniach), *Michała* Konstantego, ur. w Boczkienicach 11-go Grudnia 1845 r. (metr. tamże) i *Władysława* Felicyana Roberta, ur. w Pohoretce 27-go Marca 1850 r. (metr. w Wiżajniach), zmarłego przed 1858 r.

5) Gedeon, ur. 1787 r., podkomorzy wileński 1839 r., żonaty z ks. Maryanną Giedrojcówną, zmarł bezdzietnie.

C. Jan, miecznik mozyrski 1769 r., pisarz grodzki smoleński 1771 r., starosta szyicki, oprócz wymienionego działu po ojcu, układem z braćmi dostał lenna Kosiejsk, Chojno i Łuczyce 1772 r. Sędzia ziemski mozyrski 1774 r., mianowany 1776 r. pisarzem dekretowym W. Ks. Litewskiego po stryju Gedeonie, od którego, za konsensem królewskim, otrzymał 1786 r. starostwo mozyrskie. Kawaler orderu Św. Stanisława 1789 r., kilkakrotny poseł na sejmy, zmarł 1807 r., uczyniwszy krótko przed śmiercią dział między dziećmi swojemi, urodzonemi z Eleonory Obuchowiczównej. Z nich:

1) Franciszka Oskierczyna, podkomorzyna rzeczycka 1807 r.

2) Petronella Lenkiewiczowa, chorążyna mozyrska 1807 r.

3) Anna 1807 r. i

4) Antonina tegoż roku, niezamężne.

5) Feliks, marszałek mozyrski, działem wziął Kolno, Ludzieniewicze, w mozyrskiem i 30,000 fl. Z Kamilli Rdułtowskiej, pozostawił syna Jana *Napoleona* Michała, ur. w Dunajczycach 3-go Maja 1810 r. (metr. Klecku), emigranta, zmarłego 1883 r. i córkę Malwinę, zaślubioną Emilowi Oskierce.

6) Paweł, ur. 1776 r., chorąży mozyrski, działem 1807 r. wziął Łuczyce, Kosiejsk, Chojnę, w mozyrskiem i Dudzicze, w rzeczyckiem. Prezydent sądów granicznych mozyrskich 1812 r., dziedzic Ludzieniewicz i lennik Kopatkiewicz 1834 roku, ożeniony z Barbarą Lenkiewiczówną, z której dzieci: a) Anna, ur. 1814 r., żona Stanisława Horwatta; b) Jan Piotr, ur. w Kolnie 24-go Czerwca 1809 roku (metr. w Mozyrzu), i c) Antoni, urodzony i ochrzczony w Kopatkiewiczach 5-go Lipca 1818 r., dziedzic Oknistego, zesłany 1865 r. Z Sabiny Dybowskiej, jego synowie: 1) Paweł, ur. w Kopatkiewiczach 23-go Grudnia 1839 r., ożeniony z Emilią Niemorszańską, miał córkę Emilię, zaślubioną 3-go Października 1901 r. w Dobejkach Władysławowi Węcławowiczowi. 2) *Witold* Romuald Zacharyasz, ur. w Ludzieniewiczach 14-go Marca 1842 reku (metr. w Petrykowie), zaślubił 1-o v. Konstancyę Jeleńską, 2-o v. Maryę Tarczyńską. Z pierwszej żony dzieci: Ludwik, Antonina i Konstancya. 3) *Bronisław* Stanisław, chrzczony w Kopatkiewiczach 14-go Maja 1848 r. 4) *Maryan* Sabin, chrzczony tamże 14-go Marca 1850 roku, ożeniony z Heleną Rożniatowską, z której synowie: Henryk, ur. 1880 r. i Bronisław, ur. 1886 r. Henryk zaślubił w Warszawie 1905 r. Janinę Kleniewską, córkę Józefa i Kazimiery z Moczarskich. 5) *Edward* Jan, ur. 27-go Maja 1853 r., ożeniony 1-o v. z Wandą Antoniną Kassyldą Wagnerówną, 2-o v. z Kieniewiczówną, ma z pierwszej żony synów: Olgierda Augustyna, ur. w Dunajczycach 1-go Października 1881 r. i Witolda Henryka, ur. tamże 28-go Września 1882 r. (metr. w Klecku) i 6) Adam, ur. 22-go Sierpnia 1855 r.

7) Romuald, podsędek mozyrski 1805 r., działem z braćmi 1807 r. wziął Okniste i Czekańce, część Douboryszek, sumę na Dunajczycach i dom w Warszawie. Żonaty z Teresą Oskierczanką, zmarł bezdzietnie.

Konstanty, trzeci syn Pawła Fedorowicza, wymieniony jako małoletni w testamencie ojca z 1647 r., podczaszy mozyrski 1662 r., nabył od brata Jana część Dunajczyc, po bracie Adamie, zabezpieczył 1664 r. żonie swej, Zofii Woyniłłowiczówne, stolnikównie mińskiej, 10,000 fl. na Dunajczycach, 1678 r. wojski mozyrski, poseł na sejm, z tytułem tym podpisał elekcyę Augusta II-go.

Wnuk jego, po synie Ludwiku, Kazimierz, cześnik mozyrski, zabezpieczył 1721 roku przyszłej swej żonie, Annie z Czechowskich, 8,000 fl. na Dunajczycach. Zmarł przed 1741 r., pozostawiwszy synów: Antoniego, Konstantego księdza, Stanisława i Marcina, oraz córki: Zofię, za Kazimierzem Ostoją Zagórskim, podkomorzycem wendeńskim, strażnikiem starodubowskim, Katarzynę Adamowę Hordyninę, strażnikowę starodubowską, Scholastykę i Brygidę, panny. Potomkowie Kazimierza wspomnieni w przywileju z 1762 r. na lenno Kopatkiewicz i innych dóbr, jako mający także do nich prawo (ob. wyżej).

Antoni, sprzedał 1751 r. swoją część Dunajczyc siostrze Zagórskiej, a pozostali trzej bracia sprzedali tegoż roku swoje działy Gedeonowi Jeleńskiemu (A. Tryb. Lit. z 1751 r.).

Marcin, starosta fastowicki i rotmistrz mozyrski, podpisał obiór Stanisława Augusta. W 1771 r. był strażnikiem mozyrskim.

Stanisław, starosta boryszkowski, koniuszy i poseł mozyrski, podpisał obiór Stanisława Augusta. Starosta niestanowski i pisarz grodzki 1769 r, w końcu sędzia ziemski mozyrski 1789 roku, otrzymał 1786 r. przywilej na targi i jarmarki w Sopoćkiniach (Akta XIII). Ożeniony z Krystyną Lenkiewiczówną, pozostawił córki: Katarzynę, za Józefem Medekszą, chorążym kowieńskim; Judytę, za Franciszkiem de Raësem, podczaszym trockim; Rachelę, za Filipem Obuchowiczem, chorążym stwołowickim i synów: Fabiana Tadeusza i Samuela Kazimierza, nad którymi uzupełniono ceremonie chrztu Św. w Mozyrzu 21-go Lntego 1762 r. (metr. w Mozyrzu). Dzieci te dopełniły działu dóbr ojczystych 1796 r. (A. sąd. pow. mozyr. z 1808 r.).

Fabian *Tadeusz*, ur. 1752 r., rotmistrz b. wojsk polskich, zmarł 24-go Lutego 1825 r., pochowany w Izbińskiej kaplicy. Żonaty z Karoliną Sołtanówną, z której syn Rajmund Jan, chrzczony w Rzeczycy 4-go Września 1804 r., ożeniony z Michaliną Bodzianowską. Synowie Rajmunda: Oktawiusz Bronisław, ur. 12-go Września 1838 r. w Borysowie, Jan Józef, ur. 7-go Czerwca 1840 r. tamże, Mieczysław Wiktor, ur. 5-go Stycznia 1846 r. tamże i Władysław, ur. w Słucku 15-go Grudnia 1854 r.

Samuel Kazimierz, drugi syn Stanisława, mianowany 1788 r. romistrzem w pułku przedniej straży buławy wojsk litewskich i dymisyonowany w randze majora 1792 r., wprowadzony wraz z żoną, Antoniną z Lenkiewiczów, w posiadanie dóbr Zimnowiszcze małe i wielkie 1808 r., podkomorzy mozyrski 1826 r., miał syna Ignacego Stanisława, ur. 12-go Lutego 1796 r. (metr. w Mozyrzu), którego z Maryi Michałowskiej, syn Władysław, ur. w Zimnowiszczu, chrzczony 20-go Lipca 1826 r. w Mozyrzu.

Wymieniony w aktach z 1751 r. jako ksiądz, Konstanty, syn Kazimierza, cześnika, widocznie porzucił stan duchowny, bo jego synem, z Zofii z Jabłońskich, ma być Michał, ur. w Jeznie 21-go Maja 1766 r. (metr. w Jeznie), ożenio-

ny z Anną Olechnowiczówną. Ten to może Konstanty, podstoli starodubowski 1785 roku.

Stanisław, syn Michała, ur. 3-go Marca 1796 r. (metr. w Bystrzycy), z Maryanny Iwaszkiewiczównej, pozostawił synów: Mamerta Leopolda, ur. w Wilnie 17-go Sierpnia 1827 r. i Bolesława Franciszka, ur. w Wilnie 30-go Stycznia 1835 roku (metr. u Św. Piotra i Pawła i u Św. Jana). Gałąź ta zyskała zatwierdzenie szlachectwa w Cesarstwie w latach 1826 — 1890 (z Teki B. Rummla).

Andrzej, podstoli mozyrski, podpisał obiór Augusta II-go. Krzysztof, miecznik mozyrski 1764 r. Stanisław, podstarości mozyrski, podpisał z powiatem grodzieńskim, elekcyę Stanisława Augusta. Michał, pisarz, N., sędzia grodzcy rzeczyccy 1776 r. Antoni, szambelan Stanisława Augusta 1783 r.

Józef nabył 1758 r. Olchówkę, w powiecie mińskim, od Szembela, cześnika mińskiego (A. Tryb. Lit.), którą w 1782 r. darował synowi Ignacemu (Zs. Mińskie z 1787 r.).

Ignacy, ur. 1750 r., z żoną, Anną z Masłowskich, sprzedał Olchówkę Suchodolskiemu 1787 r. (Zs. Oszmiań.). Józef, syn Ignacego, ur. 10-go Marca 1790 roku (metr. w Mińsku), zyskał 1862 r. zatwierdzenie szlachectwa w Cesarstwie dla siebie i synów swoich, zrodzonych z Łucyi Działowskiej: Romualda, ur. w Dereszewiczach, chrzczonego w Petrykowie 10-go Lipca 1826 r. i Michała, ur. w Petrykowie 4-go Lutego 1833 r. (z Teki B. Rummla).

Z herbem Korczak legitymował się ze szlachectwa w sądzie grodzkim oświecimskim, Jan de Furszty Jeleński, chorąży liwski, dziedzic części dóbr Leńcze Górne, nabytej 1746 r. od Trzeszczkowskiego, który w 1759 r. zeznawał oblig na rzecz brata swego Józefa, krajczego mozyrskiego. Tego Józefa i Katarzyny z Błędowskich, syn Dionizy Franciszek Serafin, ur. 1767 r. w parafii Waśniów, legitymował się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r. (Quat. IX f. 4).

JELEŃSCY h. KORCZAK. Jakób, Mateusz i Stanisław, bracia Jeleńscy, idący z neofitów, otrzymali szlachectwo na sejmie 1764 r. (V. L.). Byli oni synami Franciszka, tytułowanego w aktach skarbnikiem zakroczymskim i Joanny z Gordziałkowskich. Franciszek, wspólnie z żoną, wziął w zastaw 1742 r., a następnie nabył 1760 r. dobra Goyżewo v. Wysoki dwór, w powiecie wilkiskim, od Butlerów (Gr. Kowieńs. z 1760 r.).

Jakób, rotmistrz wilkiski, deputat na Trybunał litewski 1769 r., pisarz grodzki szawelski, obrany posłem na sejm 1786 r., w końcu sędzia grodzki rosieński, zmarł przed 1805 r., pozostawiwszy z żony, Konstancyi z Kiełpszów, synów: Józefa i Wiktora, którzy sprzedali 1805 r. odziedziczone po ojcu dobra Goyżewo Białłozorowi (Zs. Rosieńs.).

Józef, mianowany szambelanem Stanisława Augusta 1783 r., starosta błądajowski, nabył Rezgie od Terebeszów 1808 r. Prezydent sądu granicznego rosieńskiego, dziedzic Reyzgot 1809 r., z żony Teresy Szulcówny, pozostawił sześciu synów. Z nich: 1) Marcin Tadeusz, ur. 30-go Października 1807 r. w Poszuszwie-Regule, oficer wojsk rosyjskich. 2) *Aleksander* Jan, ur. 27-go Lutego 1809 roku, chrzczony w Krokach 2-go Marca tegoż roku, po którym z Pauliny Ciszkiewiczówny, syn Bolesław Gedeon, ur. 10-go Lutego 1841 r. w Poskirdunie. 3) Adolf, ur. w Rezgiach 6-go Listopada 1810 r. 4) *Edward* Ernest, ur. 27-go Października

1812 r. tamże. 5) *Ignacy* Władysław Jerzy, ur. 17-go Listopada 1816 r. tamże i 6) Jan Medard, ur. 27-go Maja 1819 r. tamże (metryki wszystkie w Krokach).

Wiktor, drugi syn Jakóba, mianowany 1794 r. podstolim rosieńskim, wraz z żoną, Pauliną z Gzowskich, nabył 1814 r. dobra Podbrzezie v. Antowile od Konstantego Ludwika Jeleńskiego (Zs. Wileńs. z 1817 r.) i pozostawił czterech synów, z których: 1) Saturnin Juliusz Tomasz, ur. 29-go Listopada 1816 r. w Wilnie (metr. u Św. Jana), 2) Stanisław Wiktor, ur. 23-go Sierpnia 1818 r. w Antowilu (metr. w Podbrzeziu), 3) Edward Piotr, ur. 19-go Października 1819 r. w Wilnie (metr. u Św. Jana), i 4) Wiktor, ur. w Antowilu 4-go Maja 1823 r. (metryka w Podbrzeziu).

Mateusz, drugi syn Franciszka, chrzczony w Czakiszkach 21-go Września 1745 r., podstoli żmudzki 1770 r., poseł królewski na sejmik księstwa żmudzkiego 1776 r., wspólnie z żoną, Teodorą z Iwanowiczów, nabył 1778 r. dobra Warpuciany z siedmiu wsiami, w powiecie berżańskim (Zs. Szawels.). Syn ich *Jerzy* Tadeusz Jan Stanisław, ur. w Warpucianach 16-go Listopada 1779 r. w parafii Szawkiańskiej, dziedzic Warpucian, z żony Dominiki z Mikuckich, pozostawił trzech synów: 1) *Mateusza* Ignacego Erazma, ur. w Warpucianach 28-go Maja 1817 roku, 2) *Ottona* Eustachego Konstantego, ur. tamże 23-go Kwietnia 1819 r. i 3) *Juliana* Kaspra Telesfora, ur. tamże 5-go Stycznia 1822 r. (metryki w Szawkianach).

Rodzina ta zyskała zatwierdzenie szlachectwa w Cesarstwie w latach: 1828, 1834 i 1853 (z Teki B. Rummla).

JELEŃSCY h. ODROWĄŻ, z tą odmianą, że półkrzyża do strzały przydają, a w szczycie hełmu sam pawi ogon kładą. Pochodzą z województwa brzeskiego litewskiego i pisali się z Jelnej. Gabryel z Jelnej Jeleński, poseł województwa brzeskiego-litewskiego na zejm 1626 r., a stąd deputat na Trybunał fiskalny litewski, w 1628 r. sędzia ziemski brześciański. Hieronim Kazimierz, poseł województwa brześciańskiego na sejm 1634 r. (Akta II), chorąży i podstarości brzeski 1655 roku. Syn jego Marek podpisał, z województwem brzeskiem, obiór Augusta II-go. Józef z Jelnej, podkomorzy derpski 1659 r. Maciej Kazimierz, skarbnik brasławski 1689 r. Józef, sędzia grodzki grodzieński 1773 r.

Maciej, dworzanin Krzysztofa Kiszki, nabył 1646 r. Haponowszczyznę, w witebskiem (Zs. Witebs. z 1647 r.). Syn jego Adam, dobra swe dziedziczne Klewcowo, w witebskiem i zastawne Zapole, w połockiem, ustępuje synowi swemu Kazimierzowi, z Konstancyi Wojnianki Jasienieckiej urodzonemu (Zs. Połockie z 1701 r.).

Kazimierz, wspólnie z żoną, Katarzyną z Ejdziatowiczów, sprzedał 1744 r. Zabłocie v. Oleszowice, w witebskiem, Żabie, a Klewcowo przekazał testamentem z 1775 r. starszemu synowi Kazimierzowi, zapisawszy młodszym synom, Piotrowi i Stanisławowi, po 3,000 fl. (Zs. Witebs. z 1755 r.). Kazimierz z żony, Heleny ze Szczuków, miał synów: Tadeusza i Michała, oraz córki: Rozalię i Maryannę. W 1770 roku sprzedał Klewcowo ks. Ogińskiemu (Gr. Witebs.).

Tadeusz, syn Kazimierza, wywiódł się ze szlachectwa z całą rodziną 1803 roku, przed Deputacyą Wywodową witebską i z żony, Domicelli z Horodeckich, zostawił córkę Helenę 1803 r. i synów czterech. Z nich:

1) Jan, chrzczony w Babinowiczach 1-go Stycznia 1795 r., ożeniony z Maryanną Przewalską, córką Wincentego, ur. 1810 r., posesor Poźnik, w orszańskiem, 1858 r., pozostawił synów: a) Michała, chrzczonego 26-go Września 1829 r. w Babinowiczach, po którym, z Cecyli z Szuksztów, syn Kajetan, ur. 1-go Marca 1855 r. w Sołowiewie (metr. w Babinowiczach); b) Bazylego, ur. 10-go Października 1835 roku w Kałabyszach (metr. w Witebsku); c) Bonifacego, ur. 8-go Maja 1837 roku tamże i d) Adama, ur. 30-go Maja 1841 r. tamże.

2) Maciej, żyjący 1803 r.

3) Józef, chrzczony w Babinowiczach 10-go Marca 1807 r., ożeniony z Anastazyą Przewalską, córką Ignacego, z której synowie: a) Ludwik, ur. w Makarowie 30-go Sierpnia 1830 r., żył wdowcem 1858 r., b) Paweł, ur. w Rekciach 18-go Stycznia 1833 r. i c) Jan, ur. w Zapolu 25-go Września 1840 r. (metr. w Babinowiczach).

4) Andrzej, ur. 20-go Października 1812 r. w Babinowiczach, po którym, z Magdaleny Rodkiewiczówny, syn Julian, ur. 8-go Sierpnia 1836 r. w Krasławiu (metr. w Witebsku).

Michał, drugi syn Kazimierza, chrzczony w Witebsku 30-go Września 1772 roku, z Anieli Styrykowiczównej, pozostawił synów: Jana i Dominika.

Jan, chrzczony w Babinowiczach 5-go Czerwca 1801 r., z żony, Petronelli N., miał synów: Grzegorza, ur. w Fursinie, chrzczonego w Babinowiczach 16-go Września 1825 r., posesora Staryni, w orszańskiem, po którym, z Łucyi Przewalskiej, ur. 1829 r., córka Felicyanna, ur. 1855 r. i syn Jan, ur. 28-go Maja 1856 r. w Skorodzie, i Juliana, ur. w Ockowcach 1-go Stycznia 1841 r. (metr. w Babinowiczach).

Dominik, ur. 20-go Sierpnia 1809 r. (metr. tamże), posesor Dąbrowy, w orszańskiem, ożeniony z Krystyną Mackiewiczówną, ur. 1815 r., z której pięciu synów: Jan, ur. 3-go Stycznia 1837 r., Antoni, ur. 1-go Czerwca 1840 r., Józefat, ur. 24-go Września 1842 r., Piotr, ur. w Skorodzie 29-go Stycznia 1852 r. (metryki tamże) i Józef, ur. w Żalinszczyznie, w powiecie orszańskim, 23-go Stycznia 1858 roku (metr. w Witebsku u Św. Antoniego).

Rodzina ta uzyskała zatwierdzenie szlachectwa w Cesarstwie w latach: 1861 i 1888 r. (z teki B. Rummla).

JELEŃSCY różni. N., ciwun kamieniecki 1514 r. Stanisław, bojar wileński 1516 r. (ML. 10). Jan Nefedewicz Jeleński, dworzanin hospodarski 1528 roku (Arch. Sang.). Żdan Jeleński procesuje sie 1547 r. z metropolitą kijowskim, o dworzec Kudiłowski, który ojciec jego wraz z wolnością otrzymał od księcia Semena Holszańskiego (ML. 46).

JELIGOWSCY z Jeligowa, w powiecie kościańskim. Piotr, syn Mikołaja z Jeligowa, obecny 1250 r. przy uposażeniu klasztoru w Obrze (KWP.). Akta poznańskie i kościańskie z końca XIV-go wieku wspominają o Wojciechu Jeligowskim 1396 r., Teodoryku Jeligowskim 1394 r. i o Broniszu, który obowiązany w 1399 r. zwrócić Marcinowi i Dobiesławie, dzieciom brata, dobra ich Piotrowice, któremi zarządzał (Leksz.).

JELIŃSCY v. JELEŃSCY h. NAŁĘCZ. Mają iść z Jeleni. w powiecie ostrowskim, z których się pisali Nałęczowie Górscy. Adam Jeliński, cześnik sochaczewski, podpisał, z ziemią sochaczewską, elekcyę Jana Kazimierza. Justyna Jelińska, 1-o v. Rafałowa Jankowska 1671 r., a 2-o v. Obrębska.

Adryjan Jeleński urodził się 1695 r. w parafii Lautenburgskiej. Jan Jeliński, syn jego, zapisał w 1772 r. pewną sumę żonie swej, Rozalii z Łazowskich, córce Piotra. Synowie ich, urodzeni w parafii zambrowskiej: Paweł 1774 r., Franciszek Dionizy 1776 r. i Kajetan Wawrzyniec 1780 r.

Sebastyan, sierżant w wojsku polskiem 1808 r., kawaler orderu Virtuti Militari, odznaczył się 1807 r. pod Gdańskiem. Marya z Wodarskich, wdowa po Michale Jelińskim i Ignacy i Michalina, z czasem Ambrożowa Majewska, dzieci jej, legitymowały się ze szlachectwa w Królestwie przed 1850 r.

JELITKO Jan, podkomorzy czerski 1365 r.

JELITKOWIE h. JELITA. Jelitczycy w głównej małopolskiej gałęzi często używali tego przezwiska, urobionego z zawołania herbowego. Piotr Pacan z Mokrska i Pacanowa, kasztelan sandomierski 1317 r., pisał się czasem Piotr Jelito. Bratem jego zapewne był Tomisław z Mokrska i Witowa, wojewoda sandomierski 1320 r., ożeniony z Elżbietą Doliwianką z Brzezia, którego pieczęci użył 1352 r. Stasiek Jelitko, podczaszy krakowski, na poręczeniu danym miastu Krakowowi, za dług Kazimierza Wiel. (KMKr.). Z użycia tej pieczęci wnosić można, iż Stasiek Jelitko był synem Tomisława. Bratem Staśka mógł być Dziwisz Jelitko, świadek w Krakowie 1357 roku (KDM. I), późniejszy starosta łęczycki 1363 roku.

Stasiek, podczaszy krakowski 1343 r. i starosta kaliski 1346 r., otrzymał od Kazimierza Wielkiego czynsz tygodniowy z Wieliczki, następnie odkupiony od jego potomków, przez Jana z Tenczyna, za 150 grzyw., darował Jagiełło 1406 roku misyonarzom katedralnym krakowskim. Z dat tych sądząc, Stasiek mógł być 1353 r. kasztelanem żarnowskim, a 1354 roku małogoskim, ale trudno stanowczo orzec, czy to on te godności piastował, czy też Stanisław Sulimczyk z rodziny Gamratów. Zostawił on kilku synów, z których Klemens i Stanisław, używali także przezwiska Jelitko. Z nich:

Stanisław, występujący w latach 1376 — 1428, pisał się z Gozdnej i Korabnik, a potomstwa zdaje się nie zostawił. O nim to Długosz pisze, że Stanisław Jelitko h. Doliwa (?), (był krewnym Doliwów przez babkę), odznaczył się pod Koronowem.

Klemens Jelitko, piszący się z Chotlic (dziś Kotlice), Działoszyc, Żernik, w końcu z Łukowej, podczaszy krakowski 1376 r., kasztelan czechowski 1385 r., zmarł 1413 r. Z żoną Małgorzatą i synami: Stanisławem, Niemierzą, Tomaszem, Piotrem i Mikołajem i synową Stanisławową, Stachną Niemścianką, wybudował uposażył 1408 r. kościół Najśw. Panny Maryi w Łukowej (KKKr.). Z synów tych: Tomek Jelitko z Łukowej sprzedał 1410 r. w imieniu ojca i braci kamienicę w Krakowie. Stanisław pisał się tak jak stryj Jelitkiem z Gozdnej, a ożeniony 2-o v. z Stachną, córką Niemsty z Mikułowic i Skroniowa, za którą dostał 300 grzyw. posagu w 1413 r., jest kasztelanem brzeskim 1425 roku. Żył jeszcze

1445 r. Córkom z pierwszej żony: Beacie, Katarzynie i Annie, zabezpieczył 1428 roku posag ich matki na Pilczycy. W 1439 r. nazywa swym szwagrem Bernarda z Gosławia. Jan Jelitko, dziedzic Łukowej, w drugiej połowie XV-go wieku (Lib. Benef.). Mikołaj Jelitko, pisarz królewski 1445 r. (AGZ. XIV). Jasiek Jelitko ze Lganowa (dziś Olganów) 1389 r., sprzedał Nagnajów opatowi koprzywnickiemu 1414 r. (St. Pr. P. Pom. VIII; Helc. II; Dług.).

JELITOWSCY h, JELITA z Jelitowa, w powiecie kaliskim. Jan z Jelitowa, zganiony przez Brodzisława, dowodzi 1398 r, w Gnieznie szlachectwa świadkami (Leksz.).

W Kaliszu występują jako świadkowie w latach 1410 — 1416 Wincenty, Jan, Dersław, Janusz, Mirosław, Stanisław Konopka, Mikołaj, Mieczsław, Klemens i Pasek z Jelitowa (Pis. Dz. Pol. IX). Paweł Jelitowski, wyprawiony 1497 roku przez Kaczkowską, na wojnę wołoską (St. Pr. P. Pom. VII. 392). Jan, Sebastyan, Maciej i Wojciech Jelitowscy, Jan Jelitowski czyli Pacynowski i Wojciech Pacynowski, dziedziczyli na Jelitowie w 1579 r. Mateusz Jelitowski, wójt we wsi królewskiej Wiczkowicach, w łęczyckiem, 1576 r. (Paw.). Jan, sekretarz królewski, zamordowany został w 1608 r., o które to morderstwo bracia jego: Stanisław, Wojciech i Maciej, wnoszą do grodu warszawskiego protestacyę, przeciwko Janowi Bidzińskiemu (M. 35 f. 52). Bracia wnieśli Janowi pomnik w kościele Św. Trójcy w Krakowie.

Stanisław, brat Jana, kanonik kaliski, umarł w 1618 r. Pochowany w kościele Św. Jana w Warszawie (Star. Mon.). Krystyna, za Łukaszem Wysoczańskim 1640 r. Augustyn podpisał, z województwem lubelskiem, elekcyę króla Michała. Stanisław Władysław Jelitowski, żonaty 1703 r. z Barbarą z Szonowa Fiszerówną Szonowską. Sprzedała ona w tymże roku Roków Łosiowi.

JELMIŃSKI Tomasz, metrykant kancelaryi mniejszej koronnej 1689 roku, umarł w 1699 r., pochowany w kościele Św. Jana w Warszawie (M. 218).

JELNICCY h. NOWINA. Jan Jelnicki na Wołyniu 1627 roku (Woł. V A f. 178). Władysław i Teodor, synowie Karola, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie 1850 r., a Edward 1854 r. Teodor, Radca Tow. Kred. Ziem. w piotrkowskiem, zmarł 1902 r. w Bukowie.

JELONEK N., rewizor komory na Lesznie, otrzymał szlachectwo na sejmie 1775 roku (V. L.).

Koniec tomu ósmego.

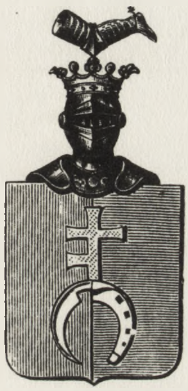
Sprostowania i Uzupełnienia.

Do JABŁONOWSKICH herbu PRUS III-ci. T. VIII, str. 116.

wiersz 14. po *po którym* dodaj: *z Anieli Drzewieckiej, córki Erazma Borszy Drzewieckiego i Teresy Miaskowskiej:*

w. 15 i 16. Zamiast *Franciszek*, ma być *Franciszka młodo zmarła.* Poczem dodać: *Stanisław i Wacław, brali czynny udział w powstaniu Listopadowem, po upadku którego wyemigrowali do Francyi, gdzie zaślubili dwie siostry Crosmarie. Wacław, żonaty z Ludwiką, umarł bezpotomnie, a Stanisław, z żony Elżbiety, pozostawił córkę Maryę Ludwikę, po śmierci ojca i stryja, zamieszkałą w Płużnem, u opiekuna swego, ks Władysława Jabłonowskiego, zaślubioną Eustachemu Sleszyńskiemu.*

w. 26. Po *pozostawił* wykreślić: *córkę Teklę, za Aleksandrem hr. Miączyńskim i* (ma być: *pozostawił syna Józefa*).

Herb Prus III-ci.

Między 35 a 36 wierszem zamieścić: 5) Tekla, za Aleksandrem hr. Miączyńskim.

Wiersze 36 — 40 wykreślić, w miejsce których zamieścić: *Pelagia Jabłonowska, córka Michała, wychowanica. ks. Władysława i żony jego Ludgardy Jabłonowskich, zaślubiła 1875 r hr. Józefa Łubieńskiego.*

Tarcza herbu Prus III-ci przez Jabłonowskich używanego, winna być dwudzielna. tak jak rysunek obok zamieszczony przedstawia.

Lista Prenumeratorów Herbarza. [1)]

Apelt (księgarnia w Częstochowie) egz. 2.
Archiwum miasta Lwowa.
Ascher A i Sp. (księgarnia) Berlin.
Augustowski Julian, Petersburg.
Baden Durlach (księgarnia w Radomiu).
Badeni Eks. hr. Kazimierz, Lwów.
Bagniewski Zygmunt, Brzeście, gub. radomska.
Baier, Kraków.
Barzykowski I. I., Rostow nad Donem.
Bełżecki Piotr, Ekaterinodar.
Bentkowski Józef z Konstantynówki.
Białkowski Leon, Mołczany gub. podolska.
Biblioteka Kórnicka, W. ks. Poznańskie.
Biblioteka hr. Krasińskich, Warszawa.
Biblioteka Ordynacyi hr. Zamoyskich, Warszawa.
Biblioteka Uniwersytetu, we Lwowie.
Bieliński M. z Szakarni w Kurlandyi.
Biesiadecka Zofia, Oświęcim.
Bisping Helena, Massalany gub. grodzieńska.
Blochowa Emilja, Warszawa.
Błażowski Włodzimierz, adwokat w Przemyślu.
Bogusz, adwokat w Krakowie.
Bojarski Michał, Warszawa.
Boniecki Edward, Kuźmińce gub. podolska.
Boniecki Stanisław, Potworów gub. radomska.
Boniecki Stanisław, Tomczyce gub. warszawska.
Borenstein, Koło.
Borkiewicz Felicya, Zielonki.
Borkowski Dunin hr. Jerzy, Lwów.
Boski Stanisław, Lipie gub. radomska.
Bouffał, Warszawa.
Branicki hr. Ksawery, Warszawa.
Breza hr., Nowy Sącz.
Brzozowska Helena, Popielucby, gub. podolska.
Brzozowski Antoni, Warszawa.
Brzozowski Bronisław, Warszawa.
Brzozowski Dr. Władysław, Kłobucko.
Bułhak Edgar, Doboszna, gub. mohilowska.
Bykowski Jaxa Juliusz, profesor politech. Lwow.
Byszewski W., Soczewka gub. Warszawska.
Centnerszwer (księgarnia), Warszawa.
Chrapowicka Marya, Kochanowicze gubernia wileńska.
Chrapowicki Edward, Warszawa.
Chrzanowski Edward, Moroczyn gub. lubelska
Chylewski, Koło.
Ciechanowiecki, Warszawa.
Ciechanowski, Warszawa.
Cielecki Artur, Hadyńkowce Galicya.
Cielecki Roch, Zygry, gub. Kaliska.
Czacki hr. Feliks, Warszawa.
Czapska hr., Kuchary W. Ks. Poznańskie.
Czapski hr. Mikołaj, Miropol gub. wołyńska.
Czarnowska Kazimierzowa, Warszawa.
Czartoryski książę A., Wielki Bór, W. Ks. Poznańskie.
Czernicki Józef, Dobre gub. warszawska.
Czerwiakowski, Warszawa.
Czerwiński ksiądz Fr., Petersburg.
Czetwertyński książę Włodzimierz, Warszawa
Czosnowska hr. Adamowa, Warszawa.
Czosnowski hr. Izydor, Rzym.

---

1) Wszystkich tych, którzy na obecnej liście prenumeratorów Herbarza opuszczeni zostali, uprasza się, o łaskawe nadesłanie do księgarni Pp. Gebethnera i Wolffa w Warszawie, dokładnie wypisanego ich imienia i nazwiska, miejsca zamieszkania, oraz o podanie księgarni, za pośrednictwem której prenumerują Herbarz.

Dachowski Tadeusz, Leśkowa gub. kijowska.
Darewski Kazimierz, Sadki gub. podolska.
Dąmbski hr. Kajetan, Warszawa.
Dembiński Henryk, Przysucha gub. radomska.
Dembiński Ludwik, Góry gub. kielecka.
Dembiński Stanisław, Warszawa.
Denel Dr. Bolesław, Warszawa.
Departament Heroldyi Rządzącego Senatu, Petersburg.
Dorożyński Antoni, Pasieczna gub. wołyńska.
Draczewski Jan, Goriainowo g. ekaterynosław.
Drohojowski hr. Lwów.
Drużbacki Dr., Pratkowce Galicya.
Dunikowski Dr. Juliusz, Galicya.
Epimach - Szypiłło, Petersburg.
Falęcki, Warszawa.
Fangor Romuald ze Świdnicy, w Galicyi.
Fedorowicz W., Witebsk.
Fedorowicz Władysław, Okno Galicya.
Francuzowicz Jan, Wilno.
Garbowski, z Garbowskiej Woli.
Gebethner i S-ka (księgarnia) Kraków.
Gimnazyum c. k. III we Lwowie.
Giżycki Jan Marek, Kraków.
Glinka Władysław, Susk gub. łomżyńska.
Gołaszewski, Nowy Sącz.
Górski Ludwik, Prezes Komitetu T. Kr. Zs. Warszawa.
Górski Paweł, Warszawa.
Grabowski Kazimierz ze Zbietki, W. Księstwo Poznańskie
Grabski A., Warszawa.
Grocholski Dr. Bronisław, Moskwa.
Grodzicki z Równej.
Grodziński, Radom.
Gromnicki Kazimierz, Wachnówka g. kijows.
Grossman i Knoebell (księgarnia) Moskwa.
Grotowski Zdzisław, Załuszków.
Grudziński Mieczysław, Warszawa.
Gryziewicz Michał Kadłubajówka.
Gumowski Ignacy, Mała Derebczynka gub. podolska.
Guranowski Juliusz, Warszawa.
Hiż Józef, Petersburg.
Hołyńska Stefania, Chołoblin gub. mohilowska.
Horoch Baron Tadeusz, Poczałkowo gubernia warszawska.
Idzikowski (księgarnia) Kijów.
Jabłoński Józef, Pniewo.
Jackowski Bronisław, Promna gubernia warszawska.
Jackowski Tomasz, Warszawa.
Jaczyński z Marcinków.
Jakowski Dr. M., Warszawa.
Jakubowski Starza, Lulińce gub. podolska.
Jankowski, Petersburg.
Jaroński Mieczysław, Kielce.
Jaroszyński, Warszawa.
Jaroszyński Kazimierz, Kublicz gub. podolska.
Jaroszyński Stanisław, Lwów.
Jezierski z Przystani.
Jodłowski Lucyan, Warszawa.
Kaczorowski Henryk, Kraków.
Karnkowski Ignacy, Karnkowo gub. płocka.
Karpińska Jadwiga z Platerowa, gubernia wileńska.
Karski Michał, Warszawa.
Karwicki, Warszawa.
Karwosiecki Henryk, Warszawa.
Kiesewetter (księgarnia), Lublin.
Kisielnicki Włodzimierz z gub. lubelskiej.
Kiślański, Warszawa.
Klemensowski, z Celejowa gub. lubelska.
Klub Myśliwski, Warszawa.
Kłoczkowski Wł., Inżynier, Czelabińsk.
Kłossowski E., Krzemieniewice, gub. piotrkowska.
Kobierzycki Józef z Bogumiłowa.
Kołakowski Hipolit, Ust' Udinsk gubernia irkucka
Komierowski Konstanty, Warszawa.
Konopka Baron Jan, Galicya.
Konwikt Sw. Józefa, Chyrów.
Kopczyński Dr. Aleksander, Warszawa.
Korytko, Kraków.
Korytko K, Paryż.
Kossakowski hr. Stanisław, Warszawa i Wojtkuszki 2 egz.
Kossowski Władysław, Petersburg.
de Kouroche (Kurosz), Paryż.
Kowalski Dr. Mieczysław, Warszawa.
Kownacki dr. Józef, Wieliczka.
Kozieł-Poklewski, Wadwy gub. kowieńska.
Kozłowski Stanisław Adwokat, Warszawa.
Krasicki hr. Bohdan, Warszawa
Krasicki hr. Ignacy, Bachòrzec Galicya.
Krasicki hr. Jan, Kniaża Krynica gubernia kijowska.
Krasiński hr. Edward, Radziejowice gubernia warszawska.
Kruszewska Zofia, Borchow, gub. mińska.

Krzyżanowski (księgarnia), Kraków.
Krzyżanowski Jan, Hulcza Galicya.
Księgarnia Polska, Petersburg.
Księgarnia Spółki wydawniczej, Kraków.
Księgarnia św. Wojciecha, Poznań.
Kucharski Ksiądz dziekan Jan w Pińsku.
Kuczyński Stanisław, Warszawa.
Kuropecki ksiądz Konstanty z Krzymowa.
Kuszel, Warszawa.
Kuszelewski Inżynier, Warszawa.
Lange (księgarnia), Gniezno.
Lasocki hr. Zygmunt, Lwów.
Leśkiewicz Kazimierz, Warszawa.
Lewandowski Władysław, Chodorków gub. kijowska.
Lipczyński Stanisław, Warszawa.
Lipkowska Katarzyna, Horodnica g. kijowska.
Lubecki Drucki książę z Bałtowa.
Lubomirski książę Konstanty, Strugi gub. warszawska.
Lubomirski książę Stanisław, Równo gubernia wołyńska.
Lubomirski książę Tadeusz, Warszawa.
Luboński Jan, Staszów gub. radomska.
Luedkę z Kalisza.
Łapiński Tadeusz, Warszawa.
Łowicki Mikołaj, Petersburg.
Łoziński z Łodzi.
Łoziński Kazimierz, Leszczynówka gubernia podolska.
Łoziński Zenon, Petersburg.
Łubieński hr. Roger, Warszawa.
Łubieński, Warszawa.
Łuniewski Erazm, Warszawa.
Maćkiewicz Antoni, Petersburg.
Marcinkowski Władysław, Odessa.
Marczewski ksiądz Hieronim, z Czarnej, gub. radomska.
Merczyng Henryk, Petersburg.
Męciński hr. Adam, Kraków.
Mielżyński hr. Karol, Warszawa.
Mikulicz-Radecki, Adwokat z Odessy.
Milins Edmund, Warszawa.
Młynarski Emil, Warszawa.
Moszczeńska z Przysiecia.
Moszyńska Stefania, Sójki gub. warszawska.
Moycho Karol Rzecz. Radca. Stanu, War szawa.
Mroziński Warszawa.
Naramowski (księgarnia), Kielce.
Narzymski, Lwów.
Niemcewicz Zofia ze Skok.
Nowomiejski, Warszawa.
Nyko Adela, Kamionka gub. wołyńska.
Okulicz Bazyli, Szpoła gub. kijowska.
Orłowski hr. z Jarmoliniec.
Ośmiałowski Gustaw z Sobótki.
Ostrowski hr. Juliusz, Warszawa.
Paszyński Leonard, Skierniewice.
Pełczyński z Góry Kalwaryi gub. warszawska.
Pepłowski Adolf, Warszawa.
Perelman, Kielce.
Piasecki Tadeusz Dyr. Wzaj. Kred. w Radomiu.
Piekosiński Franciszek, profesor uniwersytetu, Kraków.
Piętka Romuald, Warszawa.
Plater Broel hr., Wilno.
Plater hr. z Pustyni gub. witebskiej.
Platerowa hr. Władysławowa z Szatejek.
de Pliszcza Pliszkowski Ottokar, w Nicei.
Podoski-Kalm Leon, Monasteryszcze, gubernia kijowska.
Pokrzywnicki - Grzymała Mieczysław, Warszawa.
Popiel Konstanty, Czaple Wielkie gub. kielecka
Potocka hr. Adamowa, Kraków.
Potocki hr. Henryk z Koniecpola.
Przeździecki hr. Gustaw, Warszawa.
Przezdziecki hr. Józef, Warszawa.
Przybysławski z Uniża.
Przyjemski Zygmunt z Glinek.
Pułaski Kazimierz, Zawadyńce gubernia podolska.
Pułjanowski Dr., Nieśwież, gub. mińska.
Pusłowski hr. Franciszek z Albertyna.
Pusłowski hr. Franciszek, Kraków.
Raczkowski (księgarnia), Lublin.
Radkiewicz A., Petersburg.
Radzimiński Zygmunt, Zawadyńce gubernia wołyńska.
Radziwiłł Książę Maciej, Warszawa.
Radziwił Książę Stanisław, Nieśwież.
Rakowska z Kozieniec gub. kijowska.
Ramułt dr. Stanisław, sekretarz c. k. ministeryum rolnictwa, Wiedeń.
Rayski, Warszawa.
Rembowski Tadeusz, Sieradz.
Resursa szlachecka, w Krakowie.
de Riszkowski A. z Nicei.
Rogójski ksiądz Mieczysław z Dąbrowy Górn.
Romanowski Stanisław, porucznik, Warszawa.

Romer, Wilno.
Rościszewski Włodzimierz, Kosara gubernia kijowska.
Rossochacki Feliks, Wilno.
Różycka Marya, Odessa.
Rudzka, Warszawa.
Rulikowski Edward, Warszawa.
Rusiecki, Warszawa.
Sanguszko książę Roman, Sławuta.
Sawełow Leonid, Moskwa.
Sawicki, Warszawa.
Seyfarth i Czajkowski (księgarnia), Lwów.
Sęczykowski z Wiernego.
Sieheń Tadeusz.
Sienkiewicz Henryk, Warszawa.
Sierakowska hr. Marya, Waplewo W. Ks. Poznańskie.
Skarzyńska Wanda, Warszawa.
Skarzyński hr. B., Paryż.
Skórzewski Radca Komitetu Tow. Kr. Zs., Warszawa.
Sobański Adam, Pieńkówka gub. podolska.
Sobański Hieronim, Sumówka gub. podolska.
Sobieszczański, Petersburg.
Sobolewski Zygmunt, Petersburg.
Sołtan hr. Wiktor, Warszawa.
Sozański z Kornalowa.
Starzeński hr. Adam.
Starzeński hr. Wiktor z Komorowszczyzny.
Stopierzyński ksiądz prałat, Włocławek.
Suchoński (księgarnia), Radom.
Szachno B. B. z Józefowa.
Szaposznikow, Petersburg.
Szczawiński Jan, Buki gub. kijowska.
Szempliński Bolesław, Warszawa.
Szeptycki hr., Przyłbice Galicya.
Szlubowski.
Szukiewicz Wandalin, Wilno.
Szwejkowski Władysław, Radom.
Szydłowski Gustaw. Żarki gubernia piotrkowska.
Tarnowski hr. Jan, Kozin, gub. wołyńska.
Tarnowski hr. Juljusz, Końskie gub. radomska.
Tarnowski hr. Stanisław, Kraków.
Tarnowski hr. Stanisław, Turczyniec gubernia podolska.
Tarnowski hr. Szczepan, Nacpolsk gub. płocka.
Tipolt pułkownik, Petersburg.
Tołłoczko Edward, Wierdomicze.
Towarzystwo Kredytowe Ziemskie Warszawa.
Trepte Konstanty, Warszawa.
Trzeciak Marya, Wielkie Nizgurce gub. kijowska.
Uchnast Kazimierz, Częstochowa.
Unger Gracyan, Warszawa.
Urbanowski Jozafat, Koło.
Urbański Kazimierz, Kalisz.
Wardzyński Władysław, Warszawa.
Ważyński Skarbek, Wilno.
Wąsowicz - Dunin Połotyński Dr Janusz, sędzia w Krakowie.
Weyssenhoff Józef, Warszawa.
Weyssenhoff Waldemar, Jużynty gubernia kowieńska.
Węgleńska Anna, z Miączyna.
Węcławowicz, Wilno.
Wilczewski-Tallen Leon, Warszawa.
Wilczyński Leon, Petersburg.
Windyk Wittyg Wiktor, Warszawa.
Wiśniewski Feliks, Łazin.
Wiśniowska Anna, Kraków.
Włodarkiewicz E., Warszawa.
Wodziński Antoni, Służew gub. warszawska.
Wodziński Tadeusz, Sucha gub. radomska.
Wróblewski Tadeusz, Warszawa.
Wronka ksiądz Paweł, Potok Wielki gubernia radomska.
Wydział krajowy we Lwowie.
Wyszyński Jan, Warszawa.
Zaleski Bronisław, Warszawa.
Zamoyski hr. Tomasz, z Jabłoni.
Zaremba, Warszawa.
Zawadzki (księgarnia), Wilno.
Zawadzki M., Czortków Galicya.
Zawadzki Szczęsny, Satanówka gub. podolska.
Zemplińska Sylwina, Sławków gub. kielecka.
Zimnoch Ludomir, Warszawa.
Zwierkowski Jerzy, Warszawa.

Przedruk techniką fotooffsetową
wykonany w Drukarni Narodowej w Krakowie
z egzemplarza udostępnionego
przez Bibliotekę Narodową w Warszawie.
Wydano w nakładzie 2 000 egzemplarzy
na zamówienie Zrzeszenia Księgarstwa.

Wydawnictwa Artystyczne i Filmowe
Warszawa 1986

WAiF Reprint